DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ŞEHNAZ & GÜLŞEN
HAŞİMOĞLU

BİR RÜYA İÇİN

Ağıt

-II-

Behempa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Giriş

18.08.2019

Kaçış gecesi Kılıçhan konağı...

Bir ağrı kalbini yokluyor, bir ses bütün uzuvlarına bağırarak kaçındığı ne varsa ona koşturuyordu. Biri onu istediği noktaya çekiştiriyor, devamlı bir şeyler söyleyerek aklını bulandırıyordu.

Ferman Kılıçhan gölgesine ne zaman dönüp baksa önce Edip'i görürdü. Bu devamlı konuşan zihnini bulandıran ses ona mı aitti? Malumatları bir bir sıralıyor Ferman ve Hejar'ın, Emir'in, Ali'nin, babası ve amcaları dâhil herkesin aklını bulandırıyordu. Zeyno'yla alakalı bir şeyler anlatıyor ama Ferman ışığı kapalı odanın içinde uyuyan kız kardeşinin anlatılanlarla alakalı olmadığını bir türlü söyleyemiyordu.

Zeyno, kara çarşaf giyip evden kaçacak kadar akılsız mıydı? Onun güçlü kız kardeşi bu şuursuzluklara bulaşacak kadar çocukça mı davranırdı? Zeyno'yu gözü gibi tanıyan Edip neler söylediğinin hâlâ farkında değildi.

Anlam veremediği olayın üzerinden tekrar geçmesini istedi. Uyku sersemliğiydi belki anlamasını engelleyen ya da... İnanmak istemeyişiydi.

"Tekrar anlat, Edip."

Babasının soluk benzinden gözlerini güçlükle alarak, onlar uyurken gelişen olayları anlatmasını emrettiği adamına döndü ve onu can kulağıyla dinledi. Bu sefer aklını bulandıran uzaklıkta değildi. Bu sefer uyku sersemi değildi, ilk duyduğundaki şaşkınlığında ve inançsızlığında değildi.

"Ağam, bir adam kapıya geldi, konağın arka bahçesinden siyah çarşaflı bir kadının kaçtığını söyledi."

Gelişmenin ilk kısmı buydu ve Kılıçhan konağında herkes uyurken biri tek uyanık kalmıştı.

"İddia veya iftira olması durumunda öldüreceğimi söyleyerek alıkoydum ama çok kararlı. Ulaş'ın peşine düşmesini söyledim, yol üzerinde kaçan çarşaflı kadına biri daha rastlamış. Arkasına bakmadan koşmuş ve elinden bir telefon düşürmüş," dedi Edip, sonrasını tekrar etmek güçmüş gibi soluklandı.

"Kaçanın Rozerin Zeyno olduğunu iddia ediyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ferman tıslayarak güldü. "Edip... Siyah çarşafın altından kız kardeşim olduğunu nasıl bilmiş, onu da sordun mu?"

Edip kafasını iki yana salladı. Sakıncalı bilgiyi verirken tedbiri elden bırakmıyordu. "Sizi uyandırmadan önce arka kapıyı, bahçeyi, sonra da evi aradım. Sonra hanımı Zeyno'nun odasına gönderdim, olmadığını söyledi. Ne banyolar ne tuvaletler ne balkonlar ne de mutfak dolu değildi. Ulaş kaçan çarşaflı kadının hâlâ peşinde olduğunu ve ormanlık alana doğru kaçtığını bildirince Hejar'a haber verdim."

"Evin etrafında tehlike arz eden bir durum var mı?"

Edip sakin gibi görünen ve soruları aklıselim yönelten Ferman'ın tanıdığı patronu olduğuna inanamıyormuşçasına kuşkulu yaklaşıyor ve bunu saklamayı başaramıyordu. Haksız sayılmazdı, Ferman Kılıçhan'ın şimdiye bütün konağı gazabıyla inletmiş olması gerekiyordu. Rozerin Zeyno'nun kara çarşafa bürünüp kaçtığını sindiremediğinden olsa gerek uzuvlarını hareket ettirme kabiliyetine geri erişemiyordu.

Dondurulmuş denek gibi hissizdi.

"Kaçırılmış, tehdit edilmiş..."

"Hiçbir yerde yok, Ferman..."

İhtimali nefes nefese yanına koşan Hejar bitirdi. Hiçbir ihtimal mümkün değildi ki kaçan Rozerin Zeyno olmasın. Ferman uzuvlarını yeni yeni kazanmışken, korkunç haberi tekrar veren kuzenine döndü.

"Zeyno bir zarar görmeden gidelim, Ferman. Birileri onu korkutmuş olabilir."

Diliyordu ki öyle olsun. Diliyordu ki şuursuzun teki kız kardeşine zorbalık ederek kaçmaya zorlamış olsun. Diliyordu ki Zeyno kendi kararıyla ailesine resti çekmemiş olsun.

"Arabalar hazır, Hejar konumu biliyoruz. Beş dakika içinde varırız."

Babasına bakamadan onu yönlendiren adamların peşine düştü. Ne olduğunu herkes gibi anlayamayan annesinin gece vakti yatağında göremediği kızı için kopardığı sessiz feryatları dinlemeden geçti.

Gözlerini kapamaya korkuyordu, yer altından kayıyormuş hissiyle mücadele etmekten arabaya aksayarak biniyordu Ferman. Odasında olmayan Zeyno'nun kaçırıldığına inanmak, kaçtığına inanmaktan daha kolay ve katlanır geliyordu. Nihayetinde göz bebeği gibi sakındığı kız kardeşi ona ihanet etmezdi.

"Zeyno beni hayal kırıklığına uğratma..." yakarışıyla acizce fısıldadı. Biri yakarışını duysa Ferman'ı güçsüzlüğünden faydalanıp çarmıha gerecekti sanki. "Zeyno onunla karşı karşıya geleceğim bir hata yapmaz bana..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omzuna aldığı darbenin etkisiyle sarsıldı. İçinde kaybolduğu korkunç ruh hâlini Hejar olmasa atlatamazdı. "Kaçırılmıştır, Ferman..." sözleriyle umuduna destek oldu Hejar. "Zeyno ailesine ihanet etmez!"

"Zeyno'm bana yapmaz..." diye yineledi umudunu. Ağlamamak için çenesini kaskatı sıktı ancak hayal kırıklığının yükü ağır gelince susmaya zorladığı ağzı bir hışımla açıldı. "Zeyno'm bana ihanet etmez lan! Ağabeyine kıymaz!"

Hışmıyla bağırdığı sözlerinin sonunda Hejar kolundan yakalayıp sarsmaya devam etti. Ferman'ın soğukkanlılığına –şu hâlde çok zor olsa da- ihtiyacı vardı. "Sakin ol, Ferman onu bulmamız için bize yardımcı ol. Kendini kaybedersen kaçırabiliriz."

Telaşla ikaz eden kuzeninin sözleri bir katre etki etmedi Ferman'a. "Ya geç kalırsam..." diye fısıldadı. Kaçırılmış olma ihtimali çok düşük olan kız kardeşine ulaşamadığını imgeledikçe soğukkanlı duruşu yetersiz ve abes geliyordu. "Ya Zeyno'ma geç kalırsam?"

"Zeyno'yu bulacağız, onu kaçıranı da bulacağız ve canını alacağız, tamam mı?" diyerek önüne döndü, arabayı çalıştırırken adamların hareket etmesini sağladı.

Ferman, aklından çıkmak bilmeyen ismi zikrederken nefretle titredi. Zeyno'yu nasıl etkisi altına aldıysa kaçırmak için kim bilir ne yollarla tehdit etmişti! Zeyno'yu gecenin bu vaktinde düzenbaz herif dışında kimse evinden çıkaramazdı.

"Rumi'nin ailesini ara!"

"Sait iletişime geçiyor."

"Eğer Rumi ise ölüm kararını verdim!" buyruğu ani kararla verdi Ferman. Ucu bucağı görünmeyen akıbetin, henüz nasıl bir şuurla kaçtığını bilmediği Zeyno'nun bastığı damga üzerine emri düşünmeden tekrar verdi. "Kim bulursa sıksın benden önce. Yoksa ben onu öldürmekten beter ederim!"

"Sait'e söyledim, dua edelim o olmasın. Yoksa biri ölürse çok büyük kan davası başlar."

"Gerivanların kan davasını siksinler, Hejar!"

Gerivanların kan davasını başlatmaya cesareti mi vardı ki Ferman Kılıçhan'ın kız kardeşi için karşılarında dursun! Şayet kaçıran Rumi ise Ferman hiçbir dava endişesi taşımadan alnının ortasından vuracaktı o adamı.

Edip'in çorak araziye yakın konumda arabayı durdurması Ferman'ın kalbini titretti. Gecenin köründe kız kardeşi buraya gelecek kadar aklını yitirmiş olamazdı. Ferman arabadan hışımla indiğinde peşinden inen Hejar'ın karanlık sokakta küfredişini zar zor duydu.

Onlara yaklaşmakta olan Edip'in araziyi eliyle işaret ederek, "En son bu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rada görülmüş..." haberi üzerine bir ses patladı. Bir el ateş edilmişti ve ses ormandan yankılanarak onların üzerine doğru geldi.

Bir silah sesi... Rozerin Zeyno'ya doğrultulmuş bir silah sesi... Onun bedenini parçalayan bir mermi...

Silahını çekip çıkaran Edip'ten alıp ormana doğru var gücüyle koştu Ferman Kılıçhan. Zeyno'nun vurulmuş olmasını ekseriyetle reddediyor, onu kaçmaya zorlayan adiyi ellerinde boğmak için gücü yettiğince koşuyordu. Yegânesini kanlar içinde bulacak korkusuna hiç değinmiyordu, aksi hâlde titreyen dizlerinin üzerine düşerdi.

Ferman beyaz pikabı uzaktan seçti, farların aydınlattığı karanlık yamaçlarda iki siluet karşı karşıya duruyordu. Bu Rumi olsun veya olmasın, Zeyno'yu buraya getiren kimse bağırta bağırta işkence çektirecekti.

Ferman beyaz pikaba yaklaştığında uzaktan seçtiği iki siluetten birinin çarşaflı olduğunu gördü. Eğer bu kadın Zeyno ise kaçtığını haber veren yanılmamıştı. Rozerin Zeyno silahı gecenin köründe korkusuzca sıkan birinin kolunda duruyordu.

"Zeyno!" diye haykırdı, gecenin sessizliğini patlayan mermi gibi bölerek. Kara çarşaflı kadının Zeyno olmamasına dair içinden geçirdiği sayısız dua, dalgalanan kara çarşafın hareket ettikçe çoğalan hışırtısıyla yükseldi, sonunda mavi harelerini gördüğünde sayısız dua bitti. İçini kaskatı soğukluk kesti, yamaçlardan esen tatlı rüzgârın uğultusunu içinde kopan çığlıkları bildi.

Mavi hareleri yaşlarla dolu kız kardeşi kara çarşafa bürünüp buraya kadar koşmuştu. Gözünü geceden de karartmıştı. "Sen ne yapıyorsun, Zeyno?" diye sorma gafletinde bulundu. Olağan gerçeği idrak ediyor ama hayal kırıklığının tesirindeyken kabul edemiyordu. İçinde büyüyen her haykırışı kız kardeşinin üzerindeki çarşafı irdeledikçe büyüyerek boğazına kadar tırmandı.

Rumi'ye kaçtığını sandığı kız kardeşinin arkasındaki yabancı siluete gözleri kaydı, ilk bakışta tanıdı Ferman. Zarar göreceği korkusuyla akşam uykularını rahat çekemeyen Ferman'a, Cesur Kadıoğlu şokunu yaşatmıştı Zeyno.

Kadıoğlu Aşireti'nin en genç ve en korkusuz ağasıyla Yüksekova topraklarında basılmayı göze almıştı. Onu tehdit eden Cesur muydu? Gözünü bu denli karartan bu adam mıydı? Yaşları yanağına sızan kız kardeşinin sesini çıkarmadan ağlamasını hiçe saydı.

"Ona mı kaçtın lan?" kükreyişi gazabıyla birleşti, Ferman sönmeyecek hiddetiyle eski dostu yeni düşmanı bildiği ismi zikretti. "Cesur Kadıoğlu'na mı kaçtın?"

Yine sessizlik yine canını yakan bilinmezlik... Zeyno konuşmuyordu. Zeyno kendini savunmuyor, çok istediği kaçırıldım kelimesini sarf etmiyordu. Cesur beni kaçırdı, tehdit edildim, zorlandım demiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cesur'un şaşkınlık içinde sarsıntı geçirdiğini göz ucuyla yakaladı. Ferman Kılıçhan bir kez daha yıkıldı, kaçtığı Cesur değildi...

"Ne diyorsun, Ferman?" diyen Cesur'un yanlış anlaşılmayı hayretle düzeltmesini dinledi. "Kimse bana kaçmadı! Kim olduğunu bile bilmiyorum!"

Acı, demiri eriten asit gibi Ferman Kılıçhan'ın öfkesini eriterek ihanet eden kız kardeşinin iftirasıyla yüzleştirdi.

"Evet, Cesur Kadıoğlu'na kaçtım!"

Onun Rozerin Zeyno'su kaçmakla yetinmeyip suçsuz bir adama iftira atmıştı!

Saklanmaya cüret etmek Ferman Kılıçhan'ın tutumu değildi ancak kıyameti görmeden yaşatan çığlıklardan başka türlü kaçamazdı. Kulaklarını derisinden koparıp atmak için duyduğu kaba arzu, *sığındığı odada seslerin biraz olsun kesildiğini fark ettirdiğinde çetinleşerek içinde volkan gibi büyüdü. Sağır olmak için istek duymak nankörlük sayılır ama Ferman'ın yaşadığı utancın yanında hiç kalırdı. Keza kulağını dolduran çığlıkları duydukça kaçındığı gerçek göğsüne çarpıp onu yerle bir ediyordu.*

Rozerin Zeyno Kılıçhan ihaneti hiç hak etmeyen ailesine ederek sevdiği adama kaçmıştı.

Ferman'ı işkillendiren uzaklığı bu sebeptendi; *dün gece garip davranmış, ağabeyi yorgunluğuna vererek ona zaman tanımıştı. Sabah olduğunda yeniden konuşacaklarını kendine telkin etmişti ama kız kardeşi sabahı beklememişti. Böyle bir şey yapacağını bilse onu yanından ayırır mıydı? Elini kolunu bağlayıp yanında kalırdı.*

Kaçışı kafasına koyan bir kadını hangi güçle durdurabilecekse!

"Üstelik başka bir adama iftira atacak kadar gözü dönmüşken..."

Belinde sakladığı silahı çıkarıp sehpaya bırakırken tekli berjere çöktü, kafasını berjerin arka sırtına yaslarken gözlerini sıkıca kapattı. Kulağını zorlayan çığlıkları yok sayarak sadece birkaç saniyeliğine de olsa kopan kıyametin korkunç bir kâbus olduğunu hayal etti. Sarıldığı küçücük hayalden medet umdu, biraz sonra tutunduğu umudu terk edeceğini bilerek...

Hiçbir yere sığamıyor, her alan kibrit kutusu kadar dar geliyor, buna rağmen saklandığı odadan çıkmıyordu. Hangi yana baksa Zeyno, nereye koşsa üzerine titrediği kız kardeşi hemen arkasında bitiyordu. Şimdi ise soyut bir duyguyu gerçekçi kılmak için cebelleşen Ferman Kılıçhan olarak yalnız, çaresiz ve bitkindi. Artık arkasından aniden çıkacak ve ona sıkıca sarılacak bir Zeyno'su yoktu.

"Seni kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğimi bilmiyor muydun?" Kafasını üst üste berjerin başına vurdu. "Neden, neden... Neden, Zeyno...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana bunu neden yaptın abim... Bana bunu neden yaptın?" Kendi kendine konuştuğu odada, Zeyno'nun sesini korkunç istekle bekledi. "Biz bunu hak etmiş miydik?"

Evladını sevgisiyle büyütmüş, üzerine hassasiyetle titremiş hiçbir aile bunu hak etmez. Hak ettiklerini düşünmek, Zeyno'ya verdikleri sevgi ve ilgiye hakaretti. "Kılına zarar gelse dünyayı yakardım, neden bunu yaptın?" Nemli gözlerini açarken tavana baktı. "Sana zarar gelmesindense ölmeyi göze alacak kadar çok severken... Niçin yaptın..." sorgusunu ilelebet sürdürse eline hiçlikten başka bir şey gelmezdi.

Yaslandığı sırttan uzaklaşırken silahıyla göz göze geldi, bu silahı Zeyno'ya doğrultmuştu. Bu silahla onu nişan alarak öldürülmeyi hak ettiği inancını benimsemişti. Ferman yeri geldiğinde her ihtimali süzgecinden geçirebilir, olmazı bile kefesinde tartabilir, sonuçlarını kendi çıkarımlarına göre değerlendirirdi. Rozerin Zeyno için bir sene önce korku içinde her şeyi düşünmüş, her olacağın üzerinden geçmiş ama terazisine baktığında kefesine silah ihtimalini koymamıştı. Onu öldürmek için yola çıkacağını asla tahmin etmemişti. Tahmin etmek bir yana düşünmeye cesaret edememişti.

Berjerden fırlayarak elini kirleten silahtan uzaklaştı. Yüzünü avuçlarıyla şiddetle sıvazladıktan sonra başını avucunun içine yasladı. Şakağını zonklatan acıyı şiddetli basılarla durdurmaya meyletti ama acı, gözünün önünde oynayan sahneden sebep o kadar şiddetli ve yakıcıydı ki başaramadı.

Ferman Kılıçhan kız kardeşine silah kaldırmıştı.

En kaba hâliyle özetlediği gerçek yüreğini katre katre yakan en büyük sebepti. Titreyen göz bebeklerini hafızasından ne yaptıysa silemedi... Korkuyla verdiği nefesini ne yaptıysa kulağından söküp atamadı. Vurulmak için karşısında dimdik duruşunu ne yaptıysa zihninden kalıp gibi alıp çıkaramadı. Her an dakikası dakikasına beyninde bir sarmal şerit hâlinde ilerledi.

Ona korkusuzluğu bu yüzden öğretmemişti. Bir gün silahı çekip doğrultacağı için bu günlere hazır etmemişti. Ferman onun yüreğine kazınacak yarayı bile isteye vermemişti. Ferman onu korkularla yalvartmak istememişti.

Şakaklarına şiddetle vurdu, görüntüler silinmeliydi. Şakaklarına şiddetle bir daha vurdu, sesini unutmalıydı. Şakaklarına şiddetle bir daha bir daha vurdu, *dün geceyi ve Zeyno'yu söküp atmalıydı.*

Silahı tutan ellerine baktı, Zeyno'nun korkulu gözbebekleri şimdi avuçlarında ona bakıyordu. Dün geceyi unutmaması için zihninde koca bir çukur açıp ikisini oraya gömüyordu. İkisinin utancını, ikisinin hayal kırıklığını, ölümcül acısını. Kız kardeşinin açtığı çukura engel olamadı, ha düştü ha düşecekti. Sanrılar ruhunu oydu, koca bir tabloda Zeyno ve ona doğrulttuğu silahın portresi oluştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ferman o portreye uzun süre bakamadı, portreyi ellerini yumruk yaparak yok etti, sıktığı dişlerinin arasından yorgun düşene kadar sessiz sessiz bağırdı. Bir bağırış ki içeride çığlık çığlığa haykıran annesi kadar açık, sessiz sedasız ağlayan babası kadar da çaresizceydi.

Zeyno'ya doğrulttuktan sonra elini kirlettiğine inandığı silahı kapıp aldı, çenesinin altına tutana dek durmadı. Ancak bağını koparırsa elinin kirinden sonsuza dek kurtulurdu. Ancak tetiği çekerse Zeyno'nun ihanetini unuturdu.

Ömür boyu sorgularla, sancılarla yaşamaktansa tetiği çekerek azabına son verebilirdi.

Nitekim Zeyno'dan ağır basan küçük canı anımsadı, silahı çenesinden çekerek namluyu kafasına ısrarla vurdu. Ucunu bucağını düşünmeden canına kıyacak mıydı gerçekten? Çaresiz hırıltısını çınlayan kulağı yüzünden zor duydu. Oğlunu babasız bırakmaya değer miydi? Ona ihanet eden kız kardeşi için oğlunu babasız, karısını yalnız bırakmaya değer miydi?

Kendi etrafında bir tur döndü, her dönüşünde silahın ucuyla kafasına vurdu. İstikametinin ev mi yoksa toprak mı olacağını çıldırmış vaziyette düşündü. Ya oğlunu bırakacaktı ya kız kardeşinin ihanetini ilelebet unutacaktı.

Zeyno'ya olan sevgisinin her şeyden üstün geldiğini tam bu anda idrak etti. Hiçbir kelamın üstün gelemeyeceği ululukta sevgi duyuyordu kız kardeşine. Yanaklarını ıslatan yaşların farkına vardığında zemine acıyla inleyerek çöktü. "Beni kendinle sınamayacaktın, Zeyno..." diye isyan etti yaşları yanağından ardı ardına sızarken. Silahı tekrar kaldırdı, bu defa soğuk namluyu zonklayan şakağına yasladı.

Toprağı seçen bütün çaresizliğiyle acı acı soludu. "Beni ihanetinle sınamayacaktın, Zeyno..."

Daha sıkı kavradığı silahın hassas tetiğine parmağını çekincesiz kaydırdı, tetiği çekmek için ardında bırakacağı kimseyi düşünmedi. Oğlunu... Mertliğiyle gurur duyacağına inandığı Mert'ini arkasında bıraktı. Ferman ona son kez sarılmadan bu odaya gelmişti ve canına kıymayı göze almıştı.

Rozerin Zeyno bir evladı babasından ayıracak kadar güçlüydü.

Tetiği kavrayan parmağını durduran titrek eli hissedene kadar kaskatı kesildiğini algılayamadı. Biri silahı dayadığı şakağından dikkatlice uzaklaştırdı, tehlikeyi sonlandırdığı anda çığlık çığlığa bağırdı. Ferman Kılıçhan'ı yakan bağırışın sahibi kız kardeşi Navin'di.

Ona sıkıca sarılan Navin'i...

"Ferman hayır, Ferman... Hayır... Hayır, hayır, hayır..."

Silaha sıkıca sarılan Navin'in tutukluk yaşamışçasına isyanla haykırmasını asla net duymadı. Ağzını açıp iki sözcüğü bir araya getiremedikçe, yaşadığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karmaşanın içine hapsolarak çıldırasıya ağlayan kız kardeşinin kolları arasında hareketsiz kaldı.

"Yapma... Yapma..." Kesik hıçkırıklarının arasından güçbela yalvardı, "Yalvarırım bunu yapma bir daha... Ben de ölürüm..."

Kim ölmemişti ki ihanetten... Kim düşmemişti ki... Biri birini tutsa diğeri devriliyordu. Sadece bir gecede ansızın planlanan kaçış ve atılan iftirayla hayatları yokuşa sürülmüştü... Sadece bir gecede ve bir cümleyle... Acizliğine şahitlik eden Navin'e kendini bırakma gafletinde bulundu, heybesinde saklı kalan kederi kız kardeşine olduğu gibi boca etti. "Ben onsuz ne yapacağım, Navin?"

İçi çıkacakmışçasına ağlayan kadın, heybesini boşaltan ağabeyine gözyaşlarıyla eşlik ederek sardığı kollarının tutuşunu ayarsız kuvvetiyle şiddetlendirdi. Saçlarını defalarca öpücükler kondurarak kırılgan ruhuna şefkatini verdi. Gücüyle, azametiyle korkutan ama hep kendine hayran bırakan Ferman Kılıçhan'ın düştüğünü görmek istemedi.

"Ben onsuz nasıl yaşarım, Navin?"

"Lütfen... Lütfen hepsi geçecek..."

"Ben Zeyno'm olmadan nasıl yaşarım, Navin'im... Söyle abim bana, ben nasıl yaşarım..."

Şoka girdiğini anlayınca geri çekilip yüzünü avuçladı, kızarmış mavi harelerindeki acı boşluğu ürkekçe izledi Navin. Zeyno'yu kaybettikten sonra Ferman'ı aklını kaybetmiş vaziyetine panik ve kedere kapılarak göz yumamazdı. Çöküşün içinden en sert sıyrılan Navin oldu. Ailesi için sıyrılmak zorunda kaldı. Bir gün affetmeyeceği kız kardeşi için yasını tutacaktı ama o gün bugün değildi.

"Allah aşkına toparlan artık... Ferman beni duyuyor musun? Toparlanmalısın!"

"Zeyno... Zeyno bana güvenmeyip... Beni ezip ona mı gitti?" Boşlukta süzülen mavi gözlerini kız kardeşine çevirdi. Onu gördüğünden bile emin değildi ama bir yerde hissettiği destek ve sıcacık avuçları gerçekti. "Ben onu bu kadar çok severken mi?"

"Lütfen düşünmeyi bırak... Lütfen sana bir şey olursa ben yaşayamam, Ferman... Ölürüm..."

Elinde olsa kafasını koparacak, elinde olsa kulağını koparacak, elinde olsa gözlerini oyacaktı. Elinde olsa kendine türlü işkenceler uygulayarak Zeyno ve ihanetine dair her şeyi silecekti. İkna edemediği ve bir adama kanacak kadar aklını kaybettiği kız kardeşinin aptal kalbini daha elindeyken sökecekti. Hayal dahi edemediği bugünün olmamasını sağlasaydı, *düşünmekten aklını kaybedecek vaziyeti alır mıydı?*

Yangının başladığı yüreğini hiçbir kuvvet söndüremedi, zaten kendisi de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dindirmeye gayret etmedi. Zeyno'suz geçireceği hayatı, Zeyno'suz yaşayacağı evi düşünmeden geçirebilmek için ya sevmemesi ya da kendi uzuvlarından birinin kopuk olması gerekti ama her şey canlı ve olduğu gibi onunlaydı. Onu görmeden, onu öpmeden, ona sarılmadan evden çıkmayan Ferman ağa bundan sonra ne yapacağını düşünmekte haksız mıydı? Sormakta yanlış mıydı? Çıkış yolu için birilerine danışmakta kabahatli miydi?

Ya babası nasıl dayanacaktı? Rozerin Zeyno onun canından daha kıymetliyken yaşattığı utanca nasıl dayanacaktı? Annesi yaşayabilecek miydi? Hiçbiri yaşamayacak, bir yanları hep eksik olacaktı.

Ferman ağa her şeyi hazmettiği bir gün sorgulamayı bırakacaktı ama o günün çok uzak olduğuna adı gibi emindi.

Bir vakit biri yine yanına düştü, yatağına yatmasında yardımcı oldu ve yanı başından bir daha ayrılmayan Navin ile odada baş başa bıraktı. Bir geceyi daha uykusuz, ağrılı ve şaşkın geçirdi.

Takvimden bir yaprak düştü, tarih 20 Ağustos 2019'u gösterdi.

Zeyno'nun ihanetinin üzerinden gün geçti. Her şey olduğundan daha kötüye, daha acıya, daha utanca evirildi. Kimse susmadı, kimse yemek yemedi, kimse uyumadı.

Kimsenin acısı dinmedi. Kılıçhan Aşireti'nde hiç kimse ama hiç kimse iyi olmadı. Toparlanmanın bahsi, gerçeği kavradıklarında açılmayacak kadar çabuk kapandı. Zeyno'nun olmadığı ev yavandı da ihaneti affedilmeyince yokluğu kadar koymuyordu.

"Kız kardeşinin iftirasını affetmem!"

Cesur Kadıoğlu'nun utandıran mesajına dönüş yapamamıştı. Dönüş yapsa ne diyecekti? İftira atmasını normalleştirecek cümleler mi kuracaktı? Affetmeyişini neye dayanarak hafifletmeye çalışacaktı? Hiçbir şey... Hiçbir şey Rozerin Zeyno'nun ihanetini ve iftirasını kaybettirmezdi.

Akif'in ses kaydı olarak gönderdiği son raporu dinledi. Raporda Rumi Gerivan'ın izini bulamadıkları ve Zeyno'nun güvenli bir evde Hasan ağa tarafından korunduğu bilgisi geçiyordu.

Canı ölümüne yansa da iyi olmasını umdu. *O* iyi olmalıydı...

Gözünü kırpmadan geçirdiği gecenin sabahında geceye nazaran daha sakinleşmiş bir *hâlde ayaklanmıştı. Hejar'ın getirdiği habere göre olay yatıştırılmış, Dildar ağa ve Keje Kadıoğlu kan davası çıkmasın diye susmayı tercih ederek evliliği onaylamışlardı.*

Bugün bir toplantı daha yapılacak, babası Hasan ağaya kızının imam nikâhını kabul ettiğini bildirecekti. İftira attığı adamla nikâhının kıyılmasına rıza gösterilmesi beklenen Nezir Kılıçhan ayaklanacak mıydı? Esasında ayaklanmalılardı. Hepsi aldıkları darbeden daha güçlü ayağa kalkmalıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Banyo yaptıktan sonra hazırlandı, yanına gelen karısına yalnızca annesinin durumunu sordu. Babasının onu beklediğini işittiğinde oyalanmadan odadan çıktı. Hükmün kıldığı zoraki evliliği onaylamak için darbenin etkisinde kalan Kadıoğlu Aşireti'nin belirli isimleriyle bir araya geleceklerdi.

Ve Nezir Kılıçhan kızının akıbeti için kalan son gücüyle ayağa kalkmıştı.

Beraber evden ayrıldılar, aşiret toplantısı yapılacak bağ evine gittiler. Belirli isimlerin katıldığı toplantı ağaların kararıyla gizliliğe alındı. Toplantı Keje ve Dildar Kadıoğlu'nun aldığı ilk kararla başladı, tartışmaya gerek görülmeyen evlilik hükmü Kılıçhanlar tarafından itiraz etmeksizin kabul edildi. İmam nikâhı için Nezir ağadan icazet alındı.

Bu süreçte ağzını dahi oynatmayan Ferman Kılıçhan, geçmişte aşiretlerine sığınan başka genç kızları ve erkekleri korumak için kararlaştırdığı toplantıya, bugün kız kardeşi için geldiğini sindirmeye çalışıyordu. Bugün koruyucu aile Zevan Aşireti'nden Hasan ağaydı. Üstelik Zeyno ona sığınmadığı hâlde koruyuculuğunu üstlenmiş ve her iki aşiretin dostu olduğunu belirterek kan davasını engellemek maksadıyla dâhil olduğunu net bir şekilde belirtmişti.

Kadıoğlu Aşireti'ne yönelik saygısını asla yitirmeyen Nezir Kılıçhan'ın telafi edemeyecekleri hatanın özrünü dilmeye çalışmasını, özellikle de bağışlanmak için bugün damadı olacak adamın karşısında boyun büküşünü yerine sığamaz hiddetiyle izledi.

Ferman babasının Zeyno yüzünden boyun büktüğünü hayatı boyunca ilk defa gördü. Cesur ağanın saf öfkesini dizginlemek için verdiği mücadeleyi onu izlemese de öyle derinden hissediyordu ki yaşadığı utanç kolaylıkla öfkeye dönüşüyordu. Ancak ne kadar öfkeliyse o kadar da yorgundu. Ne kadar hiddetliyse o kadar tükenikti.

Akabinde onları zorlayan ve susturan soru geldi: Rozerin Zeyno niye kaçtı? Cesur Kadıoğlu'nun suali cevapsız değildi ama uluorta yanıtlanacak da değildi. Rumi'ye kaçtığını babası bilmediğinden Ferman susmak mecburiyetinde kaldı.

Ferman, Hejar ve sağ kolu Akif dışında, hangi cehennemde yandığını bilmediği Rumi Gerivan'a kaçtığını kimse bilmiyordu.

Mahcubiyet ve soğuk dalgayla, zoraki kararların alındığı aşiret toplantısı sona erdi. Ferman Kılıçhan babasıyla beraber yola çıktıklarında yine sessizliğe bürünmüşlerdi. Arada babasını yoklayarak ifadesini, el kol hareketlerini sebepli sebepsiz kontrol ediyor, anlamsız dürtü onu buna zorluyordu. Sanki ifadesinden anlamasa vücut dilinden derdini anlayabilecekti. Tasalarını sormaya cesareti olsa susmazdı da alacağı cevaplardan korktu.

Ya babası da ölümü düşündüyse? Ya babası da onun gibi gözünü kararmışsa?

Ücretsiz [illegible] Arsivi - https://rantey.org

"Camiye gideceğiz, Akif..." Ansızın seslenen Nezir Kılıçhan yüzünü döndüğü pencereden ayırmadı. "Canını verecek kadar çok sevsen de demek ki insanoğluna güvenmeyeceksin," dedi güçsüzce. Şimdi güçsüzlüğünü saklamayan, hayal kırıklığını ağırlayan berraklığıyla olduğu gibi konuşuyordu. "Bu canından çok sevdiğin kızın da olsa."

Patlak veren kıyametten beri kızı için ilk defa konuştu Nezir Kılıçhan. Zehri aratmayan kelimeleri birleştirmesini Ferman adım sayardı ama acısı olunca konuşmasının anlamı da kalmıyordu. Hiç değilse içinde büyüttüğü acının hastası olmuyordu.

"O bizi kaybetti, baba..." dedi zoraki tutumuyla. Teselli sözlerinin yetersiz kaldığı garip anları yaşamaktan nefret ederdi Ferman. Oğlu Mert ile konuşmak değildi ki bu, kardeşi Yusuf'u ikna etmek değildi. Birbirlerini kaybetmelerine sebep olan Zeyno'nun geride bıraktığı enkazın üzerini kapatmaktı ama babası olunca kapatmayı da başaramıyordu.

Babasının sessizliğini hoyrat dalgalara benzetiyordu Ferman. Bir geldi mi pir gelen Kılıçhan ağasının vakti geldiğinde hiçbir kuvvetin söndüremeyeceği hiddetiyle ortalığı kasıp kavuracağına da emindi. Ama ya bu dinmeyen acı? Rozerin Zeyno babasının başı bir kere eğilirse bir daha kalkmaz diye düşünmemiş miydi?

Camiye yaklaştıklarında Nezir ağa yüzüne hâlâ bakamadığı oğluna direktifi verdi. "Sen arabada bekle, Ferman."

Onu yalnız bırakmaktan hoşlanmadı ama lafını ikiletmedi. "Tabii, baba."

Araba durduktan sonra kapı açıldı, Nezir Kılıçhan dikkatlice indi. Uzatılan şemsiyeye bir an göz gezdirdi, gururunun zedelendiğini kabul ederek bastonun topuzunu avuçladı. Öyle kırıktı ki yürüyecek takati yoktu. Yavaş adımlarla cami avlusuna girişini gözünü kırpmadan izledi Ferman.

İçindeki ateşi söndürmek için girdiği huzurun mekânında aradığını bulacak mıydı? Evde annesi kendini paralarken babası ise burada acısını gömmeye çalışıyordu. Kaçması yetmezmiş gibi haksız yere bir adama iftira atan, ailesine göz göre göre bunları yaşatan kız kardeşini katiyen affetmeyecekti Ferman.

Onun Zeyno'su böyle bencil değildi.

"Sana ne yaptılar, Zeyno'm?" diye fısıldadı kafasını arabanın koltuğuna bırakırken. Düşünme yetisinden mahrum kalıp hayatın yorucu akışına kapılmayı hayal etti ama parçalanmış yüreğinin naralarını susturamadığından hayali yarım kaldı. Zeyno'ya duyduğu sonsuz sevgiyi sökemiyordu ki akışa kapılsın.

"Nasıl dayanacaksın, baba?" fısıltısı dudaklarının arasından güçlükle döküldü. Bin taş taşısa sırtında, kambur olup düşse babasının çaresizliği için hissettiği acının çeyreğine ulaşmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gönül ne hassas ne kırılgan ve kirpiklerin ardındaki gözler gibi korunmaya muhtaç...

İçeride ne yapacağını bildiğinden ses etmedi ancak arabada bekleyemedi. Babasının arkasına düşerek arabadan indi, cami avlusuna girdiği anda gözleri yaşını akıtmaya hazırmış gibi buğulandı. Anılar onu sert bir şekilde içine aldı ve hiç unutamadığı kız kardeşiyle yeniden baş başa bıraktı.

Küçük Zeyno dedesinin yaptırdığı caminin avlusunda yerler henüz yaş betonken, duvar sıvaları yeni yeni tamamlanıyorken babasının peşinden koşuyor, caminin biteceği anı beklediğini babasına anlatıp duruyordu. Arkalarından ilerleyen Ferman, Zeyno yaş betonun içine düşmesin diye gözü gibi kolluyor ve onun heyecanını gülümseyerek izliyordu. Sonra o küçük Zeyno bir yaş büyüyor ama babasının peşinden koşarken ki heyecanını kaybetmeden namaz kılmak, sohbet etmek için gelenlerin arasından kaybolup görünüyordu. Gözündeki perde oynamaya devam etti, Zeyno zamanla büyüdü, babasının arkasından koşan kadın hançeri saplayan birine dönüştü.

Ferman o anda irkilerek kafasını iki yana şiddetle salladı, anıları resmeden perde ikiye bölünerek yok oldu. Avlunun ortasında bakmakta olduğu kapıyı net bir şekilde yeni görebildi; Nezir Kılıçhan abdestini almış, caminin içine girmişti bile. Girmeye cesaret edemedi Ferman. Küçük kızını sürekli buraya getirip bazen saatlerce oturan babasının neler hissettiğini asla anlayamıyor, anlayamamakla beraber acısıyla nasıl baş edeceğini de öngöremiyordu.

Ayakta bekleyen babasını izledi. Ellerini önünde birleştirmiş sadece karşındaki duvarı izliyordu. Namaz kıldığını sandı Ferman ilk bakışta ama babası duvarı izlemeye devam etti. Bedenen hareketsiz, ruhen güçsüzdü. Neler düşünüyordu? Saygın bir babanın büründüğü kılıfın altında suretine nüfuz eden hangi düşüncenin acısını çarpıtıyordu. Neleri saklıyordu da bu kadar dirayetli davranıyordu? Kızını affetmek için nasıl bir yol arıyordu? Bağışlanmak için hangi zikri içinden çekiyordu? Neyin şükrüyle gözlerini sımsıkı yumup bir an sonra açarak tekrar dirayetini koruyordu?

Kıble istikametinde sığındığı Rabbinden ne istiyordu?

Kederden kırılan gözlerini diktiği noktadan ayırmadan, başını dimdik tutarak Ferman Kılıçhan'a öğrettiği gibi düşmeyi ve aynı zamanda kalkmayı bir kez daha öğretiyordu. Zeyno nasıl öğrenememişti?

Sonra elleri hareketlendi, namaz kılmak için tekbirini getirdi. Sırtını ağaca, onu ayakta tutan her şeyi bırakırcasına güçten düşerek yasladı. Yasladı ki düşmedi, yasladı ki ayakta kalabildi. Onun düşmesi Nezir ağanın sonunu getirirdi. Ferman, babasının onun varlığından güç aldığını bilmese engel olan Navin'i dahi ezer, *göçerdi bu dünyadan.*

Selamını vererek namazını bitiren yaşlı adamın başı eğik oturduğunu gö-

PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rünce yalnız bırakmaya gönlü elvermedi. Acele hareketlerle şadırvana vardı, abdestini dikkatli fakat normalden daha hızlı aldı ve üstünü başını düzelttikten sonra cami kapısına vardı. İki kanatlı kapının ardından gördüğü dağ gibi adamı rahatsız etmeden uzağındaki safta oturdu.

Babasının titreyen ellerine uzun uzun bakışını, bir an sonra şükrederek ellerini yumruk yapıp kucağına saklayışını nefesini tutarak izledi Ferman. Karşısında durduğu adamı cesurca alt eden, kimseye geri adım atmayan Nezir ağa kızının derdiyle başını öne eğiyor, kaldırmaya mecal bulamıyordu.

Dermanı için yüreğinden neler geçiriyordu acaba? Derdini sığındığı Allah'a anlatmasını sabırla bekledi. Şifalanmak için dua ettiğinde, heybesinde sakladıklarını bıraktığında, titreyen ellerinin yaşattığı korkuyu da defetmiş olacaktı.

Derin nefesi içli içli çekişinin arkasından bir dua döküldü dudaklarının arasından:

"Allah'ım... Sen... Sen kızımın canını yakmalarına izin verme..."

Mahzun babanın her şeye rağmen üzerine titrediği canından parçasıydı. Zeyno bundan sonra evine almayacağı, kalbinden de sökemeyeceği düşman mı evlat mı ikilemini yaşatacağı, belki bir gün affedilme hakkını kazanacağı günahkâr kızıydı.

"Bir cahilliktir ki yapmış, ahlarını haktır ki almış kızımın kalbini yakmalarına fırsat verme, Allah'ım... O daha küçük..."

Nezir ağa kızına, Ferman babasına endişelendi... Yakarışının sonrasını duyarsa şayet çekmediği tetiğin namlusunu yine şakağına dayardı. Camiyi girdiği aynı hızla terk etmişti, kaygılarla yüklü kalbini hafifletemeden bir çuval acıyı daha sırtlanıp çıkmıştı. Arabasına koşuşturduğu sürede yanından yöresinden geçen kimseyle temasa geçmeden arabasına saklandı. Göğüs kafesinde giderek büyüyen kalp atışlarının kulağına vuran sesine odaklandı. İlgisini ağladığını kabul etmemek için kullansa da bugün Zeyno için bir çocuk gibi hüngür hüngür ağladı. Cesur'u yakan Zeyno'yu, Kadıoğlu Aşireti'ne leke çalan kız kardeşinin bıraktığı enkaza hüngür hüngür ağladı.

Karanlık, *Yüksekova sokaklarının cılız ışığını söndürürken saklandığı arabada birileri görecek kaygısı gütmeden ruhundaki birikintileri kustu.*

Hâlâ acı çekmemesi için yalvaran babasını Rumi uğruna nasıl terk edebilmişti? Bütünde baktığında oluşturduğu felaketi nasıl göze almıştı? Ferman gecelerce üzerine düşünse bir dirhem cevaba erişemezdi.

Kimseler görmeden yaşları yüzünden sildi, aldığı her nefesin ağrısıyla battığı sol yanına dokundu. Hiçbir kuvvetin iyileştiremediği sol yanı ne vakit parçalanmıştı... Kabahatlisinin gözünden sakındığı kız kardeşi olmasını hâlâ hazmedemedi Ferman.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yalnız kaldığı arabaya babası bindiğinde onun yaptığı gibi yüzünü camdan dönmedi. Kırıcı sessizliğin alışkanlık hâlini aldığı yolculuk yeniden devam etti. Eve varmalarına yalnızca beş dakikadan az bir süre vardı. Ferman annesine koşmaya niyetlendi; annesine koşup dizlerine sarılacak ve son kez ağlayıp acısını gömdükten sonra hayatına devam edecekti.

Vardıkları evin önünde arabadan inmelerinden kısa bir süre sonra telefonu çaldı. Arayan kopan kıyametin habercisiydi.

"Evet?"

"Olaylar karıştı, Ferman... Nikâh kıyıldıktan sonra herkes ortaya çıktı. Rumi Gerivan babasının emriyle Ekrem tarafından vurulup öldürüldü..." Sindirmesini beklemeden kıyametten bir parmak daha çalarak Ferman'a verdi. "Cesur Kadıoğlu, Zeyno'nun kime kaçtığını öğrendi. Nişanlısı Arjin ve Rıdvan da olay yerinde."

Her şeyi ve herkesi bırakarak tek bir şeye odaklandı Ferman. "O... O nasıl?"

Hejar ilgisini anlıyordu. Hejar canına kastedecek kadar kız kardeşine yandığını ve onu ne kadar inkâr ederse etsin merak edeceğini biliyordu.

"O iyi... Cesur'un öğrenmesi iyi olmadı."

"Öğrenecekti," diye aydınlattı. Cesur bu işin peşini bırakmayacağını zaten bugün sayısız kez belirtmişti. "Adamlarımız orada mı?"

"Evet, durum kötü olursa Kadıoğlu Aşireti'ne destek amaçlı gideriz."

"Tamam... Tamam, Hejar gerisi sende," deyip telefonu kapattı. Kapı önünde beklemekte olan babasına ilerlerken toplantı kararıyla kesinleşen haberi tereddüt etmeden verdi. "Kızın artık Kadıoğlu Aşireti'nin gelini baba, Cesur ağayla nikâhları kıyıldı."

Camide söyleyeceklerini söyleyip defterini dürmüştü babası. Sadece anladığını belirten kafa sallamasının ardından sırtını dönüp misafirhaneye geçti. Ellerini ceplerinden hiç çıkarmadığını fark etti Ferman. Tedirginliğinin yersiz olduğuna kendini inandırarak babası kadar endişe duyduğu annesini aradı. Onunla konuştuktan sonra yalnız kalmasından ürktüğü babasının yanında yerini alacaktı.

Annesinin odasında yalnız başına olduğunu öğrendiğinde öfkelendi. Tek bırakmamaları hususunda kesin tavırla uyarmasına rağmen dinlemediklerine söylene söylene odasına çıkacağı taş merdivene yürüdü. Ev ahalisinin ondan bir cevap beklediğini anlayınca Zeyno'nun evlendiğini ve kan davasının olmayacağını söyleyerek mevzunun kapandığını bildirdi. Bu kadarlık bilgi herkes için yeterliydi.

Yalnız bırakılan annesinin yanında yerini aldı, babası gibi namaza oturmuş dermanı sığındığı inancının sahibinden alıyordu. İkisi de kızlarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kopardığı müthiş felaketin kurbanı olduğunu hissetmiş gibi tekrar Allah'a sığınmışlardı.

Ondan başka sığınacak kimseleri de yoktu...

Namazını bitirip duaya geçen annesinin serdiği seccadesine uzanırken kafasını dizine yasladı. Cenin pozisyonunu refleksle aldığında içini ağır ağır çekti. Babasından sakladıklarını annesine paylaşmakta vardı.

Fısıltılarından neler okuduğunu, neler söylediğini, nasıl içli içli sabır çektiğini anlıyordu Ferman. Avucunda harlayan şefkatini saçlarını okşayarak veren annesine, "Hiç mi hissetmedin yadê..." siteminde bulundu. İlk defa üzerine konuşacaklardı. "Hiç mi bizi bırakacağını hissetmedin?"

Günlerdir ağlamak dışında ağzını oynatmayan Kadriye Hanım, sessizliğini bozmadan saçlarını okşamayı sürdürdü. Babası bugün dilini nasıl çözdüyse annesi de çözecekti. Ferman mühleti kısa süreliğine verdi, *gönlü kırık annenin de taşmasına az kalmıştı.*

"Hiç mi bize bu kadar çok acı çektireceğini düşünmedi?" sorusunu bir cevap alır umuduyla sürdürdü. Ne acı... Alacağı cevabın sorduğundan daha açık ve yıkıcı olduğuna ısrarla ikna olamıyordu.

Hâlbuki kız kardeşi verdiği kararla düşünmediğini apaçık göstermişti. O vakit Kılıçhan ailesinin Zeyno'nun kararına karşılık ayaklanması gerekti. Matem bu geceden itibaren sonlanacak, öldürdükleri kızlarını gömeceklerdi. Rozerin Zeyno ne yaşatırsa yaşatsın yas tutmayacaklardı.

"Allah yüreğimizdeki acıyı hafifletsin..." duası dilinden kısık ve cılız yakarışıyla döküldü. Gözyaşları bir görevmiş gibi akmaya devam ederken, bağırmaktan kısılmış sesiyle zoraki konuştu. "Allah yüreğimizdeki bu yükü alsın, Ferman'ım... Ben onun cenaze namazını kıldım... Ben beni bırakıp giden kızımı bıraktım..."

"Bırakacağız yadê, o bizi nasıl bıraktıysa biz de bu gece onu bırakıp bitireceğiz!" Yemin içen kararlı sesi, kafasını hafifçe çevirip annesiyle göz göze geldiğinde kırıldı. Alev alan her yanını bastırarak havadisleri son kez aktardı annesine.

"Rumi Gerivan babası tarafından öldürüldü. Rozerin Zeyno iftira attığı Cesur ağa ile evlendi. Kan davası başlamadan bitti. Senin kızın bundan sonra Kadıoğlu Aşireti'nin gelinidir."

Ardı ardına sıraladığı havadislerin bir gecede olup bittiğine inanmak güçtü ama gerçek tam da böyleydi. Gerçek tam da onların iki saatlik uzağında felaketleri doğurarak çığlık çığlığa bağırttı; Zeyno'nun zoraki evliliğini, Arjin'in çığlıklarını, kurtarılmak için debelenen Rumi'nin isyanlarını...

Havadislere acı acı gülümsedi Kadriye Hanım. Ne düşündüğünü anlamadı ama tahmin etmekte zorlanmadı Ferman. Bir anne kızının cenaze

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

namazını kılarken, oğlu ebedi uykuya dalan başka bir anne uyanmasını isteyerek feryat figan bağıracaktı.

"Ferman! Ferman koş, babam!"

Navin'in ansızın kopardığı feryat dolu nida Ferman'ı annesinin dizlerinde kaskatı keserek mıhladı. Yanlış mı duymuştu? Gözleri kocaman açılan annesine bakınca yanlış duymadığına inandı. Kız kardeşi feryat figan bağırıyordu.

Aklından bin bir senaryo geçti. Nezir Kılıçhan kızının acısına dayanamayarak kendine zarar vermişti ya da onun gibi gözünü kararтarak silahı şakağına dayamıştı. Elleri titremişti en son, bir yerden mi düşmüştü? Uzandığı zeminden hızlanarak doğruldu, çığlık seslerinin birbirine karıştığını duyunca koşar adımlarla odadan çıktı. Misafirhaneye akın eden ev ahalisinin arasına karıştığında arkasından bağıra çağıra gelen annesini bekleyemedi.

Kalabalığın arasından önüne çıkan herkesi iterek içeri girdiğinde, babasını yerde acı içinde titrerken ve başında Navin'i müdahale ederken buldu. Gözleri kaymıştı.

"Baba..." diye seslendi dehşetle. Terk edilmiş duygusuyla kuşanarak acı çeken adamı hareketsiz izledi. Kalbi mi durmuştu? Felç mi geçiriyordu? Kriz miydi bunlar, neydi?

Nezir Kılıçhan'ı ölüm mü bulmuştu yoksa babası mı ölümü kucaklamıştı? Gerivanların ocağına düşen ateş Kılıçhanlara bir kez daha mı sıçrıyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Giriş

20.08.2019

Rumi Gerivan'ın cenazesi...

Sessizliğiyle ruhunu titreten evi, kapanmaya hazır gözleriyle hayli zamandır izliyordu. Burası birazdan anne feryatlarının koptuğu bir cenaze evine dönüşecekti. Birazdan sırtındaki külfete tonla ağırlığı hiç ezilmemiş gibi yüklenecekti.

Gerivan ailesinin hanesi sessizliğiyle nasıl da ürkütücüydü...

Kıpırtısız kaldığı arabanın içinde yaşamına dair alıp verdiği soluklara nefes denilebiliyorsa, varsın öyle olsun. Toprağa vereceği kardeşini kaybetmiş bir ağabey için her şey boş, ziyadesiyle yalan ve haksızlığın daniskasıydı.

Solgunluğuyla görenleri ürküten yüzünde Rumi'nin izleri mevcuttu, kardeşine dair bir hatırayı da yüzüne sıçrayan kanıyla taşıyordu. Silmeye cesaret edeceğine dair duyduğu inanç, dokunacağı anı anımsadığında azalarak yok oldu.

Yorgun bakışlarını kapının önünde bekleyen babasına çevirdi. Rumi'nin ölümünü kabul edip bizzat infazını veren adamı donuk gözlerle izledi. Ekrem'e, oğlunu öldürmesi için ferman vererek babalığını sorgulatan, oğlu için savaşamayacak kadar korkak davranan, oğlunu başkalarının sözüne boyun eğerek yaşamından koparan insafsızın tekini *baba* diye uzunca seyretti.

Dili nasıl varmıştı? Evinde oğlunun düğünü için gün sayan annesinin bağrını yakmayı nasıl göze almıştı? Sorguları biraz sonra vereceği haberi ertelemesine yardımcı olsa da nereye kadar kaçabilirdi Rıdvan?

"Haberi bekliyorlar, Rıdvan..."

Cavit'in sesini takip eden dokunuş omuzunda son buldu, hafif vuruşu olmasa nefret ettiği babasından bakışlarını alamayacaktı. Kardeşinin bir daha gelemeyeceğini, bu kapıdan içeri giremeyeceğini annesine söylemeliydi.

Yükünü kaldıramayacak kadar dirençsiz ayaklarını araçtan aşağı sarkıttı, ayaklarının üzerinde durduğunda ise yer altından kayacakmış hissiyle kuşandı Rıdvan. Yer gök birbirine karışmış gibiydi.

Çamura bulanmış yolu zayıf adımlarıyla ezerek yürümeye koyuldu. Havanın soğuğu Rumi'nin yokluğu kadar üşütemezdi artık. Soğuk, ciğerini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

harlayan ateşi dindirse, can ağrısına sebep olan yangın sönene kadar kalırdı Rıdvan.

Bahçe kapısında boynu bükük bekleyen babasıyla yeniden göz göze geldiğinde güçsüzlüğü koluna vurarak, silah tutan kolunu yana düşürdü; annesine haber vermeden önce şakağına sıkıp kurtulmayı düşündü ama ne annesini ne de kız kardeşini bu adamın insafına bırakamadı Rıdvan.

Birinin silahı elinden yavaşça aldığını hissetti, kim olduğunu öğrenmesine gerek yoktu, yarım bünyeyle geçtiği hareketleri tamamlayan Cavit'ten başkası olamazdı. Kardeşsiz kalan yanını Cavit doldurabilir miydi? Annesinin acısını beraber omuzlayabilirler miydi?

Kardeşinin oluk oluk akan kanına bürünmüştü; biraz sonra o kokuyu annesine sindirecek, *oğlun öldü, Mahire Hanım ağıtını yak,* diyecekti; *senin evinden bir evladının ilk cenazesi çıktı, evlat acısını da tattın Mahire Hanım,* diyecekti. *Senin Rumi'ni öldürdüler, kalk ayağa, oğlunun cenazesi çıkacak bu evden,* diye haykırmaya gelmişti. Neleri haykırmayacaktı ki!

Rumi kanlı kıyafetlerinin annesine gideceğini düşünmemiş miydi? Hangi anne evladının kanla kaplı kıyafetlerini kabul ederdi ki Mahire baş göz üstüne desin! Ciğerini parçaladığı annesini evlatsız bırakmayı nasıl göze almıştı? Annesi bir daha güneşin doğduğunu görebilecek, gülebilecek miydi?

Hayır! Evlat kaybı çeken hiçbir anneye güneş doğmaz artık!

Yorgun nefretiyle ismini anmaya tenezzül etmedi, baba sıfatını yakıştırmadığı yaşlı adamı acı narasıyla sarstı. "Kaldırsana başını! İstediğin gibi oğlunun taziye konvoyunu getirdim sana!"

Çıtı çıkmayan yaşlı adamın yanına yaklaştı. Bağırmaktan kısılmış tarazlı sesiyle bundan sonra güneşi doğmayacak kararı kesin, net ve nefretle bildirdi:

"Sen Rumi'yi öldürdüğünde beni de öldürdün! Benim babam yok artık!"

Hıçkırığı hançeresinden yükselen adamı arkasında bırakıp adımlarını sürttüğü çamurun cıvıklığıyla malum haberi vermek üzere bahçeye girdi. Kalabalığı görünce aralıklı ağzından uzun uzun nefes aldı, bir şeyin ciğerine batıp nefesini tıkadığını hissetti Rıdvan. Acıyla buruşturduğu soluk benzi, kalabalığın içinde yıkılmış annesini gördüğünde ağırlaşarak büyüdü.

Geleceklerini biliyorlarmış gibi hepsi bahçede toplanmıştı. Annesinin yanı başında, üstün çabalarla sakinleştirmeye çalışan kadınların kopacak kıyametten habersiz hâllerini huzursuzluk içinde uzun uzun seyretti.

Mahire Hanım sessiz, soğuk ağıtlar yakıyordu.

Kaygısı Simal'i görmek istediğinde çoğalarak, haber vermesi gereken Rıdvan Gerivan'ı zorladı; kilitlenen dilini döndüremezken iki kadına acı haberi nasıl verecekti? Yarı baygın hâlde kuzenlerinin kolları arasında sakinleştirilen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kız kardeşinin öğreneceklerinden sonra hayatla bağı kopacak, Rıdvan ne yaparsa yapsın onu eskisi gibi yaşam sevincine kavuşturamayacaktı.

Hisleri ona annesine bakmasını fısıldadı. Rıdvan hislerine güvenmediğinden sadece Sîmal'i izledi çünkü ona bakmak, annesine bakmaktan bir nevi daha kolaydı. Hissi ağırlaştıkça Rıdvan inledi, hisleri konuştukça Rıdvan bağırmak istedi, sonunda teslim olup annesine baktı ve onunla ansızın göz göze geldi.

Anne oğul nefes alamayacak kadar donuklaştılar.

Keşke ben ölseydim...

Narasını haykırsa Rumi'nin ölümünü beklemeyen Mahire Gerivan, Rıdvan'ın aykırı arzusunu kabullenir miydi?

Hangi anne oğlunun ölmek için tutuşmasına razı gelirdi? Kaldı ki bu, kötü haber alacak korkusuyla günlerdir uyku uyumayan bir anneyse...

Rıdvan, bana öyle bakma, diyemedi. Kanla kaplı kıyafetlerine bakmamak için direnen annesinin nasıl kendiyle cebelleştiğini canlı canlı izledi, çaresizliğin insan nezdindeki manasını ilk defa en gerçekçi hâliyle tattı.

Rumi böyle mi can vermişti? Onu hapsettikleri eski fabrikada hiçbir şey yapamadığı için mi kendi canını koruyamamıştı?

Dünya yalnızca annesi ve ondan ibaret oldu Rıdvan için; bahçeye dolan kalabalığı algılayamadı, insan yığını içinde yalnızca annesini izledi. Kadınlardan destek alarak güç bela ayaklanması Rıdvan'ı hazırlıksız yakaladı, taşıyamadığı acısıyla beraber dizlerinin üzerine boş çuval yığıntısı gibi düştü.

Rumi Gerivan'ın ölüm haberini çıt çıkarmadan düşüşüyle bildirdi.

Feryatlar hep bir ağızdan koptu, kalabalığı yaran çığlıklar kadınların hançeresinden ardı ardına yükselerek evlerinde habersiz oturan ahaliyi uyandırdı.

Rıdvan gözünü annesinden ayırmadığı her an ölüp diriliyor, yaşlı gözleri kapanmaya zorlandıkça açmaya zorlayarak, düştüğü yerde ağıtını feryat figan yakan Mahire Hanım'ı seyrediyordu.

Neden annesine bu haberi verme görevini üstlenmişti? Neden düğününü beklediği oğlunun damatlık değil de kefen giyeceğini söylemeye gelmişti?

Kalabalığın yükselen ve giderek çoğalan görüntüsü Rıdvan'ı kendine getirmeye yetemedi. Aile bireylerinin feryatları annesi kadar yıkmadı onu, ısrarla evine giren ölümü reddedişini çaresizce dinledi. Kabul etmesini neden bekliyordu ki? Kabul etmesini hangi mantığa dayanarak bekliyordu?

Mahire Gerivan kanlar içerisinde ağlayan oğlunu şiddetle kınarcasına reddetti. "Kaldır başını, Rıdvan!" narasıyla ağıtları böldü. "Kaldır başını, bana oğlumu getir, mahremiyetine göz düşmesin diye yuvasına perdesini seçtim, getir görsün!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kefene sarınacağından habersiz oğlunun evini mutluluklar içinde dizmişti Mahire Gerivan. 20 Haziran gecesi düğün konvoyu beklenen Rumi Gerivan'ın cenaze konvoyu Hakkâri sokaklarından geçmişti.

Kanlı kıyafetleri dehşetle irileşen kanlanmış gözleriyle inceledi. "Çıkar onları üzerinden!" diye bağırdı zuhur eden öfkesiyle. Rıdvan'ın hareketsiz kalarak ağlamasına dayanamayınca düştüğü yerden sürüklenerek kalktı. Yardım eden hiçbir kadının yardımını kabul etmedi Mahire, önüne çıkan herkesi hiddetiyle geri püskürttü.

"Çıkar kıyafetlerini..." dedi bir kez daha, hiddeti de elleri gibi giderek zayıfladı. Rıdvan'ın üzerindeki kanlı gömleği çekiştirdi. "Bu kan benim oğlumun kanı değil. Rıdvan çıkart," derken oğlunun üzerinde duran kıyafetleri hışımla yırtıp attı. Gömleği elleriyle paramparça edişini yakınlarındaki adamlar engellemeye çalıştı ama hiçbiri gücü karşısında dimdik duramadı. "Ben bu kanı kabul etmiyorum..."

Ağlamaktan içine çökmüş gözleri oğlunun yüzündeki kana takıldı. Kimin kanı sıçramıştı yüzüne? Rumi'nin olsa Rıdvan böyle gelmeye dayanır mıydı? Başındaki beyaz tülbendi çekip aldı, oğlunun yüzüne bulaşan kanı silmeye çalıştı.

Silinmedi. Kuruyan kan, acısı gibi oğlunun yüzüne işlenmişti.

"Su verin... Su verin, kanı sileceğim... Rumi'nin kanı değil bu, su verin..." diye zangır zangır titreyerek bağırdı. Sonra oğlunu yalan söylediği için azarladı. "Sen yine kavgaya karıştın, değil mi? Benden saklıyorsun! Hangi annenin oğlu öldü de ben üzülmeyeyim diye söylemiyorsun, Rıdvan? Rumi yanında değil miydi? Rumi her kavgada senin yanında olur, yine nereye gitti? Beni neden üzüyorsunuz?"

Rıdvan'ın derisini yüzmeden önce birileri durması için bir bardak su getirip kadının eline bıraktı, Mahire Hanım suyu tülbendine döküp oğlunun yüzündeki kanı yumuşatarak sildi.

Rumi'nin kalan son kanını silip kanlı tülbendini avucunun içine topladı. Tülbendi izlerken elleri titredi. Rıdvan neden ona Rumi'nin kanı değil diyemiyordu? Neden sakladığı kötü işlerinden bahsetmiyordu? Yoksa bu gerçekten Rumi'nin kanı mıydı?

Kaçtığı ölüm bağrına saplandı. "Ey Allah'ım..." diye yakardı biçare. Kanlı tülbendi semaya doğrulttu, "Allah'ım!" niyazıyla bağrını yakan dayanılmaz acıyı isyankâr edasıyla bağırdı. "Ben ona doyamamıştım... Ben daha evladımın kokusuna doyamamıştım. Ben düğününü yapacaktım. Ben onu damat olarak görecektim... Hak mıydı kefenini görmeye... Hak mıydı Allah'ım..."

"Mahire, Mahire..." diye seslendi kız kardeşi, hıçkırıkları arasında ilk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

müdahalesini güçlükle yaptı. "Deme öyle günah, şirk koşma... Öyle deme kurban olduğum..."

Elindeki tülbendi almaya çalışan kız kardeşine müsaade etmedi Mahire Hanım, oğlunun kanına bürünen tülbendini göğsüne saklayıp, sıkıca sarılarak hüngür hüngür ağladı. "Ben oğlumu damat edecektim... Ben oğluma anlı şanlı düğün yapacakum... Ben bu bahçede düğün yemeğini verecektim... Bana oğlumu niye böyle getirdin, Rıdvan..."

Rıdvan annesinin dizlerine kapanıp hüngür hüngür ağladı.

"Ben Rumi'nin cenaze yemeğini nasıl vereyim!"

"Bu dünya sabır dünyasıdır, Mahire... Kalk ayağa... Kalk ki sabrın seninle olsun."

Kim söylediyse Mahire Hanım kalkamadı, yüreğindeki yangının çatırtılarından kimseyi de duymadı. "Kolum kanadım kırıldı, Allah'ım... Bana Rumi'mi getirsinler," dedi, dizlerinde ağlayan oğlunun başını titrek elleriyle okşadı. "Kalkamam Rıdvan... Rumi gelsin, beni kaldırsın... Annesinin elinden tutup kaldırsın... Rıdvan git bana Rumi'mi getir..."

"Getirdim..."

Rıdvan dirisini isteyen annesine kefenlenmeye hazır kardeşini getirdiğini ilk defa dile getirebildi. Mahire Hanım'ı elden ayaktan düşüren ilk ve son yanıtı da bu oldu. Yaşlı kadın hançeresinden derin ahı çektiğinde bir daha dayanamadı ve kız kardeşinin kollarına yığıldı.

Cahit yoldayken ambulans ve doktorların hazır olmasını söylemişti. Gerivan ailesinin bahçesinde ambulans ve hemşireler hazır bekliyordu. Müdahaleyi anında yapan sağlık ekibininannesini içeriye taşımalarını bitkin gözleriyle uzun uzun seyretti.

O kapının ardında kalan annesinin görüntüsü yoksa da Rıdvan'ın gözünde annesi hâlâ oradaydı. Belki de Sîmal'in çığlıklarını duyduğu için tutunduğu en acı görüntü de oydu, şimdi kendini döverek paralayan Sîmal'e nasıl yetecekti? Annesi bütün gücünü emip götürmüştü. Rıdvan, Sîmal'i hangi sözlerle durdurabilecekti? Canından can kopan kız kardeşini başındaki kalabalık durduramazken Rıdvan'ın eti budu neydi ki...

"Kalk... Kalk... Rumi'yi camiye götüreceğiz... Daha yıkanacak... Sonra da..." diyen Cahit devam edemedi, Rıdvan hareket edemedi. Kolundan kanadından annesi gibi kırılmış adam Rumi'yi orada görmeye asla hazır değildi.

"Ben onu orada göremem, Cahit..."

"Hadi, baban da çok kötü... Hiçbirinize bakamıyor... Amcaların bitik durumda... Adamların hepsi bahçede kaldı. Gömmemiz lazım... Vakit geçiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vakit, Rumi için geçiyordu ama Rıdvan ve ailesi için zaman durmuştu. Hapsoldukları bugünden ötesine geçemezlerdi.

İki kuzeni tarafından zorlanarak götürülen Rıdvan'ın nereye gideceğini anlayan Sîmal'in haykırışı kalabalığı sarstı. Onu tutmaya çalışan kadınların kolları arasından kurtulup ağabeyine doğru koştu.

"Hayır, gitmeyeceksin," diye kestirip attı hışımla. Önünü kapattığı ağabeyinin üzerine öyle yürüyordu ki, ayakta duramayan ağabeyini kuzenlerinin tuttuğunu göremiyordu. "Gitmeyeceksin... Onu yıkamaya gitmeyeceksin... Kabul etmiyorum, bana Rumi'yi getireceksin... Bana ağabeyimi getireceksin..."

Tükenmiş hâlde, "Sîmal..." dedi Rıdvan yalvarırcasına...

"Onu sen koruyordun... Söz vermiştin getireceğine... Bana ağabeyimi getir, yalvarırım..." sözlerini bağırdığında Rıdvan dayanamadı ve bağrı yanan küçük kız kardeşini kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Sözünü tutamadığı dahası, babasının aklına kanıp kardeşini o boktan fabrikaya kapattığına için için yandı. Rumi kahrolası Rozerin'i kaçırsaydı, şimdi ikisini koruyor olurdu...

Yanlış kararlar, haksız ölümler...

Rıdvan kendinden nefret ettiği her dakika canını yaktığı ailesi için ağladı, Sîmal bir daha göremeyeceği ağabeyi için gözyaşı döktü.

Rumi'nin kaybıyla sarsılan ağabey ve kardeş hıçkıra hıçkıra ağlarken, etraflarını saran kalabalık güçsüzce eşlik etti. Kalabalık insan topluluğu sigara üstüne sigara yakıyordu. Düğünü bekleyen Gerivan ailesini sarsan ölüm haberi, ölenin Rumi olması çabuk atlatılamayacak, her zihinde bugün ara ara kendini hatırlatacaktı.

"Ben oğlumu göreceğim..."

İçeriden bağıran annesinin sesi Rıdvan için bardağı taşıran son damla oldu. Nasıl kaldıracağını anlayamadığı sonsuz yükü, nasıl hafifleteceğini kestiremediği annesinin yüreğindeki acı, nasıl dizginleyeceğini bilemediği kız kardeşiyle baş başaydı artık.

Rıdvan ağıtları, feryatları duymak istemedi ve kız kardeşini bıraktığı gibi bahçeden koşar adımlarla ayrıldı. İnsan kalabalığını ortadan ikiye yara yara dışarı çıktığında nefes nefeseydi. Görüşü hâlâ bulanık, zihni annesinin ağıtlarıyla doluydu.

Amcasının, kardeşini cenaze arabasıyla camiye gönderdiğini çocuklarıyla konuşurken belli belirsiz işitti. Geldiğini gören amcası üzerini yoklamadan dosdoğru gözlerinin içine baktı. "Üzerini değiştirmen gerek. Camiye gideceğiz, abdest alacaksın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rıdvan, ağlamaktan gözleri kızarmış yaşlı adama başını sallarken, bir istekte bulundu: "Annem oğlunu son kez görsün, amca."

Amcası başını sallayarak onayladı. "Hakkıdır... Baban Rumi ile gitti, temizlen gel."

Dirayetini tamamıyla yitirmeden hemen yan taraftaki eve amcasının dairesine girdi. Banyoya girip yüzündeki, elleri ve kollarındaki kanı sildi, getirilen temiz kıyafetleri giydikten sonra abdest aldı.

Sokaktaki kalabalığa yeniden karıştığında Rumi'nin yıkandığını ve annesinin görmesi için hazır olduğu haberini aldı Rıdvan. Ne çabuk ilerliyordu zaman, daha yeni kardeşinin kurumuş kanını ellerinden silmişti.

"Taziyeyi amcanın evine kurduk erkekler için, aşiret beylerini oraya gönderdik. Kadınlar da sizin evde kalacak. Yemek şirketlerine haber verildi. Hizmet için çalışanlar toplandı. Taziye için gerekli olan her şey hazırlanıyor."

Rıdvan talimatları tek tek yerine getiren Cahit'e minnet duydu. Ekrem'i öldürmek isterken, amcasının oğlu Cahit'e minnet duyuyordu ve ikisi bir babanın oğluydu.

"Rumi'nin cenaze merasimi, düğünü gibi olacak..."

"İçin rahat olsun," dedi. Bunu söylerken mahcup, suçlu ve yılgındı. Söylenebilecek en saçma cümleydi ama Cahit'in elinden daha fazlası gelmiyordu. Bilgileri aktarmaya el mecbur devam etti: "Derewiş Aşireti'nin ağası, Cûdî Şeddi geldi. Gelen aşiret bireylerini o kabul edecek. Daha sonra seninle konuşacak zaten."

Her şeyiyle kuzeni ilgileneceği için bu kısımla ilgili bir şey bilmek istemiyordu Rıdvan, istediği tek şey kardeşini görmekti. Annesinin kendini kaybetmeden evvel oğlunu görmesiydi.

Hazır bekleyen arabalardan birine binerken Cahit'e, annesi ve kız kardeşini arkasından getirmesini, onlar dışında yanlarında sadece iki hemşirenin bulunmasını söyledi. Annesi veya kız kardeşi fenalaşırsa hemen müdahale etmeleri gerekecekti.

Araba camiye gitmek üzere yola çıktı. Yan aynadan arkasını kontrol ettiğinde düzinelerce araba gördü, kuzeninden istediği sigara paketinden bir dal alıp yaktı. Bu konvoy Rumi'nin cenazesi için camiye geliyordu.

Dirseğini indirdiği camın üzerine yaslarken sağ şakağını sağ avucuna yatırdı. Bir yanı olanların hâlâ rüya olmasını isterken, diğer yanı oturup çocuk gibi hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Kollarını kendisine sarıp yattığı yerde delircesine, canı çıkana kadar ağlayıp olanları kabul etmek istiyordu ama kâr etmezdi. Bu saatten sonra yapacağı tek şey güçlü olmaktı.

"Barbaros ailesi taziyeye gelmiş, ağabey," dediğinde hafifçe öksürdü, ağlamaktan sesi kısılan adam toparlanmaya çalıştı. "Çelewi Aşireti de gelmiş."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dayısının oğlu ardında bıraktığı eve gelen gidenin tutulan çetelesini bir bir aktarırken Rıdvan bakamadı, sigarasını içerek esasında onu şaşırtan isimlere odaklandı. Çelewi Aşireti ile araları uzun zamandır bozuktu. Toprak kavgası husumetli olmalarına sebep olmuş, arabulucuların ısrarlarına rağmen düzelememişlerdi. Görünen o ki, haberi alır almaz düşmanlığı bırakıp taziyeye gelmişlerdi.

"Gelecek, Ahmet'im... Hepsi gelecek... Dirine gelmeyen düşman mezar taşını görmeye gelecek."

Araba caminin önünde durduğunda Rıdvan üçüncü sigarasını da bitirdi, söndürmediği izmariti açık camdan dışarı fırlatırken camiyi saran kalabalığı seyretti. Adamların hepsi caminin önünde toplanmıştı.

Ahmet'e arabaya bindiğinden beri ilk defa döndü. Gözünde hazır yaşı görünce yutkunarak, "Annem ve Sîmal arka kapıdan gelsin," diye yarım yamalak bildirip, bekleyen kuzenlerinin arasına arabadan inerek katıldı.

İmam efendiyi avluda bulunca yüreğine kat kat binen ağırlık büyüyerek göğsünü zorladı; dirayetini kaybetse o da ölecek, Rumi'yi yalnızlığından soyutlayacaktı. Ancak ölümü için henüz erkendi. İntikamını almadan ölmek yoktu; Rozerin Zeyno'yu, Rumi'nin yanına gömmedikten sonra Rıdvan'a rahat uyku da yoktu.

"Rıdvan, annenin çığlık atmasını, isyan etmesini kabul etmiyorum. Çığlık atarsa çıkartacağımı söyle lütfen," diyen imam efendi omuzuna sabır dilercesine dokundu. "Merhumun ruhu için..."

Rıdvan imam efendiyi onaylayamadan kulak zarını yırtarcasına çığlık çığlığa bağıran Sîmal'in feryadı duyuldu. Rıdvan arka bahçeden içeriye çığlık çığlığa giren kız kardeşini görünce imamı başıyla selamlayıp annesine doğru yürüdü. Yürümek ne kelime, her adımı iskarpelayla oyulan ahşap parçası gibi canını oyuyordu. Rıdvan canı oyuldukça intikam için şekillenen bir adama dönüşüyordu.

Ruhunun azap çektiğine ilk defa şahit oldu Rıdvan Gerivan.

Rumi naralarıyla feryat eden Sîmal'i görmeyi ısrarla reddetti. Mahire Hanım'ın koluna giren iki kadının yardımıyla zorlukla yürütülmesini, Sîmal'in kuzenlerinin yardımıyla sürüklene sürüklene gelişini metanetini koruyarak izledi. Adım atacak hâlleri yokken biraz sonra Rumi ile vedalaşacaklardı.

Ailesinin yanında durduğunda anlık kararla arkasına, erkek topluluğuna baktı. Başı hâlâ eğik duran babası sandalyeye oturtulmuştu. Rıdvan onu görmeye tahammül edemediği için bakışlarını hızla çekti, annesine baktığında öfke inanılmaz bir hızla merhamete dönüştü. "Yadê[27]..." diye seslendi iki

[27] Anne.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

büklüm. "Rumi için bağırma, olur mu? Onu... Onu doyasıya öp, sarıl ama bağırma. Oğlunu son kez doya doya gör..."

Mahire Hanım konuşan oğlunu dinlemedi, gasilhanede kefenlenmeye hazırlanan Rumi'ye doğru yürüdü. Gasilhane kapısının önünde durduğunda yüreğine kat kat binen acıyı defetti. "Allah'ım yüreğime kolaylık ver," diye fısıldadı yalvara yakara.

Onunla içeriye girmek isteyen kadınları durdurdu. İsteğini anlayan kadınlar kolunu bırakıp bir adım geri çekildiler.

Mahire Hanım boynu bükük, kefene sarılı oğlunu izledi. Dakikalarca Rumi'yi seyretti, boğazını geçip ağzından kopmak isteyen çığlığını gücü yettiğince bastırdı. Çığlığını bastırmalıydı ki oğluna doyasıya sarılabilsin.

Saçlarından kayan tülbendini titreyen elleriyle düzeltti. İçeriye doğru sarsak adımlarla her an yıkılacakmış gibi zorlukla girdi. Sinesini ıslatan yaşlarla oğluna doğru yürüdü. Soğuk betonda uzanan cansız bedeni izledi. Tam karşısında durduğunda titreyen elleri havalandı ve Rumi'nin soğuk yüzüne dokundu. Mahire Hanım ateşe dokunmuş gibi ürperdi.

Üşüyor muydu? Kefen onu ısıtmaya yetmezdi ki!

"Rumi'm..." diye fısıldadı ona son kez gülümseyerek. "Annen geldi, yavrum..." dediğinde hasretle yüzünü inceledi. Her bir santimini yüreğine işlercesine izledi. Hafifçe eğilen Mahire Hanım oğlunun göğsüne başını dikkatlice yasladı. Zaten canı çok yanmıştır, bir de kendi ağırlığıyla zorlayamazdı ya.

"Sen neden ayağa kalkmıyorsun, Rumi?" diye sordu hafif kızar tonda. "Ben ne zaman odana gelsem ayağa kalkardın oğlum, neden kalkmıyorsun?" dediğinde başını göğsünden kaldırıp alnına sayısız öpücükler kondurdu. "Sen hasta mısın, annem... Kurban olduğum neden kalkmıyorsun?"

Oğlunun buz gibi ellerini avuç içine alırken kalbini delip deşen kurşun izine bakmadı. Oraya bakarsa çığlıklarına hâkim olamayacaktı. Oğlunun canını alan o kurşun izine bakarsa kıyameti kendine yaşatırdı.

Elleri de üşüyor olmalıydı. Kimse kefenin ona yetemeyeceğini düşünemiyor muydu?

"Yüreğime bu ıstırabı yaşatmaya ne hakkın vardı, oğlum?" Yanaklarını, saçlarını, gözlerini, boynunu hiç durmadan öptü. Başını boynuna gömüp oğlunun kokusunu içine içine çekti. "Oy... Kurban olsunlar bu kokuya... Nasıl güzel kokuyor... Ömrün güzeldi senin, oğlum... Sen çok güzel bir çocuktun, sana nasıl kıydılar?"

Mahire onu inciteceği korkusuyla titredi. Zaten çok incinmemiş miydi?

"Mahire sana kurban olsun, oğlum... Mahire... Senin bastığın her yere kurban olsun, annem..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oğlunun ayaklarının ucuna ulaştı. Dizleri onu taşıyamayınca taşa sarılıp güç topladı. Düşmeyecekti... Düşmeyecek, onu izlediğini bildiği Rumi'yi üzmeyecekti. Başını oğlunun ayaklarına yasladı.

Öptü kokladı, sıkıca sarıldı, başını ayaklarına tekrar yasladı; yüreğini yakan ağıtını içine yakarken konuşmaya devam etti. "Sen benim ayaklarımı öperdin, Rumi'm... Anne, cennet senin ayağının altındaysa ben bu ayaklara kurban olurum derdin, Rumi... Sen başkasına kurban oldun, gözümün nuru..."

Sebep olanları iki cihanda da affetmeyecekti Mahire Gerivan.

"Kurê min[28]... Rihê min[29]... Söyle bana... Söyle, neden bu acıyı çekmeme izin verdin?" Ayaklarına sarılmaya devam ederken tutunduğu yerde sallanıyordu. Düştü, düşecek gibiydi. "Sana sebep olanlar iki cihanda da mutluluğu görmez inşallah, Rumi... Benim yüreğime bu ateşi düşürenin yüreği yansın, Rumi... Burada oturmama sebep olan kim varsa Allah onlara daha beter acı yaşatsın!"

Ahını eden annesini susturmak için kalkamaz mıydı? Sus anne, diyemez miydi? Bir umut gelmesini beklediği, damat edeceği oğlu onu mutlu edemez miydi?

Omzuna dokunan eli belli belirsiz hissetti. "Hadi Mahire... Hadi, kalk artık... Simal dayanamıyor, o da görecek. Sonra oğlunu almaları gerek."

Kimdi bu konuşan? Oğluyla yalnız kalmak istediğini bilmiyorlar mıydı? Son vedasına neden engel oluyorlardı? Neden mahremiyetine saygı duymuyorlardı?

"Ben de gideyim onunla... Ben de oğlumla gideyim. Ben ona kurban olmaya razıyım... Onu tek nasıl gönderirim?" diye sordu dehşetle ürperirken. Nasıl toprağın altında yalnız kalırdı?

"Deme öyle, deme öyle... Çok günah, vallahi de billahi de çok günah. Sen böyle dersen Rumi azap görür... Hadi, bak ne güzel sarıldın ona ne güzel öptün kokladın, kalkalım hadi."

Yaşlı kadın inat edemedi, Rumi azap görürse kendi canına düşünmeden kıyardı. Zorlukla ayağa kalkarken gülümsemeye devam edip oğlunun yanı başında son kez durdu. "Annen gidiyor... Ben seni bırakmıyorum, tamam mı annem... Ben hep yanında olacağım."

Her şeyi son kez yaptı. Son kez gördüğü yüzünü izledi, kokusunu uzun uzun içine çekti. Parmaklarını tek tek sevip öptü. Burnunu saçlarının arasına daldırıp kokusunu içine çekti.

"Vallahi ben senden razıydım. Senin gibi bir oğlum olduğu için senden

[28] Oğlum.
[29] Ruhum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

razıydım..." İki gözünü öptü. "Bu iki gözüne kurban olsun annen... Kurban olurum sana, Rumi'm..." dedi ve bir daha dünya gözüyle göremeyeceği oğlu için uzun uzun dua etti.

"Ben oğlumdan razıydım, sen de ondan razı ol Allah'ım..." Yaralı göğsünden öperken, "Artık senin af ve mağfiretinle baş başa, sen onu bağışla ey Rahman olan Allah!" diye yalvardı. Rumi'yi kızına emanet ederek odadan yaralı yüreğiyle ayrılırken, gasilhanede her ölümlüye son kez dilenen duayı sessizce fısıldadı.

"Gufrâneke ya Rahman[30]..."

Her canlı ölümü tadacaktır.

Ne vakit camiye girse musalla taşının üstündeki ayeti okur, içi soğuk soğuk ürperirdi. Bir gün sevdiği birisinin tabutunu o soğuk taşın üzerinde göreceği düşüncesine vardığı an ağlamaklı olup hemen düşüncelerinden kaçardı.

Nişanlısını musalla taşının üzerinde göreceğini ise hiç düşünmezdi Arjin Barbaros.

Ateş düştüğü yeri yakardı tabii. Kan davasına engel olmaya çalışan aşiret ağaları, meseleyi aralarında sessizce halledip Zeyno ve Cesur Kadıoğlu'nun düğününe katılırken, Gerivan ailesi taziyeleri için misafir kabul ediyorlardı.

Kimine davul zurna çalınıyordu, kimine ağıtlar yakılıyordu.

Rozerin Zeyno için ölümü göze alan Rumi Gerivan bu anı görseydi neler yapacaktı? Sevdiği kadın uğruna hayatını hiçe sayan nişanlısı Rumi Gerivan, o düğünü görseydi bir kez daha ölmez miydi?

Belki de görüyordu...

Gerivan evinde taziyenin birinci günüydü; haberi duyan yola çıkıyor, yakında olan cenazeye katılıyordu. Dün gece Rumi gömüldükten sonra adamlar evlerine dağılmış, sabahın ilk ışıklarında yeniden taziyeye katılmışlardı.

Nasıl ve niçin öldüğünü bilmeyen ahali aralarında fısır fısır konuşmaya başlamışlardı. Rıdvan, Kadıoğlu aşiretini sebep göstererek, Cesur ağanın Rumi'yi acımasızca vurduğunu bas bas bağırıyordu.

İntikamını almak için önce gerekçe çıkarmıştı.

Odaya giren, baş sağlığı dileyen kadınlara başıyla selam veriyordu Arjin. Annesi Mahire Hanım'ın yanındaydı, diğer tarafta da babaannesi Kudret Hanım oturuyordu.

Hâlâ kabul etmeyen, gözyaşları dün geceden bu yana dinmeyen Sîmal'in yanından ayrılmıyor, desteğiyle bir nebze sakinleştirmeye gayret ediyordu.

Arjin'i kim desteğiyle saracaktı? Nişanlısı, sevdiği kadını kaçırmıştı ve

[30] Ey Rahman olan Rabbim, senin mağfiretini dilerim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arjin o kadını öldürmek isterken Rumi'den olmuştu. Nişanlısı Rumi Gerivan öldürülmüştü. Sebebi kendi hırsı mıydı? Yanlış zamanda mı hareket geçmişti?

Saçlarını örten siyah tülbendi kayınca güçsüz kollarıyla tekrar örttü Arjin. Aralarında fısıldaşan kadınların yoğun bakışları altında delirmek üzereydi. Babaannesine bunun sonlanması için bir söz etse, vakti değil diyerek katlanmasını söylerdi. Arjin katlanamazsa bu evden kaçacaktı.

Sîmal'in ayağa kalktığını görünce onunla ayaklandı.

"Ne yapacaksın?"

Baygın gözleri Arjin'i arayınca buldu. "Yukarıya çıkacağım."

"Tek başına kalmayacaksın, Sîmal..." dedi açıkça, kendine zarar vereceği korkusundaydı, ona asla güvenmiyordu.

"Kalmam, bir sigara içip geleceğim."

Rumi öldüğünden beri kaçıncı sigarasıydı, Arjin saymayı bırakmıştı. Paket üstüne paket bitiriyordu Sîmal. Onu durduramayacağını anlayınca beraber gitmeye karar verdi. Koluna girerken yanında duran kızlara başıyla gitmelerini işaret etti. Absürt isteğine kendi de inanamadı; nereye gideceklerdi, evde adım atacak yer yoktu.

Misafirhaneden çıkacaklarını anlayan misafirler, sağa sola kayarak geçmelerine müsaade ettiler. Kimi Sîmal'e dua ediyor, kimi onu görünce gözyaşlarını tutamayıp ağlıyordu. Ağlamaktan bitap düşen Sîmal ise adımlarını zor atıyordu.

İki kadın eşiği geçince bilindik ses kulaklarını doldurdu. Adımları durakSayan Sîmal ve Arjin göz göze geldiler. Sesin ne olduğunu anlamaları çok kısa sürdü. Bu ses ancak taziyesi olan bir evi duyurdu.

Cami minaresinde Rumi Gerivan'ın selası yükseldi.

Koskoca ev selayı duyanların kıyameti kopartırcasına çığlık çığlığa ağlamalarıyla sarsıldı. Rumi'nin ölümünü kabul etmeyen küçük kız kardeş birazdan minareden yükselecek vefat haberini duyacaktı; güzel Rumi'nin adı okunacak ve ruhuna Fatiha okunması istenecekti.

Sîmal'in inanmadığı gerçek o an tokat gibi yüzüne çarptı: Gözünün nuru, ağabeyi Rumi ölmüştü!

Arjin'in kolundan çıktığı an çıldırmışçasına bağırıp oradan oraya koştu Sîmal. Yanılgılara kapılmayı istediği dün geceden bu yana her şey netliğe kavuşarak Rumi'nin bir daha gelmeyeceğini bildirmiş ama o ısrarla reddetmişti. Artık reddedemezdi...

Kimsenin kimseyi görmediği, herkesin kendi acısına odaklandığı, garabetin hüküm sürdüğü zorlayıcı anlardı; yere düşüp ağlayanlar, başını kollarının arasına alanlar, inanmadığını bağıranlar...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Selayı bastıramayan isyan sesleri yükseldikçe Sîmal avuç içlerini kulaklarına bastırdı. Annesinin Rumi diye çığlık çığlığa bağırdığı adını duymak istemiyordu.

"Duymak istemiyorum... Duymak istemiyorum..." diyerek avuç içlerini kulağına kulağına vuran Sîmal koşmaya devam ediyordu. Hayır, naralarıyla kırıp geçirdiği kalabalığın arasına çöküp hüngür hüngür ağladı. Kimsenin gücü yoktu onu durdurmaya.

Sürüne sürüne ulaştığı banyoda müezzinin okuduğu selayı duymamak için var gücüyle bağırdı. Çığlık çığlığa bağırdığı her an müezzinin okuduğu sela yüreğini yaktı. Kudretli sesini hiçbir kuvvet bastırmaya yetemedi.

Etrafını saran, onunla ağlayan herkes bir yere savrulurken, kuzeni kolundan tutarak onu susturmaya çabaladı ancak Sîmal dinlemedi. Sîmal hiç kimseyi görmüyordu. Sadece kulaklarını kesip sağır olmayı diledi. O an şirk koştuğunun farkına varamayacak kadar acısına odaklıydı.

"Yalvarırım okumasın... Lütfen..." Kafasını soğuk seramiklere yasladı, kalan son dirayetini de seladan sonra kaybetmişti Sîmal. Rumi o selayla beraber Sîmal'i yalnız bırakıp gitmişti. "Yalvarırım okumasın... Yüreğim yanıyor, Allah'ım... Bu nasıl acı..."

Kuzeni hemen yanına kurulup başını dizlerine yasladı. Kendi kendine mırıldanan Sîmal'in başını okşadı. "Rumi'nin selasını duymak istemiyorum..."

"Geçti," dedi için için ağlayan kuzeni. "Geçti... Geçti, Sîmal."

Daha başlamamıştı ki geçsin... Daha ağabeyinin toprağı kurumamıştı ki geçsin... Daha Sîmal öldüğünü yeni kabul etmişti, nasıl geçsin!

"Rumi'nin cenazesindeyiz," dedi inandığı gerçeği ilk defa dillendirdiğinde. "Ben onun düğününe yöresel elbisemi diktirdim. Ben onun düğünü için her şeyi hazırladım. Bitti mi? Gitti mi? Ağabeyimin her şeyi gitti mi?" Kesik kesik nefesinin arasından bir nida kopardı. "Allah düğününüzü bana nasip etmedi mi, Arjin? Onu damatlıklar içinde görmeye hakkım yok muydu? Karşısında oynayacaktım, zılgıt çekecektim..."

Kopardığı nidanın sonunda dehşetle irkildi. "Rumi yok! Rumi yok! Allah'ım beni de al yanına..."

"Lütfen, Sîmal... Deme öyle, günah... Kuzum günah, Allah'ın gücüne gider, yapma... Ona sığın... Acını alacak tek kişi, Rabbindir."

Her söz anlamsız kaldı Sîmal için. Her akşam eve gelişini beklediği ağabeyi artık yoktu. Rumi'yi kimse sormayacaktı, düğün ne zaman soruları son bulmuştu, beraber geçirdikleri film geceleri, beraber çıktıkları tatilleri, yemek kavgaları yoktu. Rumi her şeyi kendisiyle beraber götürmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yüreğim yanıyor..." dedi, acı gülümsemesini silemediği dudaklarından tüyler ürperten sözleri ağıt gibi döküldü: "Şimdi anladım kimsesiz olduğumu. Bir sela aydınlattı beni..." Başını okşayan kuzeninin kollarına sığınırken de ağıtını zor soruyla yakmaya devam etti.

"Damatlığa yakıştırdığım Rumi'mi kefene mi sardılar?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

15 Kasım 2019
Ağrı/Doğubayazıt

Hayat yüküne doğrudan tanık olmadığınız insanı basit kelimelerle yargılayamazsınız. Bu sizi aptal bir bilmişten ötesine yorumlamaz. Kaygıların neticesinde verilen kararlar her akla uymasa da eleştiriye açık hâle getirir fakat bu da eleştireni haklı çıkartmaz.

Aradaki dengeyi kurabilmeyi maharet sayarız ancak dengeyi kurmaya da pek razı gelmeyiz. Doğru veya yanlış, her şeyde olduğu gibi kendi kılıfımıza uyduracağımız seçimi kabul ederiz.

Hata yapanı affetmeyiz ancak affedilmek için kırk taklayı fütursuzca atarız.

Seçimlerini akıl süzgecinden geçirmeyen, basit bir görüşle yanlış kanıya varma hatasına düşen Cesur Kadıoğlu, fütursuzca atlayarak karısını yargılıyordu; kendini en çıplak hâliyle ait hissettiği, yine kendinden bir parça bıraktığına inandığı adam tarafından bir kez daha geri tepiliyordu. Farklı olacağına dair duyduğu bütün inancı kocası bitirmişti.

Kokusundan adım adım uzaklaştığı adama bir kez olsun dönüp bakmadı, isterdi ki Cesur onu durdursun... Ancak tuttuğu kendi nefesi değil de Cesur'un uzuvlarıymış gibi kocasının kılı kıpırdamadı.

İçini deşen hayal kırıklığını her şeye rağmen göğüsledi, nasıl olsa bu Zeyno'nun ilk düşüşü değildi. Göğüsleyebildiklerine dönüp baktığında kaçınılmaz sonu kendi elleriyle inşa ettiğini görebiliyordu. O zamanlar gördüğü hâlde gözünü kapadığı sonları yaşamayı kabul etmişti Zeyno. Kendini anlayamadığı, dahası anlamamak için üzerine düşünmeyi bıraktığı sarsıcı günlerde herkesi de arkasına almıştı.

Kendini anlayamamak hiç bu kadar acı olmamıştı...

Titrek nefesini göğsüne tıkayan, deli öfkesiyle vicdansızca izleyen Zerda Kadıoğlu'nun hiddetini seyrettikçe sersemliyordu. Beklediği gün gelip çatmıştı. Nihayetine eren Zerda Kadıoğlu için zafer günüydü.

Zeyno ondan korkmadığını kanıtlamak istercesine gözlerini gözlerine sa-

[1] Ateş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bitledi. Dik tuttuğu omuzları, asla eğmediği başıyla tam karşısında durana kadar kararlılıkla yürüdü.

Yanına yaklaştığında adımları duraksadı, bir müddet bakıştılar, Zeyno ona karşı ifadesizken, Zerda Kadıoğlu nefretle yüklüydü. Nefretini alışkanlık hâline getiren Zerda, oğlunun hatasını da görmeyecek, her şey de Zeyno'yu suçlayacaktı. Öldürdüğünde ise pişmanlık yaşayacak fakat Zeyno'yu çektiği azaptan kurtarmış olacaktı.

Göz açıp kapadığı sürede olan olmuş, yükselen kolu görememişti Zeyno. Sol yanağına patlayan tokadın etkisiyle başı yana düştü, kafasını hemen kaldırarak kasten kaynanasının gözlerinin içine baktı.

Düşmediğini göstermeye odaklanmaktan ağrıyan yanağını güç hissetmişti. Ağlamamak için gösterdiği direniş de bu gücün parçasıydı. Keza ona ölüm hükmünü veren kadının karşısında ağlamayı gururuna yediremezdi.

Ancak ağzının içini dolduran kanın demir kadar sert tadını alana kadar dudağını patlattığını algılayamadı Zeyno. Sağlam tokadının bıraktığı ize şaşmamalıydı.

"Zerda Kadıoğlu..." diye seslendi duygusuzca. "Olmamı istediğiniz yerdeyim."

Yüzüne iğrenircesine bakan kaynanası gözlerini kıstı. Hâlâ konuşabiliyor olmasına şaşırıyordu. "Hangi yüzüne tüküreceğimi bilemiyorum artık!"

Alayla gülümsedi ve bir zamanlar verdiği sözü hatırlattı. "Sizde söz namustur, ailenizi ölümümle şereflendirin!"

"Orada yatan adamın yanına seni göndermek boynumun borcudur."

"Elbette!" Onaylayan alaycı ifadesi az sonra yapacağı davranışın etkisiyle parıldadı. Ağzının içinde biriken kanı, gözlerinin içine bakarak ikisinin ortasında kalan zemine sertçe tükürdü.

"Arjin beceremedi, hak sizindir."

"Senin için hüküm verdiğimde kan kusturacağımı söylemiştim!"

Söylediklerini icraata dökmese incileri dökülürdü Zerda Hanım'ın. Zeyno'nun tükürmesi sonunu getirmeye yetti. Zerda'nın pençelerini saçlarının arasında hissettiğinde şimdiye dek küçülmüş hissini hiç tatmadığını idrak etmişti; üstelik bu his bineceği arabaya doğru sürüklendiğinde saç diplerinde büyüyen acı oranıyla eşitlendi.

Kaynanasının uyguladığı şiddet tarifesi anlaşılan o ki devamlı değişecek, sonunda bedenen ve ruhen yarayı hep Zeyno alacaktı. Esasında nefret dolu gözleri insanı öldürmeye yeterdi ama kaynanasının planlarına göre Zeyno için ölüm henüz erkendi.

Acıyı diğer yaralarının arasına uğurlayarak ağzını sımsıkı kapadı, çehresindeki alaycı ifadeyi korumak artık imkânsızdı. Lakin Zeyno ufacık inilti-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sine kendini adayan Zerda'ya istediğini vermemeye yemin etti. Arabaya bindirene kadar ellerini çekmeyen kaynanası oturması için bıraktığında Zeyno ellerinden kurtuldu. Yüreğinde ona avaz avaz bağırmak isteyen her cümleyi inanılmaz güçle ezerek yok etti.

Hayır, hayır... Zerda'ya istediğini vermek için hâlâ erkendi...

Manevi yıpranışını saklama maharetine evvelden erişmişti, kendi ayaklarıyla gittiği kaynanasına karşı güçsüz olduğunu tabii ki göstermez, zevki bilhassa yaşatmazdı. Lakin onu acıtan kaynanasının saçlarından çekip sürüklemesi değildi. Aralıklı kapıdan gönüllü olmasa da kocasını son kez inceledi, hâlâ mezarlığın kapısında hayal kırıklığının silinmediği ela gözleriyle onu izliyordu.

Hiçbir şey yapmıyordu. Zeyno onu böylesine gözden çıkarmasına gücendi. En azından bir şey söyleyebilirdi. Annesi tokat attığında ona karşı tek bir kelime etse Zeyno çabalamış sayar, gönül rahatlığıyla ölümü kucaklardı. Ne acı ki Cesur ağadan tek bir atak gelmedi. Saçından sürüklenerek götürüldüğünde bile...

Yine de kırılan gönlüne söz geçirmeye çalıştı; Cesur onun için elinden geleni yapmıştı fakat nedense ona kırılmaya ısrarla devam ediyordu. Bu derece bağlanmış mıydı? İdrak ettiği aitlik hissi onu dehşetle sarstı.

Hislerinden zorla alıkoyuluyordu ve bu... Onu *son* görüşüydü!

"Bu kadın senin karın değildir artık. Arkamdan gelirsen Cesur seni de çiğnerim!"

Zerda Kadıoğlu'nun hiddetiyle inlettiği, kırıcı kelimeleriyle incittiği ikazı Zeyno'yu titretti. Neden oğlunu uyarıyordu ki? Cesur zaten onu durduracak herhangi bir hamlede, sözlü ikazda bulunmamıştı.

Kaynanası yanına oturana dek gözlerini Cesur'dan ayırmadı.

Son... Son... Son...

Zihnini işgal eden ses ölümün sesiydi. Cesur'u son görüşü olduğu için bağıran sesleri kısamadıkça çaresizce yerine sindi. Oysa kocası yıkılmıyor, zihnindeki seslerle savaşmıyormuş gibi dimdik duruyordu.

Hareket eden arabayla odaklandığı sesten uzaklaştı fakat Cesur görüşünden çıkana dek gözlerini ondan ayırmadı. Son görüşü üzücüydü, isterdi ki gönül kırgınlığıyla yanından ayrılmasındı ama kaderin ona reva gördüğünü yaşıyordu.

Zeyno hemen yanında duran kadına bakıp tam olarak nasıl öğrendiklerini sormak istiyordu. Zerda'nın ona insan gözüyle bakmayacağını, sorularına cevap vermeyeceğini düşündüğü için suskunluğunu korudu.

"Evliliği istemediğin ilk gün bir hatanın olduğunu anlamıştım."

Hislerini, şüphelerini ve gerçekleri onu öldürmeden evvel paylaşmaya ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rar veren kadına kulak vermeye razı gelmedi. Soru sormaması ne kadar akıllıca bir hareketse, Zerda'nın ortalığa dökmemesi de bir o kadar mantıklıydı. Çünkü bu konuşmanın iyi bir niyetle açılmadığını biliyordu.

Zerda Hanım, tüm yaptıklarını en acı hâliyle yüzüne vuracaktı.

"Kaçmak isteyişin... Oğlumun hiç eve gelmeyişi... Seni sürekli görmezden gelişi..." dediğinde ağır ağır nefes aldı. "Bir hata vardı, biliyordum ama hatanın bu olacağını tahmin etmemiştim. Belki de oğlumun böyle bir aptallığı kabul etmeyeceğinden oldukça emin olduğum için. Yoksa senin gibi şeytanı kendi bilmiş birinden her türlü rezillik beklenirdi."

Zeyno son dakikalarını Zerda'nın hakaretlerine içerleyerek geçirmeyecekti.

"Bağ evine gidip günlerce gelmeyişin, oğlumun hiç yanına gelmeyişi soru işaretlerimin çoğalmasına sebep oluyordu. Oğlum seni gerçekten sevseydi, seni o eve tek başına göndermez, gönderdiği gibi İstanbul'a gitmezdi."

Açığını devamlı arayan Zerda Kadıoğlu'nun her anlarından şüphelenmesine, şüphesi sebebiyle araştırmasına şaşırmadı. Öyle ki geç kaldığına bile şaşırmıştı.

"Yüzsüzdün, oğluma iftira atmana rağmen utanmadan hepimizin yüzüne bakıp gülüyordun. İğrenç bir kadın olduğun en başından belliydi. Senin yüzüne her baktığımda kusma isteğime engel olamıyordum."

Zeyno tırnaklarını deri koltuğa batırırken hafifçe başını çevirip rahatlıkla konuşan Zerda Kadıoğlu'na baktı. Anlaşılan içinde biriktirdiği nefreti kusmadan Zeyno'yu öldürmeyecekti.

"Kanında Kılıçhan Aşireti'nin asil kanı akmıyormuş, onu anladım," deyip ardından istihzayla güldü. "Hoş senin de ailenin de ne kadar pis insanlar..."

Sabır kotasını tüketen Zeyno için en etkili yönteme başvurmuştu Zerda, yaşlı kadının bileğinden sıkıca tutarken öfkeli gözlerini ona sabitledi. Onun hakkında söylediği her şeye susabilirdi ama konu ailesi olunca Zerda da olsa haddini bilecekti! Zeyno ailesini bu işe bulaştırmasına asla izin vermezdi.

"Kaçışımı aileme bağlarsan kendimle beraber seni de öldürürüm!" diye patladı hışımla, öfkeli sesi gittikçe yükseldi. "Ne senden korkarım ne de adamlarından!"

Zerda Hanım önce bileğini sıkan ele baktı, daha sonra bakışlarını Zeyno'nun yüzüne sabitledi. "Bu korkusuz bakışlarını kaçtığın gece oğluma da gösterseydin."

"Gösterdim... Oğluna her seferinde bir seçim sundum. Kabul etmedi!" diye bağırdı, kendine engel olma gücünü tamamıyla kaybetmişti. "Biz bu durumdaysak, eğer Kadıoğlu ailesinin geliniysem buna sebep oğlundur!"

"Namussuzluğunu temizlemek için oğlum kendini feda etti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Etmeseydi!" dedi dönen gözleriyle Zerda'nın üzerine giderek. "Madem namussuzum, oğlun kendini benim için feda etmeseydi. Oğlunun da suçu var ki her şeyi kabul etti. Bana istediğini diyebilirsin ama sakın ailemi karıştırma, Zerda Hanım... Sakın! Ahtım olsun ki son nefesimi verene kadar seninle savaşırım."

Zerda Kadıoğlu ezici ifadesiyle yüzüne tükürürcesine soludu. "Sesin bir sinek vızıltısından ibaret!"

"Bir sineğin vızıltısını küçümseme, Zerda Hanım!" İkazının ardından kaşlarıyla mevcut durumu işaret etti. "Oğlun da onu söylemişti, bak şimdi ne durumda!"

Merhametsizce yargılayan Zerda Kadıoğlu'nun bağrına kor ateşi düşüren korkunç yanıt, yaşlı kadın için ani fakat söz konusu Rozerin Zeyno olduğundan beklenir bir hamle olmuştu. Ancak büyük yanılgılara düşen eski gelinine mevcut durumun onun aleyhinde olduğunu hatırlatmayı borç bildi.

"Bir sorunumuz var, hanımağam."

Borcunu öteleyerek adamına ne olduğunu sormak üzere bakışlarını öne çevirdi, yavaşlayarak duran arabanın camından dikkatini dağıtan suretlere istemsizce odaklandığında gayriihtiyari gülümsedi. Kısa vadeli gülümseyişi kanı çekilmişçesine solarak izlerini dudaklarından sildi.

Olası ihtimali gözden geçirmişti ve anlıyordu ki yanılmamıştı; Ferman Kılıçhan onu durdurmak için gelmişti. Hemen yanında en başından beri planın bir parçası olan Zevan Aşireti'nden Hasan ağa bulunuyordu. Arkalarında çatışmaya kararlı, eli silahlı fedaileri hazır ol konumunda bekliyorlardı.

Rencide eden alaycı sesiyle az önce kendi kuyusunu kazan eski gelinine dönmeden konuştu Zerda. "Ferman seni almaya mı gelmiş yoksa?"

Soluksuz kalan kadının umutla gölgelenen bakışları yalnızca ağabeyinin üzerine çöreklendiğinden kaynanasının alaylı sesini muhatabına almadan çok özlediği adamı izledi.

"İnelim mi, hanımağam?"

Zerda Kadıoğlu pür dikkat izlediği Ferman Kılıçhan'dan haşin gözlerini ayırmadan, "İnelim elbet, derdi neymiş öğrenelim," diyerek direktifi soğukkanlı duruşuyla ansızın verdi. "Öldürdüğü kız kardeşini istemeyecektir herhalde."

Şoför koltuğundan inerek kapısını açan adam, Zerda Kadıoğlu'nun inmesini sabırla bekledi. "Buradan ayrılma!" Komutu aldığı anda başını bir kereliğine sallayarak kabul etti.

Emirsiz hareket edemeyen adamın yanı başında dikildiğini görse de dönüp bakmadı Zeyno. Arabadan indikten sonra ağabeyi Ferman ve Hasan ağanın karşısında duran Zerda'yı göz ucuyla inceledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eski zanaatkârların ilmik ilmik dokuduğu kilim gibi bugünü sabırla beklediği nasıl da aşikâr, nasıl da göz önündeydi; sabrının mükâfatını almış gibi omuzları dik, karşı durduğu iki adamı hiçe saymaya hazır gibi öylesine güçlüydü ki, mükâfatı gücünün altında eziliyordu.

Zerda Kadıoğlu nasıl da korkunç bir kadına dönüşmüştü!

"Yolunu mu karıştırdın?"

Sualin bizzat Ferman'a olduğu barizdi lakin Zeyno'yu düşündüren ses tonuydu; nefretle ilintisi olmayan sesin vakur çıkışı bir katresine bulanmadığı alaycı tınısının nereye kaybolduğunu da düşündürttü. Sırtını izlediği kadının çehresini merak etmeksizin nasıl göründüğünü o kadar iyi biliyordu ki, Ferman'ın güzel gözlerini kendi gözleri belledi Zeyno.

"Ben yolumu karıştırmadım," yanıtıyla başlayan sözleri, arabaya kaydırdığı mavi gözlerinin üzerine kilitlenmesiyle devam etti. "Sen yanlış kişiyi aldın!"

Zeyno peşinden gelmesine ihtimal dahi vermediği ağabeyinin neden geldiğini düşünemeyecek kadar şaşkın, onu son kez gördüğü için de sevinçli olduğundan sözlerinin ehemmiyetini idrak edemeyecek kadar heyecanlıydı.

"Annene yolladığım haberin senden geçtiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sevinç naralarına davranan vücudunu zincirlere vurulmuş gibi acı sardı. İçine hapsedildiği arabaya sığamadı. Zihni algıladığı cümlenin gerçekliğini yok etmek için Zeyno'ya acı çektiriyordu sanki yahut Zeyno işittiklerinden kaçmak için acısına odaklanıyordu.

Zerda Kadıoğlu onu öldüreceğinin haberini göz göre göre annesine vermişti.

"Anneme haberin ulaşmasına engel olacağımı bildiğinizden eminim, Zerda Hanım."

Ağabeyinin sözleri bir müjdeyi andırdı, umutsuzca kabul ettiği müjdeler gibi; Zerda'dan kaçamayacağını her zaman bilmişti, yalnızca hiçbir suçu olmayan annesini cezalandırmaya kastedişini kaldıramamış, dahası bu kadar vahşice davranacağını kestirememişti. Zerda Kadıoğlu akıllara zarar bir kadındı.

"Sözünüzün arkasında durmuyorsunuz, Ferman!" derken genzinden yükselen kati sesiyle karşı karşıya kaldığı adamı ikiyüzlülükle itham etti.

Ferman Kılıçhan büründüğü gamsız kılığıyla, suçlayarak konuşan Zerda'ya gelişinin sebebini açıkladı. "Düşmanları çoğalıyor, daha size sıra gelmedi, Zerda Hanım."

"Sen onu öldürmedin mi?" diye sordu acı gerçeği kasten hatırlatarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zeyno gözlerini sımsıkı yumdu. "Annen onu kabul etti mi? Hayır!" Önünü kesmesinden pek rahatsız olan Zerda kestirip attı. "Şimdi önümden çekil!"

O kadar kolay değil, sözlerinin sirayet ettiği ifadesiyle çekinmeden reddetti Ferman. "Senin oğlun da gidişine engel olarak bu evliliği kabul etti. Haksızlığı kabul etmem, düşman değiliz, olmak da istemem," derken rahat ve kaygısız bir tavra büründü ancak bu çok kısa sürdü. "Ama onu bana vermezsen burayı cehenneme çeviririm!"

Onu... Kız kardeşim demeyerek öldürdüğünü kabul ediyordu. Kız kardeşi olarak görmeyen Ferman Kılıçhan'ın almaya gelişini hiçbir sebebe bağlayamadı Zeyno, öte yandan anlamsız bulduğunu da kabullendi.

"Beni nasıl tehdit edersin?" sualiyle cüretini sorguladı.

Zeyno'nun baktığı yerden Zerda Kadıoğlu asla durulacakmış gibi görünmüyordu, aksi gibi ağabeyi de durulmayacak noktalarına ağırlık veriyordu.

"Zerda herkes Rozerin'i, Ferman'a vermenden yana. Dildar ağa ve Bedo ağa da dâhil." Hasan ağanın sessizliğini bozmasıyla mavi harelerini ona kaydırdı Zeyno. Hayatını ve *onun sebep olacağı birçok yıkımı* önlemek için kendini feda etmişti. Yine aynı şeyi yapıyordu. "Yeterince adam kaybettik, hâlâ da kaybetmeye devam ediyoruz. Ferman kız kardeşini alacak ve iş bizden çıkmış olacak."

Felce uğratan hiddetiyle önünü kesen adamları sarstı Zerda. "Aileme yapılan hayâsızlığı kabul ederim mi sanıyorsunuz siz? Onu sana öylece verecek miyim ben?"

Sarsıntının şiddetine uğrayan tek kişi Zeyno olabilirdi. Zira Hasan ağa sıkıntıyla hareketlenirken, Ferman Kılıçhan felce uğratmaya meyilli hâlde kan kusturan öfkeli bakışlarıyla Zerda'yı izliyordu.

Başından beri arap saçına dönen kaçışın sonu Cesur'un sırtını dönmesiyle bitmeyecekti elbette. Zeyno, kendini celladı bilen Zerda'nın ellerinde can verirken başında olduğu gibi yine birçok can kaybına sebep olacaktı. O hâlde Ferman gitmeliydi...

Arabadan inmek için kapıya davrandığında korumanın uyarıcı bakışlarını salisesinde aldı. Zeyno dokunduğu koldan istemsizce uzaklaşarak yeniden önündeki sahneye odaklandı.

"Cesur, Rozerin'i kabul etti, Zerda," diyen Hasan ağa, *suçu yalnızca gelininde arama,* imasını alenen savurdu. "Rozerin gitmek istediği hâlde ne oğlun ne Dildar ağa ne de ben kabul etmedik. Şimdi gitmeyi kabul eden kadını ağabeyine ver. Çok kan döküldü, daha fazlasını kimse kaldıramaz."

Hasan ağanın kan dökülmesin diye bulunduğu konumu resmen çiğneyerek karşı çıktı Zerda. "Vermiyorum!" derken gözünü kararttığını oğlunun imam nikâhı kıyıldığında itiraf etmiş, dahası Zeyno'ya silah kaldırarak ya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pacaklarını beyan etmişti. O günden bugüne hiçbir şey değişmemiş, Zerda Kadıoğlu can verenlerin muhakemesini yapmamıştı.

"Alabiliyorsanız alın!"

Çatışmayı resmen başlatan sözlerini korumasının hamlesi takip etti. Zeyno gözünü kararta kaynanasına, karşı tarafın ne diyeceğini dehşetle beklerken yanı başında bekleyen korumasının kapıyı açıp onu karga tulumba indirmesiyle şoka uğradı. Ancak onu daha da şoka uğratan korumanın başına silahı dayamasıydı.

Ferman Kılıçhan'ın gözünün içine baka baka kız kardeşinin şakağına silahı dayıyordu. Öfkesi safir mavisi gözlerini kanatırcasına zorluyor, Zeyno'nun sesini çıkartmadan onu izlediğini gördükçe nefes alışverişi sıklaşıyordu. Patlayan dudağının üzerindeki taze yaradan gözlerini güçlükle çekerek Zerda'ya çevirdi.

"Akıtacağın kanı akıtmışsın zaten, Zerda Hanım."

"Ufak bir fiske diyelim," diye konuyu önemsizleştirdi Zerda.

"Bana da karşılık vermek düşer!"

Zerda nihai karşılığın geleceğinden kuşkuluydu. Keza her hamle birikintiye dönen intikamını körükleyerek, onun dışındaki herkesin zarar görmesi için tekinsizce arşa çıkarıyordu. Son kararla Rozerin Zeyno'nun canını ağabeyinin gözleri önünde aldırabilirdi lakin onu hesaba çekmeden öldürmeyecekti. "Vereceğin her karşılık kız kardeşini etkiler."

Sarih tehdit mesajı alan korumayı hareketlendirdi, Zeyno'nun şakağına dayadığı namlunun ucunu basturarak parmağının ucundaki tetiği milim milim oynattı. Ferman Kılıçhan'ın gözüne anbean soktuğu cesaret gösterisinin sonunu getireceğinden habersizdi.

İlk ve son kaydıyla canına susayan korumayı ikaz etti Ferman. "İki saniye içinde o silahı indirip kız kardeşimin kolunu bırakmazsan, kendini ölmüş bulacaksın!"

Ferman'ın tehdidine karşılık Zerda'nın tüm adamları silahlarını çıkarıp doğrulttuklarında Zeyno inledi. Karmaşa tam gaz devam ediyor, dökülen kanlara bir yenisinin eklenmesi için zemin bir kez daha kuruluyordu.

Soğuk savaşın sürdüğü, ölüm kokusunun sindiği bir arenadalardı; hayat Zeyno'ya zincirlendiği arenadan ölümleri seyrettirerek hak ettiğine karar kıldığı cezayı yaşatıyordu.

Zeyno için verilen ceza Zerda'nın kafasına dayattırdığı silah değildi, dayattırdığı emir kullarının, masum canların katliydi. Daha kimlerin ölümüne sebep olacaktı!

Ferman acımasızca gülümsedi. Hanımağasının emri dışında hareket et-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

meyen korumadan safir mavisi gözlerini aldığında acımasız gülüşü silindi. "Zerda Hanım ben lafımı ikiletmeyi sevmem!"

Son uyarısına rağmen silahı hâlâ Zeyno'nun başında görünce belindeki silahı çıkartıp emniyetini açtığı gibi gözünü kırpmadan kız kardeşinin şakağına silahı dayayan adamın alnına sıktı. Ardından namlunun ucunu Zerda Kadıoğlu'na çevirdi.

Çığlığını içine basa basa gerileyerek arabanın kapısına çarpan Zeyno, açık kapı yüzünden dengesini kaybettiğinden dizlerinin üzerine düştü. Ona hiç bakmayan Ferman Kılıçhan'ın alnına çaktığı kurşunla yere devrilen korumayı nefes almadan izledi. Dakikalar önce onu arabanın içinden çıkarmayan korumanın uyarıcı bakışlarını artık akan kanlar gölgeliyordu.

Ağabeyinin bir adamı öldürdüğüne kanlı canlı şahit olmuştu.

"Bir adamın daha kız kardeşime silahını doğrultursa..." diyen davudi sesten yükselen ikazı işitince bakışlarını sahibine çevirdi Zeyno. Yıkan kız kardeşine rağmen nasıl sağlam durabiliyordu. "Buradan sağ çıkacak bir insan evladı kalmayacak. Seni de vururum, Zerda Hanım!"

Zeyno'nun dehşetine Hasan ağanın gazabı eşlik etti. "Ferman!" diye bağırdığında neredeyse üzerine yürüyordu.

Çıkmaz sokakların en vahim yüzüyle kaçıncı kez tanışıyordu Hasan ağa; Zeyno ona gitmek istediğini söylediğinde, nikâha rızam yok, dediğinde elinden tutsaydı bugün tanıştığı çaresizliğin ve öfkenin kurbanı olmazdı. Pişmanlıkların sirayet ettiği yüzünü dehşetle okudu Zeyno. Dehşetin acısından bir lokmayı yine ağabeyi tattırdı.

"Karışma, Hasan ağa... Karışma ki kan dökmeyeyim."

"Silahını doğrulttuğun kadın Zerda! Hemen indir!"

Altüst ettiği düzenin sayılı kurbanlarındandı Hasan ağa ve ağabeyi, sıkı olmasa da hatırı sayılır dostlukları vardı zamanında; Rozerin Zeyno Kadıoğlu yıktığı her şey gibi onları da devirmişti. Devirdiği adamların kan dökülmesin diye uğraşı boşa çıkacakmış gibi bir sezgiye kapıldı. Çok sonra sezgi olmadığını yanında kanlar içinde yatan adamı gördüğünde anladı. Her şey bizzat şahit olduğu birer vahşetti!

"Hepinizi uyardım, kız kardeşime silahı doğrultursa durmam, dedim. Şimdi..." dediğinde önce Hasan ağaya döndü. Hiddetin mesken tuttuğu çehresiyle bir anlaşma sundu: "Kız kardeşimi ya gönderirsiniz ya da kan davasını başlatırım!"

Başlattığını söylemek istedi, ağzını açtığı anda inleyerek geri kapadı Zeyno. Lakin kastettiği kan davasının bizzat Kadıoğlu ailesine olduğunu anımsadığında sustuğu her şeyi feryadıyla kopardı. "Ferman... Hayır... Her şeyi kabul ettim... Ölüm hükmünü ben kabul ettim!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sus!" diye patladı Ferman. "Sus ki cehennemi yaşamayalım!"

Yaşamıyorlar mıydı zaten? Ölümün ucunda berbat ettiği hayatların vicdan azabını çekerek yanmıyorlar mıydı? Zeyno, cehennemdeyim demeye davrandı fakat sonra vazgeçti, aşikâr olan gerçeği dillendirmeye gerek görmedi.

Bazen kelimeler yaşadıklarının ağırlığını kaldıramayacak kadar kuvvetsiz hatta anlamsız olup boşa sarf edildiği hissiyle dilde tutukluk yaşatır. Zeyno tutukluk yaşadığı her anı bir gün feryat figan koparacaktı.

Hasan ağa, Ferman'a düşmanca attığı bakışlardan sonra, "Zerda geri çekil," ihtarında bulundu. "Bu silah yalnızca sana değil, hepimize kalkmıştır. Dildar ağa için geri çekil."

Yüzünü görmediği Kadıoğlu hanımının kanı çekilen ifadesini gözü bildiği ağabeyinden izliyordu. Ferman Kılıçhan sözünün çiğneneceğini bildiğinden gardını almıştı. Zeyno elini tekrar kana bulamaması için her şeyin son bulmasını istiyordu.

"Namussuza haddini bildirmek gerek!" diyen Zerda Kadıoğlu pimi kasten çekmişti.

Makul isteği henüz içinden geçmişti ki Ferman namussuz ithamını duyar duymaz Zerda'nın arkasında duran bir adamını daha vurdu. Zeyno'nun feryadı silahın sesini takip etti.

"Zeyno'yu bana vermezsen kan davasını başlatmak için önce Rehma'yı öldürürüm... Sonra Siyabend'i sonra da Şivan'ı vururum."

"Ferman yeter!"

Tehditlerini gerçekleştireceğini bilen Hasan ağa daha fazla dayanamadı, silahlı adamların arasına dalıp dizlerinin üstünde gözyaşlarına boğulan Zeyno'nun ellerinden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

Ağabeyine doğru götürülürken Zerda'nın kinle yoğrulmuş sesi sırtını dövdü Zeyno'nun.

"Bana başkaldırışının hesabını vereceksin, Ferman!"

"Baş göz üstüne."

"Onu istediğin yerde sakla, bir gün Ferman, bir gün seni mezarı başında ağlarken göreceğim."

"Elin titremesin, Zerda Hanım!"

Bu atışmaların çocukça olmadığını, birinin öldürmek birinin yaşatmak için savaşacağını, bu uğurda yine birçok masum canın katledileceğini bilen Zeyno için yeni bir ferman duyurulmuştu. O an vurulup yere yığılan korumalardan biri olmayı yeğledi.

Ağabeyi tarafından bindirildiği arabada put kesilmiş hâlde beklerken, algıladığı olayların gerçekliğini sorgulayacak kadar aciz duruma düştü. Bey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nine hükum eden seslerin, feryat figanların son bulmasını ama ne yaparsa yapsın susturamayacağını bildiğinden sadece gözyaşı döktü.

Sakince arabayı süren ağabeyinin aksine nefesleri hızlıydı, sarsıntıların şiddetine kapılan güçsüz bedenine hükmedemeyen, kaybettiği yetilerine yeniden kavuşmak için çabalayan Zeyno, uzvunu kaybetmiş bir insan gibi dehşet ve kaygı doluydu.

Ferman Kılıçhan ölümün ucunda volta atan kız kardeşini tutup çekmiş, en güvenli topraklara, kanatları altına almıştı. Yitirdiği uzuvlarına can veren derav, aydınlanma sevinci yaşayamadan hüngür hüngür ağlattı Zeyno'yu. Cenaze namazını kılan ailesi elinden tutmuştu.

Sarılmak isteyen kollarını kesmek istedi Zeyno, zira ağabeyi kız kardeşini arzuladığı ölümden kurtararak her dakika çektiği işkenceye bir soluk daha getirmişti. Zeyno çıkmazda olduğunu sandığı herkesin gün sonunda ailesinin yanında, yöresinde bulunduğunu kavrayınca dehşetle inleyerek hüngür hüngür ağladı.

Gideceği kimsesi yok sanırken Ferman Kılıçhan çıkagelmişti.

"Ağlama."

Direktifin aksine omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya devam etti Zeyno, öfkesini henüz yenemeyen ağabeyi hissettiği duygularını bilse asla müdahale etmezdi. Elini kana buladığı gerçeğini ittikçe zihnine üşen kanlı görüntüler, vahşetin öte yüzü ruhunu emerek akıttığı gözyaşlarını durdurdu.

"O adamların..." dedi tutukluk yaşayan dilini olabildiğince döndürerek. "Bir suçu yoktu, hepsi emir kuluydu."

Ferman Kılıçhan net ifadesiyle sözlerini püskürttü. "Öleceklerini bile bile seçtiler o yolu. Sana silah kaldırınca yaşamayacağını biliyordu."

Bir katilin soğukkanlılığını resmeden yüzü imitasyon bir tabloyu anımsatıyordu. Zeyno takındığı tavrı asla itibar etmedi. Edemedi... Etmek istemedi...

"Benim için onlarla düşman olmanıza gerek yoktu, Ferman ağa."

"Senin için değildi. Olayların durulması için yapmam gerekiyordu."

Durulması için yapılan hamle Dildar ağanın karısına silah doğrultmak mıydı? Düşmanlığı başlatan hamlenin her iki aileye akılalmaz zararlar vereceğini, Cesur Kadıoğlu'nun olanları öğrendiğinde kız kardeşini götüren Ferman Kılıçhan'ı karşılıksız bırakmayacağını öngörebiliyordu. Tüm sezgileri uyanıktı ve Zeyno onları öldürecek kabiliyeti kaybettiğinin henüz farkında değildi.

Ölümü resmen kabul eden Zeyno'yu engelleyerek herkesi karşısına almış ve kurtarmıştı Ferman. Böyle vahim fakat rastlanır duruma karşılık aşiretlerin kararı ne olur bilinmezdi ama bu saatten sonra Zeyno için ölüm kararı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tekrar çıksa da kimsesiz olmadığını, onu koruyan bir ağabeyi olduğu için savaştığını bilerek öleceğinden her şey gereksiz ve anlamsızdı.

Kimsesiz kaldığı için ağladığı günler geride mi kalmıştı yoksa? Ailesi Ferman'ın onu kurtarmasını istemiş miydi? Annesine haberin ulaşmasına engel olsa da babasının bildiğine emindi, kızımı kurtar demiş miydi? Dilinin ucunda toplaşarak, ağzına ağırlıklar yükleyen soruları dişlerinin arasında ezerek durdurdu Zeyno.

Her başım sıkıştığında seni yanımda buldum, demeyi istedi. *Cesur beni kaçışımdan alıkoyarken de Rıdvan ve Arjin öldürmeye kalkışırken de onların yarım bıraktığı görevi Zerda üstlenirken de...*

Dilinin ucunda biriken sorular kadar feryat figan bağırmak istediği cümleler de vardı fakat konuştuğu anda ağabeyi acımasızca sözler sarf edeceğinden sessizliği tercih etti. Kuşkusuz kırılmaktan uyuşan kalbinde ağabeyi derin çukur açardı.

Ferman'ın telefonuyla ilgilendiğini görünce bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Buraya gelişini hatırlamıyordu ama gidişi zihninde büyük yer kaplıyordu. Cesur ile geldiği şehri Cesur olmadan terk ediyordu.

Sızlayan kolunu ovuştururken elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Her şey o kadar üst üste geliyordu ki kolunun acısını yeni hissediyor oluşuna üzüldü; acı yalnızca kolunda değildi, hayal kırıklığının sindiği gözleriyle bakan Cesur'un son ifadesini kazıdığı beyninde, sözleriyle sarstığı ruhunda ve elinden bırakışıyla kalbindeydi de...

"Pasaportlar alındı mı?"

Ağabeyinin sesi yılgın düşüncelerini bölerek dikkatini dağıttı, pasaportları kim için soruyordu? Sorgulayan bakışlarıyla ağabeyine döndü, sualinin karşılanmasından şüphe duyuyor olsa da cevap almaya hakkı olduğuna inanıyordu.

"Eyvallah, biz Şırnak'a doğru yola çıktık." Haberin ardından aramayı sonlandıran ağabeyi meraklı bakışlarını hissetmiş olacaktı ki Zeyno daha sormadan konuşmaya başladı. "Irak'a gidiyoruz. Birkaç ay orada kalacaksın."

Sırtından darbe almış gibi yaslandığı koltuktan sıçrayarak uzaklaştı Zeyno. Ürkünç haberin tesirine kapıldığında nefesi kesildi, aldığı her soluktа göğsü şişiyordu. Irak'a gidişine anlam veremediğinden bir müddet ağabeyini seyretti.

Sınırların ardına gitmesine gerek kalmayacak kadar güvenli bir yer vardı, o da babasının eviydi. Ki Ferman'ın eve götüreceğini düşünmüştü. Daimî olmasa da birkaç gününü orada geçireceğini düşünmüştü ama anlaşılan yanlış izlenimlere kapılmıştı.

"Ben... Irak'a gideceğimi hiç... Düşünmemiştim..." Dalgın vaziyette

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşüncesini paylaştı, kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkınca konuşmaya son verdi. Neresini düşündüğünü söylemeye yine cesaret edemedi. Ferman bir kere konuşursa Zeyno... Zeyno yıkılırdı.

Otobana girmeden önceki son ışıklarda durduğunda gözlerini yoldan ayırdı ve onu korkuyla özlemin harmanlandığı çivit mavisi gözleriyle izleyen kız kardeşine döndü. Sarılı kolunu kontrol etmek sakinleşme çabasını yıksa da Ferman direndi ve nihayetinde onunla göz temasını doğrudan kurdu.

"Seni baba evine geri götüreceğimi mi sandın?"

Konuşmak anlamsız, esasında yetersizdi. Acımasızca eleştiren, seçici kelimeleriyle vuran ağabeyine karşı cevap verme cesaretini yitirdi. Susmayı asli görevi sayarak acımasızca onu kıran gözleri seyretti. Ferman intihar etmeye kalkışmıştı. Ferman onun yüzünden o gece canına kıymayı seçmişti. Şimdi sarf edeceği sözleri, acımasız bakışlarını kabul etmekten başka şansı yoktu.

"Yuvamızda Zeyno'nun cenaze namazı kılındı bir kere, artık o eve giremezsin. Benim annem seni istemiyor!"

Ağzı edeceği iki kelam için hareketlendi, cevabını aldığını idrak edince kafasını bir kere sallayarak ağzını kapadı. Babası kurtarılması için ağabeyini göndermemişti, Ferman yine gizlice gelmişti. Tıpkı Navin gibi...

"Başınız sağ olsun, Ferman ağam." Dileğini sessizce ileterek bakışlarını ağladığını saklamak için ağabeyinden çevirdi.

"Sağ olsun, Rozerin Hanım. Sağ olsun..."

Zeyno'nun cenaze namazını kılmakla kalmayıp konuşmak için direnen son cesaretini de elinden almışlardı. Ferman ile bir daha konuşmadı. Yaptığı tek şey kafasını koltuğun başlığına yaslayıp cehennem gibi geçen yolculuğun bitmesini beklemek oldu.

Şiddetlenen kol ağrısını görmezden gelmeye çalıştı ancak hiçbir fayda sağlamadı; zor ve meşakkatli geçen yolculuk, Ferman'ın yaptığı her telefon görüşmesinde büyümüştü. Kabul etmediği aramaların kimlere ait olduğunu bilmese de hisleri ailesi olduğunu söylüyordu.

Ya da öldüremediği ve Zerda'nın elinden kurtulduğu için çıldıran Arjin arıyordu. İhanetin kaynağının Ela olduğunu öğrenmese onu bir şekilde arar, Cesur'un anlatmadığı gelişmeleri öğrenirdi. Fakat Ela diye biri artık hayatında yoktu ve kısa zaman sonra yan yana gelmek için bir yolunu bulduğunda hayatından nasıl çıkardığını gösterecekti.

Benzin istasyonuna iki kere uğramak dışında neredeyse hiç mola vermeden arabayı sürmüştü Ferman, yanında ağrı kesici bulunmaması büyük kayıp olmuştu ki Zeyno'nun ağrıya dayanacak gücü kalmamıştı.

"Bir sorun mu var? Tuhaf sesler çıkıyor senden."

Dayanma noktasını geçmek Ferman'a yakalanmasına sebep olmuştu, en

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

azından bir ağrı kesici bulur umuduyla acısını paylaşmaya karar verdi. "Kolum ağrıyor, ilaçları almadım." Ağabeyinin gerilerek direksiyona yüklendiğini göz ucuyla yakalayınca kuru kuru yutkundu. "Özür dilerim... Sürekli sorun çıkartıyorum. Dayanabildiğim kadar dayanmaya çalıştım ama yapamadım."

"Biraz daha dayan, kırk dakikaya Siirt'e varıyoruz. Hastaneye gideriz."

"Özür dilerim."

"Özür dileme, Zeyno!"

Sert uyarısı Zeyno'nun sessiz hâline yeniden bürünmesine neden oldu. Yolculuk istikrarları sayesinde sessiz ve bunaltıcı geçmişti. Kız kardeşinin dayanılmaz ağrısını sonlandırmak için gaza yüklenen Ferman Kılıçhan, söylemediği için kızmayı fakat kızarsa onun için endişelendiğini, onu ne kadar merak ettiğini, canı yandığı için Rıdvan'ı ve Arjin'i tekrar tekrar öldürmek istediğini sinir harbiyle dışa vuracak, Zeyno'yu çekmesi gereken cezadan muaf tutacaktı.

Rozerin Zeyno kardeşlik düzeninin katiliydi artık, hayal ettiklerinden ve bilmediklerinden çok daha büyük bir davanın sebebiydi; kan davasının bile kurtaramadığı, tarafsızlık yemini edenleri de davaya mecburi dâhil ettiği düzensiz bir dönem başlatmıştı.

Irak'ta oluşu Zerda gibi görünen, esasında Zerda'nın bile yanında masum kaldığı düşmanlarından koruyacaktı. Bu sırada Ferman'ın oluşturacağı heyet ve yeni düzen aptallık eden kardeşini hükümlerden kurtaracaktı.

Kırk dakikalık yolu yirmi dakikaya indiren Ferman Kılıçhan, sonunda en yakın hastaneye ulaştı. Ezbere bildiği kimlik numarasını giriş yapması için Eyüp'e vererek koluna girdiği kız kardeşiyle acile girdi.

Kanatları altına alınmaya hazır bekleyen Zeyno'nun koluna girdiği anda nefesini rahatlayarak vermesi, şakağını hissettirmemeye gayret ederek koluna yaslaması dikkatinden kaçmadı. Ferman onu itmeye kıyabilse Zeyno'yu parçalara ayıracaktı fakat olanlardan sonra üzerine gidemedi. Gizlice yanına giden Navin'in acımadığını tahmin ediyordu.

Her şeyden haberdar, her planın içinde yöneten ağızlardan biri olan Ferman, kız kardeşinin Rumi'nin mezarına gideceğini, bu denli aklını kaybedeceğini tahmin edememişti. Şayet öyle olmasaydı hâlâ Cesur'un yanında güvende olacaktı.

Müşahede odasına doktorla beraber girdiler. Polisi çağıracağını bildiğinden Ferman kız kardeşinin kendini kasten yaraladığını doğruca söyleyerek aydınlatmış, üzerlerine çekilecek herhangi bir şüpheyi bitirmişti. Polisle uğraşırlarsa vakit kaybedeceklerdi. Gün doğmadan Irak topraklarında olmaları gerekiyordu.

Doktor yarayı kontrol edeceğini söyleyerek Ferman'dan çıkmasını rica

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

edince başını sallayıp sessizce odadan çıktı. Kapıyı kapatmadan önce donuk hâlde onu izleyen kardeşine seslendi. "Kapının arkasındayım, Zeyno."

Zeyno kapanan kapının arkasından bakarken sesini çıkartmadan doktorun muayene etmesini bekledi. Sorulara karşılık dümdüz yanıtlar veriyor, sargı çözülürken kolu sürekli hareket ettirildiğinden acıyla kasılıp sesini yutuyordu.

Doktorun her sorusu özel geliyor, manevi anlamda yıpratıyordu. Ağabeyine kendini nasıl affettirebileceğini sorsa delirmiş sayılır mıydı? Çünkü Zeyno kendi durumunu çaresizlikten ötesine yorumlayamıyordu.

Ferman'ın hep böyle uzak duracağını, yanındayken dahi değilmiş gibi mesafeler katacağını düşünmeye dayanamıyor, Irak'ta bir başına bırakacağını hatırladıkça delirme noktasında voltalar atıyordu. Affedilmenin hiçbir yolu yok muydu? Ferman'ın yanında olmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Kimsesiz olmadığını sandığı kısacık anı yitiren Zeyno, ailesini kazanamadığını bir kez daha anlamıştı. Kadıoğlu Aşireti kendisini artık gelinleri olarak asla kabul etmezlerdi. Yakın zamanda boşanma celbi alacağını, Cesur'un rezil evliliklerini bilhassa yaşadığı hayal kırıklığından sonra hemen sonlandıracağını, en yakın zamanda dilekçeyi göndereceğini biliyordu.

Ellerinden tutacağını söyleyen adam, ihanete uğradığı gerekçesiyle bırakmayacağı elleri çoktan itmişti.

Irak'ta bir başına ne yapacaktı? Ferman aylarca yanında durmazdı, neticede onun da bir ailesi vardı. Zeyno için... İhanet eden kız kardeşi için ailesini yalnız bırakmazdı.

"Zeyno?"

Özleminden kırıldığı ağabeyinin sesini duyduğunda bakışlarını daldığı noktadan hızla çekerek umutla baktı, umudu müşahede odasında Ferman dışında kimseyi bulamayınca sönerek mavi gözlerinde asılı kaldı. Doktor ve hemşire neredeydi? Gidişlerini nasıl hissetmemişti?

Dalgın hâli Ferman'ı şüpheye soktu. "Daha iyi misin?"

"Bilmem... İyiyimdir sanırım..." diye lafı ağzında geveleyip başını eğdi. Umudunu yargılayan utancıyla mesafeleri bozmak istediği ağabeyinden uzaklaştı. Hayatını mahvettiği adamın affetmesini beklemeyi ikiyüzlüce buldu.

"Doktor ilaçlarını yeniledi, aldıktan sonra daha iyi olacaksın."

"Peki," diye boyun eğdi sessizce. Ayaklanmasını isteyen adamı takip ederken de tavrını koruyordu. Hastane sürecinin beklediğinden daha kısa sürmesine minnet duyuyordu. Yorgunluğunu saklayan ağabeyinin devamlı düşünceli oluşu, kafasında sürekli planlar kurduğunu ve gelen aramalara göre

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hareket ettiğini gördükçe çektirdiği çilenin son bulmasını ümit ediyordu. Bu da ayrı düşeceklerini tahmin ettiği Irak süreci gibi görünüyordu.

Eyüp'ün aldığı ilaç ve sandviçlerden sonra aynı hızla yola çıktılar. Soğuk sandviçi güçlükle yedikten sonra ağrı kesici ve antibiyotiğini aldı. Uyumak için boş ve stressiz bir zihne sahip olması gerekirken çığlık çığlığa bağıran düşünceleri yüzünden çoğu zaman nefes aldığını bile fark edemiyordu.

Ancak kararını sarsacak bir telefon görüşmesine daha tanık olmadan gözlerini kapatarak uyumaya çalıştı, denemesinde başarılı olur muydu, bilmiyordu yalnızca zihnini yoran çığlıklardan kaçmak için iyi bir yol gibi görünüyordu.

Yenilenmiş bir Zeyno olmasa da daha mantıklı düşünen bir Zeyno olarak uyanmak istiyordu. Belki de tahminleri ve korkuları gereksizdi, belki de Ferman'ın onun için başka planı vardı. Kim bilir...

"Zeyno uyan..."

Göz kapakları yükünü güçlükle itelercesine ağır ağır kaşlarına doğru yükseldi, kamaştırıcı ışık oyunlarının etkisi uykunun tesirinde kalan Zeyno'yu inleterek tekrar yummaya zorladı.

Birkaç kez uyanıp ağabeyini kontrol etmiş, hiç değişmeyen ifadesini gördükten sonra tekrar uyumuştu. Uyandırdığına göre Irak'a gelmişlerdi. Zeyno aceleyle gözlerini kırpıştırıp ona ayak uydurmaya çalıştı. Hemen yanı başında bekleyen adama sakince sordu.

"Geldik mi?"

"Hayır, bir şeyler yiyelim. Kendini toparlaman lazım, sonra devam ederiz."

"Neredeyiz?"

"Silopi'de."

Söylediklerini ikiletmeden ağabeyinin yardımıyla arabadan indi Zeyno. İndiği anda kuru soğuğun etkisiyle çarpılarak ağabeyine sığındı. Uyuşuk zihnini uyandıran soğuk, hataları yüzünden kaybettiklerini hatırlattığı o acı âna benziyordu. Zeyno için her adım dert, kederli düşünceler ve yalnızlığı için içten içe yaktığı ağıtlardan ibaretti artık.

Giriş yaptıkları otelde resepsiyon ve otel görevlileri tarafından karşılandılar. Ferman onun için oda tuttuğunu, bir kadının yukarıda onu beklediğini, kısa bir duş alması gerektiğini söyleyerek aslında toparlan mesajını vermişti. Sonrasında mesajının açık açık anlaşılmadığı düşüncesine kapılmış olacaktı ki dağılmış vaziyette götürmek istemediğini belirtmişti. Zeyno söylediklerine harfiyen uyarak ikiletmeden kabul ediyor ve bu durum da Ferman'ı şüpheye sokuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben restorandayım, Eyüp seninle gelecek."

"Tamam," dediğinde ağabeyinin sağ koluyla asansöre doğru ilerledi. Beklетilen asansöre Eyüp'le beraber bindiler. Zeyno, pansuman yapıldığı ve ilacını içtiği için sabaha nazaran daha iyi hissediyordu fakat bu hissi sıcak bir banyoyla katlayacağından sabırsızdı.

Göz açıp kapayıncaya kadar üçüncü kata ulaştılar. Emir kulunun Eyüp olduğunu ve Eyüp'ün genelde ofiste olmasından ötürü pek görülmediğini, Ferman'ın şu an için güvenebileceği tek adamı olduğunu düşününce boğazı düğümlendi. Acaba Zeyno'nun tekrar kaçmasını veya bir fenalık yapmasını bekliyor muydu?

Eyüp'ü takip ederken dalgındı. Ferman ona hep şüpheyle bakıyor, sevgi dolu gözlerinden mahrum bırakıyordu. Sevgi dolu gözlerini... Kendi elleriyle sömürdüğü sevgiyi görmeyi beklemesi, bencil olduğunu bir kez daha ona hatırlattı. Nefret duygusunun eşiğinde bocalayarak bir kapının önünde durdu Zeyno.

Genç ve güzel bir kadın gülümseyerek onları karşıladı. "Hoş geldiniz, Zeyno Hanım."

Taze gülümsemeden noksan, yorgunca karşılık verdi Zeyno. "Hoş bulduk," diye yanıtladığı kadının işaret etmesiyle içeriye girdi, kapı ardından kapanırken tuttuğu nefesini üfleyerek bıraktı.

"Çok fazla zamanımız yok, önce banyoya girelim."

Direktif alan emir eri gibi sessizce kabul ederek kadına ayak uydurdu. Yatağın üzerinde gördüğü temiz kıyafet, iç çamaşırı takımı hırpalanan bedenine giyilmek üzere bekliyordu ve Zeyno çamurlu elbiseden kurtulup onları giymek için can atıyordu.

"Adın ne?"

"Buse."

Zeyno *memnun oldum* dercesine başını salladı. Buse'nin yardımıyla üzerindeki kirli kıyafetlerden dikkatlice kurtuldu, banyoya, sıcak suyun altına girdiğinde şükretti. Bütün olumsuzluklara rağmen ağabeyi iyi olması ve iyi hissetmesi için her şeyi yapıyordu, sevgisiz gözlerine içerliyordu ama aslında bu olanların hepsi onun bastırdığı sevgiden ve şefkatten geliyordu.

Bütün bu geç aydınlanmalar Zeyno'yu bitirmişti...

Buse'nin yardımıyla koluna zarar vermemeye gayret ederek yıkandı. Bedeninin temizlendiği hissine kavuştuğunda gerçek anlamda rahatladı. Zeyno yardımı için teşekkür ederek kıyafetlerini yavaşça giyindi.

Buse saçlarını kuruttuktan sonra omuzlarına bıraktı. Üşümemesi için de yeni alınan uzun kaşe kabanı giydirdi. Yanında getirdiği tülbendi eline ver-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğinde Zeyno takmak istemediğini söylese de Buse lazım olur düşüncesiyle Zeyno'nun çantasına koydu.

"Ferman ağa sizin için bir valiz hazırlamamızı istedi. Gittiğiniz yerde ihtiyacınız olacak her şeyi koydum. Başka bir isteğiniz yoksa aşağıya inebiliriz. Adamlar valizi alacaktır."

"Tabii."

Aldığı komuta uyarak odadan ayrıldı. Hırpalanmış ruh hâlinden sıyrıldığı için dönüşü daha sağlam olmuştu. Ayaklarının üzerinde kimsenin yardımı olmadan durabiliyordu.

Asansöre binip inme süresince sessizdi. Buse büyük bir iyilik yapmıştı, ağabeyinin iyiliği karşısında hakkaniyetle mükâfatlandıracağına da emindi. Önderlik eden korumalarla beraber restorana geçti. Eyüp ile ağabeyinin bulunduğu masaya doğru ilerlediler.

Yemek vesilesiyle bir iki soru sorabilirdi. Ferman planından bahseder, en azından Irak'ta kalacağı sürecin nasıl ilerleyeceğiyle ilgili bilgilendirirse Zeyno kaygılarından kurtulurdu.

Eyüp'ün çektiği sandalyeye temkinli bir edayla otururdu Zeyno. Ferman bıraktığı gibi yorgun ve düşünceliydi, yüzüne bakmadan evvel garsona yemeklerin getirilmesi için işaret verdi.

"Yemedin mi?"

"Hayır," derken sesi düzdü.

Zeyno buzdan soğuk tavrıyla karşısında oturan adamla istikrarlı bir konuşma yapacağından şüpheliydi. "Bir saatlik yol kalmışsa hiç durmamıza gerek yoktu, aç değildim."

Ağabeyinin ben öyle görmüyorum bakışlarıyla sözlerini çürütmesi, birkaç saniye kendisini süzmesiyle son buldu. Manidar bakışlarını görmeye tahammül edemeyen Zeyno gözlerini hızla kaçırdı.

"Aynaya hiç bakmadın mı, Zeyno?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Bakmak istemedim."

Anladım dercesine kafasını salladı. Manidar bakışları küçümser ifadesine dönüşerek Zeyno'yu kızdırdı. "Baksaydın sebebini anlardın. Hoş, sen tam olarak neye baktın ki?"

Elbiseyi yumrukları arasında sıkarak kızgınlığını kendine sakladı, çattığı anda Ferman ile büyük ayrımlara düşerlerdi. Biliyordu ki ağabeyi haklı olduğu konularda Zeyno'yu affetmezdi. "Tam olarak bakmamı isteseydin bana açıklardın," dedi acımasızca. Kendine sakladığı kızgınlığı ağabeyinin hatasını dillendirdiğinde gün yüzüne kolaylıkla çıktı. "Sana her seferinde sebebini sorduğumda beni geçiştirdin."

Ferman Kılıçhan fütursuzca patladı. "Kararını vermiş bir insana ne anlat-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sam boş! Sana gerçekleri anlatsaydım da sen ona inanmayı tercih ederdin," dedi sırtını sandalyeye bıraktığında. "Bana olan güvenini tercihinle gösterdin zaten!"

Yüzünü basan sıcak ateşi yelleyecek kollara sahip olmadığından konuyu hemen değiştirdi. "Ela'nın ihanetinden haberin var mıydı?"

Ferman konuyu değiştirmesine şaşırmadığını ifadesiyle alenen belirterek kafasını olumsuzca salladı. "Hayır, sonradan oldu."

Asıl öğrenmek istediği konuya geliyordu Zeyno. Dürüstçe sorularını yanıtlayan ağabeyi öfkesini de aradan çıkarıyordu. "Benim için planın ne?"

"Senin için bir plan yapmadım."

Zeyno konuşmak istedi ama garson siparişleri getirdiği için birkaç saniye sessiz kalmayı tercih etti. Bir planı yoksa ne diye Irak'a gidiyordu?

"Neden Irak'a gidiyorum o zaman?"

Mavi menevişlerindeki öfke bıkkınlığa evrildi. Olumsuz her duyguyu yansıtan ifadesinde ufacık merhamet görse ilacı sayacaktı Zeyno lakin ağabeyi onu tanıdığından ısrarla olumsuzu ağırlıyordu.

"Olayların yatışması için. Hakkâri'deki aşiretler seni istiyor, aynı zamanda Van'daki aşiretler de. Birkaç ay orada kalman herkesin yararına. Ondan sonra ne yapılacağına karar veririz."

Eline kaşığını alınca Zeyno'ya başlaması için işaret verdi. Zeyno soru sormasın diye bunu yaptığını anlayınca servis edilen çorbayı isteksizce karıştırdı ve yavaşça yudumlamaya başladı.

Boğazına sıklıkla düğümlenen lokmaları içtiği suyla yutkunma çabası ağabeyi tarafından fark edilmiş, Ferman da en az onun kadar zorlanmıştı. Kocaeli'ne beraber gitme planları yaparken şimdi Irak'a mecburiyetten gidiyorlardı.

Zorlama yemekten sonra zaman kaybetmeden yeniden yola çıktılar. Sabaha göre çok daha iyi olduğunu hissetti Zeyno. Sakinleşmiş ruh hâli gideceği yerde ne yapacağı hakkında sağlıklı düşünmesini sağlardı.

Ferman'ın duraksız yaktığı sigarayı Zeyno içmiş gibi derinden iç çektirdi. Çoğalan kötü alışkanlığın sebebi bizzat kendisiydi; çok fazla içtin, demek istedi Zeyno, yine konuşursa lafı ağzına tıkacağı gerçeğini göz ardı edemeyince sükûtuna devam ederek biçare nefes egzersizlerine başvurdu.

Sessizliği yaran telefon sesiyle gözleri telefona kaydı, arayanın Reşan yengesi olduğunu görünce hasretle dolu tebessümüyle ismini seyretti. Özlem zaman zaman ağırlaşarak ciğerlerini zorlayan acılı soluklara dönüşüyordu.

Ağabeyinin açmak yerine meşgule attığını görünce bakışlarını telefondan çekti.

"Mert nasıl?" sorusuyla merakını gidermek istedi. Hoş, ağabeyinin ileti-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şim kurmaya pek niyeti yoktu, içine çektiği dumanı aralıklı bıraktığı camdan dışarıya üfledikten sonra soğuk gözleriyle kız kardeşine baktı. "Oğlum iyi," demekle yetindi.

"Ba... Babam..." diye sorma gafletinde bulundu. Ferman'ın tıslarcasına güldüğünü duyunca hemen toparladı. "Yani şey..." Alnını endişeyle kaşıdı. "Nezir ağanın son durumu nasıl?"

Babasını bir yabancıyı sormak gibi sorunca aniden nükseden ağlama isteğiyle tutuştu. Nezir ağa onun öz babasıydı, onu sormak bu kadar zor olmamalı, bu kadar utandırmamalıydı.

Zeyno'nun görmekten korktuğu acımasız, soğuk ve... Sevgisiz bakışlarını yönelten Ferman Kılıçhan kederli kız kardeşine kasti işkenceler uyguladı. Bunu soğuk bakışlarıyla da başardı. "Babamın nasıl olduğu seni ilgilendirmez. Yıktığın zemini merak etmeyi bırak. Ailemle ilgili soru sorma, kalbini kırarım."

"Daha ne kadar kıracaksın ki..." dedi bir solukta. "Daha ne kadar acıtacaksın..."

Ferman ağadan cevap gecikmedi. "Senin ihanetin kadar acıtmaz!"

Zeyno suçu kendinde arıyordu, zira canının yanacağını bile bile bu yolu seçmişti. Tükettiği kredisi ona Ferman acıdığı için yardım ediyor, düşüncelerine gark etti; kız kardeşini hâlâ seviyor olsaydı öyle bakmazdı. Rozerin Zeyno'ya öyle bakmaya kıyamazdı.

Silopi'den son çıkışları olmuştu, Habur Sınır Kapısı'nı işlemlerden sonra geçtiklerinde Zeyno hafifleyeceğini sanmıştı fakat Ferman onu burada çok güvendiği birine emanet edip gidecekti.

Irak'ın en güçlü, sözü çiğnenmeyen, ismi duyuldu mu nefes kesen, namı herkesçe bilinen bir adamın evine doğru gidiyorlardı. Arama noktalarını durmadan geçmelerine bakılırsa bu isim devreye girmişti. Zeyno'yu bu saatten sonra koruyacak tek kişi o adamdı ve Ferman'ın ona güvenmekten başka şansı yoktu.

"Kim bu adam?" diye sordu Zeyno gerginliğini saklayamadan. Ağabeyinin yanıt vermesini sabırsızca bekledi ancak Ferman hiçbir şey söylemedi. Pür dikkat yolu izliyordu. Zaxo[2] yolunda gecenin geç saatlerine doğru ilerlemesine rağmen yoğun bir trafik vardı ve bu trafik Ferman Kılıçhan'ı rahatlatmak yerine geriyordu.

"Kim bu adam?"

Sabırsızlığından çatlamış ifadesiyle ağabeyine çattı Zeyno. Sessizliği öyle can sıkıcı ve şüphe uyandırıcıydı ki sonunu bilmediği bir yolda en güvendiği adamla olmasına rağmen ilerlemek onu geriyordu.

[2] Zaho: Irak'ın kuzey bölgesinde yer alan Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne bağlı bir şehirdir.

Zeyno, yüzüne bağırmamak için hışımla döndü ve yolun hemen sağ tarafında onlarla aynı hizada ilerleyen siyah Amarok'u gördü. Şayet gecenin bu vaktinde görüş yetisini kaybetmediyse gördüğü şey yüzleri siyah beyaz puşiyle bağlı adamlar olduklarıydı.

Gerginliği kademe kademe korkuya evrildi. Arabayı göz ucuyla inceleyen Zeyno, kasasında eli silahlı, yüzleri puşili adamları görünce inleyerek ağabeyine döndü. Sol tarafta yine aynı renkte Amarok, yüzleri puşili, kasasında eli silahlı adamlar hızla ilerleyerek –muhtemelen- onlara eşlik ediyordu.

Endişeli görmeyi beklediği ağabeyi aksine rahat ve kaygısız görünüyordu.

"Rahat ol, bizden yana onlar," diyerek gaza bastı. Korkusunu aldığını uman ağabeyine kötü haberi vermeden evvel dikiz aynasından arkayı kontrol etti, aynı renkteki Amaroklar -sayısını tahmin etmekte güçlük çekiyorduyine onları takip ediyordu. Zeyno'nun gidecekleri adamın evine dair merakı daha da büyüdü.

"Gideceğimiz evin düşmanı daha fazla gibi görünüyor," derken analizini tarazlı sesiyle paylaştı Zeyno.

Kız kardeşinin meraklı ve endişe dolu bakışlarını görünce Ferman günler sonra ilk defa içtenlikle gülümsedi ve reflekslerine yenilerek kız kardeşine göz kırptı. "Herkesin düşmanı vardır, Zeyno."

Zeyno, gülümsemesinin güzelliği karşısında mest oldu, tüm korkusunu unutarak hevesle onu izledi. Ferman ona gerçekten gülmüş müydü? Soğuk, ölümcül bakışlarıyla canını yakan ağabeyi bütün duvarlarını yıkmış mıydı?

"Demek seni güldürebildim," dedi kendine inanamayarak. "Ne zaman korksam bana gülerdin."

Ferman'ın gülüşü anında silinince Zeyno'nun tebessümü daha da büyüdü. "Güldüğünü gördüm. Kaçamazsın, Ferman ağa."

"Şımarma!"

"Sustum..."

Zaxo yolculuğu korkuların, endişelerin silindiği, aylar sonra muhtaç olduğu gülümsemenin sunulduğu garip ve bir o kadar da güzel bir yolculuk yaşatmıştı. Zeyno için bir devrin kapandığı başka bir devrin açıldığı yolculuğu resmen başlamıştı.

Geniş araziye sürdüklerinde ışıkların aydınlattığı devasa villayı gördü. Karanlığın içinde, gölgesi vuran ağaçların arasında âdeta parlıyordu. Bu ev hiç tanımadığı bir adamın hanesiydi, Zeyno'nun körücül hisleri üşüşerek az önce deneyimlediği güzelliği yok etti.

Neden böyle kötü hissediyordu?

Hislerin etkisiyle morali bozulan Zeyno, açıkta bekletilen kapıdan içeri geçtiklerinde gözlerini sımsıkı yumdu. Çabucak bitmesi gereken yol bitme-

yince gözlerini hızla açarak etrafına bakındı. Koca bir arazinin içinde kurulan evin etrafı yüzleri puşili adamlarla kaynıyordu.

"Tülbendini tak."

Ağabeyinin sözlerini tam algılayamadı. "Ne?"

"Tülbendini tak!"

Tülbent... Bir daha takmayacağını düşündüğü tülbendi takmasını istemesine anlam veremese de ikiletmedi. Ferman sebepsiz yere bir şey istemez ve diretmezdi. Zeyno bir koluna bir de arka koltukta duran çantasına baktı. Üstelik saçları açıktı ve kendisinin toplaması imkânsızdı.

"Iı..." dedi gergince mırıldanarak, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Ne demek istediğini anlayan Ferman burnundan nefesini verdi, anlıyorum dercesine kafasını sallayarak arabayı sürmeye devam etti. Sinirlendiğini zannetse de esasında değildi hatta çok daha sakinleşmiş görünüyordu.

Geniş araziyi geçerek arabaların dizildiği otoparka vardılar. Ferman arabayı bir noktaya çekip park etti, yorgunca nefesini vererek kız kardeşine döndü. Tülbendinin nerede olduğunu soramadan Zeyno arka koltukta duran çantayı gösterdi.

Ferman çantayı hemen kaptı, içini karıştırmak istemediği için kız kardeşinin çıkarmasını istedi. Zeyno, bakışlarını çantasından çeken adamın duruşuna istemsizce gülerek tülbendi ve mandal tokayı çıkardı. Önce saçlarını toplamasını rica etti.

"Arkanı dön."

Gergince direktifini vermesine üzülmektense gülmeye devam etti Zeyno. Uzak durduğu kardeşinin saçlarına dokunacak, saçlarına tülbendi örtecekti.

"Burada olduğun sürece tülbendini sakın çıkartma."

"Tamam."

Saçlarını toplayan ellerinin gizli şefkatini hissettiğinde dondu. Titreyen çenesini kenetledi fakat buna direnecek gücü olmadığından savaşını çabuk kaybetti. Gözlerini yakan yaşlar yanağına indiğinde silecek vakti bulamadan yeni bir emir aldı.

"Dön!"

Katı sesi yaşadığı zorluğun en açık kanıtıydı. Zeyno ona doğrudan bakmaya cesaret edemedi. Harap ettiği adamı hâlâ zorluklarıyla sınıyorken ne yüzle bakabilirdi ki...

Ani duygu değişimleri yadırganmaya müsait görünse de Zeyno gibi çaresizliğin içine düşmüş ve hâlâ çıkamayan, çıkmaya çalıştıkça dibe batan bir kadın için normal karşılanmalıydı.

Zeyno ikinci emri almadan zoraki gücüyle ağabeyine döndü, renginin atmış olduğunu görünce tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Kadının na-

zarında dışa vurmadığı gözyaşları içinde taşmaya hazır sele dönüşüyordu ve eninde sonunda boğulan yine o oluyordu.

Tülbendi saçlarına örten ağabeyinin göz temasından daima kaçınması dikkatinden kaçmadı, acele hareket ettikçe tülbent eline dolanıyordu. Zeyno çok üzerine gittiğini fark edince sağlam kolunu uzatarak elini tuttu.

Temasıyla ağabeyi tutukluk yaşadı, mavi gözleri bana dokunma dercesine yalvarınca, Zeyno kayıtsız kalamayarak tülbendin bir ucundan tuttu. Ferman'ı yaptıklarından sonra zorlamaya, bu denli köşeye sıkıştırmaya kendine hak göremiyordu.

Bencilce davranmaması gerektiğini kendine telkin ederek tülbendi sağlam koluyla başına örttü. Ağabeyinin yardımıyla gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra söylemeye can attığı sözleri dile getirdi.

"Ne kadar hakkım olarak görmeseniz... Kabul etmeseniz... Beni bin kere öldürseniz de ben sizi çok seviyorum..." dedi, dudağını ıslatan tuzlu gözyaşını yutarak söylemek istediğini bir kez daha dile getirdi. "Ben seni çok seviyorum."

Ferman Kılıçhan'ı köşeye sıkıştırmaktan sakınırken, üzerine bir binayı yıkacak kadar ileri gitmişti Rozerin Zeyno. Tepkisiz kalmak için verdiği mücadeleye üzülerek geri çekildi.

"Bana söylemesen de hâlâ sevdiğini biliyorum." Üzerine düşünmeden temennisini kararlılıkla dile getirdi. "Buna inanmak istiyorum."

Kucağına bıraktığı çantayı düzelterek arabadan inmek üzere hareketlendi. Aynı anda ikisinin kapısı açıldı. Dışarıda bekleyen adamları kapıyı açmak için beklemiş, bu süreçte onları rahatsız etmemişlerdi.

İki kardeş aynı anda indiler ve yan yana gelene kadar gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. Zeyno onu sevdiğini söylediği için daha güçlü hissediyordu; daha yıkılmaz daha ayakları üzerinde dimdikti. Hissettiği olumlu duyguların etkisiyle ona gülümsedi. Özür dilemek için henüz yüz bulamamış biri için fazlaydı belki de bunlar ancak ona bir daha söyleyecek zamanı bulamayacağı korkusu içindeydi.

Çünkü Zeyno emanet edileceği adam ve evle ilgili hiç iyi şeyler hissetmiyordu.

Öndeki adamın peşine düştüler. Geniş arazide bütün adamların giyindikleri siyah renkteki şal û şepik[3], yüzlerine sardıkları siyah beyaz puşi, sırtlarında rengiyle gözlerini alan tüfekleri Zeyno'nun gözünü korkutuyordu. Kendini korkusuz bilirdi ama şu an için cesaret oyunu oynayamayacak kadar bilgisizdi.

[3] Doğu bölgesinde erkeklerin giyindiği yöresel kıyafettir; şalvar, kuşak ve yeleğe verilen addır. Düğünde giyenlerin aksine bazı kesim ve bölgelerde hâlâ günlük kıyafet olarak tercih edilir.

Ahıra doğru yol aldıklarını çok sonra fark etti. Adım arttıkça devasa ama küçük bir ilçeye dönüştü. Ahır, otopark, villa, geniş bahçe ve daha görmediği yerler Zeyno'ya emanet edildiği adamın hüviyetini az çok açıklıyordu.

Nihayet hızları yavaşladığında yaklaştıkları ahırı kontrol etti ve bir düzine adam görünce afalladı. Kaç insan yaşıyordu burada? Aklının alamayacağı pek çok şeyi burada göreceğinden emin olarak ilerledi.

Sonra dikkatini biri çekti. Yüzlerini gördüğü bir düzine adamın neden dizildiğini anlayamamıştı fakat şimdi çok net anlıyordu. Sırtı onlara dönük, yanındaki atıyla ilgilenen bir adam onlarla konuşuyordu. Ya da Zeyno öyle sanıyordu. Atların kişnemesi ve tıngırdattıkları sesler yüzünden pek bir şey duyamadı.

Yüzleri gizli, bakışları keskin adamlarından biri arapça konuşarak -muhtemelen- geldiklerinin haberini verdi. Konuşurken çekingen değildi, saygılı bir beyefendi gibi duruş sergilemişti. Zeyno adamın dönmesini bekledi ama bir hareketlilik olmadı. Sorgulamak için ağabeyine döndüğünde onun tüm bunlara alışmış biri olarak rahat ve yine o kaygısız görüntüsüne büründüğünü gördü.

Ferman Kılıçhan ellerini cebine koyarak davudi sesiyle, "Azer Özdağ..." diye seslendiğinde beklediği hareketlilik nihayetinde oldu. Zeyno sırtı onlara dönük olan adamın döndüğü anı nefesini tutarak izledi. Ancak beklentisi gördüklerinden sonra ürkekçe kayıplara karıştı.

Zira beklediğinden çok daha vahim bir görüntüyle karşılaştı. Olduğu yerde sendelerken hayatında görüp görebileceği en zalim bakışları izliyordu.

Ferman Kılıçhan onu bu adamla yalnız bırakmayacaktı, değil mi?

Yaşam hepimize bir rol ve o rolü üstlenmek için bir neden verir. Dünya sahnesinde birer oyuncusunuzdur, sunacağınız gösterinin ezbere replikler-den doğaçlama sahnelerine kadar anın içinde yaşar, seyirciyi etkiniz altına alırsınız.

Bazı oyuncular vardır ki zihinlere resmen kendini kazır.

Azer Özdağ denilen adam Rozerin Zeyno'nun nazarında zihinlere kazınmaya hazır en korkunç oyuncuydu, onu izlemeye, repliklerin birbirine karışacağı sahnesinde rol almaya henüz hazır değildi. Üstelik zorlama ve... Ürkütücü bakışlarıyla konuşmaya pek de hazır gibi görünmüyordu.

Rozerin Zeyno Kadıoğlu bu adama emanet edilecekti.

Hayatı boyunca birilerinin gölgesinde yaşayacak kadın mıydı Zeyno? Avaz avaz bağıran iç sesini gömüye çevirmeye öyle odaklandı ki bir an için aklını başından alan gözleri unuttu. Bilmediği, hayatı boyunca hiç görmediği bir adamın gölgesinde yaşamak Zeyno'ya artık ağır geliyordu. Zincirlerinden kurtulamazsa kurtarmaya çalışan herkesi çarmıha gerdirecekti. Kocası... *Eski* kocası gibi... Ölümlerin en çetrefillisini beğendirip hayatını bir hiç uğruna elinden almıştı.

"Ya onu da yakarsam, Ferman?"

Korkunç ihtimali düşünmek sanki gerçekleşmiş gibi acı çektirdi Zeyno'ya. Omuzuna dokunan ağabeyinin şefkatli ve o bilindik güvenilir tınısı, desteklediği sözleriyle kadını ablukasına çabucak aldı.

"Korkma, onu yakamazsın!"

Gözlerini Azer'den bir türlü alamayan Zeyno, korkunç bakışlı adamın zarar görmesinden korkuyordu ancak kendi için korkmaya başlasa daha iyi olurdu, zira gözlerini bir milim olsun kıpırdatmadan izlemesinden hiç hoşlanmadı. Zeyno göz temasını keseceği anı bekledi, beklediği an gelmeyince kaşlarını hafifçe çatarak gerekli uyarıyı yaptığına kanaat getirdi.

Nihayetinde uyarısını algılayan Azer Özdağ ona seslenen ağabeyine döndü.

"Ağam gözlerim yollarda kaldı."

[1] Çığlık.

"Biremin[5]..." diye seslendi Ferman. "Beklemek yerine gelebilirdin."

"Geldiğim zaman yengem kızıyor. Onunla kavga etmek istemem."

Ferman ters bir bakış atınca Azer güldü. "Alınmayın ağam, latife yapıyorum."

"Yapma Azer, ben bu durumdayken yapma," dediğinde ikisi de aynı anda birbirine doğru yürüdü ve karşılıklı durduklarında dostane bir şekilde sarıldılar.

"Başın belaya girmediği sürece seni göremiyorum," diyerek sarıldığı dostunun omuzu üzerinden Zeyno'ya baktı, tekrar göz temasını kasten kurdu. "Seni görmek için daha çok başının belaya girmesini istemeliyim."

Bakışlarını utançla inleyerek kaçırdı. Neden üşüyordu? Neden yabancı adamın manalı gözlerine büyük büyük anlamlar yükleyerek ağlamak istiyordu?

"Yüksekova'ya gelmek yasak mı, Azer Bey?"

"Son gelişimde yengem yasaklamıştı," diyerek Ferman'la beraber güldü. "Rozerin Hanım'ı ayakta çok beklettik."

Zeyno adını yabancı adamın ağzından duyunca afalladı, sersemliğini karşı tarafa hissettirdiği için kendine kızarak toparlanmaya çalıştı. Neden şaşırıyordu ki! Ferman'ın her şeyi anlattığını tahmin etmeliydi. Yoksa hangi gerekçeyle bir adam kız kardeşini bambaşka bir ülkede, hiç tanımadığı yabancının birine emanet ederdi ki?

Azer başıyla selam verdi. "Hoş geldiniz."

"Hoş buldum," dedi Zeyno, sesi soğuk, bakışları da sesi kadar keskindi. Ona karşı sergilediği tutum ağabeyi tarafından fark edilince ürkse de duruşundan ödün vermedi. Azer'in gözlerini ona dikmesinden fena hâlde rahatsız olmuştu.

Zeyno içindeki çalkantılarla mücadele ederken kulağını tırmalayan hırlama sesini az çok işitti. Kişneyen atların sesine karışan garip hırlama, yabancı ve korunmasız hissettiği an için fazlasıyla tehditkârdı.

Gözlerini sesin geldiği yöne çevirdi ve ne olduğunu anladıktan sonra tatmin olup bakışlarını yeniden ağabeyine döndürdü. Sadece korumalardan biri tasmayı taktırdığı kaplanı ahırdan uzaklaştırıyordu. Zeyno'nun gözleri kör noktaya takılı kalarak büyüdükçe büyüdü.

Kaplan... Tasma... Koruma...

Çivit mavisi harelerini ağır ağır çektiği noktaya doğru kaydırdı. Kaplan hâlâ korumanın yanında sakince ilerliyordu. Bir an durdu, Zeyno'nun nefesi attığı adımlara bağlıymış gibi onunla beraber kesildi.

Yuvarlak gözleri arkasında kalan atlara doğru kayınca, atlar tehlikeyi ser-

[5] Kardeşim demek. Erkek kardeşe söylenir.

miş gibi hareketlenmeye başladılar. Nefesinin sıklaştığını omuzlarının gerilişinden anlamıştı Zeyno ama kaplanın bakışlarına nasıl kapıldıysa korkusunu çemberindeki herkese hissettirmiş, bununla da pek ilgilenmemişti.

Kaplan gücünü gösterir gibi atları huzursuz edip önüne dönünce Zeyno kuru boğazını serinletecek bir şey aradı, bu hâlde yutkunmak imkânsızdı.

"Korkmayın Rozerin Hanım, sizi yemez."

Zeyno korumanın kaplumbağa yavaşlığında eşlik ettiği kaplanı götürüşünü net izleyemeden büyüyen mavi harelerini ev sahibine çevirdi. Vahşi hayvan besleyen birinin bu denli rahat konuşmasına şaşırmıyor ancak onu dalgaya aldığı hissini kabul edemiyordu.

"Zararın kimden geleceği belli olmaz," diyerek ev sahibine vurmak isterken kendini taşladığını Ferman'ın derin nefesini işittiğinde algılamıştı. Azer Özdağ en az beslediği hayvan kadar tehlike saçıyorken, nasıl bu adamın gölgesinde yaşayabilecekti? Ferman ağanın pek sağlıklı kararlar veremeyecek durumda olduğuna inandı. Ya da inanmak istedi. "Herkesin vahşi bir yanı hep tetiktedir, Azer Bey."

Azer onu korkutucu gözleriyle süzdükten sonra kaba bir baş hareketiyle onayladı.

Kaplan üzerine derledikleri öğütlerin kısa sürmesine minnet duyarak ağabeyinin yanında yerini aldı. Ev sahibinin eşliğinde bundan sonra kalacağını tahmin ettiği eve girdiler. Onları yirmili yaşlarında güzel bir kadın ve hizmetçiler karşıladı.

Zeyno kadının meraklı bakışlarından rahatsızlık duyamadan onun kırk yıllık dostunu ağırlıyormuş gibi sıcacık karşılamasıyla kalakaldı. Karakaşları kara gözleriyle onu karşılayan kadının kim olduğunu soramadan ağabeyine sarılışını dehşet içinde izledi.

"Ferman ağam sizi yeniden ağırladığımız için çok mutluyuz, hoş geldiniz."

Ferman'ın ona sarılır gibi kadına şefkatle sarılışını yutkunarak izledi. Bu kadın her kimse şu an Zeyno'ya nasıl azaplar çektirdiğini bilmeden kendi canını ortaya koyuyordu. Zeyno onların samimi hâllerini izlemeye dayanamayınca bakışlarını burnundan soluyarak çevirdi.

Onu gülümseyerek izleyen Azer'i görünce öfkesi katlandı; acıyı, bulunduğu kederli durumu unutacak kadar gözleri döndü. Azer gülüşünü bastırarak kaşlarıyla kadını gösterince Zeyno bakışlarını yeniden ona çevirdi.

"Hafsa Özdağ, kendisi burada olduğunuz sürece size eşlik edecek, Rozerin Hanım."

Hafsa alıcı gözleriyle onu süzüyor, Azer'in konuştuğu her anda saygı du-

yarcasına başını ağır ağır sallayarak onaylıyordu. Nasıl bir yere geldiğini bil. miyordu Zeyno ama kendini asla güvende hissetmiyordu.

Kapı eşiğinde bekletmek istemeyen ev sahipleriyle beraber salona geçtiler. Zeyno yanında oturduğu ağabeyinin onu bırakıp gideceğini düşünmeye da. yanamıyor hatta onunla geri dönmek için konuşmayı istiyordu.

Burası yabancı, anlamsız samimiyet ve korkunç derecede uzak hissettiri. yordu Zeyno'ya. Ağabeyi nasıl bir mantıkla yürüyordu bilmiyordu ama kara. rını ikinci defa sorguluyordu.

"Seninle gelmek istiyorum," diye fısıldadı ağabeyinin dibine girdiğinde. Ev sahiplerinin onları izliyor olmasını, yaptığının ne kadar uygunsuz davra. nış olduğunu bilse de aldırmadı.

"Senin için en güvenli yer burası, uzun süre burada kalacaksın, gerekirse süre uzatılabilir. Bir daha bu konuyu konuşmayacağız, Zeyno."

Ağabeyinin son sözü söylemiş gibi konuyu kapatması Zeyno'yu yaraladı. Kız kardeşini burada bırakıp gidecekti. Zeyno yolda olduğu süre boyunca idrak edememişti ama Ferman'a biraz olsun yakınlaşabilmişken onu tekrar kaybetmek istemiyordu.

Hizmetçinin ikram ettiği suyu istemeyerek sessizliğe gömüldü. Ortamda garip bir sohbet havası vardı. Zeyno'nun emanet edileceğini uluorta konuşa. mayacaklarından olsa gerek böyle ısınıyorlardı.

"Rozerin Hanım yaralı, odasına geçerek dinlensin lütfen. Hafsa eşlik eder misin?"

Azer Özdağ bunaldığını anlamış olmalı ki dinlenmesi gerektiğine -ki ger. çekten buna ihtiyacı vardı, kanaat getirerek onu kurtarıyordu. Zeyno soğuk bakışlarıyla onu irdeledi. Yanında oturan Hafsa'nın ayaklanışını göz ucuyla görse de ona bakmadı. Nedense bu adamın onu yıpratacağını hissediyordu.

Ferman Kılıçhan yanılıyor olabilir miydi?

Hafsa'nın daveti üzerine ayaklandı. Ağabeyinin onunla vedalaşmak için yanına geleceğini duyunca bir daha yüzüne bakmadan hızlı adımlarla salon. dan kaçtı Zeyno. Uzaklara giden babasının kızgınlığını taşıyan küçük bir çocuk gibi yasını tuttu Zeyno. Ferman giderse bir daha gelmezdi.Hafsa'yla beraber merdivenleri aştı. Yanında konuşan kadının sesini güç bela algılıyor, ona verdiği yanıtlardan da tam emin olamıyordu. Kalacağı misafir odasını geçene kadar sabretti. Şu an her ses beynini kemiren kemirgenler görevi gö. rüyordu ve Zeyno bundan acayip rahatsızlık duyuyordu.

Bavulunun yerleştirildiği odadan iki hizmetçi beraber çıktılar. Zeyno on. lara teşekkür etmeyi unutmadan içeri geçti. Hafsa kalacağı odada rahat ve özgür olmasını, bu evi kendi evi bilmesini kalıplaşmış sözlerle sıralarken, Zeyno yatağın ucuna yorgunca oturdu.

Ev sahipliği yapmasına karşı gelemezdi lakin Zeyno gibi enkazın içinden çıkıp gelmiş bir kadına enerjik duruşu fazla geliyordu. Frenin ucuna minik dokunuşlar yapmasında fayda vardı.

"Üzerini değiştirelim mi? Bu kıyafetlerle uyuyamazsın."

Zeyno kafasını iki yana olumsuzca salladı. "Hayır, Ferman ağa vedalaşmak için gelecek."

"Hmm... Nasıl uygun görürsen, ben sana her koşulda uyarım."

Zeyno teşekkür ederek başını eğdi. Yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordu. Kafasını toplayabilirse burada kalacağını çabuk idrak edecekti lakin refakatçilik eden kadın aynı şeyi düşünmüyordu.

"Bu arada bir hafta kadar buradayız, sonra şehir değiştireceğiz, Rozerin. Burası senin için güvenli değil."

Refakatçisi aynı zamanda bilgesi ve korumacısıydı da anlaşılan. Zeyno uymaktan başka çaresi olmadığı için başını sallayarak kabul etti.

Cesur'un hayal kırıklığıyla dolu gözleri her geçen dakika gözlerinde büyüyordu. Belki de yalnız kalmaması, bu kadının konuşarak kafasını dağıtması iyi olurdu. Meraklı ve haddinden fazla enerjik kadının absürt sorusuyla kadını harap etmesinden korktuğu için iyi bulduğu fikir sonradan korkunç bir hâle dönüştü.

Zaxo topraklarında sinesi kurşunlanmış iki kardeş yıkılmış hâlde birbirlerinden kopacaklardı. Biri gidecek, kalan gidenin ardından ağıtını yakacaktı. Derin derin soluklar alıp verdi. Kendini iyi hissetmek, her şeye hazırlıklı olmak için direndi. Enkazdan yeni çıkmış biri için fazla çabuk davranıyordu. Biliyordu ki düşmesi tek kelimeye bakıyordu.

Hafsa uzanması için talepte bulunsa da Zeyno kabul etmedi. Cevapları kafa sallamaktan ibaret olunca onun gibi yoldan yeni geldiğini, bavulunu kontrol edeceğini söyleyerek odadan çıkacağının haberini verdi. Zeyno sessizce minnet duydu. Bir şeye ihtiyaç duyması hâlinde hemen yan odada olduğunu bildirip onu yalnız bıraktı.

Zeyno, Hafsa çıkar çıkmaz soluğu pencerenin önünde aldı. Ciğerlerini dağlayan acıyı pencereyi açıp uzun uzun soluklar alarak hafifletme acizliğine düştü. Kendi acizliğinin sebebi başkası olsa intikam almak için güçlü dururdu.

Ama şimdi suçluydu ve kimsesizliği hak ediyordu.

Tek başına kaldığı soğuk oda yalnız oluşunun en somut kanıtıydı; elle tutulur bir şey istediğinde kolunu indirdiği koca odayı gösterebilir, gururuna kabullendirmekte güçlük çektiği gerçeği kaçıncı kez sindirebilirdi.

Ferman Kılıçhan'ın bildirisine göre Azer Özdağ'ın himayesinde planla-

nan süreden çok daha fazla kalabilirdi. Herkesi gerisinde bırakarak burada yeni bir yaşam sürmek için tecrübe edinebilirdi Zeyno.

Yapabilecek miydi? Geriye gözlerindeki hayal kırıklığını Zeyno'ya pay bırakan Cesur'u görmeme pahasına yaşamını sürdürebilir miydi? Kararını vermiş gibi hissedince yüreği müthiş bir huzursuzluk hissiyle kuşatıldı.

Cesur Kadıoğlu nelerle mücadele ettiğini hep saklamıştı, şu an neler yapıyordu? Ağabeyi onu almaya geldiğinde peşlerine düşmüş müydü? Düşünceleri yaşadıklarına ihanet edercesine Zeyno'ya kasti işkenceler uyguladı. Belki Cesur ağa onu daha erken öldürmediği için pişman olmuş belki de ona dokunduğu için kendinden iğrenmişti. Ya da sorunlu karısından kurtulduğu için bir nebze rahatlamıştı...

Kokusunu anımsadı, savurmak istediği ellerinin yaralarla dolu oluşu bunu engelleyince küfrederek boynunu eğdi. Ela'nın ihanetini öğrenmek uğruna elleri olan Cesur'u itmişti. Aralıklı ağzından kederli nefesini titrekçe üfledi, ihanetin en çok Cesur'u yıktığını düşünüyordu fakat kendini dinlediğinde düşünceleri aksini söylüyordu.

Camdaki yansımasından kaçınarak makyaj masasının üzerine bırakılan ilaçlara baktı. Kendini vurduktan sonra yaktığı elini tamamıyla unutmuştu, Diljîn'in bir sorusuyla dağılmıştı o zaman Zeyno. Baktığında günler o kadar uzak geliyordu ki sanki üzerinden haftalar değil, yıllar geçmişti.

Yanığa krem sürüp hemen uyumak istiyordu. Ferman ile vedalaşmamışsa henüz, doğrusu buna hazır değildi. Gözleri kapıda, gitmek için geleceği anı bekleyemezdi. Oflayarak masanın üzerindeki kremi ve ilaçlarını aldı. Yaralı koluyla kremi nasıl sürecekse artık... Yine de bir şekilde halletmeliydi.

Tüpün kapağını sağa doğru ağır ağır çevirdi, baş aşağı çevirerek yanık teninin üzerine boca etti. Kimi Cesur'un kimi Diljîn'in izleriydi. Cesur'un izleri bunlarla sınırlı olmadığından Zeyno küfrederek ağzını açık bıraktığı kremi yatağa fırlattı.

Odanın kapısı çalmasa elinin altındaki her şeyi fırlatacaktı. Zeyno bakışlarını elinden çekmeden evvel ağabeyinin sesini işitti.

"Zeyno müsait misin?"

Müsaitti ama gitmesi için asla hazır değildi. Onu bekleterek, zorlayarak haksızlık edemezdi. "Evet... Evet, müsaitim, gir lütfen."

Odanın kapısı açıldı, haşmetiyle gönlünü dağlayan ağabeyi içeri girdi. Acıya rağmen onu görür görmez tebessüm etti Zeyno.

"Vedalaşmaya geldin sanırım."

"Evet."

"Hemen, şimdi mi gideceksin?"

"Evet," dedi Ferman, mavi gözleriyle kalacağı odayı hızlıca tararken kapıyı arkasından kapattı. Azer Özdağ ile ne konuşmuşlar ne planlamışlarsa uzun sürmüştü belli ki. Yaralı elinin üzerine boca ettiği kremi görünce yanına yanaştı. "Burada beni bekleyen ya da bağlayan bir şey yok nasıl olsa."

Zeyno sarmayı beklediği yaralarının üstüne tuz basan ağabeyine acı acı gülümsedi. "Haklısın... Seni bekleyen bir ailen var."

"Evet," diyerek onayladı Ferman. Yatağa oturduğu anda yalnız kalmaması için yanında eşlik edeceği ismi sordu. "Hafsa nerede? Neden tek başına yapıyorsun bu işi?"

"O da yoldan gelmiş, dinlenmesi gerekiyor," diye yanıtladı, ardından elini kaldırdı ve sevimlice sırıttı. "Tek başıma halledebilirim, daha yıkılmadım."

Ferman tebessümü karşısında dişlerini sıkarken burnundan nefesini verdi. Gözleri birkaç saniye Zeyno'nun yüzünde gezindi. Gözüne ilk takılan şey alnının ortasına yaptırdığı akrep *deq*iydi. Güzelliğine güzellik katmıştı kız kardeşi.

"Alnındaki *deq*i Cesur ağaya karşı mı yaptın?"

Bazen beklenmedik sualler çehrenizdeki bütün ifadeyi alır ve geriye sert bir mizaç bırakırdı. Tebessümü yüzünden yavaş yavaş silinen Rozerin Zeyno, gerçeği paylaşmaya kalkışsa Ferman'ın neler hissedeceğini düşündü, kaynanasına inat yaptığını, onu unuttuklarını her daim hatırlamak için alnında iz bıraktığını söylese sorduğuna pişman eder miydi?

Cesur'a karşı geldiği pek çok nokta için vicdan azabı çekiyordu Zeyno.

"Hayır, gözümün kenarında olan gözyaşını Cesur'un hayatını elinden aldığım için yaptırdım. Alnımdakini ise sizler için yaptım!" Aniden zuhur eden korkusuz gücüyle gerçekleri paylaştı. Yaptıklarından sonra kaçmanın, susmanın, kelimelerle oynamanın bir anlamı olmadığından olsa gerekti...

Yaralı elini avucunun içine alan ağabeyi üzerine döktüğü kremi hassasiyetle yaraya yaydı, Zeyno ortamı bozmamak ve sesini duymak için konuşmaya devam etti. Kız kardeşini yangınlardan kurtaran Ferman Kılıçhan gururunu bırakıp yaralarını da sarıyordu. "Ne zaman size gelmek istersem ne zaman sizleri özlersem aynanın karşısına geçip beni öldürdüğünüzü hatırlamak için... Gerçekten öldüğümü bilmek için... Ailem cenaze namazımı da kıldı..."

"Evet, öyle oldu. Benim göz bebeğim, Zeyno'm öldü."

Parmaklarıyla merhamet eden Ferman Kılıçhan diliyle zehir saçarak şefkatine tezat davranıyordu. Ağlamamak için dişlerini sıksa da buna daha fazla dayanamadı, alnı Ferman'ın omuzuna düştüğü an hüngür hüngür ağladı. Ne kremi sürülen kollarını umursadı ne de yine sarılarak zorladığı ağabeyini... Geri çekilmeye hazırlandığında kolunu sıkarak durdurdu.

"Yalvarırım geri çekilme..." dedi hıçkırıkları boğazından yükselirken. "Sana birazcık sarılmama izin ver."

"Zeyno..."

"Yalvarırım, Ferman... Kulun köpeğin olayım, sana birazcık sarılmama izin ver. Sen gittikten sonra bana sarılacak, beni teselli edecek bir Cesur'um kalmadı."

Ne zaman ailesinden birini görse her defasında sarılmak için yalvarır, ailesi onu ittiğinden yine geri çekilirdi. Cesur Kadıoğlu her defasında acısına ortak olur, arkasında durur ve onu itmeden kabul ederek teselli ederdi.

Kadının yaralarını saran tek adamdı.

"Yanımdasın... Sana sarılamıyorum... Ateşin ortasında yanıyorum sanki... Seni çok özledim, Ferman, seni her şeyden çok fazla özledim."

Yalvarışlarının, gözyaşlarının tesir etmediği ağabeyi ona sarılmayı yine çok görmüştü. Küçük kız kardeşinin hata yaptığını ve pişman olduğunu affı kabullenmeden yalnız bırakarak cezalandırıyordu.

Ferman ellerini kaldırıp omuzuna dokunmak, onu sarıp sakinleş demek istedi ama kuvvetsizliğini körükleyen gururu müsaade etmedi. Ellerini yavaşça indirdi, yalnızca Zeyno'nun ona sarılmasına izin verdi. Ağlarsa sakinleşeceğine inandı.

"Sensizliğin ne demek olduğunu bilmiyormuşum."

Ferman söyleyeceği tek sözün dahi kırık kalbini paramparça edeceğini bildiğinden karşılık vermedi. "Yola çıkmam gerek..." dedi, Zeyno'dan kopmak için hafifçe hareket etti.

Lakin Zeyno yine müsaade etmedi, ondan kopmaya hiç hazır hissetmiyordu.

"Son nefesime kadar seni bekleyeceğim, ağabey. Beni affedeceğin gün doğumdur."

Ferman Kılıçhan son gayretiyle Zeyno'dan koparak ayrıldı. Biraz daha böyle kalırlarsa kendine hâkim olamayacak, ölümlerden ölüm beğendirip kız kardeşine sarılıp yanında götürecekti. Onu burada, Azer'in yanında bırakmak zorunda olmasından mütevellit çılgına dönüyordu zaten, Zeyno böyle yaptıkça daha da çıkmaza düşüyordu.

Kız kardeşinden öyle hızlı uzaklaştı ki neredeyse kapıya çarpacaktı. Akıl bulanmadan evvel arkasındaki kapıyı açtı, ağlamaktan bitap düşen kız kardeşine karşı direnemediğinden sırtını hemen döndü.

"Sana bir telefon bıraktım," dedi vakur sesiyle. Güçlü görünmek için çok çaba sarf ediyordu. "Bir şey olursa beni ararsın. Benim dışımda sakın kimseyi arama."

"Cesur'u arayacağımı mı düşünüyorsun?" sorusuyla omuzunun üzerin-

den kız kardeşine döndü, koluyla gözyaşlarını sildiğini görünce içini çekti. "Merak etme, numarasını ezbere bilmiyorum. Kimseyi aramam. Hem sen benim için annesine silah kaldırdıktan sonra geri dönüşü olmaz."

"Azer ne derse onu yap, sözünden çıkma!"

"Emriniz olur, Ferman ağa!"

Ferman başıyla selam verdikten sonra odadan kaçarcasına çıktı.

Sarılmamak için direndiğini hissetmese ağabeyinin merhametinden şüphe edecekti Zeyno. Sadece bir kere sarılsaydı, kalbindeki ağırlığı kendi elleriyle yıkacaktı. Zeyno kapalı kapının arkasında ilerleyen adam için gözyaşlarını hıçkıra hıçkıra akıttıkça güçsüzleşiyordu.

Ya bu Ferman'ı son görüşüyse?

Oturduğu yataktan kalktı, az önce Ferman'ın kapattığı kapıyı açarak arkasından gitti. Onu son kez gördüğü korkusunu yıkmadan, buradan gitmesine izin vermeyecekti. Koşar adımlarla bahçeye çıktığında Ferman'ı ve Azer'i arabanın önünde buldu. Ağabeyi arabasının kapısını açmış, emanet ettiği adamla son kez konuşuyordu.

Ferman'ı izleyebildiği kadar izledi, çizilen hudutlar yüzünden sadece izlemekle yetindi. İki adamın önce el sıkışıp sonra birbirlerine sarılmasıyla birkaç adım öne yaklaştı. Ferman gidiyordu ve bir daha ne zaman gelecekti, bilmiyordu.

"Ağam..." diye seslendi.

Ağabeyi ve Azer Özdağ aynı anda ona döndüler.

Söyleyeceklerinin yaratacağı etkiye dikkat ederek, "İnsan ayıpladığını yaşamadan ölmesin, Ferman ağa..." dediğinde yutkundu. "Geldiğim duruma sevinen, sizleri bu duruma düşürdüğüm için keyiflenen kim varsa yaşadığımı yaşamadan ölmesin inşallah."

Ferman Kılıçhan ahını duyduğu anda tekrar gitmeye davrandı. Gitmeden önce de kız kardeşinin sözlerine son kez karşılık verdi: "İnsan ayıpladığını yaşamadan ölmezmiş, Zeyno!"

Arabasına binip kapıyı kapattı. Kornaya bastı ve kız kardeşini bambaşka bir ülkede, bilmediği evde, tanımadığı insanlarla bırakarak gitti. Ferman Kılıçhan kız kardeşini bırakıp gitti. Zeyno durduramayacağını bildiği arabanın peşine düştü, sarsak adımlarla arkasından gitti. Yetişemeyeceği hızda ilerleyen araba koca malikâneden kaybolana kadar arkasından baktı ve yalnızca ağladı.

Ferman Kılıçhan gözbebeğini ellere emanet edip gitmişti!

"Rozerin Hanım?" dedi Azer uzun bir sessizlikten sonra.

Rozerin Zeyno cevap vermeden önce bakışlarını adama çevirdi, göğsü ağlamaktan inip kalkıyordu. Koca bahçede sadece ikisi vardı ve ne kadar süredir oradaydı, bilmiyordu. Eve dönmesini söyleyecekse bilmeliydi ki bu

Zeyno için kolay değildi. Lakin Azer Özdağ çok başka düşüncelerin diyarındaydı ve Zeyno'yu oraya sürüklemek üzereydi.

"İhanet en çok ağabeyleri öldürür!"

Kadının yanık yüreğine kızgın demiri kasten bastı!

Gözyaşları da dindirmiyorsa, göğsümü delen acıyla nasıl baş edeceğim?

Günlerdir kendine sorduğu, hemen arkasından yanıtsız kaldığı sualiydi aklını allak bullak eden sualinin peşi sıra yenileri türüyor, her yanıtsız kaldığında dinmeyen gözyaşına hüznü eşlik ediyordu.

Bitmek bilmeyen sancılar kaçtığı ağustos ayından bu yana belini doğrultamayan kadını fena baltalamıştı. Ferman'ın gidişinden sonra durulması gereken sular taşmış, Ruze'yi boğmuştu.

İlk haftası depresyon başlangıcı sayılır cinsten sürmüş, odasından dışarı adımını atmayan kadının ölümü için ilk adımları attığını düşündürmüştü. Kalacağı süre boyunca eşlik etmek üzere Hafsa bulunuyordu ancak Zeyno, Ela'dan yediği darbeden sonra asla kimseye güvenemiyordu.

Hafsa ile üç cümleyi geçmeyen diyalog Zeyno'nun yaşam belirtisi verdiğinin kanıtı sayılıyordu. Azer Özdağ ise evini misafirine ve kuzenine teslim etmiş gibi ortalıktan kaybolmuştu. Dahası Zeyno'nun kendi başına toparlanmasına izin vermişti.

Böylece haftalar geçti, boğulduğu sudan kendi başına çırpınarak çıkmasını bekledikleri Zeyno, derinliklere kaya misali çakılarak onları yanılttı, asla odasından çıkmak bilmedi. Hafsa ne yaptıysa onu toparlayamadı.

Rozerin Zeyno için ayaklanma arzusu tükenmişti.

Aklından bir an olsun çıkmayan Cesur'u özlemekle, onu bıraktığı için nefret etmek isteyen yanlarının çakışmasını sessizce kabul ederek, kendi içinde volkana dönüşen öfkesine teslim oluyordu. Olgunluğuyla son zamanlarda arkadaşlığını kazandığı Hawar'ı en az ağabeyi kadar merak ediyordu. Sonra annesi gibi şüphesini saklamayan gözü kara, dili pek Nil'i; evliliğiyle yıkımın nasıl olduğunu öğreten Diljin ve Rehma'yı, delidolu yapısıyla sevdiren Viyan'ı... Herkesi merak ediyor, zihnini meşgul eden isimler sonra silinerek tek bir isme dönüşüyordu: *Cesur Kadıoğlu!*

"Neler düşündüğünü bilsem... Nelerle cebelleştiğini bilsem yardımcı olacağım ama beni hiç görmüyorsun."

İnadıyla zaman zaman hayret ettiren Hafsa Özdağ, yine yılmaksızın odasına tünemiş, yaşam grevine giren Zeyno'yu alıkoymak için çırpınmaya tekrar ve tekrar başlamıştı; çırpınışının boşa olduğunu belirtmek üzere yastığına daha çok gömülerek konuşmak istemediğini sezdirdi.

"Çaresizliğin yasını tutuyorsun, Rozerin."

Hafsa'nın iç çekişi yüreğinden söktüğü ah gibi kadını tir tir titretti. Günler sonra göz göze geldiği Hafsa'ya anlamsız bakışlarıyla temasta bulundu, ne demek çaresizliğin yasını tutuyorsun?

Zeyno yaşamıyordu ki çaresizliğin yasını tutsun, onun acısı zaten kendine değil miydi? Artık bir ailesi yoktu, tutunduğu kocası yoktu, güvendiği dostu yoktu. Hiç bilmediği bir evde günlerdir tek başınaydı. Onu gülümsetecek tanıdık bir yüz, yıkık ruhunu ayaklandıracak bir ses istiyordu. Bu isteğini verebilecek tek kişi de yanı başındaki telefonu veren adamdı, her gün umutla aramasını bekliyordu. Aramayacağını bildiği hâlde bir umut bekliyordu Ferman'ı.

Hayır, Hafsa'nın tespiti yanlıştı, Zeyno umutsuzluğun yasını tutuyordu.

"Ölüler yas tutamaz." İsteksizce konuşmasının ardından bakışlarını tekrar pencereden dışarıya çevirdi. Penceresinden izlediği dağ manzarası bugün de aynıydı, Zeyno'nun bir hafta yatalak gibi kaldığı depresyon başlangıcından sonra büyük yolculuk ve taşınma süreci olmuş, Azer adamları ve misafirini alarak Basra'daki asıl evine yerleşmişti. Zaxo'daki evden çok daha büyük, çok daha donanımlı olduğunu ilk gelişinde anlamış fakat üzerinde durmamıştı. Giderek Türkiye'den, sevdiklerinden katre katre uzaklaşıyor, araya kilometrelerce yollar katıyordu. Kendi tercihleri dışında gelişen olaylara ayak uyduramadığından hayatı için verilen kararlara da ses etmiyordu. Fakat böyle nereye kadar sürecekti?

"Hiç ölülerin her sabah uyandığına şahit oldun mu?"

Hafsa'nın sorusu gözlerini diktiği yerden ayırmasına sebep olup Zeyno'yu irkiltti. Birileri yine gerçeği yüzüne çarpıp gidecek, yasını tutmasına izin vermeyecekti. Bir açıdan bakınca Sarya halanın yanında geçirdiği günlerine benzetti. Hafsa, Ela gibi... Kanına giriyordu.

Hafif tebessümüyle sözlerine devam eden kadını güç bela dinledi. "Seninle tanışmak istememin sebebi neydi, biliyor musun? Senden bahsettiklerinde meraktan çatladım, ilk başta biraz acımasızca konuşuyorlardı." Hatırasına düşen acı sözleri hatırlamanın etkisiyle yüzü düştü. "Nezir ağanın kızı Rozerin Zeyno koca bir düzeni katletti, dediler. Üç büyük aşireti birbirine katacak kadar ne yapmış olabilir bu kadın, dedim."

Hiç bilmediği insanlar adını zikrederek hatasını pervasızca konuşuyorlardı, günler sonra ilk defa insanların onun hakkında neler konuştuklarının merakına düştü.

Merak ettiğini bilmeyen Hafsa kendisinde saklı kalan sırları çekingen edasıyla ve konuşulanlar yüzünden biraz da gergin hâlde devam etti. "Olayları duyduğum ilk anda sana çok kızdım. Sonra empati kurunca hak verdim," dedi, yüzü belirli sebepten ötürü buruştu. "Çok ikilemde kalıyor insan. Aca-

ba senin gibi yapar mıydım? Yoksa yapmaz mıydım? O an ölümü kabul etsem bile can tatlı gelir ya insana... İşte o ikilem, o çaresizlik çok başka... Çoğu insan ben olsam ne yapardım, dedi. Ben de onlardan biriyim."

"Peki, ne yapardın?" diye sordu Zeyno kuru bir sesle.

Hafsa omuz silkti bilmiyorum dercesine. "Yaşamadan konuşmak bu tatten sonra bana yanlış geliyor. Tıpkı senin henüz her şey bitmemişken bitirmen gibi."

Son cümle epey dokunaldıydı Zeyno için.

"Ferman ağa senin için, seni kurtaran Cesur ağayla düşman olmayı göze aldı. Sen oturmuş burada hayatını çürütüyorsun. Aslında seni çok güçlü biri sanıyordum. Günlerdir o güçlü kadının ayaklanmasını bekliyordum, anlaşılan gücün konusunda biraz abartmışlar..." Ellerini dizlerine yasladı ve usulca ayaklandı. "Ben Ela değilim, Rozerin. Bana gelene kapım her zaman açıktır, gittiklerinde ise beraberinde anlattıkları da gider."

Güvenilir edasına kapılamayacak kadar şüpheciydi Zeyno. Tek dostunun ihaneti Zeyno'nun ateşine odun vermişti, bundan gayrı söndürecek her eli de ateş bilirdi. Omuzuna dostane tavrıyla vuran ele boş gözlerle baktı.

"Azer abim dün gece geldi ve seni kahvaltıda görmek istediğini söyledi."

Odadan ayrılarak yalnız bırakan Hafsa'nın arkasından gözlerini devirdi Zeyno. Tabii, kaybı olmamış insanlar için dile kolaydı; acaba Hafsa hayatında değer verdiği herkesi bir bir kaybetmiş miydi de böylesine rahatlıkla konuşabiliyordu?

Rozerin Zeyno aksini düşünüyordu, kayıplarından sonra ayaklanacak kadar gamsız yaşamıyordu hayatını. Dahası, yaşanacak hayata sahip olduğuna inanmıyordu, zira yaşamak inancını kaybetmişti.

Ailesini, ardında bırakıp giden Ferman'ı özlemek, kaybettiği inancının başlıca nedeniydi. En dayanılmaz ağrısı da her geçen gün Cesur'u özlemekti. Ona korkusuzca dokunan adamı yana yana özlüyordu. Hislerini artık saklamayışını, arzuyla öpmesini, damarına basa basa uğraşmasını...

Titrek nefesini içine hıçkırarak çekti. İşte yine bertaraf edemediği o gerçekçi his... Sanki Cesur yanı başında nefesini ensesine üflüyordu. Biraz sonra kollarını beline saracak, ona sıkıca sarıldığı anda bütün vücudunu elektrik çarpmış gibi ensesine fısıldayacaktı: *Beni deli ediyorsun, Ruze!*

Cesur'u çileden çıkarmayı, arzusuna gem vuran ataklarda bulunmak kadar severdi Rozerin Zeyno. Ağam demeye can tutuşan dilini ucundan ısırdı, ya son günlerinde öpmeye bayıldığı dudaklarının sızısını durdurmak için ne yapacaktı Zeyno? O adam yoksunluğuydu artık...

Sevmeye yüz tutan her şeyi kendi elleriyle iterek kaderini yalnızlığına terk etmişti. Şimdi onu düşünüyor, devamlı yokluğuna söyleniyor, sonrasını dü-

şünmeden yaşadığı anların yasını tutuyordu. Bir ağıt yakmaya kalkışsa kaçak göçek aşklarla kaderini belirlemiş kadınların kemiklerini sızlatırdı. Belki de ihanete uğrayan onlar olmadığı için onlar kadar onurlu duruş sergilemediğinden böyle düşünüyordu.

Bitmek bilmeyen düşünceler, devamlı oynanan sahneler, zihnini kör eden bakışlar... Donuk Zeyno'ya çeviren sayısız sebebi varken, çaresizliğin yasını tutması ayıp mıydı, günah mıydı, hata mıydı?

Neden Zeyno'nun insan olduğunu, güçlü yanları kadar zayıf yanlarının olabileceğini anlamıyorlardı? Neden Zeyno'yu anlamak istemiyorlardı? Neden Zeyno devamlı birileriyle, bir sebeple savaşmak zorundaydı? Düştüğü yerden daha sağlam kalkacağını nasıl göz ardı edebiliyorlardı?

Görüşünü bulandıran yaşları yok edemeyince çareyi gözlerini yummakta buldu. Cesur'u düşünmeyi bırakmalıydı, Kadıoğlu Aşireti, Zeyno'nun en büyük düşmanıydı artık. Cesur ağa onu istese dahi annesine silah kaldırılıp tehdit edildikten sonra asla adım atmazdı.

Ferman'a hesap sorduğu anı düşünmeye henüz cesaret edemiyordu Zeyno.

Mantığına eriştiğinde Hafsa'nın haklılığı kendini kolaylıkla kanıtlıyordu. Çaresizliğin yasını tutuyordu da nereye kadar? Neticesinden nasıl emin oluyordu da yabancı insanların evinde kalabiliyordu? Ağabeyinin emanet etmesi birkaç ay için bile olsa Zeyno aylar boyu yatağa mahkûm mu kalacaktı?

Uzandığı yataktan yutkunarak doğruldu. Fon perdeleri çekilmişti, güneşin vurduğu aydınlık odayı gözleri kamaşa kamaşa izledi. Bu dünyaya ait değildi, misafir değildi, yolunu kaybettiği için durup dinlenmişti yalnızca. Şimdi ayağa kalkmazsa yarınını nasıl kuracaktı?

Yıktığı zemini sorması dahi yasaksa, Zeyno hangi zemine ayak basacaktı?

Nefes nefese yataktan çıktı. Kendi ekseninde bir tur döndü, bu dünyaya ait değildi, üzerine bastığı zemin yetersizdi. Kendi geleceğini şiltenin üzerinde tozpembe hayaller kurarak şekillendiremezdi.

Rozerin Zeyno ufak kıvılcımıyla ayaklandıran Hafsa Özdağ'a teşekkür ederek, depresyonunu uzun vakitlerce geçirdiği odadan kaçmaya hazırlandı. Önce arınmak için banyoda yıkandı, sonra kendini içinde rahat ve güzel hissedeceği elbiseyi seçti, ağabeyinin istediği gibi başından hiç indirmediği tülbendi taktı.

Aynanın karşısına geçtiğinde arınmış Zeyno'yu pür dikkat inceleme fırsatı buldu, esasında bulduğu fırsattan ne kadar rahatsız olsa da değerlendirmekten kaçınmadı; neşesini çok uzun süre önce yitirmiş fakat hataları yüzünden sebep olduklarını telafi etmek adına gücü yettiğince savaşmış kadından eser, iz hatta his dahi yoktu. Zeyno'nun çöküşünden yeni bir ben doğuyordu.

Hiç çalmayan telefonu eline alıp saati okurken gözleri tarihe kaydı. Tarih aralık ayının yirmi ikisini gösteriyordu. Bir ayı geçkindir bu çatı altında, hiç görmediği ev sahibinin himayesinde yaşıyordu.

Biraz sonra göreceği, ilk gece tırstığı adamla aynı kahvaltı sofrasına oturacak olması sinirlerini yıpratsa da Zeyno üstesinden geleceğine inanıyordu. Kaçmayı yaşamak sanmakla kendini daha ne kadar kandırabilirdi ki?

Telefonu masaya bırakıp odadan ayrıldı. Modern döşenmiş uzun koridoru ağır adımlarla aştı, merdivenlerden aynı yavaşlıkla indi. Hizmetçilerin karşıladığı yemek odasına sahtelikten uzak, neşesiz tebessümüyle girdi Zeyno. Haftalar sonra mahzeninden kendi rızasıyla insan içine çıkmıştı.

Dikkatini ilk çeken dolu ağzıyla gülen Hafsa oldu, Azer'in uyarıcı bakışlarıyla ağzını çabucak kapattığını görünce silik tebessümüyle ratlı anlarını izledi. İki kuzenin sözsüz anlaşması ona Hejar'ı anımsattı. Anılar ummadığı anda kendini hatırlatarak yolunu yürümek isteyen kadını zayıflatıyordu. Güçlükle yutkundu, kararında durmak üzere bir daha bocalamadan masaya doğru yürüdü.

"Günaydın," diye seslendi düz, renksiz sesiyle.

Az önce dolu ağzıyla gülen Hafsa, onu görür görmez şaşkınca inledi, yutkunduğu lokmadan sonra kocaman tebessümüyle gelişini karşıladı. Zeyno onun tepkisinin beklediğinden farksız olmayacağını biliyordu, esas meraklı ettiği yüz başkaydı. Mavi menevişleri usulca ev sahibine kaydı. Tek kaşı yukarı kalkmış, şaşkınlıktan ziyade sorgular bakışlarıyla izliyordu. Dalgalanan yanaklarının, ağır ağır çiğneyişinden mi yoksa düşüncelerinin sirayet edişinden mi bilinmez, Zeyno'yu gerim gerim gerdi.

"Gün sizin için aymışsa bize de aymıştır, Rozerin Hanım."

Zeyno ortamdaki havanın gerginliğine kapılmadan evvel üzerindeki sıkıntıyı atmaya gayret ederek adamı sakince yanıtladı. "Evet, günüm aydın."

Azer masaya oturması için sağ tarafındaki sandalyeye davet ederken, "Yaşadığınıza dair izler görmek bizi mutlu etti," diye sözlerine devam etti. Fakat bu sırada yüzünde mutluluktan eser yoktu.

Gür sesinin etkisiyle sarsılan Zeyno, sözlerindeki manayı idrak edince mahcup bir şekilde tebessüm etti.

"Yaşamaya değer görmüyorumdur."

"Görüşünüzü, sizin için çabalayan insanlara hakaret sayarım!"

Karşılık vermeden –zira çabalayan insanların az olmadığını biliyordu– Hafsa'nın tam karşısına oturdu Zeyno. Başköşede oturan Azer'in keskin yanıtı verecek bütün karşılıklarını çürüttüğünden Zeyno sessizliğini ısrarla korudu. Bu sırada midesinin almadığı kahvaltı sofrasını göz ucuyla inceledi. Yine envai çeşit kahvaltılıklar, mezeler, meyve ve kuruyemişlerle donatıl-

mıştı. Üç insana fazla fazla gelen hatta iştah açmak yerine kapatan sofradan gözünü hızla ayırdı. Çay bardağını dolduran hizmetçiyi çok sonra fark etti. Teşekkür ederek çekilmesini beklerken, kahvaltısını yapan iki kuzene bakmamak için direndi.

"Beyninize hapis cezası verdiğiniz süre içerisinde özgürlüğe kavuşturmak düşüncesine girdiniz mi hiç?"

Sözlerini sakınmayan adamın rahat, kayıtsız tavrı Zeyno'nun dikkatinden kaçmadı. Ona cevap vermekten utanmıyordu ama evinde kaldığı ve onu koruduğu gerçeğini göz önünde bulundurunca söyleyeceklerine dikkat etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Azer, Cesur *değil*di.

"Geleceğim için kararlar vermek biraz zaman aldı..."

"Geleceğiniz için bir şeyler düşündünüz o zaman?"

"Elbette!" diye çıkıştı Zeyno. Ani çıkışının absürdlüğünü fark edince kendine kızarak sakin havasına geri büründü. "Hayatımın sonuna kadar evinizde kalacak değilim ya da Ferman ağanın himayesinde kalamam. Sonuçta onlar için bir yabancıyım."

Azer eğlendiğini saklama gayretine girmeden oyunbaz tavırlarıyla kadını köşeye sıkıştırmaya devam etti. "Peki, ne yapmaya karar verdiniz?"

"Hâlâ düşünüyorum."

Çatalını tabağına bırakırken ürkütücü gözlerini Zeyno'dan ayırmadı. "Bu demektir ki iki ay daha buradasınız."

Apaçık söylemine karşılık öfkeyle avurtlarını ısırdı Zeyno. Azer Özdağ profesyonelce can damarına basıyor, anlaşamayacaklarını haber ediyordu. "Burada kalmam hoşunuza gitmiyor sanırım," diyerek nabız yokladı Zeyno.

"Aksine, yapacaklarınız için oldukça heyecanlıyım," derken sözleriyle kadını yanıltı. Çay bardağını eline aldığı gibi ayaklandığında ise, "Beni şaşırtacağınıza eminim." Vurgusuyla çileden çıkararak sofradan ayrıldı.

Bahçeye doğru açılan boydan boya camla kaplı kapıya doğru ilerleyen adamın arkasından bakarken, cam kapının bir koruma tarafından açılmasını, diğer korumanın da omuzuna ceketini bırakışını kıstığı gözleriyle adım adım izledi. Her adımını bilen adamların saniye şaşmaksızın ona ayak uydurmasına gözlerini devirmekten yorgun düşse de durmadı.

Adam gözden kaybolana kadar bakışlarını çevirmedi Zeyno. Burnundan soluyarak Hafsa'ya döndüğünde onun da kuzeni gibi imayla sırıttığını gördü. "Öz kuzenin mi oluyor bu adam?"

"Evet, öz be öz amca çocuklarıyız."

"Allah için kaç yaşında bu adam? Burada onunla olduğumuza, etrafta başka bir kadın dolanmadığına göre bekâr."

"Sanki Cesur seni istiyor, Zeyno," diyerek kendi düşüncelerini istihzaya aldı.

"Cesur ağayı mı düşünüyorsun?"

Hafsa'nın sesi donuk suretini canlandırarak kadını atın üzerinde sıçrattı. Boynunu küdeten hızıyla hemen yan tarafında ilerleyen kadına baktı. Dehşet dolu ifadesinin esas sebebi özlediği adamın adını duymanın acısıyla şiddetlice sarsılmasıydı.

"Kocanın adını anmadın mı? Onu mu düşünüyorsun, dedim?"

"Şey..." dedi ensesini kaşırken. Onu düşünmediği tek bir anı bile yoktu. "Bana düşman olan annesini düşünüyordum daha çok," diye itiraf etti.

Evden hayli uzaklaştıkları geniş arazide dikkatini sakin kalabalık çekti. Korumalar hâlâ etraftaydı ve dört kişilik bir grup onların gelişine hazırlanırken aynı zamanda etrafını sardıkları bir adamla konuşuyorlardı. Arkalarını süsleyen oturma alanı da onlar kadar dikkat çekiciydi; yere serdikleri halı, çay içmek için dumanı tüten odunlu semaver, iki nargile takımı ve rahat oturmaları için serilen minder takımı keyifçiliğin üst seviyede tutulduğunu gösteriyordu.

Şayet boktan bir durumun içinde olmasa, etrafını düşmanları kuşatmasa Basra'da sağlam zaman geçirirdi Zeyno. Tüm bunlar buradaki insanlar için bir şey ifade etse de Zeyno için bir anlamı yoktu.

Attan inmeleri için teklif aldıklarında peşlerinden gelen seyisin yardımıyla inmişlerdi. Burada oturup keyif yapmayı düşünmüyordu Zeyno. Lakin vekillik eden Hafsa'yı da yaşayacağı keyiften mahrum bırakmayı göze alamıyordu.

"Baykuş uçurmak ister misin, Rozerin?"

Zeyno üzerini düzeltirken aldığı soruyla duraksadı. Gözlerini Hafsa'ya kaydırdığında az önceki dört kişilik grubun onlara doğru geldiğini gördü. Sakalı gerdanına kadar uzanan bir adamın eldiven geçirdiği bileğinde baykuş asılı duruyordu.

Yırtıcı hayvandan gözünü alamadı Zeyno. Kaplan besleyen Azer'in baykuş beslemesi pek şaşırtıcı değildi. Zeyno gözünün hizasında tutulan hâki yeşili özel tasarım eldiveni tutup tutmamak arasında kaldı. Korkmasını gerektirecek bir şey olmadığına inanıyordu ama doğaya salınması gereken hayvanların burada beslenilmesine sessiz kalıp ortak olmayı da hazmedemiyordu.

"Neden doğaya salmıyorsunuz?"

Hafsa bu sorunun geleceğini bilmiş gibi gülümsedi. "Sadullah Özdağ'ın düşkünlüğü diyelim. Özel olarak besleyip ilgileniyorlar hepsiyle. Avcılığın belli sınırları içerisinde hareket ediyorlar. Burada epey yaygındır, kimse ya-

"Sanki Cesur seni istiyor, Zeyno," diyerek kendi düşüncelerini istihzaya aldı.

"Cesur ağayı mı düşünüyorsun?"

Hafsa'nın sesi donuk suretini canlandırarak kadını atın üzerinde sıçrattı. Boynunu kütleten hızıyla hemen yan tarafında ilerleyen kadına baktı. Dehşet dolu ifadesinin esas sebebi özlediği adamın adını duymanın acısıyla şiddetlice sarsılmasıydı.

"Kocanın adını anmadın mı? Onu mu düşünüyorsun, dedim?"

"Şey..." dedi ensesini kaşırken. Onu düşünmediği tek bir anı bile yoktu. "Bana düşman olan annesini düşünüyordum daha çok," diye itiraf etti.

Evden hayli uzaklaştıkları geniş arazide dikkatini sakin kalabalık çekti. Korumalar hâlâ etraftaydı ve dört kişilik bir grup onların gelişine hazırlanırken aynı zamanda etrafını sardıkları bir adamla konuşuyorlardı. Arkalarını süsleyen oturma alanı da onlar kadar dikkat çekiciydi; yere serdikleri halı, çay içmek için dumanı tüten odunlu semaver, iki nargile takımı ve rahat oturmaları için serilen minder takımı keyifçiliğin üst seviyede tutulduğunu gösteriyordu.

Şayet boktan bir durumun içinde olmasa, etrafını düşmanları kuşatmasa Basra'da sağlam zaman geçirirdi Zeyno. Tüm bunlar buradaki insanlar için bir şey ifade etse de Zeyno için bir anlamı yoktu.

Attan inmeleri için teklif aldıklarında peşlerinden gelen seyisin yardımıyla inmişlerdi. Burada oturup keyif yapmayı düşünmüyordu Zeyno. Lakin vekillik eden Hafsa'yı da yaşayacağı keyiften mahrum bırakmayı göze alamıyordu.

"Baykuş uçurmak ister misin, Rozerin?"

Zeyno üzerini düzeltirken aldığı soruyla duraksadı. Gözlerini Hafsa'ya kaydırdığında az önceki dört kişilik grubun onlara doğru geldiğini gördü. Sakalı gerdanına kadar uzanan bir adamın eldiven geçirdiği bileğinde baykuş asılı duruyordu.

Yırtıcı hayvandan gözünü alamadı Zeyno. Kaplan besleyen Azer'in baykuş beslemesi pek şaşırtıcı değildi. Zeyno gözünün hizasında tutulan hâki yeşili özel tasarım eldiveni tutup tutmamak arasında kaldı. Korkmasını gerektirecek bir şey olmadığına inanıyordu ama doğaya salınması gereken hayvanların burada beslenilmesine sessiz kalıp ortak olmayı da hazmedemiyordu.

"Neden doğaya salmıyorsunuz?"

Hafsa bu sorunun geleceğini bilmiş gibi gülümsedi. "Sadullah Özdağ'ın düşkünlüğü diyelim. Özel olarak besleyip ilgileniyorlar hepsiyle. Avcılığın belli sınırları içerisinde hareket ediyorlar. Burada epey yaygındır, kimse ya-

dırgamaz," diyerek eliyle baykuşu gösterdi. "Zarar verme eğiliminde değil, korkun oysa olmasın."

Tüm bu keşmekeşliği sıradanlaştıracak deneyimler kazandırmaya çalıştığını gördü Zeyno, aksi hâlde Hafsa'nın onu buraya getirmek için can attığını düşünmüyordu. Havasındaki özgüven ve tecrübesi Zeyno'yu yanında bark korkak gösteriyordu.

"Bana gelene kadar zarar vereceği çok yüz var," diye düzeltti onu yavaş gülüşüyle. Sonra uzatılan eldiveni aldı ve gözleriyle tehlikeyi her an sezmeye hazır hâlde izleyen baykuşu yokladı. Zerda'dan daha tehlikeli olmadığına emindi en azından.

Eldiveni eline geçirdi ve uçurmak için kolunu sakallı adama doğru uzattı. Her direktife kafasını ağır ağır salladı, baykuş deri eldivenin üzerine konduruldüğunda Zeyno nefesini tuttu.

Kabul, farklı bir deneyimdi.

Hayvanı uçurduktan sonra tekrar koluna tünemesi için elini hareket ettirmeden bekleyecekti. Zeyno elindeki telefonla kayda alan Hafsa'ya gülümsedi. Atın üzerindeyken de ikisini kayda almıştı.

"Uçurayım mı?"

"Açıyı yakalayacağım, bekle."

İkili arasındaki diyalog Hafsa yerini aldığında sonlandı ve Zeyno baykuşu heyecanı göğsünde tutarak uçurdu. Sessiz, özgür ve muhteşemdi. Zeyno göz açıp kapayıncaya kadar uçurduğu hayvanın koluna tekrar tünemesini izledi.

Gelmeyeceğini düşündüğünü itiraf etmemişti ama yırtıcı hayvan kolunun üzerinde dümdüz önüne bakıyordu.

Zeyno deneyim için minnettardı. Onu yanıltan baykuşa teşekkür ettiğinde kalabalık davranışını tatlı gülümsemelerle karşıladı. Gülmeyi unuttuğu günlerde birilerini güldürebilme maharetini kazanmıştı.

Zeyno baykuşu almalarına müsaade ederek teşekkür etti, çay ve nargile ikramını reddetmek istemese de bir lokum almayı ihmal etmemişti. Ata yeniden bindiğinde ilk geldiği hâlinden biraz daha iyi hissediyordu.

Hafsa'ya tekrar teşekkür etti ve lüks malikâneye dönmek üzere ilerledi. Kafasını dağıttığı kısacık an Zeyno'ya yaşadığı gerçeğini hatırlattı. Yaşamak zorunda olduğu gerçeğini... Çabalayan insanlara hakaret etmemesi gerektiğini...

Eve yaklaştıklarını fark ettiğinde etrafına bakındı. Azer ve adamları çardakta toplanmış, yuvarlak masanın etrafını sararak konuşuyorlardı. Azer'in işini merak etti Zeyno.

"Amcan ve yengen yaşıyor mu?" Ansızın sorusuyla konuyu değiştirdi Zeyno.

"Evet ama onlar burada yaşamıyor." Atları seyise teslim ettikten sonra kış odasına doğru yürüdüler.

"Neredeler peki?"

"Bizler Kerkük'te yaşıyoruz. Azer ağabey ve Sadullah ağabey yani, en büyük kuzenimiz. Azer'in ağabeyi Basra'da yaşıyor. Tabii Sadullah evli, ara ara buraya uğrar."

Varlığını hiç duymadığı ne bu evde ne bu evin etrafında görmediği biri daha vardı ve Hafsa olmasa öğrenemeyecekti. "Burada hiç görmedim?"

Hafsa haklısın dercesine kafasını salladı. "Çünkü işi için iki aydır Tel Aviv'de, yakında gelir."

"Buraya mı gelecek?" Kış odasına geçtiklerinde ikramlarla donatılmış masa dikkatini çekti. Hafsa'nın evi ve misafirini ağırlama tavrına, inceliğine mest oldu Zeyno.

"Evet, burada olduğundan haberdar. Seninle tanışmaya oldukça istekli, özellikle eşi."

Karşılıklı oturdukları pofuduk minderler, camın iki kolonlu yaklaşık bir buçuk metrelik bölmesine konumlandırılmış, ortalarına kare formunda dirsek hizasına gelecek uzunlukta masa yerleştirilmişti. Zeyno buraya çok az gelmiş, gününü odasında hep yalnız kalarak geçirmişti. Şimdi gezdiği her yeri daha aydınlık gözleriyle süzüyor, olduğu andan çok büyük keyif almasa da tadını almaya bakıyordu.

"Hepinizin beni bilmesi ama benim sizlerden habersiz olmam çok tuhaf," diye tuhafına giden gerçeği açıkça dile getirdi. "Ailem, ağabeyim sizden hiç bahsetmezdi. Özellikle Ferman'ın sizden bahsetmemesi çok tuhafıma gitti Çünkü hayatında olan herkesi biliyorum. Sürekli Irak'a benimle gel derdi ama sizi hiç anlatmadı."

İşitmiklerinin sersemliğiyle bir müddet Zeyno'ya baktı. Önünde duran bardağına çayını doldururken, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Biz ailecek Ferman'ı çok seviyoruz. Aslında amcam ve yengem onu kendi oğulları gibi görüyor. Özellikle sen kaçtığın zaman babam, amcam ve yengem baba evine gittiler. İki gün kaldılar ve geri döndüler. Baban fenalaştığında da amcam Ankara'ya yine ziyarete gitti. Baktığında çok iç içeyiz..."

Zeyno gözlerini usulca indirdi. Hiç bilmediği insanlar destek amacıyla babasının, annesinin yanına gitmişti, denk geliyorsa birileri o süreci üstün körü anlatarak kadının işkencesini arttırıyordu.

"Belki de Ferman ağa bu güzelliği Azer ağabeyimden saklamak istediği içindir."

Zeyno kabul edilemez ihtimale köpürdü. "Hey! Dediklerine dikkat et!"

Rahatlığından ödün vermeyen Hafsa tepkisine kahkahayı koparduktan sonra ağzına fındık attı. "Takılıyorum, ciddiye alma."

Zeyno uyarıcı bakışlarını sürdürdü. Evli bir kadın olarak bekâr bir adama emanet edilmeyi zaten kaldıramıyorken bir de yakıştırma sözlerine tahammül edemezdi. Hafsa'nın kuzeni kadar kayıtsız davranması Zeyno'yu rahatsız etmemişti.

Az önce olanlar hiç yaşanmamış sayarak sohbetini sürdürdü. Öğrenmesi gereken çok şey vardı. "Nasıl tanıştılar? Yani, ağabeyim hayatınıza nasıl dâhil oldu da bu kadar çok sevdiniz?"

"Onu sana isterse Ferman ya da Azer anlatsın," deyip sırtını mindere yaslarken çay bardağını eline aldı ve gözlerini kapattı. "Kaderin döngüsü çok tuhaf... Bizi hiç bilmeyen sen haftalardır yanımızdasın. Azer ağabeyimle tanışma şeklin bile tuhaf..."

Sözlerini içselleştirdiğinde kendi kaderiyle kurduğu bağa yorumladı. Acının titrettiği dudakları silik tebessümünü ağırladı. "Benim her şeyimi Rumi'ye adarken aslında Cesur'a hazırlık yapmış olmam gibi. Hiç tanımadığım yalnızca adını bildiğim bir adama..."

"Sence Rumi suçlu muydu?"

Hafsa'nın beklenmedik sorusuyla kısa sürede göz göze geldiler. Kadının çok fazla şey bilmesine karşılık afallamıştı.

Hafsa özel hayatına pat diye girdiği için kendine kızarak geri çekildi. "Özür dilerim, sorumla seni rahatsız ettim."

"Hayır, hayır... Sadece çok fazla şey bilmen beni şaşırttı." Bu kadar rahat konuşması Zeyno'yu rahatsız etmiş miydi? Rahatsızlık duygusunu yitirmiş olmalıydı ki Hafsa'ya karşı ne hissettiğini algılayamadı.

"Herkes gereğinden fazla şey biliyor."

Zeyno istemsizce gerildi. Hafsa ona bilinmeyenlerin yüzünü çıtlatıyordu fakat Zeyno ülkeyi aşarcasına dillere düşeceğini tahmin edememişti, hâliyle yabancı kadının özel hayatına müdahil oluşunu haklı olarak yadırgıyordu.

"Öyle olmamalı," diye katıldı Zeyno hayıflanarak. Herkesin haddinden fazla şey bilmesi, haddinden fazla konuşması ve hatta ileri giderek hayatına müdahale etmesi demekti. İnsanların kendi çıkarları için başka acıları kullanmasına alışıktı ne de olsa. Rumi yüzünden başlayan bela en çok da Kalyoncuhan ve Kadıoğlu ailesine zarar vermişti. Hem Rıdvan hem de Rumi ölmüştü. Doğrusu, ölümlerin peşlerinden geleceğine inanıyordu Zeyno.

"Rumi suçsuz olduğu kadar suçluydu da. Evet, son nefesini verirken benim için direndi. Kavuşmamız için elinden geleni yaptı ama nişanlıydı. Başka bir kadına ait olacaktı. Sözler verilmişti."

Hafsa çıt çıkarmadan dinledi.

"En başından sakın ihanet etme, seni unuturum, dediğim ve bunu yapacağımı bildiği için, ben ona nişan mevzusunu sorduğumda hayır, dedi. İlk ihaneti yalandı. En büyük ihaneti gözlerimin içine bakarak yalan söylemesiydi. Beni utandıran tek şey Ferman'ı gözümde yalancı çıkartması oldu."

Kaşlarını acımasızca çattı. "Bu çok zalimce... O gözümde âşık bir adam değil artık, aşkı için savaşan bir adam da değil. Bana sadece utancı ve ihaneti kaldı. Nişanlı olduğunu öğrendiğim gece onu ardımda bıraktım. Gözyaşlarını onun için akmayı o gece bıraktı. Her şeyi affederim ama ihaneti asla!" deyip elindeki çay bardağına hiç dokunmadan yerine bıraktı. Sanki elinde tutmaya çalışsa acısıyla beraber bin parçaya bölünecekti. "Arjin iğrenç bir insan olsa da ona da haksızlık yapıldı. O da bir kadındı. Hâliyle gururuna dokundu. Fakat hesap sorması gereken kişi ben değildim."

Hafsa öfkeyle burnundan nefesini verdi. "O kadının seçimi, davranışı hakkımız olmasa da hepimizi çok öfkelendirdi. Anlam veremediğimiz çok şey duyduk. Bazı kadınlar düğüm gibidir, Rozerin. Çözmeye çalıştıkça birbirine dolanır."

"Doğru." Tekdüze cevapla katıldı Zeyno.

"Herkesi geride bıraktığına göre yapacağın tek şey yeni hayatına odaklanmak," dedi Hafsa, dikkatini yeniden kendi geleceğine vermesini isteyen o inatçı yanıyla direterek. "Senin yıkılmayacağına inanıyorum."

Telkinlerle ayaklanan kadın olmadığını Hafsa öğrenecek diye düşündü ki sabah onu yataktan çıkaran sözleri anımsadı. O sözler Hafsa'ya aitti ve Zeyno onunla yıldığı yerden kalkmıştı.

Bu saatten sonra beş para etmez hayatımın nesine yıkılmayacaksam, iç sesiyle kadını yanıtladıktan sonra çabucak ayaklandı.

"Nereye?"

"Lavaboya gidip geleceğim."

Zeyno kaçarcasına kış odasından çıktı. Bu konuşmayı yapmak sandığından daha zor olmuştu. Ardında bıraktığı odada yine kafasını karıştıran, karmaşık hâle düşmesine sebep olan diyalogların etkisindeydi.

Kaderin onun için bu saatten sonraki planları neydi? "Kaderime güzellikler yaz, Allah'ım..." İçtenlikle duasını ederek eve geçti.

Derin bir nefes alıp kafasını kaldırdığında elindeki kâğıtları okuyan Azer'i gördü. İki dudağının arasında duran sigaranın dumanı sert çehresini arkasına almış, görüşünü âdeta kapatmıştı.

Zeyno kafasını kâğıttan kaldırıp etrafına bakmasını bekledi, böylece çarpışmalarına da engel olabilirdi. Azer beklentisini hissetmiş gibi kafasını kaldırdı. Dumanın ardındaki kahverengi gözleriyle yine uzun sürecek ba-

kışmayı bekledi ancak beklentisi Azer Özdağ'ın onu gördüğü anda yönünü değiştirip hızlı adımlarla uzaklaşmasıyla yok oldu.

Şaşkınlığının sirayet ettiği çehresinde ağzı aşağı sarktı, mavi hareleri büyüdükçe büyüdü. Azer ciddi ciddi Zeyno geldiği için yolunu mu değiştirmişti?

Evindeki misafire, sabah kahvaltısında çıldırttığı Rozerin Zeyno'ya hakaret sayılmaz mıydı?

Hêwerkar[1]

Kabul görmek eylemini önemseyen insanlar için sergilenen davranışlar her zaman göz önünde bulundurulur. Eleştiriye açık görülmesi de kaçınılmazdır. Ya bu eylemi önemsersiniz ya da insanların davranış ve düşüncelerini kâle almadan kendi standartlarınız ve stratejilerinizle yolunuzu çizersiniz.

Kendini yük gördüğü günlerden yapılan davranış için nasıl yol çizeceğinden pek emin olamadı Zeyno. Zihnine yanlış gördüğünü ısrarla kazandırma gayreti içinde dakikalarca kaldı, ikna etmenin absürt olduğu fakat gerekliliğmiş gibi sürdürme çabasını izlediği uzun dakikalar yaşadı Rozerin Zeyno. Maruz kaldığı hadiseyi içselleştirme taraftarı değildi lakin onur kırıcı davranışı görmezden gelemeyeceği kadar aleni yaşamıştı.

Azer Özdağ gözden kaybolunca dek aşağı sarkan ağzıyla hayretler içerisinde gidişini seyretti. Neden yaptığını sorgulamaya kalkışsa sıralayacak tek sebep eline geçemezdi ki kahvaltı sofrasında görmek isteyen bizzat kendisiyken yolunu değiştirmesi çok tuhaftı.

Burnundan soluyarak eve girdi. Misafir banyosuna doğru giderken allak bullak olmuş düşüncelerinin içinde kayboldu. Az önce maruz kaldığı davranışın nedenini öğrenmek istiyordu. İçi içini yerken görmezden gelerek bu evde yaşayamazdı.

Fakat nasıl öğrenecekti? Hafsa'ya sorsa yanlış anlar mıydı? Anlamazdı ama inanmazdı da. Yanlış gördüğünü düşünür, kuzeninin kibarlığını öne sürerdi. Fakat Zeyno yanlış görmediğinden gayet emindi.

Banyoda söylene söylene ihtiyacını giderdikten sonra Hafsa'nın yanına geri döndü, kafasını dağıtmak için havadan sudan konuşma gayretine eşlik etti. Ardından akşam yemeği için Hafsa mutfağa çalışanları kontrol etmeye giderken, Zeyno da Hafsa'nın gösterdiği kütüphaneye geçti. Küçük kütüphaneden kendine birkaç kitap seçmesini, arada sıkılırsa okuması için almasını tembihlemişti.

Bu evde kütüphane olduğunu bilmiyordu. Esasında bu evde tam olarak neler olduğunu bilmiyordu. Kaç odalıydı, Azer neden buradaydı? Tam olarak ne iş yapıyordu? Kaç çalışanı vardı? Bununla beraber bir sürü şey öğrenmek istiyordu.

[1] Cüretkâr.

Öğrenmek istiyordu çünkü kendini bunlarla oyalamazsa aklını kaçıracağından korktu. Sürekli Cesur'u düşünecekti. Sürekli Ferman'ı düşünecekti. Devamlı gidişinden sonrasını düşünecek, kendini yiyip bitirecekti.

Kalan aklını kaçırmamak için Rozerin Zeyno gereksiz şeylerle uğraşmayı uygun gördü. Geri kalan zamanını odasında kitap okuyarak geçirdi. Hafsa'nın daveti üzerine kitaba ara verip akşam yemeğin oturdular. Azer Özdağ akşam yemeğinde onlara eşlik etmedi.

Son dakika işi çıktığı için evden ayrıldığını öğrendiğinde Zeyno kahrolmadu. Keza yol değiştirme vakasından sonra nasıl konuşacağını merak etmişti. Ferman ile konuşup konuşmadığını, kendisini sorup sormadığını da merak ediyordu. Bir aydan fazladır Basra'da koruma görevini üstlenen Özdağ ailesinin nezaretinde yaşıyordu. Bir ay gibi bir süre geçmişken ağabeyi onu hiç aramamış, olanlara dair bir bilgi vermemişti.

Daha ne kadar burada kalacaktı? Buradan ne zaman ayrılacak ve ayrıldıktan sonra nereye gidecekti? Ailesinin evine mi yoksa hiç bilmediği başka bir cehenneme mi? Bunların cevabını istiyordu fakat şansını kaybetmişti.

Çünkü cevaplarını verecek olan adam sofrada yoktu.

Beş günü anlamadığı şekilde hızla devirdi, zamanın acelesi şaşırtmaya devam ediyordu; günlerini hiçbir şey yapmadan çaresizce oturmak ve düşüncelerinden kaçmak için yaşıyordu âdeta, Cesur'u düşünmemek için her gece acı çektiğini kendinden başka kimsenin bilmemesi de cabasıydı.

Cesur Kadıoğlu desturuz kalbine mi girmişti?

Süratle devirdiği günlerini yan yana gelemediği ev sahibinin, Rozerin ne vakit sofrada ona yetişmeye çalışsa acele gidişiyle hayal kırıklığına uğrayarak geçirmişti. Misafirini beklemeyen Azer Özdağ yemeğe başlıyor, ne zaman yakınlarına geldiğini anlasa bulunduğu ortam neresiyse hemen terk ediyordu.

Rozerin Zeyno, Azer'in -sebebini anlamamakla beraber- kendisinden kaçtığını kesin olarak netleştirmişti. Kaygısızmış gibi anlam veremediği kaçışları da külfetine alıyordu.

Heba eden tutsaklığının ne zaman biteceği ve Azer Özdağ'ın kaçışının arkasındaki sebebi öğrenmek için yine konuşmayı denedi ancak ne var ki, adam kaçış oyunlarını ustalıkla sürdürdüğünden ne yaptıysa başaramadı. Rozerin çıldırma noktasına gelmeden önce Hafsa ile konuştu, havadan sudan konular açarak çalışanların ve Azer'in saatlerini, kaçta kahvaltıya indiğini ve ne sıklıkla evde kaldığını bu sayede öğrendi.

Bir sabah erkenden uyandı, hazırlandı ve Azer'in kahvaltıya indiği saatte tamamen hazır bir şekilde odasının kapısında bekledi. O adamla konuşmanın tek yolu buydu ve Zeyno kullanmaktan geri durmadı.

Kendini tam anlamıyla hazır hissettiğinde odasından çıktı. Ev sahibini

göreceğine dair umudunu yemek odasına geçene dek sürdürdü. nihayet günler sonra konuşacak fırsatı bulabildiği Azer Özdağ'ı kahvaltı masasında yalnız görünce istemsizce gülümsedi.

Yine kaçma gayretine girmeden evvel birkaç cevap almalıydı. Gelişini görmeyen adama küçük ama her halükârda etkili hamlesine başvurarak hafifçe öksürdü. Azer ile göz göze geldiklerinde hiçbir yere kaçamayacağı kadar kapana kısılan gergin ifadesine çarptı Zeyno.

Sorumluluğunu aldığı için pişmanlık duyuyor mudur?

İç sesinin sorgulamasını bastırarak, "Günaydın," diye seslendi sunduğu silik tebessümüyle. Görünürde Hafsa'ya dair ize rastlayamadı ama bu onu rahatsız etmedi, bilakis işine gelmişti.

"Günaydın, Rozerin Hanım."

Hatır bırakmayan gerginliğini Zeyno'nun gözüne soka soka kadını hayati fonksiyonlarından menedecek kadar hudutlarını aştı Azer. Sergilediği tavırlara sabrı kalmadı Zeyno'nun, tutumunun asıl sebebini öğrenmek için bizzat konuşmayı tercih etti. Çünkü Zeyno her zaman konuşmanın daha faydalı olacağına inanan bir kadındı.

"Sanırım Hafsa daha uyanmadı."

"Hayır, Rozerin Hanım siz erken uyandınız."

Bir çırpıda verdiği yanıt Zeyno'yu kızgın olmasa güldürecekti. Sandalyedeki yerini alana dek gözlerini üzerine diktiği adamın, konforundan ödün vermemiş gibi ona bakıyor olmasını yadırgayarak soracağı soruları için diyaloğunu sürdürdü.

"Normalde daha erken uyanırım. Buraya geldiğimden beri tembelleştim."

"Havası çarpmış olabilir."

"Kesinlikle!" Çalışan çaylarını doldururken bir müddet sessizleştiler. Zeyno bu sırada tabağına kahvaltılıkları doldurdu. "Kaç gündür yoktunuz. Size ulaşmak düşündüğümden daha zormuş."

"Benimle konuşmak istediğiniz bir şey mi var? Bunu Hafsa'ya iletseydiniz sizi bekletmezdim, Rozerin Hanım," diyerek kahvaltısına geri döndü.

Zeyno gözlerini anlık sinirle kıstı. Onu görünce yolunu değiştiren ve günlerce etrafta görünmeyen adamın tavırlarındaki kayıtsızlık, bekletmeyeceğini söylerkenki rahatlık neşesini kaçırdı. Çakal diye söylendi içinden.

"İşlerinizin olduğunu düşünmüştüm," diye karşılık verdi, sesindeki imayı zorladığı hâlde bastıramadı Zeyno. "Benim hatam, Azer Bey. Geleceğinizi bilseydim iletirdim."

"Aklınızda bulunsun o zaman."

"Tabii ki artık beklemem," dedi ve ekmeğinden bir parça aldı. Daha fazla

beklemek istemediği için bir çırpıda sorusunu sordu. "Ferman ağayla konuştunuz mu hiç?"

Elleri hiç durmaksızın hareket ederken, tabağına indirdiği bakışlarındaki belirsiz ifadesi bozulmadan kahvaltı ediyordu. "Evet, konuşuyorum."

Yine aynı role bürünmüştü. Nasıl başardığını anlamak imkânsız veya zor değildi, Zeyno duygularını saklamak için zamanında pek çok role bürünmüştü aslında. Aklını bulandırmadan avurtlarını sıkarak günlerdir sormak için cebelleştiği suali sesinin titrememesine gayret ederek umutla yöneltti.

"Beni sordu mu?"

"Hayır."

Azer Özdağ'ın hileci olduğunu az daha unutuyordu. Alaya alarak, "Buna inanmamı bekliyor musunuz?" diye sordu.

Dirseklerini masaya dayadı, aralarındaki mesafeyi öne doğru eğilerek aştı ve ateşi barındırdığı harlı gözlerini gözlerine dikti. "Teyit etmek adına hemen, şimdi ağabeyinizi arayabilirim."

Çiğnediği ekmek değil de tanımsız bir besindi sanki. Ağzında giderek büyüyen ekmek yutamayacağı kadar zorladı fakat zorluğunu Azer'e çaktırmadı. Yudumladığı çayın ekmeği yumuşatmasını bu sayede canını yakmadan boğazından aşağı inmesini umdu.

"İstemez."

"Bende öyle düşünmüştüm. Ümitli gözlerinizi bana dikmenizi istemezdim açıkçası."

"Benim hatam."

Azer Özdağ yarattığı etkinin farkında mıydı bilinmez, sözleriyle hırpalamaya devam etti. "Ferman size telefon bırakmıştı. Konuşmak isteseydi bizzat sizi ararda, bana sormasına gerek yok."

Ne telefondu ama! Bir kere olsun yanlışlıkla dahi çalmamıştı. Her saat o telefona ümitle bakmak ne acıydı... "Bu durum hoşunuza gidiyormuş gibi geldi bana..." deyip çay bardağını tabağına bıraktıktan sonra ellerini birleştirdi ve gözlerini tekrar Azer Özdağ'a dikti. Bir meydan okuma başlatmak istemişti Rozerin Zeyno fakat canının yanacağını hesaba katmamıştı. "Yanlış hissetmişsem lütfen beni aydınlatın!"

Savını haklı çıkaran tatsız gülüşüyle ilk gün maruz kaldığı acımasız ifadesine büründü. Gözleri bazen merhametsizliğini resmediyor, Zeyno'yu nasıl yaptığını anlayamayacak kadar allak bullak ediyordu.

"Rozerin Hanım, kalbi kırık bir kadının üzüldüğünü görmek isteyeceğimi apaçık iddia etmeniz bir tarafa, düşünmenizi dahi kendime hakaret sayarım," diye ikaz ederek geri çekildi ve kahvaltısına geri döndü. "Duymaktan hoşlanmayacağınız cevapları aramaktan vazgeçin."

Zeyno hakaret etme meyliyle sormamıştı ancak belirttiği hâlde yanlış anlaşılmıştı. Üzerine konuşmaya kalkışsa zaten uyaran adamın dinlemeyeceği ve yine kendi bildiğini okuyacağı aşikârdı. Zeyno son cümleye daha odaklı kaldı çünkü bilmişlikten hazzetmiyordu.

"Ne aradığımı bildiğinizden emin değilim."

Kati tavrını kendi de beklemiş olacaktı ki gerdiği omuzlarını şaşkınlıkla düşürerek Azer Özdağ'a baktı Zeyno. Göz temasını çabuk kuran, kurduğu an saniyelerce yüzünü tarayan adam alnındaki akrep figürlü *deqi* incelerken durdu; bulduklarını kanıtlamak için sol gözünün kenarına yaptırdığı gözyaşı *deqi*ne kadar izini sürdürdü ve nihayete erdirdiğinde nefesini gergince bıraktı. "Görüyorum," dedi bir çırpıda.

Hicap dolu bakışlarını güçlükle ayırdı. Yenilmek istemese de Azer icazet almadan onu okuyordu; içini görüyor, nazarında saklı kalan bütün duygularını dile vermeye yelteniyordu. Riskli girişimin bir an önce son bulması gerekliydi.

Dansına ortak olursa gölgesini kaybedecek olan Rozerin Zeyno Kadıoğlu gözlerini kaçıran ilk isim oldu.

Dansı kesintiye uğrayan Azer sofrada kalamayınca, afiyet olsun diyerek çabucak ayaklandı. Zeyno anlık refleksine yenik düşerek onunla ayaklandı, sanki ihmal etse bir daha fırsatı yakalayamayacaktı. Zeyno acele etmeden sakin bir edayla sırtını izlediği Azer'in mantıklı cevap vereceğini umarak seslendi.

"Daha ne kadar sizlerle kalacağım, Azer Bey?"

"Sizin için cevap gelene kadar buradasınız. Sonrasında herkes kendi yoluna." Yüzüne bakmadan yanıtladıktan sonra her zamanki gergin edasıyla odadan ayrılarak gözden kayboldu.

Yine arkasından bakmakla kaldığı sinir bozucu bir andaydı. Hiçbir şey yapmadan böylece yabancıların evinde oturacak ve onun için ne karar verilirse kabul mu edecekti, Zeyno?

Boyunduruk altında aciz yaşamı sürdürmeyecek kadar ayaklarının üzerinde duracak bir kadındı. O hâlde hakkını alacağı isimle görüşme zamanı gelmişti. Madem Ferman ağa aramıyordu, Zeyno kendini hatırlatmaktan asla geri durmayacaktı.

Neticede aranmak için telefonu kendisi vermişti.

Kahvaltı sofrasına tekrar oturmak yerine yemek odasından süratle ayrıldı. Merdiven basamaklarını bitirdiğinde Hafsa'nın odasından çıktığını gördü. Mecburiyeti sebebiyle eşlik eden kadına mahcup edasıyla gülümsedi Zeyno.

"Kusura bakma, bu sabah biraz acıkmıştım, seni beklemeden kahvaltıya başladım."

"Ah..." dedi Hafsa alnını sıkıntıyla kaşırken. "Hiç sıkıntı değil. Aslında senin için geç iniyordum. Yarın daha erken inerim."

Zeyno sorun olmadığına inandırarak çay teklifini reddetmek durumunda kaldı, zira odasında yapacağı önemli görüşmesiyle meşgul olacaktı. "Sen kahvaltını yap, ben inerim o zamana kadar, sonra kahvemizi içeriz."

Hafsa sıkboğaz etmeden beklediğini söyleyerek merdivenleri indi, Zeyno sabırsız adımlarla odasına girip arkasından kapıyı kapattı, günlerdir yerinden milim kıpırdamadan bekleyen telefona göz dikti.

Ferman Kılıçhan'ı aramaya hazır mıydı, bilmiyordu lakin anlamsız bekletmelerle, habersiz kaldığı oyalanmalarla günlerini geçirmek artık canını yakıyordu. Kan davasına sebep olan bizzat kendisiyken, saldırıp acıyı hak etmeyen insanların çekmesine razı geliyordu.

Yatağına soğukkanlılıkla oturdu, olacakları tahmin eden sezgilerini bastırarak her zaman yaptığı doğal davranışı gibi telefonu aldı. Kurcalaması sonucunda kayıtlı numarayı buldu.

Ferman Kılıçhan...

Ağabeyinin aksine bir numara daha kayıtlı olmalıydı. Hoş, olsaydı da Zeyno'nun arayacak cesareti hulâsa yüreği var mıydı? Cesur'un numarasını ezbere bilse arayabilecek, arasa dahi sesini duymaya dayanabilecek miydi? Konuşabilecek cesarete sahip miydi?

Ona ikinci kez ihanet ettiğine inanıyordu. Ferman annesine silah kaldırmış, kardeşlerinden birini öldürüp kan davasını başlatmakla tehdit etmişti. Doğubayazıt topraklarına düşmanlıklarını somut delillerle kazıdıkları için asla şansı yoktu, zira arayacağı zaman Cesur'a söyleyecekleri de anlamsız olacaktı.

Fakat sesi... Duymaya hasret kaldığı, içini titreten gür sesini çıldırasıya duymak istiyordu. İyi olmadığı gibi nelerle baş etmek zorunda kaldığını bilhassa ondan öğrenmeyi istiyordu Zeyno.

Onu arayamayacağı için kayıtlı tek isimle iletişime geçti. Ahizeden yükselen seslerin sonunda aylardır duymayı beklediği sesi işitti. Soğukkanlılığını söküp alan sesin etkisiyle sersemledi.

"Efendim?"

"Ağabey... Ferman ağa..." Çaresiz çırpınışlarıyla ne diyeceğine tutundu. "Müsait miydin?"

"Evet."

Net ve kalbini buz kesen keskin soğukluktaki yıldırıcı cevaplar... Yumuşatma gayretiyle, "Nasılsın?" diye sordu Zeyno. Kendi sesinin yabancılaştığını nadir anlarda sezinlemişti.

"Bir sorun mu vardı?"

Zeyno kalbinin sıkıştığını hissetti. Ferman yaşantısından yansıyan duygularını tek kelimeye sığdırıp paylaşmaya dahi değer görmüyordu. Eskiden telefonlarını açtığında Zeyno'm diyen adam şimdi zorla konuşarak, yüküyle dünyayı sırtlamış, mutsuz kadına suni işkenceler çektiriyordu.

Konuşmak zaten çok zorken zoraki davranışı Zeyno'yu daha çok utandırıyordu. Eskiye hapsettiği her anına köle olmaya razıydı Zeyno fakat elinin tersiyle bile bile iten de o değil miydi?

"Hayır, sadece nasıl olduğunuzu merak ettim. Burada belirsizlik içinde beklemek çok zor." Dişlerini kemiren rahatsızlık hissi doğru kelimeleri seçmesine engel olsa da Zeyno kendi duygularıyla baş edecek kadar direndi. "Neler... Olduğunu bilmiyorum, iyi misiniz değil misiniz, diğer taraf ne durumda, hiçbir şey öğrenemiyorum."

Ahizeden yankı eden gürültülü nefes Zeyno'yu kaskatı kesti, hangi manayı barındırıyordu? Bıktığı için mi? Yoksa her şeyden yorulduğu için mi? Tırnaklarını etine batırırken vereceği cevabı ürkekçe bekledi.

"Merak etsen ne olacak, gelip düzeltebilecek misin?"

Azarlayan katı sesini beklemediğinden sersemliği resmen başını ağrıttı Zeyno'nun. Yutkundu, "Keşke düzeltebilsem... Elimden ne gelirse..." diye sözlerini sürdürürken ağabeyi yarıda kesti.

"Sen uzak dur yeter. Kimse senden bir şey istemiyor!" Sınırı net bir şekilde çizen ikazı geri tepilecek gibi değildi. Ferman Kılıçhan sadece bir kez uyarırdı. "Nasıl olduğumuzu da merak etme. Sana daha önce de söyledim, nasıl olduğumuz seni hiçbir zaman ilgilendirmiyor, ilgilendiremeyecek. Karşı taraf için de merak edeceğin bir durum kalmadı."

Kalmadı derken... Kastettiği şey... Tam olarak neydi?

"Yakında boşanma celbi eline geçer."

Elindeki telefonu tutamayacak kadar zangır zangır titredi. Boşanma akdi için gerekli görüşmeler yapılmıştı. Bu süreçte verilen ilk karar bu muydu yani? Cesur her şeyi tamamen bitirmiş miydi?

"Ben aramadığım sürece sakın bir daha arama!"

Zeyno dişlerini sımsıkı birbirine bastırarak titreyen çenesini durdurmaya zorladı ancak güçsüzlüğü onu yendi. Aramayan ve aramaması için ikaz eden ağabeyine karşılık güçlü kalamayacağı da aşikârdı. "Aramıyorsun ki..." dedi çaresizce.

"Gerek duyduğumda ararım. Kimseyi merak etme, Azer'e de sorun çıkarma. Daha fazla sorun çıkartıp..."

"Ferman!" diye bağırdı can havliyle. "Aklımı kaçıracağım, üzerime gelme!" derken oturduğu yataktan fırlayarak telefonda onu dinleyen adama ölüm darbesi sayılacak sözleri öfkeyle bir bir söyledi. "Yemin ederim, ya-

pacağım ilk şey kendimi öldürmek olur. Zaten yapmamak için zor duruyorum. Canımı daha fazla yakma, tamam mı? Bu yaşanılanlar en çok bana zor geliyor. Nasıl size yaşattıklarımın beni öldürdüğünü görmezsiniz de sadece kendinize yanarsınız!"

Hıçkıra hıçkıra ağlamaktan nefesi kesildi Zeyno'nun. Bir soluk alacak kadar durulmadı. "Allah belamı verse de sen de onlar da benden kurtulsanız... Zaten seni arayana kadar canımdan can koptu... Sen böyle böyle..." yapıklarını dillendiremeyince telefonu hışımla duvara fırlatıp üç parçaya böldü.

Ferman Kılıçhan'ı arama isteğine ve galeyanına an itibariyle son vermişti.

Yükünden kurtardığı ağabeyine söylene söylene az önce hışımla kalktığı yatağa kendini tutamayarak düştü. Hata yaptığının, birçok insanın canına mal olduğunun farkındaydı ama Zeyno böyle olsun istemezdi. Bir katilden farksız olacağını bilseydi, bu yola girer miydi?

Kökleri teker teker koparılıyordu; boşanma davasının sonucunda Kadıoğlu ailesinden tamamıyla ayrılacaktı, ailesini zaten kaybetmişti, dost dediği insanın yaptığı akıl ishali hamle yüzünden her şeyi üst üste ve ahlaksızca yaşıyordu.

"Rozerin..."

Dehşet dolu tınısıyla seslenen adamı güç bela işitti, yalnızca ağlamak istediğinden yanıt vermeyip iki kolu arasında sıkıştırdığı kafasını gömmeye devam etti. Çaresizliğin dibi olsa Rozerin Zeyno parmak değdirerek sıyırırdı.

"Rozerin iyi misin?"

Hafsa'nın endişesi yaşadıklarının yanında hafif kalıyordu. Kolundan tutup kaldırmasına engel olamayacak kadar içine dönmüştü. Ancak kimseyi görmek istemiyordu. Kimseye derdini anlatmak, anlaşılmak gayesine girmeye gerek görmüyordu. Onun derdini anlamasını istediği insanlar rahatsız edilmemek için keskin ve net sınırlar çizmişti.

"Sen, Ferman'ı mı aradın?"

Hafsa'nın sualiyle kafasını gömdüğü yerden kaldırdı. Yanı başındaki kadından ziyade kapıda bekleyen Azer'i gördü önce, dehşet dolu ifadesinin yansıdığı yüzü bir tarafa, nefes nefese kaldığından yükselip inen göğsü de yaşattığı rezaleti resmediyordu. Hıçkıra hıçkıra bir daha nefes alamayacakmışçasına ağladı. Ferman intihar edeceğini düşünüp onları mı aramıştı? Umursamadığına inandırırken ve katı tavrıyla net çizgi çekerken arka yüzünde endişeleniyor muydu?

Gözleri Azer'in elindeki telefona kaydı, hâlâ aramada mıydı bilmiyordu ama Ferman Kılıçhan'a iletmesi gereken bir haberi vardı. "Korkmasın... İntihar etmeyeceğim... Öleceğimden deli gibi korkuyor ama it kovalar gibi muamelede bulunuyor."

Gururunu bir miktar kıran sözleri yabancı bildiği insanların yanında açıkça zikredince Zeyno acı içinde inleye inleye ağladı. Hafsa'nın destek olmak için ona uzanmasına engel olup Azer'e doğru yürüdü.

Yanına yaklaştığında adamın avucunda duran telefonu göz ucuyla kontrol etti. Hatta biri vardı ki ekran hâlâ açıktı. Ağabeyinden başka birisinin olmadığını bilerek, hışımla sesini yükseltti.

"Söyle ona ya beni hiç korumasın ya benim için korkmayı bıraksın ya da ben aradığımda insan muamelesi yapsın. Beni daha fazla kırmasın..." dedikten sonra kesik kesik inleyerek duraksadı. Yaşadıklarına daha fazla insan şahit oldukça incinmesi büyüyordu. Hepsi iyileşmez yaralar olup kalbine kazınıyordu.

"Ben onu çok seviyorum ama o beni sadece kırıyor," derken titrek, kederli ve sahici sözlerinin sonunda yine hışmına büründü. Öfkesi duygularını ele geçiriyordu. "Eğer kırmaya devam ederse yemin ederim sana da karşı gelirim ve tekrar kaçarım!"

Yapacağına dair kuşku bırakmadığından emin olarak Azer ve Hafsa'yı, telefonda onu dinlediğini bildiği Ferman'ı gerisinde bırakıp odadan koşarak çıktı. Kimsenin peşinden gelmesini istemediği için durmadı yalnızca koştu, ta ki evden ayrılıp ahırın açıklığına varana dek.

Kimsenin onu görmeyeceği tavlanın içinde ahşap kapıyı geçip samanların üzerine yığıldı ve içi çıkana kadar hüngür hüngür ağladı.

Olayların ezici ağırlığını sırtında, acısını kalbinde ne zamana kadar taşıyacaktı?

"Daha ne kadar böyle sessiz kalacaksın, Ruze?"

Rozerin Zeyno Kadıoğlu, kimseye boyun eğecek, onun rızası dışında verilecek kararlara sessiz kalacak bir kadın değildi. Herkesin karşısına çıkacak ve ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaktı. Ya ölümü bekleyecekti ya da ölüme yürüyecekti.

Rozerin Zeyno, ölümünü duvarlar arasında bekleyecek kadar teslim olmamıştı.

Kalbi derinden kırık insanların verdiği kararlar bazen safi zarar gibi görünse de Zeyno yapacaklarından dönmedi. Dün son kez ağladı. Son kez yapıklarına, yapacaklarına ve acı çektirdiği insanlara ağladı. Sabah daha güçlü bir kadın olarak uyandı, ayağa kalktığının farkında olarak gücünü geri kazandı.

Hafsa ne yaptığını pek anlamasa da toparlandığını gördüğü için sessiz kaldı.

Kahvaltıdan sonra Zeyno aklıselim düşünmek için tek başına kalmayı

denedi. Konuşacakları için son kez düşündü. Yapacağı şeyden kesin olarak emindi. Lakin Azer Özdağ'ın hangi tepkisine maruz kalacağını kestiremediğinden bir kez daha mantıklı yönlerini ele alarak düşünmek istedi.

Parmaklarını şakaklarına dayayıp hafifçe okşarken gözlerini yumdu. Yapacaklarına engel olacak ilk isim Zerda idi. Zerda'yı nasıl zapt edeceğini bilmeliydi.

"İyi misin?"

Hafsa'nın yalnız bırakmamak için an kolladığını fark ettiyse de görmezden geldi. Dünden sonra endişesini anlıyor ve ona saygı duyuyordu.

"Düşünüyorum."

"Neyi?"

"Azer evde mi?"

Hafsa düşündüğü sorunun kolaylığına mı yoksa alakasızlığına mı bilinmez seslice güldü. "Bunu düşünmek yerine sorsaydın ya."

Zeyno anlamayan kadının tepkisiyle gülümsedi, artık emin olmuş edasıyla ağır ağır ayaklandı. "Odasında mıdır?"

Hafsa'nın gülümseyen ifadesi anında bozuldu. "Bahçede, neden sordun?"

"Ona kahve yapmak istiyorum. Bir mahsuru olmaz, değil mi?"

"Olmaz tabii de konu kahve değil. Ne yapacaksın?"

Rozerin Zeyno'nun cevabı gülümsemek oldu, söylediği gibi kahveyi yapmak üzere mutfağa geçti, arkasından gelen Hafsa'yı durdurmadan ne istediklerini soran hizmetçileri yanıtsız bıraktı. Çünkü Hafsa gerek olmadığını söyleyerek Zeyno'nun kahve yapması için çıkmalarını istedi.

"Söylemeyecek misin?"

"Kuzeninle konuştuktan sonra öğrenirsin."

Kahvesini pişirdikten sonra Hafsa'nın hazırladığı fincana yavaşça döktü, fincanı tepsiye dikkatlice yerleştirdi. Geldiğinden beri hiçbir şey yapmıyordu, el pratikliğini neredeyse kaybetmek üzereydi.

Hafsa pes ederek avuçlarını tezgâha vurdu. "Bak söylemeyeceğim diyorum ama dün o kadar gözyaşı döken bir kadının bugün hiçbir şey olmamış gibi davranması beni endişelendiriyor..." derken binbir sitemi dillendirecekmiş gibi yüklüydü Hafsa. "Korkutuyorsun, Rozerin."

"Bir kadın çok gözyaşı dökmüşse, bil ki o gözyaşların hesabını sormadan ölmez."

Kahve tepsisiyle beraber mutfağın bahçeye açılan cam kapısından geçti. Azer'in dışarıda çalıştığını biliyordu. Etraf sürüyle adam kaynıyordu, Azer ne vakit dışarıda çalışsa sayıları oranla artıyor ve Zeyno gördüğü tanıdık yüzlerin çoğalmasından bazen rahatsız oluyordu.

Aralarından ağır ağır geçerken görüş açısına Azer girdi. Yine kafasını dos-

yalara gömmüş hâlde bulmayı beklerken kucağında yatırdığı kediyi severken gördü. Şaşırtıcı derecede sakin, parmaklarıyla mayıştırdığı kedi gibi uysal görüyordu. Bu Zeyno'nun hiç görmediği yüzüydü.

Yanında oturan adamlarla hararetle konuşmaktan uzak, havadan sudan konuşur gibi laflıyordu. Eh, birkaç dakikalığına mola verse batmazdı.

Azer, geldiğini görünce bakışlarını kucağındaki kediye indirdi. Kısa bakışmadan sonra kafasını tekrar düzeltti. Zeyno yanlış görmediyse oturduğu koltukta kıpırdanarak vücudunu ona döndürüyordu. Her ne söylediyse etrafındaki kalabalık nizami bir şekilde dağıldı.

Rozerin Zeyno tek sözüyle olduğu ortamı bambaşka ambiyansa çeviren adama içten içe hayret ederek masasına yaklaştı, koruduğu zorlama tebessümüyle tepsiyi orta masaya bıraktı.

"Müsait miydiniz?" diye bilhassa sordu, kucağında sevdiği kediyi mayıştırma seansını bölmeye pek yanaşmazdı ama mevzu önem arz ettiği için mecburen araya girdi. Keyfini böldüğünü düşündüğü kediye göz gezdirmek için bakışlarını indirdi, onu sakinleştiren hayvanın kedi değil de yavru kaplan olduğunu görünce afalladı.

Mavi menevişleri bozuluyordu da idrak mı edemiyordu Zeyno? Yavru kaplanı uzaktan kedi gibi görmeyi nasıl başarmıştı?

Azer afallamasından önce yüzüne yerleştirdiği zorlama gülümsemesini yakalamıştı. Yavru kaplana sabitlediği mavi harelerini, hoşuna gitmeyen tavrını eleştiren sert tutumuyla konuşarak üzerine aldı. "Rozerin Hanım, bugün de hayatta kalmaya karar vermişsiniz."

"Ölmem bir ödül mü diyorsunuz?" sorusuyla yanıtlayan Zeyno, sahici gülüşüyle adamı şaşırttı. "Oturmamda bir sakınca var mı?"

Azer, lütfen diyerek kibarca karşısındaki koltuğa davet edince Zeyno beklemeden oturdu. "Aksine, yaşamanız daha güzel olur. Aldığınız her nefes düşmanlarınıza bıçak darbesi kadar acı veriyordur. Böyle olduğunu bilmek beni mutlu eder."

Hakikati söyleyerek güçlenmesine yardımcı olduğu Zeyno'yu mutlu etmeyi de başarıyordu Azer. "O zaman düşmanlarının canını almadan kendi canıma kıymayacağımdan emin olun lütfen."

Azer tuttuğu kahve fincanının üzerinden Zeyno'ya manidar bir bakış attı. "Bu söz bana mı yoksa Ferman'a mı?" dedi ve kahvesinden bir yudumu afiyetle içti.

Arada canını yakacak darbeleri de ihmal etmiyordu tabii. Zeyno, onun mizacını tam anlamıyla çözdüğünde karşılık vermekten çekinmeyecekti. "Herkese!" dedi manalı manalı kafasını sallarken. Fincanı bırakıp yavru kaplanı sevme görevine geri dönmesini kaçırmadı. Vahşice saldırmadan nasıl ku-

cağında böyle yatabiliyor ve kendini sevdiriyor, düşünceleri üzerinde gezindi, akabinde oyalandığını fark ederek açıklığa kavuşturmak istediği noktaya nihayetinde değindi.

"Size rahatsızlık verdiğimi düşünüyorum."

Kaşlarını yıktı Azer. "Sizi buna iten nedir?"

"Bakışlarınız!" dedi Zeyno açık bir dille. "Bakışlarınız burada olmamdan rahatsız olduğunuzu düşündürtüyor bana."

Azer onunla her şeyi en açık hâliyle konuşan Zeyno'yu bir müddet izledi. Gözleri güzel yüzünde dakikalar boyunca gezindi, yanlış anlaşılmanın sıkıntısı çehresine sirayet ettiğinde nefesini gürültüyle bıraktı.

"Aksine, benimle yalnız kalmaktan hoşlanmayacağınızı düşündüğüm için araya mesafe kattım. Yanlış yapmışım sanırım."

Zeyno gerçeği yüzüne apaçık vurdu. "Evinizde misafirim!"

"Hayır, misafirim değilsin..." dedi Azer, ortamdaki atmosferi bir anda değiştirdi. "Burası bizzat sana aittir."

Son sözlerine katılmasa da inceliğine mest oldu. "Teşekkür ederim, o zaman bir daha bulunduğunuz ortama girdiğimde lütfen hemen kalkıp gitmeyin."

"Bunu sadece bana tek kahve yapıp getiren, Rozerin Zeyno..." dediğinde birkaç saniye duraksadı. "Kadıoğlu mu söylüyor?"

Zeyno soyadını duyunca sersemledi. Neden özellikle soyadını belirtmişti? Davranışının sebebini anlamadı ama duygularını saklamayı başardı. Birkaç gün sonra o soyadı da ona ait olmayacaktı.

Uzun soluklu nefesini gürültülü bir biçimde aldı. "Elbette."

"Dikkat ederim," diye söz verdi. Bakışları yavruya indiğinde, "Tanışmak ister misin?" diye sordu. Ne zamandır yapmak istediği şeydi kaplanlarla tanıştırmak. Hazır yavrusu kucağındayken eğlenceli merasim gerçekleşebilirdi.

Zeyno temkinlice yaklaşmayı makul gördü. "Böyle iyiyiz."

"Korkmayın, Rozerin Hanım, sizi yemez." Tanıştıkları ilk günü yâd ederek Zeyno'yu güldürmeyi başardı. Az önceki samimiyetsiz tebessümden daha iç açıcıydı. Gülüşmeleri birbirine karıştığında Azer korkusunu biraz yıkmak için kaplanı kucağında hareket ettirdi. "Oğlum, senden korkan hanımefendiyle tanışmalısın," diye seslendi, yumuşak bakışları küçük hayvanın sarı tüylerinde gezindi.

Yüzünü Zeyno'ya döndürmeden sevmesi için ona doğru uzattı. Zeyno yanaşmayınca dikkatlice ayaklandı; yavrunun tırsacağından değil, Rozerin Zeyno'nun tabanları yağlayıp kaçacağından, onu korkutmamak için temkinli davranıyordu.

"Kucağımdayken severseniz alışmak daha kolay olur, Rozerin Hanım."

Önerisi dile kolaydı, buradan bakınca Azer'in rahatlığı söylediklerini destekliyordu ama hayatında hiç kaplan sevmemiş bir kadın için uçarı teklif olarak geliyordu. "Özdağ ailesinin anlam veremediğim bir vahşi hayvan sevgisi var," dedi elini sarı tüylere doğru uzatırken. Uzun parmakları okşanmaktan ısınan tüylere karıştığında ürpererek geri çekildi.

Azer'in parmaklarına dokunmuş olduğu hissi içinde uyandığında, yavru kaplanı sevmeme fikrinin daha doğru olduğuna inandı.

"Vahşi değiller, vahşi doğanın birer parçasılar," diye düzeltti bilgece. "Bu hayvanlar insanlardan daha zararsız. Aç olmadıkları sürece nasıl yaklaştığınıza bağlı davranırlar."

Zeyno sıcağı hâlâ üstündeyken dokunmaya cüret edemedi. "Sahibi siz olduğunuz için size karşı zararsız olması normal, değil mi?"

"İnsanların sahibi değiliz, Rozerin Hanım ama beslediğimiz boğazların bizi nasıl boğmaya cüret ettiklerine şahit olduk. Kaplanlar, atlar, baykuşlar için aynı şeyi söylemeyeceğim."

"Anladım," dedi sonunda. Yavru kaplanın zarar vermeyeceğinden emin olarak elini bir kez daha uzattı. "Sevgini vermekten korkma," diyen adamın yatıştırıcı sesine aldanarak tüylerini nazikçe sevdi. Sevgisini aşıladığına inandı çünkü onu sevmek güzeldi.

"Kucağında sevmeyi dene," dediğinde Zeyno önce reddetti ama bu deneyimden de mahrum kalmak istemedi. Yavru kaplanı korkusunu bastıra bastıra kucağına aldığında Azer neredeyse kahkaha atıyordu.

"Rozerin, o yavru zararsız ve sevimli. Sen ondan daha tehlikelisin!"

Zeyno son cümlesine içerleyerek kucağında henüz sevdiği –sevmeye çalıştığı- yavruyu kolları arasına geri bıraktı. Bu deneyim için sunduğu cesaret kendi nazarında takdire şayandı. Baykuş deneyiminden sonra değişik ve hoş gelmişti.

"Rahel."

En güvendiği adamı yanlarına yaklaştığında yavru kaplanı uzattı ve arapça bir şeyler söyleyerek onu uğurladı. Zeyno mevzunun onunla alakalı olmadığını düşünmek istedi, aksi hâlde buradayken anlamayacağı farklı dilden konuşması hiç hoşuna gitmedi.

Azer Özdağ hoşnutsuzluğunu fark etmeden sigara paketini ve çakmağını aldı, sırtını koltuğa bırakırken, aynı anda kolunu koltuğun üstüne yerleştirip bacak bacak üstüne attı. Sigarasını yakmadan evvel, "Benimle konuşmak istediğin konu nedir?" diye sordu.

Zeyno deneyim ve hoşnutsuzluğunu sorusuyla unutmuştu. "Anladın mı?" dedi şaşkınlıkla inleyerek.

"Tabii ki! Benimle konuşmak için erkenden kahvaltıya inmiştin. Pek hoş yun değildir."

Aralarındaki resmiyetin bitmesi saniyeler sürmüştü. Zeyno huyunu bilmediğini sakınmadan dillendiren adamdan bakışlarını kaçırdı. "Benden kaçtığını düşündüğüm için erkenden uyandım. Görmek istemediğin yüzümü göstermek için," diye belirtti. Mavi gözlerindeki meydan okuma kısa fakat etkili olmuştu. "Benden hoşlanmayan insanlara kendimi göstermeyi severim. Kişisel algılama, lütfen."

Azer bir müddet o yüzü izledi.

Zeyno açık bir şekilde süzüldüğünü görünce bakışlarını adama sabitledi. Kaçmayacağını ilan eden bakışlarındaki kesinlik Azer'i rahatsız ederek sorgulandırmaya itti.

"Ben, Van'a dönmek istiyorum."

Azer duyduklarına şaşırmadı. Kız kardeşinin atacağı her adımı bilen Ferman Kılıçhan yine haklı çıkmıştı: *Zeyno boşanmayı duyduğu gibi ortaya çıkmak isteyecektir, ona göre dikkatli ol,* demişti. Ağabeyini yanıltmayan Rozerin Zeyno, gizliliğini koruduğunu zannederek harekete geçiyordu.

"Doğru duyduğumdan emin miyim?"

"Evet, gitmeme izin verilmezse bir yolunu bulur giderim." Açık olmaktan, kendini ifade etmekten korkmadan yapacağı her şeyi paylaşıyordu. "Burada öylece oturmak istemiyorum. Ben bilmediğim bir limana sığınmak istemedim, arkamda bıraktıklarım..."

Azer sözünü sabırsızca kesti. "Tam olarak gitmek istediğin kim? Daha doğrusu görmek istediğin kim?"

Sorgulanacağını biliyordu. Omuzlarını düşürmedi, gardını indirmedi, kararlı duruşunu sonuna kadar götürdü Zeyno. "Herkes! Herkesin karşısına çıkmak istiyorum. Burada saklanmak bana göre değil."

Esrik gülüşüyle Zeyno'nun kararlı duruşunu sorguladı. Her sözünde dürüst olurken neden şimdi kaçıyordu? "Cesur Kadıoğlu için gitmek istiyorsan o Van'da değil."

Peki neredeydi? Olay kapanmış ve herkes kabuğuna mı çekilmişti? Cesur İstanbul'a gidip eski yaşantısına mı dönmüştü? Merak ettiklerinin en başında gelen Cesur Kadıoğlu'nun ahvaline dair cevapları Azer vermezdi. Bu yüzden üstelemeden sebebini paylaştı.

"Hayır, yarım kalan işi bitirmek istiyorum."

"Tek mi gideceksin?" diye sordu Azer sigarasını içmeye devam ederken.

Oldukça sakindi ve bu sakinlik Zeyno'nun aklı karıştırıyordu. "Evet, sizi de bu ateşe atamam. Bu sizin davanız değil."

Azer Özdağ omuzları sarsıla sarsıla güldü. Sizin davanız değil demek için epey geç kalmıştı. "Yakacağın gemiler için ateşi kendi ellerimle sana taşırım ama sen gidişinle yangınlarını söndürmek için ancak su taşırsın."

Ne dediğini anlamadı fakat kararından da dönmedi. "İçimdeki yangına onları atmak istiyorum, Azer."

Azer net olduğuna inanınca sigarasından son dumanı çekti, gözlerini Zeyno'dan ayırmadan sigarasını kül tablasında söndürdü.

"Yarın gün doğmadan ahırın önünde ol," direktifinin ardından ayaklandı. "İşimiz var!"

Kaşlarını yıkan kadın olanlara inanamadığından hızla ayaklandı. Sorgulamaya hazır hâlde gardını yeniden aldı. Bu adamı ikna etmenin kolay olmayacağını bilerek gelmişti. Şaibeli davranışının arkasındaki en etkin sebep Ferman'ın gelmesine kolay kolay izin vermeyeceğiydi.

"Hemen gidecek miyiz?" derken şaşkın nidasıyla Azer'e doğru bir adım attı. "Bu kadar erken mi?"

Kafasını iki yana kayıtsızca salladı. "Hayır!"

"Neden peki?" sorusuyla bir adım daha yaklaştı. "Neden erkenden uyanıyorum?"

Azer Özdağ meraklandırmaktan vazgeçmedi. "Yarın sabah anlarsın."

Ancak Zeyno da yanına bırakmadı. "Bu kadar kolay kabul etmen normal değil. Sebebi neyse bilmek istiyorum. Neden erkenden orada olacağım, Azer?" derken kelimelerinin üstüne basa basa pür dikkat sordu.

Adım adım yaklaşan kadının aksine kendinden emin tavrıyla soluk almadan dibine girene kadar yürüdü, Azer Özdağ. Arada özenle bıraktığı kısa mesafeden acımasız, tehlikeli bir gülüş sunarak konuştu.

"Sadakatini ölçeceğim, Rozerin!"

Anlama kabiliyetinin köreldiği zamanlar önünü görmenin en güç olduğu zamanlara tekabül eder. Kederi görmezden gelen yanmaya razıdır. Fakat kim sorumlu olmadığı kederin yangınına maruz kalmayı kabul eder ki?

Rozerin Zeyno Kadıoğlu, sorunun asıl sebebi olarak her şeyi bitirmek için gitmek isterken, Azer sadakatini sorguluyordu. Nedenini asla anlayamadığı gibi sorgulayamıyordu da.

Nasıl olacaksa, Zeyno'nun bir şekilde gitmesi gerekiyordu. Gidişiyle kopan facialardan, ölenlerden, gidenlerden, kalanlardan haberdar olması gerekiyordu.

Hiç uyumadan günün ağarmasını bekledi. Tam olarak Azer ondan ne istiyordu bilmiyordu ama elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyordu. Saati kontrol etti, altıyı beş geçiyordu. Derin bir nefes alıp uzandığı yataktan kalktı.

Basra'da gün ağarıyordu.

Hazırda bıraktığı tülbendine uzandı, saçlarına usulca örttü. Ferman'ın istediği gibi hiç çıkarmamıştı. Odasından ayrıldı, koridorları aydınlatan applikliklerin yardımıyla ışıklı yolu geçti.

Merdivenleri inerken hislerini istemsizce tarttı. İsim koyamayacak kadar karmaşıktı. Kapıyı çok ses çıkarmamaya özen göstererek açtı, arkasından kapatırken de dikkatliydi.

Dışarı çıktığı anda keskin soğuk ve temiz havanın çarpmasıyla irkildi. İnsan bazen keskin vuruşlara ihtiyaç duyardı. Kendine gelmek için... Kendini bulmak için... Kurşuni renklere bürünmüş semayı seyrederken nedensizce ümide kapıldı. Her şeyin son bulacağına dair duyduğu güzel bir ümit...

Ahıra doğru yol alırken, keskin soğuğun etkisiyle üşüyen bedenine kollarını sardı. Soğuk onu uyuşturuyor, hislerini anlamasını geciktiriyordu. Belki de Zeyno kötü düşünmekten kaçındığı için hislerini anlamamayı seçiyordu. Oysa az önce güzel ve ümitli hissetmişti.

Koruma ordusunun içinde ahıra doğru yol aldı. Gece nöbetçileri olduğunu düşündüğü korumaların çoğu yeni yüzlerdi. Ahıra yaklaştığında Azer ve

[7] Gürlemek, gürüldemek.

dibinden hiçbir zaman ayrılmayan Rahel ve diğer adamını seçti. İsmini bir türlü ezberleyemiyordu.

Zeyno hemen gelmesini beklemiyordu. Geç mi kalmıştı? Hayır, Azer gün doğarken demişti. Zamanından önce buluşma noktasına vardı. Rahel, patronuna geldiğini bildirince Azer kafasını Zeyno'nun geldiği yöne çevirdi.

Elleri cebinde adım atmayı sonlandırdı ve Zeyno'nun ona doğru gelmesine izin verdi. Yüz ifadesini istemediği hâlde inceledi. Sadakatinin ne şekilde ölçüleceğini belki yüz ifadesinden çıkarır sandı ama adam duygularını saklamakta o kadar profesyoneldi ki, bir robot kadar ifadesiz olduğunu fark edince söylenerek gözlerini kaçırdı.

"Günaydın, Rozerin Hanım."

"Günaydın, Azer Bey," diye karşılık verdi uykusuzluğun yarattığı gergin tavrıyla. İvedilikle, "Ne yapacağız?" diye sordu. Gecesini yarım, belirsizlikler yüzünden huzursuz ve işin içinde Azer olduğundan anlam veremediği şekilde ürkek geçirmişti. Her ne kadar korkusuz gibi davransa da bu adam bir yabancıydı. Sağı solu belli olmaz, Zeyno'yu sadakat adı altında bir oyuna kurban edebilirdi.

"Sabırsız olmanı anlıyorum ama pek tavsiye etmiyorum," dedi kaygısızca, akabinde göğün kurşuni renklerine dikkat çekmek ister gibi derin nefesi eşliğinde süzerek sonunda gülümsedi. "Gün doğmak üzere, tadını çıkar."

Zeyno gülümsemesindeki tehlikeyi huzursuz hissettiğinden imgeliyor mu yoksa bariz tehlikeyi göremiyor muydu, emin olamadı. Azer Özdağ'ın sadakat sorgulamak için seçtiği zaman dilimi, bakışları kadar kötü hissettiriyordu. Kuruntu olmadığını çok net biliyordu Zeyno.

"Henüz gün doğmamışken, sadakatimin nasıl ölçüleceğini merak ettiğimden senin kadar rahat tadını çıkaramıyorum."

Rahat kelimesine yaptığı vurgulama Azer'in kayıtsız ifadesini bozdu fakat bu çok kısa sürdü. Zeyno ne kadar gerginse Azer rahat görünüşüne tezat öfkeliydi; emin olmak için ufak nüansta bulunmuş, neticesinden pek memnun kalmasa da haklı olduğunu anlamıştı Zeyno.

Yalnızca sadakatini ölçmek için mi çağırmıştı?

"Hiç uyumamışsın."

"Kim uyuyabilir ki?"

Sualini üstünkörü şaşkınlığıyla karşıladı. Azer, "Bu kadar korkacağını tahmin etmemiştim!" derken mahsus alaycıydı. Muhtemelen Zeyno'nun bam teline basmayı ümit ediyordu.

"Korkmak değil," diye itiraz etti Zeyno çabucak. Avuçlarını kanatırcasına batırdığı tırnaklarını gevşetmeden evvel sinirlerine hâkim olmaya gayret ederek karşılık verdi. "Bilinmezlik! Canımı sıkan bu bilinmezlik."

Hayatının merkezine oturan bilinmezlik kavramının son bulması için atakta bulunduğu hâlde hâlâ birilerinin kararıyla hayatına yön veriliyordu. Sadakat ölçümünün sonunda kendi kararları için konuşacak mıydı yani?

Gün doğumu, içindeki huzursuzluğun nedenlerini bir bir hatırlatarak hiç olmadığı kadar kadını geriyordu.

Duyduklarından hoşnut hâlde, "Can sıkıntını giderelim o zaman," diye seslendi Azer. Beni takip et işaretini verdi, Zeyno peşine çocuk gibi takılarak arkasında ağır ağır yürüdü. Göğün alaca renklerine bakıp mutlu olmalıyken, iç huzursuzluk mutluluğuna balta vuruyordu.

Mutluluğun kolay ulaşılır olduğuna inanırken, şimdilerde ne anlam ifade ettiğini hatırlamaz olmuştu. Yitirdiği her şeyi bir araya topladığında Rozerin Zeyno namına bir şey kalmadığını görüyordu.

Ahırın tam arkasında durana kadar ilerlediler. Dört kişilik küçük masa ve etrafını çevreleyen üç sandalyeye yanaştıklarında durdular. Azer sandalyelerden birine kuruldu, herhangi bir teste tabii tutulmayacağı için umursamaz tavrıyla bacak bacak üstüne atarak sigara paketine uzandı.

Zeyno'ya bakmadan kaşlarıyla karşıyı işaret etti. "Geç karşıma."

"Ne?"

İki dudağının arasına sigarayı yerleştirdi. "Geç karşıma, dur dediğim yerde dur," emriyle yapılacaklar için işaretverdi."Bu ne şimdi?" Anlamsız bakışlarla rahatlığından ödün vermeyen adamı inceledi. Karşısında durduğunda ne olacaktı? Zeyno'yu dansöz gibi oynatacak, her sözünü emirlerle yağdırarak saray soytarısına mı çevirecekti? Zaman zaman insanların dilini anlamakta zorluk çekiyor hatta anlamayı çok görüyordu. Azer Özdağ ile iletişimden mahrum kalması hayrına mıydı? Gerek görmeseydi bozmamak için asla diretmezdi Zeyno.

"Sadakatini ölçeceğim!" dedi, olabildiğince sakin ve tasasızdı. Yaktığı sigaranın dumanı üzerinden Zeyno'ya yoğun bir bakış attı. Hâlâ bekliyor olmasından duyduğu kuşkuyu gizleyerek bir sonraki hamlesi veya sorusu neyse bekledi.

"Anlayamıyorum, neden?"

"Hecelemem mi gerekiyor?" Kaşlarını *beni zorlama* ikazının yer ettiği yüzünde imayla kaldırdı. "Karşıma geç ve dur dediğim yerde dur!" Kelimelerin üstüne basa basa tekrar ettikten hemen sonra masada duran elmayı işaret etti. "Elmayı al ve başının üstüne koy."

Adamlarından biri elmayı eline alıp Zeyno'ya doğru uzattı.

Zeyno, uzatılan elmaya bakmadan hayret ve öfke içinde, "Sadakatim elma ile mi ölçülecek? Senin derdin ne?" sorusuyla sesini yükseltti.

"Dediklerimi yapman!"

"Benden nasıl şüphelenirsin? Sadakatimi ölçmene anlam veremezken karşına geçip atış poligonun olmamı mı istiyorsun?" zevkine istediğini düşündüğü durumun vahametini hazzedemeyecek kadar doldu Zeyno. Konuşmasını ya da bir şeyler göstermesini, anlaması için anlatmasını beklemişti fakat asla hedef tahtası olarak karşısına geçeceğini düşünmemişti.

Şimdi çekip gitse ne kaybederdi?

"Düşünmeden hareket ediyorsun, yanlış zamanda sorguluyorsun ve sorgularken her zamanki gibi hata yapıyorsun!"

Her zamanki gibi... "Sen beni ne kadar tanıyorsun?" Hüviyetini sorgulamaktan kaçınmadı. Koca arazi artık daracık geliyordu.

"Neden buradasın?"

"Sorguladığım için mi hedef tahtan oluyorum?"

Adam tıslayarak güldü. "İki ay sonra mı?"

"Azer Bey!"

Azer Özdağ ikazını sertçe bastırdı. "Rozerin Zeyno, konu kendi çıkarlarım olunca babama bile güvenmem. Ya geçersin ya da evde oturur, gelip seni almalarını beklersin."

Zeyno ağzının içine içine inleyerek öfkesini kustu. Gitmesine engel olan adım buydu, denemezse onu götürmeyeceğini bilmesiydi. Burnundan soluyarak, "Demek sadakatimi ölçeceksin," derken adamın elindeki elmayı aldığı gibi yürüdü. İşaret ettiği yerde dururken öfkeyle söylendi. "Bunu senin burnundan zırlata zırlata getirmezsem, bana da Rozerin Zeyno demesinler!"

"Daha yüksek sesle konuş! Seni duymuyorum." Sesi az önceye nazaran daha ılımlıydı. Sigarasını iki dudağının arasına sıkıştırdığında hafifçe tebessüm ederek sandalyeden doğruldu, adamının eline bıraktığı silahı son kez kontrol etti.

"Patron beni ne zaman vuracak acaba, diyorum."

Azer gülmemek için avurtlarını ısırdı. "Seni bu kadar çok vurmamı istediğini tahmin etmemiştim. Az önce şikâyet ediyordun."

Eğlencesinden mahrum kalmamayı da başaran adamı dalgaya aldı. "Keşke Azer Özdağ beni vursa da bu şerefe nail olsam, diye düşünüyordum. İçimi okumuşsun!" dediğinde elmayı başının üstüne koydu. Dalgası elmayı başına koyduğunda son buldu. "Sıkta bitir bu işkenceyi!"

Azer silahını kaldırıp nişan aldığında önce Zeyno'yu inceledi. İçini okuduğu kadar görüyordu da. Hangi yangında ne kadar kavrulduğunu, sönmek için neye tutunduğunu, küllerini nereye gömdüğünü, savruk duygularını zapt etmek için ölüden farksız davrandığını... Her şey zahir ve görmeyi bilene açıktı.

Zeyno'nun gözlerini kırpmadan onu izlemesine karşılık, "Belki de gö-

rüyorum!" dedi ve tetiği korkusuzca çekti. Rozerin Zeyno, elma başının tepesinde bin bir parçaya bölünerek dağılırken, hedef tahtası kendisi değilmiş gibi kıpırtısız ve korkusuz duruyordu.

Azer'in silahı masaya bırakışını, iki dudağının arasında tuttuğu sigarasını çekip, dumanı ağır ağır üfleyerek sert çehresini arkasına saklayışını gözünü kırpmadan izledi. Zevk aldığını zannettiği adamın esasında kılıfa büründüğünü geç vakitte anladı.

"Şimdi buraya gel!"

Dizleri tir tir titrerken mi? Rozerin Zeyno tabii tutulduğu sınavı atlatmıştı, şimdiye dek sorunsuz ilerletti ki yürürken de aynı başarıyı sağlayacağına inanıyordu... İnanmak istiyordu. Tuttuğu nefesini dudağının arasından fark ettirmemeye gayret ederek yavaş yavaş üfledi.

Azer Özdağ'ın açığını yakalamak için fırsat kolladığını bilmek de garginliğinin katlanmasındaki başlıca sebeplerdendi. Sinir bozucu talimatlarıyla yönlendiren adama doğru yol alırken kalbi hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu ama elinden geldiğince sakin kalacaktı.

Azer korktuğunu asla anlamamalıydı.

"Sadakatinizi kazandım mı, Azer Bey?" dedi sesinin gür ve güçlü çıkmasına dikkat ederek.

"Daha değil."

Saygısızca davranmamak adına izmariti fırlatmaktan vazgeçerek masaya dikey duracak şekilde bıraktı, akabinde ellerini tekrar cebine sıkıştırarak kayıtsız ifadesini ustalıkla takındı; bir an olsun ayırmadığı meraklı gözleri, korkusunu saklamak için çırpınan ancak açığını yürürken titreyen dizleriyle ele veren Rozerin Zeyno'yu anı anına kaydetti.

Dimdik duruşuyla takdire şayandı.

"Ne o, şimdi de ben mi seni vuracağım?"

Azer tıslarcasına gülerken, Zeyno'ya aşırıya kaçtığını ima eden uyarıcı bir bakış fırlattı. "O kadar da değil... Fakat o günü sabırsızlıkla beklediğimi bilmeni istiyorum."

Zeyno istihzaya alındığı için gücenebilirdi, mesafeleri aştığında Azer Özdağ arkadaşça sohbetiyle keyiflendirecek kadar sıcakkanlı olabiliyordu. "Elimi titretmem!" dedi apaçık, acıma göstermeyeceğini gizlememenin tadına vardı. Ruhunu saklamayı, korkak ve ikiyüzlü olmak kadar sevmiyordu.

"Beni yanıltmayacağını biliyorum."

"Sadakatimin ölçülme şeklinden hoşlanmadığım için diyelim."

"Dahası var."

"Nedir?"

"Seyret!"

Merhametsizliğin zuhur ettiği tehlikeli gözlerini Zeyno'dan ayırdı, arkasında kalan noktaya pür dikkat baktı. Zeyno, baktıkça kaşlarının çatılıp gözlerinin içine girecek kadar kırıştığını, burun deliklerinin öfkeden büyüdüğünü, bir şeyi çiğniyormuş havası veren çenesinin aslında ne kadar sert seğirdiğini hayretler içerisinde izledi.

Neydi bu gazabın sebebi?

Zeyno, arkasına doğru dönüp baktı, az önce durduğu yerde yüzü kanlar içinde bir adam gördü. Muhtemelen dayak yemekten yüzü gözü şişmişti ve elleri arkadan bağlanmıştı. Gazabı bu adama mıydı?

Neler olduğunu anlamak için yeniden önüne döndü ve adamı çatlayan sesiyle sordu. "Bu kim?"

"Hedef tahtan," dedi buz gibi sesiyle. "Öldüreceksin!"

Soğukkanlılığıyla dimağ donduran adamdan ürkekçe geriledi. Ne dediğini yanlış anlayamayacak kadar net duymuştu Zeyno. Azer Özdağ birini öldürmesini istiyordu. Rıdvan'ın ayağına sıktığı için potansiyel katil olarak mı görülüyordu? Şayet bıraktığı izlenim buysa Rozerin Zeyno'nun hafızalardan silmesi için ömür adaması gerekecekti.

"Onu vuracaksın!" dedi aynı soğukkanlılıkla. Merhametsizlik tenine işlenmişti sanki. İnsanı ürküten bakışlarıyla elmayı vurduğu silahı gösterdi. "Silahı al."

Zeyno gösterdiği silah ile tekinsiz bakışları arasında baş döndürücü yolculuğuna çıktı. Silah, Azer Özdağ'ın kimliğini yansıtıyordu âdeta. Tehlike ve acımasızlıkla buluştuğunda tetik çekilmiş gibi ürkütücü oluyordu ve bu durum Zeyno'yu korkutuyordu.

Neden bu adamı vurmalıydı? Mantıklı hiçbir gerekçesi yokken ne akla hizmet Zeyno'dan böylesine ağır bir şey istiyordu? Zeyno üst üste yutkundu, yutkunamadığında nefes nefese, "Ne diye tanımadığım bir adamı vuracağım?" diye sordu. Sesini kendi de duyamadı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun, Azer."

"Sana denileni yap!"

Korkuya erken veda etti. Tutumunun akıl ishali olduğu göremeyen adama köpürdükçe köpürdü. Öyle ki silahı tutup namlunun ucuna onu koymayı bile o kısacık anda düşündü.

"Sen harbiden aklını kaçırmışsın!"

"Benimle düzgün konuş."

"Bu resmen saçmalık!"

"Benimle düzgün konuş, Rozerin!"

"Allah aşkına ne diye adamı vurayım?" Öfkesine yenik düşerek gırtlağını

zorlayan bağırışıyla sordu. Gerekçesi bile yokken Zeyno'dan ısrarla vurmasını istiyordu. "Onun yerine seni vurmayı tercih ederim!"

Azer alay edercesine gülerek kafasını olumsuzca salladı. "Ona şüphem yok. Son kez tekrarlıyorum. O silahı al ve adamı vur."

Arkadaşça sohbet edeceğini sandığı adamın içinden canavar çıkmıştı. Zeyno kendisinin yapabileceklerini başkasından beklemesine inanamadı. Önce adama baktı, korkudan titriyordu, yüzü zaten tanınmayacak hâldeydi. Acaba ağzı bağlı olmasa neler diyecekti?

Verdiği emirlerle Zeyno'yu çileden çıkaran Azer'e kararını bildirmek üzere döndü. Daha ne kadar acımasız olacağını tartma gayesine girmeden kararını açıkladı. "O adamı öldürmeyeceğim. Ne olursa olsun, Azer senin vicdansızlığını kabul etmeyeceğim. Suçsuz bir adamı öldürmeyi bırak, elimi bile kaldırmam."

"Suçsuz adam öyle mi?" derken küçümseyici bakışlarına saniyeler içinde büründü Azer. Ellerini arkasında birleştirdiğinde Zeyno'ya kısa adımlarla yaklaştı. "Bu adam, gece seni öldürmek için evime gizlice girdi. Leşini götürmek için dünyanın parasını aldı."

Her kelime öldürücü etkiye sahipti ama onu öldüren öğrendikleri değil, açıklamasını şaşırtıcı derecede sakince yapan Azer'in tavrıydı. Zeyno tekrar arkasında kalan yüzü dağılmış adama baktı.

Kimin adamıydı? Arjin Barbaros'un mu? Yoksa Zerda Kadıoğlu'nun mu?

"Biri tetiği çekecek... Ya sen ya o!"

Azer'in sesi boğuk ve uzaktan geliyordu. Zeyno, adama baktıkça başının döndüğünü, etrafını çevreleyen fedailerin çift görüntüsüyle çoğalarak gözlerine ağırlık verdiğini hissediyordu. "Ben..." dedi kanlar içinde titreyen adamdan gözünü ayırmadan. "Ben onu vuramam."

Kim bilir, belki de öldürmek için tehdit edildi ve para yalnızca gerçekleştirmesi için bir vaatti. Zeyno söylenenin arkasını görme taraftarıydı. Yüzeye çıkana kadar kim bilir derinlerde neler olmuştu...

"Kararını uygularsak seni ona vereceğim!"

Zeyno hışımla Azer'e döndü. Nükseden sersemlik yüzünden dengesini yitirmek üzereydi. "Ne demek o beni öldürsün! Sen gerçekten aklını kaçırmışsın!"

En son onu öldürmek için canını ortaya koyan Rıdvan ve adamları olmuştu. Zeyno ölüm ve ölüme dair hiçbir şey duymak, görmek istemiyordu.

"O piçi vurmazsan serbest bırakacağım," dedi sabırsızca. "Bilmek istersen diye söylüyorum, Van'a gittiğimizde bunun gibi düzinelerce adam göreceksin. Sana gelenleri vurmazsan gitmeyiz."

Başarısızlığı duyulursa kimse Zeyno ve Azer'e bulaşmaya cüret edemezdi. "Öldürmek yerine serbest bırak," önerisiyle onu pür dikkat izleyen Azer'i

şaşırttı. Mantıklı gördüğü önerisine yarım yamalak edasıyla devam etmeye çalıştı. "Zaten bu hâlde yanlarına gidince yine başarısız..." Lafını bitirmesine engel olan kahkaha Zeyno'yu bu defa ürküttü.

"Evime gizlice girip, bana emanet edilmiş bir kadını öldürmeye çalışan paralı piçi dövüp serbest bırakayım, öyle mi?"

Zeyno'ya cevap verme fırsatı tanımadan masada duran silahı eline aldı ve adamı gözünü kırpmadan alnından vurdu. Silahı masaya bırakırken küfredercesine, "Sen aklını kaçırmışsın, Rozerin!" diye çıkıştı.

Çığlık atmak isteyen bütün yanlarını öyle sıktı ki ağrılar vücuduna aynı anda nüksederek Zeyno'yu inlemeye zorladı. Sesini yuttuğu her saniye ağlama isteğiyle tutuştu. Sadakatinin böylesine ağır testten geçirileceğini düşünmemişti. Her şey huzur ve sükûneti isteyen kadın için fazla kaba, fazla yaralayıcıydı.

"Seni ölüme götürelim bakalım, Rozerin Hanım," derken Zeyno'ya yanaştı. "Ölüm fermanını kendin imzaladın. İki hafta sonra Van'a gidiyoruz, ona göre hazırlık yap."

Dönüp giden adamın sırtına, "Vicdansız!" diye fısıldadı sadece. Kelimeler anlamını yitirmişti, verilen kararlar günlerdir uğraşan Zeyno için anlamını yitirmişti, nefes almak anlamını yitirmişti.

"Tavsiye ederim, Rozerin Hanım. Yola çıkmadan önce o vicdanını göm. Bu gördüklerin daha hiçbir şey!"

Zeyno'yu öldürdüğü adamla bırakıp arkasına bakmadan eve doğru yürüdü. Rozerin Zeyno çaresiz ve korku doluydu, hemen arkasında öldürülen bir düşmanı daha vardı ama bakmadı. Sabah sabah yaşadıklarının aşırılığını kaldıramıyordu.

Omuzlarına ağırlığıyla yüklenen hangi günahlarının bedelini böyle ödüyordu? Çektikleri yetmemiş miydi? Kimse Zeyno artık durul ve dinlen demeyecek miydi? İki ay kadar ailesinden ve kocasından uzak olmak, belalardan uzak kalmak için verilmiş süre miydi de gitmek istediği an bunlarla karşılaşıyordu?

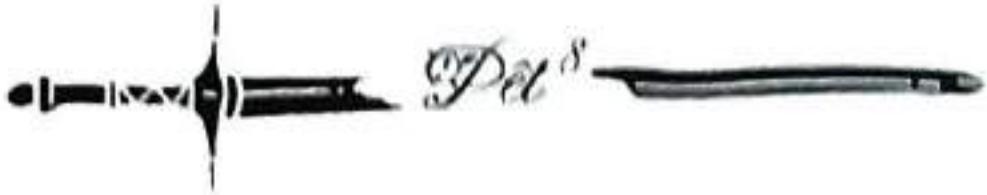
Bu adamla bir yola girecekti Zeyno, ona güvenebilir miydi? Azer onu koruyacak mıydı? Ferman'a rağmen bunu yapabilecek miydi?

"Rozerin!"

Bağırarak ona doğru koşan Hafsa'ya bakmadan önce yürümeye devam eden Azer'i izledi. Emanetini korumak için birilerini öldürmek ona ağır gelmiyor muydu? Vicdansız olmak seçimi miydi yoksa mecburiyeti mi?

Dehşetle inleyerek dibine girene kadar durmayan kadına buğulu gözleriyle baktı.

"Hafsa..." derken adını acı çekerek zikretti. "Bütün bunlar bittiğinde ya ben Azer'in katili olacağım ya da Azer benim katilim!"

Ağıtlar... Kaç dilde yakılırsa kaçtım iftirasının doğurduğu faciayı dinde rabilirdi? Hangi dil, hangi ırk ve hangi töre masumların içinde yandığı bu ateşi söndürmek için bir çatı altında buluşabilirdi?

Diljîn Kadıoğlu hangi ağıtın kendisine yakıldığını anlayacaktı? Yahut ya kılan hangi ağıt Diljîn'i anlatma kabiliyetine erişecekti?

Her şeyin sonsuza dek değiştiği, ölülerin dirilere ağladığına inandığı da ganüstü korkunç geceden sonra Diljîn için kıyamet kopmuştu; gerçeklerden haberdar olması, hayatının eskisi gibi düzene girmeyeceğinin sebebi sayıldığından Diljîn, Rozerin Zeyno için iyi düşünmeyi o geceden sonra bırakı

Sahi, Kadıoğlu Aşireti'ni cehennem çukurunun içine atıp ortalıktan kay bolan kadın yaşıyor muydu? Neredeydi? Kiminleydi?

Felaketin neye bağlandığını bilmeyen Kadıoğlu ailesinin bazı fertleri, Zerda'nın saklanan gelinini bulduğuna ve söylediği gibi canını aldığına inanıyorlardı. Korkunç inanışın yanlış olduğunu beklemelerine rağmen kimse duymak istedikleri haberi doğrusuyla paylaşmıyordu.

Kasıt mı yoksa farkındalık mı bilinmez, herkes dilsizi oynuyordu.

Daha can sıkıcı durumlar ise Barbarosların aç ağızlarıyla uluorta konuşmalarıydı; birlik olmak teklifiyle kan davasına karşı duran Kılıçhan Aşireti'ne kasten karşı gelen Barbaroslar, Rozerin'in kanını akıtacaklarına dair yemin etmiş, bu savaşın burada sona ermeyeceğini sokaktaki insanlara anlata anlata Kadıoğlu ailesinin duymasını sağlamışlardı. Onlara göre Rozerin ölse dahi Kılıçhan veya Kadıoğlu Aşireti'nden bir can daha alınacaktı.

Kimin ne durumda olduğunu bilmiyordu Diljîn. Günlerdir eve gelmeyen Cesur, Rehma ve Siyabend'den bir cevap alamıyordu. Aile büyüklerine Rozerin'in adını korkudan anamadığından akıbetini de soramıyordu.

Nefes almanın güç olduğu zamanları yaşıyordu Diljîn ve bazen yaşadıklarının gerçek olmadığına inanıyordu. Aksi hâlde kafayı yemediği için de kendinden şüphe duyuyordu. Belki de aklını kaçırmamak için hep olumlu düşünme gayreti olduğundandı ama olumlu hiçbir şey yoktu elinde.

Kaynanası Rozerin'i aldığından beri eve gelmiyordu. Eve gelmeyi reddo-

* Alaz, alev.

diyordu. Kendi ailesine başkaldırmıştı Zerda Kadıoğlu. Kocasını karşısına almayı tercih etmişti. Başlatılan kan davasını da böylelikle kabul etmiş oldu.

Son durumu öğreneceğine inandığı ancak bakınca inancının kırıldığı görümcesine donuk bir bakış attı. "Annenle konuştun mu, Hawar?"

Hawar, yüzüne bakmadan soğukluğuyla inciten sesiyle, "Hayır," diye cevapladı.

Ciğerlerini zorlayan acıyı bastırmak için derin bir nefes aldı kadın. Hawar ve Nil sadece Rozerin'e değil, Diljîn'e de kırgılardı artık. Görmezden geliyor, mecbur kalmadıkça konuşmuyorlardı. Kayınpederi ve yadê Keje dışında kimse Diljîn'le pek konuşmuyordu. Bir aramasını dahi yanıtsız bırakmayan Siyabend telefonunu açmıyordu. Olanlara en başında kendini hazırlasaydı, bugün bu kadar çok üzülmezdi. Lakin gerçeklerin böyle ortaya çıkacağını da hiç düşünmemişti Diljîn.

"Lütfen onunla konuşunca bana da haber verir misin? İyi olup olmadığını merak ediyorum."

Görümcesi ona bakıp alay edercesine gülünce başını salladı. "Elbette, yengeciğim," dedi, manalı sesi hançeresinden derin bir uğultuyla yükseliyordu. "Son olaylardan eminim haberdar olmak istersin."

Günlerdir neler yaşadığını kendi biliyordu. Kocasıyla inişli çıkışlı evliliği, herkesin haksız öfkesi ve geceleri onu uyutmayan Arjin'in intiharı... Tetiği korku duymaksızın çekerek canına kıymıştı. Diljîn bahçede adım atmaya ürkerken evde yapayalnız kalmıştı ve şimdi Hawar onu alaya alarak canı hiç yanmıyormuş gibi kasten yakıyordu.

Ilımlı kalmak için verdiği mücadeleyi kaybetti Diljîn. "Şans eseri duyup, susmama sebep olan bir konudan beni sorumlu tutamazsınız, Hawar!" Azarlarcasına yükselen sesine engel olamadığından vicdan azabı duyarak çabucak söndü.

Yeniden sakinleşmek için yüzünü avuçlarına saklayıp birkaç saniye bekledi. Kimseye kızmaya hakkı yoktu. Herkes birilerini koruma amaçlı susmak zorunda kalmıştı, sonradan duyanların ise başından beri içinde olamadıklarından öfkesi vardı. Yaşanılan hayal kırıklıkları, ortada dönen yalanlar ve en kötüsü Rozerin'in ihaneti Kadıoğlu ailesinde büyük yaraya sebep olmuştu. Bunun için onları suçlamaya hak görmüyordu kendinde Diljîn.

Neticede Rozerin Zeyno bir ailenin değil, birçok ailenin dağılmasına sebep olan kadındı.

Siyabend ve kardeşlerinin, Viyan ve geri kalan akrabalarının ona olan kızgınlığına da Rozerin'e olan nefretlerine de hak veriyordu. Fakat bilinmeyen gerçekler vardı, onlara hatırlatmakta da hak görüyordu kendisinde.

"Bak, Rozerin'in yaptıklarını savunmuyorum," diye söze girdi kararlı bir edayla. "Ama bu evliliğin yanlış olduğunu belirten, kabul etmemek için direnenlerden biri de Rozerin'di. Kaçtım dedikten sonra intihar etmeye kalkışı ama ağabeyin izin vermedi. Sizlere zarar gelince yine gerçekleri ortaya çıkarmak istedi fakat aileler hüküm koyup susturdular kadını. Tamam, sonuna kadar savunamam ama sadece onu da suçlayamam."

Kollarını göğsüne kavuşturan Hawar dudaklarını birbirine bastırarak başını yavaşça salladı. "Hı hı... Ailem ve ailesi hiç suçu olmayan bir adamı, kaçtım yalanıyla ihanet eden kadınla sırf kan davasına engel olmak için evlendirdi. Yani, senin koruduğun kadının iğrenç iftirası, birçok insanın canına mal olmasın diye."

"Hawar..."

"Diljîn!" diyerek elini kaldıran Hawar konuşmasını bir çırpıda kesti. "Rozerin Zeyno sevdiği adamı korumak için hiç suçu olmayan bir adama iftira attı. Sence bunun bir affı var mı? Aşiretin kurallarını, kan davasını bir kenara bırak, onları katmıyorum bile. Biri senin ağabeyine bu iftirayı atsa ve baba evine hiçbir şey olmamış gibi gelin gelip ağabeyinle evcilik oynasa, sen onu affeder misin?"

Sözleri tüketen sualin, önünde sonunda yüzüne vurulacağını biliyordu Diljîn. Empati yapınca ilk bakışta herkes haklıydı ancak suçlamak, anlamaktan daha zor geldiği için hepsi haksıza düşüyordu.

Canını acıtan sorunun ardından karşılık veremedi, yapabildiği tek şey kafasını eğmek olunca Hawar ayaklandı.

"Ailene yapılmasını istemediğin şeyleri başkalarının kabul etmesini bekleme yoksa senin kalbini çok fena kırarım!" sözleriyle yengesini incitmekten sonra kapıya vardı, çıkmadan önce de kendince verdiği kararı kesin ve net sesiyle bildirdi. "Ölmemişse bile onun cezasını vermek boynumun borcu olsun!"

Kapıyı çarparak çıkan görümcesinin arkasından bakarken dudakları titredi. "Ama susmak zorunda kalan bir kadını da suçlamazdım, Hawar."

Dizlerini kendine çekip şakaklarını kolları arasında sıktı. Yine Arjîn'in kafasına sıkıp yere yığıldığı görüntüler canlandı zihninde ve devamında korktuğu kaos... Her şey net, şimdi yaşanıyormuş gibi taze ve hiç iyileşmeyecekmiş gibi acı veriyordu.

Çığlıklar... Gözyaşları... İsyanlar ve suçlamalar... Kaosun ne olduğunu tam da o gece öğrenmişti. Keje Kadıoğlu'nun en başından beri engellediği kaosun ne olduğunu resmen o gece anlamıştı.

Kollarını biraz daha sıktı, şakaklarını biraz daha zorladı...

Kadıoğlu konağını sarsan yetim çığlıklarını bir tek o mu duyuyordu? Ha-

tasının bedelini kat kat ödeyen Rozerin'in ruhu mu geziyordu bu evde de yalnızca Diljîn hissediyordu?

Yoksa cesedi evden kimsesizler gibi çıkarılan Arjîn'in çığlıkları mıydı?

Her ismin çığlığını duyduğuna kendini inandırabilirdi Diljîn ama ya bastırdığı kendi acısı? Kendi canına kıyan bir kadının merhametsizliği yüzünden hepsi yaşayan ölüydü bu evde. Herkesi kendiyle beraber öldürmüştü; yaşama sevincini, insan sevgisini, sonsuz güveni... En çok da güveni...

Kaçtım iftirasından nerelere geldiklerine hâlâ inanamıyordu. Rozerin'in tıpkı Arjîn gibi canına kıymasına yahut kaçmasına müsaade etselerdi, durum tam da bugün böyle olacaktı ancak kimse bu denli nefret dolu olmayacaktı.

Fakat... Zerda Kadıoğlu öldürmek için gelinini götürmesine rağmen kimse karşı çıkmamıştı. Ne Hawar ne Nil ne Siyabend...

Ya karısının ondan koparılıp götürülmesine müsaade eden Cesur ne hâldeydi? Hangi yangının içinde külüyle kalıncaya dek yanıyordu? Kurtarmak için Ağrı'ya kaçıran adam, kendi eliyle teslim etmeyi nasıl kaldırabiliyordu? Ya Rozerin gözleri önünde annesinin intikam kurşununa kurban gitmişse?

Sorular, ihtimaller, belirsizlikler, korkular, çaresizlikler... Yığınla büyüyen, çözülmedikçe şiddetlenen kargaşalardan geriye kalanlardı. Sorumsuzluğun sorun hâline geldiği vaziyet, hak etmeyen birilerinin ölümüyle sona yaklaşmıştı.Rozerin'in öldürüldüğü ihtimalini düşünmeye cesaret edemediğinden o geceki kargaşayı atlatmaya çalışıyordu Diljîn. Rehma'nın veda edişinden sonra her şey dakikalar içinde gerçekleşmişti, facia yalnızca Arjîn'in söyledikleriyle değil, kafasına sıktığı kurşunla kopmuştu.

Hiçbir kuvvet Diljîn'i eskisi gibi olacaklarına inandıramazdı.

Üzerine gelen duvarlardan kaçamazsa çığlık çığlığa bağıracaktı, ölü ruhları ağırladığına artık inandığı odadan boğulurcasına nefes nefese çıktı. Odadan çıktığı anda yüzüne vuran soğuğun etkisiyle sıkışmışlık hissinden aniden kurtuldu. Diljîn dışarı çıkmasa, kemiklerini kırana kadar kendini sıktığını fark edemeyecekti.

Derin nefes egzersizlerine başlamıştı ki bahçedeki garip hareketliliği sezdi. Hareketliliğin sebebi neyse kalabalığın ilgisi yalnızca taşlı yola kayıyordu. Diljîn, eli kalbinde korku içinde sendeleyerek taşlı yola baktı, gözüne ilk ilişen Siyabend Kadıoğlu oldu. Yüzüne bakmayı kendine hakaret sayan kayınbiraderinin tüm bu olanların sorumlusu Diljîn'in kendisiymiş gibi davranmasına içerlenemeden yanındaki surete –beklenmeyen surete- odaklandı.

Kapı eşiğinde avazı çıktığı kadar bağırsa yeriydi, beklenmeyen adamın ansızın çıkıp gelişi kadının aklını kaybetmesine sebep oluyordu neredeyse. Arkasına adamlarını, yanına kardeşlerini almıştı Cesur Kadıoğlu. Güçlü dur-

mayı alışkanlık hâline getirdiğinden yıprandığını saklamak için vakur tavırlar sergiliyordu, oysa tükendiği aldığı nefesi bırakamayışından dahi belliydi.

Diljîn yanında Rozerin'i görmeyi istedi. Bir daha hiç olmayacağını bilerek...

Kalabalığın içinde Diljîn'in dehşetini yaşamayanlar Dildar ağa, kardeşi Bedo ve yadê Keje idi; geleceğini mi biliyorlardı yoksa gelmek zorunda kalacağını mı? Önünde sonunda açıklamasını yapmak için geleceği yer bu evdi. Nereye kaçarsa kaçsın, yaptıklarının hesabını vereceğinden gelmeme ihtimali söz konusu dahi değildi ancak bu kadar erken... Evvelinde kopan kıyametten sonra... Üzerinden yalnızca dört gün geçmişken...

Hawar'ın çığlık çığlığa ağabeyine sarılışını biriken yaşlar sebebiyle seyrederken zorlandı Diljîn. Kız kardeşini teselli sözleriyle sakinleştirmeye çalışan Cesur ağanın teselli vermekten çok, sağlam desteğe ihtiyaç duyduğunu görebiliyor, esasında sezinliyordu. Kız kardeşinin saçlarını öpüp korkmamasını söylerken, bariz acı çekiyordu.

"Bir an... Gelmeyeceksin sandım... Seni de Rehma'yı da kaybederim diye çok korktum."

Kaybetme korkusunu dillendirmeye cesaret eden Hawar'ın çığlık çığlığa ağlamasına sessiz sedasız eşlik etti Diljîn. Onun gözünden baktığında küçük kız kardeş olarak epey haklıydı; ağabeyine yaşatılanlara karşılık hataları asla hafifletemez, kabul etme hatasına düşmezdi çünkü Cesur'u kurşun değil, atılan iftira öldürmüştü.

Her şeye hazırlıklı olmanın külfeti altında ezilirken Cesur ve Ferman'ın el ele vermesi, olacak birçok büyük olayın önüne geçmişti. Birlik olmalarını beklemeyen ahalinin inancı ve beklentileri onlar kadar Diljîn'i de sarsmıştı fakat bu da Rozerin'in ölüme götürülmesine engel olamamıştı.

Zira evinin bahçesinde ismi spekülasyonlarla anılan Arjin Barbaros, ansızın gelerek itiraf ettiği gerçeklerle şüphelerinin peşine düşen Zerda Kadıoğlu'nu şaha kaldırmıştı. Hiçbir kuvvet onu durdurmaya, susturmaya yetememişti. Ne Dildar ağanın dur ihtarı ne de Keje'nin giderse bir daha bu eve ayak basmayacağı uyarısı...

"Kan davanı bitirdin mi, Cesur ağa?"

Diljîn irkilerek bakışlarını ağabey kardeşten ayırdı. Allak bullak olmuş zihninde devamlı aynı şeyler dönüp duruyor, parçalayarak silmek istediği görüntüleri istemsiz ağırlıyordu. En alakasız anda ya Arjin'i anımsıyor ya Rozerin'in öldürüldüğü ihtimalini ya da Zerda Kadıoğlu'nun arkasına bakmadan bu kapıdan çıkıp gidişini...

Bedo Kadıoğlu'nun ürkütücü sesi kalabalığın nabzını hızlandırdı. Beklenen yüzleşme, korkulan çarpışma sıcağı sıcağına gerçekleşiyordu; Bedo ağa yeğenini affetmeyecek, yapılanların hesabını tek tek soracaktı.

Kılıçhan Aşireti'yle hukukunu sonlandıran ilk isimdi, hâlbuki Nezir Kılıçhan'ı dost bilen, kardeş gibi seven Bedo ağanın ta kendisiydi.

Cesur'un sessizliği makul açıklamalar bekleyen Bedo ağanın sıkılıp bir adım daha öne atmasına sebep oldu. Ortalarında bekleyen annesi Keje'ye manidar bakışlarıyla kafasını ağır ağır salladı.

Diljîn ne olduğunu anlamadı ancak Bedo Kadıoğlu'nun gazabından ürküyordu. Arkasında bekleyen Dildar ağaya rağmen olacakların önüne geçilemeyeceğini az çok tahmin ediyordu. Oğluyla göz göze gelişlerini, konuşmadan anlaştıklarını az çok görebilmişti.

"Kan davanı bitirdin mi?"

Diljîn ve Hawar'ı yerinden sıçratan sual, hiddetle bağıran Bedo ağadan tekrar gelmişti. Sualine cevap alamadığı her an Cesur gözünde yeğeni olmaktan çıkıyordu sanki. Öfkesine hükmedemezse Cesur'u paramparça edecekti.

Rozerin neredeydi, ne şekilde cezası kesiliyor, bilmiyordu ancak tüm bunlara şahit olsaydı aklından geçirdiği intiharı tüm engellere rağmen bu defa gözünü bile kırpmadan gerçekleştirirdi. Keza Diljîn izlediklerinin vahametini kaldıramayacak kadar acı çekiyordu.

Cesur Kadıoğlu susmakla doğru davrandığına inanarak amcasının karşısında durdu ancak durumları çok iyi bilmesine rağmen koca konağın bahçesinde acı çeke çeke anlatmasını isteyen Bedo ağa öyle düşünmüyordu.

Sessizlik... Hiç bu kadar can sıkıcı, hiç bu kadar tehlikeli olmamıştı.

Diljîn, kan davasını Cesur'un anlatacağından, dahası düşmemek için direnen adamın bir kelime dahi sarf edeceğinden şüpheliydi. Yeni yeni alıştığı ve kabullenmeyi başardığı karısının ardında kalanları sırtlamak, üstelik ipini çekmek için annesi de dâhil olmuşken ayakta kalmak, Diljîn'e gayrimuhtemel bir boyutmuş gibi geliyordu.

Fakat Cesur ağa ne ismini taşımayan ne de sorumluluklarını bilmeyen bir adam olmadığından, esasında Diljîn'i her ne kadar üzse de kendine hayran bırakıyordu. Rozerin'in üzerine yıktığı bütün ağırlıklara rağmen yine güçlü ve sarsılmazdı.

Ancak sarsılmaz duruşuna köpüren amcasının yıkması da saniyeler üzerine kuruluydu. Diljîn'i korkutan adım yeniden atıldı ve görmek istemediği her şey peşi sıra geldi; kolunu havaya kaldırdığı anda kadın bağırmamak için dudaklarını birbirine kenetleyerek bakışlarını çevirdi.

Cesur'un amcasından tokat yediğini değil görmek, aklının ucundan geçirmeyi hakaret sayardı Diljîn ancak acı gerçek ortadaydı ki Bedo Kadıoğlu buna yeltenmişti.

Rehma gözüne ilişiğinde Diljîn'in gözünden yaşlar ardı ardına süzüldü. Ağabeyinden gözünü ayırmayan adamın ani hamlede bulunmamak için ken-

dini zapt edişini ızdırap çekerek izledi. O tokadı bir kez dahi yememiş Rumi'nin kimseyle yüzleşmeden, yaptıklarının hesabını vermeden Rozerin'in hayatını mahvedip gidişini affedemedi.

Kara hareleri usulca öfkeli kayınbiraderine kaydı, Siyabend'in onun gibi bakışlarını çevirdiğini görünce kulağına ilişmesinden korktuğu tokat sesini nefesini tutarak bekledi. Hayatı boyunca yaşayacağı en ağır beklentiydi...

Yerine bastonun yere vurulan tok, uyarıcı ve ritmik sesi duyulduğunda Diljîn irkilerek bakışlarını yeniden onlara çevirdi. Yine Cesur'u korumak için oğlu ve torunu arasında kalkan olan Keje Kadıoğlu'nu gördü. Rezaleti engelleyecek güçteki tek isimdi.

Eli havada kalan yaşlı adam hışımla annesine dönerken, Cesur Kadıoğlu maruz kaldığı aşağılayıcı davranışa karşılık sessizliğini koruyarak gözünü kırpmadan amcasını izliyordu.

Keje Kadıoğlu vakur edasıyla gerçeği oğluna bir kez daha söyledi. "Hükmü öne süren benim, Bedo!"

"Yadê!"

"Sen annene de mi tokat atacaksın?"

Bedo ağa hiddetiyle sarsılarak kolunu indirdi, yeğeniyle arasına kalkan kuran annesine kafasını ağır ağır salladı. "Haşa, Keje Hanım haşa! Sana kalkan her el kırılsın ama..." dediğinde Cesur'a dönmeden işaret parmağını ona doğru kaldırıp hiddetle salladı. "Bu saygısızlık çok fazla!"

"Ben istedim."

Gözlerini sımsıkı yumdu, karşısındaki kadının annesi olduğu bilincini yitirmeden öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Diljîn ortalığı yıkmasını beklediği adamın annesi olunca nasıl içten içe çıldırdığını kendi gözleriyle gördü. Herkesi susturanın Keje olmasına, başından beri içinde olmasına bugün seviniyordu yoksa Cesur ve Rozerin'i hiç kimse Bedo'nun gazabından koruyamayacaktı.

"Oyun oynayarak mı?" sualini hiddetle yöneltti. "İftirayı örttünüz, Nezir ile birlik olup onu korumam altına almama müsaade ettiniz."

Bedo ağa korumasına aldıktan sonra kimse Rozerin ve Cesur hakkında konuşamaz olmuş, bu sayede Kadıoğlu Aşireti'nin saygınlığı bir ölçüde korunmuştu. Öfkesinden göremediği gerçeği kim bilir ne zaman fark edecekti. Ancak onun açısından bakıldığında oyuna gelmek kabul edilemez bir hataydı.

Söz konusu annesi olmasa yeğeninin yaptıklarını şüphesiz ihanet sayardı.

Keje Kadıoğlu bir adım daha atarak Cesur'un önüne geçti, yine de boylu poslu adamın önünü kapatamadı. Hükmen galip gelse de cüssesinin yanında küçük fakat güçlü kalıyordu.

Bastonunu olduğu yere hınçla indirdi, hiddetli oğlunun dikkatini kendisi kadar söyleyeceklerine de çekmeye gayret etti. "Rozerin'i ancak sen koruyabilirdin, Bedo. Yapmasaydım, Zerda onu öldürecekti!"

Annesinin gözlerine baka baka konuşurken öfkesinin aksine pek serinkanlı davrandı. "Öldürmedi mi zaten?"

Hawar'ın kopardığı acı feryat Rozerin için miydi yoksa annesinin elini kana bulamasına mıydı bilinmez, Diljîn gözlerini sıkıca kapattı ve gözyaşının akıp gitmesine müsaade etti. Günlerdir merak ettiği kadının akıbetine dair havadisi almıştı. Öldürülmüştü... Hak edilmemiş bir ölümün reva görülmesine katlanamadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamak isterken sessizce gözyaşlarını akıtmanın acısını aldığı haber kadar çekti.

Zerda Kadıoğlu oğlunun ayağını kaydırarak yaşamından suiistimal eden hatalı gelinini öldürmüştü. Kimsenin Rozerin için gözyaşı dökmesine affı yoktu, kimse Rozerin'i anlamayı seçmiyordu.

Gözlerini açtığında ilk gördüğü Cesur olunca Diljîn neden affedemediklerini çok daha net anladı, amcasına pür dikkat kesilen adamın az sonra dizlerinin üzerine çökecek olmasından öyle korktu ki rezaleti hak etmeyenin Cesur olduğu yüzüne bir kez daha çok sert bir şekilde vuruldu.

"O kadının hayatını elinden alarak öldürmedi mi? Öldürerek Ferman'ın silahı çekmesine izin vermedi mi? Kadıoğlu gelinine Ferman silah kaldırıyor, Keje Hanım. Senin aileni tehdit ediyor!" derken yeğeniyle arasına kalkan olan annesine tekinsiz adımla yaklaştı, kafasını yana çevirdi ve kulağını annesine doğru yaklaştırdı. "Söyle hele, ben bunu Kılıçhanların yanına bırakır mıyım? Ben o silahı Nezir'in alnına sıkmaz mıyım?"

Rozerin'in ölümünden sonra kızının hatasıyla felç geçiren babası mı suçlanıyordu? Nezir'e kaldırılacak silah kuşaktan kuşağa atlayacak kan davasının köklenmesi demekti ki bunu da Bedo Kadıoğlu'nun kabul edeceği ve üstlenneceği de açıktı. Diljîn çıldırdı, çıldıracaktı. Bu musibet kimin imtihanıydı? Nasıl oluyor da en suçsuzu bile suçlu konumuna düşerek canına bıçak dayandırılıyordu?

"Ferman zırh gibi çocuktur, Bedo ağa en iyi sen bilirsin," diye seslendi Keje Kadıoğlu. Gerçekleri çok sonradan öğrenen oğlunun, hiddetine yenilip ailesini dağıtmasına engel olmak için canıyla mücadele edebilirdi fakat biliyordu ki Bedo ağa ona karşı gelmez, sözünü yine ikiletmezdi.

"Gözü döndü mü, biri ona ait olana dokundu mu paramparça eder. Dostu düşmanı tanımaz. Benim gelinim hayatında en çok değer verdiği parçayı aldı ondan," diye izah etti görmezden geldiği gerçeği. "O da dostunun annesine silah kaldırdı ve kan davasını başlattı. Rozerin'in kanını yerde bırakmaz. Sen de olsan bırakmazdın."

"Zerda adına yakışanı yaptı."

Bedo ağadan daha sakin bir edayla onayladı Keje. "Zerda haksız demiyorum ama haklı da sayılmaz."

Hiddetin kurbanı olan herkes suçlayacak tek bir isme odaklanır çünkü en kolay yol budur insanlar için: düşünmek ve anlamanın yoğun bir işçi olduğuna o kadar inanırlar ki karşısındaki kurban kadar kendilerine zarar verdiklerini göremezler. Hiddet gözü körelten şiddetli bir ışık gibidir, çabuk parlar ve çabuk söner.

Bedo Kadıoğlu'nun hiddeti çabuk sönmeyecek, herkes kadar kendisine de hasar verecekti. Diljin'in temennisi söndürecek bir kuvvetin çabucak zuhur etmesiydi, aksi hâlde Kadıoğlu Aşireti küllerin içinde soluk almaya çabalayacaktı.

"Hesap soracağın biri varsa benim, Bedo," diye seslendi Dildar ağa, kardeşiyle karşı karşıya durana kadar ağır ağır yaklaştı. "Başından beri oğlunu zorlayan da benim. Düşündüğünün aksine Cesur dayattığımız hükmü kabul etmedi..." dediğinde oğluna döndü, verdiği zararın pişmanlığını yaşadığından olsa gerek dayattığını kabul ettiği an omuzları düştü. "Oğlum kan davasını başlatıp Ferman ve Hejar'ın ölümünü üstlenmeyi de kabul etti."

"Kabul ettiği için mi bu durumdayız, ha?"

Kardeşinin sözünü kesmesini görmezden gelerek geçmişte olanları doğrudan anlatmaya devam etti Dildar ağa. "Hayır, Rehma için hükme boyun eğmek zorunda kaldı. Davamız bir aileyle sınırlı değildi ki kime kaçtığını bilmediğimiz bir adam daha vardı. Rozerin, Cesur'a kaçtığını söylediği için pişman oldu. Ölmeyi göze aldı ve gitti ama ölmesine de izin vermedik. Girişimleri hep başarısız çıktı."

Sonuçlara katlananlar için olayların başlangıcı bazen anlamsız kalır. Bedo Kadıoğlu'nun yüz ifadesi ağabeyinin söylediklerini her ne kadar dikkatle dinlese de anlamsız olduğunu belirten manayı apaçık ağırlıyordu.

Dildar ağa hak verircesine kafasını ağır ağır salladı. "Hatası çok büyük evet, hatasını asla kabul etmiyorum, etmeyeceğiz de. Adı bir daha anılmayacak, ailemize tekrar katılmayacak..."

Bedo istihzayla güldü, "Almamızı mı bekliyorsun?" diyerek görmezden geldiği yeğenine hiddetle döndü. "Ulan sen hâlâ o kadını yanına alacağını mı sanıyorsun?"

Amcasını ikna etmek için konuşma gereğinde bulunmadı Cesur. Duruşunu hiç değiştirmeden konuşan herkesi dinleyerek bir anlamda boyun eğiyordu. Ama sanki konuşsa... Kadıoğlu konağını kendiyle beraber herkesin üstüne yıkarak enkaza sebep olacaktı.

Sözü tekrar kesildiği için gerilen Dildar ağa sağ elini kaldırıp kardeşini

vakarlı ifadesiyle ikaz etti. "Sözümü kesme, sözümün kesilmesinden hoşlanmam, Bedo." Elini indirip arkasında tekrar birleştirdi, öfkesi çırayla tutuşan kardeşinin nefes aldırmaz bakışlarına mümkün mertebe dayandı Dildar ağa. Her ne kadar ailenin büyüğü olsa da Bedo'nun gazabına uğramayı istemezdi.

"Boşanma davası olacak ve bitecek. Burada oyuna getirilen hepimizdik, Rıdvan ve Arjin çoğu şeyi bozdu, bozdukları için de hak ettiklerini yaşadılar. Cesur bugün Van sokaklarını gezecek, konuşan tek bir kişi olur, ailemize tek bir Allah'ın kulu dahi dil uzatırsa o zaman gel hesabını bana sor!"

Oğlunun üzerine yıkılacak her suçlamayı göğüsleyerek koruması altına aldı, bu sayede suçu olmayan oğlunun yükünü hafiflettiğine amansızca inandı. Zamanında Cesur'un hükme karşı duruşunu kabul etmediği için babası ölesiye pişmanlık duyuyordu.

Cesur ile göz göze geldi, direktifleri ardı ardına sıralarken kendinden emin ancak hayatı küle dönen oğlu için vicdanı pare pare yanar hâlde, "Yarın önce Yüksekova'ya gideceksin, oradan Hakkâri'nin bütün meydanlarını gezeceksin. Yiğidine, çakalına kendini göstereceksin. Sana kaldırılan tek bir silah olursa oğlum, kan davasının başlatmak hakkındır!"

Cesur Kadıoğlu emirlere boyun eğdi. "Emriniz ne ise kabulüm, Dildar ağa!"

"Zerda'ya kaldırılan silah, Dildar?" diye sordu Bedo, kabul etmediği esasında öfkesini diri tutan sebebi bağırırcasına hatırlatarak. "Bu silah sana kaldırılmıştır. Susacağımı mı sanıyorsun?"

Dildar ağa öfkesinden yine önünü göremeyen kardeşine kaçırdığı önemli ayrıntıyı sakince paylaştı. "Zerda silahı sıktığında Derhawları çağırmıştı. Zeyno'yu alırken Cesur oradaydı, oğluna da silah kaldırarak karşısında olduğunu belirtti. Bu durumda Zerda'ya kaldırılan silah Derhawlara kaldırıldı, benim oğluma değil."

Bedo Kadıoğlu'nun gardını kıran ayrıntı Keje'nin beklediği vakitte gelince, "Bu konuyu akşam aşiret bireyleri gelince tartışırız, Cesur yukarıya çıkabilirsin," diyerek araya girdi ve tartışmanın alevlenmesine engel oldu.

Dildar'ın sabrı ve dirayeti olmasa Bedo yakılmadık gemi bırakmazdı. Oğlunun yapıcı tavrı dökülecek kanlara engel oluyordu yoksa şimdiye kendi torunlarından birisinin cenazesine katılmış olurdu.

Cesur yanlarından ayrılmadan evvel icazet almak için babasıyla göz göze geldi, babasından beklediği müsaade gelince de hareketlendi. Boynunu geren iplerden bir an önce kurtulmak için hızlı davranmak istiyordu lakin kan dökmeye müsaade gören amcasının yanından geçerken duymayı beklediği cümleleri ustalıkla dillendirdi.

"Rozerin Zeyno benim için öldü! İçin rahat etsin, amca."

Sersemlemiş edasıyla olanları izleyen fakat konuşmanın seyri değiştikçe emin olduğu ölümün belirsizliğe dönüştüğünü fark eden Diljin, anlamadığından olsa gerek çatlamak üzereydi; Rozerin'in öldüğü anladığı kadarıyla hâlâ kesin değildi. Kendini güçlükle toparlayıp, yere düşmemeye gayret ederek yürümeye çalıştı.

Onu izleyen kocasından titreyen ellerini saklamak için tırnaklarıyla avuçlarını kanatana dek sıktı, Cesur ağanın peşine düşerken de birinin onu çağıracağı endişesi duyarak sakince yürüdü. Gerçeği hemen öğrenmezse yadî Keje'ye sormak durumunda kalacaktı. Merdiven basamaklarını sabır çekerek çıktı, her adımda Cesur ondan uzaklaşıyormuş gibi hissetmek Diljin için yeni bir duyguydu.

Cesur Kadıoğlu kendi kararlarıyla yaşadığı hayatından böyle uzaklaşmıştı demek ki... Üstelik bu kuvvetli his Diljin'i delip geçmişken Cesur'a neler yaşatıyordu?

Birinci katın avlusunu geçtiklerinde ne konuştuklarını duymasınlar diye Diljin üst kata kadar çıkmaya azmetti. Merdivenleri yine aynı telaşla çıktığında Cesur'u odasına girmeden evvel yakalamak istediğinden aceleyle seslendi. "Cesur..." derken adımlarını durdurdu ve telaşına yenik düşerek üzüntüyle yeniden seslendi. "Cesur ağa!"

Ne soracağını bildiğinden olsa gerek adını anmasına izin vermeden yengesini yanıtladı. "Yaşıyor, Diljin yaşıyor... Merak etme."

Yıkıcı günlerin sonunda ilk defa içi rahatlayarak soluk aldı Diljin, tırnaklarıyla kanatırcasına hırpaladığı avucunu sol yanına yaslarken, hâlâm olamadığı tebessümü dudaklarına gayriihtiyarî yayıldı.

"Ferman ağa aldı, değil mi?"

"Evet..."

Sırtına doğru, "Teşekkür ederim," diyerek gitmesine müsaade etti. Konuşmak, bu adam için pek kolay ve yüklenir acı değildi. Adını aşağıda bir kere anmıştı ve söylediği sözler, sonra yapacaklarının teminatıydı.

Rozerin öldürülmemişti ama bu gerçekten ölmediği anlamına mı geliyordu?

Cesur başını bir kereliğine salladı ve adımlarına kararlılıkla devam etti. Duruşu göz korkutucuydu. Karısıyla ona ait olan odaya değil de düşmanıyla hesaplaşmaya gidiyormuş gibi tekinsiz ve güçlüydü.

Bir gösteriden mi ibaretti yoksa başından beri gerçekten düşman olmadığı kadın artık karşıt tarafta mıydı? Odasına girdiğinde neler hissedeceğinin merakına, hislerini sezince de tasasına düştü Diljin. Ne olursa olsun, Rozerin ile yaşadığı özel anlar vardı ve son günlerde ikisinde olan değişikliği en çok Diljin fark etmişti.

Cesur için dilediği her dilek yarım ağızla son buldu, üzülerek sırtını merdivenlere dönen kadın kulağına çalınan keskin seslerle duraksadı. Ne olduğunu başta algılayamadı ancak sesler hızlanarak büyüdüğünde irkilerek önüne döndü ve az önce Cesur'un girdiği odadan geldiğini anladı.

Kapı ve duvara çarpıp kırılan eşyaların sesleri yükseldikçe sol yanına bastırdığı elleri zangır zangır titredi. Cesur ağa tekelinde ne yaşandıysa kendi elleriyle kırarak yıkıyordu; kalbi ve ailesi arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı. Bugün ailesini seçen Cesur Kadıoğlu, Rozerin'i hayatından, yaşanmışlıkların onlara kaldığı odasından başlayarak çıkartıyordu.

Diljîn'in bu güçteki adamı zapt etmeye asla gücü yetmezdi, onu durdursa durdursa ancak Rehma durdurabilirdi. Cesur'un öfke anıyla kendine zarar vermesinden korkuyordu. Rehma'yı çağırmak için donuk uzuvlarını güç bela hareketlendirdiğinde kapalı kapı hışımla açıldı ve Cesur nefes nefese kalmış şekilde eşikte belirdi.

Can yakan bakışlarıyla Diljîn'e çattı. "Hawar'a söyle, o kadının tüm eşyalarını atsın, oda tamamıyla boşaltılsın. İşiniz bitince kilitle, anahtarı da bulamayacağım bir yere koy, Diljîn... Kendin dahi hatırlamayacağın bir yere koy ki yakmayayım odayı!" dedi, öfkeden çatallaşan sesi sırtını kadına döndüğünde fısıltıya dönüştü. "Yakmayayım konağı..."

Çaresizce kabul etti ve tek kelime etmeden odaya tekrar girişini seyretti.

İstediği her şeyi ikiletmeden harfiyen yaptı Diljîn... Yapmak zorunda kaldı... O günden sonra kimse o odaya girmedi. Yadê Keje odanın anahtarını alıp sakladı. O günden sonra da Rozerin'in adı o evde bir daha anılmadı.

Cesur ağa meydanları korumasız gezdiğinde kimse karşısına çıkamadı. Kimse hesap sormadı. Hakkâri'ye vardığında onu bizzat karşılayan Rıdvan'ın amcası İlyas oldu. Ona meydan okuyan Barbaros ailesi görücüye çıkmadı. Böylelikle kan davası başlamamış oldu ya da herkes Rozerin'i bulmanın peşinde olduğu için vahim sessizliğe büründü.

Birbirinden daha beter geçen günler, haftaları kovaladı... Belirsizlik geçen zamana acımadı, ne olacağına dair kurulan düşler, olası ihtimaller bir bir yıkıldı. Kimini bir kadının sorusu, kimini bir kardeşin öfkesi yıktı.

Rozerin Zeyno Kadıoğlu'nun yokluğu herkesi korkuttuğu gibi Ferman Kılıçhan'ı hedef tahtası hâline getirdi. Ancak kardeşini koruyan ağabey için kimsenin ne tehdidi ne sorgusu önem arz etti.

Cesur geçen süre zarfında Rehma ile iki kere İstanbul'a gitmiş, uzun sayılacak sürelerde orada kalmışlardı. Bu sırada Dildar ağa ve kardeşi Bedo aşiret büyükleriyle görüşmelerde bulunmuş, kanaat önderleriyle olası kan davasını engelleme kararına varmışlardı. Aşiret toplantılarına katılmayan Nezir ağa, oğlu Ferman'ı da göndermemiş, vekili saydığı kardeşinin katılmasını sağla-

yarak -onun aracılığıyla- kan davasına karşı olduğunu söylemiş ve adamların geri çekilmesini emretmişti.

Zerda Hanım'ın evine ayak basmayışı Diljîn kadar aile üyelerini de tedirgin ediyordu. Cesur'un kapattığı ağızlar Zerda'nın yokluğuyla gizliden gizliye açılmıştı. Ailesine sırtını dönmüş gibi kimseyle konuşmuyor, kızı Hawar dışında iletişim kurmuyordu.

Ancak Diljîn'i tedirgin eden diğer husus yadê Keje'nin sabırla sürdürdüğü sessizliğiydi. Kopacak kıyameti engelleyecek, yine kıyameti koparacak kararı sahip tek isimdi, ne yapacağını kestiremediğinden içten içe ürküyordu.

Boşanma davasının nasıl başlayacağı meçhulken, nasıl sürdürüleceği akıllara zarar sonuçlar veriyordu. Boşandıktan sonra Rozerin'in nereye gideceği, Cesur'un ise ne yapacağı asıl merak uyandıran hususlu.

Olaylarla birebir ilgilenen Rehma, sonucun nasıl olacağını kestiremediğinden bekleyen karısına bir şey söyleyemiyordu. Öte yandan iyileşmelerin başladığı evlilikleri yine uzaklaşmalar sebebiyle eski düzensizliğine dönüşmüştü, Rehma toparlamak için elini her attığında Diljîn boş bırakarak hayal kırıklığına uğratıyordu.

Rozerin'in kendi elleriyle kurduğu zemin gidişiyle üzerlerine yıkılmıştı.

Takvimler *on iki ocak iki bin yirmi bir*i gösterdi. Rozerin Zeyno Kadıoğlu'nun kayıplara karışmasının elli dokuzuncu günüydü. Her gün teker teker ekleniyor, eskiyen yapraklar yakılarak küle çevrilinceye dek ellerinde kalıyordu.

Aramaların hâlâ sonuç vermediği gün ortasını geçmek üzerelerdi, dondurucu soğuğun estiği Gevaş, Diljîn'i kaskatı kesiyordu ya da Kadıoğlu konağında huzur kalmadığı için kış daha sert geçiyordu.

Kahve isteyen adamlar için dolu tepsiyle mutfaktan ayrıldı Diljîn. Soğuğun kemiklerini acıttığı bahçeden merdivenleri kahveyi dökmeden hızlıca çıkmak imkânsızdı. Restorasyon zamanı birinci kattaki mutfağı iptal ettikleri için hâlâ kızıyordu Diljîn. Nasıl kışı düşünmeden hareket etmişlerdi?

Basamakları söylene söylene çıktı, oturma odasının bulunduğu orta eyvana geçen Hawar, Viyan İzel ve Nil'i gördü. Kuzenleri bu sabah yanlarına gelmişti. Varlığını belli etmeden soldaki küçük eyvana geçerek çalışma odasının kapısına vardı. Ne yaptıklarını bilmiyordu bu yüzden önce odanın kapısını tıklatarak geldiğini haber verdi. Elindeki tepsiyi düşürmemek için sıkıca tutup kapıyı ardına kadar açtı. Üç kardeşi yine odada sıkıntılı ifadeleriyle buldu.

Siyabend pencere kenarında ayakta bekliyor, Rehma çalışma masasında oturuyor. Cesur ağa ise odada volta atıyordu. İçeri alınacak mıydı yoksa Siyabend mi tepsiyi alacak bilemediğinden Cesur'u bekledi.

Cesur ağa bakışlarıyla içeriye buyur ederken adımlarına bir daha ara vermeden devam etti. Tepsiyi her zaman yaptığı gibi masanın üzerine bıraktı ve bu sırada konuşmasını kesmeyen kocasını pür dikkat dinledi. Gelişinden rahatsız olmamaları ve konuşmalarını bölmemeleri gözünden kaçmamıştı.

"Görüştün mü peki?"

"Evet, bu sabah konuştuk," diye onayladı Cesur. Yine gergin ve son iki aydır olduğu gibi mutsuzdu. "Daha doğrusu o beni aradı."

"Şerwan ağa, karının nerede olduğunu biliyor, değil mi?"

Cesur, elindeki tespihi sallarken kardeşine buz gibi bir bakış attı. Karısı olduğunu hatırlattığı her an içini alev dalgası kaplayarak yakıyordu. "Elbette biliyor," diye yanıtladı uyarı mahiyetindeki sert sesiyle. "İlk başta Barzan'dan şüphelenmiştim ama daha sonra öğrendim ki Şerwan da onun nerede olduğunu biliyor. Fakat Ferman'a söz verdiği için bana kimin sakladığını söylemiyor."

"Hak vermek gerekir," diye devam etti Rehma, ikazını çiğnercesine gözlerinin içine baktı. "Şerwan iki tarafın da yanında."

"Şu an aramızda bir taraf yok, Rehma... Ferman ile düşman değiliz."

"Ama dost da değiliz," diye fısıldadı Rehma.

Diljin odada olmasına rağmen açık bir şekilde konuşmaya devam etmeleri stresini bir miktar azalttı. Cesur ona hâlâ güveniyordu ve Rozerin henüz zarar görmemişti. Güçlü biri tarafından korunuyordu ki onu Cesur dahi bulamıyordu.

Yani Cesur karısına sırtını dönmemişti. Ama neden?

Siyabend'in önüne kahvesini bırakırken sessizce afiyet olsun dedi, çok uzun süredir suçlamayı bırakan kayınbiraderi eskisi gibi samimi, olanlara rağmen sıcak bir bakışla teşekkür edercesine gözlerini kırpıştırdı ve odada hayalet gibi süzülen yengesinden bakışlarını ayırarak ağabeyine döndü.

"Mahir ağabey Türkiye'de olmadığını söyledi. Bundan oldukça eminim."

"Ben de aynı düşüncedeyim," diye katıldı Rehma. "Kıbrıs'ta, İzzet Taşgun tarafından saklanmış olma ihtimali vardı aklımda."

"İzzet, Ferman'ın ortaklarından, değil mi? Hani şu Kıbrıs'ta otel zinciri olan adam?"

"Evet, Siyabend bizzat o."

"Ağabeyi kimsenin bulamayacağı kadar iyi saklamış kız kardeşini, boşanma celbini Ferman Bey'e gönderelim de kardeşine ulaştırsın."

Rozerin'e nefreti dinmeyen Siyabend ile tartışmayı bırakmıştı Cesur. Diljin, ağabey kardeşin kaç kez Rozerin'in yaptıkları yüzünden tartıştıklarına, Siyabend saygısızca davranışlarda bulunduğunda ise Cesur'un köpürdü-

güne şahit olmuştu. Rehma olmasa iki kardeş muhtemelen birbirine girecekti çünkü Cesur çaresiz, Siyabend haklılığından ötürü öfkeliydi.

Göz göze geldikleri an bakışlarını hata yapmışçasına çabucak kaçıran kocası, önüne bıraktığı kahveye bakmadan Siyabend'e döndü. Diljîn burnundan nefesini seslice bırakarak Rehma'ya tepkisini gösterdi.

"Rozerin, Cesur ile boşanmadan başkası tarafından öldürülürse kan davası bize de sıçrar, Siyabend. Ayrıca ne olursa olsun öldürülmesine izin vermeyiz. Rozerin'i biz tuttuk ve buraya kadar sürükledik!"

Son cümleyi her zamanki gibi duymazdan geldi Siyabend. "Annem bulduğunda peki? İki aydır eve gelmiyor, o kadını bulmadan da dönmem diyor."

Bilerek yavaş hareket eden Diljîn tepsiyi almak için uzandığında Siyabend'in sorusuyla beli bükük hâlde kalakaldı. Cesur'un, Rozerin'i koruyacağına dair bir cümle duysa rahatlayacaktı ancak çalan telefon herkesi susturdu.

Telefon Rehma'ya yakın olduğundan Cesur açıp hoparlöre vermesini istedi. Diljîn dikkat çekmemek için tepsiye yeniden uzandığında hoparlörden tanıdık, biraz da telaşlı ses yükseldi.

"Ağam..."

"Evet, Şerif?"

"Yerini tespit ettik!"

Tepsisi elinde kalan Diljîn refleksle masaya geri bırakırken, Rehma oturduğu yerden hızla kalktı, Siyabend telefonun bulunduğu masaya doğru koştu. Sanki oradan duymayacakmış gibi...

Diljîn kilit cümleden sonra usulca Cesur'a baktı. Volta atmayı bırakmış, tespihi sallamaz olmuş, şaşkınca telefona bakarak gelecek yanıtı bekler olmuştu. Gözlerini üzerinden çekemedi. Gerginliği arttıkça omuzları da yükseliyordu.

"Rozerin Hanım az önce Van'a giriş yaptı, ağam, yanında bir adam var. Onları takip eden bir düzine silahlı korumalar. Arama yapılmadı, kim oldukları sorgulanmadı bile."

Cesur ve Rehma göz göze geldi. Rozerin Zeyno Kadıoğlu canına mı susamıştı? Gayya kuyusuna gelmek, üstelik onu arayanların öfkesi bu denli artmışken hangi akla hizmet dönüyordu?

Cesur kuru kuru yutkundu. "Kimin... Kiminle geldiğini tespit ettin mi?"

"Evet, ağam."

Aradığı ismi nihayet duyuyor muydu?

"Kim?" diye sormasıyla odanın kapısı çarpılarak açıldı ve Nil odaya nefes nefese girdi. Yaşlardan ıslanmış soluk benziyle odadaki herkesi tek tek izledi. Aradığı yüze rastlayınca göğsü tıkandı. Bir müjdeyi değil de felaketin haberini verecek gibiydi. Yoksa zaten Cesur için felaket değil miydi?

Düşmemek için kapı kulpuna yaslanan küçük kız, Cesur'u incelerken yaşlı gözleriyle, "Ağabey!" diye seslendi. "Annem döndü!"

Bağırmamak için ağzını sımsıkı kapatan Diljîn zangır zangır titredi. Rozerin'in bulunmasına nasıl bir tepki vereceğini bilemezken Zerda Kadıoğlu'nun dönüşüyle sarsılıyordu.

Özel bir günmüş gibi iki kadın da dönmüştü; biri yuvasına, diğeri mezarı kazılmış eski yuvasına...

"Annem, Rozerin'in geldiğini biliyor."

Cesur'un sesi zonklayan kulaklarının arasından zar zor duyuldu. Zerda, Rozerin için dönmüştü... Diljîn söylemek istediklerini geri yuttu, yutmak zorunda kaldı, zira konuşsa hüngür hüngür ağlayacaktı.

"Cesur ağa kan davan var ve öldürmek için birimizi mi seçtiler?"

Gelmesinden korktukları Şivan Kadıoğlu'nun sesi ortama aniden düşünce acıyla inledi Diljîn. Hatırladığı son şey Rehma'nın adını bağırarak onu kucakladığıydı.

Keskin dönüşler, keskin virajlardan gelmişti ve ucu dokunan herkesi bir tarafa savurmak üzereydi.

Tevlihevî[9]

Sorun sorunu doğurur, bu kavramın manası çözüldüğünden beri sıkıntıları başını alıp gitmiş, Cesur Kadıoğlu'nu peşinden sürükler konuma getirmişti. Çirkinliğin içinde gereğinden fazla yer alıp günden güne kendini kaybederken, her şeyin yine üst üste gelişiyle imtihan ediliyordu.

Hakikatte imtihan terbiye eder, inancını benimsemişken sarsılmaktan artık her şeyin haksızlık ve büyük bir cezadan ibaret olduğuna inanır olmuştu. İnsanoğlunun belirli bir sınırının olduğunu düşünür ve pes etmesi gereken yerde durması gerektiğine kanaat ederdi.

Anlaşılmadığına dair duyduğu tedirginlik inancının sarsılmasında büyük rol oynuyordu.

Şimdi hangisi için koşacaktı? Hangisine yetişecek ve hangisine gerçeği anlatarak koruma altına alacaktı?

Hissettiği duyguların çoğunluğundan mı yoksa yoğunluğundan mı bilinmez, birkaç saniye boyunca aval aval kardeşinin koluna yığılan kadını izledi. Diljîn de her şeyin üst üste gelmesini kaldıramamış, sonunda zincirlerini bırakmıştı. Ya bu zamana kadar her şeyden muaf tuttukları Şivan'ı hangi zincirlere bağlayacaklardı?

Bitmek bilmeyen kavgalar... Şivan'a da mı sıçrayacaktı?

Ayılmasını beklediği Diljîn güvenilir ellerde olduğundan Cesur onu bırakıp gidebilirdi, zira gitmesi de gerekiyordu. Dakikalarla yarıştığı anı kaçırırsa Rozerin'i pusuda bekleyen kurtlar sürüsü kapacaktı.

Yıkımların üzerine gelmesine ramak kala meydana çıkan Şivan Kadıoğlu'na olayın iç yüzü açıklanmalı ve kardeşi Rozerin'in dönüşüyle olabilecek bütün felaketler için hazırlanmalıydı. Ancak kimsenin açıklama yapmaya fırsatı da vakti de yoktu.

Saniyelerle yarışan bir oyunun içinde adına yaşam dedikleri serüveni en acı tecrübelerle yaşıyorlardı. Keşke kardeşini bu serüvenden uzak tutabilseydi...

Cesur, omuzuna suçluluk hissiyle dokunup sonra konuşacaklarını söyleyerek Siyabend ile odadan ayrıldı. Eyvanı süratle geçtiğinde babasının keskin sesi kulaklarını doldurdu.

[9] Karışıklık

"Zerda Hanım, evine hoş geldin."

Dildar Kadıoğlu avluda annesiyle birlikte taş korkuluklara yakın durarak aşağıya bakıyordu. Cesur arkasından gelen kardeşlerine bakmadan merdivenlere yanaştı. Aylardır görmediği annesini taşlı yolda başı dik bir edayla bulunca duraksadı. Zerda Kadıoğlu gövde gösterisinden bir an olsun vazgeçmeden evvelinde kocasıyla bakıştı, ardından kaynanasıyla kasten göz teması kurdu.

"Hoş buldum," dedi, cümlesinin aksine hoşnutsuz ve kızgın görünüyordu.

Cesur olanları nefesini tutarak izliyordu, annesinin aniden eve dönmesinin şaşkınlığını bütün ailesi gibi derinden yaşıyordu. Göz göze geldiği babasına sakin olması için başını hafifçe salladı, babası bana mısın demedi. Keje'ye bakmak için dirayetli olması gerekiyordu ancak Cesur kendini Rozerin'e saklıyordu. Her anlamda onu göreceği için güçlü, kestiremeyeceği savaşları için sabırlı olmalıydı.

"Cesur ağa evde miydin?"

Basamakları ağır aheste indi, zaman kaybetmeyen annesinin imalı suali üzerine derin soluğunu ciğerlerine çekti. Rozerin'e sakladığı sabrını annesine feda edecekti anlaşılan. Annesine doğru yürürken gözlerini üzerinden ayırmadı. Ayırmaya zaman bulamadı. Arkasında Derhawların tahsis ettiği üç adamı bekliyordu.

Siyahlar içerisinde giyinmiş, yasta olduğunu düşündürürken örttüğü beyaz tülbendiyle yası bitirdiğine inandırıyordu. Sürmeyi çektiği soğuk ve tekinsiz gözleri insana korkunun ne olduğunu öğretiyordu.

Her zaman güçlü bir kadın olmuş, hata yapma lüksünü kimseye vermemişti. Bugün o güçlü kadın profilinden tehlikeli kadın profiline evirilmişti ve Cesur itiraf etmekte zorlansa da bu hâlinden bir katre korkuyordu.

"Eski karın nihayet Van'a ayakbastı, Cesur ağa haberi aldın mı?"

Buram buram öfke kokuyor, o gün elinden alınıp götürülen Rozerin'in nefretini içinde diri tutuyordu. Üzerinden seneler geçse de Zerda *eski* gelininin ihanetini unutmayacak, Rozerin'i yaşattıkları her gün için sebep olan herkesin yaşamını zehredecekti.

Karşı karşıya gelene kadar adımlarını durdurmadı Cesur, ellerini arkasında birleştirirken başını evet dercesine hafifçe salladı ve yüz yüze geldiği annesini ifadesiz tınısıyla yanıtladı. "Haberim var, yadê haberim var," dediğinde arkasındaki adamlarına baktı. "Geleceğini haber verseydin alırdım seni."

"Lüzumu yok," diyerek kestirip attı. "Evde olman şaşırtıcı, sınır kapısında bekliyorsun sanmıştım."

"Haberi benden önce öğrenen Derhawlar bilgi verseydi olurduk elbette,"

diye karşılık verdi, manası sesinde olsa da içindeki yangını dışa vurmamak için yüz ifadesindeki anlamsızlığı tutmakta direndi.

Direndi çünkü sınır kelamı aklını kurcalıyordu. Zeyno nereye gitmişti de sınırda bekleyecekti? Cesur ağa annesine tam olarak nereye gittiğini öğrenemediğini belli etmedi. Dudağının bir kıyısı yukarı kıvrılan yaşlı kadının havasından yayılan o gücü Cesur en uyuşuk duygularına kadar hissetti. Böyle bir kadının oğlu olduğu için kendisiyle inanılmaz derecede gurur duyuyordu fakat gücünü kötüye kullanmasından ötürü de epey üzgündü.

"Öldürmemem hoşuna gitti mi?"

Kışkırtarak sormasına inanamadı Cesur. Zaafını bilen annesi oğlunun en zayıf, en savunulmaz noktasından vuruyordu. "Elini kana bulamaya değmez diyorum sadece."

"O zaman sen öldür!"

Tek ve basit bir yöntem sunarak Cesur'un nefesini bir çırpıda kesti. Direnişi yıkılmak, aldığı gardı ise kırılmak üzereydi. Kan kaybetmeden önce gitmeyi istiyordu Cesur. "Kan davasını başlatan taraf değil, bitiren taraf olacağım, Zerda Hanım."

Annesi hükümlerin kan davası olmaması için verildiğini bildiği hâlde gözünü kararttıyordu. Bu da Cesur'u güçsüz ve kimsesiz bırakıyordu.

"Ferman Kılıçhan annene silah kaldırıp aileni tehdit ederek başlattı zaten."

Yapma dercesine baktı. "Öldüreceğin kız kardeşini almak için ufak bir oyun olduğunu biliyorsun. Ferman Kılıçhan sana silah kaldırmak istemez, yapmışsa mecbur kalmıştır. Sen de mecbur bıraktın."

Ferman'ı koruduğu cümleleri sakin ve kendinden emin duruşuyla dile getirdikçe annesinin bakışları kararırdı. "O oyunu başına yıkmakta benim davam olsun o zaman, oğlum!" dediğinde konuyu uzatmadan asıl meseleye odaklandı. "Olabilecek en kısa sürede boşanıyorsun. Sonra o kadını koruyan adamlarını tek tek geri çekiyorsun. Yoksa gözünün içine baka baka hepsini öldürürüm."

Rozerin'i koruduğunu öğrenmesi Cesur'u hazırlıksız yakaladı. Annesi bir hayalet gibi etrafta geziniyor, kimsenin ruhu duymadan her türlü dalavereyi, planları öğreniyordu. Rozerin'in döndüğünü ondan önce öğrenmesi her konuda önde olduğunu gösteriyordu. Vaziyet bir miktar canını sıktı ancak dışa vurmama gayretini sürdürdüğü için annesine asla yansıtmamayı başardı. Zerda Kadıoğlu akıllı bir kadındı, insanın atacağı adımından dahi ne yapacağını bilirdi.

"Yadê..." diye seslendi Cesur ağa vakur edasıyla. "Onlar benim adamlarım değil."

Çehresi onu kandıracağını zanneden oğlunu küçümseyen ifadesiyle doldu. "Gözünün içine baka baka hepsini öldüreyim o zaman?"

Metanetini kaybetmek üzereyken nefesini seslice dışarı üfledi. Kimi kandırmaya çalışıyordu ki... "Ben senin düşmanın değil, oğlunum. O adamlarım da senin aileni koruyan adamlar. Onlara zarar verirsen, seni üzmekten kaçınmam."

Zerda'nın alaycı gülüşü kısa fakat sert sürdü. "Beni daha ne kadar üzebilirsin ki..." dedikten sonra başını olumsuz yönde salladı. "Beni öldürmekten daha beter ettin, cezanı da çekeceksin," diyerek konuşmasına son noktayı koydu.

Oğlunun yanından aheste aheste geçti, gözünü kalabalığın üzerinde tek tek gezdirdi. Yaşlı gözleriyle iki kızı onu izliyor, hâlâ şaşkınlıklarının esiriyle oldukları yerde bekliyorlardı. Ürekliklerinden sıyrılamayan İzel ve Viyan ücra noktada durarak varlıklarını gözlerden esirgiyorlardı. Gözüne aylardır görmediği oğlu Şivan ilişti. Yarım yamalak öğrendiklerinden ötürü öfkeli görünüyordu. Akabinde başından beri onu kandıran Rehma'yı ve olayları yeni yeni öğrenen Siyabend'i gördü.

Kocası gibi susup oyuna ortak olan, kıymetiyle kendini asla düşürmeyen gelini Diljîn'i görünce kaşlarını yıktı. "Seninle daha işim var, Diljîn Hanım, ona göre hazırlığını yap."

İkazı üzerine Diljîn titredi, üst üste aldığı haberlere dayanamayarak bayılan kadın ayakta duramazken, kaynanasının gazabıyla karşı karşıya kalıyordu. Tek hatası kurallara uyup susmak zorunda kalan kadının suçlanmasına müsamaha gösteremezdi.

Rehma'nın hamlesini Cesur araya girerek sonlandırdı. "Diljîn'in olayla zerre alakası yok. İsteğimiz üzerine susmak zorunda kaldı. Sorgulayacaksan ben buradayım, Diljîn'i üzecek, suçlayacak herhangi bir tavrını da kabul etmem."

Zerda yüzüne bakmaya gerek duymadığı oğlunu tersleyerek cevapladı. "Sen görevinle ilgilen, Cesur ağa, gerisi seni ilgilendirmez."

"Görevimi yapıyorum zaten."

Zerda Kadıoğlu avluda kendisini pür dikkat izleyen kocası ve kaynanasından gözünü ayırmadan oğlunu cevapladı. "Kime ne yapacağım seni ilgilendirmez. Benim dediğimi yap yoksa seni dahi beklemem."

Tutumunun ne denli hatalı ve aşırı olduğunu görmeyen belki de görmek istemeyen annesi, enkazın içinde toparlanmaya çalışan Kadıoğlu ailesini altında kaldıkları enkazda bırakmaya zorlayarak üstlerine basıp geçiyordu. Bu noktada öfkesiyle babası da haklıydı, babaannesi de...

"Zerda Hanım karşı karşıya gelmeyelim!" ihtarıyla annesinin ateşini res-

men harladı. Bir tarafın ateşi söndürme gayreti de sönmüştü. Anne oğul bir kadın için karşı karşıya geliyordu.

İhtarın öfkesiyle hızını alamayan Zerda Kadıoğlu, arkasında kalan Cesur'a dönerken saçını örten beyaz tülbent uçuşarak omuzlarına düştü. Hiddeti üzerindeki her parçaya sirayet ederek onunla beraber sarsılıyordu. Cesur'un çenesinden sıkıca tuttu ve kendisine doğru çekti.

Oğlunu kalabalığın içinde hiç eden annesini engellemek için hareket eden Siyabend'i kolundan tutan Rehma engelledi.

"Ahtım olsun ki işime daha fazla karışırsan, boşanmanı beklemeden çok değer verdiğin ciğeri beş para etmez karının leşini post eder, ayağımın altına sererim!" Hiddetinden tarazlanan sesi ikazıyla yükseldi. "Daha fazla damarıma basma, Cesur! Sabrımın sınırındayım!" deyip çenesini bıraktığında işaret parmağını oğlunun sol yanına sertçe bastırdı. "Dua et oğlumsun yoksa burayı paramparça ederdim!"

Annesinin dokunsa ulaşamayacağı yüreği başka bir kadının ellerinde kırıklarla duruyordu. Paramparça etmeye kalkışsa eline ne gelmesini bekliyordu ki?

Zerda Kadıoğlu oğlunun cevap vermesini beklemedi, Cesur karşı atakta bulunmadı. Sabrını ve dirayetini son sözlerinden sonra yitiren Cesur için Rozerin'le karşılaşmak eskisinden daha güçtü artık.

Yıkık dökük oğlunu bırakarak yüzleşeceği insanlar için merdivenlere doğru yürüdü Zerda. Görse sarılmaya doyamayacağı oğlu Şivan'ın onu şaşkınlıkla izlediğini fark edince herkes kadar onu da incitti. "Siz de evinize hoş geldiniz, Şivan Bey, sizler için akıtılacak kana kan karıştırın bakalım."

Bir oğlunu daha inciterek arkasında bıraktı, basamakları diri öfkesiyle çıktı ve gelişini sessizce bekleyen Keje Kadıoğlu ile savaşmak üzere karşı karşıya geldi.

Zerda karşısında durduğunda bastonundan destek alarak gelinini izledi. Keje ses çıkartmadıkça birileri her zaman haddini aşıyordu. Vaktinde Rozerin de yapmıştı, bugün aşırılığını göz önünde bulundurmayan Zerda da yapıyordu. Sesini çıkartan kadınların yanında olmuştu her zaman. Ancak doğru zamanda ve doğru yerde... Nitekim Rozerin ve Zerda yanlış yerde yanlış kişilere seslerini çıkartıyorlardı.

"Sen kimin evinde kime sesini yükseltiyorsun?" diye apaçık sordu. Kısılan gözlerinden Zerda'nın başkaldırışını protesto eden manası akıyordu ki daha fazlasını yansıtsa konuşmaya fırsat bulamayacaklardı.

Keje ifadesini doğru ve yerinde göstermekten yanaydı. Zaman ona insanı nasıl dize getireceğini çok net göstermişti.

"Doğruları söylemek yanlış mı oldu şimdi?"

Keje Kadıoğlu sorusunu duymazdan geldi. Sorusuna cevap istiyordu. "Burasını Derhawların konağını mı sandın, Zerda? Benim olduğum yerde, Dildar ağanın olduğu yerde sen kime sesini yükseltiyor, kimi tehdit ediyorsun?"

Zerda Kadıoğlu'nun gözünde herhangi bir korku belirtisi yoktu. "Derhawların konağı olsaydı, o edepsiz bu eve gelin gelemezdi."

Kendini kurtarmak için söylediği yalanla torununun hayatını gasp eden kadını evinde korumayı Keje istiyor muydu? Torununun çöküşlerini sindirmek kolay mıydı ki Zerda başkaldırınca Rozerin'i öldürmek hakkı olsun! Hakkını yanlış yollarla arama hatasına düşen Zerda'yı bir an tanıyamadı.

"Bir kadının hatası için suçsuz bir sürü adamın kanını mı akıtacaktık, ha!" Cüssesinden fazla gelen hiddetiyle bağırdığında kalabalık korkuyla sıçradı, Zerda yerinden dahi kıpırdamadı. "Yıllarca sürsün mü kan davaları, masum insanlar mı ölsün istiyorsun?"

Her şeyi göze aldığını kimseye anlatamıyor muydu? "Bu dava bana değecekse, o kan bana değecekse aksın o kan, Keje!"

Keje Kadıoğlu çetin ve kararlı tavrıyla ikaz etti. "Kendine gel, Zerda! Kendine gel, seni sarsmayayım. Bir kadının hatası için yüzlerce adamın ölümünü kabul etmem. Başından kabul etmedim, bugün de senin ağzınla hareket etmem!"

"Keje!" diye seslendi. Kaynana gelin çatışmasını alevlendirdi. "Ben oyuna getirilecek bir kadın değilim. Bu dava kapanmadan seninle aynı yolda yürümem. Bu böyle bilinsin!"

Haddini aşan gelinini son olmak kaydıyla uyardı. "Bir daha benim olduğum yerde ahkâm kesersen, seni göndermek istediğin o kadınla aynı mezara gömerim!"

"O kadını koruyarak Kadıoğlu Aşireti'ni zaten mezara gömdünüz, bu kadarı kâfi!"

"Cesur'un davasını bozarsan, oyuna devam edersen karşılığını alırsın."

Zerda Kadıoğlu başını salladı. "Bilmukabele, hanımağam!" diyerek uyarısını dikkate almadığını apaçık beyan etti. Kaynanasının yanından ayrılmadan evvel kocası Dildar ağa ile bakıştı, yaşadıklarını kabul etmediğini gözlerine nakşetti ve dimdik duruşundan ödün vermeden odasına geçmek üzere avluda yürüdü.

Yadê Keje meydan okumasıyla her şeyi yapabileceğini zanneden gelinini öteleyerek aşağıda bekleyen torunlarına döndü. İlgisi şu an için sadece torunları ve Rozerin'in güvende oluşuydu.

"Şivan ile sen konuş, Dildar... Bir çıkmazın içine girmiş gibi hayatını etkilemesine izin verme."

"Konuşacağım, yadê konuşacağım. Bir hata yapmaması için özellikle Şivan ile konuşacağım."

Bastonundan yardım alarak taş korkuluklara tekrar yanaştı, aşağıda bekleyen torununa seslendi. Adamlarıyla konuşuyordu. Rozerin için hazırlık yapıyor olmalıydı. Yüreği yanık torununun bu karşılaşmayı nasıl atlatacağı endişesini içinde saklı tutarak son emri verdi.

"Cesur?"

"Efendim, yadê?"

"Boşanana kadar Rozerin'e bir zarar gelmeyeceğinden emin ol," dedikten sonra sırtını torununa çevirdi. "Boşandıktan sonrası bizi ilgilendirmez, gerisi ailesinde."

"Elbette, Keje Hanım!" Emrini aldıktan sonra kardeşiyle konuştu. "Siyabend sen Şivan ile kal, biz Rehma ile çıkacağız. Dikkatli ol, kafayı senin gibi sıyırmasın."

Gocunsa da belli etmeyen Siyabend, sessizce kabul ederek yeni gelen kardeşine doğru ilerledi. Kafayı sıyıracağını, herkes kadar nefrette tutuşacağını Cesur kadar iyi biliyordu Siyabend. Onun derdi Rozerin'i bulmak ve korumaktı. Sakladığını zannettiği kırık gönlünü iyileştirmek için bir yol bulmaktı.

Cesur ağa adamlarının getirdiği eşyalarını alarak kardeşiyle evden ayrıldı. Aylar sonra ilk defa Rozerin'i görecekti. Onu gördüğünde ne yapacağını aslâ kestiremiyordu. Karısına sakladığı bütün sabrını annesi sayesinde kaybetmişti.

Arabasına atladığında şoför koltuğunda bekleyen Şerif'e baktı. Haberi telefonda veren oydu. O andan beridir kim olduğunu öğrenmek için tutuşuyordu.

"Onu koruyan adam kim?"

İsmini zikretmediği karısının kim tarafından sınırdan getirildiğini duymaya hazır zannediyordu Cesur ancak Şerif bakışlarını kaçırdığında yanıldığını anladı. Burnundan soluyarak gözlerini kapadı. Söyleyeceği ismin tatsızlık oluşturacağı bir tarafa, Cesur Kadıoğlu'nun bunu kaldıracağından şüpheleniyor olmalıydı.

"Şerif..."

"Ağam..." dedi, soluk alır gibi duraksadı. "Azer Özdağ!"

Yumduğu gözlerini dehşetle sarsılarak açtı. Adamın şuur kaybı yaşadığına öyle inandı ki düzeltmesi için bekledi ancak Şerif net ve rahatsız ifadesiyle algılamasını bekleyerek Cesur'u gerçeğin yükümlülüğü altında kayıtsızca ezdi.

Rozerin Zeyno sınırın ötesinde aylardır Irak'ta ve Azer'in yanında mıydı?

"Sür, Şerif sür... Ben bu arabayı yakmadan, Ferman kız kardeşini saklamadan sür!"

Tek temennisi ikisini yan yana görmemesiydi, zira kana kan karışmasın diye hayatını feda eden Cesur Kadıoğlu için kan akıtmak artık sorun olmayacaktı!

Gerçeğin çetin yüzünü öğrenmek istediğiniz vakit öğreneceklerinizin yaşatacağı yıkıma hazır olmalısınız. Ya altında kaldığınız gerçeklerden nefret edersiniz ya da size nefreti yaşatanlardan.

Nefreti kimin yaşattığını artık anlayamayan Ferman için gerçekler dahi anlamsız geliyordu. Tepkilerin olaya değil, kişiye yönelik verildiği garez ve fırsatçılığın yanlarına kâr kaldığı Zeyno'yu korumak ve yaptığı hatayı kabullenmek Ferman için farz olmuştu. Belirli isimler kız kardeşini intikam hırsı uğruna kendi çıkarları için kullanıyordu.

Ferman Kılıçhan yaşadığı müddetçe göz bebeği koruması altında olacaktı.

Azer'e emanet etmenin üzerinden aylar geçmişti, iletişim kurduğu telefon konuşmasından sonra birebir sesini duymamıştı Ferman. Gönderilen video ve fotoğraflar sayesinde kız kardeşinin mutsuz, gücenik ama öte yandan güçlü kalmak için direnç gösterisini izleyebilmiş fakat bu da Ferman'ı tatmin etmemişti.

Tatmin edebilecek tek durum yine yamacında sağlıklı hâliyle olmasıydı, onu ne zaman görse sıkıca sarılacağı ve öpeceği kız kardeşini istiyordu. Zeyno, dokunsa ağlatacak tek zaafıydı bu hayatta.

Azer'in yanında kaldığı sürede hep güvendeydi, bugün Van'a dönüşü Ferman için ölüp dirilmelerinin resmen başlangıcıydı. Zeyno adım attığı an çakallar sürüsü kokusunu alacak, dahası buldukları ilk fırsatta saldıracaklardı.

Kanın kokusuna hasret Kudret Barbaros ise ilk hamlesinde başarısız çıktıysa da torunu Arjin'in intikamını canı pahasına almak istediğinden asla durmayacaktı. Kurnazca davrandığı bir vakit Kılıçhanları can evinden vurmuştu.

Ferman aklına, kalbine, ruhuna kabul etmediği korkusunu zamanı geldiğinde itiraf edebiliyordu. Kudret, Zeyno'yu öldürebilecek kadar vicdansız, ona ulaşacak kadar da gözü karaydı.

Öldürüldüğünü sandığı gün zihnine hücum ederek Ferman'ı yine hazırlıksız yakaladı. Hayatı boyunca unutamayacağı malum gece de tetiği birine çekseydi, bugün bu işkenceyi çekiyor olmazdı. Fakat tetiği Zeyno'ya çekseydi kendisi yaşamaz, intihar etseydi Zeyno'yu kimse onun gibi koruyamazdı.

O korkunç gün pusun arasından çıkarak Ferman'ın zihninde canlandı:

Cesur'un numarasını tuşlayıp ahizeyi kulağına doğru götürdü. Kaosun için-

den tam zamanında çıkan ancak hâlâ tehlike altında olan kız kardeşi ve koca-sının son durumunu öğrenmek istiyordu Ferman.

Cevap vermesini beklerken ürküten çığlığı duydu. Çığlığın sahibi annesiy-di... Elinden kayıp düşen telefona bakmadan odadan koşarcasına çıktı, eş za-manlı çığlıklar konağın bahçesinden yükselerek Ferman'ın yüreğini yaktı.

Yusuf ve Hejar'ın kuzenleriyle beraber merdivenlerden bağır çağır aşağıya koştuklarını görünce vücudunu acı dalgası kapladı. Kimin canı yanıyordu da Kadriye Kılıçhan ağıt yakıyordu?

Ara ara şiddetlenerek adım attırmayan yağmura aldırmayan her birey, ağla-nı dindirmeyen annesine koşuyordu, telaşlı adımları nabzının *aksine yavaşla-yarak ürkek adımlara dönüşen Ferman avlunun taş korkuluklarına yaklaşığın-da durdu. Durmak zorunda kaldı, zira ağıtıyla yüreğini yakan annesi ellerinde sakladığı kanlı elbiselere sarılarak ağlıyordu. Pınar ve annesi, kollarını çözmeye çalışmalarına rağmen annesini durdurmayı başaramıyorlardı.*

Bu feryatlar kimin içindi?

"Zeynom... Zeynom... Annen sana kurban olsun..." Hüngür hüngür ağla-yan annesi kanlı elbiselerini yüzüne örterek Ferman'ı yerine mıhladı.

"Ellerim kırılsaydı da seni itmeseydim, Zeynom... Ölseydim de seni itmeye-dim, yavrum..." Başındaki tülbendi çamura bulanmış elleriyle çekiştirdi, can acısını saçlarını kökünden ayırmaya çalıştırarak söküyordu. "Bu yürek paran-parça olsaydı da seni itmeseydim..." narasıyla haykırdı. Zapt eden kimse anne-sinin kuvvetiyle baş edemedi.

"Hawar... Hawar Xwedê hawar[10]..."

Yakarışıyla, kendini hırpalamasıyla Ferman'ı diri diri gömen Kadriye Kılıç-han, kanı üzerinde kurumuş elbiselere sarılarak az önce son durumu öğrenmek isteyen oğluna taziye haberi veriyordu. İdrak gücünü yitiren adam annesine ula-şana kadar gıkını çıkaramadı. Yağmur damlaları altında sırılsıklam olmuş, ça-mura bulanmış hâlde yerde sürünen yaşlı kadının ayakucunda durdu. "Yadê..." diye seslendi, sesinin içine kaçtığını anlayamadı. "Yadê ne oldu?" dediğinde diz-lerinin üzerine çömeldi...

Kıyafetlerin üzerindeki kana dokunarak, "Kızımın kanını ne kadar akıt-mışlar, Ferman'ım... Canını yakmışlar... Bak," diyerek sarıldığı kanlı kıyafet-leri bir kez daha gösterdi. "Hiç acımamışlar..."

Ferman sarıldığı kanlı kıyafetleri aldı ve bir hışımla arkasına attı.

Bu anlamsız ve imkânsız haberle beyhude acılara kapılmasına göz yuma-

10 Hawar; çığlık, çağrı anlamına gelir. Bir acı, feryat anı koparılan nidadır. Xwedê; Allah demektir. Burada feryadıma yetiş manasında Allah'a yakarmaktadır.

mazdı. Zeyno'nun yaşadığını biliyordu... Cesur yaralı koluna rağmen iyi olduğu haberini vermişti. Adamlarından kimse Zeyno'nun tehlikede olduğunu bildirmemişti. O zaman bu kıyafetler...

"Kızımı öldürdüler, Ferman'ım... Kuzumu öldürdüler... İllerde sahipsiz bıraktığım nazlı bebeğimi öldürdüler..."

Acısını nereden çıkaracağını bilemeyince oğlunun kollarını dövdü kadın. Zeyno'ya zarar gelmesin diye gözü açık uyuyan oğlunun canını bilmeden yaktı.

Oysa Ferman'ın inanmayacağı kadar uzak ve absürt geliyordu bu durum, annesinin dövdüğü kollarının arasına alırken Hejar'a, "Hemen Cesur Kadıoğlu'nu ara, hemen..." emrini bahçeyi inleten sesiyle verdi.

Zeyno ölmüşse Ferman onları yaşatır mıydı?

"Öldürdüler kızımı, Ferman... Kanlı kıyafetlerini bana gönderdiler, Ferman. Ciğerimi yaktılar, Ferman..."

Annesinin ellerini sıkıca tutarak başını omuzunun arasına aldı, saçlarına öpücükler kondururken, "Cesur'un yanında, ölmedi..." sözleriyle teskin etmeye çalıştı. İnanmayacağını bildiği annesinin şiddeti dakikalar sonra dinmişti ve bu durum Ferman'ı korkuttu. Babası gibi annesinin de ellerinde felç geçirmesini kaldıramazdı. "Konuştum, iyiydi, yaşıyor..."

Sözlerinin güvenilir tınısından noksan oluşunu kendisi kadar duyanların da fark ettiğine inandı. Zeyno söylediği gibi yaşamıyor, kanlı kıyafetleri ölümünün ilanı sayılıyorsa annesine verdiği teselliyi kim ona verecekti?

"Yüreğimi yakanları yak... Kızımı öldürenleri yaşatma... Bana bu acıyı yaşatana yaşat, Ferman..."

"Söz veriyorum, onun canını yakan herkesin canını yakacağım!"

Kadriye Kılıçhan'ın dizlerini döven nasırlı elleri, yağmurun ıslattığı çamurlu toprağı avuçladı. Parmaklarının arasından sızan toprağı feri kaçmış gözleriyle incelerken acının nüfuz ettiği dudaklarına manidar bir tebessüm sindi; bir anneye kızının ölüm fermanını duyurmaya ne meraklılardı!Feryadını kopardığı hançeresinden kırık, güçsüz bir sual döküldü.

"Ben kızımın cenaze namazını gerçekten kılacak mıydım, Ferman?"

Ferman'ı ölüm soğuğu kesti. Ruhuna işkence çektiren soruyu annesinden duymayı beklemiyordu. Ne söylese nafile kalacağını bile bile annesini ikna etmeyi amaçladı. Ya da ikna etmeye gücünün yetemeyeceği kendisini...

Şiddetle sarsılarak, "Zeyno ölmedi," *diye konuştu.*

"Zeynoʼm..." Mırıldandığı isimden sonra sesi kesilen annesi kollarına yığıldı. Kucakladığı yaşlı kadını odaya taşımak üzere hareketlenirken karısına apar topar seslendi. "Doktoru çağır, *Reşan!*"

Hıçkırıkları arasında çağırdığını güç bela söyleyen karısını ardında bırakıp annesini odaya taşıdı. Divana yatırırken yengesine, Zeyno hakkında bilgi ala-

cağını ve babasıyla konuşacağını söyleyerek annesini ona emanet etti. Süratle ayrıldığı odanın kapısında Hejar ile burun buruna geldi.

Yüz ifadesini ürkekçe inceledi. Rozerin'e herkesten daha kızgın olan fakat korumaası için Ferman'a yardımcı olan Hejar'ın tek bir damla gözyaşı döktüğünü göreceği korkusuna kapıldı ancak görebildiği saf ve çetin öfkesiydi.

"Cesur'un yanında, durumu iyi. Kudret Barbaros'un oyunu... Hastanedeki kıyafetlerini çalmış büyük ihtimalle."

Hastaneden kıyafetleri çalıp annesinin yüreğini yakan Kudret'i aynı acıyla sınayacaktı Ferman. Yüreğimi yakanları yak, diyen annesinin sözünü ikiletmeden cayır cayır yakacaktı herkesi.

Annesi kadar yandığını bildiği babasına koştu. Nezir Kılıçhan oynanan kalleşçe oyunu kabul etmez, yeltenenlerin hayatını sonlandırırdı. Koşarak vardığı odanın kapısını çalmadan içeriye daldı.

Nefes nefese kaldığı eşikte ne hâlede göreceğinden korktuğu babasını pencerenin önünde bulunca durup soluklandı. Ancak soluk alma ihtiyacını işittiği ritmik sesten sonra yitirdi. Tek noktaya odaklı kalmış babası bastonunu tuttuğu ritimle hiç şaşmadan yere vuruyordu. Zuhur eden korku Ferman'ı bir adım geriletti çünkü bu eski Nezir Kılıçhan'ın geri döndüğünü alenen ilan ediyordu.

"Baba!" diye seslendi, sesini annesinin yanında olduğu gibi yutmuştu. "Zeyno... Kızın yaşıyor..."

Yaşadığını biliyor muydu? Bu sakin fakat adamın aklını başından alan tavrının altında yine Nezir bilgeliği mi yatıyordu?

"Ben sessiz kaldıkça onlar bundan güç mü alıyorlar, Ferman?" diye sordu, otoriter, hükmeden vakur ifadesiyle aylar sonra yaşam belirtisi verdi. Ferman Kılıçhan aylar sonra ilk defa babasını böylesine hiddetli ve tehditkâr gördü.

"Anneme bu korkuyu yaşatanları..."

Sözünü, "Ferman!" diye seslenerek kesti Nezir ağa, pencereden dışarı bakmaya devam ederken titreyen ellerini oğlundan saklamaya çalıştı. Bir an sadece bir an Zeyno'nun öldüğünü düşündü. O kısacık an ömrünün ne denli heba olduğunu öğretti.

"Ferman ağa, sen Zeyno'mu koruyamıyor musun? Zeyno'ma yetişemeyecek misin? Ben bu evden kızımın tabutunu mu çıkarttıracağım? Selasını okutup, cenaze namazını mı kıldıracağım?" Düşünmeye cesaret edemediği hazin sonunu, son gayretiyle oğluna sıraladığı sorular yüzünden kaybediyor, ayakta kalma gücünü yitiriyordu Nezir. Bastonu vurmayı sonlandırdı ve hiç bakmadığı oğluna döndü. "Nezir Kılıçhan'ın kaçan kızı Rozerin Zeyno'nun canına kastettiler. *Laflarını duyacak mıyım? Kan davası Zeyno'nun ölmesiyle son buldu, laflarını kabul edecek miyim?"*

Gururunu ardına atıp sırf Zeyno zarar görmesin diye aylardır münakaşalara

giren Ferman için haksızlık derecesinde suallerdi bunlar lakin eve gelen kanlı kıyafetler babasını yerinde sorulara itiyordu.

"Zeyno ölürse neler olacağını herkes biliyor," diye hatırlattı Ferman, ihtiyaç duyduğu hatırlatmanın babasının gölgesine dahi değmeyeceğini bilse de. "Kimse onu öldürmeye cüret edemez."

Yıktığı kaşlarını düzeltmeden, "Neden kızının kanlı kıyafetleri bahçemde?" diye oğlunu sorguya çekti. Rozerin Zeyno korunmuyor, ihtimalinin akıllarının ucundan geçmesine dahi müsamaha göstermezdi Nezir. Zeyno'yu öldürmek isteyen kimseye istediğini vermeyecek, cüret edenlerin faturasını kendi elleriyle kesecekti.

Avucunda parçalamaya hazır tuttuğu bastonu hışımla yere indirdi, uzağında kalan oğluna küçük adımlarla yaklaştı. Ferman'ın boynu bükük gururunu görmeye tahammül edemedi ve bastonunu kaldırıp oğlunun çenesinin altına yerleştirdi. Kafasını babasının bile karşısında eğmesine anlayış göstermedi.

*"Ferman ağa! Söy*le onlara, kızımın hatasından dolayı sesimi çıkartmıyorum ama dışarı çıkarsam Van'da taş üstüne taş bırakmam! Hakkâri'yi kan gölüne çeviririm!"

Emri, başını bir kere sallayarak aldı.

"Bedo ağaya söyle, beni tehdit etmesin, bir daha karşı karşıya gelmeyelim."

"Bunun bilincinde."

"Kudret Barbaros'a selamımı söyle, bahçeme gönderdiği kanlı kıyafetiyle bahçesini kan gölüne çevir... Çevir ki bir daha bir annenin yüreğini yakmaya cüret etmesin!"

Son emri de aldıktan sonra geldiği gibi hızla, bu defa daha öfkeli çehresiyle odadan ayrıldı. Bahçeye adımını atar atmaz yanında biten adamı silahını uzattı, aldığı gibi beline yerleştirdi ve arabasına doğru yürüdü.

Hejar gideceğini bildiği için herkesi hazırlatmıştı.

Annesinin yanına giderse ne söyleyeceğini kestiremediğinden cesaret edemedi. Alacağı hiçbir intikam kızı için ağıt yakan kadının acısını telafi edemeyecekti; susmayacağını biliyordu, içeriden onun sesi ayrı, yukarıdan yadê Xane'nin feryadı ayrı yükselirken Ferman yüzleşemedi.

Önce pencerede bekleyen babasına baktı, otoriter tavrının altında kızının öldüğü korkusu yaşadığını net fakat çok geç görmüştü. Zeyno'nun öldüğüne herkes kadar kısacık bir an inanmıştı. Onu koruyamadığı takdirde haberin geleceğinden de şüphesi yoktu.

Şimdi oyunu oynayan ve kardeşinin ölümü için köpek iştahıyla bekleyen sürüyle ilgilenmeliydi. Akabinde korkusuz bekleyen adamlarına keskin emri verdi. "İmama haber verin, öğle vakti Kudret Barbaros'un selası okunacak!"

Hejar'a babası için kalmasını söyleyerek hazırda bekleyen arabaya bindi.

Yüksekova'dan, Hakkâri'ye doğru yola çıktılar. Güzergâh belli, sebep yeterliydi, kana kan karıştıracakları günler için bekleyen herkesi beklentisiyle bırakmayı amaçlarken, göze alanları öldürmekle kalmayacak, *herkesi pişman edecekti Ferman. Canını bağışladığı herkes için pişmanlık duymuştu.*

Kudret Barbaros'u uyarmak yerine oğlunun beynine sıksaydı, durması gerektiğini kanıtlamış olacaktı. Arabayı hızla süren Edip'e bakarken, "Oraya vardığımızda polisleri hallet, yolda silahlı kavga çıkart, iki el ateş edilsin ben işimi bitirene kadar."

"Elbette."

"İşim uzun sürerse kavganın dozunu arttırın."

"Merak etme, o iş bende," diyen Edip dikiz aynasından arkasından gelen arabaları kontrol etti. "Kudret Barbaros'u öldürecek misin gerçekten?"

Her şey oraya vardığında netleşecek, yüzleştiklerinde Ferman kararını verecekti. Konuşmayı olanlardan ötürü ertelediği Cesur Kadıoğlu'nu tekrar aradı. Bekliyor olmalıydı ki ikinci defa çalmadan ahizeden kızgın sesi yükseldi.

"Son durum nedir, Ferman?"

"Hallediyorum. Oraya gelmeme gerek var mı?"

"Evet, var. Annem yerimizi tespit etti. Rozerin'i alabilirsin."

Zerda Kadıoğlu oğlunun hayatını yakan kız kardeşini alırsa, Ferman için işler istemediği noktaya gelecekti. Zeyno eline ulaşmadan kız kardeşine yetişmeliydi. Bütün planlar kurulmuştu, Kudret haddi aşmasaydı şimdi Ağrı'ya doğru yola çıkıyor olacaktı. Fakat sekiz saatten önce Ağrı'da olamazdı. Diliyordu ki sekiz saat boyunca Cesur karısını koruyabilecek kadar dikkatli olsun.

"Önce Hakkâri'ye gidip Kudret Hanım'ın faturasını keseceğim. Ardından Ağrı'ya gelirim. Sen onu koru."

"Dikkatli ol."

Cesur telefonu kapatınca Ferman kafasını koltuğa yasladı. Zeyno'nun korkuyla attığı bir iftira yüzlerce insanın canını yakabiliyordu ve yakmaya da devam edecekti.

Tek bir hata bir sürü ölüme sebep oluyordu ve olmaya da devam edecekti.

"Neyin imtihanı bu, Zeyno..." diye fısıldadı Ferman. "Neyin imtihanı bu..."

Kendini suçladığı tek nokta, o gece Zeyno'yu korkutarak kaçırmasıydı. Küçük kardeşini hatasına rağmen yanına alsaydı Cesur'a iftira atmaya kalkışmaz, tüm bunlar yaşanıyor olmazdı.

Kendini ve birilerini suçlamaktan vazgeçmeliydi artık. İş işten geçmiş, olan olmuş, ölümler çoğalmış, yuvalar çoktan dağılmıştı. Hayat namına kimseye bir şey kalmamıştı artık. Suçlamak telafi etmeye yetersiz kalıyordu.

Yaklaşık iki saatte varacakları rotaya Edip'in deli hızıyla bir saatte varmışlardı. Yetişmeleri gereken Zeyno için her türlü tehlike göze alınmıştı.

Barbaros ailesinin evine vardılar. Ferman arabadan indiği gibi havaya bir el ateş açtı, geldiği haberini verdi. Evinde kendi yasını tutmak yerine annesiyle uğraşan Kudret'e celladının geldiğini kurşunun yalnızca bir uyarı değil, sonu olduğunu da kapı ağzında belirtti.

Kudret'in adamları sırasıyla dışarıya çıkarken, Ferman görmezden geldiği kalabalığın içinden geçerek eve girmeye çalıştı.

Soğuğun ilik dondurduğu Hakkâri topraklarında sırf meydan okuyacağı gerekçesiyle, torununun ölümünden acı duymayan yalnızca intikam hırsıyla hareket eden Kudret Barbaros'u bahçede, koltuğunda oturup kahvesini içerken bulunca midesi bulandı.

Ferman'ın geleceğini bildiği için verdiği uğraşlar tiksindiriciydi. Arjin'in kime çektiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Torunu gibi siyah tülbendi başına geçirmiş, taziyeden bihaber, acıdan noksan, başında bekleyen duyguları kör aklı topal oğluyla –Arjin'in ölümüne saygıları olmadığını düşündüğünden duygularını böyle ifade ediyordu- kahve içiyordu.

"Ferman ağa yasınız ne çabuk bitti?"

Yarattığı facianın üstüne haz duyarcasına sırıtıyor, Ferman'ın evini başına yıkacağından habersiz keyif çatıyordu.

Tiksintisi kadına baktıkça çoğalıyor, kollarına yığılan annesinin çaresizliği gözünde büyüyordu. "Taziye için geldim, Kudret Hanım!" dedi nefretini sakınmadığı ifadesiyle. Kadriye'nin bir saat önce nasıl acı çektiğini bizzat anlayabilsin diye gözünün içine baka baka nişan aldığı oğlunun topuğuna sıktı.

Patlayan mermi sesini yırtan bağırış, Barbaros ailesinin bahçesinde acıyla koptu. Kadriye Kılıçhan ağıtlar yakarken Kudret üzerine keyif kahvesi içemezdi. Acı içinde kıvranan oğlu yere düşerken, Kudret hayretler içerisinde vurduğu ayağını izliyordu.

Canı yanıyor muydu? Bağrına yumruğunu indirip oğlu öldü korkusu yaşıyor muydu? Bir saat öncesine kadar annesini ve babasını ölmekten beter eden şuursuz kadın ne yaptığını idrak edebiliyor muydu?

Hazdan tiksindiren çehresine oğlu vurulduktan sonra şaşkınlık sirayet eden Kudret, komut almış gibi ağır ağır ayaklanırken Ferman hafifçe tebessüm etti. "Nezir ağanın emriyle bu bahçeyi kan gölüne çevirmeye geldim!"

Şiddetle titreyerek, "Haddini bil!" diye bağırdı.

Tebessümü sönen çehresini ölümcül ifadesi sardı Ferman'ın. "Bir daha anneme haber göndermeyi bırak adını anarsan, bu konağı sana ve sülalene mezar ederim."

"Haddini bil dedim sana, Ferman!" derken sert fakat Ferman'a işlemez ta-
fialiyle tehdide başvurdu. "Bil ki sana o kadının mezarını hediye etmeyeyim!

Ferman tehdit etme gafletine düşen kadına cevap vermek yerine yarım bırak-
tığı kahve fincanına bir ateş daha açtı. Kaç parçaya bölündüğü belirsiz fincan
etrafa saçılarak Kudret'in yarım keyfini sonlandırdı.

Ferman Kılıçhan tehdidine karşılık keyfini zeiretmişti.

"Bir daha ki sefere bu kurşun sekmez. Ben silahımı bir kere sıkarım. İkinci-
sinde mezarını kazarım!" dedikten sonra sırtını kadına çevirdi. Yerde acı içinde
kıvranan oğluna müdahale eden fedailerine alaycı yorumuyla selam göndererek
bahçeden ayrılmak üzere hareketlendi. Nitekim Kudret Hanım gidişine müsa-
ade etmedi.

"Sen elini kolunu sallaya sallaya bu evden çıkacağını mı düşünüyorsun?"

Ferman adımlarını yavaşlatarak topuğu üzerinde usulca döndü. Elindeki
silahı Kudret'in alnına hedef alsa, sıkması saniyelerini almayacaktı ve Ferman vazgeçmişken harekete geçmesi yine Kudret'in yapacaklarına bağlıydı.

Kellesinin alınacağı kararını bilmeden kendi veriyordu.

"Seni torununun yanına göndermemi istemiyorsan tek kelime daha etmez-
sin. Yoksa sen mezarı, oğlun da uyuşturucu çetesiyle beraber hapsi boylarsınız.
Sizi oradan çıkartacak tek bir delikanlı bulamazsın. Aileni daha fazla dağıtma-
ma sebep olma."

"Bu tehditlerinle beni korkutamazsın!"

Sözlerinin aksine korkuyordu. Ferman'ın gördüğü o gizli korku yeterliydi.
"İkinci defa karşılaşırsak neler yapacağıma akıl sır erdiremezsin."

Göz ucuyla yerde kıvranan oğlunu kontrol eden Kudret, yıkılmadığını göstermek için dimdik dursa da devrilmek üzereydi, "Ben öldüremezsem bile Zerda senin kız kardeşini öldürecek. Bunun için Zerda Kadıoğlu'nun elini öperim," dediğinde acımasızca gülümsedi. "Zeyno'na çektirdiklerim konusunda inanılmaz zevk aldım, *Ferman ağa!"*

Çenesi kasılan Ferman kendine zorlukla hâkim oldu. "Kudret Hanım..." diye seslendi silik tebessümüyle. "Zerda Kadıoğlu'nu düşünmeyi de bana bırakın. Zamanı geldiğinde ya elini öpersin ya da mezar taşını. Kimse benim kız kardeşimi korkutamaz ve silah kaldıramaz. Kaldıran olursa da sonu Arjin gibi olur. Hatırlatırım, *öldürmek istediğiniz Rozerin Zeyno da önce torununu uyardı kurşunu sekti ikincisinde leşini sana getirdiler."*

Kudret sessizce yerinde sarsılıyor, çıldırdığını sakladığını sanarak onu pür dikkat dinliyordu. Ferman bir uyarıyı daha cazip gördü. Ne de olsa kime kafa tuttuklarını hâlâ bilmiyorlardı.

"Zeyno'yu küçümsemeyin, zira sonunuzu ben bile düşünemiyorum artık."

Kanı akıtarak yapacaklarının haberini verdiği Barbaros *ailesinin evinden*

arkasındaki korumalarıyla beraber süratle ayrıldı. Doğubayazıt'a doğru yolculuğa başladıklarında karanlık çökmüştü. Soğuk, Ferman'ın yanan içini dindiremiyordu.

Zerda hastaneyi tespit edemeden yetişeceğine inanıyordu Ferman.

Geceyi hızlı yolculukla geçirdiler. Doğubayazıt'a vardıklarında Rozerin'in güvende olduğuna dair bilgi alınca, Sadullah Özdağ ile iletişime geçti. Zeyno'yu onun yanına götürecek ve düşmanları düşürene kadar koruması için emanet edecekti.

Planları kurmaları bir saatlerini aldı. Dinlenmeye vakit bulamadan Cesur'un telefonuyla soluğu İskender ağanın yanında almışlardı. Korumaları tahsis edecek üçüncü isimdi. Hastaneden otele kadar Zeyno onun korumaları altında olacaktı.

Planların en acı şekilde tıkır tıkır işlendiği an Rozerin Zeyno'nun ikinci ihanetiyle sarsıldı Ferman. Kız kardeşini korumak için Cesur ile yaptığı plana balta vuran kız kardeşinin otelden gizlice kaçarak Rumi'nin mezarına gittiği haberini almıştı.

Ferman Kılıçhan, ondan önce yola çıkan Zerda Kadıoğlu'nun kız kardeşine yetişmek üzere olduğunu duyunca hareketlenmişti.

Son bir gayretle ona yetişmişti. İhanetini beklenmedik anda gerçekleştiren kız kardeşini almak için her yolu mübah saymıştı ve bu yolu ihanete uğrayan Cesur sağlamıştı.

Zihninin karanlık ve tekinsiz yollarından ayrıldı. Eskiyi hatırlamak, Kudret'in piç oyunu yüzünden annesinin ağıtlarını anımsamak Ferman'ı hayli zorladı.

Zeyno için aslında oğluna yanan bir kadına silah kaldırmıştı. Kız kardeşinin hataları o kadar fazlaydı ki Zerda'ya silah kaldırmanın mağduriyetini yaşıyordu.

Kudret ve Zerda'nın farkı haklı haksız oluşlarındandı; yanlışları kız kardeşini öldürmek için birbirlerine üstünlük taslayarak yapacaklarına inanmalarıydı.

Sırtını arabaya yasladığında cebinden sigara paketini çıkarttı. İçinden bir dal çıkartıp iki dudağının arasına yerleştirdi ve çakmağını paketin içinde aradı, bulamayınca adamına döndü.

"Çakmak ver, Edip."

Adamı cebinden çakmağını çıkarttığı gibi Ferman'ın sigarasını yaktı ve gitmek yerine yanında durdu. "Hejar'ın gelmesine neden izin vermediniz?"

Kız kardeşine kızgın olanların listesini çıkarsa altından kalkamayacaktı. Sigarasından bir fırt alırken sıkıntıyla yanıtladı. "Hâlâ Zeyno'ya çok kızgın, onu görünce kendisine hâkim olamayıp kalbini kırabilir. Gizli gizli koruma-

ya çalışıyor ama yüzleşince öyle olmayacağını biliyorum. Zeyno zor zamanlar geçiriyor, ona kızgın olsam da sağlığını düşünmek zorundayım."

Edip sigarasını yaktı. "Hejar, Gevaş'ta olduğumuzu öğrenirse gelir. Geçtiğimiz yol boyu dikkatliydik, biz gelene kadar hiçbir şey öğrenmemişti."

"Onun için sana adamları sessizce toplat dedim, Edip," dedi, sıkıntısı Zeyno'yu sağ salim göndermeden bitmeyecekti. "Helikopter hazır mı?"

"Hazır, gerekli izinlerde alındı fakat Zeyno Hanım gitmeyi kabul eder mi?"

"Azer onu ikna eder," dedi güçsüzce. Kabullenmek, söylemekten daha ağır geldi Ferman'a. Son telefon konuşmasından sonra Zeyno onun dediklerini bir daha yapmaz, dik başlılığını sürdürerek inatla karşı gelirdi. Zaten inat yaptığı için Irak'tan dönmemiş miydi?

İnadının ölüm kapısını araladığını bildiği hâlde hem de.

"Kimse geldiğini öğrenmeden göndermeliyiz."

Edip'in kaçırdığı ayrıntıyı dile getirirken ezası büyüdü. "Sınır kapısından giriş yaptığı an öğrenmek isteyen herkes öğrenmiştir. Cesur ona yetişmeden benim Zeyno'yu buradan göndermem gerek!" diyerek bitirdiği sigarasını yere attı ve ayakkabısının ucuyla ezdi.

Cesur, Azer'den habersiz olduğu için bu zamana kadar Ferman ile iş birliğinde bulunmuştu ancak Azer'i öğrendiği için durmayacağını biliyordu. Hoş, planında Sadullah Özdağ vardı ama adamın kritik işleri yüzünden Azer plana müdahil olmuştu. Cesur'un, Zeyno'yu almak ve boşanma davasını ertelemek için yol arayacağı kesindi, nasıl bir yol izleyeceği de muallaktaydı. İkisinin de boşanmaktan yana olmadığına emindi.

Dağlarına çıkan arazide dört arabayla beraber Azer Özdağ ve kız kardeşini bekliyordu. Gevaş topraklarına koruma ordusuyla geliyorlardı ve gelmelerine yalnızca dakikalar vardı.

Dakikalar, gördüğü araç konvoyuyla saniyelere dönüştü. İki adet krem renginde *Toyota Land Cruiser Vdj79* model pick-up arka kasalarının içinde yüzleri peçeli, elleri pompalı tüfeklerle yaklaşık dört adamla önde ilerliyordu. Azer Özdağ her ihtimale karşı koruma düzeyini yüksek tutmuştu. Hangi arabada geldiğini anlamak ise imkânsızdı; iki *pick-up* arkasında yedi adet siyah renginde *Jeep Grand Cherokee WK2* takip ediyordu. Konvoyun sonunda bir *Land Cruiser* daha iki silahlı korumayla arkayı kolluyordu. Dürbünlerle araziyi keşfeden adamların dikkati ve özeni Ferman'ın içini biraz daha rahatlattı. Edip gelmelerine yakın araziyi taratsa da pusuya düşmeleri an meselesiydi.

Heyecan bedeninde tutsak ettiği sevgisini meydana çıkarıyordu. Kalp atışlarının hızını idrak etmesi güçtü fakat bu heyecanı özlediğini de itiraf etmeliydi. Aylar sonra gözünden sakındığı kız kardeşini görecekti.

Azer'in gönderdiği fotoğraf ve videolarla hasretini dindirse de şimdi canlı görmek, çok sevdiği kokusunu hissetmek daha farklı olacaktı. Dayanacağı raddeye kadar tamamdı, ya sonra nasıl idare edecekti?

"Etrafı tekrar kolaçan edin, kimsenin gelmediğinden emin olun."

Edip ondan acele adımlarla uzaklaşırken Ferman Kılıçhan dik durmak için prova yapıyordu. Son raddeye sıkıştırdığı çalışmanın etkisi az ve yetersiz olsa da günü kurtarırdı. Çehresine her zamanki mesafeli ifadesini yerleştirdi. Zeyno'ya yelkenleri indirmemek... Provası dahi güçken nasıl başaracaktı?

İkinci sıradaki siyah jeep tam önünde durdu, iki kapı nizami bir şekilde aynı anda açıldı, aylardır yan yana olan Azer ile Zeyno indiler. Göğsünde tıkanan nefesiyle kız kardeşini izledi.

Tülbendi hâlâ başındaydı, kasıt mıydı bilmiyordu fakat beyaz tülleriyle göz alan uzun bir elbise giymişti. Mavi menevişlerindeki hasreti kör olsa yine görür, özlemini duygusuzun biri olsa yine hissederdi. Yalnızca kızgın olduğu için tüm duygularını saklayarak gözünün içine doğrudan bakıyor ve onun dikine gitmek için bekliyordu.

Ferman için zorluk derecesi arttı.

Azer ile tokalaştı fakat kız kardeşine doğru atakta bulunmadı, Zeyno da onun gibi donuktu. Yalnızca birbirilerini izlediler. Kızgın, kırgın ve özlemle dolu iki kardeşin ilk karşılaşmasına haksızlık eden bir mesafeyle beklediler.

Güç olsa da ilk toparlanan taraf Ferman oldu. "Yolculuk nasıl geçti?

Gözlüğünü gözünden indirirken, "Biraz yorucu ama iyiydi," diye yanıtladı Azer. İki kardeşi yalnız bırakmak için cebinden telefonunu çıkarttı. "Önemli bir görüşmem var, az sonra geleceğim," diyerek yanlarından ayrıldı.

Yalnız bırakılan iki kardeş, hüküm süren sessizliğin içinde güçlükle nefes aldılar. Gövde gösterisinin yetersiz olduğuna duyduğu inançla haklı çıktı Ferman. Kanına ters düşemiyordu. Çok özlediği göz bebeğinin bir yabancı gibi karşısında dikilmesini kabullenemiyordu. Mesafeli duruşundan asit içmiş gibi midesi yandı.

"Nasılsın?" diye sordu nihayet konuşmaya karar verdiğinde.

Mavi harelerini ağabeyinden ayırmadan, "Gördüğün gibi gayet iyiyim, Ferman ağa," diye yanıtladı. Soğuk, hissiz ve donuktu. Telefon başında ağlayan Zeyno sıcağından ıraktı. "Daha ölmedim. Sizleri sormalı?"

Tutumuna içten içe kızarak, "İyi!" diye yanıtladı.

"Ailenizi sormamda bir sakınca var mı, Ferman ağa?"

Ailesinin kızlarını bağrına basmaya hazır olduklarını şimdilik bilmeyecekti. "İnat edip geldin de iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

Sorusuna cevap alamayınca yüzüne anladığını belirten bir acı ifadesi peyda oldu. İfadesini çabucak silerek gövde gösterisine devam etti. "Buraya

seninle kavga etmeye gelmedim. Esasında hiçbirinizle kavga etmeye gelmedim."

Ferman alay edercesine gülünce Zeyno'nun yüzü düştü. "Kimsenin seninle kavga etmeye zamanı yok zaten. Hepsi seni öldürmek için pusu kurmakla meşgul."

Söylediklerinden zevk alır gibi mağrur çenesini kaldırdı. "Meydan düşmanlarımındır, Ferman ağa!" Alaycı biraz da küçümser edasıyla ağabeyini sinirlendirmeye devam etti. "Öldürene ödül de koyuldu mu bari?"

"Dalganı geçmeye devam et."

"Dalga geçmiyordum," dedi aniden ciddiyete bürünerek. Zaman onu büyütmüş, çocuksu ruhunu sömürmüştü belli ki. "Beni hafife almana üzüldüm!" deyip sonra kaşlarını hayretle havaya kaldırdı. "Ah pardon, Zeyno'n ölmüştü değil mi? Karşındaki kadını tanımıyorsun. Benimle konuşurken yüzüme bakmayı bırak, adımı dahi söylemiyorsun."

Zeyno düşmanlarına yem, Ferman'a zehir olmaya gelmişti anlaşılan. "Hareketlerine çeki düzen ver," ihtarıyla tavrına son vermesini istedi. "Benimle düzgün konuş."

Omuzlarını umarsızca silkti. "Sen beni nasıl öldürdüysen ben de seni öldürdüm. Senin Zeyno'n yok artık!" Başındaki tülbendi çıkarıp ağabeyinin avucunda topladı. "Cesur ağaya boşanma davası için geldiğimi haber verirsiniz, Ferman ağa!"

Ağabeyine sırtını döndü, az önce indiği arabaya tekrar bindi ve kapısını sakince kapattı. Gönlü kırık ağabeyinin yüzüne kapattığını bilerek gitmişti. Ferman arkasına düşüp, *beni düşürdüğün durumu görmüyor musun, yaşayan ölümlüyüm,* demek istedi lakin boşa sarf edilmiş nefesten ibaret olacağının bilincinde oluşundan ötürü vazgeçti.

"Telefon görüşmenizden sonra iyi bir kız kardeş beklememen hususunda uyardığımı hatırlıyorum."

Azer Özdağ'ın kalın tondaki sesi Ferman'ın odaklı kaldığı arabadan gözlerini ayırmasını sağladı. Birinin yardımı olmasa Zeyno'yu gözlerinden ayırmaya gücü yetemiyordu. Dikkatini dağıtan dostuna usulca döndü.

"Cesur'dan boşanmak istemiyor. Hırs yaptığı için bunu yapıyor... Her hareketini biliyorum, Azer... Her adımını, bazen düşüncelerini dahi..." dedi, sesi sona doğru kendiyle konuşur gibi mırıltılı çıktı.

Ferman Kılıçhan'ın tutumunu eleştirir tonuyla, "Senin gibi kendini gizlediğini sanıyor..." diyerek dostunu vurmamış gibi vakur edasına geri büründü. "İstanbul'a gitmemiz gerektiğini çıtlattım. Bir şey demedi, şüpheye sokacak tavır sergilemedi. Şimdilik ne desem yapacak."

Ferman boğazını temizledi. "Kudret'in köpekleri durmuyor."

"Evet, geldiğimi ilk onlar tespit etti. Sen adamlarına dikkat et, çürük çarık çıkmasın içinden."

Edip ve Hejar'a sırtını dayadığı için adamları konusunda güvende olduğuna inanıyordu. "Hallederim, gitmeniz gerek, Cesur yerimizi tespit etmiştir bile. Helikopter hazır."

Acelesinde haklı, endişesinde üzücüydü. Rozerin Zeyno aylardır olduğu gibi yine güvenle korunacaktı. "Zeyno bir geceliğine burada kalacağımızı düşünüyor, yarın Ela ile görüşecekti."

Acelesine inanamayarak gözlerini devirdi Ferman. "Ela'nın burada olmadığını, korkudan ailesinin onu sakladığını söylersin. İnanmaz ama en azından bu gece çıkmanıza izin verir."

"Kız kardeşin inat konusunda aynı sen," diye çattı aniden Azer. Son iki haftadır yaşadıklarını göz önünde bulundurunca Ferman'ın onu yetiştirmesine küfretmek istiyordu. "Kafasının dikine gitmeye bayılıyor!"

Cesur ve Rehma'nın sitemleriyle baş ettiği anlara Azer'in eklenmesi, Ferman'ı hazırlıksız yakaladı. Gayriihtiyarî gülümseyerek dostunun az önceki tavrını taklit etti. "Sizi kız kardeşimin inatçı olduğu hususunda uyardığımı hatırlıyorum."

Taklit edilmekten rahatsızmışçasına gözlerini devirdi Azer. "Senin gibi bir adamla uğraşıyorum, Zeyno dişime dokunmaz, dedim. Ulan lafımdan döneceğimi asla tahmin etmezdim."

Omuzları sarsıla sarsıla sessizce güldü Ferman, cebinden bir paket sigara daha çıkardı, jelatini açtıktan sonra dostuna ikram etti, bir sigara içmelik zamanlarının olduğuna inanarak iki sigarayı da ucundan yaktı, sırtını tekrar arabaya yasladı.

"Irak'a gizlice silah sokan adamları öğrendim. Tahmin edebilir misin, bilmiyorum."

"Tahmin yeteneğim bu aralar yalnızca kan davanız için uğraş veriyor," kinayesiyle karşılık verdi. Ferman ile uğraşmayı hayli özlemiş görünüyordu. "Ben gelene kadar öğreneceğini tahmin etmezdim."

Beni hafife alma dercesine mavi gözlerini süzdürdü. "İlyas Gerivan, Irak'ta silah kaçakçılığına girişti. Arkasında sağlam bir ekip var. Gizli iş yaptığını duydum. Rusya ve Makedonya'dan da adamları var."

İki parmağı arasında tuttuğu sigarasının dumanı saçlarının arasına karışırken, burun kemerinin üstünü yüzük ve başparmağı arasında sıkıştırarak ovdu Azer. Bu esnada çaktırmadan arabasında bekleyen Zeyno'yu inceledi. Kafasını önüne eğmiş, geldiklerinden beri parmağında oynadığı yüzükle yeniden münakaşaya girmişti, gördüklerinden hoşlanmayınca Ferman'a ilgisini verdi. "Kuveyt'ten geldiklerini düşünmüştüm."

Ferman omuz silkti. "Olabilir ama ortaklardan biri, İlyas Gerivan."

Eğer yanılmıyorsa bu ismi tanıyordu. "Rumi'nin amcası mı?"

"Evet, en küçük amcası..." dediğinde sigarasından bir nefes daha alırken dumanını dışarıya üfledi. "Yirmi üç yaşında."

Azer üflediği dumanın arasından istemsizce güldü. Ne gördükleri hoşuna gidiyordu ne de duydukları. "Hırslı adamları severim, Ferman bilirsin ama kurnaz adamları sevmem. İlyas'ın arkasında aile fertlerinden başka biri vardır. Gölgesiyle iş çeviriyordur."

"Aynı düşüncedeyim," diye katıldı ve çaktırmadığını zanneden Azer gibi kız kardeşini kontrol etti. Zeyno hâlâ bıraktığı gibiydi; donuk ve hissiz, arabada yalnız oluşundan şikâyet etmeden yalnızca oturuyordu. "Kuveyt'ten geldiğini neden düşündün?"

"Elime bir kamyon dolusu kaçak silah düştü. Çıkışlar orayı gösteriyor, oyun da olabilir tabii," dedi, ihtimallerin bir kısmını paylaşırken gerçekçiydi. "Ama bu oyun büyük yara getirir, Ferman, kimse bunu göze alamaz."

Söz konusu Gerivanlar olunca herkes yanılıyordu. "Para hırsına bürünen her insanoğlu bunu göze alır..." Dikkatini konuştukları mevzuya vere de dayanma gücünü tamamıyla kaybetti Ferman ve merakına yenik düştü. "Arabada ne yapıyor o?"

"Daha fazla düşünmemek için yüzüğüyle oynuyor."

Sağlam gözlemleriyle kız kardeşini bir bakışta analiz etmesi takdire şayandı lakin endişe verici hislere de gönülsüzce yer veriyordu Ferman. Zira kendine kabul ettirmek istemese de Zeyno her erkeğin yüreğini eline alacak güçte bir kadındı.

"Gitmeniz gerek."

Vakit hayli daralmıştı, Cesur'un gelmesi beklediğinden daha erken olabilirdi.

İzmariti yere attıktan sonra Ferman'ın elini sıktı. "Ben dönene kadar İlyas'ın gölgesini bana bulabilir misin?"

"Araştırıyorum, bulurum elbet."

"Yakında Gerivan ailesinden bir can daha kopacak gibi hissediyorum."

"Ya da bütün aile yanacak!" diye ekledi Ferman.

Vedalaşmalarının ardından Azer'in arabaya yaklaşmasını bekledi, hareket etmeyen dostu sıkıntılı ifadesiyle yanına yanaşınca Ferman endişelendi.

"Beni öğrendiğine göre asıl maceramız şimdi başlıyor değil mi, Ferman Bey?"

Ferman ne demek istediğini algılayamadı.

"Cesur Kadıoğlu diyorum, hasmım olmasını istemem."

İsmi duyunca endişelenmesi gereken kişinin Azer olduğuna kanaat ge-

ürdü Ferman. Hasım olmakla beraber birbirlerinin gövdelerini ayıracak kadar vahşileşmelerini de bekliyordu. Mahcup ve biraz da alaycı yaklaşımıyla, "Etkisiz ve yetkisiz olacağım tek husus, Azer Bey," diyerek ikisinin arasına girmeyeceğini belirtti.

Parmaklarını şaklatarak yarım ağızla güldü Azer. "Tam da tahmin ettiğim gibi."

Arka koltuğa, Zeyno'nun yanına geçen dostunu takip ederek kız kardeşinin bulunduğu koltuğun camına yanaştı, aynı hızla cam açıldı. Dirseğini camın bitimine yaslarken içeriye doğru kafasını eğdi, Zeyno ile göz göze geldi.

"Azer'e emanetsin."

"Evet," derken mesafesini korudu. "Olması gereken ailenin yanında değil."

Mesafesine dayanamayınca, "Bunu seçen sendin!" diye çıkıştı Ferman.

"Elbette, Ferman ağa düzeltmek de bana kaldı. Merak etmeyin, Kılıçhan Aşireti Rozerin'e haramdır!"

Tartışmak istemeyen adam Zeyno'nun oyununa sessiz kalarak katıldı. "Allah'a emanetsin, Rozerin!"

"Sığındığım tek gerçek," dedi, camın kapanmasını işaret ederek Ferman'a uzaklaşması konusunda mesaj verdi. Mesajı alan ağabeyi geri adımlarla aylardır olduğu gibi kız kardeşinden uzaklaşırken, şoför öndeki arabalara yetişmek için gaza basarak ilerledi.

Ferman için kolay olduğunu zanneden kız kardeşi aslı görmekten ne zamana kadar kaçardı bilinmez, toslaması çok uzak da değildi. Arabaların gidişini izlerken telefonu çaldı. Cebinden çıkardığı telefonun ekranında adamının ismini okuyunca beklemeden cevapladı.

"Buraya doğru gelen iki araba var."

"Kim olduğunu tahmin edebiliyor musun, Edip?"

"Cesur Kadıoğlu!"

Karısı gibi hamleleriyle asla şaşırtmıyordu Cesur. Kız kardeşinden ne kadar yakınıyorsa, damatlarının da ona benzer yönlere sahip olduğunu belirtmeliydi. Aramayı sonlandırdı, Azer'e hızlı olmaları gerektiğine dair kısa bir mesaj çekti. Cesur ile konuşana kadar Azer'in gidebileceğini tahmin ediyordu. Onu oyalamak kolay olmayacaktı fakat işin içinde helikopter olduğundan Cesur hızlı davransa da yetişemezdi.

Günlerdir tek başına yürüyormuş gibi bitkin düşmüştü, vardığı arabanın içine tek ayağı dışarıda kalacak şekilde otururken başını da koltuğa bıraktı. Elinde tuttuğunu unuttuğu beyaz tülbendi burnuna yaklaştırdı, ürkekçe kokusunu içine çekti.

Öfkelendiği mesafeli duruşunun sebebi kendisiydi, sarılmayı ona çok

görmeseydi, Zeyno'yu gönderirken bu denli korkular yaşamazdı. Eski özgürlüğünü verdiğinde sımsıkı sarılacaktı. O zamana kadar geç kalmazsa tabii...

Yaklaşan tanıdık ayak seslerini duyunca tülbendi burnundan çekip gözlerini açtı. Tülbendi Edip'in eline bıraktı. "Al bunu, sahibi geldiğinde veririz."

Cesur ile her şeyi bitmişti, geriye haberi vermek için bir tülbent bırakmıştı.

Süratli yaklaşan arabaların çakıllı yolda çıkardığı rahatsız edici sesi usanmış ifadesiyle dinledi, Zeyno'dan sonra çıldırmış kocasıyla yüzleşmek, Ferman için cezaya tabii tutulduğu inancı doğuruyordu.

Ani fren yaparak duran arabadan Cesur'un çıktığını görünce Ferman sabırlar isteyerek arabadan indi, henüz iki adım yürümüştü ki Cesur'un katı, dayanılmaz derecede öfkeli sesini duydu.

"Nerede?"

Karşı karşıya geldiklerinde, "Kim?" diye sordu Ferman. Derdi Zeyno muydu, Azer miydi?

"Bırak lan oyunu!"

Ferman sözlerini sürdürmekte kararlıydı, zira Cesur kartlarını açık oynamıyordu. Ela harelerinde gördüğü ateş, kartları çoktan yaktığının kanıtıydı da Ferman görmezden geldi. "Sana kim dedim?"

"Sikerim lan oyununuzu!" derken çıldırasıya bağırdı. Anlaşmayı en çok sağladığı adamla küfürlü konuşacak kadar kendini kaybetti ve durumdan rahatsız değilmiş gibi sürdürdü.

Cesur Kadıoğlu çıldırmışçasına öfkeli, Ferman Kılıçhan ona tezat duracak kadar sakindi.

"Gizli saklı bir şey yok, kimse sana oyun oynamadı."

Oyuna gelmiş olduğu düşüncesine öyle içerlemişti ki Ferman doğruyu açıkça ifade ettiği an Cesur yakasına yapıştı. "Nasıl aylardır ikisi tek başına? Nasıl bana onun yanına gönderdiğini söylemezsin!"

Gözü dönmüş adamın ilgisi sadece hesap sormaktaydı, Ferman'ın yakasını tutacak kadar ileri gittiğini göremiyordu. Mavi gözlerini yakasını tutan ellerine indirdi, "Senin derdin ne?" diye sakince sordu.

"Derdim, karımın aylardır bekâr bir adamın yanında olması!" diye bağırarak yanıtladığında, dile getirmenin hıncıyla Ferman'ın yakasına daha sıkı yapıştı. "Neredeler söyle bana?"

"Mezarlıkta yolunuz ikiye bölündü," diye hatırlattı. Sakin bakışlarının aksine hükmetmeye meyleden Cesur'a sinirleniyordu. "Anlaşmamız var."

"Bana nerede olduğunu söyle yoksa yapacaklarımı tahmin bile edemezsin."

"Beni tehdit etme, Cesur," derken sakinliğini yitiren ses tonu yükseldi. "Burada kalmasına izin vermedim, direkt İstanbul'a gönderdim."

Hızına şaşıran Cesur'un yüz kasları sinirden dalgalandı, Ferman her dalgayı sayıp nasıl birbirini takip ettiğini anlatabilirdi. Ancak Cesur ağayı kızdıracak başka bir mevzuyu paylaşması gerekiyordu. Edip'ten tülbendi getirmesini istedi. Adamı istediğini getirdiğinde Ferman Kılıçhan bakışlarıyla adamının elindeki işlemeli beyaz tülbendi Cesur'a gösterdi. "Boşanmak için geldi, ardından tekrar gidecek."

Cesur gördüğü tülbentle ellerini yakasından çekerken, ona uzatılan beyaz tülbendi hızla kaptı. Dokunduğu an tenine hücum eden ateşi hissetti. Öfke miydi yoksa özlem miydi? Ona dokunamamanın acısı mıydı, ihanet ederek tek kelime etmeksizin boşanmayı kabul etmesi miydi?

"Siz..." dedi aklı bulanmış hâlde bocalayarak... "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Boşanacağınız kararını duyduğu an dönüp işlemleri hızlandırmak istedi..." sözleri Cesur irkilince yarım kaldı. Fakat kararın aksi yönünde gelişmeler olmayacağından Zeyno kadar Cesur'un da buna hazırlıklı olması gerektiğinden el mecbur açıklamasına devam etti. "Kimse bilmeden en kısa sürede boşanacaksınız ve Zeyno bir daha dönmemek üzere Türkiye'den gidecek."

İşittiklerinin sonunda istihzayla güldü. Alaycı durmasa yıkıldığını saklayamazdı. "Kız kardeşinle planınızı kurmuşsunuz, ha Ferman? Bu işin içinde de Azer var mı?"

Azer'in bam teli olmasına şaşmamalıydı. Derdinin o adam olması Azer'in gitmeden önce söylediklerini kesinleştiriyordu. "Kendine gel, Cesur. Azer'in yaptığı tek şey kardeşimi annenden korumak. Kan davasının olması için elinden geleni yapan tek kişi annen!"

"Siksinler lan kan davasını!"

"Cesur..." diye ikaz etti Rehma sakin kalması için. Sakin kalmalı ve anlaşılır bir dille konuşmalıydı. "Olması gereken ne ise Ferman onu yapıyor."

Hışımla kardeşine döndü. "Neyi yapıyor lan? Karımın bekâr bir adamın yanında kalması mı iyi bir şey?" deyip aynı hızla tekrar Ferman'a döndü. "Sana başında söyledim, Ferman. İstemediğim bir yerde olursa kabul etmem, diye."

Anlaşmalarının bu yönünü çiğnemek zorunda kalmıştı çünkü niyeti Sadullah Özdağ iken Azer Özdağ ile anlaşmak nasip olmuştu. "Kabul etmezsen ne olur, hüküm verildi. Boşanmanızı Zeyno da istiyor. Ne için Azer'in yanına gönderdiğimi benden daha iyi bilmene rağmen gelip burada ahkâm kesme!"

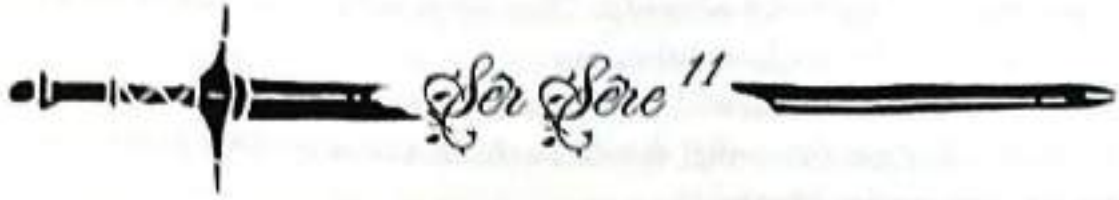
Kıskançlık olanları görmesine engel oluyordu.

"Rozerin Kadıoğlu bizzat bana boşanacağımızı söylesin. Madem gelecek kadar yürekli karşıma da çıksın!" dediğinde arkasında kalan kardeşine döndü. "İstanbul'a gidiyoruz Rehma, görmem gereken bir karım var."

Sırtını Ferman'a döndü ve aynı hızla arabasına doğru yürüdü.

Boşanmamak için gizlice direnecekti Cesur. Annesinin kan davası için sürdürdüğü savaşa bir kova dolusu sebep dökecekti. "Düşündüğün gibi olmayacak Cesur, aklından çıkart."

"Bırak da buna ben karar vereyim," diye çıkıştı. Arabasına bindi, kapıyı kapatmadan önce Ferman'a kesin bir dille konuştu. "Bırakın da boşanmanın olup olmayacağına bizzat Cesur Kadıoğlu karar versin. Kan davası için kendini feda eden bensem karar mercii de benim!"

Kılıçhan ve Kadıoğlu ailesini hayatından nispeten sildiği, kalan son bağları da koparmak için geldiği İstanbul'da, aylar sonra kaybettiği uzvunu bulmuş gibi şaşkın, koptuğunu yeni hissettiği için acılıydı. Birkaç hafta sonra boşanacağı ve soyadından Kadıoğlu'nu da silip atarak yoluna bambaşka bir kadın olarak devam edeceği için iki duygunun harmanıyla esrik dolaşıyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Neler düşünmüyordu ki... Hayli kabarık listenin tepesinde, esrik olmasının başlıca sebebi olan isim mevcuttu. İstanbul'a son gelişlerinde kocası olarak bildiği ve hayatına onunla devam edeceğini düşündüğü adamla en özel anlarını yaşamıştı.

Cesur Kadıoğlu tenine izini nasıl sürdüyse, nakkaş edasıyla tenini tenine nasıl işlemişse, Rozerin Zeyno âna tutsak olup gerçekleşmiş olduğuna dair imgeler kuruyordu. Gerçeklerin hepsi geride kaldığından, sıcak tenini düşünmektense geleceğine ağırlık veriyordu.

Mavi hareleri hareket hâlindeki arabanın gösterge panelinde ışıldayan saate kaydı, Van'dan helikopterle doğruca İstanbul'a uçmuşlardı ve saat 23.30'u gösterirken yerleşeceği eve doğru yol alıyorlardı.

"Yeni soyadımı," dedi dalgın ve umutsuz bir edayla, yelkenleri indirdiğini fark edince utanarak kafasını yana çevirdi ve direksiyon başındaki Azer ile göz göze geldi. "Kadıoğlu soyadını da atacağıma göre tek başımayım. Bana bir soyadı lazım."

"Rozerin, Irak'a taşınıp orada kendine yepyeni bir hayat kurabilirsin. Tam destek beraber olacağımızı söylemiştim."

Düzenini bozduğu Hafsa'yı da dâhil ettiğini belirtmişti.

Hım, diye mırıldanarak kaşlarını muzır ifadesiyle minicik çattı. "Rozerin Zeyno Özdağ..." diyerek adama kasten takıldı, Azer vakit kaybetmeksizin hilebaz oyununa ortak oldu.

"Klas durdu. Başka bir şey düşündün mü?"

Düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı, "Düşündüm, Irak'a taşınırsam Rozerin Zeyno Jaber olabilirim. Şayet Türkiye'de kalmaya devam eder, kendime yeni bir hayat kurarsam..." dedi, nedense imkânsızlığı cümlelerinin devamı-

[11] Aslan aslandır.

nı getirmesine engel teşkil ediyordu. "Yeni bir iş kurup tek başıma hayatıma devam eden bir kadın olarak kalırsam..."

"Güçlü bir soyadın olmalı," diye sözlerini bitirdi Azer. Kaygısız, rahat ve özgüvenliydi. Zeyno'ya verdiği destek, imkânsız görünen kör noktaların dahi aşık tutulabileceğini öğretmişti.

"Mutlaka..." diye diretti ki imkânsızlık yine yakasına yapışarak susturdu. Kim onun burada özgür bir hayat yaşamasına izin verirdi? Her seferinde ensesine dokunan silah, neşesine göz diken hasmı olmayacak mıydı? Öte yandan hayatına alacağı, temasta bulunacağı her insan maddi manevi zarar görmeyecek miydi?

İhanet ettiği gerekçesiyle boşanacaklarını haber veren öfkeli kocasının annesinden daha tehlikeli olduğunu göz ardı edemeyecek kadar aklı başındaydı. Tehlikesi kötü bir adam olması değildi, Zeyno'yu etkileyecek kadar güçlü ve kendini unuttturmayacak kadar bedel ödetmesiydi.

"Küllerinden doğan, Rozerin Zeyno..." diye eşlik etti Azer, soyadını eklemesini sabırla bekledi.

Rozerin Zeyno küllerinin içinde kalacağından kuşku duyuyorsa...

Yüzünü boş ver dercesine buruşturdu, "Boş versene, burada düzgün bir hayat yaşamama izin vermezler. Mantıklı olan gitmek ama önce onlara kendimi kanıtlamalıyım. Kiminle uğraştıklarını göstermeliyim," dedi sonunda, kendini bulmuş olmalıydı. "Azer, İstanbul'daki işleri bitirdiğimiz gibi Hakkâri'ye gidelim. Arjin ile bitirmem gereken bir meselem var."

Sözlerinin arasındaki tutarsızlığı içinde halledemediği münakaşaya bağladı Azer.

"Hakkâri'ye gitmeye korkmuyor musun?"

"Döndüğüm için korkması gereken onlar!"

"Bu baya güçlü bir ifade, Rozerin."

"Ben güçlü bir kadınım, Azer!" dedi kararlılıkla, gücünü kanıtlamaya ihtiyacı yoktu ama bazı hatırlatmalar yardımcı olabilirdi pekâlâ. "Koca bir düzeni katletmiş kadınım, korkması gereken onlar."

"Seni hafife almak komik olur ancak bir konuda ufak bir uyarıda ya da bilgilendirmede bulunayım. Senin artık Arjin diye bir düşmanın yok," dedi hızını yavaşlatarak kırmızı ışıkta duraksadı, göz göze konuşmak için mükemmel bir andı.

Anlamadığından kaşlarını çabucak yıkarak, "Neden?" diye sordu.

Bilgece bakışlarını kararan tekinsiz ifadesi hazırda bekliyormuşçasına çabuk ve korkutmaya yeminliymişçesine kesin hâliyle yüzüne yerleşti. "Kudret Barbaros..." dedi, ismini çiviyi tahtaya çakar gibi keskin ve kararlılıkla

bastırdı. "Arjin'in babaannesi, şeytanın yeryüzündeki vekili. Senin de yerini tespit eden ilk hasmın. Savaşacaksan hazırlıklı olmalısın."

Hasımları çoğalırken isimlerini de önlerinden ün salar gibi Zeyno'ya iletmeyi moda hâline mi getirmişlerdi yoksa her şey tesadüf müydü? Bu tesadüfün neresindeydi Zeyno? Alengirli düşmanını isterken soyu sopu meydana çıkıyordu. "Arjin nerede?" diye sordu sıkkın ifadesiyle.

Sıkkın ifadesine karşılık hafifçe sersemlese de hemen toparlandı Azer. "Onu sana isterse Ferman anlatsın fakat daha dikkatli, daha güçlü ve daha acımasız olmalısın. Birine güvenmeden evvel on kere düşüneceksin, en ufak gariplikte veya şüphede güvenmeyi sileceksin. Bana soracak olursan güven duymak eyleminden tamamıyla soyutlanacaksın. Ayrıca," yeşil ışık yanınca yoluna bakarak devam etti, "Vicdanın her zaman rehberin olsun, Rozerin," derken ona tehlikeli bir sırıtış sergiledi Azer. "Sadece onlarla karşı karşıya geldiğin zaman vicdanını göm."

Bakışları soğuk ve ıssız gecenin karanlığına kaydığında ruhu kadar çıkmaza büründü. Ferman'ın ısrarla kafasına dikte ettiği problem bu muydu? Dönmesi daha büyük felaketlerin başlangıcıydı ve yine kafasının dikine giderek birçok insanın canına mı kastedecekti?

Kurşunu alnına sıkmaya hazır Zerda Kadıoğlu'na kiminle aşık attığını öğretmek için geldiği evinde, adını sanını duymadığı Kudret Barbaros ismiyle karşı karşıya olduğunu öğreniyordu. Başlattığı katliamı bizzat kendisi bitirmek istemesinde haklı olduğuna bir kez daha kanaat getirdi. İsimler değişse de hepsinin niyeti aynıydı ve Zeyno başa çıkabileceğine inandığı için ölümüne savaşacaktı.

Hem boşanmak isteyen Cesur Kadıoğlu'nun isteğini yerine getirmek için gelmişti. Önceliği *eski* olmasına ramak kalan kocasıydı. Özgürlüğüne kavuşmaya can atan adamı azat edecekti.

Dibi buluyorsa, bulmasına sevinen ve niyetlenen herkesi kendiyle beraber aşağı çekecekti Zeyno. Kural değişmez; seni itenin elinden yakalarsın.

"Arjin konusunda kesinlikle haklı olan benim," dedi sıkkın ifadesinden tamamen arındığında. "Babaannesinin araya girmesi aşağılıkça bir davranıştan ve kötü niyetten başka şey değil. Yanlış yapmadım, en azından bilerek yapmadım. Arjin gururuna yediremediği için hâlâ ısrarla beni suçluyor."

Devamlı tekrar ettiği cümleleri yeniden zikretmek Zeyno'nun canını öyle sıktı ki sağındaki camı indirip karanlığa doğru öfkesini haykırmayı imgeledi; imgeleri görünmez bir perdeye yansıyıp olacakları izletince Zeyno rahatsızca düşlerinden sıyrıldı. Gücünü kanıtlamak için sunduğu tavrın aksi, Azer gibi bir adamın gözlerine şenlik verirdi anca.

Arjin'in nerede olduğunu sormaya hazırlandığında araba duraksadı, ne

olduğunu anlamak için önce camdan yansıyan şaşalı yolu izledi. Bahçe duvarlarını aydınlatan ışıkların arasından bir villa dikkatini çekti. Yeni yuvası burası mıydı?

"Biliyor musun, Rozerin, çok sevdiğim bir söz vardır, hayat boyu rehberim olmuştur."

Sözleri üzerine bakışlarını gözlerini yoran ışıklardan ayırdı ve ona bakmakta olan Azer ile göz teması kurdu. Kollarını yasladığı direksiyonun üzerinden pür dikkat onu izliyordu, aslını görmek istediği o kadar belliydi ki Zeyno kendini saklamadan görmek istediklerini verdi.

"Haklıysan korkma, hak seni korur."

Rozerin Zeyno hayatının üzerine bahse girerdi. "Ben asla korkmadım, haklı olduğumun farkındayım."

Tutumunu takdir ederek, "O zaman hakkının sana adaleti getireceği günü sabırsızlıkla bekle," dedi ve arabadan bütün haşmetiyle ağır ağır indi. Zeyno da beraberinde indi.

Böylece İstanbul'da başına gelecek olan felaketlere farkında olmadan ilk adımı attı.

O geceyi unutmak istiyorum...

Zihnini devamlı oyalayan cümle manasız güç tarafından yineleyerek kadını kendi iradesine karşılık saf dışı bırakıyordu. Manasız saydığı gücün arzu olduğunu kabullenmek için kadının gerçekten güçlü olduğuna inanması gerekti, zira İstanbul'a geldiğinden beri Cesur dışında başka şey düşünemez olmuştu.

Aldığı nefesi göğsünde tıkayan arzusuyla baş edebilse beklentisini de yıkacaktı.

Korkusunun başlıca sebebi karşısına ansızın çıkacak olmasıydı; Ruze diyecek, ona sanlarak birçok şeyin geçeceğine dair keskin sözler verecekti.

Irak'ta karşılaşma ihtimalini çok düşük hissediyordu, deyim yerindeyse imkânsız sayıyordu çünkü düzinelerce adam evin etrafını koruyordu. Öte yandan Azer Özdağ faktörü vardı, Zeyno'nun güvende hissetmesini sağlayan adamın kocasını evinde ağırlasa dahi ruhunun duymayacağı kadar hassas davranacağını bildiğinden hep rahattı. Ancak burası Cesur'un bölgesiydi. Azer ne yaparsa yapsın güvenli duvarları kuramazdı.

Azer hangi duvarları inşa ederse etsin, Rozerin Zeyno'nun hissettiği duyguların önüne geçemezdi; burada tamamıyla o adamı sezmenin, ona ait olduğu anı her an hatırlamanın etkisinde olduğundan, güçlü hislerin onu kışkırtıp Cesur'a koşmasını ne yapsa engelleyemiyordu.

Sanki gururunu bırakıp o adama koşsa, hayal ettiği gibi sımsıkı boynuna

olduğunu anlamak için önce camdan yansıyan şaşalı yolu izledi. Bahçe ve varlarını aydınlatan ışıkların arasından bir villa dikkatini çekti. Yeni yuva burası mıydı?

"Biliyor musun, Rozerin, çok sevdiğim bir söz vardır, hayat boyu rehberim olmuştur."

Sözleri üzerine bakışlarını gözlerini yoran ışıklardan ayırdı ve ona bakmakta olan Azer ile göz teması kurdu. Kollarını yasladığı direksiyonun üzerinden pür dikkat onu izliyordu, aslını görmek istediği o kadar belliydi ki Zeyno kendini saklamadan görmek istediklerini verdi.

"Haklıysan korkma, hak seni korur."

Rozerin Zeyno hayatının üzerine bahse girerdi. "Ben asla korkmadım, haklı olduğumun farkındayım."

Tutumunu takdir ederek, "O zaman hakkının sana adaleti getireceği günü sabırsızlıkla bekle," dedi ve arabadan bütün haşmetiyle ağır ağır indi. Zeyno da beraberinde indi.

Böylece İstanbul'da başına gelecek olan felaketlere farkında olmadan ilk adımı attı.

O geceyi unutmak istiyorum...

Zihnini devamlı oyalayan cümle manasız güç tarafından yineleyerek kadını kendi iradesine karşılık saf dışı bırakıyordu. Manasız saydığı gücün var olduğunu kabullenmek için kadının gerçekten güçlü olduğuna inanması gerekti, zira İstanbul'a geldiğinden beri Cesur dışında başka şey düşünemez olmuştu.

Aldığı nefesi göğsünde tıkayan arzusuyla baş edebilse beklentisini de yok sayacaktı.

Korkusunun başlıca sebebi karşısına ansızın çıkacak olmasıydı; Rozerin gelecek, ona sarılarak birçok şeyin geçeceğine dair keskin sözler verecekti.

Irak'ta karşılaşma ihtimalini çok düşük hissediyordu, deyim yerindeyse imkânsız sayıyordu çünkü düzinelerce adam evin etrafını koruyordu. Öte yandan Azer Özdağ faktörü vardı, Zeyno'nun güvende hissetmesini sağlayan adamın kocasını evinde ağırlasa dahi ruhunun duymayacağı kadar hassas davranacağını bildiğinden hep rahattı. Ancak burası Cesur'un bölgesiydi, Azer ne yaparsa yapsın güvenli duvarları kuramazdı.

Azer hangi duvarları inşa ederse etsin, Rozerin Zeyno'nun hissettiği duyguların önüne geçemezdi; burada tamamıyla o adamı sezmenin, onun olduğu anı her an hatırlamanın etkisinde olduğundan, güçlü hislerin onu kışkırtıp Cesur'a koşmasını ne yapsa engelleyemiyordu.

Sanki gururunu bırakıp o adama koşsa, hayal ettiği gibi sımsıkı boynuna

asılsa, sıcaklığını özlediği elinden tutup beni bırakma dese, Cesur tekrar ona sarılacak ve bir sihirbaz edasıyla dağınık hayatlarına çekidüzen verecekti.

"Hissediyorum, Cesur buradasın..." diye mırıldandı umutla. "Tüm kalbimle seni hissediyorum..."

"Rozerin hâlâ uyuyor musun?"

Kendiyle konuşan kadının mahremiyetine aniden çöken ses yatağında sıçramasına neden oldu. Küfrü basmadan önce kapı ağzında bıkmış ifadesiyle beliren Hafsa'yı gördü ve söyleyeceği her şeyi yutarak yorganı kafasına kadar çekti. İletişimi koparmak istediği zamanlarda belirgin davranışlarla bunu beyan etse de yüce gönüllü Hafsa Özdağ asla üzerine alınmıyor, gocunmak zahmetine girmeden iletişimi kasten devam ettiriyordu.

İstanbul'a gelmelerinden çok değil, iki gün sonra Hafsa aralarına katılmıştı, üç haftayı aşkındır ev nezaretinde kafayı yeme seanslarını düzenli olarak başlatıp aynı hız da sonlandırıyorlardı.

Hafsa'nın gelmesi bu açıdan çok iyi olmuştu, kafayı dağıtsa dahi yalnız değildi. Onunla konuştuğu zamanlarda Cesur'u perde arkasına almak daha kolay oluyordu.

"Hemen kalkmalısın, açlıktan kafanı kemirmek üzereyim."

"Beni beklemek zorunda değilsin."

"Azer de çıktı, tek başıma kahvaltı yapmak istemiyorum. Hadi, çabuk ol."

Yakınına kadar geldiğini sesinden anlayan Zeyno, yorganı daha sıkı tutmuştu ki aniden ellerinden kayıp gittiğini çok geç anladı.

Vakur edasıyla tepesinde dikilen kadın, "Beş dakikaya masada ol, seninle konuşmam gerekenler var. Azer istedi!" haberini ismini üstüne basa basa belirttikten sonra gözden kayboldu.

Beklemekten sıkılmış görüntüsünün altındaki sebebin konuşacakları her neyse, sıkıntılı durumlara işaret ettiğine kanaat getirdiğinden gönülsüz ve biraz da endişeyle yattığı yataktan kalktı. Gönülsüzlüğü öyle derindi ki banyoya girdiğinde neredeyse çığlık atarak yatağına geri dönüp yorganı başına çekecekti.

Cesur ağa yanında değilken bile onu manipüle etmeyi başardığından, Zeyno küfürü basıp üzerindeki ölü toprağını atmak için davrandı. İhtiyaçlarını giderdikten, sorguya çekileceği için de günlük bakım rutinini tamamladıktan sonra sabahlığını üzerine geçirdi ve odasından ayrıldı. Kimse evde olmadığından kahvaltıdan sonra hazırlanabilirdi.

Yemek odasında somurtuk suratıyla sandalyesine kurulan Hafsa'nın çayı doldurduğunu şüpheyle izleyerek karşısında oturdu ve bu sırada ona teşekkür etti. "Konuşacağımız konu nedir? Yoksa düşmanlarım burayı da mı buldu? Geç bile kaldılar."

Dağınık saçlarını yüzünden çekerken dalga geçen kadına gözlerini de di Hafsa. "Sabah bakımını yaptın mı?"

Kopan kıyametlerin içinde cilt bakımına önem verecek tek insanın sa oluşu Zeyno'nun kafasını karıştırıyordu. Ya başına gelmediği -fakat empatiden yoksun olduğu anlamına gelmiyor- ya da başına gelenleri leştirip kendini yakacak kadar umursamadığı için her şeye atlatılır bakıyordu. İnanılmaz bir kadındı ve Zeyno tartmaya gerek duymadan benimsediğini biliyordu.

"Evet, hocam bakımımı uyguladım sadece sizi daha fazla bekletmem için üzerimi giyinmedim," derken alaycı kimliğinden çabucak soyunan aniden ciddileşti. "Ne oluyor, Hafsa?"

"Sarya diye bir kadın seninle konuşmak istiyormuş."

Önemsiz biriymiş gibi zikrettiği isim Zeyno'yu şiddetli bir sarsıntıya ruz bırakmışçasına sersemletti. Araması bir kenara, neredeyse ismini unu ğu Sarya hala ona ulaşmıştı. Nasıl olur da minnetini en çok hak eden kad aklına gelmezdi? Nasıl olur da her şeyi bilen ve elini tutan tek kadını bir olsun hatırlamazdı?

"Azer konuşmak isteyeceğini düşündüğü için numarasını yolladı, kend telefonundan aramanı istemedi ne olur ne olmaz benden aramanı söyledi."

Sersemliği üzerinden yavaş yavaş uzaklaşıyor, Zeyno göğsünün ne de li inip kalktığını göremeyecek kadar coşkuyla Hafsa'yı seyrediyordu. "Sen halayı nereden biliyor, Azer? Hayır, soru bu değil, Sarya hala Azer'e ne ulaştı?"

Heyecanını garipseyerek izleyen Hafsa, "Senin Van'a geldiğini sonra geçtiğin an aklının alamayacağı isimler dahi öğrenmiş. Sarya Hanım ge ğini öğrenince Ferman ağaya ulaşmış, ağabeyin konuşmanızda bir sakın görmemiş ve numarayı hemen Azer'e yollamış," diye açıkladı bilmediği ne taları. "Olay bu, gerisini ondan öğrenirsin. Aslında Azer sabah seninle ko nuşacaktı ama acil işi çıktı, sana iletmemi istedi," deyip çayından bir yudu almadan önce gizlemeyi başaramadığı merakıyla sorusunu ilave etti. "Ka bu kadın, senin için önemli olmalı?"

"Cesur'un halası."

Şaşkın narasını avucunu ağzına kapatarak dindirmeye çalıştı ancak p kaldı. "Gerçekten mi, Rozerin, onunla konuşmak mı istiyorsun? Ferman müsaade etmesi normal mi?"

Sarya halayla konuşmaması daha anormaldi, neticede macerasını çok gözle seyreden ilk kadındı. "Kaçtığım da... Yani, yakalanıp Kadıoğlu kon na gönderildiğim ilk zamanlar beni yadırgamayan, acımı dindirmeye çalış bana destek olan ve..." dediğinde sözlerine ara vererek şahadet parmağı

alnındaki akrep *deqi* sonra da sol gözünün altındaki gözyaşı damgalı *deqi* işaret etti. "Bunları yapan kadın bizzat, Sarya halaydı. Benimle konuşmak isteyeceğini düşünmemiştim, daha doğrusu aklımdan uçup gitmiş. Ama şimdi onunla konuşacağım."

Saklı kalan her sırrı öğrenmek için eline fırsat doğmuştu, Cesur'un ne yaptığını ve nerede bulunduğunu Sarya hala çıtlatırsa, Zeyno hislerinin gerçekliğinden emin olacaktı.

Öğrendiklerinden hoşnut hâlde, "Vay, demek Kadıoğlu Aşireti'nden seni destekleyen birileri çıktı ha," diye katıldı canlanmış edasıyla. "Şaşırtıcı."

Hafsa'nın hâlâ bir kısmını öğrenmediği olayların üzerini örtbas eden, hatalarına eşlik edip kendilerini tehlikeye sokan isimleri de anmaktan kaçamazdı Zeyno. Tenini ürperten, ona hayat suyunun bir isimde saklı olduğunu hatırlatan kışkırtıcı hatıraların yanı sıra, destekleriyle insan olduğunu ve hata yapabileceğini az sayıda kabul eden belli başlı isimler de vardı ki Zeyno onlara Cesur kadar hayat borçluydu.

"Rehma ve Diljin'i unutmayalım, Hafsa aslında hepsi bana karşı iyiydi. Öldürülmemem için hâlâ mücadele ettiğine inandığım yadê Keje bir tarafa..." dediğinde burnunun ucu sızlayınca kendine inanamayarak sözlerini noktaladı. Konuşursa ağlayacak mıydı? Öyleyse onu derinden sarsan hatıraları bir kenara savuşturup onu bekleyen kadınla iletişime geçmeliydi.

Hafsa'nın telefonu gözüne ilişince uzanıp avuçladı. "Odamdayım."

"Gelişmelerden haberdar et."

"Elbette."

Kurcaladığı telefondan gözünü ayırmadan bir yerlere çarpacak korkusuyla devamlı yolu gözleyerek odasına vardı. Kapıyı arkasından kapatırken Sarya Hanım diye kayıtlı ismin üzerinden defalarca kez geçti, Cesur'u kazanmak için verdiği mücadelenin gizli kahramanıydı. Zaman kaybetmeden yaşlı kadını aradı, durdurmadığı adımlarını pencereye yaklaştığında sonlandırdı.

Aramasına gelen cevap elinde olmadan gülümsetti.

"Sarya hala?"

"Rozerin..." diye seslendi, emin olamamış ya da aylar sonra sesini duymak imkânsızmış gibi. "Kızım iyi misin?"

Kimsesiz ruhuna merhem süren şefkatli sesiyle nasıl olduğunu soran kadını hiç hatırlamadığı için kendinden utandı. Onunla ilk tanıştığı zaman da aynen bu tonla konuşuyordu. "İyi... İyiyim, hala. Seni sormalı?" derken alt dudağını ısırdı. Aylar sonra Ferman dışında tanıdık sesi duyuyordu. Mutluluğunu tarif etse dahi anlaşılacağından âdeta şüpheliydi.

"İyi diyelim ki iyi geçsin," dedi göğsü sıkışmış gibi boğuk sesiyle cevaplayarak. "İstanbul'da mısın?"

"Evet, hala."

"Aklını mı kaçırdın da buraya geldin, Ferman sana olanlardan ba... di mi?"

Yüreğine oturttukları taşın milim kıpırdamasına müsaade etmeye... dıoğlu ve Kılıçhanların ortaklığına Sarya hala da katılınca Rozerin Z... avazı çıktığı kadar bağırarak buna son vermeyi düşledi.

"Kimse bana bir şey anlatmıyor, bildiğim tek şeyin düşmanları... geçtikçe çoğaldığı ve beni öldürmek isteyenlerin sıraya dizildiği. Ga... nim ölmeye niyetim yok," diye belirtti dolu gözlerini kırpıştırarak. "Ne... dar denesem de yapamıyorum," diye mırıldandı umutsuzca.

Ahizeden cıkcıklama sesleri yükseldi. "Boşuna mı yaptık o *değ*... acıyı boşuna mı çektin?"

Kızmasını beklemeyen Zeyno'nun yüzüne ağlatmaktan mahrum b... lan gülüşü tezahür etti. Fakat kısa süren gülüş dile getirdiği yasak kel... le beraber izini bile bırakmadan kayboldu. "Korkma, ölmüyorum işte... arıyorum, beni ayağa kaldıracak bir deva..." dedi açık yürekdilikle. G... Zeyno'nun altındaki kırılgan ruhunu paylaşmaktan korkmadı. "Bir dah... bulamayacakmışım gibi hissediyorum... Sarya hala cesaretim olsa dah... tüsünü yapardım kendime, elim gitmedi."

Karşı taraftan birkaç saniye ses gelmemesine rağmen Zeyno onu ... bekledi. "Şifa sevgidedir, yavrum... Senin şifan da Cesur..."

Yarım tebessümüyle gözyaşlarını sildi, "Onun oluru yok artık, bana ... olmayacak bir şifa, Cesur," dediğinde bugün adını sayısız kez andığın... etti, kendini nasıl hatırlatmak istiyorsa zikretmediği isim dilinden d... olmuştu. Bu şehrin havasına ne karışmıştı böyle?

"Eğer onunla konuşursan söyle, ben ona ihanet etmedim, yemin ed... Bana ihanet edenin kim olduğunu öğrenmek için gitmiştim, Rumi'yi ... meye değil."

Yine can sıkıcı sessizlik aralarına karıştı. Zeyno bunu söylediğinde Sa... halanın maruz kalacağı tutumu düşününce hata ettiğine inanarak geri ... meye karar verdi.

"Üzgünüm kızım ama ben söyleyemem... Sen söyleyeceksin."

Anlayışla karşılamaktan başka şansı olmadığından sessizce kabul etti Z... no. "Onunla karşılaşmaya asla, asla hazır değilim, o benden delicesine n... ediyordur. Boşanma davasını da açtılar zaten."

"Boşanacak mısın gerçekten? Gerçi sadece Zerda değil, Bedo ağab... de kabul etmiyor artık. Hasan ağa ve ağabeyin Ferman da boşanman... yana. Hepsi ilk defa boşanmanızın tek çözüm olduğunu söylüyor."

"Sen peki? Sen ne düşünüyorsun?"

"Seni de gördüm, Cesur'umu da gördüm. Allah gönlünüzdekini de biliyor ne zaman namaz kılsam ne zaman dua etsem gönüllerimizin sahibine yalvarıyorum ikiniz için. Ne hayırlıdır bilmem, dua etmeyi ve istemeyi bilirim. Unutma, dua en büyük pusulan, senin yolunu aydınlatır."

Her şeye rağmen aydınlıkta değil miydi Zeyno? Karanlığın içinde çatlayan zardan yansıyan ışık huzmeleri onu aydınlığa çağırmıyor muydu?

"Ben de yalnızca Allah'a ve dualara sığınıyorum."

"Gönlün sahibi Allah'tır, onu hatırlayarak dile dileğini. Herkes gider Rozerin, sen yalnızken de kalabalıkken de seni yalnız bırakmayan sadece Allah vardır. Yönün hep ona dönük olsun."

Güzel insanları hayatınızda barındırdığınızın kanıtı, ufak bir sohbetin sonunda ferahlayan içiniz ve geriye bıraktığı gülümsemenizdir. Zeyno taşlaşmış kalpleri dahi eritecek kadar şefkat sahibi kadınla konuşmasının sonunda bu kanıya vardığından umutsuzluğundan sakin adımlarla uzaklaşıyordu. "Biliyorum, biliyorum..." dedi, sonunda içi ferahlamış hâlde uzun soluğunu bıraktı.

"Hayata küsmeni değil, her şeye inat ayakta kalmanı istiyorum!"

İletişimin sonuna mı gelmişlerdi? Zeyno uzatmayacağını hissettiğinden üzüntüye kapıldı, Sarya halayla daha çok konuşup neler olduğunu öğrenmeyi amaçlamıştı. Ancak geçmişi ne kadar konuşursa umutsuzluk aynı doğrultuda yakasına yapışıyordu.

"Seni tekrar arayabilir miyim?"

"İstediğin zaman beni ara."

İletişimin devam edeceği gerçeği kapıldığı üzüntüyü de götürdü. Bir cümlesi dağlayan yüreğine merhem sürüyordu. "Peki, her şey bittiğinde oraya gelirsem kimseye görünmeden seninle görüşebilir miyim?" diye sordu, bu defa yine umutsuzluğa kapıldı. Nedense kabul etmeyeceğini bilerek sormuştu Zeyno.

"Hasan ağa kabul etmez. Ailem de öğrenirse ihanet ettiğimi duyar. Gizlice görüşmeyi ben kabul etmem, kızım. Şimdilik telefon bize yeter, Allah büyük, ne olacağını bilemeyiz."

Doğrucu ve dürüst kadının şefkatinden katre eksiltmeden geri çevirmesine gönül koymayarak teşekkür etti Zeyno ve vedalaşarak aramayı sonlandırdı. Göğsüne oturan taşın hafiflediğini idrak ettiğinde yaşlı kadına içtenlikle teşekkür etti.

Cesur'un nerede olduğunu öğrenememişti ama... Zeyno diyaloglarını tarttığında Sarya halanın üstünkörü paylaştığı vaziyeti anımsadı; Cesur'un hayal kırıklığı bir yana hangi hâli, hangi tavrı Sarya halanın içine işlemişti?

Öyleyse kalbine biraz olsun dokunduğuna inandığı adamı Zeyno kadar ... çekiyordu.

Psikolojisini sağlam tutmak için Cesur'un ondan nefret etmediğine ve az önce yaşadığı duygu rahatlamasını kaybetmemek için kötü düşüncelere bağlamamaya dikkat ederek pencereden adım adım uzaklaştı. Nasıl olsa bu kadın onu ayakta tutmayı başarıyordu.

Arayacağı zamanlarda yine şefkatiyle saracağından Zeyno o telefonu hep güler yüzüyle kapatacaktı.

Hafiflemiş ruhu adımlarına da yansıdı, odasından ayrılıp geri döndüğü yemek odasında onu karşılayan Hafsa'nın canlı sesi en az ruhu kadar dinlendirdi.

"Sanırım halan iyi haberler verdi."

"İçimdeki dertleri biraz aldı diyelim," diyerek sevinçle terk ettiği sandalyeye geri oturdu. Tabağı bitmeye yakın kadının çay bardağını elinden düşürmeden onu pür dikkat izleyişini kaşlarını çatarak seyretti. Şüpheci hareketlerini sorgulamadan, kendisinin bülbül edasında öteceğini bilerek kahvaltıya başladı. Sessizliği daha şüpheli hâle gelince dayanamayan Zeyno göz kırparak neler oluyor, diye sordu.

"Şey diyorum, hazır böyle iyiyken birazcık alışverişe çıksak olur mu? Aylar sonra dışarı çıkacağız, nereye kadar eve kapatacağız kendimizi."

İsyan bayraklarını sallamadan, bozuk psikolojisinin kurbanı olmadan önce kendini bulmak için İstanbul sokaklarına karışma fikri aşırı cazip geliyordu ancak dört yanı kurtlarla çevrili kadın için özgürce dolaşmak yakın zamanda mümkün görünmüyordu. Üzerine düşündükçe gezi fikrini aşerdi kadın, özgürce dolaşamasa da dikkatli davranması sonucunda farklı insanlar görecek ve mutlu olacaktı. Keza siyah takım elbiseli adamları görmekten istifra etmek üzereydi.

"İyi olur mu?" diye sordu tereddütle, kötü sonuçlar doğuracağını düşünmek istemediğinden Hafsa'nın gazlamasına ihtiyaç duydu.

İstekli hâli Hafsa'yı sinsice gülümsetti. "Hı hı... Azer'i sen ara, sana izin verir. Adamlar bizimle olacak zaten."

Zeyno nerden çıkarttığını bilmediği telefonunu Hafsa'nın kahvaltı masasının üzerinden uzattığını görünce kıkırdadı. "Telefon görüşmemin iyi geçeceğinden bu kadar mı emindin de Azer'i arayacağımı düşündün?"

"Evet, heyecanla gidip çok mutlu döndün. Çıkmak seni daha iyi hissettirir diye düşündüm."

Telefonu elinden alıp Azer'i arama süresi bir dakikadan az sürdü. Düşüncesi bu denli iyi hissettiren öneri, icraata geçtiğinde mumyalanmış ruhlarını hayata geçirirdi. İlk aramasına dönülmeyince, Hafsa'nın tekrar ara isteği üzerine aradı ve ikinci çalışta beklediği cevap geldi.

"Rozerin?

Telaşlanmış mıydı? Hayır, aradığı için meraklanmıştı. "Günaydın, evden çıkmışsın."

"Evet, acil işim çıktı. Bir sorun mu var?"

Hiçbir şeyi uzatmadan konuya derhal girme huyunu Ferman'a benzetiverdu Zeyno. "Hayır, çok bunaldığımız için Hafsa ile çıkmak istedik. Bir sorun olmayacağını düşünüyorsan eğer..."

Hafsa ile göz göze geldi. Sorun etmemesi için dilekte bulundu ki olumlu cevap peşi sıra geldi.

"Kamuflaj olmalısınız. İki saat yeterli mi?"

"Sanırım."

"Hazırlanın, adamlara haber veririm."

"Teşekkür ederim."

Azer cevap vermeden telefonu kapatınca Zeyno, Hafsa'ya döndü. "İki saatimiz var."

"Ne? Hazırlanmamız iki saat zaten."

Hayıflanmalara başlayan Hafsa'yı masadan kovarak ayaklandı Zeyno. İki saatin yeterli olduğuna inanmasa da tehlikeli durumlardan sakınmak için kurallara uyması gerekti. Odalarına aynı hızla geçtiler, zaman kaybetmeden hazırlanıp aynı anda odalarından çıktılar. Hafsa çantasını karıştırırken Zeyno telefonunu arıyordu. En son masada bıraktığını hatırlıyordu.

"Tülbendini takmayacaksın, değil mi?"

Masada bulduğu telefonu alıp çantasına koydu, mühim soruya ciddi bir de eğreti duran alaylı ifadesiyle yanıtladı. "Tülbendimi çıkarttığımı Cesur ağaya da Ferman ağaya da bildirdim. Takacaksa Cesur ağanın yeni karısı takacak."

Alaylı tutumunun kılıftan ibaret olduğunu Zeyno kadar iyi biliyordu Hafsa. Kılıfına zarar vermemek için üzerine konuşmadı. Arabanın hazır olduğunu söyleyerek, konuyu ikisinin akıl sağlığı için kapattı. Evden ayrılıp bahçede hazırlanan arabaya bindiler. Saçlarını şapkanın altına saklayan Zeyno, kare formundaki kocaman gözlüğünü takarak üstünkörü kamufle oldu.

"Keşke *dog*leri fondötenle kapatsaydık, Rozerin."

"Şapka kapatır, o kadarına da kimse bakmaz."

"Umarım."

Trafiğin sıkıcı ama İstanbul'un büyülü manzarasını izledikleri yolculuk sessiz, hüzünlü ve düşünceli geçti. Haftalardır bulundukları evin bahçesi dışına çıkamayan iki kadın, soyutlandıkları yaşama yeniden kavuştukları için sevinme tadına varıyorlardı.

İstanbul'da bıraktığı hatıraları, aştığı yolları gerisinde bıraktığı gibi bırakamıyor, uzuvmuşçasına devamlı kendini hatırlatıyordu; Cesur'un hain planına kanarak boş kartla onu alışverişe göndermesi ve üstüne dalga geçmesini anımsadı, elinde olmadan gülümsedi. O vakit tüm bunların yaşanacağından habersiz köpürmüş, Cesur'a saldırmak için an kollamıştı. Ayrılacaklarını bilse her anını dolu dolu yaşar, Cesur'un içini eriten kahkahasına eşlik eder, onunla eğlenirdi.

Elinde olmadan kıkırdadı. Kim olsa eğlenmezdi ki?

"Yine aklına ne geldi?"

Hafsa'nın tuzak sorusuyla hemen toparlandı ve ona dönmeden cevapladı. "Daha önce buraya geldiğimde yaşadığım bir olay," dedi dürüstçe. Esrik gülüşlerini sunduğu gibi bir daha olmayacağının bilincine vardığı sızısı bol yine de hatırlamaktan korkmayacağı kadar güzel olaylardan biriydi.

Hafsa'nın sessizliğini koruyarak anılarıyla tekrar baş başa bırakması dikkatinden kaçmadı.

Cesur'un dokunmak için sabırsızca üzerine yürümesini, onu beklediğini korkmadan itiraf etmesini, doyumsuz öpücüklerini ve güzel anlarını katleden silah seslerini anı anına yaşayınca boğazı düğümlendi.

O adamı özlemek istemiyordu.

Buradasın değil mi, Cesur? Sen de benim gibi hissediyor musun?

Alışveriş merkezinin kapalı otoparkında adamların güvenlik kontrollerinden sonra arabadan inerek aylar sonra insan içine karıştılar. İki kadın başta bocaladıklarından ortama uyum sağlamakta zorlansalar da çabuk uyum sağlayan karakteristik özellikleri sayesinde alışveriş maratonuna hızlıca kapıldılar. Her mağazada en az yarım saat oyalanmış, beğendikleri bütün parçaları almışlardı.

"Yemek yesek çok kızar mı?" diye sordu Hafsa kararsız edasıyla, ifadesindeki ürkeklik saatten haberdar olduğunun ve kuralı çiğnediğinin habercisiydi.

Yine farklı mağazaya girdiklerinde ellerindeki paketleri adamlardan birine verip arabaya götürmelerini rica ettiler.

"Dört saatten fazladır dışarıdayız, daha eve dönüşümüz var," dedi, önemli ayrıntıya dikkat çekerken düşünceliydi. Azer'in iki saat demesini dahi belli başlı sebeplere bağlıyordu. "Saat dördü geçti, son alışverişimiz olsun." Beğendiği çantayı eline alırken alışverişi noktalamak istediğini belirtti.

"Ya on dakikada yeriz yemeği."

"Azarlanırız korkusundan gönül rahatlığıyla yiyemedikten sonra ne yemeği, Hafsa?"

Alışveriş saatini ayarlasalardı, sahil havası aldıktan sonra kıyıya yakın bir

restoranda gönül rahatlığıyla yemek yiyebilir hatta Azer'i de davet edebilirlerdi. Tatsızlık çıkmadan artık eve gitmeleri gerekti.

Çantayı beğenip çalışanın eline verdikten sonra beğendiği zümrüt yeşili bluzu aldı Zeyno. Denemek için yakasındaki etiketi okuyup bedenini kontrol etti ve uyumlu olduğunu görünce gözlüğünü ve şapkasını çıkartıp adamlardan birinin eline tutuşturdu.

"Bunu deneyeceğim sanırım," dedi aceleyle kabine doğru ilerlerken. Acelesi cavrından mı yoksa yanlış duyduğuna inandığından mı nedir, Hafsa ne söylediyse duymadı.

"Rozerin..."

Birileri ona sesleniyordu...

"Rozerin Zeyno!"

Aylar sonra ismi yabancı bir kadın tarafından zikrediliyordu. Ürküntü kan olup damarlarının arasına karışarak bütün vücuduna yayıldı, enerjisini emen korkular ve ihtimaller birbiriyle âdeta yarışarak Rozerin Zeyno Kadıoğlu'nu zangır zangır titretti. Seslenen kimse dönmek şurada dursun, yitirdiği hareket kabiliyetinden ayağının ucunu dahi kıpırdatamadı. Gözleri yalnızca Hafsa'nın donuk ve şaşkın bakışlarındaydı.

"Rozerin gerçekten sensin!"

Cıvaklamayla şaşkınlık arası garip tınıdaki ses, hareket kabiliyetini ona geri kazandırdı. Zeyno istemsiz, gizlemeye gayret ettiği telaşıyla topukları üzerinde döndü ve karşısında asla unutamayacağı yüzü görünce sersemledi.

"Şehrazat?"

Dolgun dudaklarındaki saf gülümseme sersemleyen kadını hırpaladı. Yalnız olmayan Şehrazat'ın yanında en az onun kadar alımlı ve güzel bir kadın daha duruyor, anlamsızca ikisini izliyordu.

"Döndüğünü duymuştum ama seni burada görmeyi beklemiyordum..." dediğinde yeşil menevişleri ağır ağır elindekilere kaydı. "Alışveriş yaparken!"

Baskın tınısının altındaki mana, *senin için kıyamet kopuyor ama sen burada alışveriş yapıyorsun*, cümlelerini barındırıyordu. Şehrazat Süveran bizzat öyle bakıyordu.

Manayı üzerine alınmayarak huzursuzca düşüncelerini açıkladı Zeyno. "Ben de koskoca İstanbul'da yüzlerce alışveriş merkezi arasında seninle burada, aynı mağazada karşılaşmayı ne yazık ki hiç beklemiyordum."

Bu tesadüf değilse imtihandı... Zeyno çok sıkı bir imtihana daha tabii tutuluyordu ve ilerleyen dakikalarda bunu daha iyi anlayacaktı.

Tutumuna istihzayla gülümsedi Şehrazat. "Beni gördüğüne pek sevinmedin. Kendi adıma hâlâ yaşıyor olduğunu gördüğüm için mutluyum."

Kandırmalara ne zaman başlamışlardı? Cesur'un attığı adımı Zeyno'dan

önce bilen ve öğrenen Şehrazat'a hiç yakışmıyordu. "Hadi ama bilmiyormuş sun gibi konuşma, Şehrazat lütfen."

Şehrazat'ın gülüşü derinleşti. "Öyle ama yine de karşımda canlı olarak gördüğümde ne kadar çok sevindiğimi inan ki tahmin edemezsin. En son iyiydik... Fakat beni görmek seni mutlu etmedi, beni mutlu ettiği kadar."

"Kadıoğlu ailesinden kimseyi görmek istemiyorum diyelim..." Düzeltme ihtiyacı duyarak ekledi. "Onlara yakın olanları da."

"Kadıoğlu soyadını taşıdığımı bilmiyordum."

"Onun için değerlisin nasıl olsa."

"Ah..." diye mırıldandı Şehrazat küçük çaplı atışmanın sonunda. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak, Zeyno'nun tavrına rağmen kahve teklifinde bulundu. "Zamanın varsa bir kahve içelim, hem beni arkadaşınla da tanıştırırsın."

Zeyno elindeki kıyafetleri anında mağaza çalışanının eline teşekkür ederek bıraktı. Hafsa'yı tanıştırmaya hacet görmeden, "Gitmemiz gerek," dedi.

Sakince davranışlarını izledi Şehrazat. "Korkma, kimse burada olduğunu bilmez."

Meydan okumak niyetinde değildi ama Şehrazat onu kışkırtıyordu. Keskin hatlarını çevreleyen alaycı ifadesini bozmadan, "Korkmak mı?" diye sordu ikazını tekrarlayarak. "Düşmanlarım beni çıldırmışçasına ararken burada alışveriş yapıyorum."

İma ettiği cümlenin esasında neyi ifade ettiğini çok iyi anladı Şehrazat. Zeyno aydınlanmış yüzünün hâlâ sakinliğini koruyor olmasından içten içe tırsarak Hafsa'nın koluna yapıştı ve mağazadan apar topar çıktılar. İnsanları çarpmamak için dikkatli, korumaları uyandırmamak için sakin kalmaya gayret ederek yürüyen merdivenleri indi ve Azer'in canlarına okuyacağı bahanesiyle otoparka doğru süratli adımlarla yürümeye başladılar.

"Ne oluyor kızım ya?"

Kulağına fısıldayan Hafsa'ya endişesini sakınmadan gösterdi. "Hemen gitmemiz gerek, Cesur buradaysa bize yetişir. Haber ona uçmuştur bile."

Anlamsızlığı sonlanmak yerine Cesur ismini duyunca büyüdü. "Ne?"

"Şehrazat, Cesur'un en yakın dostu," diye bilgilendirdi çabucak. Defterini dürmeye hevesli olmasa da canını yakan ayrıntıyı paylaştı. "Bu kadın eski kocama benden bile daha yakın, beni gördüğünü Cesur'a haber vermiştir."

Hâlâ hiçbir şey anlamayan Hafsa için durum normal görünüyordu. "Kimse bilmez dedi ya."

Çıldırmaya ramak kala, "İnandın mı yani?" diye çattı Zeyno. Endişesi sakin kalmasını engelliyordu. "Sana benden bile yakınlar birbirlerine diyorum, nasıl saklasın?"

Hafsa'nın cevap vermesine izin vermeden otoparka giriş yaptılar. Eşikte hazır bekleyen araba Zeyno için bulunmaz nimetti, Cesur ile karşılaşmaktan asla korkmuyor, yapacaklarından kaçmıyordu. Yalnızca onu görmeye hazır değildi. Karşılaştıkları vakit hangi tutumu takınacağını kestiremiyordu ki bunda Sarya halanın payı büyüktü.

Senin şifan Cesur, sözlerinden sonra nasıl sarılmadan o şifaya sahip olacaktı?

Hafsa'nın hemen eve gidelim emriyle arabaya binip dört araba hâlinde sırayla otoparktan çıktılar. Zeyno ne şapkasını ne de gözlüğünü taktı, yüzüne çarpan güneşe bile aldırmadan tedirginlik içinde arkasını kolluyordu.

"Korkma, kimse bize yetişmez ve senin nerede olduğunu bilmez."

"Sen öyle san!" derken sıkıntıyla önüne döndü. "Azer şimdi bilmesin, toparlandıktan sonra ona söylerim."

Hafsa delirdin mi dercesine gözlerini belertti. "Silah zoruyla söyletsen söylemem. Sinirlenince çok kırıcı oluyor, gerçekten kaldıramam."

Azer'in sinirlenmekle kalmayacağını bilmek Zeyno'yu yaralıyordu. Sorun olabilir demişti ve şimdi en büyük sorunla karşı karşıyalardı. Zeyno ona nasıl söyleyeceğini düşündü, hâlâ titriyordu, onca alışveriş merkezinin içinde Şehrazat ile aynı yerde bulunup nasıl kamufle olmadığını açıklayacaktı?

Zor ve ağır olacağı şimdiden kesinleşmişti.

Eve geçtiklerinde Zeyno'nun ilk durağı banyo oldu. Korkudan ter atmıştı ve bu yüzden banyoya girip yıkandı. Odasına girip üzerini giyindiğinde Hafsa, Azer'in eve geldiğini ve dışarıda çok kaldıkları için ona birazcık kızdığı haberini verdi. Hazırlandıktan sonra hemen Azer'e görünmesini belirtince Zeyno elini çabuk tuttu. Saçlarının ıslaklığını alıp, nemli bıraktı. Giyindikten sonra son dokunuşunu parfüm sıkarak tamamladı ve odasından çıktı.

Bahçede beklediğini öğrenince basamakları indi. Nemli saçlarıyla buz gibi soğukta beklememesi gerektiğini kendine hatırlatarak holü geçti. Hizmetçilerin akşam yemeğini hazırladığını görünce kolay gelsin diyerek salondan açık verandaya geçti.

Soğuk vurduğu anda üzerine kalın bir şey geçirmediği için pişmanlık duyarak yüzünü astı.

Paltosu üzerinde kollarını birbirine yaklaştırmış mırıldanıyordu. Her ne söylüyorsa Zeyno'nun dikkati dağıldı. Bir adım daha yaklaşıp kafasını sağ omzuna yatırarak onu kontrol edince avucunun içinde hareket eden civcivi gördü.

Azer her ne mırıldanıyorsa kendi kendine gülüyordu.

Zeyno koca cüssenin içindeki adamın bir civcivle bu denli sıcak bağ kuruşunu, güleç yüzüyle başının tepesini okşayışını içine içine kıkırdayarak

izledi. Sevimli olduğunu asla kabul etmezdi Azer ama Zeyno'nun gördüğü net olarak buydu. Vahşi gözlerin ardındaki merhameti ve sıcaklığı hayvanın başını okşayarak gösteriyordu.

Telefonu yanında olsaydı bu anlarını sonra koz olarak kullanmak için kayda alırdı. Emindi ki bir gün bu görüntüler ona lazım olacaktı.

"Civciv mi aldınız, Azer Bey?" diye sordu dikkatini üzerine çekmek için. Saçları nemli olmasa, İstanbul soğuğu dişlerini gıcırdatmasa içini ısıtan sevimli sahneyi biraz daha izleyebilirdi.

Kalın cüssesinin yanında minicik kalan civcivle beraber yüzünü döndü Azer, nadir gördüğü geniş gülümsemesi yüzünde yerini koruyordu. Zeyno nemli saçlarla bu havada çıktığına pişman olduysa da az önce gördüklerini kaçıracağından kulak ardı etti.

"Üşüteceksin, Rozerin."

"İçeri girerim şimdi," diyerek civcivi kaşlarıyla işaret etti. Kaplanlardan sonra civciv biraz fazla naif kalıyordu adama...

"Arkadaşım kızıyla bugün yanıma geldi. Eliz yoldayken civciv görmüş ve babasından almasını istemiş. Gelirken eli boş gelmek istemediği için bana da bir tane hediye etmek istedi. Aslında evde buna benzer bir şey var, gerek yok dedim ama ısrar etti."

Buna benzer bir şey? Kaşlarını yıkan kadın civciv beslediklerinden habersiz olmalarına şaşırdı. Neredeyse soğuğa rağmen her gün bahçede turlayıp zaman zaman oturmuşlardı.

"Bir civcivimiz mi vardı?" diye sordu merakla.

Azer küçük civcivi avucunun içinde tutmaya devam ederken Zeyno'ya doğru yaklaştırdı. Işıldayan gözleri kadının güzel yüzünde ağır ağır gezindi. "Sana benziyor."

Bir civcive mi benziyordu gerçekten? Küçücük gözleriyle onu izlemekte olan hayvanı inceledi. Azer'in gözünde evdeki civciv o muydu?

"Yüzüne yaklaştır da fotoğrafınızı çekeyim ve sana ne kadar çok benzediğini gör."

Mavi harelerini civcivden çekip ona ilgiyle bakan Azer'e doğru yükseltti, amacının uğraşmak olduğunu anlamayacak değildi. "Beni tatlı buluyorsun o zaman," diye varsayımda bulunarak oyununu bozdu.

Oyun olduğunu sandığı durumun bambaşka sonuçlar doğuracağından habersiz...

Varsayım, Azer Özdağ'ın gülümsemesini vakumlayarak, katresini bırakmadan adamı dondurucu soğukta saatlerce bekletmişçesine kaskatı kesti. Duygularını dışa fena hâlde vurduğunu idrak edince civcivi hızla Zeyno'dan uzaklaştırarak göğsüne sakladı.

Balonu elinde patlamış çocuk gibi şaşkındı, yakalanacağını o da düşünememişti anlaşılan. Zeyno ellerini arkasında birleştirip kafasını sol omzuna düşürürken tatlı tatlı gülümsemeye devam etti. "Civcivler her zaman tatlıdır, bebek gibilerdir... Bu durumda beni hem tatlı bulup hem bebek gibi mi görüyorsun?"

Nadir anlarda kızaran Azer, havanın soğuğundan medet umdu fakat içindeki sıcağı hiçbir soğuk kesemedi. Göğsüne sakladığı civcivi yavaşça çimlere bıraktı, omurgasına zarar vermeyi göze alacak kadar tehlikeli hızla doğruldu. "Bir telefon görüşmem var, Rozerin."

Açık verandayı geçerek içeri giren adamın arkasından neşeyle şakıdı. "Kaçma, kaçma arkadaşlar birbirini tatlı bulabilir," dedi ve peşine düştü. Böylelikle Azer'e Şehrazat ile görüştüğünü söylerken korkmazdı. Bundan daha yumuşak atmosfer yakalayamazdı.

"Nasıl yani, Azer Özdağ kaçıyor mu?"

"İşim var," dedi yüzüne bakmadan.

"Kesinlikle kaçıyorsun. Beni tatlı bulduğunu kabul etmeyip kaçıyorsun, ha?"

Azer'in cevap vermediğini görünce daha çok üzerine gitti. "Anca kaçarsın..."

Azer'in peşinden gitmeye ve laf atmaya o kadar odaklıydı ki konuşmasını yarım bıraktıran hamlenin ne olduğunu anlaması uzun sürdü. Kolundan beklemediği anda çekilen kadın kendini koltuk ile Azer'in arasında bulduğunda bir dakikayı geçmişti. Aralıklı ağzından sık nefesleri çıkıyordu. Korkunç gözlerle yeniden temas kurduğunda başının döndüğünü hissetti.

"Zeyno..." diye seslendi Azer yutkunarak.

Acı çeken ifadesi Zeyno ismini ağzından duyması kadar şaşırttı. Bir adımla bütün mesafeleri kapatabilecekken Azer Özdağ sınırı korumayı akıl edebilmişti.

"Zeyno... Çok güzelsin," deyip gözlerini sımsıkı yumdu. Mavi harelerine bakmaya cesaret edemediğinden itirafını gözü kapalı yaptı. "Sınırlarımı epey zorluyorsun ama Ferman'a ihanet edemem..." Kafasını hızlıca salladı. "Sen bana emanetsin. Yoksa Cesur'u karşıma alırdım!"

Şok etkisi yaratan itirafı Zeyno'yu susattı. "A... Azer..."

Yumduğu gözlerini çabucak açtı, gözlerine nüfuz eden ateşle Zeyno'yu yakıp geçti. "Açıklama istemiyorum, sadece senin için kendime hâkim olmaya çalıştığımı bilmeni istiyorum, bu konuda korkun olmasın," dediğinde sınırları bir kez daha çizerek geri adım attı.

Zeyno'ya nefes alması için belki de izin verdi. Lakin Zeyno sınırların çizildiğini algılamayacak durumdaydı. Cesur Kadıoğlu'nun hayatından iple-

rini alıp yavaş yavaş koparıyorken kalan son ipe bel bağlamaya dahası bağlanmasına gerek görmüyordu. "Cesur'u karşına almana gerek yok," dedi, hoş karşısına almasını da istemiyordu. Rozerin ve Azer... İkisinden olmazdı. "O beni çoktan unuttu."

Azer küçümsercesine tısladı. "Sen öyle san!"

"Ne demek bu?"

Azer cevap vermedi, Zeyno'yu arkasında bırakarak süratli adımlarla yürüdü.

"Öyle çekip gidemezsin, ne demek bu?"

Azer'in cevabı sadece, "O civciv senin!" oldu.

"Tabii... Bana benziyor ya benim olsun!"

Onu düşünceler içinde bırakarak çekip gitmesi haksızlıktı. İtiraflarını duymazdan gelmeyi tercih etti, keza üzerinde durmayacağı kadar olanaksızdı ikisi. Bugün için aklını allak bullak eden ikinci gizli mesajı almıştı Zeyno. Cesur onun için ne yapıyordu? Ya da ne yapabilirdi? Boşanma davası açarak her şeyi bitirdiğini söylemiyor muydu?

Ciyaklayan civcivin sesini duyunca arkasını kontrol etti Zeyno ve peşlerinden verandaya kadar geldiğini sandı ama korumanın botlarını gördüğünde onun yaklaştırdığını anladı. Küçük hayvanı soğukta donmadan içeri almalı ve yuvasını yapmalılardı.

Camın arkasından korumanın avucuna bıraktığı civcivle salona geçti Zeyno, çaresiz, bitkin ve yılgındı. "Kaldık mı baş başa civcivim..." derken başını usulca okşadı. "Senin de mi bir ailen yok? Aile olalım mı ikimiz?"

Kimsesizliğini her defasında kabullenerek kime haksızlık ediyordu?

"Bu ciyaklamanı evet olarak algılıyorum, miniğim," diye sevimlice sırıtırken sırtını koltuğa yasladı ve civcivi göğsünün üzerine koyarak başını okşamaya devam etti. "Şimdi bana akıl ver. Şehrazat'a yakalandığımı Azer'e nasıl söyleyeceğim?" dediğinde civciv ona cevap verecekmiş gibi hafifçe kulağını ona doğru eğdi ve gözlerini kırpıştırdı. "Evet, evet bende aynı düşüncedeyim. Bu akşam söylemeyelim zaten geç geldik diye kızmış, yarın söylerim," diyerek kararını kesinleştirdi. "Yarın ola hayrola, küçük Ruze."

Civcive kendi adını verecek kadar umarsız davrandı, zira aklı hâlâ Cesur'un arka planda neler yürüttüğündeydi.

Felaket... Rozerin Zeyno'nun uyguladığı tarifelerin en kapsamlısıydı.

Dün akşam söylemenin daha iyi olacağını bilseydi, Azer Özdağ'ın kızmasını göze alarak söylerdi. Yarına saklamak hatasının ne denli tehlikeli olduğunu yeni kabul ediyordu.

Kahvaltıda bildirdiği sorun Azer'i kükretmişti. Hafsa tam algılayamasa da Zeyno neden köpürdüğünü anlamıştı.

"Sen Şehrazat'ı hiç tanımadın mı, Rozerin?" diye ona bağırdığında büyük hataya ilk adımı attığını o an fark etti.

"Özür dilerim... Cesur'a haber verir diye düşündüm, birileri gelene kadar biz gideriz, dedim," Şaşkınlık el kol hareketlerinin aşırıya kaçışını görmesine engel oldu. Zeyno savunmasını yapamayacak kadar utanç doluydu. "Azer ben nerden bileyim bir düzine korumanın Şehrazat'ın da peşinde olduğunu?"

"Kocana hiç mi o kadını sormadın?"

Kükreyen adamın ses seviyesini an olsun düşürmeyişi kadının mantıklı açıklamalar yapmasını engelliyordu. "Kaç kere sordum, cevap vermezdi, tamam mı! Böyle yaparak beni daha da telaşlandırma. Lütfen!"

Açıklamasını duymazdan geldi Azer çünkü onları kurtarmıyordu. "Lan adam evi de bulmuştur, buraya kamp da kurmuştur!" Asıl çileden çıkaran sorunu evi inleterek söyledi.

Etraflarının kuşatılması Rozerin'in bütün güvenlik duvarlarını kırmıştı.

Hafsa öfkesiyle aklını alan kuzenini yatıştırmak için masumca araya girdi. "Azer tamam, öfkeni..."

"Sus, Hafsa!" ikazıyla yatıştırmaya kalkışan kadını geri püskürttü. "Sana emanet ettim, ne olursa haberim olacak, dedim. Neden buradasın o zaman?"

Utancını gizleyemedi, başı önüne eğik hâlde af diledi. "Özür dilerim. Rozerin'in söylemesi daha doğru..."

Susmasını bağırarak emrettiğinde iki kadının yüreğini ağzını getirdi ve korkuyla geri adım atıp sessiz kalmalarını sağladı. Zaten konuşacak olsalar da ne savunmalarını yapabiliyorlardı ne de af dilenmeleri kabul ediliyordu.

"Hemen dört araba hazırlayın. Biri temizlik şirketi, biri de tesisatçı olsun. Kadınları tesisatçı arabasına bindirin, kıyafetlerini de ona göre ayarlayın sonra diğer eve götürün. Temizlik şirketine ait araba da belli bir güzergâhta tesisatçı ile aynı gitsin sonra rotasını değiştirsin. Onlar yoldayken iki farklı aracımız evden çıksın. Güvenlik sağlıyormuş gibi davranın. Hepsinin arasındaki çıkış süresi on beş yirmi dakikalık olsun."

Seri ve akıcı dille emirleri sıralayan adamı iki kadın anlamakta güçlük çekti, korumaların hızına alışmış ifadeleriyle sadece başlarını sallamaları Zeyno ve Hafsa'nın garibine gitti. Azer onlara dönünce iki kadın bakışlarını korumalardan çekip toparlandılar.

"Gidin hazırlanın, öğleden sonra gideceksiniz." Buyruğu sert ve mesafeli sesiyle verdi, akabinde hatalı iki kadına sırtını dönerek yemek odasından çabucak ayrıldı.

Gidişini kabul etmeyen Zeyno hatasının neye mal olacağını bilmediğinden öğrenmek için peşi sıra arkasına düştü. Kararının çiğneneceğini biliyordu ancak şansını denemek istedi.

"Azer konuşalım..."

"Rozerin!" dedi, ani kararla yüzünü döndü. Şahadet parmağını uyarı mahiyetinde kaldırdı. "Ben öfkeliyken yanıma yaklaşma!"

Yaklaşmaması gerektiğini ilk defa net anladı Zeyno. Gergin omuzlarıyla gidişini izlemeye dayanamayınca arkasından geldiğini bildiği Hafsa'ya döndü. "Ne bok yedik biz, Hafsa?"

Hafsa nefesini burnundan gergince verdi. "Sanırım kurtları soframıza davet ettik, Rozerin!"

Buyruklar üzerine vakit kaybetmeden odalarına dağıldı iki kadın. Birkaç günlük kıyafetin yeteceği bavulları hazırladılar ve öğleden sonra Azer'in planına uyarak tesisatçı tulumlarını giydiler. Saçları diğer eve girdiklerinde belli olacağından önce file peruk bonesiyle toplandı, ardından iki erkek saç peruğu bonenin üzerine yerleştirildi. Şapkalarını taktıklarında iki kadın görüntüsünden biraz olsun uzaklaşmışlardı.

Planın işe yarayacağını temenni ederek tesisatçı arabasına bindiler.

Evden ayrıldıklarında Azer'i görmedi Zeyno. Yolda kısa bir arama gerçekleştirmiş. Azer yanıtını cevapsız bıraktığı gibi geri dönüş de yapmamıştı.

"Önce tesisatçı dükkânına gideceğiz, orada arka kapıda bir araba daha var. Bizi takip ediyor olabilirler. Sizden istediğim tedirgin hareketler sergilememeniz. Rahat olun ki takip edenler şüphelenmesin."

Hafsa kuzeninin en çok güvendiği adamına baktı. Yıllardır Azer'in yanındaydı, sağ kolu attığı adımı olmuştu. Ailelerinden bir parça olan adama dudaklarını büzdü.

"Rahel, çok mu kötü oldu?"

"Beklediğimizden çok daha kötü oldu."

"Van'dakiler mi?"

"Hepsi buldu. Dün kartları herkese açık bir şekilde sundunuz."

İkilinin diyaloğu sonlandığında Zeyno küfrü öfkeyle savurdu. Azer'in neden konuşmadığını şimdi anlıyordu. Ferman öğrenirse ne olacaktı? Kimse görmesin diye Van'a ayak basar basmaz helikopterle yollatmış adamın emeklerini heba ettiğini duyunca ne tepki verecekti?

Tesisatçı dükkânına geldiklerinde ikisi de normal bir şekilde arabadan indiler. Bagajı açıp içinden takım çantalarını ve tesisat için yedek parçaları çıkarıp içeri girdiler. Rahel özgür davranmaları adına Hafsa'nın omzuna vurdu.

Diğer çıkış kapısının önünde iki takım elbiseli adam onları bekliyordu.

"Araba hazır mı?"

"Evet, Rahel Bey hazır."

"Diğer üç adamı geldiğimiz arabaya bindir, biz de arka çıkıştaki arabaya bineceğiz."

Koruma dediğini yaparak telsizle içerde bekleyen adamlara komutu verdi, görünürde tıkır tıkır işleyen plan, Rahel'in sakin yine de tetikte olmasını sağlıyordu. Üç adam dükkândan çıkıp arabaya binince Zeyno, Hafsa ve Rahel de arkada hazır bekleyen arabaya bindiler.

"Hafsa öne geç."

"Tabii, Rahel." Uysal kadın dediğini yapıp öne binince yola çıktılar. Zeyno öndekiler gibi devamlı etrafını kollayıp onları takip eden bir araç olur endişesinden adamakıllı seçemiyordu.

Önceden belirlenmiş konuta doğru sürdürdükleri yolculuk lüks rezidansın önünde sonlandı. Arabadan inmeden güvenlik noktasında kasten beklediler. Her şeyden habersiz güvenlik görevlisinin arama sonucunda geçişlerine izin vermesi üzerine site içine doğru arabayı sürdüler.

Plana göre boş evde bekleyen bir asistan vardı ve ev sahibi kılığına girerek güvenlik görevlilerini atlatmıştı. Aradığı kişi Asistan Bilge'ydi, tesisatçıları beklediği yalanıyla içeri geçişlerini kolaylaştırmıştı. Yine olduğu gibi tüm bu süreçte Zeyno ve Hafsa'ya yardımcı olacaktı.

"Kadın bizi tanıyor mu?"

"Bu rezidans bizzat Azer ağabeyin ama Sadullah ağabeyin üzerine kayıtlı. Ona ait olduğunu bilmiyorlar."

"İyi, biz de öyle yaparız."

Arabadan inmeleri ve güvenlik görevlisinin okuttuğu kartla şifreli giriş kapısını geçmeleri toplamda iki dakika sürdü. Asansöre bindiklerinde ellerindeki takım çantalarını bıraktılar.

Hafsa gergin Zeyno dalgındı. Azer'in evine kadar sızan düşmanlarını umursamadan buraya gelmişti ve yine kim bilir kaç insanın daha hayatını tehlikeye sokmuştu... Kaç ailenin kanı parmaklarında dolaşıyordu?

Ruhu anlam veremediği bir güç tarafından çekildi sanki.

Zeyno, Rahel çağırmasa asansörden inmeyi akıl edemeyecekti. Takım çantasını bırakarak peşlerine ayaklarını yere sürte sürte düştü. Üçünün bulunduğu katta kimseler yoktu. Şifre korumalı kapıyı seri parmaklarıyla giren Rahel, elini çekmeden kapı uyarı sesiyle çat diye açıldı.

Ardına kadar açıldığında Hafsa ve Zeyno'ya sunulan manzara geniş terastan yansıyan şehir manzarasıydı. İki kadın Rahel'in daveti üzerine içeri geçti. Zeyno temiz, neredeyse yok eşyayla dizayn edilen teras katı göz ucuyla ince-

ledi. Maskülen tarzıyla dikkatini çeken ev bekâr bir adamın yalnız yaşadığı soğuk bir yuvayı andırıyordu. Bu kat kime aitti?

Devasa bir siyah ekran, karşısında rahatlıkla kurulacakları siyah deri koltuk, bir sehpa ve küçük şarap büfesinden başka mobilya göremedi, ta ki adımını geniş alanın içine yaydığında sağında kalan siyah metal seperatörün sakladığı mutfağı fark edene dek. Açık mutfak üç sandalyenin yan yana dizildiği uzun bir adadan ve ceviz rengiyle baştan aşağı saran dolaplardan ibaretti.

Zeyno solunu kontrol ettiğinde ise üç kapı gördü. İki tanesi neredeyse dip dibeydi. Muhtemelen iki oda ve banyodan oluşuyordu. Camla kaplı duvarların gerisinde kalan teras ise İstanbul'un eşsiz ve kalabalık manzarasını sunuyordu.

Odaların hazır ve ikisi için döşendiği söyleyen Rahel, Zeyno'nun ihtimallerini doğru çıkardı. Sol ve giriş kapısına yakın olan yer banyoydu.

"Evde her şey var. Bir şey olduğunda asistanı arayarak isteyebilirsiniz. Biz sizi aramadığımız sürece kimseye kapıyı açmayın. Korumalar temizlikçi kılığına girerek burada olacaklar."

"Tamam," diyen Hafsa gitmeye hazırlanan adamın kolundan yakaladı. "Eee, buraya kadar takip etmişlerse buraya gelen tesisatçıların çıkmadığını görecekler."

Rahel sen bizi aptal mı sanıyorsun bakışlarıyla Hafsa'yı tiye aldı. "Merak etme, sizin yaşlarınızda iki genç daha burada hazır."

Zeyno planın detaylarını düşünmemişti. Aklı Ferman ve Cesur arasında gidip geliyor, belasına bulaştırdığı Azer'in utancından kaçmasına yarıyordu.

"Hepsinin tipini bize mi uydurdunuz?" dedi tiye alan adamı kınayarak. "Adamlar o kadar aptal değildir!"

"Size yakın kilolarda olanları seçtik, aynı kıyafetler ve peruklarla. O yüzden tulumlarınız üç beden bol. Plan bizim işimiz Hafsa, sen sadece dikkatli ol."

İkazdan sonra evden ayrıldı. Tek başlarına kalan iki kadın çaresizce koltuğa geçip oturdular.

"Bundan nefret ediyorum!" diye patladı Rozerin uzun sessizliğin sonunda.

"Çaresizlik mi?"

"Kaçmaktan Hafsa..." dedi günlerdir susuz kalmış gibi kuru kuru yutkundu. "Saklanmaktan... Birilerini strese sokmaktan... Nereye kadar devam edecek bu?"

"Gittiği yere kadar sanırım. Gittiği yere kadar."

Bavulları geldiğinde iki kadın odalarına geçerek üzerlerini değiştirdi. Hafsa, Rozerin'in kötü olduğunu bildiği için odasında tek kalmasına izin

verdi. Düşündükçe deliriyor olmalıydı fakat yalnız kalmaya dair duyduğu ihtiyacı da görmezden gelemedi.

Yemeği hazırladıktan çok sonra seslendi. Adada yan yana oturan ikili yine aynı sessizlikte yemeklerini yediler. Birbirlerinden habersiz konuşma cezası veriyorlardı.

Zeyno gün içinde iki kere daha Azer'i aramış, yanıt alamayınca kısa mesaj çekmişti. İletişimi tamamen koparan adama belki gardı kırılır umuduyla, '*Civcivimi unuttum, onu gönderebilir misin?*' mesajını son gayretiyle atmış, Azer Özdağ yine yanıtsız bırakarak hayal kırıklığına uğratmıştı.

Nasıl böylesine mühim gelişmeyi Azer ile paylaşmamıştı?

"Ben bir duş alayım da çayımızı içelim olur mu? Nereye kadar tek kalacağız bilmiyorum ama yedik bir bok."

Hayıflanan kadının da sebebi olmuştu. Hafsa aylardır ailesinin yanında değildi, resmen kendi yaşantısını sırf Zeyno kafayı sıyırmasın diye kurban etmişti. Azer nereye derse oraya gıkını çıkarmadan sürükleniyordu.

Zeyno tabağındaki yemeği iştahı olmamasına rağmen yerken başını salladı. "Sen duşunu al, ben bunları kaldırırım."

"Çayı demlemiştim zaten."

Zeyno başını sallarken Hafsa bar taburesinden indi. Yalnız kalan Zeyno gönülsüzce ayaklandı ve adanın etrafında dönerek tabakları topladı. Tezgâha bıraktıktan sonra adanın üstünü tamamıyla boşaltıp ve bulduğu temiz bezle üzerini sildi.

Bulaşıkları tek tek sudan geçirip makineye atarak, kalan son işini de bitirdi. Elini yıkadıktan sonra banyo kapısını kontrol etti, Hafsa'nın hâlâ çıkmadığını görünce çay bardaklarını hazırlamaya başlamıştı ki bu sırada kapı zili çaldı.

Heyecanla yerinde tepindi Zeyno, yoksa Azer mi gelmişti? Hiç mesajına cevap vermemiş olabilirdi ama geleceğini biliyordu. Onları kontrol etmek amacıyla görmeye geleceğini biliyordu. Kapıya yaklaştığında önce kameradan kimin geldiğine baktı.

"Evet?"

"Rozerin Hanım benim, Asistan Bilge... Rahel Bey sizi kontrol etmem amaçlı beni yukarı gönderdi."

Sevinci buruk tebessüme dönüştü. Cezalarının sert olacağını nasıl atlardı? Zeyno kadını tanıdığı için endişe etmeden kapıyı yavaşça açtı ve Bilge'yi tebessüm ederken buldu.

"İyi misiniz, Rahel Bey hem sizi hem de Hafsa Hanım'ı aramış ama açmamışsınız."

"Ah..." dedi alnını hafifçe kaşırken. "Yemek yiyorduk, telefonum odadaydı, Hafsa'nın da şarjdaydı. Ararım onu şimdi."

Bilge iyi olduklarından eminmiş gibi sakin ve memnun hâlde bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sordu. Zeyno olmadığını söyleyerek teşekkür etti ve gitmesine izin verdi. Rahel kapıya gelmeden odasına gitmeli ve aramasına dönmeliydi.

Zeyno'nun adımları kapıya varamadan kapı tekrar çaldı. Bilge her ne unuttuysa yeni hatırlamış olmalıydı. Bekletmeden yeniden kapıya ulaştı, kapıyı hemen açtı ve gülen yüzüyle asistana ne unuttuğunu sormaya hazırlandı.

Ancak kapıda Bilge ve Bilge'ye dair hiçbir şey göremedi. Kolu tutan eli sarsakça yanına düşerken bedeni kaskatı kesildi. Asla kapıda görmeyi beklemediği yüzü izliyordu. Haftalardır hissettiği adamı... Son hatıraların güçsüz bıraktığı hislerinin sahibini...

Aylar sonra gördüğü adam Cesur Kadıoğlu muydu? Ne çok değişmişti böyle? Saçlarına ne yapmıştı? Zeyno'nun parmaklarını arasına daldırıp huzurlu an için tutuştuğu saçlarını neden bu kadar kısa kesmişti?

Ya azametiyle titreten cüssesi? Boyu öncekinden daha mı uzundu yoksa Zeyno mu onun karşısında küçülüyordu?

Gözleri... En son hayal kırıklığından titreyen ela gözleri... Düşmanca mı bakıyordu? Benden kaçamazsın mı demek istiyordu? Niye anlamını çözemiyordu? Nasıl bu kadar dik durabiliyordu karşısında?

Burnuna doğru yayılan erkeksi kokusu... Hâlâ aynıydı, hâlâ zihninde hatırladığı gibi mest ediciydi, Zeyno koklarsa gözlerini yumacaktı. Zeyno onu koklarsa kendi elleriyle teslim olacaktı. Zeyno boşanacağını söyleyen adama yelkenleri indirecekti.

Niye gelmişti?

"C... Ce..." konuşmak isterken adını dahi söyleyemedi Zeyno.

"Ruze..." diye fısıldadı. Sonra hata etmiş gibi nefesini dişlerinin arasından içine çekerek düzeltti. "Rozerin Zeyno!"

Davranışı Zeyno'yu incitti. Ruze demekten bu kadar mı korkuyordu? Donuk duruşundan silkelenerek sıyrıldı ve sormak istediği soruyu aynı hızda yöneltti. "Burada ne işin var?"

Nezaketsizliğinden muzdaripmiş gibi yüzünü ekşitti. "Kocasıyla aylar sonra karşılaşan karısının ilk soracağı bu soru mu olmalı?" sorusuyla beraber Zeyno'nun üzerine yürüyerek izin almadan içeri girdi. "İçeri girmemde bir sakınca yoktur umarım."

Geri adımlarla baş döndürücü kokusundan kaçan Zeyno, kapıyı arkasından kapatan adamın çemberinden uzakta durarak karşısında dikilmesini yavaş yavaş öfkelenerek izledi. Onun aurasında kalırsa öfkesi piç olacak, ka-

dın üzerine doğru yıkılacaktı. Hayır! Ona yıkıldığını, çıldırasıya özlediğini göstermeyecekti.

Çünkü Cesur Kadıoğlu her zamanki gibi güçlü ve sarsılmazdı.

"Kocam mı?" diye sordu öfkesini saklamadan. Boşanma davasını başlatan adam nasıl hâlâ kocası olduğunu iddia edebiliyordu? Hem de böylesine rahat ve kaygısız tavırlarla...

Öfkesine yenilmesine rağmen karşısında durdu Zeyno. Cesur'un damarına inatla basmayı tercih etti, onu ancak böyle yenebilirdi.

"Kocam küllerimden doğduğumu görmeye mi geldi?"

Cesur ağa öfkesinin aksine şaşırtıcı derecede rahat, yanlışına rağmen oldukça kaygısızdı. Sualinin üzerine dudağının kıyıları yukarı doğru zevkle kıvrıldı.

"Yıkıldığını görmek mutlu ederdi."

"Bu zevki size tattırmayacağım!"

"Şüphe duymayacağımız tek özelliğin."

Misliyle karşılık verdiği kadının ellerinden tutmaya kalkıştı fakat yalnız olduklarını sandığı odada iliklerine kadar titreten yabancı sesi beklenmedik anda duydu.

"Sakın ona dokunma!"

İkili konuşmalarını bölen sese döndüklerinde onlara doğrultulmuş silahı gördüler.

Yabancı kadının silahı bizzat ona doğrulttuğunu bilen Cesur ağa bitmeyen sorunlara içten içe hayıflanarak, "Sen de kimsin?" diye seslendi. Hücrelerine akan titreme yerini bıkmış ve tükenmiş hisleriyle kuşattı.

"O kadına dokunursan elini kırarım!"

Fazla cesaret gösterisi tıpış tıpış kaçış gösterilerine de dönüşebilir. Hâlâ anlatamadığı bu duruma maruz kalmaktan hayli sıkıldı Cesur ağa. "Kimsin?" diye diretti usanmış ifadesiyle.

"Hafsa... Hafsa Özdağ!"

Soyadını duyunca usanmış ifadesine çattığı kaşları eşlik etti, akabinde istediği kadının kendi rızasıyla ayağına geldiğini idrak edince sinsice sırıttı.

Cesur'un ifadesindeki değişkenlik dikkatinden kaçmadı. Hafsa'ya kurban gözüyle bakıyordu. Ne yapacaktı? Saçları ıslak ve üzerine hızlıca bir şeyler geçirip elinde doğrulttuğu silahla dikilen Hafsa ile derdi neydi? Ayrıca bu kadın silahı nereden getirmişti?

İlgisini karısından birkaç saniyeliğini kesen Cesur, ellerini cebine sıkıştırarak silktiği omuzlarıyla Hafsa'nın doğrulttuğu namluya karşı dimdik durdu. Tehlikeli sırıtışı dudağından yüzüne doğru virüs gibi yayılırken, "Çağır Azer'i gelsin!" sözleriyle gözdağını verdi.

Derdi Hafsa değildi, rahatlayarak nefesini verdi ve eski kocasının gövde gösterisine müdahale etti Zeyno. "Hemen git buradan, Cesur! Kimse kimseyi çağırıp getirmeyecek!" diye belirtti, Hafsa'nın mesajı alacağını umuyordu. "Gitmezsen polisi ararım!"

Karısının ikazı üzerine Hafsa'ya diktiği alaylı harelerini ona çevirdi. "Sen sen..." dedi uzatarak. Alayı darbe almışçasına kırıldı. Şimdi onu suçlarcasına kötü kötü bakıyordu. Doğubayazıt topraklarında saçlarından sürüklenmeden önceki gibi...

"Neden onu görmemi istemiyorsun?"

Tehditvari turumunu sergilerken ona doğru ağır ağır yaklaştı. Zeyno'yu kaçtığı çembere alarak düşürmek istiyordu. Hayattaki en büyük şansı elde almakken Zeyno kasten kendini bu şanstan mahrum ediyordu. Ermek zorunda kalıyordu. Yoksa gardı kırılacaktı, yoksa özlediği kokusunu almak için boynuna atlayacaktı.

Cesur Kadıoğlu'na bu denli bağlanmak aptallıktı.

"Gövde gösterini yaptığına göre gidebilirsin. Seni burada bağlayan bir şey ya da biri yok..." sözlerine devam edemedi çünkü Cesur onu bakışlarıyla susturdu. Zeyno hâkim olmaya çalıştığı öfkesini salarak bağıra çağıra itiraz etti.

"Hafsa polisi ara!"

Cesur hata ediyorsun dercesine gözlerini devirip kafasını iki yana salladı. "O meşgul, sen ara."

Buraya dalga geçmek için mi gelmişti? Koruma ordusunu nasıl geçip rahatlıkla gelmişti? Polisten de korkmuyordu. Kilit isim ona bu rahatlığı vermişti, meydan okuyan kocasına inanamadı.

"Mahir burada, değil mi? Ondan böyle rahatsın."

"Çok zekisin!" diye takdir etti sahte ifadesiyle.

"Hemen buradan gidiyorsun!"

Sessizce atışmalarını izleyen Hafsa, "Onu vurmamı ister misin, Rozerin?" sorusuyla bozdu. "İlk defa adam vurmuyorum, elim titremez."

"Cesaretini sevdim ama fazla cesaret aptalların işi," derken alaylı duruşu giderek yok oldu. Onu vurmakla tehdit eden Hafsa'yı buz gibi bakışlarıyla uzun uzun seyretti. "Geride dur, hayatını yakmayayım!"

Bugün için fazlasıyla korkulara maruz kalan Hafsa saklamayı da öğrenmişti. Yoksa söylediklerinde epey ciddi olan Cesur ağaya korkusunu yansıtacaktı.

"Hafsa sorun yok..." diyerek tekrar araya girdi Zeyno. Silahı gözünün önünden çekmesi gerekti, zira Zeyno'nun pek tatlı anıları yoktu. "Sen bizi birkaç dakika yalnız bırak, gidecek hemen."

"Gideceğiz demek istedin!"

Zeyno ve Hafsa duyduklarının şaşkınlığıyla aynı anda Cesur Kadıoğlu'na döndüler.

Ne demek gideceğiz!

Gerçek sevgiye duyduğu inancı yitireli hayli zaman olmuştu, geçerli sebeplerinin sahibi aşk ve sevgi adı altında sırtından vuran insanlar olunca Zeyno kendini pek de suçlu görmüyordu.

İnsan, hayatından güven duyma eylemini tamamen çıkarınca, dünyanın koca bir boşluktan ibaret oluşuyla yüzleşiyor, kabul etmekte zorlandığı bu gerçekten nefret ediyordu.

Rozerin Zeyno kimsenin sevgisine, dostluğuna, samimiyetine inanmıyordu. İnançsızlığının dışında tuttuğu Cesur Kadıoğlu ise hep şüphe duyduğu konumda yerini üst sırada alıyordu.

Mesela neden onu almaya gelmişti? Annesine mi götürecekti? Başka tehlikeli planları mı vardı? Belki de düşündüğü kadar kötü değildi, onu hayatında tekrar istiyordu?

Tekrar istiyorsa boşanma davasını neden açıyordu?

Teyit etmek istediği cümlenin kabullenir tarafı yoktu, Cesur ağa hangi âlemden sarhoş dönüyordu da Rozerin Zeyno'yu kendi dansına ayak uydurmaya zorluyordu? "Pardon! Anlamadım, nereye gidiyoruz?"

"Gitmen gereken yere!" dedi kararlılıkla. Aylar sonra akıl ishali cümleler kurdu. "Karım bu evde kalmayacak diyorum!"

Bir gram güçsüzlük görse Zeyno onu tutup kırarak neler çektirdiğini gösterecekti ki karım derken bir kez daha düşünsün!

Kadının aklından şüphe etmesine sebep olacak şuursuzca hareketlerini sonlandırmazsa balataları sıyıracaktı Zeyno. Boşanma davasını kendisi açmışken, bu yola ilk adımı o atmışken Zeyno'nun nerede kalacağına karışma hakkını kendinde nasıl bulabiliyordu? Kendi seçimlerini unutacak kadar eğrik kafayla dolaştığına şimdi emin oldu.

"Gideceğiz..." dedi kabaran öfkesinin etkisiyle kesik kesik gülerken. "Sen ve ben..." dediğinde işaret parmağı ikisi arasında ufak bir daire çiziyordu. "Gideceğiz öyle mi?"

Kapasitesinden fazla yük alan herhangi canlı veya cansız bir varlık veya nesne devrilmeye, olası tehlikelere rağmen yıkılmaya hazırdır. Çorak araziye

[12] Baskın.

dönüşmüş ruhuna birden fazla kez yüklenen Cesur Kadıoğlu, aylardır görmediği karısı kadar çaresiz bir öfkenin içinde bocalıyordu.

"Burada kalacağını mı düşünüyorsun lan?"

"Hafsa bizi yalnız bırak!" diye parladı Zeyno gözünü kocasından ayırmadan. "Bizi yalnız bırak ki Cesur Kadıoğlu'nun kalbini söktüğüm zamana şahit olma!"

Birbirlerini incitmekle kalmayacak aynı zamanda parçalara ayıracaklardı bu sebepten Cesur'un mezarını içinde kazdığını Cesur'dan başkası bilmemeliydi.

"Rozerin sakin ol..."

"Geç içeri dedim sana!" diye bağırdı hâlâ kocasını izlerken.

Hafsa'nın yalnız bırakmasıyla tuttuğu ipleri kendi elleriyle kopardı kadın. Taviz vermediği dimdik duruşuyla öfkesini kabartan adama tekinsiz adımlarla yaklaştı. Neden bir katre kırılmıyor, neden Zeyno çöktüğünü göremiyordu?

"Sen kimi, nereye götüreceğini sanıyorsun?" sualini sakin görünen, az sonra yerinde rüzgârın eseceği hiddetli edasıyla yöneltti. "Sen hangi hakla beni götüreceğini söyleyebiliyorsun?"

Dudaklarının kıyısı ilk günahı işleyerek kıvrıldı ve Cesur Kadıoğlu'nun kadını yakan benzersiz gülüşü yakışıklı yüzünde peyda oldu. "Soyadımı taşıyan kadının beni sorgulaması uygunsuz değil mi? Evlilik kavramını ülkenden ayrı kaldığın aylarda unuttun mu?" diye sordu alaycı biraz da suçlar ifadesiyle. Zeyno'ya doğru kasti adımını yine attığında yeni bir soru ekledi: "Hatırlatayım mı?"

Ayakuçları birbirine çarptığında yerinden kımıldamayan karısının duvar gibi sağlam duruşundan sebep durmak zorunda kaldı Cesur ağa. Aylardır hasret çektiği yüzünü ezbere bildiği bir dua gibi okudu. Onun için yaptırdığı gözyaşı *deq*ini çorak ruhuna nakşedercesine inceledi. Sızlayan dudaklarını tam da o noktaya bastırmak istedi, dinmeyen her acıyı dindireceğinden emin olarak.

"Karım çok kolay atlatmış her şeyi," dedi suçlayan ifadesini büyüterek. "Gitme zamanıdır."

Her şeye eyvallah çekecek kadar tamam diyebilirdi Zeyno ancak kolay atlattığıyla alakalı bir itham, bir ima, peşin yargıyı katiyen kabul etmezdi. Kopardığı ipleri tutup ya kendini boğacaktı ya da Cesur'u.

"Karın... Senin karın kolay atlattı öyle mi?" diye sorarken bir menzil boyunca koşmuş gibi nefes nefeseydi. Aylarca toparlanamayan, zaman zaman ölmeyi göze alan Zeyno alışveriş merkezinde yakalandığı için gamsız, elinden

kayıp giden hayatını savsaklamayacak kadar düşüncesiz görünüyordu. Ya nıreca bir günü nefes almak için geçirdiği alışveriş macerası yüzünden!

"Oldukça kolay atlatmış!" diye üstüne basa basa yineledi Cesur.

Metanetini korumayı Cesur onu alıp götüreceğini söylediğinde bırakmıştı ancak kolay atlattığı ithamından sonra geç kaldığına inandı Zeyno. İ girişimi sarılıp dinlenmeyi hayal ettiği göğsüne yumruğunu geçirmek oldu ve bu sırada çıldırmışçasına bağırdı. "Kolay mı?" Yumrukladığı göğsünü ittiğinde üzerine yürüdüğü adamı kendi kadar öfkelendiriyor fakat umursamıyordu. "Kolay atlatmışım öyle mi? Ne çektiğimi bir ben bir Allah biliyor..." Nefes almakta güçlük çekerek gerçeği en umulmadık anda itiraf etti:

"Allah biliyor, bir ara öldüm sandım!"

Cesur Kadıoğlu için itirafının o an önemi yoktu. "Alışveriş yaparak mı Kıyamet kopuyor, kıyamet! Kan dökülüyor! Sen alışveriş yapıp bekâr bir adamın evinde kalıyorsun! Benim karım..." dediğinde yediği yumrukları hiç kaydına almadan Zeyno'nun yüzüne tısladı. "Benim karım aylardır bekâr bir adamın yanında!"

Ürkütücü görüntüsüne kapılırsa yenilgiye uğrayan ilk taraf olacakmış gibi cak karım derken ki o sahiplenici tınısının ardından kabul etmediğini bas bağıran kıskançlığıyla, bekâr adam vurgusunu yapması Zeyno'yu gafil avlad Azer'in söylemek istediği bu muydu? Sen öyle san derken kastettiği Cesur'u esasında onu unutmadığı mıydı?

Afallayan kadını boşanma davasını açan adamın söyledikleriyle yaptıkları arasındaki çelişki kendine getirdi. Cesur Kadıoğlu ikiyüzlüce davranıyordu. Bundan daha fazlası Zeyno'yu kandırmak için oyundan ibaretti.

Suları hiç durulmayan taşkın öfkesiyle, "Ya nerede olacaktım? Mezarımı kazan Zerda Hanım'ın yanında mı?" diye sordu, ittiği adama canını yakan iki gerekçeyi bağırarak sormaya devam etti. "Ferman beni almaya geldiğinde sen ne yapıyordun, ha? Annen tokadı basıp beni sürüklerken sen ne yapıyordun?"

"Sırtımdaki hançerleri çıkarıyordum!" dedi Cesur kollarından tutup yumruklarını engellemek için.

Hâlâ ihanet ettiğini düşünüyorsa neden buradaydı?

"Ben sana asla ihanet etmedim. Ben oraya bana ihanet edenin kim olduğunu öğrenmek için gittim. Dinlemeyi bilseydin aylarca bekâr bir adamın evinde kalmaz, başkalarının beni korumasına izin vermezdim, yaralarımı sarmasına..."

"Kes ulan!" diye bağırdı Cesur delirmişçesine. Zeyno'nun yüzünü avuç

larının arasına alıp parmaklarının şiddetini arttırarak kendisine çekti. "Devamını getirirsen seni buna pişman ederim!"

"Yap... Daya alnıma silahı... Son günlerde yapmayı becerdiğiniz tek şey bu," diye çattı, küçümseyen ifadesini kocasını kendisinden uzaklaştırırken de sürdürdü. "Annen kan davasını başlattı, sen de boşanma davasını açarak her şeyi bitirdin. Bundan sonra sizinle yalnızca düşmanım. Zerda Kadıoğlu en büyük düşmanım!" Cesur'un bam teline kasıtlı bastı. "Cesur Kadıoğlu da boşayacağım oğlu!"

Boşanacakları konusu yüzeye çıktığı an Cesur Kadıoğlu karısını duvarla kendi arasında kıstırana kadar üzerine yürüdü. Sıktığı çenesini kendi dudağına yaklaşana dek yukarı çekti.

İkisi için zorlayıcı ve müthiş arzulu anı kendi içlerinde tadına varana dek yaşadılar. Cesur zorladı, Zeyno mücadele etti. Cesur nabzı yükseltti, Zeyno hazzı yeniden tattırdı. Sakladıkları zannettikleri zevklerini Cesur vücuduna vücuduyla hükmettiğinde ayyuka çıkardılar fakat asla kabul etmediler.

Tüm duyularını canlandıran Rozerin'i içindeki en karanlık noktaya kadar hissetti Cesur. Acımasız güzelle başı yeniden dertteydi.

"Sana kocan olduğumu öyle bir hatırlatırım ki aklını kaybedersin!"

Haklı olmasa tokadı basarak hamlelerini sonlandırırdı, ufacık dokunuşuyla un ufak olabilirdi Zeyno. Şayet ayakta kalmayı istemese çoktan teslim olmuştu. İçindeki arzuyu da özlemi de bastırarak çektiği işkenceye son verirdi. Yenilmedi, tüm gücüyle savaştı Zeyno.

Cesur gibi, karşısında yenilen değil, her şeye rağmen direnen olacaktı.

"Tek bir zerreni dahi hissetmiyorum!" dedi gözünün içine bakarken.

"Tek bir dokunuş, Ruze..." dediğinde çenesini sıkan elleri gevşedi, çenesinden başlayarak usulca indi. Dokunuşlarının etkisinde olmadığını söylese, Cesur onu kalp atışlarının şiddetinden vururdu. Parmakları gerdanını okşadığında Zeyno inlememek için resmen hayatını öne serdi.

"Tek bir dokunuşla adını dahi hatırlamayacak hâle gelirsin!"

"Yüreğime değmedikten sonra neye yarar, Cesur ağa!"

Tabuta konulan ceset gibi cansızlaştı Cesur. İki yakasını bir araya getirmeyen karısının akıl almaz cümlesiyle içini fokurdatan arzuyu, hazzı, özlemi bir çırpıda yitirdi. Gözlerini Zeyno'ya sabitlerken acı gerçeği yüzüne vurdu. "Bu da neden mezarlıkta olduğunun kesin cevabı oldu!"

Rozerin Zeyno faka bastı. İhanet etmediğini kanıtlamak isterken, dokunuşlarıyla teslim olmamak için kurduğu saçma sapan cümlesiyle ona ihanet etmiş konumuna kendini düşürdü.

"Ben onun için git..." derken kapının kırılırcasına vurulma sesi Zeyno'yu ürküterek susturdu. Peşinden Mahir'in telaşlı sesi geldi.

"Cesur aç kapıyı çabuk!"

Cesur kapıyı açmadı, telaşını dikkate almadı. Onu hayal kırıklığına bir kez daha uğratan acımasız karısına odaklandı. "Sana güvenmiştim. Senin için herkesi karşıma almaya hazırdım, aldım da. Fakat buna değmezmiş!" diye patladı, tiksinç ifadesi yüzüne zuhur ederek onu bambaşka bir Cesur'a çevirdi.

Çok değil, az önce arzudan kararan o gözlere büyük bir öfke ve nefret gelmişti. Hâlâ Rumi'yi sevdiğini düşünüyordu. Hâlâ Rumi için ona ihanet eden, ihanet edebilecek bir kadın olarak görüyordu. Zeyno o an kendini öldürmek istedi. Bunları duymak yerine ölmeyi tercih ederdi.

"Diliniz her zamanki gibi yaralayıcı, annenizden daha keskin silahınız var, Cesur ağa."

"Kimsenin sırtından vurmuyorum en azından. Bana güvenen insanlara ihanet etmiyorum." Kadının şakağına işaret parmağıyla iki kere vurdu. "Burası asla akıllanmayacak."

Zeyno kocasının elini elinin tersiyle iterek ona kafa tutmaya devam etti. "Bu kadın sizin eseriniz!"

Cesur Kadıoğlu anladığını beyan edercesine kafasını ağır ağır salladı. Elmacı harelerindeki nefret ateşi dinmek yerine büyüyor, Zeyno'ya baktıkça cayır cayır yakıyordu.

"Eserime istediğini vereyim o zaman."

"Cesur..." dışarıdan gelen ses tam diplerinde duyulduğunda Cesur ve Zeyno aynı anda Mahir'e döndü, hemen arkasında kapıyı tutan Hafsa duruyordu. İkisi konuşmaya o kadar çok dalmıştı ki Hafsa'nın kapıyı açtığını duymamışlardı.

"Gitmemiz gerekiyor, çabuk!"

"Gideceğiz, gideceğiz ama önce Rozerin Hanım'ın öğrenmesi gerek."

"Diğerleri fark edecek, gidelim. Daha da kötü olacak her şey."

İkisinin arasındaki çekişmeye odaklanamadı, Mahir'in kocasını neredeyse sürükleyerek evden güçlükle çıkarışını boş gözlerle izledi. Sürüklendiğinin farkında olmayacak kadar deli öfkesine kapılan Cesur gözlerini karısından ayırmıyordu.

"Yarına kadar Ferman gelip seni bu evden almazsa kan davasını başlatan bizzat ben olacağım!" dedi ve kan dondurucu kararını ilan etti. İkinci karar ise ilki kadar keskin ve yerine getirilmesi mecburiydi. "O tülbendi tekrar sende görmezsem öldüreceğim ilk kişi de ağabeyin olacak, bunu bil."

Zeyno'yu açık açık tehdit ederken evden Mahir tarafından zorla çıkartıldı. Cesur'un evle bağlantısı kesildiği an ise Hafsa kapıyı kapatıp kilitleyerek boğuşan iki adamın görüntüsünü de yok etti.

Ağırlığını taşımayan dizleri söndü, kadın kalçasının üstüne gürültüyle düştü. Kalbindeki, zihnindeki tüm ağırlık bedenine yüklendi. Hissizlik öyle kuvvetliydi ki Zeyno gidişini hatırlamadığı adamın nefret dolu gözlerini anımsadı sadece.

Cesur ondan nefret ediyordu.

Zeyno sarsıldığını, birinin onu tutup bir şey içirdiğini hissetti. Hafsa'dan başkası olamazdı. Zeyno dehşetle izlediği kapıdan gözlerini ayırmadı, ayıramadı ama zihniyle çatışan sesleri duydu; Hafsa'nın ağlayarak sarf ettiği yarım yamalak cümlelerdi.

"Yakarım onu... Rozerin... Ambulansı aramak zorunda kalırım, Rozerin... Cevap ver bana lütfen..."

Kimse yanmıyordu ki Zeyno'dan başka... "Boşanma taraftarı... Onlar ama... Ama ben kabul ediyorum diye beni... Beni suçluyor..." derken acıyla gülümsedi. "Hâlâ, hâlâ bana güvenmiyor... Hâlâ benden şüpheleniyor... Ben burada onsuzluktan delirirken o hâlâ bana güvenmiyor..."

Hayal kırıklığıyla dolu gözlerini kesip atamıyor, silip unutamıyordu Zeyno. Nasıl kurtulacaktı bu girdaptan? İçine çeken karanlık delikten ne yaparsa kurtulacaktı? Cesur onu yine yalnız bırakmıştı, hem de bu defa canını yakarak...

"Lütfen kendine hâkim ol... Canını yakmak için öyle..."

"Yaktı... Beni cayır cayır yaktı gitti... Ben onu delicesine özleyip aklımı kaçırmışken o toparlandığımı söylüyor. Ben..." dedi ve sonra gücünü yitirmek üzereyken son kelimeleri sarf etti. "Ben ölüyorum ama o bunu görmüyor..."

Hüngür hüngür ağlatan adama lanetler yağdırdı Zeyno. Kalbine hükmederek acı çektiren adama ait olduğu için pişmanlığını bas bas bağırdı.

"Allah onu kahretsin! Ona ait olduğum güne lanet olsun! Onun karısı olmak istediğim güne lanet olsun!"

"Rozerin yeter..." dedi Hafsa, omuzlarından sıkıca tutup sarstı. "Ağlama, kendine gel... Hiç kimse için gözyaşı dökme artık!"

Sarsıntıların hiçbiri Cesur'un gözlerindeki hayal kırıklığından, sarf ettiği cümlelerden şiddetli değildi. Zeyno onu toparlamak için uğraşan kadını boş gözlerle seyretti, sonra kimsesizliğini unutturan sımsıkı sarılışıyla kucakladı.

"Kimse için değmez... Bu gözyaşları dursun artık lütfen..."

Değseydi, Cesur gözyaşlarının akmasına müsaade etmezdi. Zeyno içine içine ağlayarak kolları arasında gözlerini yumdu, kendine verdiği sözü sessizce fısıldadı:

"Bütün gözyaşlarımı ona harcadım... Bir daha asla, asla Cesur için gözyaşı dökmem."

Acı, insanın yüreğine nakış gibi işlendiğinde ne uyutur ne de aldırdığı nefesin ferahlığını tattırır.

Rozerin Zeyno için rutinlerin sil baştan düzenlendiği zorlayıcı, yanı sıra mücadeleci günleri kocasıyla yüzleşmesinden sonra yeniden başlamıştı. Önce uykusuz sonra yarı uykulu geçirdiği huzursuz geceyi dönüp durduğu yatağında sonlandırmış, İstanbul manzarasına karşı kaptığı sandalyeye otururak sabahın ilk ışıklarını karşılamıştı.

Zihni ona karanlıkların içinden aydınlığa bir gün kavuşacağını fısıldayarak karamsar ruh hâlinden sıyrılmasını tetikleyecek imgeler oluşturuyordu. Ya da Zeyno'nun mücadeleci ruhu direnmeyi seçiyordu.

Öyle ki karşılaşmaktan korktuğu, gördüğü ilk anlarda duygularına yenik düşmekten tırstığı Cesur Kadıoğlu'nun korkusuzca karşısına çıkması direnişini haklı çıkarıyordu.

Rozerin Zeyno gerek gördüğü yerde mücadele eder, elinin tersiyle iteceği insan için kaşını dahi oynatmazdı.

Fakat... Fakat söz konusu Cesur olunca bocalamaktan öteye geçemedi. Hem düşünmek istedi hem de beynini ezip hiç düşünmemek; her şeyi unutup hayatına devam etmek isterken ne kadar zor dahası imkânsız olduğunu gün sonunda yeniden anladı.

Düşlediklerinin aksi gerçekleşecek olma pahasına Rozerin Zeyno kimsenin hükümleri ve üstünlüğü altında kalarak hayatını şekillendirmelerine müsaade etmeyecekti.

Cesur'un geldiğini ve onu tehdit ettiğini ne Ferman'a iletti ne Azer'e söyledi. Üç maymunu evine gizlice giren Cesur'un zamansız oyununa ayak uydurarak oynamak istedi.

İnadını sürdüreceği ilk kısım bu evden ayrılmamaktı, ikincisi ise tülbendini takmamaktı. Olabilecek en kısa sürede o adamla mahkeme salonunda karşı karşıya gelmek için elinden geleni yapacaktı.

"Kahvaltıya oturmayacaksan en azından bunu ye," diyen Hafsa kaptığı sandalyeyi sürükleyerek iç çekişleriyle yanına oturdu. Elinde tost ve bir bardak çaydan ibaret koca servis tabağını Zeyno'nun kucağına dikkatlice bıraktı.

Zeyno reddetmeden silik tebessümüyle tostu eline aldı ve bir ısırığı sıcak tosttan nazikçe kopardı.

"Diretmeden yediğine göre ne yapacağına karar verdin."

"Elbette karar verdim," diye onayladı dün geceye nazaran canlanmış edasıyla. "Azer ve Ferman'ın geldiğinden haberi olmayacak. Boşanma davasının hızlanması için Ferman ile konuşacağım. Bana güvenmeyen bir adama boyun eğecek değilim."

"Rozerin..." diye seslendi Hafsa, sesi de ifadesi kadar tereddüt barındırıyordu. Çayından bir yudum aldıktan sonra sakince düşüncesini paylaştı. "Boşanmayı kabul etmeyen oydu anladığım kadarıyla, sen kışkırttın." Cesur ile tanışmaları absürt olsa da hakkını savunmasında engel görmedi Hafsa.

Zeyno aptal değildi, Cesur'un onu almak için geldiğini çıkacak tüm zorluklara rağmen onu almadan gitmeyeceğini biliyordu. Lakin ihanet ettiği bilincini kazanan Cesur Kadıoğlu en ufak yanıtında Rozerin'i vurduğundan niyeti ne olursa olsun yanlış anlaşılıyordu. Tek sebebi Cesur'un onu dinlememesi, şayet dinlemeyi bilseydi dün gece öyle ayrılmayacaklardı.

Cesur'un kararından, Zeyno'nun inadından çok daha farklı olabilirlerdi.

Sıcak dokunuşunu anımsadığında boğazına düğümlenen garip hisle derin derin iç çekti; onu durdurmak için akıl ishali cümleyi kurmasaydı, Cesur dokunuşunu derinleştirdiğinde adını unutacak hâle gelecekti. Kahretsin ki haklı olması Zeyno'yu ilerleyeceği yoldan alıkoyuyordu.

"Belki de hemen kabul etmem, sırf boşanmak için dönmem gücüne gitti," diye alelade söylendi. Omuz silkmesi kimseyi yanıltmasın, Cesur'un boşanmak için dava açtığına bin pişman olmasını onu arzuladığı güçte arzuluyordu.

Midesini beslediğine göre sıra kırgın ruhunu okşamaktaydı. Dalavereler peşinde olması ruhunun okşanması kadar kırılması demekti ancak Zeyno her şeyi tekrar göze aldı. Elindeki tabakla beraber ayaklandı, mutfak ve salonun bir kısmını bölen adaya bıraktıktan sonra odasına geçti. Dün geceden bu yana hiç dokunmadığı telefona uzandı, herhangi bir mesaj veya arama bulmayınca haberleri olmadığına kanaat getirerek odadan hevesle ayrıldı. Çay bardağını ikinci defa doldurdu, zira biraz sonra terasta donma tehlikesi geçirecekti.

Dün gece gövde gösterisiyle Zeyno'nun içini kıyan Cesur Kadıoğlu dilekçeyi aldığında tekrar bu kapıya gelecek, Zeyno o zaman gövde gösterisinin nasıl yapıldığını kendi kurallarına göre gösterecekti.

Dumanı üstünde tüten sıcak çayıyla beraber terasa açılan kapıya yaklaştı. Peşinden gelen Hafsa'nın merakına tebessüm etti ve onu karşılayan soğuğa dudağını uçuklatarak terasa ilk adımını attı.

Zeyno özgürce nefes alacağı günleri için çatışacaktı artık. Cesur bile olsa onun kararları, hükümleri ve kurallarıyla nezdinde yaşamını sürdürmeyecekti.

Hem birilerinin gölgesinde hayat sürdürmeye yaşam denilir mi? Gönül bağı kurmak kölesiymişçesine bağımlı olmak mıdır? Zeyno düşüncelere, kalıplaşmış fikirlere hücum etmeye hazırdı, *o* erkek hegomanyasıyla yaşadığına inanan bir kadın olamazdı.

Terasın boydan boya kapladığı korkuluğa yanaştı, çay bardağını camların tutunduğu kare formundaki siyah demirin üzerine dikkatlice bıraktı.

Sisin içinde kaybolan İstanbul manzarasına karşılık çayını yudumlarken kafasında kurduğu piyesi canlandıracaktı. Sabahın şiddetle gürlediği gökyüzü hâlâ kapalıydı ve sağanak yağış durmuştu. Soğuk hâlâ buz kütlelerini elinde tutuyormuşçasına kadını titretiyordu ancak uyuşan ruhuna iyi geldiği için bedeninin çektiği işkenceyi hoş karşıladı. Öyle ki terliğini ıslatan su birikintisine aralıklı ritimlerle vurup sesin tadını çıkarıyordu Zeyno.

"Beni hep şaşırtacaksın. Krizlerin sonrası şu ayağa kalkışlarını ve oyunlarını asla çözemeyeceğim sanırım..."

Dehşetini esirgemeyen istese dahi saklayamayan Hafsa Özdağ'ın mırıltısı dikkatini dağıttı Zeyno'nun. Gözlerini sis bulutundan ayırmadan önce acımasızca gülümsedi.

"Demek oyunuma başladığımı fark ettin?"

"Elbette, gözlerindeki intikam ateşini dahi görüyorum."

"Bu iyi bir şey, onları yaktığıma birebir şahit olacaksın!"

Rozerin Zeyno'nun gözünü körelten intikam hırsı yanlış kişiyle kuracağı ilk diyalogda puf diye sönecekti ve o bu durumdan hâlâ habersizdi. Ağabeyinin numarasını tuşlayıp telefonu kulağına doğru götürürken Hafsa'ya göz kırptı. "Hepsine asıl cehennemi ben yaşatacağım ve bunu bilmemeleri beni mutlu ediyor."

Hafsa hırsından rahatsız olmuş edasıyla, "Bunun içinde Cesur da var mı?" diye özellikle sordu.

"Elbette ilk onu yakacağım!"

Ferman'ın sesi kulaklarını doldurduğunda su birikintisiyle çıkardığı sesleri sonlandırdı.

"Bir sorun mu var?"

Van'da helikoptere binmeden önce bıraktığı gibi hâlâ soğuk, hâlâ acımasız ve hâlâ mesafeliydi. Adını zikretmeden, hâlini hatırını sormadan pat diye mevzuya girmesine alışmıştı. Alışkanlık bu durumu kabullendirmiyordu tabii. "Ferman ağa," diye diretti, adını bastırarak söylemesindeki maksadı ağabeyinin algılayacağından emin hâlde neden aradığını sakin ve nazik tutumuyla açıkladı. "Cesur Kadıoğlu'na boşanma işlemlerini hızlandırmanızı ve bana bir avukat göndermenizi rica ediyorum. Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

Hattın diğer ucundaki sesler kesildi, rüzgârın uğultusu olmasa Zeyno kendini tabutta zannederdi. Sabırla bekledi. Ağabeyi sakin kalmaya mı çalışıyordu acaba?

"Dün gece ne konuştunuz?"

Afallayan kadının ağzı bir karış aşağı düştü. Gelişini saklamaya çalışırken Ferman her şeyden haberdar olduğunu söylüyordu. Hiçbir zaman Ferman'ın önüne geçemiyordu. Her zaman bir adım öndeydi.

"Her şeyi ama her şeyi bilmen, her adımdan haberdar olman ama aramaman..."

"Ne konuştunuz?"

"Hmmm..." diye mırıldandı keyifle, dün gece arkasından ağlayan o değilmiş gibi çayını keyifle yudumladı. "Kocam oldukça öfkeliydi. Beni buradan alman için mühlet verdi. Yoksa kan davasını başlatan taraf olacak. İtiraf etmeliyim ki Cesur'u hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Yani boşanma davasını açan taraf olduğunu bilmesem... Annesi beni alırken engel olmadığını görmesem beni sevdiğini düşünecektim."

Esasında aklının karışık olduğunu kabul etti. Cesur onu bulandırıyordu.

"Zeynooo... Oyunun sırası değil. Tam olarak ne konuştunuz?"

Hâlini hatırını sormayan, eve gizlice geldiğini öğrenmesine rağmen nasıl olduğunu öğrenmeye tenezzül etmeyen adamın can damarına kasten bastı Zeyno. "Kocamla ne konuştuğumu bilmenizin lüzumu yok ağam!"

"Lan delirtme beni düzgün cevap ver!"

Alıcı hücrelerini öldüren şiddetli bağırışı duyduğunda sağ kulağından yumruk yemiş gibi sersemledi Zeyno. Şiddeti öyle yüksek öyle sarsıcıydı ki kulağını kaybettiğinden şüphe duydu. Toparlanmaya vakit bulamayacak kadar sarsaklıyordu henüz. Nasıl karşısındakinin insan olduğunu unutarak desibelini ayarlamadığı sesiyle telefona bağırabiliyordu?

Hafsa'nın kıkırtısına sert bir bakış fırlattı.

Kendi başını yakmakta üstüne olmayan kadın tıpış tıpış anlattı. "Beni buradan almanı istedi işte," dedi dumanı üstünde tüten çay bardağını eline aldı ve alacalı rengin üstüne yansıyan gökyüzünü seyretti. "Ayrıca tülbendimi tekrar takmamı istedi. Bu durumda boşanmayı ya erteliyor ya da kabul etmiyor."

"Sen ne dedin?"

Öfkesi yatışmış, mesafeli tınısını yeniden garip bir şekilde almıştı. Ferman Kılıçhan arka planda kız kardeşini korumak için canını dişine taksa da Zeyno'ya bu şefkatten bir dirhem tattırmıyordu.

"Bir şey demedim," diye yalan söyledi. Diyemeyecek kadar sarsıldığını ağabeyinden sakladı. "Burada kalacağım, kimseye boyun eğecek değilim. Azer ne isterse onu yapacağım."

"Kapıyı kimseye açmayın. Adamlar dahi kapıyı çalsa Rahel'i arayıp onayını almadan hareket etmeyin."

Zeyno'nun bu saatten sonra yapacağı tek şey buydu zaten ama aklına

takılan birkaç şey vardı. Güvenlik en üst seviyedeyken Cesur içeri girmeyi nasıl başarmıştı? "Peki... İçeri nasıl girdi?"

"Mahir sayesinde içeri girdi ve kimse fark etmeden o evden çıktı. Kameralarda bile görüntüleri yok."

Rahatlığının, deli öfkesini sergilemesinin sebebi buydu. "Evet, Mahir, ben de gördüm."

"Seni arayacağım sonra."

Şaşkınlığını kendine sakladı ve gönlünü ziyan eden umuda kapılmadan arayacağım sözünü aklından tamamen çıkardı. Keza Ferman'ın onu arayacağına inanmıyordu Zeyno. "Avukat konusunda ciddiyim, eminim avukat ayarlamışsındır. En kısa sürede gelsin."

"Gelecek, Zeyno avukat gelecek..."

Nedense inandırıcı gelmeyen yanıltıcı cevap sonrasında kapanan telefon Zeyno'yu ikileme düşürdü. Telefonunu avuç içine yerleştirip vücudunun henüz alışmadığı keskin soğuğun kokusunu burnunun içi yana yana ciğerlerine çekti.

Önceliği güvenin sarsıldığı, sevginin hep askıda kalacağı adamdan boşanmaktı. Boşandıktan hemen sonra Hakkâri'ye gidecek, Kudret Barbaros ile görüşerek davasını kapatacaktı. Öldürmek için fırsat kollayan Zerda Kadıoğlu ile yüzleşecek, ona boyun eğmediğini gösterecekti.

Herkesle davasını kapattıktan sonra bir daha dönmeyeceği vatanını terk edecekti. Hem Kadıoğlu ailesi hem de Kılıçhan ailesini arkasında bırakıp kendi elleriyle düzenini kuracaktı.

Gayrı sancılı epey de uzun olacak süreçte ise ölmemeye dikkat edecekti.

"Hafsa..." diye seslendi uzunca bir sessizliğin sonunda.

"Efendim?" dedi, yanında biten kadın onun gibi manzaranın güzelliğine kapılırken.

"Bu güzelliğin arasından sızan kan kokusunu hissedebiliyor musun?" sorusunu yönelttiği kadınla göz göze geldi. Hafsa'nın yüzündeki aydınlanma manidardı. Zeyno ifadesini sözcüklere ustalıkla döktü: "Üç büyük aşiretin kan davasına sebep olup katliam başlatan kadının yeniden ayaklanışı bu!"

Kurtulamadığı duyguların esiri olursa Cesur'un da buyrukları altında ezilecekti. O hâlde umutsuzluktan, kimsesizim acısından soyutlanma vaktiydi.

"Kimsesiz Rozerin Zeyno'nun kim olduğunu öğrenmeleri gerek. Yoksa boşa kan akıtmış olacaklar."

"Rozerin... İşin sonu ailene dayanıyor. Nezir Kılıçhan ve Ferman Kılıçhan var."

Sahici gülümsemesinin peyda olduğu, bir savaşçının kararlılığı ve gözü karalığını andıran sert ifadesiyle arkadaşına son kez baktı ve ikinci planı için

sırtını dönerek su birikintisinin içinde geniş dairenin içine doğru usulca yürüdü. İfadesini aratmayan keskin tınısıyla ailesini anımsatan kadını bir kez daha aydınlattı Zeyno.

"Nezir Kılıçhan da ayaklansın, Hafsa! Ayaklansın ki herkese gücünü göstersin! Bu dava bahtsızların ölüm cezasına çarptırılacağı bir dava olmayacak!"

Adımları odasının kapısında bitti, Hafsa'nın duymasını istemediğinden odasına geçip kapıyı ardından kapattı. Kendi hayatı için başlattığı davanın yardımcısı tek isim olabilirdi, ona da ulaşmanın tek bir yolu vardı.

Navin... Belki kabul etmeyecekti fakat Zeyno ne pahasına olursa olsun o adamın numarasını bulacaktı.

Azer'in, Irak'taki evinden çaldığı telefonu sakladığı dolaptan çıkardı, güvenini tamamıyla yitirdiği Azer ve Ferman'ın telefonunu dinlediğinden yüzde yüz emindi. Güvencesiz adım atmamayı ihanetin ilk bıçağını Rumi'den yediğinde öğrenmişti Zeyno.

Gümleyen kalbinin sesini duymazdan gelerek elindeki telefonun ekranına odaklandı. Ne zaman yasak, tehlikeli bir işe kalkışsa böyle oluyordu. Ablasını aradı, telefonu kulağına doğru götürürken Navin'in açması için nefes almadan dua etti. Şayet açmazsa arayana kadar arar, bütün tehlikelere rağmen rahatsız ederdi. Tek çaresi şimdilik ablasıydı, ulaşamazsa sosyal hesaplardan Tarık'ın hesabına ulaşmaya çalışacaktı. Ancak soyadını bilmediği adamı nasıl bulacağı da meçhuldü.

"Alo..."

Aylar sonra sesini duymak Zeyno'yu gafil avladı. Dizlerinin üzerine çömelip hüngür hüngür ağlamak isteyen Zeyno'yu kendi çıkarı için öldürmese şimdiye Navin'e yalvarıyor olurdu. Ancak duygusal romantizme kapılmadı ve mantığını yitirmeden önce çabucak konuştu.

"Navin, benim Zeyno..."

Hattın ucunda Navin'in sesi dışında her sesi duydu. Önce çarpılan kapı sesleri arkasından kesilen gürültü. Müsait bir yere geçmek için sessizliğini koruduğunu anlayınca sabırla bekledi.

"Bu kimin telefonu?"

Zeyno telefonu kulağından çekip dehşetle ekranı kontrol etti. Sonra yaptığı anlamsız hareketi fark edince kendine inanamayarak telefonu tekrar kulağına yaklaştırdı. "Bence Kılıçhan ailesi karşısındakini sorma nezaketini yitirmiş. İnsan bir nasılsın der!"

"Kızım sen aklını mı kaçırdın? Babamın evindeyim, nasıl aniden arayabiliyorsun?"

Zeyno ailesinin evinde olduğunu öğrenmeyi istemezdi, detay vermeden konuşmasını sürdürseydi bağrına düşen kor ateşi söndürmek için nefes alma-

yı bırakıyor olmazdı şu an, tuttuğu nefesini yorgunca üfledi.

"Özür dilerim ablacım, hapishanede olduğum için müsait olup olmadığını soramıyorum." dediğinde Navin'in konuşmasına müsaade etmeden gelecek taşlamayı durdurdu. "Bunu isteyen sendin deme, Ferman Bey yanınca hatırlatıyor."

"Dalga geçmeyi bırak!"

Sinirlendiği yediği azardan belliydi. "Gerçekleri söylemek de dalga olmuş bu aralar sizde," dedi, dolabın kulpuyla oyalanırken, "Ailen nasıl, iyiler mi?" yönetemediği ses tonundaki alınganlığıyla sordu.

"Yaşamaya çalışıyorlar diyelim," diye kesip attı. "Ne oldu?"

"Ferman'ın kız kardeşi olduğun nasıl da belli ya. Aman kestirip atalım hemen, Zeyno da hangi cehennemdeyse sürünsün."

Ablası annesiyle tartışmak istemediğini, misafirlerin olduğunu söyleyince Zeyno yanında olmayı içtenlikle diledi. Kadriye Kılıçhan'a ne kadar dargınsa sarılacağı an için de fırsat kolluyordu. Vakti gittikçe daralan ablasıyla da konuşmayı sürdürmeye can attı. Ablasına olan özlemini en azından bu sayede biraz giderirdi. Misafirlerin kim olduğunu sormasıyla pişman olmak bir oldu.

"Rozerin!"

"Tamam ya..." diye pes etti sonunda, celallenen ablasını kızdırmamaya özen göstermeliydi çünkü biraz sonra akıl ishali isteğinde bulunacaktı. Ensesini kontrol edemediği parmaklarının şiddetiyle kaşıdı. "Bana Tarık'ın numarasını bulup acilen yollaman gerek."

"Geri zekâlı!"

Beklediği ilk tepki bu değildi. Zeyno dudağını büzerek dolaba içli içli bakıtı. "Kırılıyorum ama... Böyle yaparak size düşman olmamı sağlıyorsunuz."

"Kes sesini aptal! Sinirimi bozuyorsun. Ne bokuna istiyorsun adamın numarasını?"

İkinci tepki yine beklediğinden çok daha sakin gelince Zeyno kıkırdadı. "Sinirlenince ağzının bozulduğunu unutmuşum. Akşama kadar bana Tarık'ın numarasını bulursan sevinirim ablacım. Kocam, Cesur ağa ona ihanet ettiğimi düşünüyor, hâliyle boşanmamızdan önce bu konuda kendimi temize çıkartmalıyım. Malum ne olsa bu aralar herkes benden biliyor. Bir hata yaptık diye her hatayı da bana bağlayamazlar."

"Cesur ile görüştün mü?"

İlgisini bu defa saklamadı ve aramalarından bu yana ilk defa Zeyno'nun içini ısıttı.

"Hayır," diyerek yalan söylemeye devam etti. "Avukatla görüşünce bil-

direceğim, onun için Tarık ile konuşmam gerek. Merak etme, telefonu yok edeceğim zaten Azer'in evinden çaldım."

"Ben sana geri zekâlısın derken yalan söylemiyordum. Bela üstüne bela getireceksin."

Son cümleyi kimse zikretmeye hacet görmesin. Zeyno adı başlı başına belayı çekiyor zaten. "Yardımcı olmazsan çıkmak zorunda kalırım. Burada bana yardım edecek birilerini elbet bulurum. Az aile dostumuz yok nasıl olsa, Kılıçhan soyadını vermem yeterli."

"Tarık sürgün edildi, bulamayabilirim."

"Sen bulursun ya sana güveniyorum. Bulmazsan bile o orospu Ela'dan iste onda vardı," diye bilgilendirdi, ek olarak bir ricada daha bulundu. "Numarayı alınca da Ela'ya selamımı ilet, en kısa sürede onunla iletişime geçeceğim."

"Bulmaya çalışırım, ben aramadan sakın arama."

İsteği üzerine dikkatli olmasını söyleyerek telefonu kapatmaya davranan Zeyno ablasının ahizeden yükselen sesini duyunca tekrar kulağına yaklaştırdı.

"Rozerin."

"Evet?"

"Misafirler Pınar'ın görücüleri... Bir hafta sonra nişanı var."

Kaşları hayretle havalandı. Misafirlerin görücü olacağı aklının ucundan geçmezdi. "Öyle mi?" derken tebessümü dudaklarına hızla yayıldı. Demek ki Kılıçhan konağında güzel olaylar da dolanıyordu. Tebrik ettikten sonra ablasını zor durumda bırakmamak için aramayı sonlandırdı. Telefonu kapatma tuşuna basarak tamamıyla kapattıktan sonra dolaba sakladı.

Tebessümü büyük gülümsemesine dönüştüğünde Zeyno ferahlamış hâlde nefesini bıraktı. Pınar'ı istemeye gelen sevdiği miydi? İbretlik öyküsü kendisi kadar ailesini de iyi sınamıştı, sevdiği adama kavuşmuş olmasını içtenlikle diledi, Pınar ne kadar onu reddetse de Zeyno mutlu olduğunu bilmek istiyordu.

Günü uzandığı yatağında, en ince ayrıntısına kadar kurguladığı planlarını düşünerek geçirdi. Tarık ile yapacağı konuşmasına kadar her şeyi hazırladı Zeyno. Bu saatten sonra yapması gereken tek şey sabırla beklemek oldu.

Kısıtlı zamana sağlam sabırlar yükledi.

Odasının kapısı çalındığında saatler sonra yalnızlığı bölündü, Zeyno planlarını yastık altına gömerek zihnini hangi dünyaya açacağını henüz bilmediği Hafsa'yı odasına davet etti.

Elinde telefonuyla eşikte bekleyen Hafsa, telefonu ona doğru uzattı. "Azer seninle konuşacak."

Küslüğüyle bezdiren adamın ismini duyduğu gibi yataktan fırladı. İki

gündür onunla konuşmayan ne aramalarına ne mesajlarına geri dönüş yapmayan adam nihayet konuşmaya mı karar vermişti?

Hafsa'nın yanına vardığında telefonu elinden almadan dokunmatik ekrana hafif dokunuşta bulundu, sesi hoparlöre verdi. Koşuşuna tezat hareketinin manası umurumda değil imajı çizmekti ancak inanmayan Hafsa gördüğünü devirince imajı anında bozuldu.

"Azer Bey yaşıyormuş..." diye kinayeli sesiyle konuşmaya başladı ki Azer sözünü bir çırpıda kesti.

"Bir saate hazır ol, gelip seni alacağım."

"Hayırdır? Bir çocuk gibi bana trip atıyordun, şimdi niye çıkıyoruz?"

"Bir saate hazır ol, dedim."

"Korkmam gereken bir durum var mı?"

"Keyfim istedi, Rozerin. Aşağıya in dediğimde inersin."

"Geç hazırlanabilirim."

Nefessiz süren diyalog hattın diğer ucunda sabırsızca haber veren Azer Özdağ'ın yüzüne kapatmasıyla sonlandı.

"Galiba telefonu suratına kapattı," dedi Hafsa tatlı tatlı sırıtırken.

Rozerin gözlerini abartıyla devirdi. "Duyabiliyorum, Hafsa," derken gücenmiş ifadesini sakınmadan arkadaşına hayıflandı. "Kuzenin otuz dört yaşında ve hâlâ bana trip atıyor."

Kaşlarını çatıp abartılı yüz ifadesiyle sözlerini protesto etti. "Evet, farkındayım. Seni sinirlendiren bir şey yaptığında özellikle kuzenin diye belirtmede gözümden kaçmıyor, neyse çabuk hazırlan, bekletilmeyi sevmez."

"Keyfim ne zaman isterse öyle hazırlanırdım ama..." diyerek uzatsa da mühim mesele olur gerekçesiyle hemen pes etti. "Belli ki bir sorun var yüzden acele edelim."

Elini çabuk tutması gerektiğini düşünen Zeyno kıyafetini seçmesi için ricada bulunarak banyoya girdi. Yıkandıktan sonra odasına girdiğinde yatağında hazırlanmış kombini bulunca sevindi.

Zaman kaybetmeden hazırlandı Zeyno. Makyaj ve saçı kıyafetine göre hızlıca halletti. Hafsa onu riske atmayacak siyah düz bir elbise seçmişti. Zeyno elbiseyi üzerine geçirdiğinde sade olduğu kadar şık olduğunu da fark edince sevindi. Kalp yaka kolları uzun elbise, vücut hatlarını sararak ayak bileğinin üstüne kadar darlığıyla uzanıyordu. Belinden kemersiz, vücudunu sıkı sıkı oturan elbiseyi ensesinde topladığı sıkı topuzla tamamlamıştı. Siyahten çorabı giyip giymemek arasında kaldı fakat nereye gideceğini bilmediği için giymeyi tercih etti.

İnce topuklu, burnu kapalı siyah ayakkabıyı ayağına geçirdiğinde hazırlığının bir saati geçtiğini anlayarak ofladı. Telefon gelmeden odadan ayrılmış

lıydı. Çantasına cüzdanını, telefonu ve rujunu tıkıştırdı. Bütünüyle siyaha tezat bej rengi uzun kabanı aceleyle giyindi.

Tribiyle can sıkan adamın götüreceği yer neresiyse artık hazır ve nazırdı.

Çantasını avucunda sıkıca tutarak odasından ayrıldı, kapıda gidişini bekleyen Hafsa'yı incelerken avucunda tuttuğu krem tonlarındaki oyalı tülbent dikkatini çekti.

"Azer aşağıda," haberini verdi, akabinde tülbendi gergince uzattı. "Bir oyun başlattın, bir şeyler çeviriyorsun farkındayım. Hırsın gözünü bu süreçte köreltmesin, Rozerin zaten yanan ateşe odunu atma. Demek istediğim..." Zeyno'ya sakinliğini koruyarak yaklaştı, avucunda tuttuğu tülbendi dikkatlice saçlarına örttü. "Cesur'un damarına basma. Korktuğun için değil, ailen için şimdilik idare et. En azından boşanana kadar bu tülbent kalsın. Sonra zaten çıkartacaksın."

Haklılık payını ezerse pişman olacağı aşikârdı. Reddetmeden, aksi sözler sarf etmeden başıyla selam verdi ve evden onu neyin beklediğini bilmeden sessizce çıktı. İç huzursuzluğu sözünü çiğnemesinden miydi, dün geceki tehditten sonra Cesur'un sözlerini çiğnememiş profili sergilemesinden miydi yoksa başka bir sebepten miydi anlayamıyor, anlayamadıkça gerginliği ayaklarına dolanarak kendinden emin adımlarla yürümesini zorluyordu.

Asansöre doğru yürümesiyle arkasında siyah takım elbiseli üç adam belirdi. Nereden geldiklerini sorgulamadan otomatik açılan kapının arasından nazik adımlarla süzülerek asansöre bindi.

Zeyno aynadaki yansımasına baktı. Saçlarını örten tülbent gözyaşı *deq*ine değiyordu. Cesur'u temsil eden tülbendi, Cesur için yaptırdığı gözyaşı *deq*ine uzanarak ikisi bir bütünmüş gibi adamı hatırlatıyorlardı. Ailesi söz konusu olmasa tülbent diye tutturan kocasını sinir komasına sokmak için elinden geleni yapacaktı.

Fakat Zeyno boşanmalarını sağladığında da Cesur'a misillemesini yapmış olacaktı.

Arkasında sırtları dönük üç adam gücünün sonsuz olduğunu gösteriyordu. Zeyno parmak uçlarını sızlatarak vücuduna yayılmaya başlayan adrenalini, gücün müthiş tadını hissetti, omuzları refleksle gerildi. Zuhur eden hissin etkisiyle göğsü yukarı doğru kalkıp aynı hızda indi.

Nasıl bir gücün etkisiyle kuşatılmışsa, yıkılmayacağının sözünü son kez kendisine verdi Zeyno. Ne olursa olsun Azer'i bırakmayacaktı. Çünkü Azer'in gücüne ihtiyacı vardı.

Zemin katta duran asansörden adamlarla beraber indi, lüks lobiyi topuğun inletişiyle ağır ağır geçti, rezidanstan çıktıklarında onu karşılayan soğukla inledi Zeyno. Yüksekova ve Van'dan sonra İstanbul'un soğuğu hafif kalsa

da bütçesi son zamanlarda fena sarsıldığından hiçbir şeye tam anlamıyla adapte olamıyordu.

Kanunun içinde kim dünen hâkimiyetini kazanmış ki Zeyno işler ... alabilsin...

Soğuğa söylenmeyi bırakarak arabasının önünde bekleyen Azer ... fazla. Telefon görüşmesinde bütün süren zorlayıcı hiss yine dayanılmaz ... Azer kolay bir adam değildi, her bakımdan zorlayıcı, tetikleyici ve ... kadarıyla etkileyiciydi. İlk gün acımasız gözlerinde ne görüyorsa bugün de aynı şeyi görüyordu... Her şey çok gariptı...

Vizon rengi paltosunun içine yine aynı tonlarda balıkçı yaka kazak ... ve yeşile kaçan, rengini tam olarak anlayamadığı kadife pantolonu giymiş. Günlük kıyafet tercihi Azer Özdağ'da şıklık olarak nitelendirilebilirdi ... durum bunu düşündürebilirdi.

Aylardır bu adamla tek başınaydı, Cesur'un öfkesine istemeden de ... hak verdi. Onu incelemeye son vererek yanına adım adım yaklaştı. ... olduğunu bilmediği için ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Civcivimi getirdin mi?"

Azer yatlandığı arabadan uzaklaştı, kahverengi deri eldivenlerinin ... kaybolan uzun ince parmaklarıyla kapısını açıp sürücü koltuğuna ... rahatlıkla geçti. Adamlardan biri Zeyno'nun kapısını açarken Azer ... kapısını açıp bindi.

"O civciv artık senin değil."

Ayağı arabanın içinde hareketsiz kaldı Zeyno. "Ne demek benim ... Hani bana benziyordu?"

"Yanılmışım," yanıtının arkasından başıyla binmesini işaret etti.

Üzücü yanıtının üzerinde durmadı Zeyno, buyur etmesi üzerine ... memek amacıyla arabaya bindi. Yolculuk sessiz, sıkıcı ve gergin geçti. ... safesini sürdüren adamın dışarı çıkartması can sıkıntısını katladı. Halbuki Zeyno sürdürdüğü yanlış tutumunu bir kenara bırakıp gerçekten konuşmayı düşünmüştü.

"Tribi çekilmeyen bir adammışsın gerçekten de!" deyip hayretle ... salladı.

Azer yüzüne bakmadan önce, "Bu hayatta en çok neyden nefret eder ... Rozerin biliyor musun?" diye sordu, sonra da birkaç saniye süren bakışmalar için gözlerini yoldan ayırıp onun üzerine dikti.

Yine kötücül ve acımasızca bakıyordu.

Zeyno garabetin farkına varmadan savunmaya geçti. "Azer o gün ... fimden..."

"Soruma cevap ver! Senden açıklama istemedim!"

Azer ilk defa Zeyno'nun üzerinde otoritesini kuruyor, kimin üstün olduğunu göstermeye çalışıyordu. Zeyno otoritesini kurmasının arkasındaki sebebe odaklanmadan önce sakin kalmaya çalışarak sorusuna soruyla cevap verdi.

"Nedir, Azer Bey?"

Hızlı burun çekişinin ardından patır patır döküldü Azer Özdağ. Lafı ikiletmedi, dosdoğru ve keskindi. "Arkamdan iş çeviren insanlara asla tahammül etmem! Birincisi bana o kadınla karşılaştığınızı söylemedin. İkincisi ise..." arabayı durdurdu ve Zeyno'ya tamamıyla döndü. Yakmaya hazır gözleriyle Zeyno'yu hızlı hızlı süzdü. "Evimden telefon çaldın, o telefonla ablanı aradın ve Tarık ile görüşmek istediğini söyledin."

Korkutucu olan Azer miydi? Her şeyden bu kadar haberdar oluşu muydu? Planlarının tamamıyla iflası çekmesi miydi? Rozerin Zeyno Kadıoğlu kanının çekildiğini hissetti. Utancı ansızın zuhur ederek yanağını yaktı.

"Ne o, bana güvenmediğin için cihaz falan mı taktın?" dedi, üste çıkmaya çalışır gibi.

"Hayır, dört tarafı düşmanlarla çevrili bir adamım. Sana ilk gün söz konusu güven olduğunda babama bile güvenmem dedim," hayal kırıklığıyla dolu acımasız gözleri dilini esir aldı. "Rozerin Zeyno bu kadar aptal olduğunu bilmiyordum!"

"Aşırıya kaçıyorsun!" diye tembihledi, kızgınlık uğradığı hakaret yüzünden içinde yavaş yavaş uyanıyordu.

"Aşırıya kaçmak fiilini senin dışında başaran birine rastlamadım henüz. Evimden telefon çalan, Cesur geldiğinde bana haber etmeyen, ablasını gizlice arayıp kendince planlar yaparak beni atlatacağını sanan yalnızca sensin..." diye sıraladı, gözleri tehditkâr, sesi duygudan yoksundu. Zeyno'ya kasten yaklaştı. "Bir daha arkamdan iş çevirirsen diğerlerinden daha beter bir adam göreceksin karşında. Bunu bize yapma!" açıkça tehdit ettikten sonra arabanın kapısını açıp indi.

Atlattığını sandığı her detay yüzüne vuruldukça üstünde otorite kurmasının sebebini anladı. Utanç öyle bir şeydir ki yaparken hissetmediğiniz kavram yüzünüze vurulduğunda kendinizden nefret ettirir.

Navin geri zekâlı derken asla yanılmıyordu; aylardır bu adamla beraberdi, nasıl her ayrıntıdan haberdar olacağını düşünmeyerek hareket edebilmişti? Üstelik tehdit edilmişti. İçinde uyanışa geçen kızgınlık utancı öldürerek kadını gazladı.

Arabadan apar topar indi ve Azer'e katılarak geldikleri nezih restorandan içeri huzursuzluk içinde kıvranarak girdi. Her duygu dakika veya saatler ara-

sı ya değişiyor ya ölüyordu. Ruh hâline alışsa da duygularının incinmesine katlanamıyordu Zeyno.

Garsonun yönlendirdiği masaya karşılıklı oturduklarında incinmiş ruh hâlini saklayarak sırtını dikleştirdi ve üzerinde hâkimiyetini sürdüreceğini zanneden Azer'i hatasına rağmen uyardı. "Beni bir daha tehdit etme, Azer." Çantasını boş sandalyeye yerleştirdiğinde ellerini masaya koydu, muhatabı olduğu adama mavi menevişleriyle uzun uzun baktı. "Tehditleri ciddiye alsaydım zaten şu an burada olmazdım."

Azer yerine kurulurken hafifçe gülümsedi. Az öncesine nazaran daha sakin görünüyordu ya da Zeyno gibi kılıfa bürünmüştü. Ancak kadını yanıltan şey gözlerindeki parıltılardı. Öyle aç ve keyifli bakıyordu ki Zeyno bakışlarını istese de üzerinden alamıyordu.

"O gözlere bakıp tehdit etmek zaten çok zor," derken sesi neredeyse inleme çıkıyordu.

Ters giden bir durumun içinde olduğuna artık emindi. Bu gözler ona Basra'dan gitmeye karar verdiğinde Azer'in samimiyetini sorguladığı an gibi bakıyordu. Aç, öldürmeye hazır ve sorguya müsamaha gösteremeyecek kadar sabırsız... Gariplik giderek arttı.

Bu yemeğin amacı tam olarak neydi?

Sormasına engel olan garsonlar servis arabasıyla masalarına yaklaşıp yemekleri servis ettiklerinde Zeyno ufak çaplı şaşkınlık yaşadı. Azer Özdağ yemekleri dahi seçmişse işin içinde gerçekten bir yeniği var demektir. Garsonlar yanlarından ayrılınca Zeyno şüphesini saklamayı başararak Azer'i yoklamak üzere gülümsedi.

"Ne o, Azer Özdağ yemeklere dahi güvenmeyip özel mi hazırlattırıyorsun yoksa?" dedi müstehzi edasıyla. "İçine zehir konulmasından mı şüphelendiysen? Öyleyse artık her şehrin semtinde düşmanların olduğuna inanmalısın."

Azer Özdağ kaygısız ifadesiyle, "Hayır," diye yanıltıcı cevabı önden verdi. "Sadece canımız sıkılmadan önce ağız tadıyla yemek yiyelim istedim."

Canımız sıkılmadan önce... Şüphesinde haklı olduğunu kabul edemeyecek kadar şaşırdı. Dürüst olduğunu sandığı adam tam bir oyunbaz çıkmıştı. "Anlayamadım?"

"Yemeğini yemelisin, birazdan gösteri başlayacak."

"Ne gösterisi?" sorusu Azer'in yemeğine odaklandığını görmesiyle değişti. "Azer bu yemeğin sebebi ne? Neden ikimiz yemeğe çıktık?" diye sorarken sabırsızca, kirpin ruh hâline çabucak büründü.

"Kocanın görmesini istedim!"

Sabırsızlığı dehşete yıldırım hızıyla dönüştü. Akıl ishali sebebi her şey

bağlayabilirdi Zeyno ama evli bir adama bu şekilde karşılık vereceğini düşünememişti. "Sen... Sen Cesur'a meydan mı okuyorsun?"

"Bir nevi Kadıoğlu'na başkaldırdım diyelim." Sakin bir şekilde kestiği kızarmış etin parçasını ağzına attı ve aynı sakinlikle çiğnemeye başladı. "Evvela senden önce kuzenim o evde. Sen bir yana, Hafsa benim için paha biçilemez, evime gizlice giren kocan dahi olsa affetmem. Hem Hafsa aracılığıyla beni istemiş," dedi olanları hatırlatırcasına. Çarpık gülüşü kollarını iki yana açtığında genişledi ve aşırı... Ürkütücüydü.

"İşte buradayız. Buyursun gelsin, meydan boş!"

"Bunun üzerine sen de onun karısıyla yemeğe mi çıkıyorsun? İntikamını benimle mi alıyorsun?"

Dürüstlüğüne inanmadığı adamdan olumsuz yanıt uzun sürmeden geldi. Azer hayır dercesine başını salladı. "Bu başkaldırış herkese, Rozerin. Seninle kimse olmadan çıkabileceğimizi söylüyorum. Cesur'a geldiğimizde ise..." diyerek masanın üzerinden Zeyno'ya doğru yaklaştı, acımasız gözlerini mavi harelerine dikerek tanıştıkları ilk gecenin çaresizliğini tekrar yaşattı.

"Onunla karşı karşıya gelmek istedim. Kiminle dans ettiğini bilmeli."

"Azer..."

Azer ellerini kaldırıp susturdu. "Kuralı bozanları affetmem. Cesur Kadıoğlu bozmaması gereken bir kuralı bozdu."

Rozerin Zeyno kanını kaynatan öfkesiyle burnundan nefesini hızlı hızlı verdi. Cesur kuralı bozuyor diye neden Zeyno buna tabii tutuluyordu? İki adamın gövde gösterisi arasında her yanlışa maruz kalmak çirkin, bayağı bir durumdu ki Zeyno iki adamı da buna pişman edecekti.

"Beni şimdi öfkelendirdin, Azer! Şimdi gerçekten damarıma bastın!" dedi ağır ağır. Bıçağı Azer'e doğru hafifçe sallarken utandığı durumu dakikalar sonra apaçık savundu. "Benimle Cesur'a meydan okuyarak oyunumu tek başıma oynamam konusunda bir kez daha haklı çıkardın."

"O zaman herkes kim vurduya gitsin!"

Ne sözlerini ne hareketlerini algılayamayan Zeyno o dakikadan sonra olanları takip edemedi. Elindeki bıçağı aldığı gibi arkasına dönen Azer, ona saldıran adamın karnına bıçağı sapladı.

Zeyno ve adamın çığlığı birbirine karıştı. Karnına sapladığı bıçaktan sonra masaya sıçrayan kandan kaçmak istercesine masadan uzaklaştı Zeyno. Azer'in bahsettiği gösteri bu muydu? Adamların burada olduğunu biliyor muydu? Anladığı kadarıyla kendi adamlarını da uzaklaştırmıştı.

Hangi kahrolası planın parçasıydı Zeyno, neler dönüyordu burada?

"Beyler ayıp oluyor, karşınızda bir kadın var!" dediğinde kendi bıçağını kaptığı gibi üzerine atlayan adamın bacağına tereddüt etmeden sapladı.

Adamın acı dolu bağırışını duymazdan gelip üzerine saldıran diğer adamın başında şampanya şişesini patlattı. Sayıları ve aynı anda saldırmaları çoğaldıkça Azer, Zeyno'yu kontrol etmekte zorlanıyordu. Ayağını karnına bıçağı sapladığı adama geçirerek zaman kazandı.

"Ama illa puştluk yapacağız derseniz bana hava hoş!"

Zeyno'nun çığlıkları hâlâ yanında ve sağlam olduğunun kanıtı sayılsa da Azer için yetersizdi. Belinde tuttuğu silahı kapıp yerde süründürerek Zeyno'ya yolladı. Kontrol elindeyken başıyla dışarıya koşmasını işaret etti.

Zeyno hâlâ olayın şokundaydı. Ayağına çarpıp duran silaha dehşetle bakıyordu. Azer onu güvence altına almadığı sürece buradakileri halledemeyecekti. Önceliği Zeyno'nun güvende olmasıydı.

"O silahı al ve hemen buradan çık! Önüne çıkanı vur!" diye gür sesiyle bağırdı, kolunun altına alıp sıkıştırdığı adamı boğarak etkisiz hâle getirirken, ona doğru gelen diğer adamın karnına bir tekme savurdu. "Sakın acıma vur!" diye son kez bağırdı.

Rozerin Zeyno bağırışıyla toparlanabildi, Azer onu kontrol edip aynı anda saldıranları düşüremezdi. Önce eğilip yolladığı silahı aldı, söylediği gibi restorandan çıkmak için koşmaya başladı.

Ne durumda olduğunu görmek için arkasını döndüğünde ise yaralı adamlardan birinin elindeki silahla ona doğru geldiğini gördü.

"Ona dokunursan o eli kırarım lan piç!"

Azer'i umursamayan adamdan kurtulmak için önüne dönüp koşmaya başladığında adamında inleyerek hızlandığını duydu. Garsonlar nereye kaybolmuştu? Neden kimse yoktu? Neden polisler gelmiyordu? İçeriye ilk girdiğinde sayılı müşteri vardı, onlar nereye kaybolmuştu?

"Koşarsan seni vururum!"

Rozerin Zeyno'yu durdurmayan güç işittiği tehditle durdurdu, ayakları resmen durduğu yere çivilendi ve sonu için gelişini bekledi. Aç, öldürmeye hazır, leş gibi bir düşmanın kurşununa kurban gitmek üzereydi.

Soğuk metalin ucunu boynunda hissettiğinde gözlerini sımsıkı kapadı Zeyno. Yolun sonuna böyle geleceğini düşünmemişti asla, daha hesaplaşması gereken sayısız isim vardı.

"Silahım şimdi şah damarında, söyle bakalım, seni kim kurtaracak?"

Zaferini kutluyordu her kimse fakat bu adam kimin paralı itiydi? Zerda'nın mı? Kudret'in mi? Azer'in düşmanı mı? Yoksa Cesur'un mu? Kim vurduya gidecekse yalnız Zeyno giderdi.

Sakin kalmaya ihtiyaç duydu, soğuk namlu boynunu zorlarken ve adam onun korkusundan beslenirken durup bu zevki yaşatamazdı. Tek bir hareket hayatını karartabilir ya da kurtarabilirdi.

"Ona dokunursan seni öldürmekten beter ederim!"

Azer'in boğuşurken de tehdit etmekten geri kalmayışı takdire şayandı. Zeyno onun gücünden kuvvet aldı. Bu it her kimse Zeyno elindeki silahla hakkından gelebilirdi.

"Zahmet etme, ben öldürmekten zevk duyarım!"

Bu ses... Zeyno gözlerini inanılmaz bir hızla açtı. Cesur Kadıoğlu tam karşısında duruyordu. Azer Özdağ'ın başkaldırışına karşılık tam vaktinde gelmişti.

Namlu boynunu biraz daha zorladığında acıyla yüzünü buruşturdu Zeyno. Arkasındaki adamın tutuştuğunu ya da yaradan acı çektiği için dayanamadığını farz etti.

"Sen kimsin lan?"

"Cesur Kadıoğlu lan!"

Cevabını istihza dolu tutumuyla verdikten sonra Zeyno'nun arkasında kalan adamın alnına nedamet duymadan, Azer gibi tereddüt etmeden sıktı. Kulağının dibinde patlayan silahın sesiyle dizlerinin üzerine çöktü Zeyno ve acı içinde kıvranarak kulaklarını kapattı.

Bugün kanın kokusunu almıştı Zeyno. Bugün kan dökülece ğini bilmeden bütün düşmanlarını ayaklandırmıştı.

Kolundan tutulduğunu hissettiğinde kulaklarını kapatmayı bıraktı, tek bir güç, tek bir hamlede onu ayaklarının üzerinde duracak şekilde çekip doğrulttu. O gücün kime ait olduğunu biliyordu.

Rozerin Zeyno o gücün sahibiyle göz göze geldi ve korktuğu şeyi kabul etmese de başına geldi.

"Söyle bakalım karıcım, asıl seni benim elimden kim kurtaracak?"

Tertûbelaw [13]

Herhâlde özlemek olmasa, öfke insanın ruhunu kurutarak tüm güzelliklerden mahrum bırakır...

Güzel duygular beslenmese ortalık yangın yeriyken de bir ateş daha yakılır, zira insanın içindeki karanlık güç tüm güzellikleri öldürmeye yetecek güçtedir.

Rozerin Zeyno ve Cesur Kadıoğlu'nun karanlığını bastıran duygu her neyse, onları birbirlerini yaralamaktan ucu ucuna kaçırıyordu. Yoksa ikisinin can yakmak için başlatacağı yarışta yarı yarıya güçle kaybederlerdi. Bunun için fiziksel güce dahi ihtiyaçları yoktu.

Ama ya koku? Ya bir kokuyla kaybederse Rozerin Zeyno? Ya bu baş döndürücü kokusunun yanında kalbini gümbür gümbür inleten o korku? Kaybetmeyeceğini biliyordu fakat karşısındaki adam sadece kokusuyla dahi etkisiz hâle getiriyorken, kendine duyduğu güveni sarsılan Zeyno bunun üstesinden nasıl gelebilirdi?

Korkularında da haklıydı, keza dün gece ona mühlet veren kocasına inat ediyormuş gibi Azer ile akşam yemeğine çıkıyordu. Akıl almaz davranışı Cesur'u daha kötü ve daha acımasız yapmaz mıydı? Üstelik okunan meydana karşılık Cesur anında gelmişti.

Bir an sadece birkaç saniyeliğine bayılmak, bu sayede kaostan uzaklaşmak istedi ama nafile... Gerçek gün gibi ortadaydı. Azer düşmanlarıyla can çekişirken, Zeyno canını kocasının elinden en az hasarla nasıl kurtarabilir düşüncesindeydi.

Cesur kalbini yerle bir edecekti, buna yemin edebilirdi.

"Senin..." diye kırıntılarına tutunduğu gücüne yeniden kavuşmak için dile getireceği sözcüklerden cesaret aldı Zeyno. "Senin üzerimdeki hükmünü yok saydım!"

Arkasındaki kapıdan yığın hâlinde giren korumaların varlığı Zeyno'nun dikkatini tamamıyla dağıtmaya yetemedi. Geleceklerse niye bu kadar geç kalmışlardı? Planlı yemeğin ortasında saldırıya uğrayacaklarını biliyorlarsa bu şov nedendi?

Cesur Kadıoğlu gerginliğinden az sonra kırılacak gibi tehlike arz ediyor-

[13] Darmadağın

du. Zeyno ne yapacağının merakıyla beklerken ilk hamlesi ustalıkla boynunu kütürdetmek oldu, akabinde nefesini seslice bıraktı.

"Beni sınama şeklin öyle tehlikeli ki..." diye söze girdi, öfkesini muzır ifadesi kaplayarak Zeyno'yu şaşırttı. "Aylar oldu tabii görmeyeli, beni kışkırtmakta üstüne olmadığını unutmuşum!"

"Unutmana şaşmamalı, bırakırken ardına bile bakmadın ne de olsa."

"Beni zorla kötü bir adama çeviriyorsun..." dedi yargılarcasına. Yanaştığı kadının ruhunu titreten kararını anlık gaflete düşerek bildirdi. "Kan davasını başlattım, Rozerin ailenin başında patlayacak kurşunun müsebbibi sensin!"

Kocasının gazabına karşılık özümsediği korku, Cesur ağa taarruza geçtiği an silinerek yok oldu. "Aileme yanlışlıkla dahi kurşunun değerse Zerda Kadıoğlu'nu öldürecek ilk kişi benim!"

Kocasına okuduğu meydan altı boş sözcüklerden ibaret değildi, Zeyno ailesini Cesur'un kurşununa kurban etmeyecek kadar cesaretli, alenen tehdit edildiğinde ise karşılık vermekten çekinmeyecek kadar atikti. Muhtemelen aylardır görmeyen kocası bu özelliklerini de unutmuştu.

Tehditkâr gülümsemesi kısa sürdü. "Elin titremesin karıcım," dedi ve yakaladığı elini avucuna saklayarak gitmek için hazırlandığında Azer Özdağ'ın gür, sarsılmaz sesiyle duraksamak zorunda kaldı.

"Rozerin hiçbir yere gelmiyor!"

Ortalığı yıkmamak için görmezden geldiği adamın fırsatı kaçırmadan hâkimiyet kurmasına elbette şaşmamalıydı. Ferman Kılıçhan kalan son bağları da kız kardeşini bekâr adama emanet ederek koparmış, bu vesileyle Cesur'un onlara sağladığı iltiması gözünü kırpmadan sonlandırmıştı. Şimdi bu adam Ferman ağanın hatası yüzünden haddini aşarak karısını alamayacağını Cesur'a söylüyordu; derisini yüzse yeriydi ki yapmamak için herhangi bir yükümlülüğü yoktu.

Gölgesi gibi devamlı arkasından gelen İlkay'a, Rozerin'i emanet ederek yüzleşmek üzere döndü, ayağının ucunda yatan cesetlere aldırmadan ellerini cebine sıkıştırdı. Silkelediği omuzlarıyla kaygısız, özgüvenli profili yansıtmak istedi. Allah biliyor ya Azer'in derisini yüzüp Rozerin'in gözüne soka soka işkence çektirmek istiyordu.

"Azer Özdağ," diye seslendi, ses tınısı içindeki ateşin aksine inanılmaz derecede umursamazlık barındırıyordu. Bakışlarıyla hemen arkasında duran karısını işaret ederek, "Seninle bizzat ilgileneceğim ama önce karımla aramızdaki ilişkiyi halletmeliyiz, malum herkes başımıza hükümdar kesilip parmak çalar oldu."

Ortamdaki gergin atmosfere inat Cesur kadar paniksiz, gelişigüzel davranışlar sergileyen Azer Özdağ, karısını arkasına almış adamın açıklamasını

yüzünde herhangi bir ifade taşımadan sabırla dinliyordu; ifadesini yansıtsa muhtemelen Cesur ağa bir adım öne geçerek kazanırdı.

Kana bulanan kazağını görmezden gelerek uçlarını yukarı doğru azar azar sıyırdı. Eline bırakılan beyaz mendille alnındaki kanı terini siler gibi temizlerken, ceset yığınının içinde değilmişçesine oldukça rahat ve profesyonel takıldı.

Bu davranış ürkütücüydü...

"Rozerin'in izni olmadan onu buradan çıkartırsan seni sağ bırakmam." dedi ürkütücülüğünü hiç bozmadığı sarsıcı ifadesiyle. Kana bulanmış mendili cesetlerin üzerine bakmadan fırlatarak Cesur'a doğru yürüdü, karşı karşıya kalana kadar durmadı. "Ayrıca Rozerin benim himayem altında, ben istersem gelir."

Yarım yamalak tanıştığı Azer Özdağ'ın kurşunu şakağını delip geçse Cesur'un canı bu denli yanmazdı. Karısı aylardır ülke dışında şeytanın aklına gelmeyecek bir adamın yanındaydı. Hafsa denilen kadın her ne kadar vefasızlık yapsa da Rozerin'in adı bu adamla anılıyordu. Tüm bu yanlışların üzerine bir de onunla akşam yemeğine çıkmıştı.

Kim öğrenirse umursamazdı ancak bilhassa öğrenen annesi ve amcası telafisi imkânsız sorunlar arz ediyordu Cesur için. Rozerin Zeyno bazen hamleleriyle öyle şaşırtıyordu ki Cesur aklını kullandığından şüphe duyuyordu. Kendisinin güçlü olduğunu kanıtlama çabasının büyüsüne öyle kapılıyordu ki esasında ona daha fazla düşman kazandırdığını inatla götemiyordu.

Avurtlarını dişleri arasında ezdi, parçalamaya ramak kala serbest bırakarak hayatının hatasını yapan Azer'i istihzaya aldı. Hayatı mütemadiyen dalgaya alırdı; dalgasına aldığı yaşam bir gece tepetaklak olsa da Cesur Kadoğlu hep direnmiş, yine Rozerin için savaşmıştı. Fakat gücünü tüketen karısının aksi tavırları ve ağabeyinin hatası yüzünden direnişini kaybetmek üzereydi.

"Sen karımı akşam yemeğine çıkartarak bana meydan okuyabileceğini mi sanıyorsun?"

Önemsiz soruyu yanıtlarkenki ilgisiz tavrına bürünerek omuzunu silkti. "İkimizin hür iradesiyle çıktığı bir akşam yemeği."

Güç gösterileri Rozerin Zeyno'nun tek tabanca takılarak, kendi başına planlar yapmasının doğru karar olduğunu kanıtladı; sessiz kalmayacağı her karalığın bedelini iki adama da çok ağır ödetecekti.

İlkay'ı engel olmaması için bakışlarıyla uyararak yörüngesinden usulca sıyrıyla uzaklaştı Zeyno, yanında geldiği adamla beraber gitmesi gerektiğini düşünüyordu, bu sebepten doğruca Azer'e yürüdü ancak gidişini hazmedemeyen Cesur ağa, "O hatayı yapayım deme!" ikazıyla Zeyno'yu yerine mıhla-

[redacted]. Yüzüne bakmadan uyaran kocasına burnundan solurken Azer'in kinayeli sesini işitti.

"Doğrular senin için hata mı oluyor, Cesur Kadıoğlu?"

Hangi doğru? Yanlışa yanlışla giden karısının hangi davranışı doğruydu? Azer'in iması adamı yerle yeksan edebilirdi çünkü karısı ona bu gücü veriyordu. Harlı bakışlarını düşmanından ayırmadı Cesur. "Ferman'ın onu sana emanet etmesi üzerinde hiçbir hak teşkil etmiyor. Kılıçhanlar onu reddetti ve Rozerin benim karım."

Zeyno herkesin içinde gerçeği bağıran kocasına müthiş bir kin besledi. Azer'e doğru bir adım attığı için Cesur öfkesini ondan böyle mi çıkartacaktı? İtiraf etmeliydi ki bu çok can yakıcıydı.

"İstediğim yerde olurum, Cesur! İstediğim kişiye giderim!"

Nutku tutulan Cesur Kadıoğlu doğabilecek sonuçları düşünmeden kafasının dikine giden kadını ve davranışlarını sorgulayamayacak kadar şuurunu kaybetti. Kocasını ezip geçtiğini düşünmeden Azer'e gidiyordu.

"Geri çekilin beyler!"

Savcı Mahir'in sesi duyulduğu anda karşı karşıya duran kalabalık yarıldı. Ceketinin cebinden çıkarttığı kimliğini Azer ve Cesur'a aynı zamanda Zeyno'ya gösterdi, akabinde inatlaşan iki adamın arasına girdi.

Rozerin Zeyno'yu şaşkına uğratan gözlerin yabansılığı uzun süre atlatılacak gibi görünmüyordu. Bir savcının tam zamanında gelişi üstelik bu savcının Mahir oluşu şaka gibiydi. Görevini yerine getiriyormuş gibi davranması da cabası.

Kimlerin oyununda piyon niyetine kullanılıyor hâlâ anlayamıyordu Zeyno.

"Gelişiniz manidar, sayın savcım!"

Savcı Mahir bakışlarını boş restoranda uzunca gezdirdi, "Size hizmet etmeyen garsonların yokluğu kadar değildir, servisi siz mi yaptınız?"

"Fazla mı kişisel geliyorsunuz?"

"Özellikle mi burayı seçtiniz?"

Azer ve Mahir'in arasındaki soluksuz diyalog Zeyno'nun nefesini kesti. Özellikle buraya geldiğini düşünmeye başlamıştı ancak içeri girdiğinde müşteriler dâhil birçok garson vardı. Yalnızca Azer bıçağı çektiğinde hepsi bir anda kaybolmuştu.

"Saldırıya uğramak, özellikle yanımda bir kadın varken," diyerek gözlerini ötesinde duran Zeyno'ya çevirdi ve ona sahici gülümsemesiyle karşılık verdi. Bunu da Cesur'u kışkırtmak için yapmıştı. "İsteyeceğim bir şey değil. Saldırıya uğradığım için haklarımın savunulması gerekirken neden ben sorguya çekiliyorum?"

"Genel soruşturma" diye kovardı Mahir, zehir gibi gözleri Azer'in üzerinde [illegible] takılıp geziniyordu. "İşimi bana mı öğreteceksiniz?"

Azer kollarını teslim olurcasına iki yana kaldırdı, bakışlarıyla Cesur'a gösterirken oyunlarına dâhil olmaktan zevk alır gibi alayla sırıttı. "Cesur Kadıoğlu daha iyi bilir."

Zeyno bakışlarını kocasına çevirdi, yüz ifadesini çözemiyordu. Mahir'in gelişiyle rahatlamasını beklerken öyle belirsiz takılıyordu ki onu anlamak için sorguya çekmek istiyordu.

"Bir savcıdan daha üstün makamda değilim, sorgulanmaya da [illegible]"

Sorgulanmayacağını herkes kadar iyi biliyordu Zeyno ya da sorgucunun alaylılıkla sıyrılacağını...

"Neden buradasınız, Cesur Bey?"

Cesur çenesiyle karısını işaretledi. "Karımı almak için geldim ve [illegible]nın ortasında buldum. Kimin düşmanı olduğunu bilmediğim soyunsuzlar karımı öldürmeye çalışıyordu. Saldırıya uğrayan ben olmadığıma göre karım [illegible] hattının ortasında, sayın savcım."

Azer ikilinin oyununa inanamayarak kafasını iki yana salladı. Dâhil olduğu oyundan sıkılmış gibi dişlerinin arasından öfkeyle tıslad: "Ben bu oyundan çok sıkıldım!"

Cesur Kadıoğlu'nun zaferi kazanmışçasına kıs kıs gülüşü Zeyno'yu [illegible] kümü. Çevrilen dümenden nasibini ilk alanın Azer olması kocası açısından zaferle sonuçlansa da Zeyno bu durumdan hiç memnun değildi. Mahir'in gelişi bile göstermelikti, öyleyse ne diye uzatıyorlardı? Mahir'in ona hiç [illegible]madan yalnızca Azer'e odaklanması garip ve çelişki doluydu.

Hiç tanımadığı adama nasıl oluyor da sırf Zeyno yanında kaldığı için böylesine kişisel öfke besliyordu? Söz konusu Azer'in Irak'taki konumunu bir savcı olarak Türkiye'de görev yapan kendisi de onun kadar şüpheli ve suçlu konumundaydı.

"Eşinizi ifade vermek üzere getirirsiniz, Cesur Bey gidebilirsiniz."

Azer Özdağ'ı hiçe sayan danışıklı karar çetin öfkesini ayyuka çıkardı. [illegible]ana kadar sabırla göz yumduğu oyuna artık müdahil olmadı ve savcıyı gitgöre göre tehdit etti.

"Mahir Demirağ bunu yaparsan başını belaya sokarım!"

"Eh ne güzel, aynı anda sorgulanırız!"

Azer'in konumu tehlikeye girdiği an Mahir de yanardı, Zeyno birbirleriyle çatışmalarına daha fazla sessiz kalamazdı. Gitmesi gerekiyorsa Cesur ile gider, Azer ve ağabeyinin planı neyse uygulamalarına yardımcı olurdu.

Kimseye hissettirmeden Azer'e başını salladı. Planına sadık kalması için "Gitmek istiyorum, Azer..." diyerek atışmalarını sonlandırdı. "Kendim ko

zar vererek gidiyorum... Gidiyorum ki..." alevli bakışlarını Azer'den çekip, burnundan soluyarak onu izleyen kocasına döndü ve manidar tebessümünü sundu. "Yanına Cesur Kadıoğlu'ndan boşanmış olarak döneceğim."

Son cümleye kadar ifadesini koruyan kocası, Zeyno döneceğini söylediği an sekteye uğradı, tek kaşı havalandı. Yapının uygulayacağı aşikârdı ama bunu nasıl yapacağını kestirememek zordu Zeyno için.

Cesur Kadıoğlu kabul cümlesini erinmeden şahit tutulmaya hazır kalabalığın içinde dile getirdi: "Baş göz üstüne, Rozerin Hanım."

Fazla söz sarf etmedi, Savcı Mahir Demirağ'ı ve Azer Özdağ'ı birbirlerini vermek üzere baş başa bırakarak gitmeyi kabul eden karısıyla beraber restorandan ayrıldı. Kapı eşiğinde hazır bekletilen arabasının önünde dikilen adamı onları görür görmez arabanın kapısını açtı.

Aylar sonra Rozerin Zeyno ve Cesur Kadıoğlu yeniden yan yana gelmişlerdi. Zihinlerde bir daha yan yana gelmeyecek karı kocanın aynı arabaya binmiyor oluşu. Cesur ağanın adamlarını afallatmış, duygularını gizlemeyi başarmalar da uçuk ifadeler onları ele vermişti.

Kalabalığın içinde söylenecek her şey söylenmiş gibi hiç konuşmayan Cesur, yorumsuz bırakan ifadesiyle Zeyno'nun aklını bulandırarak arabaya bindirdi, emniyet kemerini takarken sessizlik gergin nefeslerine karışarak büyüdü. Göz göze gelmekten kaçınan karı koca, Cesur emniyet kemerini kendi elleriyle bağlamasa, birbirine kanlı bıçaklı düşmanmış gibi onları çirkinleştirecekti.

Arabanın etrafında dönüp kendi koltuğunda yerini aldığında gerginlik biraz daha yatışmıştı. Emniyet kemerini takarken karısına seslendi. "Nereye gitmek istersiniz, Rozerin Hanım?"

Yüzüne bakmadan sertçe yanıtladı Zeyno. "Cehennemin dibine!"

İfadesizliğini kıran ilk tepki, dudaklarına sirayet eden manidar gülümsemesi oldu. "Oraya gideceğinden kuşkum yok."

Manayı çözmeye kalkışsa her şey anlamsız, çözemezse ürkütücü olurdu, Cesur Kadıoğlu'nun cehennemi bile Zeyno için bir zamanlar ne kadar yaşanmaz ise sonrası hasretini duyacağı kısacık fakat en özel yaşantılara dönüşmüştü. Kastının ne olduğunu bilmemek Zeyno için daha sağlıklıydı. Aksi takdirde baş edemediği kokusuna bürünmek için kucağına çıkıp boynuna saklanacak ve cehennemi boynuysa seve seve çekecekti.

Öfkesinin kocasını özlediği için kendisine mi yoksa Cesur'a mı olduğunu anlayamadan, yüzüne bakmadığı adama hışımla döndü ve söylemek istediği her şeyi yutarak esasında yapmak istediği aktiviteyi ağzında mırıldandı.

"Şeytan diyor çak bir tane suratının ortasına..."

"Nefretini yüksek sesle kus, seni net algılayamıyorum."

"Nefretimizin karşılıklı olduğunun bilincindesin."

"Elbette," dediğinde gaza bastı ve yeni yolları için direksiyon tutarken zamanında ayrılmalarına sebep olan gerçeği bir kez daha acımasızca hatırlattı. "Yoksa mezarlıkta ne işin olurdu!"

Atışacak gücü kendinde bulamadı, Cesur'un anlamsız hamlelerine ve kararlarına karşılık sergilediği tutarsız davranışlarına kızgındı. Nasıl bu kadar kafa karıştırıcı olabiliyordu?

Aylardır uzağında ne yaptığını çıldırasıya merak ettiği kocasını inceleme gafletinde bulundu Rozerin Zeyno. Uzun bacaklarını açarak yayıldığı koltuğu cüssesiyle kaplamış, sağ kolunu kolçağa yaslamıştı.

Elini uzatsa dokunacaktı fakat Zeyno aralarına giren sınırları aşamıyor, dahası aşmak için gururunu ezemiyordu.

Düzenli nefes alışverişini kesik nefesleri eşliğinde dinledi, onu dinledikçe sakinleşti. Yalnızca yola odaklıydı, az önce bir çatışmadan çıkmamış, bir adamı gözünün içine baka baka öldürmemiş gibi pervasız ve serinkanlıydı.

Cesur'u eleştirecek son insan kendisiyken nasıl yargılayabilirdi? Alışmış mıydı? Vicdanı insan öldürmenin sinek öldürmekten daha kolay olduğunu mu kabul ediyordu? Şayet sindirecek kadar ılımlı yaklaşıyor ve sakin kalabiliyorsa Rozerin Zeyno'nun kendini hücreye kapatıp insanlarla ilişkisini derhal kesmesi gerekiyordu.

Nasıl özlemişti onu... Şu an konuşmaları, duymaya can attığı sesiyle cıvıldamalıydı ancak konuşma eylemi harammış gibi sessizliğe bürünmüşlerdi. Bunca ay neler yapmış, ne gibi kararlar alınmış, bilhassa baş düşmanı Zerda Kadıoğlu hangi hükümleri sıralayarak oğlunun aklını bulandırmış, duymayı hedefliyordu.

Onu izlediğini yüzüne vurmadan önce bakışlarını gönülsüzce yüzünden çekti, kabul etmekten çekinmezdi Zeyno lakin bu gece olanlardan sonra Cesur ağanın keyfini süreceği davranışlardan kaçınacaktı.

Kapıldığı adamla arasına setler örünce mantıklı düşünebiliyordu Zeyno. Örneğin, nereye gidiyorlardı? Ferman olanları öğrenmiş miydi? Öğrenmişse nasıl hareket edecekti? Cesur ağa kan davasını başlattığını söylerken ciddi miydi?

Azer'i resmen düşman ilan eden Cesur Kadıoğlu'nun listesi epey kabarmıştı. Yıkması gereken isimlerin günden güne güçlendiğine dair rahatsız edici sezgilere kapılıyordu. Irak'tan döndüğünde sonunu netleştirmişti Zeyno: gölgelerle oyun oynamaktan vazgeçerek hepsini yıkmayı planlamıştı.

"Kan davasını gerçekten başlattın mı?" içinde dağ gibi büyüyen soruyu ansızın sorarak kendini dahi şaşırttı. İhtimal vermeyeceği davayı bu geceden sonra başlatsa Zeyno şaşırmazdı.

Beklediği yanıt Cesur'un bozmadığı sessizliğiyle uzadıkça uzadı, konuşma yasağını aksi gibi sürdüren adamın inadına anlam veremese de tekrar sormak istemedi. Cesur onu dikkate mi almıyordu?

Arabanın yavaşlayarak durduğunu fark edince bakışları yeniden kocasına çevrildi, kontağı kapatıp vitesi çeken kocasının seri harekerlerle arabadan inmesini yıktığı kaşlarıyla seyretti. Yolculuk beklediğinden biraz kısa sürmüştü, öyleyse eve gelmişlerdi. Camdan dışarıya baktığında geçen seferki evden farklı bir yere geldiklerini ilk bakışta anladı.

Cesur Kadıoğlu malum saldırıdan sonra adresini değiştirmişti.

Arabanın kapısı açılınca inmesi için eliyle işaret veren kocasına inat inmedi. Etraflarını ablukasına alan korumalara aldırmadan arabanın içinde beklemeye devam etti, sorduğu soruyu derhal cevaplamalıydı Cesur.

"İn lan!"

Genzini zorlayan bağırış inat eden Rozerin Zeyno'yu arabadan tıpış tıpış indirdi. Koruma ordusunun içinde maruz kaldığı davranışına küfrederek, kimseye bakmadığı yolu hışımla geçti, dokunmadığı her kapı gelişine açık şekilde bekletiliyordu, Zeyno geçtiği hiçbir kapıda huzur bulamıyor, devamlı öfkeli ve huzursuz hissediyordu.

Belki de o kapıları ona açanın kendisi olmadığı ve yürüdüğü yolları sürekli birileri belirlediği içindir. O hâlde kendi yolumuzu belirlemek ve birilerinin nezdinde yaşamaktansa, belirlediğimiz sınır ve yaşam biçimiyle adım atmak için direnmeliyiz.

Soğuk hisler doğuran yabancı evin içine girdiğinde tanıdık koku öfkeli kadını çarpıp geçti. Buram buram Cesur kokan ev esasında yabancı değildi. Cesur ağa bu evde yaşıyordu, bir zamanlar nerede olduğunu merak eden Zeyno'ya, Azer'in verdiği cevap bu ev, bu şehirdi.

Kapının kapanma sesini duyunca, hazmedemediği saygısızlığın hesabını sormak üzere hışımla kocasına döndü. Refleksine yenilip işaret parmağını Cesur'a doğru salladı. "Bir daha etrafımız kalabalıkken bana saygısızlık yaparsan ben de yaparım."

Tıslayarak öfkesini savurdu Cesur, "Sen kime kafa tutuyorsun?"

"Sana!"

"Gereksiz inadı ve başkaldırışı bırakırsan sana saygısızlık yapılmaz. Sen orada beni çiğneyip kim olduğunu bile bilmediğin adama gittin!" diye ikaz etti. Nobranca davranışını destekleyen tehlikeli ifadesini yüzüne yaklaştığı kadının gözlerine kasten sunarak, bu defa uyarıdan ziyade ne yapacağını bildirdi. "Bunun cezasını çekeceksin."

Zeyno tehlikesine aldırmazlık etmezdi ancak ceza eylemiyle tehdit etmesini de komik buldu. "Senin yanında kalmak zaten en büyük ceza, acaba

bunu ne zaman göreceksin?"

Cesur çenesini parmakları arasına aldı, harlı öfkeleri dokunuşuyla sönerek kadın ve adamı sersemletecek derecede yumuşattı. Küçücük dokunuşla darmadağın olmaları garipti. İhtiras mı, kabul etmeye korktuklarından mı kuları mı yoksa tanıkları arzuları mı güçlüydü?

Kapı çalmasa, ardındaki ismin kim olduğunu bilmese dönüp bakmaz Cesur, cezasına karar vereceği kadını ihtirasın kararttığı hareleriyle son bir silkerek çenesini bıraktı, dokunuşun etkisiyle Zeyno'nun gergin omuzları gevşedi, fark eden Cesur burnundan nefesini bırakarak kapıya döndü.

Kapıyı söylene söylene açtı Cesur, içeriye kravatını gevşeterek kendi sözüne müdahalenin Mahir girdi. "Ulan cumhuriyet savcısı mıyım Kadıoğlu aşiretinin kan davasını sürdüren aşiret bireyi miyim, belli değil!"

"Aynı gemideyiz, sayın savcım bana kızmaya hakkın yok," dedi Cesur ciddiyetini muhafaza ettiği yüzü, Rozerin Zeyno'nun yanına yaklaşmasını izleyerek kayboldu ve tebessüm dudaklarına nazikçe kondu. Öfke ne kadar diriyse öfkeyi dindiren bağlılığı o kadar güçlüydü. Ancak Cesur ağa duygularının tersini yansıtmakta daha dirayetliydi. "Silah sesi duydun, cumhuriyet savcısı olarak olay yerine geldin."

Cesur'a gözlerini kızgınlıkla devirdi Mahir. Rahatlığını eleştiren ifadesiyle kafasını ağır ağır sallayarak Zeyno'ya baktı, soğuk ifadesi onu görür görmez değişti. "İyi misin, Rozerin? Sana bir şey olmadı, değil mi?" sorusuyla kadını telaşla inceledi.

Cesur ağanın her hatasında yanında olan cumhuriyet savcısının gereksiz çıkışına söylenmek istese de telaşını sakınmadan onu sorması Zeyno'ya geri adım attırdı. Yoksa savcı, arkasını kolladığı ağa kadar suçluydu. "İyiyim, Mahir," yalanıyla geçiştirdi. "Teşekkür ederim."

"Alışıktır o bu tür şeylere baksana, turp gibi!" diyen Cesur omuzuna pat pat vurdu.

Davranışlarıyla kanını kaynatan kocasına mavi gözlerini kızgınlıkla sabitledi ve dişlerinin arasından küfredercesine tısladı. "Çek elini üzerimden."

Kışkırtmakta çağ atlayan Cesur ağayla yarışabilirdi Zeyno fakat bu onun ekmeğine yağ sürmek olurdu.

Gülüşünü hayli zorlanarak bastıran Mahir, Cesur'un karısına kasten yanaşarak belinden kavrayışını hayretle izledi. "Savcım artık gitseniz de karımı gereken cezayı versem," dediğinde gözleri dudaklarına kaydı.

Ne yapacağını tahmin etmek Mahir için zor değildi lakin gerekli de değildi. Arsızlığını olmadık zamanda konuşturan adama karşılık vermeden ilgisini yeniden Zeyno'ya verdi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin, Rozerin."

"İhtiyacım var!" narasıyla onu durdurmaya yeltendi Zeyno. "Dostun beni resmen kaçırdı, beni buradan götürmen gerek. Sen savcısın, beni bir katilin yanında göz göre göre bırakamazsın."

Katil kısmını duymazdan gelerek karısına sakince karşılık verdi. "Karımın kaçırılmı elbette."

Normalleştirdiği eylemin absürt oluşunu itinayla reddetti. Zamanında için için güldüğü Barzan Hezeroğlu'nun haklı olduğunu da bu sayede anladı. İşin içine aşiretler ve hükümler girince karısını kaçırmak farz oluyordu artık.

"Bu resmen saçmalık!" diye çıkıştı Zeyno. Tek nefeste dile getirdiği cümle kızgınlığıyla buluşunca Cesur ağayı absürt oluşuna kabul etmeye zorladı. "Her şey ortaya çıktı. Sizinle bir bağlantım kalmadı, boşanma davası açtın, Cesur."

Anlam veremediği her hareketin sebebi davayı açmış olmasından kaynaklanıyor, gururunu ezip ona sarılmak istemesinin önüne bizzat bu neden geçiyordu. Gerekçesini öğrenmediği müddetçe de Zeyno asla Cesur'a hak vermeyecek, evliliği sürdürmeyecekti.

"Boşanmak için şahit mi tuttun, Ruze?"

"Elbette, ilk şahidim annendir!"

"Benim de şahidim Ferman oluyor o zaman," diyerek misilleme yaptı. Zeyno yaptığının hata olduğunu öğrendiğinde Cesur umuyordu ki geç kalmamış olsun. "Ne meraklısın boşanmaya..." yüzüne gerçeği acımaksızın çarptı. "Gerçekten karım olmak için elinden geleni yapmışken!"

"Aptallığım işte, beni gerçekten benimsersin sandım."

"İhanet etmeseydin daha fazlasını görürdün."

"Geri zekâlı ben sana ihanet etmedim!"

İşittiği hakaret kavga etmekten kaçınan Cesur Kadıoğlu'nu sinesinden vurdu. Canını yakmamak için direndikçe Zeyno olmadık hamleleriyle veya afallatan cümleleriyle Cesur'u buna itiyordu. Hakareti hazmedemeyen adam çenesinden yakaladığı kadını hışımla kendine yaklaştırdı. "Haddini aşma, Rozerin. Gözümden daha fazla düşme, bu gece yeterince düştün zaten."

Çenesini bıraktığı gibi arkasını dönüp uzun adımlarıyla Zeyno'nun o ana kadar fark etmediği merdivenlere yöneldi. Aşağı kata doğru saniyeler içinde inerek gözden kayboldu.

İhanetle suçlanmaktan öyle bıkmıştı ki hakaretin boyutunu aşmıştı Zeyno.

Mahir'in tartışmalarına şahit olduğunu zanneden kadın, kimselerin olmadığını ve az önce açık kalan kapının kapalı olduğunu görünce afalladı. Mahir ne ara gitmişti? Cesur ile tartıştığında her şeyden çok kolay soyutlana-

rak tamamıyla adama odaklanıyordu. Nasıl bir aurası varsa, iyi kötü her hâli Zeyno'nun aklını başından alıyordu.

Holün ortasında beklerken burada ne yapacağı düşüncesine kapıldı. Cesur onu götürdükten sonra Mahir ve Azer ne konuşmuş, Ferman olanları duyunca ne yapmıştı?

Susturamadığı düşüncelerini türeyen yeni sorular ve sorunlar meşgul etti. Şayet böyle giderse çok düşünmekten, çıkar yol bulamamaktan deliye dönecekti. Her şey karmaşıklıktan ibaretti.

Bulandırdığı suyun berrak olamayışını sorguluyordu.

Günlerce kafa patlatsa yine o sularda boğulur, bu defa neden boğulduğunu sorardı. Göğüs kafesine acı oturdu, Zeyno her nefes aldığında acı ağırlaşarak sinesini zorladı.

İlkay gelip kalacağı odayı gösterene kadar yabancı olduğu evin salonunda tek başına oturmuştu. Ne muhakeme yapmak iyi gelmişti ne sonunu düşünmek. Kendisine tahsis edilen oda üst kattaydı, Zeyno kalacağı odayı incelerken İlkay bavul dolusu kıyafet getirmişti.

Cesur ağa buraya geleceğini bilerek her şeyi hazırlamıştı. Zeyno nasıl bir planın içindeydi?

Kimsesiz ve yine delirmeye az kala iki günü yeni evde tek başına geçirdi. Ne Cesur'u gördü bu süre zarfında ne Ferman'dan haber aldı. Azer nasıl, ondan haber bekliyor muydu, onu dahi bilmiyordu. Tüm eşyaları restorandı kaldığı için telefonu da yanında değildi.

Cesur ile konuşmak için akşamı salonda kulağı kapıda geçirdi. Kocası gelene kadar odasına geçmeyi düşünmüyordu. Çünkü bir geceyi daha belirsiz bir şekilde bitiremezdi, üstelik yokluğunda yalnız kalan Hafsa aklını kaçırmış olmalıydı.

Kapı sesini duyunca oturduğu koltuktan fırlayarak salon kapısına koştu Zeyno. Umutsuz beklentisi çok geçmeden karşılanmıştı. Yüzüne dahi bakmayan kocası soluğu yine o geceki gibi aşağıda alırken, İlkay elinde birkaç paketle mutfağa geçiyordu.

Neler olduğunu öğrenmek için İlkay'ın peşine düşerek mutfağa girdi, paketten yemekleri çıkarttığını görünce Cesur'un evde kalıp kalmayacağını sordu. Yemekleri Sabiha Hanım'ın onlar için yapıp gönderdiğini ve Cesur'un kalacağını söylemesiyle Zeyno rahatlayarak salona geri döndü.

Konuşması için kocasını ikna etmenin yolunu bulmalıydı.

İlkay masayı kurup sıcak yemekleri koyduktan sonra hazır olduğunu söyleyerek evden ayrıldı. Yalnız kalmaları her ne kadar iyiyse, aralarında giderek büyüyen anlaşmazlık kötü olacağını da fısıldıyordu. Zeyno için Cesur ile

süreci konuşmak, kendi başına plan yapıp bu boktan hayattan kurtulmaktan daha zordu.

Eşofmanı üzerinde eşikte beliren kocasının ayak sesleri oturduğu koltukta bekleyen Rozerin Zeyno'yu hareketsizleştirdi. Santim oynatmadığı kafasını, dizlerine vurduğu parmaklarından ayırmadan bekledi. Ancak üstesinden geleceğini zanneden kadını vuran ilk darbe adamın yoğun kokusu oldu. Yeni banyodan çıkmıştı ve Zeyno'yu zorlayacağını bilerek günler sonra yanına geliyordu.

"Gel, ye."

Sırtına doğru konuşan adama gözlerini devirdi. Bir nefeste, "İstemiyorum," diyerek soğuk teklifi reddetti. Yanına yaklaşmaması gerekiyordu, zira Cesur tehlike saçar durumdaydı.

"Açlıktan geberiyorsun, bir de yan mı çeviriyorsun?"

Cümleyi ağzında tekrarlayan Zeyno atışmaktan çekinmediği adama inat giderek yine reddetti. "İstemiyoruz dedik ya."

"Ağzının içinde bir şeyler geveleme, gel buraya konuşacağız."

Ağzının içinde geveleğini nasıl anlamıştı? Zeyno konuşmak istediğini duymasa üzerinde epey dururdu. Koltuktan istemeyen bir kadına nazaran hevesle kalkarak masaya doğru hızlı adımlarla yaklaştı.

Aylar sonra bir masada karşılıklı oturdular. Kavgasız başlayacağını ve devam edeceğini umdukları sohbetin güzel bitmesi de temennileriydi.

Özlediği mavi harelerin kırgın huzmeleri Cesur Kadıoğlu'nu hazırlıksız yakaladı. Hatalarının sonucunda yaşadıklarına mı yoksa yaşattıklarına mı kırgındı? İki gündür eve hapsettiği kadının delirmek üzere olduğunu biliyordu ancak başka türlü Rozerin'i koruyamazdı.

Gözlerini güzel yüzünden alabilse esasında konuşmak istediği her şeyi masaya dökecekti. Güzelliğini gölgesine alan karanlık yüzünü görmese Cesur ona bakmaya doyamayacaktı. Karanlık tarafı anımsayınca sıkıntıyla nefesini dışarı üfledi, onu izlemekte olan karısından gözlerini birkaç saniyeliğine ayırarak boş bardaklara su doldurdu.

"Evet karıcım, sence de bir şeyleri konuşmanın zamanı gelmedi mi?"

"Geciktik bile," dedi Zeyno, baskın çıkan karıcım kelimesini duymazdan gelerek. Davranışlarının devamlı değişmesi Zeyno'nun atacağı adımları sınırlandırıyordu. Bir an hasretle bakan gözleri saniyeler sonra nefrete bürünebiliyordu. Ani değişim Zeyno'nun başını döndürüyordu.

"O zaman ikimiz de bunu konuşmak istiyoruz," diye teyit etti Cesur, gerginliği ağır ağır silinirken. "En azından gerçekleri bilmek istiyoruz. Senin de istediğini bilmek güzel."

"Kesinlikle!" diye onayladı Zeyno katiyetle. Aynı fikirde olduklarını fark ettiklerinde aynı anda ellerini havaya kaldırdılar ve yumruk şeklini alan ellerini birbirine vurdular. Anlaşmalarının sonucunda birbirlerine gülümsediler. Kısa, çarpıcı ve huzur doluydu.

Konuşmaya davet eden Cesur ağa lokmasını ağzında ağır ağır çiğnerken mevzuya doğruca girdi.

"O adamların kimin adamı olduğunu..."

"Beni bıraktıktan sonra çok özledin, değil mi?"

Birbirlerine öncelik tanımayan karı koca aynı anda konuştuğundan cümleleri birbiriyle kapışarak ikiliyi hayrete düşürdü. Düşünceleri ve emellerinin farklılığı, aynı konuda düşünmediklerini idrak etmeleri uzun sürmedi.

Üstelik Rozerin Zeyno'nun duygusal yaklaşımı Cesur Kadıoğlu'nu hayrete düşüren diğer bir etkendi. "Ne!" hâkim olamadığı şaşkınlığı net ve belirgindi.

Nasıl yani, Cesur onu özlememiş miydi? Şaşkınlığını anormal bulmuş gibi buz gibi ifadesiyle karşıladı Zeyno, "Ne demek, ne?"

"Ben ondan mı bahsediyorum?"

Önceliklerinin farklı oluşu mu ikisinin olamayacağını anlatıyordu yoksa Zeyno içselleştirme gafletine mi düşüyordu? Mavi harelerini adamın sorgulayan ela harelerine dikerek, çatalını boş tabağa vurdu. "Konuşmak istediğin bu değil miydi?"

"Tabii ki hayır!"

Gardını alan kadını işittiği cevap sarstı. Omuzlarını birden bıraktı, "İyi, tamam..." diyerek kendisine yakışmayan alınganlığıyla tabağına yemek doldurmaya başladı. "Ne konuşmak istersen konuş. Sonuç olarak seni özlediğimi benden duymayacaksın."

Cesur Kadıoğlu'nu saran şaşkınlık her yanıtta büyüdü. "Lan ölüyordun! Konumuz özlemek mi?"

"Özlemekte bir ölüm nedenidir, Cesur ağa... Neyse..." dedi çatalıyla sözlerini savuşturarak. "Konuna döner misin?"

"Fesuphanallah..." diyerek gözlerini ağır ağır devirdi, ani ruh hâline yetişemediği karısını bilgilendirmeden önce yüzünü dikkatlice inceledi. "Değişip değişmediğin konusunda hâlâ bir sonuca ulaşamadım. Nasıl oluyor da beni hem yanıltabiliyor hem şaşırtabiliyorsun," bu bir soru değildi, kendine itiraf ettiği ufak bir tespitti ki karısıyla paylaşmanın doğru olduğuna inandı Cesur. Akabinde zamanı olmadığını düşünerek asıl konuya girdi hemen.

"Seni ve Azer'i öldürmeye çalışan adamlar ne benim düşmanım ne de senin düşmanların..."

Düşmanların... Ayrıntıyı gözden kaçırmadı Zeyno. Sayısının her geçen

gün arttığı aşikârdı ve Cesur bunu yüzüne vururken de çekinmiyordu. Ancak ondan daha önemli meselelerde vardı tabii.

Muzır bakışları kocasının yakışıklı yüzünde haylazca gezindi. "Öyleyse neden bizi kurtardın?"

Bakışlarını kaçırarak tabağına indirdi ve büyük bir lokmayı boğulma tehlikesini göze alarak ağzına tıktı. "O taraflarda işim vardı, geldim."

Hmm... Cesur ağa kaçış tekniğini hâlâ geliştirememişti, bu da Zeyno'nun artısıydı. Dilinin ucunu üst dudağında aheste aheste gezdirirken, tek kaşını ustalıkla kaldırdı ve onu kandıracağını zanneden adama doğru uzandı. "Hadi ama Cesur ağa, yerler adamı!"

Faka basan Kadıoğlu ağasının ela menevişleri duyduklarının tesiriyle kadının dudağına kaydı, yenilmek istediğini kadın bilmese de olurdu. Ancak yakalanmayı asla istemezdi. Bakışlarını kaçırdığı gibi oturduğu sandalyeden kalktı. İkinci defa yeniliyordu ve Rozerin Zeyno böyle devam ederse karanlık yüzü kabul etmek zorunda kalacaktı Cesur.

Gidişiyle kahkaha attıran kocasının ardından konuştu Zeyno. "Azer'in meydan okuyuşuna karşılık verip geldim demiyor da oradan geçtim diyor," yemeğini yerken söylenmeye devam etti. "Şovmen! Sanki seni bilmiyoruz, hayvan gibi özlemişsin işte, asıl yan çeviren sensin," söylenmeye devam ederken beynine dank eden gerçekle çatalı elinde kaldı.

Cesur'u köşeye sıkıştıracak diye resmen kaçırmıştı!

"Ama Zeyno ya... Kızım sen salak mısın?" kafasına vura vura ayaklandı. "Sen bu adamla konuşacaktın..."

Uzlaşmaları dahi mümkünken diline mukayyet olamayışı yüzünden öğreneceklerinden mahrum kalıyordu. Söylene söylene salonu terk etti, ruhsuzluğuyla huzursuz eden evin alt katına acele adımlarla indi.

Cesur bu evi son saldırıdan sonra özellikle mi seçmişti? Çalışma odası, yatak odası, misafir banyosu ve havuzlu bahçeye açılan kullanılmamış küçük misafir odası bulunuyordu. Evin mimarisi hoşuna gitse de Zeyno henüz kendini eve ait hissedemiyordu.

Merdivenlerin sonunda sola dönerek kapısı kapalı çalışma odasına doğruca yürüdü. İki günü tek başına geçirdiği evi sıkıntıdan baştan aşağı incelemişti. Kapıyı çalmadan kolu indirdi ve hücum edercesine içeriye girdi.

Bahçeye bakan camla kaplı cephenin önüne konumlandırılmış rahat koltukta sigarasını içen kocasını bulunca nefesini ağzından hızlıca verdi. Arkasından kapıyı kapatmasına rağmen Cesur ne gelene bakmıştı ne de yerinden kıpırdamıştı. Önemsediği tek şey parmaklarının arasındaki sigaraymış gibi sadece ucundaki külün artışını izliyordu.

Zeyno'nun hayatı da o kül kadar önemsiz görülüyordu düşmanları için.

"Neden buradayım? Maksadın ne?"

Çatık kaşlarının altındaki soluk gözleri sorusunu cevaplarcasına kısıldı, bir an sonra yanlış olduğuna karar vermiş gibi eski hâline döndü; sigarasını dudağına götürerek zehri içine çekerken dumanı yavaşça dışarı bıraktı. Her şeyi akıştaymış gibi sakin ve sessizdi.

Duymazdan gelişine sabredemeyecek kadar metanetini kaybediyordu Zeyno. "Cesur cevap ver... Ben burada tıkılıp kalmam. Neden buradayım?"

"Ben bir yabancı değilim, evliliğimiz de bitmediğine göre... Başından beri olması gerektiği gibi, usulüne uygun şekilde kocanın yanındasın."

"Boşanma davasını açan kocam mı?"

"Kocam diyebiliyor muydun?"

"Senin anlamsız kararlarına ve duruşuna göre evet ama bana göre hayır."

"Öyleyse bu vakitte niye odamdasın?" diye sordu, hâlâ yüzüne bakmadan sakince yanıtlıyordu kadını. Yerde koltuğun bitişiğinde kül tablası duruyordu, kafasını sadece yerini tespit etmek için hafifçe doğrulttu, kül tablasını gördükten sonra izmariti üzerinde söndürerek kafasını kırlente geri bıraktı ve gözlerini kapattı. "Kararlarım anlamsız değil, sen de benim karımsın," başının altındaki kırlenti düzeltirken hafifçe sızlandı. "En son çocuk için çalışmalara başlayacaktık. Belki başlarız."

Sinir kat sayılarını arttıran anormal tavırlarını hazmedemedi Zeyno. Sakince sormak, anlaşmaya varacağına dair inanç duymak çocukça beklentilerdi, ne de olsa muhatabına aldığı adam Cesur Kadıoğlu'ydu.

"Dalga geçme, Allah'ın cezası düzgün cevap ver!"

"Olanı açıkça ifade ediyorum," dediğinde ayaklarını üst üste koydu. "Ruze bacaklarıma masaj yapsan hiç fena olmaz, çok yorgunum. Kocanın yorgunluğunu biraz olsun al."

Ciddiye alınmayan kadının hamlesi başının altındaki kırlenti çekip yüzüne fırlatmak oldu. Hâlâ dalgaya alarak sabrını sınadığı Zeyno'yu bir daha imtihan etmeye kalkışmazdı.

Kırlent darbesine karşılık sakince nefes aldı, kararmış ela gözlerini tepesinde bekleyen kadına mıhladı. Mavi hareleriyle canına okuyan güzel kadın nasıl bu bedende oluyorsa, karanlık yüzünü yeniden hatırlatan gizemli yanı aynı bedendeydi. Cesur Kadıoğlu kadını incitmekten çekinmeyecek kadar tehlikeli, hazmedilemeyecek kadar nefretle dolu ifadesiyle sesini yükseltti.

"Sana bakınca gördüğüm tek şey aylarca o adamla kalmış olman!"

Gözlerindeki nefretin sebebini şimdi anladı Zeyno. İçten başlayan sarsıntı bütün bedenine aniden yayılarak kadını tir tir titretti. Yansıtmamak için harcadığı güç, ölmemek için direnen bir hasta kadar büyüktü. Zeyno harcadığı gücü boşa savurmadı.

"Görmek istemiyorsan ne diye getirdin beni, manyak mısın sen?" bağırışıyla üzerine yürüdü. "Ruh hastası! Kaçtığımda da böyleydin. Sen normal değilsin, yemin ederim değilsin..." ağlamaklı sesiyle çatıştığı kocasından izin vermeyeceği ihtimalini göze alarak öfkenin etkisiyle telefon istedi. "Telefonunu ver, Ferman ile konuşacağım."

Nefretin çabuk söndüğü ifadesi bir müddet kadının yüzünde gezindi. Anlam yükleyemediği belirsiz ifadesini çözmek olanaksız görünüyordu Zeyno için. Cesur istediği zamanlarda öyle ketum oluyordu ki Zeyno o ketumluğu kıracak gücü olsa dahi yokmuşçasına çaresiz kalıyordu.

Kollarını göğsüne yaslayıp kafasını çevirdi, "Ağabeyinle arana mesafe koydum, konuşamazsın," dedi, gözlerini tekrar yumarken istihzaya aldığı kadını delirtecek cümleyi ağzının içinde gülümseyerek yuvarladı: "Ferman'a da ceza verdim."

Söylemleriyle çıldırtan kocasına isyanla bağırdı. "Çıldırtma beni, Cesur!"

Karmaşık hayatlarını yokuşa sürükleyenin Zeyno olduğunu söyleyemezdi artık; devamlı gizli saklı işlerle günü bitiren, sorunca suspus kesilen veya bir iki kelimeyle geçiştiren, Zeyno'ya gerçekleri çok gören Cesur ağa, karısı adımını başkasına attığında da kınayamazdı.

Gözleri hâlâ kapalı, çıldırmaya yüz tutan karısının ahvalini umursamadan dinleniyor olduğunu görünce hayretler içerisinde bakakaldı. Umursamazlık ile vicdansızlık arasındaki çizgiyi aşan bir adamla çatışıyor olduğunu bilmek, Zeyno'nun ruh sağlığına pek yardımcı olmadı.

Nasıl deliriyorsa Cesur ağa da payını alacaktı.

Yere düşen kırlent gözüne ilişince az önce yapması gerektiğini düşündüğü hamlesi için uzanıp kırlenti aldı ve Cesur onu engellemeden evvel ayarsız gücüyle adamın yüzüne bastırarak boğmaya kalkıştı.

Gücünü ayarsız kullanmasından mıdır yoksa Cesur Kadıoğlu'nun gücünden midir, kafasını kırlentin altından nasıl kurtardığını çözemediği kocasının eline düştü, Cesur belinden yakaladığı gibi kendine çekti.

Güçlü kolların arasında yaprak gibi savrulduğuna mı yansın, çığlıklarının etkisiz kalışına mı yoksa kendini koltuğa yapışmış vaziyette çok sonra fark ettiğine mi şaşırsın. Saniyeler süren hamlesi Zeyno'nun başını döndürmüştü.

Ağırlığını üzerine bırakmadan altına aldığı kadına üstten bakıyor, yargılayıcı hareleriyle kaçacak delik bırakmadan kadını cezalandırıyordu.

Zeyno müdahale etmek istediği kocasını uzak tutmak için bir dizini kırıp ikisi arasında kalkan görevi kurmaya çalıştı fakat niyeti yanlış anlaşılmaya müsaade edecek farklı noktalara çekildi. Elbise kırdığı sol dizi yüzünden karnında toplanarak bacaklarını meydana serdi, zaten düşmeye hazır büzgülü

kolları kocasının hamlesi yüzünden omuzlarından düşerek kadını yarı çıplak hâle getirdi.

Nefes nefese Cesur'u izlerken ne yapacağını merakla, kendisine kabul ettirmek istemese de müthiş heyecanıyla bekledi.

"Sana yorgun olduğumu söylüyorum..." dedi Cesur, gözlerini gözlerinden ayırmamaya gayret edişi gün gibi ortadaydı. Bir eliyle kadının iki elini tutarak başının üstünde sıkıca tuttu. "Canım zaten burnumda, eve dinlenmek için geldim ama sen bunu görmeyecek kadar körsün. Bencil kadının tekisin!" diyerek onu suçladı.

Heyecanı sönmeyecek kadar coşkuluydu, aksi hâlde bencillikle suçlanmak Zeyno'nun bu odadan çıkıp gitmesini sağlardı. "Bencilsem bırak..." diye diretti. "Sen bende bittin anlamıyor musun? Boşanma davası açtın, bittin Cesur."

Devamlı tekrar eden boşanma mevzusuna bıkmış ifadesiyle başını salladı. "Boşanma mevzusu beni sıkıyor, biterse biter işte."

Hâlâ davranışlarının arasındaki tutarsızlığıyla Zeyno'yu aptal yerine koyuyordu. "Aptallık bendeki boşanma avukatını kendim seçmedim," diye açıkladı, kendini suçlamaktan da kaçınmadı. "Hakkımı aramayı başkasına bırakmamalıydım."

"Hmm..." hançeresinden yükselen mırıltı ortamdaki atmosferi bir anda değiştirdi. Heyecan, tanıdık arzuya dönüştü ve atışan kadınla adamı yakarak aralarındaki mesafeyi öldürdü.

Cesur çıplak bacağına dokunduğunda Zeyno'nun çok az farkla ona doğru yükseldiğini gördü, yormaya kıyamadığı karısının sol bacağını beline doğru kaydırarak üzerine ağırlığını vermeden uzandı. Bütün mesafeleri öldüren ve artık kaçışları sonlandıran bu hareket karısı kadar onu da yaktı.

Yanacaksa böyle yanmaya razı geldi Cesur.

Kafasını boynuna gömerken burnunu sevdiği kokuya daldırarak boynuna usulca sürttü. Ten temasından mahrum kalalı aylar olmuştu ama sanki yıllardır Rozerin'in hasretini çekiyordu. Alevi avuçlarında tutuşturmuş gibiydi, terleyen avuç içlerini Rozerin'in çıplak bacaklarında ağır ağır gezdirdi, güçlükle yutkunan adam gözlerini zevkle kapattı.

"O zaman bitirir miydin, Ruze?"

Günlerdir rüyasında gördüğü o yakınlık başlamış ve Zeyno'yu yıkımdan önceki son kurtuluştan resmen menetmişti. Tüm vücudu sarsılıyordu. Önce aklını sonra da Cesur'a ait uzuvlarını kaybetmemek için tüm gücünü kullandı ama neye yarar, çoktan teslim olmuştu. Bu kokunun deli gibi müptelası olmuşken nasıl geri çekilecekti? Henüz kaybetmediği bir uzvu varsa o da

diliydi; onu kurtaracak tek güç gibi görünüyordu. "Ertelemeseydim görürdün!"

"Ne büyük yalan ama..." dediğinde ellerini tutmaya devam ederken nabzını ölçtü. "Deli gibi çarpıyor... Bu heyecan, istek değilse nedir?"

Sesi başını döndürüyordu, arzunun etkisiyle öyle derin ve çarpıcıydı ki... "Korkudur o," derken kendiyle çelişti Zeyno.

"Hadi oradan Ruze, yerler seni!" diyerek karısını taklit etti.

İşte şimdi dişe diş gidiyorlardı. Zeyno inlemesini avurtlarını ısırarak bastırdı. Beynine ısrarla izin verme, izin verme dese de vücudu onu çoktan yok saymış Cesur'un dokunuşlarına kapılmıştı. *Hain...*

Dokunsa hayat bulan şah damarının üzerinde dudaklarını hafifçe gezdirdi, derin, unutulması güç öpücüğü kadını koklayarak boynunun en ücra noktasına bıraktı, "Her şeye rağmen çok iyiydik... Her şeyi atlattık," dedi, arzunun etkisiyle sesi güçsüz çıkıyordu. Göğsüne doğru inerken de uğrak yeri sayılan gerdanını uzunca öptü. "Birbirimizi kabul ettik..." her dokunuş birbirini sözleriyle takip ediyordu, okşamayı hiç bırakmadığı baldırını zevkle sıktı. "Çocuk bile yapacaktık... Beni bekliyordun..."

Acıyı ve zevki bir arada yaşayan kadının mavi menevişleri buğulandı.

"Ama sen mahvettin her şeyi... Hayatını... Hayatımı mahvetmeye başlıyorsun... Sana inanmama rağmen beni bırakıp ona gittin. O sana yalan söylemişti. Senin hayatını mahveden oydu... Ben güzelleştirmek için her şeyi yaptım... Bana iftira atmana rağmen kabul ettim..."

"Cesur..." diye inledi acıyla.

"Hiş..." dedi boynuna bir öpücük daha kondurduğunda. Neden dudakları dudaklarına değmiyordu? Neden onu öpmüyor, yaralarını sarmıyordu? "Kendimde değilim zaten. Sakın sesini çıkarma, ben uyuduğumda gidersin."

Gitmek istiyor muydu Zeyno? Bir çocuk gibi ona sığınıp onu şikâyet eden bu adamı bırakmak istemiyordu. Ona sıkıca sarılıp herkesi aşmak istediğini söylemek istiyordu ama kimleri kimleri aşacaktı?

Zerda Kadıoğlu cesedini dahi o konakta kabul etmezken ikisini nasıl kabul ederdi? Aşiretler Zeyno'yu, Kadıoğlu gelini olarak görmeyi artık kabul etmiyorlardı. Dönüşü olmayan yollarında kabul etmeyen kilit isimlerden biri de ağabeyiydi. Zeyno kendini kaptırmamaya çalışarak gözlerini kapattı. Belki de Cesur'u yoran bunlardı. Nasıl olacağını bilmedikleri için böyle debeleniyorlardı.

Gözyaşlarını silmeden, göğsünde bir bebek gibi düzenli nefes alıp veren adama sıkıca sarıldı, dudaklarını şakağına bastırırdı ve fısıldadı:

"Ben sana asla ihanet etmedim, etmem de ağam."

Bir haftayı yalnız devirmek Rozerin Zeyno'nun rutini hâline gelmişti yahut onu eve tıkanlar cezayı en iyi böyle vereceklerini düşünüyorlardı. Altüst olan psikolojisiyle bunalıma doğru giden kadını evde yalnız bırakma fikri kimden çıktıysa doğacak sorunlardan onu sorumlu tutmalılardı.

O gece sanıldığı adamı tam bir haftadır görmüyordu, duvarları yıktıklarını zannederken anlık gaflete düşen kocasının sınırları yeniden çizmesiyle kendini kırılmaz kabuğun içine yeniden buldu.

Cesur onu bu defa şaşırtarak yanında kalmamış, sabah kendini yatağında yalnız bulan karısına bir açıklama dahi yapmadan sırra kadem basmıştı. İletişime geçtiği her sefer de veto yemiş, çizilen sınırlar yüzünden hep bir adım gerilemek zorunda kalmıştı.

Ne yaptıysa Cesur gelmemişti, göremediği kocasını kaç gece salonda bekleyerek geçirmiş, yine yalnızlığı yüzüne vurulmuştu. Sessiz ve kafa bulandırıcı geçen bir hafta boyunca Ferman ve Azer'in yokluğu da Zeyno'yu tehlikeli düşüncelere gark etmişti.

İkisinden ses çıkmaması felaketin ta kendisiydi, keza boşanmalarını isteyen ağabeyinin burada kalmasına göz yumması akıl alır gibi değildi. Taşlar Zeyno'nun yörüngesinde asla yerine oturmuyor, hep bir noktada durup kendi kendine ilerliyordu. Zeyno'nun dünyasını yakan tek korkunç ihtimal, Cesur'un kan davasını gerçekten başlatmış olduğuydu.

Bir an önce bu evden çıkmalı ve neler olduğunu tam anlamıyla öğrenmeliydi. Lakin kaçacak hiçbir yeri olmadığı gibi koruma düzeyi en üst seviyede olan evde adım dahi atsa birileri görevi bilinciyle nefes almaksızın başında toplanıyordu.

Kapısında bekleyen adamı pencereden izlerken sabırsızca adım atmaya devam etti; yaptığı plan dışında elinde başka çare kalmıyordu, hayatı boyunca vicdan azabı çekecekti fakat şansı elinden alınmıştı. Pencerenin önüne tekrar geçti ve karşısında duran korumaya bakarken sağ şakağını ağır ağır ovuşturdu, tek bir yol görünüyordu Cesur'un gelmesi için; yapmaya mecbur bırakıldığı son kozu kalmıştı. Kabul, çok adice ve zalimceydi...

"Yapabilirsin, Zeyno... Başka şansın yok, gelmiyor işte gelmeyecek... Sana ceza veriyor..." kendi kendine konuşarak telkin ederken pencerenin önünden çekildi, mutfaktan tedirgin adımlarla çıktı.

Kapıya doğru giderken nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. "Hadi kızım, yapmadığın şey değil..." telkini yaşadıklarını anımsatınca pişmanlık ve acı yüzüne peyda oldu. Kendini kurtarmak için başkasını yakmayı alışkanlık hâline getirmişti resmen.

Radarına aldığı adamın Murat olması Zeyno açısından iyi miydi kötü

müydü bilemiyordu, aylar sonra yeniden korumak için yanında bulunuyordu ama Zeyno'nun hain planları yüzünden korumalık görevi zarar görecekti.

Derin bir nefes daha aldı, Cesur'u görmek ve buradan kurtulmak istiyorsa tek çare buydu. Murat'a çektireceği acı büyük ve vahşiceydi fakat kocasını buraya getirecek tek yol da buydu.

Bayılma ve hasta numaralarına kanmayan kocasının haberi alır almaz eve uçacağından adı kadar emindi. Şayet kocası onu şaşırtmazsa... Cesur'a duyduğu güven kendisi harekete geçtiğinde sarsılıyordu.

"Murat," diye seslendi titrekçe, ona zarar vereceği için miydi yoksa kandırıp hayal kırıklığına uğratacağı için mi bilinmez, tir tir titriyordu. Murat yakınlığını fazla bulmuş olacak ki bir adım geriledi ancak Zeyno'nun titremesi dikkatini çekmişti.

"Mutfakta hamam böceği var... Sanırım uçuyor, çok büyük, gelip atman gerek."

Şüpheli bakışları Zeyno'nun yüzünde gezindiğinde inanca dönüştü. Titreyen kadının yalan söylemediğine inandı ve hemen kabul ederek Zeyno'nun peşine düştü. Mutfağa doğru ilerlediklerinde planı gereği önce onun girmesini istedi Zeyno. Hızlı hareket eden Murat'ın kabanı açılınca silahı gördü Zeyno.

Adamın eğilmesiyle silahı alabilirdi. Terleyen avuç içlerini birbirine sürtüp iyi olması için dua etti.

Murat girdiği mutfakta önce etrafı hızlıca taradı. Hiçbir şey bulamayınca, "Nerede yenge?" diye sordu.

Zeyno masanın altını işaret etti. "Oraya doğru kaçtı en son."

Koruma başıyla onayladı ve önce etrafı kontrol etti, masaya doğru eğilerek savunmasız kalınca Zeyno fırsattan istifade yeri belirgin silahı kabanı müthiş hızla itekleyerek belinden çekip aldı. Emniyet kemerini açtığı anda korumaya nişan aldı. Saniyeler süren olay kadına asır gibi geldi. Şükür ki planın ilk ve en önemli etabı kusursuz gerçekleşmişti.

"Rozerin Hanım ne yapıyorsunuz?" şaşkın nidasıyla ne yaptığını sordu Murat, oyuna geldiğini fark edince öfkelendi. "Bu yaptığınız çok yanlış!"

Evet, büyük hataydı, kabul ediyordu ancak psikolojisini çökertmeye yemin eden kocasının da hatalı olduğunu anlaması gerekiyordu. "Cesur'un buraya gelmesi gerek," dedi, gerekçesini açıkça belirtti. Ruze kartlarını açık oynayacak, Murat emir kulu gibi o kartlara ayak uyduracaktı.

Serinkanlılığını koruyan Murat ciddi ifadesiyle elini uzattı. "Rozerin Hanım lütfen silahı bana verin."

"Onu aklından çıkart, Cesur gelmediği sürece bu silahı alamazsın."

"Lütfen bırakın, dedim."

Oyuna gelmeden önce ikinci ve can alıcı etaba geldi Zeyno. Kuru kuru yutkundu, ciddi ifadesiyle silahı almaya çalışan korumaya başını ağır ağır salladı. Bir nefeste, "Seni vurabilir miyim?" diye sordu.

Koruma afalladı. "Ne?"

"Lütfen seni vurabilir miyim?" diye yalvardı çabucak. "Yoksa Cesur başka türlü gelmez."

"Şaka mı yapıyorsunuz?" diye sordu adam sersemliğinden hâlâ kurtulamamış hâlde. "Bakın, diğer korumalar görürse hiç iyi olmaz," diyerek elini tekrar uzattı. "Hadi, bana verin silahı."

"Hayır! Çok ciddiyim. Murat, söz veriyorum canını çok yakmam," silahıyla ayağını işaret etti. "Ayağından vururum. Bir ay idare et işte."

Basit ve normalmiş gibi dile getirdiği son cümle Zeyno ve korumanın bir müddet bakışmasını sağladı. Adam hâlâ şaka yaptığını düşünüyordu. Zira gerçek olmayacak kadar komikti. Son kez şansını denedi.

"Lütfen silahı bana verin."

"O zaman kendimi vurayım," dedikten sonra silahı çenesinin altına dayadı.

Korumanın gözleri dehşetle büyüdü, çenesinin altına tuttuğu silaha doğru tedirgince bağırdı. Bağırışının diğer korumaları mutfağa yığmasından endişe duydu Zeyno, bu yüzden bir kulağı istemsizce kapıda kaldı. Adım seslerini duyduğu an korunmak için gardını alması gerekecekti.

"Bak, kendimi vurmayı ben de isterim, yapmadığım şey değil ama şimdi kendimi vurursam Cesur sana daha beterini yapar. O yüzden izin ver seni vurayım. Senin iznin dışında seni vurursam vicdanım rahatlamaz. Çok kötü olurum."

Murat gerekçesini mantıklı bulmadığını yüz ifadesiyle anlatıyordu, "Neden birini vurmamız gerekiyor? Silahı bana verseniz olmaz mı? Ya da beni rehin alın, vicdan azabı da çekmezsiniz," diyerek asıl mantıksız öneriyi bir çırpıda söyleyiverdi.

Zeyno boş gözlerle Murat'ı irdeledi. Tüm bunları düşünmeyecek kadar aptal bir kadın mıydı? "Seni vurmazsam Cesur ağan gelmez. Seni rehin alırsam göz korkutma bahanesiyle vurmayacağımı bilir. Eğer seni vurursam diğer adamları da vuracağımı tahmin eder ve gelir. Gelmek zorunda kalır. Biz ağamız gelsin diye uğraşıyoruz."

"Ortağınız değilim, Rozerin Hanım," diye azarladı Murat, çoğul konuşmasından rahatsızlık duymuştu. "Son çare vurulmak mı?"

Evet dercesine başını salladı Zeyno. "Son çare vurulmak. Topuğuna sıkacağım, merak etme ölmezsin."

Koruma başını üzüntü içinde ağır ağır salladı. "Sorun o değil. Bu yolu [redacted]e bile seçtim. Sorun Cesur ağanın sonra her şeyi burnumdan fitil fitil ge[redacted]recek olması."

Zeyno güven verircesine tebessüm etti. Silah hâlâ çenesinde duruyordu. Merak etme korumam altında olacaksın, asla sana ses çıkartmasına izin ver[redacted]nem," dediğinde silahı çenesinden çekip adamın ayağına doğru nişan aldı. Kendini dahi koruyamazken bu adamı nasıl koruyacaktı Allah bilir. Verdiği sözün kesin olmaması planı kadar vahşiceydi.

Daha fazla zaman kaybetmek istemediğinden, "Hadi seç birini, sağ ayak mı sol ayak mı?" diye seçenek sundu çabucak. Bir adamı vurmaya heyecan duymuyordu ancak özgürlüğü için acele etmek şarttı.

Koruma son kez ciddi olup olmadığını tarttı fakat ciddi olduğunu görünce başını eğmekten başka çaresi kalmadı. "Sol ayak olsun."

Zeyno alt dudağını mahcubiyetle ısırdı. "Tamam... Gözlerini kapat... Üç deyince vuracağım."

Koruma gürültülü nefesini uzun uzun içine çekti, ağzını açıp saymaya kalkıştığında Zeyno gözünü kırpmadan topuğuna sıktı. Adamın acı içinde debelenerek küfredişini duyunca gözlerini sımsıkı yumdu. İç sesi Allah'tan af diledi, kasten canını yaktığı adamın rızasını almasına rağmen affedilmemesi de olasıydı.

"Saysaydın beklentin olurdu, o yüzden hemen sıktım ki az acı çek."

Lafı ağzında bittiği an mutfağın kapısına bir düzine adam dayandı, üçüncü etaba doğru kusursuzca yaklaşan Zeyno anında silahını onlara doğrulttu. Oyuna gelmeden, silahı Cesur gelene kadar elinde tutmalıydı.

İçlerinden birinin şaşkınlıkla adını haykırdığını duydu. "Cesur ağanızı arayın... On dakika içinde burada olmazsa içindeki şarjör bitene kadar sıkarım!"

Birinin ona, "Aklınızı mı kaçırdınız?" diye sorduğunu duydu.

"Evet, kaçırdım!" diye onayladı kızgınlıkla, pencereye doğru silahı çevirdi, tetiği çektiği an bahçeye bakan cam patladı. Şaşkınlıkla gerileyen koruma ordusuna geri döndüğünde bir emri daha kendine zarar vereceği haberiyle duyurdu.

"Ağanızı arayın, dedim. Yemin ederim aramazsanız kendimi vururum!"

Düştüğü yerde savunmasız, tampon uygulaması yapılırken de acı çeken Murat aramalarını söyleyince, koruma ordusunun içinden biri mutfaktan süratle ayrıldı.

"Bu yaptığınızın nelere sebep olacağını biliyor musunuz, Rozerin Hanım?"

Konuşan korumaların şefiydi, adama uzunca baktı. Evde bir başına kalan bir kadının, mahsur bırakılan bir kadının aklını kaçırırsa nelere davet çıkaracağını da göz önünde bulunduruyor muydu yoksa bu çok basit bir şey miydi?

"Sen de bu evde tek kalarak aklımı kaçırmamın nelere sebep olduğunun farkında mısın?" diye azarladı, Murat'ın acısını içine hapsedişini fark ettikçe vicdan azabı büyüyordu. Ona bakamayınca tüm bunların sebebi olan adamın adını avaz avaz bağırdı. "Hepsi o ağanız olacak Cesur yüzünden! Beni buraya tıkıp bilmediğim bir cehenneme gittil"

Şef dikkatli ve sakindi ama gözüne çektiği perdenin arkasındaki öfkeyi çok net görebiliyordu Zeyno. "Size zarar vermek istemiyorum, Rozerin Hanım," derken de samimi değildi. "Gerçekten o silahı alabilirim ama size zarar vermek istemiyorum. Lütfen o silahı bırakın."

İkazının serdiği kadını yıldırmadı. "Cesur Kadıoğlu gelmeden bırakmayacağım," direnişine devam etti Rozerin. O ana kadar yılmayan kadın işittiği siren sesi dumura uğrattı. Ambulans ve polis arabasının sirenleri birbirine karıştığında kaşlarını yıkarak korumalara döndü. Hepsi en az onun kadar şaşkındı.

"Neler oluyor?" sualinin üzerine çok geçmeden Cesur Kadıoğlu mutfak kapısında belirdi. Algılarını yitirmeden önceki son düzlüktcydi Zeyno. Gelmesinin hayli uzun süreceğini düşündüğü kocası daha Murat'a ambulans istenmeden mutfakta belirmişti. Eve mi geliyordu? Öyleyse Murat'ı boşuna mı vurmuştu? Vicdan azabı adam acı çektikçe katlanırken bir de böyle bir sorumluluğu mu üstleniyordu?

Korumaların yarısı mutfaktan çıkınca, alan kazanan Cesur ağa önce karısını ardından yerde oturan korumasını inceledi, cam kırıklarının sardığı yer döşemelerinden bakışlarını kaydırarak patlatılan cama çevirdi.

"Gösteri yapmayı amma seviyorsun ama bu sefer yanlış ata oynadın, Ruze!"

Kendini savunması için gerekçesi, bahanesi, kaçışı yoktu. Onu Cesur öldürmezse arkasından içeriye giren polislerin el birliğiyle götürdüğü cezaevi öldürürdü. Korku Zeyno'nun polisleri hemen algılamasına engel oldu.

"Karım adamımı vurdu, memur bey şikâyetçiyiz."

Kocasının sesi dahası akıl almaz sözleri donup kalan kadını silkeledi, "Ne... Aklını mı kaçırdın, Cesur?"

Polis memurlarının yanına yaklaşıp donuk ellerinden silahı almasıyla Zeyno geriye sendeledi. Tüm bu olanlar etap etap ilerlediği planının parçası dışındaydı ve böyle olacağını asla tahmin edememişti. Gerçekliğini sorguladı Zeyno.

Kombine sedyeyle polislerin arkasından giren ambulans ekibinin vurulan

korumaya doğru gidişini dehşet içinde adım adım izledi. Koca mutfak küçük kutudan dar geliyordu.

Haşin elaları karısının üzerinde öfkeyle geziniyordu, suçunun üzeri kapanacak zanneden karısının vurmayı âdet hâline getirdiğinde inanamıyordu Cesur. Üstelik başından beri koruma görevini en iyi şekilde üstlenen Murat'ı vurmuştu.

"Ulan karım keyfi adam vuruyor, aklını kaçıran ben oluyorum! Bu yaptığın normal değil ve ben seni kurtarmayacağım. Karım da olsan kabul etmiyorum."

Zeyno, bir haftadır evde tutulduğunu memurlara bildirmek üzereydi ki Cesur ağanın peşi sıra hamlesi geldi.

"Murat şikâyetini geri çekmediği sürece kurtulamazsın."

Zeyno, vurduğu korumaya döndü, yalvaran gözleriyle adama soruyu yöneltti. Sonuçta onun rızasını alarak vurmuştu. "Rızanı almıştım Murat, şikâyetçi misin?"

Murat tereddüt etmeden yanıtladı. "Evet, şikâyetçiyim."

Bir insan nasıl her defasında yanlış düşüncelerde bulunabilir aynı zamanda hatalı davranışlarla masum insanları ölüme terk edebilirdi? Her adımı zarar ve ziyan olan kadın, beynini kafatasından oyup tüm bu rezaletlerden kurtulmayı diledi.

Polis memuru yaralının beyanı üzerine, "Açıklamanızı karakolda yaparsınız, hanımefendi. Avukat tutma hakkına sahipsiniz," diyerek yolu gösterdi, kelepçe takmadan karakola götürülmek üzere evden ayrılmasını istedi.

Zeyno gözlerini kocasından ayırmıyor, haşin elalarının bir an sıcak bir arzuyla yüklenerek onu korumasını bekliyordu. Ya tüm bunların hepsi şakaysa? Öyleyse şakaya da razıydı Zeyno. "Cesur... Bırak... Bırak şakayı..."

"Sen adamımı vururken gayet ciddiydin!" dedi meydan okurcasına.

Konuşma kabiliyetini yitiren kadın, memurlar eşliğinde arabaya götürülürken donukluğundan, beklemediği sonucun garipliğinden ve her şeyin bu kadar çabuk bitmesinden ötürü derin bir şaşkınlık yaşıyordu.

"Ferman'a haber veririm, belki sana avukat tutmak isterler. Bu aralar ailene çok masraf çıkartıyorsun, karıcım hiç hoş değil," arkasından vicdansızca sesleniyordu Cesur. "Bu arada camın faturasını da lütfen Rozerin Hanım'a gönderin. Bir de ek olarak Murat'ın hastane masrafları da eklenecek."

Ağzını açıp bir kelam edemeyince polis arabasına bindi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir haftadır çıkmadığı evden polis arabasında suçlu konumuyla ayrılacağını bilememişti. Yalnızca özür diliyordu. Suçu açıktı. Murat şikâyetçi, Cesur ağa ise intikamcıydı. Herkesten kaçmaya çalışırken hapishanede çürüyecekti.

Aptallığına inanamadı. Cesur'un hatasını kabul etmeyeceğini nasıl göz ardı etmişti? Kim onu bu illetten kurtarabilirdi? Azer'in numarasını ezbere bilmiyor, Ferman'ı aramak istiyordu. Ancak diğer korkusu da ağabeyinin öfkeden çok ona duyacağı hayal kırıklığıydı. Kız kardeşini tanıyamaz olmuştu.

Merkeze yalnız götürülen kadın, kocasının arkasından geleceğini zannetmişti ancak prosedür için bekletilirken dahi yalnız kalmıştı. Şaşkınlık yakasına yapışıp kaldı, buğulanan aklı zinde düşünmesini engellemişti. Çıkar yolunun olmadığını düşünmek öyle kanına dokundu ki sonunda Ferman'ı aramak durumunda kalacaktı.

Savcı gelecekti bugün...

Kalabalığın içinde birbirine karışan seslerin arasından duyduğu cümle dikkatini dağıttı. Savcı Mahir ona ihtiyaç duyması hâlinde hemen gelir, Zeyno'yu yarı yolda bırakmazdı.

Çıkar yolu bulmanın sevinciyle ayağa aniden kalktı fakat başında duran kadın memur omzuna dokunup geri oturttu. Uyarıcı bakışlarına rağmen Zeyno hızını düşürmedi.

"Savcı... Savcı Mahir Demirağ... Onu aramam gerek... Lütfen onu aramam gerek. Avukat hakkım var sonuçta," biçare polis memuruna yalvardı. "Mahir Demirağ... Evet, evet Mahir Demirağ'ı arayabilir misiniz? Savcı kendisi..."

Masa başında prosedürü uygulayan polis memuru hareketlerindeki aşırılığı yargılamadı ancak şaşkın olduğu belliydi. "Tamam, sakin olun hanımefendi, tanıyoruz onu. Telefon hakkınız var, ararız şimdi."

İç rahatlamanın gelmesini bekledi ancak tedirginliğinin kuvveti iç rahatlamasını ezip geçti. Mahir onu kurtaracak pozisyonda değildi ki... Zeyno umudunu kaybetmeden evvel istediği arama gerçekleşmiş, telefon ona uzatıldığında âdeta yapışmıştı.

Hüngür hüngür ağlayarak nerede olduğunu söylemiş ve olanlardan habersiz adamı utana sıkıla bilgilendirmişti. Korkusunu saklamayan kadın, polis memurlarının şahit olmasını umursamadan onu kurtarmasını istemişti.

Korkmamasını ve yanında olacağını söyleyen Mahir'in sesi telefon elinden alındıktan sonra kesilmişti. Prosedür bu noktadan sonra hızlandı ve Zeyno nezarethaneye götürüldü.

Ağlayınca daha çaresiz hissediyordu Zeyno, içini rahatlatan Mahir olmasa yerlere yatıp ağabeyini dahi isteyebilirdi, zira bozuk psikolojisini kendi elleriyle altüst etmişti. Mahir devreye girerse hallederdi, psikolojisini olmasa da bu delikten kurtulmasına yardımcı olurdu.

"Ağlama, Zeyno... Mahir seni burada bırakmaz..." telkini farklı cümlelerle yeniden inşa edildi, her ayrıntıyı düşünmemenin cezasını çekiyordu.

Elinin tersiyle burnunu temizleyince öfkeyle bağırdı. "Seni de öldüreceğim, Cesur! Hele hele buradan çıkayım seni de öldüreceğim!"

Kurtulmak isterken memurlara bol bol malzeme verdiğini inatla göremiyordu Zeyno. Nezarethanede yanındaki kadın memurun uzattığı peçeteyle gözyaşlarını sildi, memur kendine gelmesi için bir bardak suyu da uzatınca teşekkür ederek alıp bankın köşesine oturdu.

"Demek beni böyle cezalandırıyorsun... Senin hayatını yakmazsam bana da Zeyno demesinler pislik! Şerefsiz! Hayvan herif!" hızını alamayınca küfürlerini ardı ardına savurdu. "Buradan çıktığım gibi ilk işim seni boşamak olacak! Senin inadına başka biriyle evlenmezsem bana da Zeyno demesinler!"

Öfkesini kustukça sakinleşmeye yaklaşıyordu Zeyno, dakikalar geçtikçe kızgınlığı dinerek kadının gergin bedeninden ufak ufak arındı. Kafasını soğuk duvara yaslayıp gözlerini kapatırken Mahir'in gelişini sabırla bekledi. O adam gelecek ve Zeyno'yu kurtaracaktı. Sonra Zeyno, Azer'e gidecek, onunla beraber bu ülkeyi terk edecekti.

Nezaretin kapısından yükselen sesle irkildi, asma kilidin sesini duyunca gözlerini heyecanla açtı. Nihayet Savcı Mahir Demirağ gelmişti! Zeyno kurtulacağı sevinciyle kapıdaki surete odaklandı ancak beklediği suretin dışında biri göründü. Aynı görevli memur yanında bulunuyordu fakat gelen kişi aklının ermeyeceği isimdi.

Yanlış gördüğünü varsaydı, gözlerini kırpıştırdı. Aynı suret hayret dolu ifadesiyle demirlerin arkasında bekliyordu. Nefesi kesilinceye kadar adını zikredemedi Zeyno.

"Ne işin var burada, Rozerin?"

Şoku aldığı soruyla çabucak atlattı Zeyno. Bu nasıl soruydu ya! "Canım karakol havası çekmek istedi," diye yanıtladı alayla. Bozuk ifadesi kadının gergin ifadesinde uzun uzun gezindi. "Asıl senin burada ne işin var, Şehrazat?"

"Sevgilimin kasasından bilgiler çalarken yakalandım ve Sabutay benden şikâyetçi!"

Şehrazat alaycı yaklaşımından uzak, gergince yanıtlamıştı Zeyno'yu. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Olacak iş miydi? Biri kocasının adamını vururken diğeri sevgilisinin kasasından bilgileri çalabiliyordu ve bu adamlar hayatlarına aldığı kadınlara sonsuza dek güveniyordu.

İhanet ettiğini sürekli yüzüne vuran kocasının hayal kırıklığını anımsayınca... Zeyno kendi düşüncesine gözlerini devirdi, hemen arkasından kadın memurunsözleri destekledi.

"Allah hayatınızda olan adamlara sabır versin!"

Dilediği sabra en çok ihtiyaç duyan Zeyno'ydu. Tabii bir hafta mahsur bırakıldığı evde neler çektiğini görmeyenler hâlini ne bilsin!

Şehrazat çaprazındaki banka geçip otururken düşünceliydi. Zeyno ise şaşkındı. Nasıl bilgileri çalabiliyordu? Bildiği kadarıyla Şehrazat'ın sevgilisi, Cesur ve Mahir her ne bokun içindeyse beraber hareket ediyorlardı. Nasıl sevgilisinin kasasından bilgi çalacak duruma gelmişti?

"Bu hiç normal değil."

Düşüncelerini bölen kadına yeniden odaklandığında daha dikkatli inceler oldu Zeyno. Dağılmış hâldeydi ve bu dağınıklığın kıyafetiyle saçıyla alakası yoktu; tamamıyla yüz ifadesindeki dalgalanmalardan, ellerini sürekli birbirine sürtmesinden kaynaklanıyordu. Çözmeye çalıştığı her neyse bir girdap gibi içine çekiyordu.

"Nedir normal olmayan?" diye sordu Zeyno, kasadan bilgi çalan birisinin anormalliği sorgulaması da abes kaçıyordu. Zeyno şaşkınca inledi. "Köstebek falan değilsin, değil mi?"

Şehrazat kafasını iki yana salladı. "Hayır, Rozerin köstebek değilim! Burnuma hainlik kokusu geliyor, işlerin ters gittiği kesin," dediğinde alt dudağını ısırdı ve çenesini kaldırıp Zeyno ile göz göze geldi.

"Sen neden buradasın?"

"Cesur'un adamını vurdum."

"O zaman hak etmişsin."

"Aynı düşünceye sahibim, sevgilisinin kasasından bilgileri çalan bayan hırsız!"

Sakin süren diyalog iki kadın birbirini süzdüğünde sonlandı. Biri nefretle burnundan solurken, diğeri nefretini üzerine alınmadan yerini sorguluyordu. Bu kadın Cesur'un hayatının neresindeydi? Nasıl oluyor da karakola düştüğü gün Şehrazat da aynı karakolda olabiliyordu?

"O adamın hayatını mahvetmene rağmen hâlâ üste çıkabiliyorsun..." hayretten nefesi kesildi, "Senin yüzünden benim dostum haftalarca kendine gelemedi. Sen onun hayat enerjisini çaldın... Gülüşünü çaldın... Eğlencesini, umudunu çaldın... Üstüne o adam sana şifa olmaya çalışırken ona tekrar ihanet ettin."

Gözlerini dikmesinin sebebi şimdi belli oluyordu. Nezarete beraber düşmeseler suçlamaya kalkışmasını da anlardı. Bıkkınlık çehresine çabucak yayıldı. "Haddini aşan konulara burnunu sokma, bunlar senin dâhil olamayacağın sınırların dışında, Şehrazat."

"Peh! Sınırmış!" diye dalgaya aldı kadını.

"Bir bok bilmiyorsun, karışma dedim sana fena yaparım."

Tehdit edilmeyi kabullenmeyen Şehrazat Süveran, "Ne yaparsın?" diye

sordu kışkırtmaya hazır edasıyla öne doğru atılarak. "Sen ne yapabilirsin, ha? İftira mı atarsın? Adam mı vurursun? İhanet mi edersin? Yoksa kıyamet koparken alışveriş mi yaparsın?"

Haddini aştığı noktadan sonra sabır çekmekten vazgeçti Zeyno, dirayetini kaybederek oturduğu yerden fırladı, canına susayan Şehrazat'ın üzerine kararttığı gözleriyle sonrasını düşünmeden yürüdü.

"O güzel saçlarını yolar, tatlı canını yakarken asla acımam. Sana yerini bil dedim. Bu son uyarım!"

"Yap bakalım! Tek bir kemiğin sağlam kalacak mı göreceğiz. Sen karşındakini diğerleri gibi mi sandın? Ben Arjin değilim!"

Çivit mavisi hareleri alev topunu fırlatmaya hazır bekliyor, üzerine doğruca gelen Şehrazat'ın gövde gösterisini kinayeli gülüşüyle savuşturuyordu. "Arjin de senin gibi anca laf sallardı. Sınırlarıma girme. Sonra sonun Arjin gibi olmasın!"

Bir tarafın diğer tarafı açıkça tehdit etmesinden sebep tansiyon asla düşmüyor, iki kadın sakince konuşmayı başaramıyordu.

Tehdit edilen Şehrazat Süveran kayıtsız kalamayarak alaycı gülüşüyle karşılık verdi. "Bak, Rozerin doğuştan gelen bir özelliğim var, unutmasan iyi edersin. Sevdiklerime ihanet edenlere kin tutarım. Hele bu ihanet devam ediyorsa..."

Şehrazat, Rozerin Zeyno'nun hayatına dâhil olacağını nasıl düşünürdü? Zeyno cık cıklayarak dudağını büzdü. "Biricik dostunun hayatını elinden aldığım için hayat boyu benden nefret edeceksin yani..." hüzünlü ifadesini çabucak bozarak öfkeyle yüzüne kükredi. "Sana karşılığını öyle bir veririm ki canını yakmak gram üzmez beni!"

Polis memuru copuyla demire iki kere vurdu. "Hey, ayrılın!"

Şehrazat kadına bakmadan cevap verdi. "Sadece konuşuyoruz," dediğinde derin bir nefes aldı. Öfkeyle palazlanan omuzlarını indirdi. "Cesur'un senin için yaptıklarını hak etmeyen nankör kadının tekisin. Ona defalarca söyledim... Değmez dedim..." diyerek Zeyno'yu baştan aşağı süzdü. "Hakikaten değmezmiş!"

Omuzlarını indirip dilinin keskinliğini arttırınca kazanacağını zannediyordu öyle mi? "Hiçbir şey bilmeyip konuşmak ne kadar da kolay... Ben de sevgilisinin kasasından bilgileri çalan bir köstebek, bir hain olduğunu düşünüp sana milyon tane iftira atabilirim ama arkasındaki gerçeği bilmediğim için susuyorum... Bak, susuyorum..." diye diretti, dikkatini çektiği nokta esasında onu yargılamadığıydı ama haddini aşan Şehrazat bunu gözünü kırpmadan yapıyordu. "Sus yoksa Allah yarattı demem yüzünün ortasına tokadı

geçirim. Zaten canım burnumda... Cesur'un saygısız, had bilmez arkadaşıyla nezarethanede konuşup zaman geçirmek isteyeceğim en son şey."

Tartışmayı sonlandırdığını sırtını dönerek bildirdi, cazgırlığıyla canını sıkan kadının uluorta hayatını konuşması Rozerin Zeyno'nun müsamaha göstereceği durum değildi ki bir adamı vurduktan sonra Şehrazat'ı da ayağının altına almak istemiyordu. Kadının sinir bozucu kahkahasını duyduğunda derin nefesini içine çekerek gözlerini yumdu.

Başlıyoruz...

"Şimdi Zerda Kadıoğlu'nun öfkesine, kinine hak veriyorum... Keşke Cesur seni o gün annesinden kurtarmasaydı... O kadar kötü ve iğrenç bir kadınsın ki... Hiç, hiç hak etmiyorsun."

Banka oturmaya yeltenen Rozerin Zeyno iki büklüm kesildi. *Keşke Cesur seni o gün annesinden kurtarmasaydı...* Hangi günü kastediyordu? Neyi ima ediyordu? Bu kadın neler saçmalıyordu?

"Sen ne saçmalıyorsun?" sorusuyla arkasını döndü, gardını yeniden alan kadının yeşil gözlerindeki tiksintiyi görünce afalladı. "Orada bile değildin."

"Olaylardan haberin bile yok," dedi Şehrazat, küçümseyen bakışlarıyla başını sallayıp yerine tekrar oturdu. "Sana söylemedi bile... Çünkü tekrar ihanet edeceğini biliyordu. Etrin de... Aylarca bir adamın evin..."

"Sen ne saçmalıyorsun, Şehrazat?" diye bağırınca kadın memur bir kez daha copuyla demiri dövdü ve onları bağırarak uyardı.

"Size sakin olun dedim!"

Zeyno uyarıyı algılamadı, Şehrazat'ın üzerine doğru hızla yürürken kavga edeceklerini anlayan memur, anahtara asıldı.

Şehrazat'ın dibinde durduğunda ayaklanmasına fırsat tanımadan boğazına yapıştı Zeyno, öfkenin hüküm sürdüğü bedeni bu kadını öldürmek için cayır cayır tutuştu. "Sen ne saçmalıyorsun Allah'ın belası!"

Boğduğu kadına öfkeyle bağırmasına rağmen yerinden kıpırdamayan ve onu durdurmayan Şehrazat Süveran bilmediği gerçekleri tüm detayıyla, aklını kaçırması pahasına haykırdı.

"Seni annesinin elinden kurtarması için ağabeyin Ferman'a ve Hasan ağaya bizzat haber veren Cesur'du!" Her şeyi anlaması için tane tane anlattı. "Seni alması için annesine bizzat silah kaldırmasını da isteyen Cesur'du."

Kadın memur içeri girip ikisini ayırmasına rağmen Şehrazat susmadı.

"Gerekirse kan davasıyla kardeşlerini tehdit etmesini de söyleyen bizzat Cesur'du. Her şey Ferman Kılıçhan ve Cesur Kadıoğlu'nun planıydı. Cesur sizin için annesini bile karşısına aldı ama ağabeyin ne yaptı? Seni bekâr bir adamın yanına gönderdi. Cesur'un bunu kabul etmeyeceğini bile bile yaptı hem de."

"Yeter artık kesin kavgayı!"

Kadın memurun ikazını işitmeyen Şehrazat Süveran içinde biriktirdiği bütün öfkeyi yeri gelmişken kustu.

"Sen nankör kadının tekisin, Rozerin! Cesur'u bir gram hak etmiyorsun. O adamı hak ediyorsan namerdim!"

Yine her şeyin üst üste geldiği, gizli saklı tüm işlerin bir anda patlak verdiği yerdeydi Rozerin Zeyno; arka planda işlenen en büyük cinayetleri yabancı kadından duyuyordu. Lakin işittiklerini hazmedecek dirayeti tutuklandıktan sonra kaybetmişti. Susmasını istemeye dili dönmedi, belerttiği yeşil haleleriyle dehşet içinde çıldıran kadının gerçekleri avaz avaz bağırışını kalan son gücüyle dinledi.

"Cesur'un seni boşaması için elimden ne geliyorsa yapacağım! Arkadaşımı senin gibi bir şeytandan kurtaracağım!"

Sonrasını duyamadı... Sonrası kaçtığı eve tıkılıp kalmaya razı gelecek kadar kendini kaybeden Rozerin Zeyno Kadıoğlu'nun aslında hiç uyanmadığı karanlığa yeniden hapsoluşuydu.

Bêhempa[14]

Hayatını idame etme hakkını elinden alanlar, görünmeyen bir varlıkmış gibi uzaktan dokunarak şekillendirdikleri hayatı yaşamaya mecbur bırakırlar. Yardım eli uzatanların ansızın elini eteğini çektikleri ya da senin öyle görmeni sağladıkları bozuk düzen, sen görmeyene kadar aynı çizgide sorunsuz ilerler.

Rozerin Zeyno'yu kendi kararları veya çıkarları neyse ona göre belirledikleri çizgide yaşamaya mahkûm eden adamların, esasında onun çıkarları için çatıştıklarını, anlaşmalarının hayatını kurtarmak için olduğunu, aylar sonra her şeyin ip gibi birbirine dolandığı vakitte öğreniyordu. Bu en hafif tabirle mağduriyet oluşturmaktı.

Aylarca kimsesizliğine ağlamış, aylarca boşanmak isteyenin Cesur olduğunu sanmış, kendi yalnızlığına öyle derinden inanmıştı ki Azer'e emanet edilişinin arkasındaki sebebi dahi Ferman açıkça söylemesine rağmen madalyondaki gerçeğe tam anlamıyla erişememişti.

Neden madalyonun arka yüzünü ömründe bir defa gördüğü kadından öğreniyordu? Neden Zeyno'ya yardım ettiklerini göstermiyor ve gizlice ellerinden tutup onu koruyorlardı?

Ayılmak denebilirse şayet ayılmıştı ancak öğrendiklerinin ağırlığını kaldıramadığından yerinde canlı ceset gibi oturuyordu. Şehrazat'ın eline verdiği bardağa diktiği gözlerini ayırmadan iç çatışmasını düzlüğe çıkarmaya gayret etti.

Olayların üzerinden geçen saatler boyunca Şehrazat ve memurun nasıl olduğunu sorması dışında pek bir aksiyon yaşanmadı, konuşmaya mecali kalmayan Rozerin Zeyno yüzüne yüzüne pervasızca vurulan gizli saklı anlaşmaları sindirmekle meşgul olduğundan yalnızca kendine odaklanmıştı.

Ah, bir de Cesur'dan daha ağır konuşan Şehrazat'ın onu suçlamasına...

"Ben..." diye söze girdi çatallaşmış sesiyle, saatler sonra konuşmak onun için de epey zor oldu. "O mezarlığa kimin bana ihanet ettiğini öğrenmek için gittim. Arjin'in varlığından haberim yoktu. Gerçi her şeye benden daha vakıf birinin bunu bilmemesi imkânsız. En güvendiğim kimse, olacakları düşünmeden Arjin'e gidip beni ve Rumi'yi anlatmış. Tarık ısrarla mezarlığı

[14] Eşi benzeri olmayan

gelmemi istedi. Ne kadar kabul etmesem de Rumi'nin vasiyetini yerine getirmek istiyorum demişti. O da Rumi için kendini tehlikeye attı. Gittim..." gözlerini sımsıkı yumdu, hiç unutamadığı hayal kırıklığıyla sarsılan kocasının onu çağırdığı andaki sesi ve bakışlarını anımsadı. Gözlerini ivedilikle açtı. "Cesur geldi, beni dinlemedi bile... Ben ona ihanet etmedim. Aksine elinden aldığım hayatını ona geri vermeye çalıştım."

Kendini temize çıkarmaya niyeti yoktu ancak doğruyu kendi tekelinde kalan gerekçeyi dile getirmeyi uygun buldu Zeyno.

Konuşması sonlandığında Şehrazat'ı sessizlik sardı, savunmasını kafasında tartarak haklı yönlerinin ağır basıp basmayacağına bakıyordu. Düşünceli, hayli dalgın edasıyla dizlerini kendine doğru çekti. "Cesur çok eğlenceli bir adamdı... Pozitif bakar, insanın olumsuzluğunu bazen tek bir kelimesiyle yıkardı. Grubumuzun neşesiydi yani. Bir de canı sıkkın olan bizse Cesur tek bir konuşmasıyla, tek bir hareketiyle ruh hâlimizi bambaşka bir hâle sokardı. Ama biz onu güldüremiyoruz..." dedi ve dalgın bakışlarını Zeyno'ya kenetledi, değişen ifadesi şimdi suçlayıcı ve kınayıcıydı. "Çünkü sen onun hayatını elinden aldın! Hâlâ da yakmaya devam ediyorsun, nasıl bir imtihansın onun için bilmiyorum ama dilerim bir an önce biter. Ben eski arkadaşımı istiyorum."

Suçlu suçunu bilince başı eğiktir, derlerdi de inanmazdı Zeyno. Şehrazat'ın karşısında sus pus kesilip, haklı olduğu için karşı çıkmamak ona istediği her şeyi söyleme cesareti verebilirdi. Ancak Zeyno'yu sınamaya kalkışırsa altında kalacağını da göz önünde bulundurmalıydı.

Eğdiği başını yankılanan ayak sesleriyle usulca kaldırdı, gelmesini dört gözle beklediği Mahir'in gelmediğini, Murat'ı sormayı aksattığını, öğrendiği gerçeklere odaklanmaktan dört duvar arasında hâlâ tutuklu kaldığını resmen unutmuştu. Tanıdık yüzü görmese buradan çıkma umudunu da yitirecekti.

"Hamza! Şükür geldin!"

Ciyaklayan Şehrazat'ın narası Azer'i görmesini sağladı yoksa Zeyno hâlâ suretlere boş gözlerle bakıyor olurdu. Oturduğu banktan kalktı, ona gülümseyen adama doğru ilerlerken, "Azer..." diye seslendi, mağrur çenesi az sonra ağlayacağının haberini vererek titriyordu.

"Seni bulmak zor değilmiş, Rozerin."

Biri kurtarıcısına heyecanla bakarken diğeri endişeyle gelecek vahameti bekliyordu. Nöbetçi mahkemeye sevk edilmemiş, sorgusu da alınmamıştı. Zeyno kaplumbağa hızında ilerleyen kararların sonucunda ne çıkacak bilemediğinden, endişesini sakınmadan, "Çıkacak mıyım?" diye sordu.

"Evet," dedi endişesini hoşgörüyle karşılayan Azer Özdağ. "Hallettik her şeyi."

Tatmin edici cevabı alamamıştı, hâlâ kapılar kapalıydı Zeyno adına. "Ferman biliyor mu? Ferman duyarsa beni öldürür... Ödüm kopuyor duyacak diye..." endişesinin öte tarafını açıkça ilan etti Zeyno. Kangren olsa Ferman'ın gazabından kurtulamazdı. Suçsuz adamı vurduğu için yapacaklarını düşünmeye ürküyordu. Soruları bitmediğinden ikinci kilit ismi sordu. "Cesur nerede?"

Geceden bu yana gelmeyen kocası Azer'in geldiğini öğrendiği gibi damlar, o vakit Zeyno canına okumak için bahane bulurdu fakat öğrendiklerinden sonra Cesur'a karşı durma eylemini artık sonlandırmıştı.

"Utanmadan soruyor hâlâ."

Şehrazat'ın kinayesi ona karşı sürdürdüğü sessiz tavrı sonlandırdı. Demek ki bu kadın geceden bu yana sustuğu için Zeyno'nun her lafa boyun eğeceğini sanıyordu. "Sana sormadım," diye tısladı, kızgın bakışlarını ona doğru çevirdi. "Kendi tabutuna çivi çakma!"

"Bir adamın hayatını göz göre göre mahvederken nasıl hâlâ sorabiliyorsun?" sorusunun ardından öfkeyle parıldayan çakır gözleriyle taarruza geçti. "Ne demişler bilir misin? Cennet ucuz değil, cehennem lüzumsuz değil! Nasıl da sen!"

Alevlenmeye hazır bekleyen iki kadının yeniden tartışacağını anlayan memur, "Çabuk gidin buradan!" diyerek doğabilecek atışmayı sonlandırdı. Anahtarı yuvasında nefes almadan döndürdü ve iki kadını apar topar nezaretten çıkardı. "Gecemi zehrettiniz!"

İnanılmaz bıkmış bir hâlde önce Azer'i akabinde Hamza'yı inceledi. "Allah sizlere sabır versin."

Kadın memurun tahammül seviyesini sıfırlayan iki kadın birbirlerine öfkeyle baksalar da memura karşı mahcup hissettiler. Ağzı durmak bilmeyen Şehrazat'a kızabilse, memuru rahatsız etmekten de kaçınmış olacaklardı.

"Bayıldığını duydum, iyi misin?"

Azer'in ilgili sesine kayıtsız kalamadı, "İyiyim..." diye yanıtladı çabucak. Boğuluyormuş hissiyle verdiği yanıtın ardı aciz talebi oldu. "Sadece buradan çıkmak istiyorum Azer, lütfen gidelim."

Ayağına sıktığı adamın sağlık durumu ne hâldeydi? Sormamanın pişmanlığı üzerindeyken bir başka adam tarafından sağlık durumu için hastane teklifi alıyordu.

"Hastaneye gitmek ister misin?" İlgi dolu ses, Şehrazat'ın az önce adını ciyakladığı ağabeyi Hamza'ya aitti. Henüz tanıştırılmadığı adam nezaketini sakınmadan sağlığı konusunda endişe ediyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Bu vesileyle Azer tarafından resmi olarak tanıştırıldılar.

Zeyno tanışmanın rahatlığıyla ördüğü duvarlarını biraz daha küçültü.

Hamza'ya samimi tebessümüyle karşılık verdi. "Teşekkür ederim, hastanelik bir durum yok. Kız kardeşiniz oldukça iyi baktı bana," dediğinde samimi tebessümüyle döndüğü Şehrazat'a rahatsız olduğunu gizlemediği bakışlarını sundu. "Kolonyayla bileklerimi öyle güzel ovdu ki hastaneye gerek kalmadı."

"Oyun oynuyor musun diye merak ettim. Yoksa asla yardımcı olmazdım."

Geceden beri eziyet çeken memurun homurtusu beklemekte olan kalabalığı hareketlendirdi. Hamza'nın yönlendirmesiyle apar topar karakoldan ayrıldılar. Arabalarına binmeden evvel çenelerini titreten soğukta ağır ağır ilerlediler.

Cesur ve Savcı Mahir'in şimdiye kadar gelmeyişine içerleyen kadın, iki kardeşin konuşmasına istemsiz kulak misafiri oldu. Sessiz konuşmaları akıbetleriyle ilgiliydi ki kulak vermemek Zeyno için kayıp sayılırdı.

"Bir oyun dönüyor, değil mi? İkimizin aynı anda karakola düşmesi olacak iş değil. Hadi bu manyak kadın adam vurdu, Sabutay beni nasıl şikâyet eder? Üstelik o bilgileri ısrarla almamı isteyen sendin."

"Elbette korunmanız içindi. Konuşacağız ama önce herkesin eve dağılması gerekiyor."

"Sabutay, Mahir ve Cesur nerede?"

Kısık sesteki diyalog kafası karışan kadının adımlarına yansıyarak yürüdüğü yolda durdurdu, Azer'e çevirdiği dehşet dolu bakışları adamı da yerine mıhladı. "Bilerek mi burada tutuldum?" sorusunun ağzından dökülmesiyle yanakları ıslandı. Gecenin yorgunluğu, yaşadıklarının şaşkınlığı birbiriyle çatışarak kadını güçten düşürmüştü fakat şimdi öğrendiği deli saçması habere hüngür hüngür ağlayarak isyan bayraklarını çekmek istiyordu.

"Ben neler olduğunu anlayamıyorum, Azer... Aklım hiçbir şeyi almıyor artık... Keşke dönmeseydik... Keşke seni dinleseydim..." dedi pişmanlıkla soluduğu sözlerini omuzları sarsıla sarsıla ağlayarak güçlendirdi. Her gözyaşının bir adam için, bir olay için akması kendi bencilliği yüzündendi ve Zeyno bencil oluşuna da artık dayanamıyordu. Lakin dönmeseydi onu Zerda Kadıoğlu'ndan kurtaranın bizzat Cesur olduğunu asla öğrenemeyecekti!

Azer Özdağ hıçkırıklarını sakladığını sandığı hüznüyle uzun uzun izledi. "Sana bizi daha kötülerin beklediğini söylemiştim," derken anımsattığı korkunç gün için vicdan azabı duydu.

"Öyle..." diye kabul etti ancak hıçkırıklarını durdurmaya yetemedi. "Öyle ama ben bunların son... Son bulmasını istiyorum... Yemin ederim, Azer... Benim ölümümle bunlar son bulacaksa canımı feda etmeye hazırım..." diye atıldı en zamansız noktada. Düşmanlarının kanlı ağzını sulandıracak kabulü karakolun bahçesinde uluorta ilan etti. "Kim... kim...

Öldürürse öldürsün kabulüm... Kimsenin canı yansın istemiyorum... Çok yoruldum..."

Uzaklarda ölmesin diye canları pahasına savaşan ağabeyi ve kocası haksızlık ettiğini kabul ediyordu; haksızlığı bencillik de olabilirdi lakin tüm bunların sonlanması için ölmesi gerekse hazırdı Zeyno.

Kendi aralarında konuşan ağabey ve kız kardeş Zeyno'nun sesini duyana kadar onları dinlediğini anlamamış, hıçkırıkları arttığında sohbetlerine ara verip onu dinlemeye koyulmuşlardı.

Basit bir satranç oyunu gibi görünen savaşları, görünmez elin müdahalesi yüzünden devamlı kafaları karıştırıyor, hamleler doğruyken nasıl oluyorsa yanlışa çıkıyordu.

Basit bir satranç oyununa taraf gibi gözüken Azer Özdağ da katılmıştı ve şimdi hamleler daha zorlayıcı daha kafa karıştırıcıydı. Tüm bu hamlelerden habersiz Rozerin Zeyno Kadıoğlu için ise oyun tam bir faciaydı.

Omuzlarına doğru yükselttiği elleri kadının kollarını tuttu, avuçları arasında ince kolları canını acıtır düşüncesiyle hafifçe sıktı. İhtiyaç duyduğu şeyi ona verebileceğine inanarak, "Rozerin sana sarılmamı ister misin?" diye fısıldadı.

Nitekim ihtiyacı buysa da adamı o değildi. Zeyno başını olumsuz yönde sallayarak çabucak reddetti. Ona yalnızca Cesur'un sarılmasını istiyordu. Ne zaman birine sarılmak istediyse her defasında yanında biten Cesur olmuştu onun desteğine ihanet edemezdi.

Azer Özdağ bozuntuya vermedi, olumsuz yanıtı göze alarak sormuştu ve yapmak istediği tek şey ağlamasını sonlandırmaktı. "Bak, Hafsa yanına geleceğimi öğrenince tülbendini gönderdi, bir de Rozerin'e söyle kremlerini kullanmadan asla çıkmasın dedi," diyerek gülümsedi.

Olanlardan uzaklaştırmak için dikkatini dağıtmaya gayret etti, Zeyno'nun gözyaşlarına gülümsemesi karışınca gayreti başarıya ulaştı. Nitekim kısa süren gülümsemeyi gözyaşları yeniden takip edince Azer cebinden mendili çıkardı, gözyaşlarının ıslattığı yanaklarını acı sarsın istemezdi; Rozerin Zeyno mutluluk için akıtmayacaksa gözyaşını, zalimlerin kanlı ağzına yem olmamak için verilen savaşa da ağlamayacaktı. Beraber geçirdikleri uzun vakitte Rozerin'in gerçekten güldüğünü hiç duymamış pek de şahit olmamıştı. Ya zoraki ya da kısa ve boş gülümsemelerdi.

Ördüğü duvarları belki az sonra yıkarak Rozerin Zeyno'yu rahatsız edecekti lakin tek amacı gözyaşlarını silmekti, mendili yüzüne doğru yaklaştırdığında bileğini bir el yakaladı. Tek kaşı refleksle kalkan Azer, kimin olduğuna bakmak için bakışlarını elin üzerinde gezdirerek yüzüne çevirdiğinde

şaşırtmayan ve tam zamanında gelen adamı gördü. Derin bir nefes alarak tek kaşını eliyle beraber indirdi, yine şaşırtmıyordu.

Rozerin'in gerilemesi kaçışına mana taşır cinstendi; Cesur'dan korkmasına mı bağlamalıydı yoksa yeniden olay çıkmasını engellemek amacına mı? Her halükârda teslimiyet seziyordu Azer.

"Bırak da karımın gözyaşlarını ben sileyim."

Cesur'un sakin çehresine tezat gergin tondaki sesi Azer Özdağ'ın dikkatinden kaçmadı. Ne gövde gösterisi vardı ne de üstten bir bakış... Dengeyi yavaş yavaş sağlıyordu. Zorlarsa sağlamak zorundaydı çünkü bir gün Cesur ağa elini sıkmak zorunda kalacaktı. O günün bugün olması dahi mümkündü.

"Mahir ve Sabutay'dan haber var mı?"

Hamza'nın gergin atmosferi dağıtmak için araya girmesi, ikilinin birbirine kestirdikleri gözlerini milim oynatmadı. Azer mendille beraber ellerini cebine sıkıştırarak omuzlarını geriye doğru silkelerken, Cesur kurnazlık eden adama cevap verdi.

"Evet, eve döndüler, ikisi de güvende."

"Azer mutlaka görüşelim," diyen Hamza ile nihayet gözlerini Cesur'dan ayırdı ve elini uzatan adama centilmence tavrını sürdürerek elini uzattı. "Yarın seni ofisime bekliyorum."

"Memnuniyetle," diyerek kabul etti Azer Özdağ, misilleme yaptığı Cesur Kadıoğlu bir tarafa, söz verdiği Ferman Kılıçhan için iş birliğine hazırdı.

Celallenmesi tek kelimeye bakan Cesur Kadıoğlu'nu harıl harıl yakan anlaşma Hamza Süveran'ın teklifiyle ediliyordu ve buna önayak olan davet henüz Cesur'un öfkesi yatışmamışken gerçekleştiriliyordu.

"Geç bile kaldın, Hamza!"

Ne demek istediğini anlıyordu Hamza, öfkesinin esiri olmadan önce topluluğu ve başta karısını düşünmesi gerekti lakin ağaoğlu öyle sert ve hırçın davranıyordu ki Ferman dâhil herkes nasıl bir adım atmaları gerektiğini şaşırıyorlardı. "Ne olduğunu bilmeliyiz, Cesur," diye ikaz etti, manidar tavrını anlayacağını umarak sürdürdü; olayların inanılmaz çığırından çıktığını, haksız yere çok fazla insanın öldüğünü, bu durumda başta Mahir ve pozisyonu olmak üzere herkesin tehlikeye girdiğini üstünkörü hatırlattı. Nitekim haşin elalarından bir gram eksilmeyen öfkeyi görünce Hamza küreği yanlış adama çektiğini anladı.

"Siksinler olayları! Ben bu adamla aynı masaya oturmam!" derken erken kükreyişi Cesur Kadıoğlu'na pahalıya patlayacaktı.

Kesin ve kararlı konuşmalar için önce sağlam dayanaklarınız ve rehberli-

ğiniz için güçlü adımlarınız olmalı; sonuç ne olursa olsun, yapmaktan kaçınmadığınız hamleler sizi yine siz yapar.

Azer ve Cesur arasında süren çekişmenin yalnızca Rozerin için olmadığı, bunun güç gösterisine dönüşmek üzere olduğu aşikârdı, nasıl başladığı önemsiz değildi ama nasıl biteceği büyük ölçüde önem arz ediyor, bu da yakınlarındaki ortaklarını korkutuyordu. Çünkü anlaşmaları, anlaşmazlık getirirse yıkmak istedikleri kimliksiz düşmanlar bundan beslenecek ve nasıl başarıyorlarsa aralarındaki çatışmayı yine öğreneceklerdi.

Karşılarındaki adamların gücünü hafife almamaları gerektiği gerçeğiyle dün gece bir kez daha yüzleşmişlerdi. Sert yüzleşme giderek çetinlik kazanıyordu.

"Arabaya bin, Rozerin geleceğim."

Habersiz kaldığı durumların özetini Hamza'dan öğrendiğinden beri epey şaşkın ve güçsüz hissediyordu Zeyno. Ancak bir konuda tam anlamıyla kararlıydı; gitmek istediği tek yer Cesur'un yanıydı ve sonsuz olması için bu adam ne yapıyorsa ona el uzatmaktı.

Desteğini hiç esirgemeyen adamla göz göze geldi Zeyno.

Azer gideceğini Zeyno, Van'a dönmek istediğinde anlamış, o zamandan bu yana hep bir adım öne geçmesini beklemişti fakat Cesur'un dediği gibi hamleleri o kadar hata doluydu ki ağabeyi ve kocasının neden iş birliğini sakladıklarını, her hamlesini kolladıklarını çok sonra anlamış lakin yine geç kalmıştı.

Bêhempa... Eşi benzeri olmayan bir kadındı Rozerin.

Zeyno veda etmedi, Azer ile çok kez yan yana geleceklerini bilerek Cesur'un isteği üzerine kalabalıktan uzaklaştı, İlkay'ın yönlendirmesiyle de arabanın park edildiği menzili bitkin adımlarıyla geçti. Kalabalığın hiddetinden uzaklaştıkça kendiyle yalnız kaldı, bu durum belki geçiciydi, belki de kalıcı hasarlar bıraktığından sürekli aynı duyguyu hissettiriyordu.

Arabaya bindiğinde dış dünyayla bağlantısını kesti ve kafasını koltuğa geri bıraktı, başvurduğu nefes egzersizleriyle yaşadığını kendine kanıtlamaya çalıştı. Her nefes alışında göğsüne oturan acı hareket ederek kahrediyordu...

Ona kaçtım cümlesinin bedeli bu kadar ağır mıydı? Yoksa ağır gelen Cesur'un ahı mıydı?

Hamza'nın kurduğu son cümle bu kahrın sebebiydi: '*Gereksiz yere çok fazla insan ölüyor, Cesur ve bu kan davanıza bağlı değil...*'

Hamza'nın sesini bölen kapıdaki hareketlilik Zeyno'nun dikkatini dağıttı, kocasının gövdesini gördüğü anda kafasını sağındaki cama çevirerek mavi tabelalı karakolun binasını seyre daldı.

Cesur ağayı öfke anında görmeye razı değildi, gönlünü dağlayan hayal kırıklığını sindiremezken yeni nedenleri de yüklenemezdi. Öfkeyle kapanan arabanın kapısına gözlerini sımsıkı yumdu, yüzüne bakamadığı adamın homurtularını duydukça karanlığın içine sürükleniyordu Zeyno; gözünü açsa yine o nefret dolu harelerini görecekti.

Araba hareketlendiğinde gözlerini yavaşça açtı, aydınlığa alışamayan gözlerini kırpıştırıp bir müddet savaştı, telefonu çalmayana kadar homurtuları bitmeyen kocasının mırıltuları sessizliği böldü.

Her kim arıyorsa can sıkıcı homurtuları susturmayı başarmıştı.

Zeyno cevap verdiğini anladı, onun konuşmalarını takip ederek kim olduğunu çözmeye çalışacağını düşündü ancak hoparlörden Ferman'ın sesi yükseldiğinde hayretle kalakaldı. Karakola düştüğünü öğrenmiş miydi?

İçini kaplayan huzuru söküp alan korkuya küfretti.

"Bitti mi, Cesur? Kaybettiğimiz var mı?"

Afallayan Zeyno, ses tınısındaki endişeli merakı çok sonra algıladı. Bir saniye... Nasıl bir oyunun içindeydi?

"Bitmedi, Ferman!" diye köpüren kocasını dehşetle dinledi. "Siktiğimin olayı bitmeyecek!"

"Yarın sabah orada olurum, yetişirim size."

"Azer'i ara, o masaya oturmamasını söyle. Otururşa ben oraya gitmem, bu son uyarımdır."

Ferman'ın bıkkınlıkla nefesini bırakışı hoparlöre öyle keskin yansıdı ki Zeyno arkasına sakladığı öfkeyi çok net aldı. İşittiklerinin gerçekle bağlantısı olmayacak kadar hayal ürünü olduğuna inandı, aslında inanmayı denedi. Ağabeyinin karakola düştüğü için aradığını sanırken aslı bambaşkaydı...

Düşman olduklarına inananların aksine Cesur Kadıoğlu ve Ferman Kılıçhan birlik içinde hareket ediyor ve Zeyno herkes kadar bu hakikatten mahrum kalıyordu; hamleler planlarla atılıyor, onların nezdinde ilerliyordu.

Şehrazat konuşmasaydı hiç öğrenmeyecekti. Şehrazat gerçekleri yüzüne bağırmasa, Cesur'un annesine ihanet ettiğini bilmeyecekti. *Sırf Rozerin için...* Ona iftira atan kadının hayatını kurtarmak için Ferman'ın annesine silah çekmesini, tehdit etmesini bizzat Cesur istemişti.

Nükseden baş ağrısıyla titredi Zeyno. Kendini kurtarmak için suçsuz bir adamı vurduktan sonra kendi karanlığıyla yüzleşmiş, bir gecede patır patır dökülen kadının öfkesi sayesinde öğrenmişti, tüm geceyi yarı baygın hâliyle geçiren Zeyno, sabahında kurtulduğunu sanmıştı ancak her adımın arkasında yeni ve sarsıcı bir bilgi oluyordu.

"Irak'ın yeraltı dünyası tamamıyla Azer'in avucunda işliyor, Cesur. Orada her türlü bilgi var... Hamza bunu neden kaçırsın ki ya da bunu neden kaçı-

ralım? Altındaki bezden kaç yaşında kurtulduklarının tarihine kadar her şey Azer'in elinde mevcut."

"Az insan değiliz, güçsüz hiç değiliz! Bizim elimizde de çok fazla bilgi var. Mahir Demirağ gibi bir adamla da çalışıyoruz."

"Evet, var ama depoda öldürdüğünüz adamların görüntüleri hâlâ ellerinde. Üstelik onu fazlasıyla tehlikeye soktuk, Mahir yaş tahtaya dün gece bastı. Azer devreye girdiği an Mahir aklanır, kimse Azer'e bulaşmaya da cesaret edemez."

Nefesini tutarak kulak kesildiği diyalog kadının şah damarına dayandı, keskin acının boğazını sarmaladığını hissetti, ne olduğunu asla anlayamadı. Tehlikeye giren isimlerin içinde Mahir varsa, dün gece aradığında neredeydi?

"Aylarca Azer'i aradın, tek bir bilgiye ulaşabildin mi? Sınırdan geçtiğim kayıtlarda var mıydı? Kayıtlara ulaşabildiniz mi? Sen de çok iyi biliyorsun ki emanet ettiğim adam Azer olmasaydı Zeyno'yu ayını doldurmadan bulurdun."

Aylarca Azer'i aradın... Aylarca Azer'i aradın... Aylarca Azer'i aradın...

Ağabeyinin manidar sesinden dökülen akıl almaz cümleleriyle tekrar edip durdu. Cesur onu aylarca aramıştı, Cesur onu bulmak için mücadele etmişti. Zeyno ülkenin bir ucunda o adam hakkında nasıl varsayımlara ulaşmıştı da esas gerçekten bihaberdi! Alnını harlayan ateş tüm yüzüne yayıldı. Kocasının Azer'i istemediğini bir kere daha söyleyip kestirip attıktan sonra telefonu kapattığını bir açıdan duymuştu ancak aklı orada değildi. Çok fazla bilgiye ulaştığı için Cesur yine önünü kesmeyi seçmişti, bu konuda hiç değişmiyordu...

Göğsü hızla inip kalkmaya başlayınca Zeyno nefesini kontrol altına almayı denedi, sessizlik öğrendikleri kadar korkunç, sessizlik mahrum kaldığı olaylar kadar ürkütücüydü.

Bir ses istedi... Cesur ile konuşmaya başladığı an patlak verecek kavgayı istemediğinden farklı bir ses istedi.

Mekanizmaya bağlı telefonu alıp Cesur'a sormadan kurcaladı, Aynur Doğan'ın seslendirdiği eserlerden Ahmedo Roni[15] ağıtını açtı, göz göze gelmemeye dikkat ettiği kocasına sırtını çevirerek koltuğa geri yaslandı ve Besra'nın ağıtına kendini bıraktı.

"Neden Besra'nın ağıtı?" diye sordu Cesur, daha sakin, yaklaşımı daha ılımlıydı.

Arabaya bindiklerinden beri ilk defa yaklaşımıyla Zeyno'yu şaşırttı ancak

[15] Ahmedo Roni hikâyesi: Evli ve üç eşi olan 70 yaşındaki amcaoğlu İbrahimê Temo'ya zorla verilmek istenen Besra biçare kalıp kendisine âşık olan çobanları Ahmedo'ya, onu kaçırması için bu ağıtı yakar.

ve durumu da olağan karşıladı. İçini ağır ağır çekerken, "Besra kadar çaresizim, yüreğim onun kadar yanık, bana ağıtıyla eşlik etsin istedim..." diye cevapladı, akabinde dileğini sessizce fısıldadı: "Lütfen sadece bu sesi duymak istiyorum."

Cesur bir şey demedi ve yoluna dönerek arabasını sürmeye devam ederken o da yalnızca sözlere bıraktı kendini...

De bira dê u bavê min xêrê bikin waêê qet nebinin
Dewezê çewa neda me ehmedê kur ú bari
Ma di gund de min dil tê da
Wezê da me gedê kurapê min ê
Herami mêra xudanê heft jina heftê sali
Wezê bala xwe dididimê heba ferê dirana tune di devda

Kapıldığı ağıtın arkasından zihnini boşaltmak amacıyla farklı bir sese daha kulak vermeyi beklerken, yüreğini yakan sesi peşi sıra duydu; Dengbejlik kültürünü hakkıyla taşıyan sayılı isimlerdendi Delil Dilanar ve Zeyno onu dinlediğinde Ferman'ı hatırlıyordu. Kocasıyla iş birliğini çok sağlam şekilde yürüten, özlemi dayanılmayacak raddeye gelen ağabeyini...

Biri gerdanına dokunsa sinesini parçalaya parçalaya ağlardı Zeyno. Umuyordu ki biri bu çığlıkları kopartmasını sağlasın yoksa delirmesi kaçınılmaz sonu olacaktı.

Oturdukları yeni evden en yakın karakola getirilmişti dün gece, dolayısıyla eve varmaları çabuk oldu. Arabanın durduğunu hissettiğinde bocaladı, Cesur Kadıoğlu ile ayların hesaplaşmasını yapacakları özel alana doğru girmek üzerelerdi.

Bugünü nasıl bitirecekleri muammaydı. Alacakaranlıkta karakoldan ayrılmışlardı, gün berbat başlamış, berbat biteceği korkusu da kadının yüreğine salınmıştı.

Sessiz olmasını istediği kocası talebini son sürat sürdürüyordu, Zeyno için yeni sayılırdı. Acaba neler düşünüyordu? Yanında durarak onunla beraber eve doğru yürüdü. Murat'a yaptıklarından sonra utandığı için korumalara bakamadı kadın, gözlerini çamurlu ayakkabılarına dikerek bahçe kapısını geçti. Cesur'un adımlarını adımları sayarak onunla eş zamanlı hareket etti, ta ki geçtikleri giriş kapısından eve girene ve kapı arkalarından kapanana kadar...

İkisinden de ses seda çıkmıyordu.

Rozerin Zeyno kapı dibinde kocasını izlerken, Cesur ağa montunu sırtından indiriyordu, ne yapması gerektiğini bilse de göremediği sonu onu

yapacaklarından alıkoyuyordu. Ama dengesizliğin içinde dengeyi sağlayabilirse belki sırtından montu indiren kocasının yükünü de bir nebze indirirdi. Bazen bir gülüş, bir cümle, sıcacık bir sarılma yetmez miydi?

Cesur'un hayatını kolaylaştıran kadın olmayı hayal etti; sırtındaki yükü indirdiğinde verdiği huzur için teşekkür ettiğini, Azer'in kapısına gizlice dayandığında kan davasını başlatarak tehditler savurmak yerine iyileştirici sözler söylediğini... Kaydırdığı hayatından sonra imgelediklerinin de hakikatte pek yeri yoktu, Zeyno sadece şansını denemek istedi.

Çünkü sona yaklaştıklarını seziyordu...

Sırtını dönerek üzerini düzelten adamı uzun uzun inceledi, beklemenin faydası yoktu. Belki de fazladan geçirecekleri iki dakikaya muhtaç kalacakları günlere gebelerdi; o günleri yaşamamak duasında bulanarak ne düşündüğünü bilmediği, neyi beklediğini anlayamadığı adama kesin kararıyla yürüdü.

Cesur ağanın kabul etmeyeceği korkusunu dün geceye kadar yaşayan Zeyno öğrendiklerine dayanarak adım atıyordu, artık kabul edilmeyecek korkusu yoktu; var olan mutlak gerçek, Cesur Kadıoğlu'nun uzaktan tuttuğu ellerini bundan sonra daha yakın daha güvende hissederek tutacağıydı.

Göz kapaklarında biriken yaşlar yanağına akın ettiğinde yüzü Cesur ağanın güçlü sırtına gömülmüş, kolları karnının etrafını sarmıştı; aylar sonra hür iradesiyle kocasına sıkıca sarılıyordu.

Sarılmamak için didindiği bütün zamanların aksine bugün kopmamak için direnecekti. Kazağının sıcağına yanağını ağır ağır sürttü, sarıldığının bedenden ziyade ruhu olduğuna inanarak ruhunu ona teslim etti. Bedenlerinin bir aracı olduğunu düşündü Zeyno. Yaralarla bir başına bıraktığı kocasından özür dilemek için aracı hakkıyla kullanacaktı.

Cesur'un hareketsizliği göz korkutucuydu, muhtemelen sarılmasını beklemediğinden ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Yoksa yine itecek miydi?

"Eğer Murat için ağlıyorsan... Durumu iyi."

Zeyno'nun onun için gözyaşı dökeceğine inanmıyor muydu?

"Özür dilerim, Cesur..."

Cesur karnını saran kolları çözmeden kendi etrafında dönerek, yüzünü sırtına gömmüş kadınla göz göze gelmeye çalıştı lakin ona bakmaya cesaret edemeyen Zeyno göğsüne saklanarak girişimini engelledi.

Ruhları sarılsa şimdilik, olmaz mıydı?

"Murat'tan özür dilemen gerekiyor."

Hâlâ anlayamıyordu, Zeyno o anlamadıkça suçunun büyüklüğünü sezerek kahroluyordu. "Hayatını mahvettiğim için çok özür dilerim... Seni yıktığım için özür dilerim..." hıçkırığı boğazına kaçınca duraksadı. "Yemin

ederim sana ihanet etmedim, Cesur... Gerçekleri öğrenmek için gittim... Tarık her şeye şahit... Rumi için gitmedim... Ben sana bağlanmıştım... Ben senden delicesine hoşlanıyordum... Seni asla bırakmak istemedim... Senden kopmak istemedim..." dedi bir çırpıda duygularını dökerek. Zaman ondan bu fırsatı alacak korkusu duymuşçasına apaçık ilan etti duygularını.

"Ruze... Ruze..."

Hayretle inleyen kocasının konuşmaya mecali kalmazdı tabii, Zeyno en zamansız anları lehine diye aleyhine çeviren bir kadın olduğu için yine bir hata yaptı korkusuna kapılabilirdi ama bu defa her şey farklı olacaktı.

"Lütfen affet beni..." yalvarışının ardı soluklanmak oldu, ya kendine ya da idrak etmesi için Cesur'a zaman tanıdı... Ama bu sözler, darbe niteliğinde itiraflar olmasa Cesur ağayı nasıl gerçeğe ikna edecekti?

"Ben senden ayrı kaldığım günlerde çok zorlandım... Her gün her gece seni düşündüm, boşanmak istediğini öğrendiğim gün dünyam başıma yıkıldı, Cesur... Olmayacağımızı biliyordum artık... Seni görmeyeceğimi, benden nefret ettiğini biliyordum ama yine de çok..."

İtiraflarını kesip atan hıçkırıklara teslim olunca Rozerin Zeyno bir daha konuşamadı. Yükünü almak istediği adamı gözyaşlarıyla acıtmış ama teslimiyetiyle acıyı hafifletmişti.

Cesur Kadıoğlu sindirmeye zaman bulamadığı teslimiyetin sarhoşluğuna nasıl olduysa kapılmıştı; sinesinde hüngür hüngür ağlayan kadını sardığında dudağının uzandığı her yeri uzun uzun öptü. İyileştirmek için geç kaldığı kadını fırsatı bulmuşken şefkatli öpücükleriyle kucakladı.

O da Rozerin Zeyno Kadıoğlu gibi sona yaklaştıklarını biliyordu.

"Ben yanındayım, bir şey olmayacak."

Ben yanındayım, aylarca muhtaç olduğu eylemin gerçekleştiğine ve sözcüklere döküldüğüne inanamıyordu Zeyno. Sonlandırmak istediği yaşları akın eden sözcüklerin arkasını daha şiddetli ağlaması takip etti. Zeyno biri dokunsa devrilecek hâldeydi ve Cesur ağa bunu başarmıştı.

Ruhunu kalıp gibi saran bütün dertlerinden soyunmaya artık hazırdı.

Kollarına yığılarak ağlayan karısını kucakladı, merdiven basamaklarını dikkatlice inerek beraber uyumalarını beklediği yatak odasına geçti, bahçeden sızan ışıkla bir duvarı aydınlanan yatak odasında ezber adımlarla karyolaya ilerledi, kucağından asla indirmek istemediği kadını bir daha bırakmayacağı sözünü kendine vererek yatağa bıraktı.

Tekrar gideceğini düşünen Zeyno'nun ürkekçe sarılmasına dayanamayınca sessizce gitmeyeceğini söyledi. Bir adım uzağına gitmeye takati kalmamışken Cesur bir daha nereye gidecekti?

Karısının rahatlığına öncelik vererek yanına uzandı, ayırdığı sinesine tek-

rar yatırınca acısına rağmen rahatladığını hissetti Cesur; hiç duymayacağını düşündüğü sözleri duymuş, belki de şüphelerinden arındığı için bu denli sakin kalmayı başarmıştı. Aksi hâlde döktüğü gözyaşları için sebep olan herkesin içinden geçerdi.

Başparmağı dokunmayı arzuladığı gözyaşı *deq*ine uzandı, sızlatan bir ağrıydı bu simge; onun yaptırdığını öğrendiğinden bu yana Cesur için yalnızca bir sızıydı. Seçiminin böyle sonuçlar doğurduğunu söylemeye kalkışsa hüngür hüngür ağlayan kadını yıpratmaz mıydı? Cesur onu iyileştirmek istediği için sustu ve saçlarını bir bebeğin hassas yüzünü sever gibi sevip ağlamasına izin verdi. Zeyno'ya iyi gelecek her yol için hazırdı ve uygulamaktan kaçınmazdı... Ağlamak, feryat figan bağırmak...

"Sana bir duş aldırmamı ister misin?" diye sordu, şefkatin etkisiyle sesi sıcak, dokunuşları tüy kadar yumuşaktı.

Zeyno teklifi düşünmeden reddetti, ona sarılmak yıkanmaktan daha güçlü ve moral verici geliyordu, kopmaktan korkarak gözyaşı *deq*ini dokunuşuyla ısıtan elini sıkıca tuttu, çenesinin altında birleştirerek oraya hapsetti. Kaçırdığı bütün zamanları telafi etmeye yetemeyeceğini ancak iyileştirmek için zemin hazırlayacağını bildiği duyguyu kocasıyla özgürce paylaştı:

"Seni çok özledim, ağam..."

"Ben de şîne[16] ben de seni çok özledim..."

Dert ezeli midir? Kendi elinle yarattığın sıkıntıların çözümsüz müdür? Perdenin kararttığı gün ışığını, perdeyi çekmezsen göremezsin hakikatinden mahrum kalanlar ancak derdin çözümsüz olduğuna inanır ve ilelebet derdiyle ezilir.

Ya dert diye büyüttüğün sorunu ezer geçersin ya altında ezilir kalırsın.

Rozerin Zeyno dert ortağını geri kazanmış, onunla paylaştığında yükünü hafifletmişti. Şayet öyle olmasa aylar sonra deliksiz uyumazdı; gözleri kapalı olmasına rağmen huzursuzluk hissi neredeyse yoktu, alışılmışın dışında bir duyguyu yaşayınca yalpalardı ama yanındaki adam Cesur olunca yalpalama şansı da kalmıyordu.

Üzerinde hissettiği ağırlığın duraksız gezinişi gözlerini açmaya zorlasa da Zeyno direndi, yanaklarına kondurulan öpücüklerle kayıtsız kalmayı başaramıyor, bastırmaya çalıştığı gülüşü onu ele veriyordu.

Şifa dolu parmakların dudaklarından sonra yüzünde gezindiğini hissedince hafifçe mırıldandı, dudaklarına peyda gülümsemesi Cesur'un *deq*lerine bıraktığı öpücüklerle soldu.

[16] Şîn iki anlam taşır: 1. İsim: Matem, yas. 2. İsim: Mavi. *Kadın veya kız çocuklarına lakap olarak takıldığında -e takısı alır, erkek çocuklarda ise ek olarak -o takısı alır.*

Göz kapakları usulca yukarı doğru açıldı, mavi menevişleri parıltısıyla göz kamaştıran ela harelerine kavuştuğunda solan gülüşü dudaklarında can buldu. Bu adamın gözlerine bakınca somurtmak anlamsızdı, bıkmaksızın seyredebilir, gün ışığına kavuşmuş sayabilirdi.

Uyku mahmuru, "Böyle uyandırılacağımı tahmin etmemiştim," diye mırıldandı, hâlinden epey memnun olduğunu izah etmek için sözlere başvurmasına gerek olmadığının bilincindeydi, zira dudağına nefesi kadar yakın duran kocası haylazlığını durmaksızın konuştursa dahi Zeyno'nun duru ifadesini okuyabilirdi.

"Beklentinizi karşılayamadık mı, Rozerin Hanım?"

Sorusu dudağından sona doğru yarım yamalak döküldü ama Zeyno ne demek istediğini anladı, böyle öpmeye devam ederse şayet konuşacak ağız bırakmayacağından Zeyno şansı varken üzerine yürüdü. "Bilmem... Beni gönderme ihtimaliniz üzerine durmuştum."

Ela hareleri mum alevi gibi titredikçe titredi, altında kalan kadın titrek harelerine öpücükler kondurma isteğiyle tutuştu. Nasıl böyle güzel olabiliyordu? Dalgınlıkla kapıldığı adamın gerçek olduğundan şüphe duyan bütün yanlarını dudaklarında hissettiği tutkulu öpücük bertaraf etti.

Zeyno dalgınlığından çabucak sıyrılıp karşılık vermeye kalkıştı ki kocası geri çekilerek kadını boşluğa bıraktı. "Ne bu, sabah kahvaltısı mı?"

Öyleyse açlığını bastırmak Cesur ağa için güç olacaktı.

"Hayır," dedi ağırlaşan nefesinin arasından, yuvası bildiği boyun çukuruna dudağını bastırdı, hızını alamayınca avuçlarıyla kavradığı bacaklarını beline sardı. "Daha sabah kahvaltısını yedirmedim sana!"

Hazla inleyen kadını durmak yasakmışçasına arzuyla öptü Cesur Kadıoğlu, kadınsı yanlarına küçük dokunuşlarda bulununca Zeyno'nun sesi büyülü bir müzik notasına dönüştü, bu nota sadece onun için çalışıyordu.

Cesur'un dudakları boynunda gezinmeye başladı. "Seni milim milim öpmek istiyorum şîne..." Nemli dudakları yanağına doğru tırmandı. Teninin her noktasını mabedi saydı. Mabedini taparcasına seviyordu Cesur.

"Seni canım çıkana kadar öpüp sarmak istiyorum..."

Duygusal boşluğunu dolduracak tek adamla geceden bu yana geçirdiği vakit, incinen kalbini iyileştiren ilk ve en etkili adım olmuştu, daha uzun olmasını dilemek göz korkutucuydu. Zeyno hissettiği arzuyu düşünceleri yüzünden söndürmek üzereydi, "Elimizde nasıl bir zaman dilimi var, nereye kadar sürecek bu bilmiyorum ama artık burada kalmak istiyorum," dedi açıkça, dile getirdiği sözlerin ne kadar büyük olduğunu bilerek bunu sürdürdü. "En azından sana doyana kadar."

Tüm kartlarını usta bir poker oyuncusu edasıyla açtı, dün gece itiraf et-

tiklerinin yetersiz olduğuna inandığından bugün her şeyi olduğu gibi tekrar ediyordu. Keza Rozerin Zeyno vakti gelene kadar kocasının yanında kalmayı amaçlıyordu.

Hiç bitmeyecek bir anmış gibi yüzünü, hassas tutumunu bırakmadan uzun uzun sevdi, kelimelerin gereksiz olduğunu düşünse konuşmadan ilerlerdi ancak Zeyno'nun ağzından dökülecek bir kelimeye dahi ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Bunu dün geceki faciadan sonra öğrenmişti.

"Sonuna kadar götürmeye çalışacağım..." sözünü yine tenine kazıttığı gözyaşı figürünü severek verdi, sanki bir sözü verirken ona dokunmasa gerçekliğini hissettirmeyecekmiş gibi. "Seni kandırmayacağım, Ruze ama sonuna kadar gideceğim."

Yalnız başına mı sırtlayacaktı? "Gitmeliyiz..." diye düzeltti Zeyno, manidar ifadesine büründüğünde hüzün aralarına girmeyi bekliyormuş gibi Zeyno'yu esir aldı. "Sonuna kadar götürmeye çalışmalıyız," Göğsünü dağlayan nefesini ağır ağır bırakırken eski hâline dönmek istemediğini fark etti.

"Aynaya bakmaya korkuyordum..." diye devam ettiğinde anlatmak istediği yıkımının yanı sıra artık onsuz yapamayacağını da belirtmek ve ona göre hareket etmeleri gerektiğini göstermek istiyordu. "Tam bir harabeye dönüşmüştüm."

"Tekrar yıkıma götürmelerine izin vermeyeceğim, sana Cesur ağa sözü."

Sözler vererek Zeyno'yu ikna etmeye gerek bırakmayacak kadar nasıl güçlü ve korumacı bir adam olduğunu öğretmişti; annesini oyuna getirmek gibi bir külfetin altına girmişti neticede.

"İnsanın özlediği birisine gidememesi büyük acımasızlık..." dedi, gözlerinin içine bakmaya cesaret edemediğinden kafasının arkasındaki tavana odakladı mavi gözlerini. Başka bir yere bakınca acınını direkt kocasına sirayet etmediğine inandı nedense. "Dünyanın bu tarafında ölümü anlatmamı isteseler anlatabileceğim kadar net kavradığım bir şeydi, adı çaresizlik ama beni ezdi geçti," dediğinde kaçındığı göz temasını bu defa kurdu. "Ne olursa olsun elini bırakmama izin verme, Cesur!"

"Ben elini asla bırakmadım şîne, bırakmam da."

"Bu haksızlık sana mı yapıldı bana mı bilmiyorum, çok geç öğrendim beni bırakmadığını... Bir şekilde öğrenseydim, irtibatımı bir şekilde kursaydım biz şu anki hâlimizden çok farklı yerlerde olurduk."

Cesur, saflığını yadırgayan kederli ifadesini yüzünde gezdirdi. "İrtibatı kursaydın yan yana gelemezdik bir daha."

"Her şey o kadar kötü müydü?"

"Kötü demek iyimser kalır, Ruze."

Ruze'nin geçmişi soracağı böylece öğreneceği pek çok hâdise vardı, Ce-

sur'un yalansız dolansız, dahası en ince ayrıntısına kadar kaçmadan anlatacağına inanarak soracaktı.

Telefon sesi atmosferi bölmeyene kadar Zeyno geçmişi öğrenmeye istekli bekliyordu, saatin kaç olduğundan habersizdi ancak arayanın inadına bakılırsa geç uyanmışlardı.

Hayli gönülsüz tavrıyla telefona uzanmasını kederle seyretti Zeyno, bir zamanlar Zeyno'yu inciten bu tavırları şimdilerde başkasına sergiliyordu, gerçi haksız sayılmazdı, mahremiyetlerine misafir ağırlamamak istemesi doğal ve normal karşılanabilirdi.

Kulağına götürmediği telefona doğru seslendi, az sonra hoparlörden yorgun, sitem dolu ses yükseldi.

"Evet, savcım?"

"Hâlâ yatakta olduğunu söyleme bana."

"Bir mahsuru mu vardı?"

"Ulan ben senin davan için sabaha kadar uyumadım! Çık yataktan!"

Sitemkâr tonu yıkan bağırış hoparlörden patlarcasına yükselince Zeyno irkilerek kocasının altında kıpırdadı, *hareket etme* ikazını bakışlarıyla çok sert bir şekilde savurdu Cesur; onu zorlayanın karısı olduğunu daha ne şekilde ifade edebilirdi...

"Amma agresifsin bu sabah," dedi Cesur dalgaya alarak.

Mahir'e taş atmadan evvel kendini görmesi gerekmez miydi? Zeyno sana inanamıyorum dercesine kaşlarını yıktı.

"Sen de oldukça rahat. Rahatlığına bakılırsa Rozerin seni affetmiş olmalı."

"Affetmesi gereken benim, Mahir!"

Alaycı tavrı söylediği sözlerden sonra izlerini bırakmadan çehresinden silindi, bağışlamak için ya da tam tersi bağışlamamak için çok gerekçesi olan lakin gerekçelerin hepsini ezip kavuşmak için saniye sayan bir adama dönüşmüştü; affetmesi gereken oydu, evet, kalbi aksini söyletmeyecek kadar sağlam bağlanmıştı Rozerin'e. Eskisi gibi affetmeyeceğini söylemek Kadıoğlu ağası için lüks sayılırdı.

Onu bağışlamama lüksünün altında kalmıştı ilk defa...

"Neyse, konu o değil," diye böylesine önemli bir mevzuyu telefonda konuşulmasına fırsat tanımadan değiştirdi. Rozerin Zeyno'yu affettiğini söylemesi için önce cezalandırması gerekti.

Cezalandıracağından habersiz, affedildiğini bilmenin coşkusuyla kocasının dudağına minik bir öpücük kondurdu, uzaklaşmadan yüzüne bakmak için geri çekildiğinde Cesur'un gülümsediğini gördü. Teşekkür öpücüğü olduğunun farkındaydı.

"Cesur on dakika içinde çalışma odanda ol, online konferans yapılacak."

Üzerine uzandığı kadından gönülsüzce koparak, söylene söylene karyoladan indi. Banyoya doğru ilerleyen adamın üzerindeki kıyafeti son anda fark etti, üstü başı kırışmış, saçları birbirine karışmıştı.

"Yoruyorsunuz, hakikaten yoruyorsunuz... Ulan karımla zaman geçirmeme müsaade etseydiniz."

"Ferman da konferansta olacak. Neden geciktiğini kayınçona anlatırsın."

"Yakında dayı olacağının haberini vereyim o zaman, pek sevinir."

"Serkeş herif!"

İki dostun çabuk biten atışması Cesur'un kopardığı kahkahasıyla devam etti, uzandığı yatakta kahkahalarını kıkırdayarak dinledi Zeyno, hiç ayrı düşmemiş, başlarında felaketler kopmuyormuşçasına kaygısız gülüyorlardı. Dert edince çözülmediğini anlamak, anı yaşamayı kolaylaştırıyordu. Banyodan seslenen kocasıyla kapıldığı tatlı andan sıyrıldı.

"Çocuk için acele edebilir miyiz, Ruze?"

"Kahvaltı için acele etsek daha iyi olur."

Karyoladan inip Cesur onu yakalamadan odasından ayrıldı, neden ayrı odada kaldıklarını sorgulamak istedi ki ilk geldikleri anı anımsadı ve sorgulamanın iyi olmadığı kanaatine vararak üst kata çıkan basamakları arşınladı. Bugünden itibaren Cesur'un yanına taşınacaktı.

Hazırlığı kısa epey de hızlı sürdü; oyalanmadığı banyodan hemen çıktığı gibi giyinmiş, mutfağa geçmişti. Çayı demlemeye başladığında uyandıklarını fark eden korumaların hareketlendiğini bu esnada görmüştü, Murat'ı sormaları gerekti ancak utancından hiçbirine soramıyordu. Muhtemelen Cesur'un gelişini bekleyecekti.

Zaman kaybetmeden kahvaltıyı mutfakta hazırladı, korumalardan birisinin patlattığı ve yerine sağlamından yapıldığı mutfak camından uzattığı sıcak ekmeği masaya yerleştirdi.

Yalnızca çay ve Cesur ağa eksikti. Neden geciktiğini anlayamayan Zeyno, çalışma odasına girmiş olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurarak mutfaktan ayrıldı, kontrol etmek üzere basamaklara yeniden yöneldiğinde kafasını basamakların aşağısında gördü.

Çehresindeki keyfi seçtiğinde milim milim gülümsedi Zeyno, bu adam gerçekten de ona aitti; manadaki huzuru sözcüklere dökebilecek kabiliyeti olsa, Cesur'un yaşattığı hisleri bir bir haykırırdı ama Zeyno kendine saklamak istedi. Kimsenin Cesur'un onu mutlu ettiğini bilmesini istemedi.

Heyecanını saklamadan gelişini kucaklamaya davrandı ama çalan kapı yapmak istediği eyleme duvar ördürdü. Kendisine doğru gelen kocası beklediği biri gelmiş gibi ifadesini değiştirmeden yönünü kapıya çevirdi.

Merakı kapının ardındaki tanıdık yüzü görene kadar sürdü, İlkay içeri seyrulduğunda kötü bir şey olmaması için dileklerde bulunduğunu az sonra fark etti Zeyno. Korku nasıl içine nüfuz etmiş, nasıl en ufak gelişmede kendini hatırlatır olmuştu.

Selam veren İlkay'ın elindeki zarftan üsttekini kocasına uzattığı anı sakince seyretti, korkulacak bir şey yok dese de gelen zarflar korkutucu hisler uyandırdı Zeyno'da.

"Her şey tamamdır, ağam."

Cesur başını aheste aheste sallarken zarfın içini kontrol etti, Zeyno bir şey söyler umuduyla beklerken, zarf kendisine doğru uzatılınca afalladı. Ne olduğunu sormak istediği kocasının çehresindeki masumane ifade kadını korkuttu.

Sersemlemiş hâlde zarfı alırken, "Bu ne ki?" diye sordu ve zarfın içindeki ince kâğıdı çıkardı, yazıların üzerinde gezdirdiği gözleri Murat ismine takılı kaldı. kahvaltı hazırlama esnasında nasıl olduğunu soracaktı, içinden geçirdiği adamla ilgili bir gelişme mi vardı yoksa?

Cesur Kadıoğlu masumane ifadesini koruyarak, "Hastane faturası," diye yanıtladı, dudağının kıyıları bastırdığı gülüşü yüzünden tir tir titriyordu.

Niyeti neyse anlamadı Zeyno ama korkutucu olduğu konusunda hâlâ aynı düşüncedeydi. "Tamam da bana niye verdin?"

"O faturaları sen ödeyeceksin, Ruze!"

Sersem ifadesi ödeyeceği bilgisi verildiği anda yok oldu, kocasına dikkatle mavi harelerini gönülsüzce kâğıda çevirdi ve faturayı detaylı inceledi. Cesur'un ifadesinden daha korkunç olan faturayı okuduğunda ilk tepkisi yuhalamak oldu. "Yuh! Bu nasıl fatura?"

Ölçüsüzce davranan karısının yüreğine indirmek üzere fütursuz açıklamasına omuzlarını silkerek devam etti, ilave ettiği her cümle korkunç gerçeği faturadaki sayılar kadar katlıyordu. "Ben çalışanlarımın sağlığına önem veririm. Murat vip odaya yatırıldı, bu süreçte hiçbir şey de ondan eksik olmadı. Şovun sayesinde bir ay boyunca çalışamayacağı için bu ayki maaşını da sen ödeyeceksin."

İlkay ikinci zarfı uzattığında bir fatura daha ortaya çıktı.

"Bu da sabah sen uyurken patlattığın camın ve ustanın faturası."

Şaka olmasını umarak, "Cesur benim param yok," diye sitem etti Zeyno. Restorandan apar topar götürüldüğünden bu yana hususi eşyalarının hiçbiri yanında değildi.

Küçük bir burun çekişinin ardından can sıkıcı tebessümüyle kabul etmeyeceğini bildiği öneriyi fütursuzca sundu Cesur Kadıoğlu. "Ağabeyinden borç alırsın."

Zeyno sertçe karşı çıktı. "Ölürüm daha iyi!"

Aralarındaki aurayı çözmeye kalkıştığı her seferde aklı karışan İlkay, bu defa aydınlanmış hâlde gülümseyerek onları izliyordu, Cesur çıkmasını istemese kalmaya devam ederdi.

Yalnız kalmaları fırsatçılıkta üstüne tanınmayan Cesur ağa için bulunmaz nimetti, aralarındaki bütün mesafeleri yıkan karısına doğru bir adım attı. "Bana nefes kesici bir öpücük verirsen sana borç veririm ama borç," diye muzipçe takıldı. "Faiziyle geri ödersin."

Önerisi isteğinden, isteği önerisinden beterdi adamın, Zeyno oyuna geldiğini kabul etmediğinden çabuk öfkelendi. "Sen şaka falan mısın?"

"Hayır, gayet ciddiyim. Bu arada kahvaltımızı nereye hazırladın?" laf arasına sıkıştırdığı sorunun yanıtı mutfak olunca adımlarını oraya yönelti Cesur, konuşması henüz bitmemiş olsa gerek karısının arkasından gelip gelmediği kontrol ederek masadaki yerini almıştı. "Sırf eve geleyim diye adamımı vurdun."

Laf sokuşturmak için beklemişti demek ki. "Evet, sen de bana ceza vermek için nezarette kalmama izin verdin," yargılayıcı bakışlarını üzerinden ayırmadan önce, "Vicdansız herif!" diye sözlerini tamamladı.

Fatura mevzusunun başına patlaması Cesur'un fırsatçı yanından geliyordu. Aksi hâlde asla böyle bir şeye yanaşmayacağına inanıyordu Zeyno.

"Aksine, vicdanın rahat olsun diye. Hem Murat'ın hastane masraflarını hem de bu ayki maaşını senin ödemene izin veriyorum. Merhametimi sorgulamak çok yanlış, değil mi şîne?"

"Hâlâ dalga geçiyorsun! Bunları ödemezsem ne olur?"

Ağzına yaklaştırdığı ekmeği çiğnemeden önce aldığı soru üzerine düşünür gibi yaptı. Akabinde ekmeğin üzerinden haşin bir bakış fırlattı. "Hastane sana dava açar ve bu sefer cezaevine kesin düşersin."

Durduğu yerde sinir krizleri geçirerek zevki yalnızca kocasına tattırmayacaktı Zeyno. Fatura olayının baştan sona bahane olduğu aşikârdı ancak tek taraflı kriz haksızlık olurdu. Cesur'un canını sıkacak ismi bilinçli bir şekilde dile getirdi.

"İyi, gider Azer'den borç alırım."

Ağzına attığı kuru ekmeği çiğnemeden bir çırpıda yutacak kadar kızdı Cesur, nefesini sakince dışarıya doğru üflediğinde yüzüne bakmadığı kadını ikaz etti. "Sabah sabah tadımı kaçırma."

İleri giderek kahvaltıyı kocasının boğazına dizdiğine az çok pişman oldu. "Hiçbir eşyam yok burada, nasıl ödeyeyim bunları?" sitemiyle onu yumuşatmaya dahası görmediği ayrıntıya dikkatini çekmeye çalıştı. "Bile bile damarıma basıyorsun, Cesur ya."

"Nezir ağa bir hastane faturasıyla batmaz. Kayınpederimin mallarını saymaya başlasam akşam olur."

"Kılıçhanlardan istemeyeceğimi biliyorsun."

Sözlerinin aksine alaycı inadını sürdürdü Cesur ve bakmadığı camı işaret parmağıyla gösterdi. "Camın faturasını unutma."

"Şimdi şuraya oturup delireceğim!" narasıyla delirdiğinin haberini saldı. Kızgın avuçlarıyla kocasını tutup sarsarak oyuna son vermesi gerekiyordu Zeyno'nun. "Tek bir kuruşum yok, nasıl ödeyeyim? Borç alacağım tek bir kişi var, onu da biliyorsun..."

"Huzuru bozma diyorum, Rozerin!" deyip son kez ikaz etti Cesur, son kez unutmak için direndiği adamla yarım saat sonra aynı masaya oturacağı için duyduğu öfkeyi yok sayarak karısını uyardı. "Daha bana o iki ayın hesabını vereceksin. Bunlar çekeceklerinin yanında hiçbir şey."

Ah, henüz ceza faslına da mı gelmemişlerdi? Öyleyse Zeyno'nun sabır kotasını ve metanetinin bir kısmını Cesur ağanın uygulayacağı cezaya ayırması gerekti yoksa boşanmamak için direnen fakat farklı lanse eden karı koca birbirinden kaçacak hâle gelecekti.

Elinde duran faturaları tezgâha fırlattı, "Bak beni tehdit etme, bu sefer de diğer kolunu sakat bırakırım, seni vururken gram acımam," diyerek meydan okudu. Böyle yaparsa cezadan da kaçabilirdi.

"Ona ne şüphe," derken çatalıyla sandalyeyi işaret etti. "Hadi, çayları doldur, iki medeni insan gibi kahvaltı edelim. Kahvaltıdan sonra faturaları nasıl ödeyeceğini düşünürsün."

Aralarını bozmamak için lafını ikiletmedi, Cesur'un kavgayı uzatmama huyunu benimsemişti, aslında öyle olmasa anlaştıkları anlar bir elin parmağını geçmeyecek kadar nadir olurdu. Çayları doldurup karşısına geçtiğinde sinir bozucu bakışlarıyla bir nidayı daha koparmamak için kendiyle mücadele etti.

"Koskoca Kılıçhan Aşireti'nin kızı o küçük borcu mu düşünüyor?"

Başlangıç düğmesine basan Cesur Kadıoğlu'nun durmaya gönüllü olmamasını elbette anlıyordu, Zeyno'nun canını sıkan, bu zevkin tek taraflı olmasıydı. "Uğraşma benimle, faturayı bana kestiğin için sana küsüm."

Ağzının içine sessizce kıkırdadı Cesur. "Ferman ağanın eli oldukça açıktır."

İttifak kurdukları üzerine hiç konuşmamışlardı değil mi? Küslüğü şaşkınlığa doğru yol aldı. "Tabii, sen daha iyi bilirsin," kinayesi derin, ifadesi hissettiği şaşkınlığın hafif izleriyle doluydu. "Nasıl benden sakladınız?"

"Neyi karıcım?"

Anlamazdan geldiği barizdi.

"İttifak kurduğunuzu, ağabeyimin etrafımda olduğunu, benden nasıl saklarsın?"

"Neden anlatayım?"

"Neden anlatmayasın? Mutlu olurdum."

"Ben mutsuzken mi?" diye sordu karısını istihzaya alarak. "Hadi oradan şine!"

Zeyno yüzünü buruşturdu. "Vicdanını Ferman'a mı bıraktın?"

Kahvaltısına ara verdiren uzun soluklu kahkahasını Ferman'a söyleyeceğini belirterek bitirmiş, akabinde sohbetin seyrini değiştirerek daha günlük konuşmalara kaydırmıştı.

Cesur konferans için geç kaldığını fark edene dek sohbeti sürdürmüş. Zeyno'nun güldüğü her anı aklına, kalbine, ruhuna kazımıştı. Aklına gelince küslüğü sürdüren, unutunca da güldüren zamansız ve farklı bir kadındı. Bu denli uzak kalmalarına sebep olan herkesi yakmak için ayaklandı.

Çay bardağını avuçlarken ona meraklı gözlerle bakan karısına gerginliğini hissettirmemek için içtenlikle gülümsedi. Doymadığı dudağına uzanıp zevkle öpücüğünü kondurdu. "Odamda bir iki saatlik işim var. Hemen halledip yanına geleceğim. Sen de bu sırada faturayı nasıl ödeyeceğini düşünürsün," diye haberi verdi, uzaklaşmadan önce alnına dudağını bastırdı.

"Bir çıkış yolu bulacağından oldukça eminim."

"Eminsin tabii, eline düştük ya."

"Akıllı kadınsın vesselam."

Yalnız kaldığı mutfak masasında derin düşüncelere daldı Zeyno, ne yapabilirdi? Cesur'un duruşu mesaj içerikliydi, planı neyse çözüp adımlarına ayak uydurmasını istiyordu. Yahut plan falan yoktu, sırf heyecan yaratmak için o faturaları ödemeye zorluyordu.

"Aklını çalıştır, Zeyno... Aklını çalıştır kızım..." Kendi kendine konuştu, şakaklarına parmak uçlarıyla hafif masaj yapınca kocasının sevdiği bir şey yapmasının daha etkileyici olacağına kadar verdi; aklını başından almalı ve o an mutlu olmalıydı.

Beraber geçirdikleri vakitler o kadar az, sevgi duydukları nelerse bilgiden o kadar yoksunlardı ki Zeyno neyle mutlu olacağını bulamayacağı kaygısı güdüyordu.

"Cheesecake!" diye bağırdı kafasını hızla kaldırırken. Dilinin ucuna aniden gelen yanıt kadını masadan fırlattı. Umutsuzluğunu yıkan heyecanıyla yerinde tepindi. Cesur cheesecake çok seviyordu. Eski evdeki saldırıdan sonra ondan yapmasını istemişti.

Malzemeler evde olduğu sürece işi kolaydı, bir de market alışverişini bekleyemezdi. Masaya dokunmadan önce malzemeleri kontrol etti, dolapta ek-

siksiz bulunması büyük şanstı. Zeyno dokunmadığı masayı aceleyle topladı. Elini çabuk tutmalıydı, Cesur yukarıdaki işlerini bitirmeden pastayı bitirmesi gerekiyordu.

Pasta için önden hazırlıklarını yaptıktan sonra işe koyuldu. Arada gözleri kapıya çarpıyordu. Cesur'un gelmesini istemiyordu. Her şey bitince kendisi yanına gitmek istiyordu. O zaman borcunu ödemiş olacaktı.

Titizlikle hazırladığı pasta bir saatini almıştı. Dolaba yerleştirdikten hemen sonra mutfağı tekrar temizledi. Dudağına peyda olan gülümseme silinmemek üzere yerleşmişti, Cesur'un ne yaptığını öğrendiği an vereceği tepkiyi heyecanla imgeledi, haşin elalarının nasıl eriyerek üzerine aktığını düşününce kasıklarına tekme yemişçesine sarsıldı. Pastadan sonra onu mutlu etmek için ikinci, esasında en etkili yola da başvuracaktı.

Önceliği fatura mevzusunun kapanması...

"Eh... Pasta karşılığında borçları ödersin artık, ağam..." Kendi kendine kıkırdayarak mutfak kapısına ilerledi. Alelade gelişiyle kapının önünü kapatan kocasını görünce kendini son anda frenledi Zeyno.

Tam zamanında gelmişti, şeytani sırıtışı çehresine milim milim sirayet etti.

"Oldukça mutlu görünüyorsun, Ruze korkmalı mıyım?"

"Bilmem," derken sağ omzunu silkti. "Çıkış yolumu bulmuş olabilirim."

"Öyle mi?" Sesi düşünceli olduğu için boğuk çıktı. "Nasıl ödeyecekmişsin?"

"Anlaşma yapacağız."

"Hmm..." diye mırıldandı ağır ağır. "Anlaşma ne?"

Kabul etmemesi ihtimal dâhilinde değildi, hoş, heyecan yaratmak için Zeyno'yu harcayabilirdi de. "Borcumu ödeyecek ve sana hiçbir borcumun kalmadığına dair söz vereceksin," diye anlaşmayı kendinden hayli emin edasıyla bildirdi. "Sonra sana yaptığım sürprizi öğreneceksin."

"İşte şimdi ne bulduğunu merak ettim," dedi heyecanla, belinden kavradığı kadını kendisine doğru çekti. Dibinde durmadığı sürece Rozerin Zeyno ile aralarındaki bütün mesafelerden nefret ediyordu Cesur.

Zeyno itiraz etmeden kollarını kocasının boynuna sardı, ağzının içinde minik kıkırtılarıyla güldürdüğü adamın kulağına doğru ayakucunda yükseldi. Cesur kadar heyecanlıydı çünkü özel ve fazlasıyla kişisel bir andı. İnce ruhunu Cesur'a kanıtlamaya çalışabilirdi fakat az sonra onu öğrenecekti.

"Ruze'n sana en sevdiğin limonlu cheesecake yaptı, ağam."

Kafasını geriye yatırarak Cesur'un ilk tepkisini yakalamaya çalıştı, yakışıklı yüzündeki hayret ifadesi başardığının kanıtıydı. Zeyno bu anı kaçıramazdı, mavi hareleriyle çehresini okudu, hayreti şefkatle harmanlanana dek

konuşmadı. Başarılı hamlesinin yalnızca başarıdan ibaret olmadığını, kalbe dokunur olduğunu da tekrar anladı. Seni önemsiyorum, diyordu Rozerin. Şimdi önemsediği adama anlaşmanın devamı niteliğinde haşin bir teklifte bulundu: "Borcumu ödersen," dedi kendini ona doğru bastırarak. "Sana tarlını veririm."

Cesur Kadıoğlu çok nadir zorlanırdı bu kadına karşı. "Gerçekten yaptın mı?" diye sordu, hayreti ve şefkati bastıran arzuya kapılmadan önce tekrar duymak istedi. Önemsenmek duygusunu hiç yaşamayacağını zannettiği kadın tarafından tadıyordu.

"Hı hı... Dolapta seni bekliyor, yarın yesen daha iyi olur, dayanamazsan birkaç saat bekle en azından. Çok güzel olduğundan emin ol."

"Borcunu ödenmiş bil, güzelim."

Sözlerinin sonrası yoktu, uzanıp dudaklarına sarıldığında zaman Zeyno için durdu ve zihni boşaldı. Yalnızca Cesur ve onun tarafından kuşatıldığı salt gücü vardı. Ziyadesiyle verdiği karşılık onu daha sıkı sarmasını tembihledi yoksa düşecekti. Ona ait olmayı özledi Zeyno. Tadını hissetmeyi ve dibine kadar yaşamayı özledi.

"Bu hissi çok fazla özlemiştim..." dedi küçük bir duraklama arası vererek. Nefeslerinin birbirine karıştığı anda duraklamadan nefret eden Cesur, boynunu yakalayıp bir daha kopmaması için daha sıkı tutarak mabedinde kaldığı yerden devam etti. Avuçlarını dolduran baldırlarını öyle kuvvetle sıktı ki Zeyno ağzının içine inlediğinde Cesur da onun arkasından inledi.

İki ayrı insan bedeni değilmiş gibi bütün olmuşlardı, onları bundan sonra ayıracak hiçbir kuvvet yoktu. Cesur ağa onu istediğinde öpecek, Rozerin Zeyno da dilediği kadar karşılık verecekti.

Alt dudağını tüm gücüyle emen Cesur Kadıoğlu, karısı kollarında büzüşene kadar durmadı. Zeyno'yu sonrası için hazırlıyordu ama bu kendi için dayanılmaz bir şeydi. Kasıklarının sertleştiğini hissettiğinde gün ortasında hazır olduğunu kabul etti.

"Siktir lan!"

Büyülü anlarını katleden kükreyiş, Zeyno ve Cesur'u birbirinden koparan ilk sebep oldu, Cesur'un arkasında kalan ses her kiminse onları yakmak için gelmişti sanki. Zeyno kim olduğunu bilmediği için Cesur'un arkasına saklanırken, kocası yakalandıkları için sinirlendi.

"Şivan ne ara geldin?"

Zeyno ismen bildiği ve hiç görmediği Şivan Kadıoğlu tarafından basılmaya hazır değildi, tırnağını kocasının sırtına gerginliğinden geçirerek canını yaktı. Hak etmediği her şeyi son bir yılda yaşamıştı ama hiçbiri bu kadar

utanç verici değildi. Herkesin ondan nefret ettiği gerçeğini kabullenmişti lakin yüzleşmeyi hiç istememişti.

"Ben salondayım... Toparlanınca gelirsiniz."

Şivan gözden kaybolana kadar Zeyno kocasının arkasından çıkmadı, nasıl bir adamla yüzleşeceğini bilmemek tahmin etmekte zorlamazdı fakat sorun Zeyno'nun nasıl üslup sergileyeceğiydi.

Ne yapacaklarını sormak istediği kocasına buruk ifadesiyle döndüğünde Cesur onu ürküten hamlesinde kolaylıkla bulundu, utancı örtbas eden sersemliğe teslim oldu Zeyno. İhlal etme konusunda kafa dengi adamla evlenmiş olduğundan şimdi emin oldu kadın, zira kaçma fırsatı tanımayan kocası erişilmez gücünü zevkle sergilediği öpücüğü için çenesinden yakalayıp öpmeye çalıştığında aksi düşüncelere yer bırakmadı.

Kardeşi tarafından basılmamış gibi kayıtsız davranmasına inanamayan Zeyno çığırarak geri çekildi. "Ne yapıyorsun, Cesur?"

"Hep yarım kalıyoruz, bu sefer fırsatım varken devam edeceğim."

"Kardeşin içerde... Kardeşin bizi yakaladı, farkında mısın?"

"Umurumda değil!" diye kestirip attı, basılmak önemsiz bir mevzuymuş gibi radarına almadan yalnızca karısına ve hissettiği duygulara yoğunlaştı. Şivan'ın gelişi yarım kalacaklarının habercisiydi. İmkânları varken ayrı geçirdikleri her gün için telafi edecekken neden pişman olacakları mesafeleri koruyorlardı?

Geri çekilmeye davranan karısını mutfak kapısı ve vücudu arasında sıkıştırarak engelledi, yarım kalan öpücüğü tamamlamak suretiyle ıslak dudaklarını öptü; küçük fakat yoğun öpücükler Rozerin Zeyno kendini sunduğunda iştahlı ve sert öpücüklere dönüşerek ikiliyi zorladı. Yalnız geçirdikleri zamanda onları bu denli zorlayan da tenleri birbirine yeni kavuşmuşken aniden kopmaktı.

Kasıklarına vuran zevk dalgaları doyumsuz adamı ileriye gitmesi için gazladı. Durmak zorundaydı, bu güzel anı bozup yumuşak teninden, kendine has kokusuyla aklını başından alan kadının güzel dudaklarından kopmak zorundaydı. Gönülsüzce dudaklarından kopup, "Şivan gittiğinde devam ederiz," diye mırıldandı, hızını alamayınca ıslak dudağını son kez öptü. "Odamızda..."

Zeyno durmayacağını anladı, kapının sertliği ile kocasının güçlü vücudu arasında ezilmekten pek hoşnut kalarak, özlemini sakınmayan adama vücudunu ağır ağır sürterek, "Bana olan özleminden yanmışsın, çok belli!" dedi şeytanice sırıtırken.

Sürtünen kadının yarattığı hissin etkisiyle boğuk boğuk inledi. "Yakmasaydın!"

Yanan sadece Cesur değildi, ne varki Zeyno kendi rengini de gün yüzüne çıkarmadı. İstenmenin şımarıklığını yaşamak dile getirmekten daha zevkliydi. "Şivan..." diye söze girdi aniden. "Ailene haber verir mi? Ya da Ferman bunu öğrenir mi?"

Aynı soyada sahip olmalarına rağmen kendini ait hissetmediğini bu sayede kocasına belirtti. Onların kabul etmediği bir tarafa Zeyno'da farkında olduğunun ve düzelmeyeceğinin mesajını veriyordu.

Hazzın etkisiyle ağırlaşan ela gözleri mevzu ailesine geldiğinde büyüdü. "Korktuğun şey annem mi yoksa Ferman mı?"

"Korkmak değil..." diye düzeltti hemen. "Kabul etmeyeceklerini bilmek daha imkânsız kılıyor. Şimdilik kimse bizi bilsin istemiyorum, en azından bir çıkış yolu bulana kadar..."

"Bulacağız," dedi bırakmadığı çenesini başparmağıyla okşarken. Onları basan kardeşiyle oturup adam akıllı konuşması gerektiği için yanına geçmeleri gerekiyordu. Karısının elinden sıkıca tuttu, adımlarını beraber salona girmek üzere attılar. Birbirlerinden güç aldıklarını hissediyorlardı.

Şivan'ı koltukta beklerken masada, üzerindeki aksesuarı dalgın hâlde kurcalarken buldular. Sakin görüntüsüne aldanmaması gerektiğini bilen Zeyno onunla göz teması kurmaktan kaçındı.

Sırtına bakınca Cesur'u görüyordu Zeyno. Ağabeyi kadar cüsseli olması da ondan bir parça almıştı.

"Neden geleceğini haber etmedin? Ya da içeriye girerken kapıyı çalmadın?"

Aksesuarı incelerken alayla gülen Şivan, "Ağamızın ne sakladığını merak ettim." diyerek bakışlarını ilgilendiği objeden uzaklaştırarak ağabeyine çevirdi. "Merakım beni doğru kapıya getirdi."

Ağabeyini yargılayan kahverengi gözleri aheste aheste Zeyno'nun üzerine kaydı, merakını gidermek istediği için baştan aşağı inceledi. Zeyno, Kadıoğlu ailesinden kimseye benzetemediği bu adamın onlar gibi bakmadığını daha ilk bakışta idrak etti. Nefret dese değildi, anlayış dese imkânsızdı. Belirsiz, aynı zamanda korkutucuydu. Kahverengi hareleri yüzündeki *deq*lere geldiğinde duraksadı, Zeyno gözlerini ondan ayırmadan yansıtacağı her tepki için anı kolladı.

Şaşkınlık ilk tepkisiydi, sonra kendini açık ettiğini hissederek yeniden sakin ve belirsiz görüntüsüne döndü Şivan. Fakat Zeyno isteğini almıştı.

"Bir düzeni yıkan Rozerin Zeyno sensin ha!"

Doğrulamak için ağzını açtığında Cesur'un susması için verdiği işareti aldı, elini sıkması susmasına işaretti, bunu başka yöne çekmesine de gerek yoktu.

Oturmaları gerektiğini düşünen Şivan, masanın diğer tarafındaki sandalyede yerini alınca karı koca hareketlendi. Cesur sandalyesini çekince Zeyno sessizce oturup ellerini kucağında topladı.

Hiç tanışmadığı adamın karşısında mücrim gibi titremeyecekti lakin onlara yaşattıkları için duyduğu utanç özgüvenini korumasının önüne geçiyordu.

"Burada olduğumu nasıl öğrendin?"

Yanına oturan kocasının sıkıntısını saklamak için nasıl direndiğini görebiliyordu. Zeyno kucağında topladığı elini çözüp gizlice kocasının bacağına dokundu ve ona destek olmak için hafifçe sıktı. Sakin ve çözüm odaklı bir açıklama için kendinde kalması gerekiyordu, üstelik Zeyno'nun yanında olduğunu bilmesi...

"Dün koşarcasına şirketten çıktın, odana girdim ben de ne oluyor diye. Gizli kamerayı açık bırakmışsın, sonra ne göreyim," dediğinde sakin bakışları hayret ifadesini ağırlayarak yeniden Zeyno'ya yüklendi. "Yengem bu sefer de adamlarımızı vuruyor."

Yengem derken ki kinayesi, yaptığı akıl almaz davranışı dile getirmesi ve bunu bizzat izlemiş olması Zeyno'yu allak bullak etti, kafasını utancından önüne eğerek her şeyi kabul ettiğini ilk defa belli etti. Onu tanımayan Şivan için anlamsız olabilirdi ama başkaldırdığı herkes Zeyno'dan bunu beklemediği için pekâlâ şaşırırdı.

"Cesur yaptığın şeyin kabul edilir yanı yok. Bu..." dedi, gizli birliktelikerini vurgulayarak, "Yaptığınız şey çok yanlış!"

Yüzüne bakmadığı kocasının homurtusunu duyunca Zeyno bacağına tırnaklarını geçirdi, yanlış hamle sonlarını getirirdi.

"Kan davası olmasın diye hayatımı karartmışsam, Şivan," dedi özellikle vurguladığı olayın ne denli yıkıcı olduğunu anlaması için kafasını ağır ağır salladı. "Düzeltmek için de ne istersem onu yaparım."

"Annem deli gibi onu arıyor. Seni bile karşısına alıp tehdit..."

"Şivan!" diye sertçe ikaz etti Cesur, geçmişi masaya yatırmasını engelledi. "Ne yapacağıma ben karar veririm. Hükmümü sorgulama."

Susturulmayı hazmedemeyen Şivan sakinliği bıraktı, çattığı kaşları neredeyse gözüne girecekken ağabeyine sesini yükselterek karşı çıktı. "Hüküm toplu verilir, Cesur ağa. Hiç kimse o kadını istemiyor!" diye apaçık ilan etti. O kadın derken yüzüne bakmadığı Rozerin Zeyno'nun değersiz ve hiç olduğunu vurgulamaktan da kaçınmadı. "Cevabımızı açık açık duymak istiyor musun? Rehma da dâhil hiçbirimiz onu kabul etmiyoruz!"

Değersizleştirilmeye dayanağı kalmamıştı Zeyno'nun, zaten bundan sonraki hesaplaşmanın yalnızca onun varlığına yönelik olduğu barizdi. İstenme-

diğini elbet biliyor, hiç kimsenin onu kabul etmeyeceğini, gördükleri an onu öldürmek için açık arayacaklarını biliyordu.

İstedikleri gibi gitmek yerine son demlerini sevdiğini anladığı adamla geçirmek istiyordu. Ensesinde kazınmış ölüm fermanının bir daha silinmeyeceği gerçeğiyle yaşamak zorken, sevdiği adamdan da sırf bu yüzden bir kez daha ayrı kalmayacaktı.

Cesur Kadıoğlu ile mutlu olmak istiyordu. Yalnızca Cesur'un onun yüzünden kardeşiyle kavga etmesine razı değildi, ona çarpılan kapıların sertliğine de şahit olmaya hevesli değildi.

Boğucu atmosferden olabildiğince hızlı kaçacaktı, bu yüzden yerinden müsaade istemeden aniden kalkarak iki adamın da dikkatini dağıttı. Şivan'ın çarpıcı bakışlarını görmemek adına kocasına doğru boğuk sesiyle konuştu. "İkiniz konuşun lütfen, ben aşağıdayım," diyerek gideceğini belirtince Cesur durdurmak için elini tuttu, Zeyno nazikçe elini elinden kurtardı. "Lütfen..." diye rica etti. Onu en iyi anlayan kocasıydı ve onun iyi niyetine sığındı.

Sandalyeyi düzeltmeden soluksuz adımlarıyla yemek odasını ve salonu geçti, kapıya varmasına iki adım kala Şivan'dan nefes kesici bilgiyi aldı.

"Yadê Keje ondan boşanana kadar onu koruyabilirsin, dedi. Onun dışında onu koruma hakkına sahip değilsin. O da kan davası bize sıçramasın diye. Sen korumanın daha çok ilerisine gidiyorsun, Cesur."

Kocasının cevabını duymamak için adımlarını daha da hızlandırdı. Evlenmelerini sağlayan, hükmü vererek en başından torununu Zeyno kadar yakan Keje Kadıoğlu'nun, Zeyno ölmek istediği zaman bile bu evliliğin bozulmayacağını söyleyerek bütün çıkış kapılarını kapattıktan sonra elini eteğini çekmesini affedemedi. En büyük dayanağı gidince devrilmişti Zeyno, basamakları bitik durumda inerken de onu nasıl kaybetmiş olduğunu düşündü.

Ferman Kılıçhan'ın, Zerda Kadıoğlu'na silah kaldırdığını çabuk unutuyordu...

Ne hevesle ineceği odaya gözü yaşlı girdi Zeyno, kapattığı kapıya sırtını dayadı, yaşların yanağına sızmasına müsaade ederek gözlerini yumdu.

"Kimin kaldı, Zeyno..."

Bağrını yakan gerekçelere kanıp yazgısını yazanı mı unutacaktı Zeyno? İçinden taşıp yükselen nidayı kırık gönlüyle kopardı. "Allah'ım... Benim ondan başka kimsem yok ki..." deyip ellerini semaya doğru kaldırdı. "Kadere inancım sonsuz... Yalvarırım beni onsuzlukla sınama... Senden gelen her şeye razıyım, Rabbim," diye fısıldadığında başı avucunun içine düştü. "Gelecek olan senden gelsin, kullarından değil. Senden gelen her şeye razıyım... Beni geri çevirme..."

Yakarışı içten olunca inanç daha güçlü oluyordu. Zeyno yakardığı gücün

her şeyden üstün olduğunu biliyordu, ne olursa olması gerektiğini bildiği gibi...

Yaslandığı kapıdan ayrılarak karyolaya ilerledi, cenin pozisyonu aldığı yatakta beyninde çığıran cümleleri susturmak için gözlerini kapattı tekrar. Cesur'a dair anılarına dalış yaparsa Şivan'ın sesi kesilir miydi? Ne de olsa Şivan ağabeyinden etkili değildi.

Yukarıda kardeşiyle konuşmak isteyen adama haksızlık mı etmişti buraya saklanarak? İlk defa kaçtığını hissetti Zeyno. Ama ya kalsaydı ve Şivan öfkesi yüzünden saçmalasaydı?

Hoş anılar biriktiremeyecek kadar bulanık hayatın ekseninde dönmüşlerdi, Cesur ile yaşadığı güzel anları toplamaya kalkışsa elleri bomboş kalırdı Zeyno'nun. Avuç içinde okşayacağı özel anları yoktu.

Olduysa da ya öncesi kavgaydı ya da sonrası ayrılık...

Yatağa binen ağırlığı sezince gözlerini hızla açtı Zeyno, ne olduğuna bakmaya gerek kalmadan yanına uzanan güzel adamın karnını saran kolunu gördü, yan tarafına dönerken, "Cesur?" diye seslendi. Ne çabuk gelmişti... Biriktiremediği anları için savaşan kocası kardeşini ne çabuk ikna etmişti.

Yanaklarına öpücükler kondururken sessizce mırıldandı. "Hmmm..."

"Şivan gitti mi?"

"Evet, sana selamlarını iletmemi istedi."

Zeyno gözlerini abartıyla devirdi. Alakasız her noktada hafifletecek bir şey buluyordu. "Dalga geçme, ne dedi?"

Ciddiyetini kavrayınca alaycı tavrından uzaklaşan Cesur, "Beni anlaması için konuştum sadece," bu sırada şakağına öpücüklerini kondurup duruyordu.

"Ne zamandır burada?"

"Buraya gelişimizin üzerinden bir hafta geçmeden gizlice geldi, o gelince Rehma döndü, seni bilmemesi için hep işlerle oyaladım fakat geç kaldık. Seninle olduğumu sadece Rehma biliyordu, şimdi Şivan öğrendi, dolayısıyla Siyabend de öğrenecek."

Temkinli davranamadığını Şivan'ın ansızın gelişiyle öğrendi. Kara listeye adını yazdıran Rozerin Zeyno, suçsuz adamı vurarak kalan son şansını da kendi elleriyle yok etmişti. "Yine her şeyi mahvettim, değil mi?"

"Şivan sadece kızgın, zamanla kızgınlığı geçer ve bizi destekleyen kişilerden biri olur, merak etme."

Göz göre göre yalan söylüyordu. Mahvedişleriyle yıkan kadını kandıracağını sanıyordu. "Ne desteklemesi!" diye karşı çıktı, anlık öfkesi kabullenilmediğini dile getireceği için dindi. "Kimse kabul etmiyor, Rehma bile!" deyip kocasına kederli gözlerini isteksizce çevirdi. "Belki de yanlış yapıyoruz..."

Kendini boşa yorduğunu ifade eden Cesur, onu hâlâ dinlemiyor, koku-sunu içine çekerek ilgisinin çok başka konular olduğunu beyan ediyordu. "Öyle tabii..." diye geçiştirdi.

"Cesur beni dinliyor musun?"

Hayır... "Tabii ki..."

Zeyno'nun taktiği odaya kaçmaksa Cesur'unki de teniyle ilgilenmekti. Cesur Kadıoğlu yine ondan bir şeyler gizlemek için kaçış taktiği deniyordu. Zeyno bu defa sessiz kalmadı, kollarından kurtularak yataktan indi.

Ayaklarının üzerinde durduğunda savrulan saçlarını öfkeyle geriye itterek yana doğru yatan kocasına sitem etti. "Ne dinlemesi ya... Yanlış yapıyorum diyorum, öyle tabii diyorsun."

Söylediklerinin arkasında olduğunu belirtircesine gözlerini kırpıştırdı. "Onlara göre yaptığımız yanlış zaten, doğrusu ne ise sana onu söylüyorum, güzelim."

"Bu ilgisiz tavırların beni kanser edecek!"

Cesur aralarındaki mesafeyi ela hareleriyle ölçtü, sonuçtan memnun kalmadığı için bıkkınlıkla nefesini üfledi. "Yanına gelirken hayal ettiğim kesinlikle bu değildi."

"Kıyamet kopuyor."

"Kopsun, güzelim," dedi ilgisiz tavrını sürdürerek. Akabinde ne yapmak istediğini anlamayan karısının yanına varmak üzere yataktan çıktı, ânı mahvetmeye daha odaklı olan kadının dibine varana kadar durmadı. Sitem etmekle ilgilenirse kendileri için ne yapacaklardı? Zamanları az, destekçileri yokken ânı kaçırmanın ne gereği vardı? Kollarını avuçları arasına alıp kendine gelmesini ister gibi hafifçe sıktı.

"Ruze... Şu an sana odaklıyım, tamam mı? Şu an kaçırdığım aylara, günlere ve saatlere odaklıyım. Hepsi siktiğim hayatına girince zaten konuşuluyor, bırak da tek kalınca doyasıya tadını çıkartalım. Ucunda ölüm olsa bile bir şeyler yaşayıp gidelim, tamam mı? Keşke kalmasın hayatımızda."

Şivan gelmeden önce Zeyno tam da bunu istiyordu, kendi hatası şartları zorladığından hayatları başkalarının ağzından çıkacak söze bakar olmuştu. "Benim yüzümden ailenle aranın bozulmasını istemiyorum. Kardeşlerinin sana sırt çevirmesini istemiyorum. Karşında durmalarını..."

Cesur ağa evhamını bitiren öldürücü hamlesinde bir kez daha bulundu ve sözlerini ağzını ağzına kapatarak bitirdi. Artık sözlerin de hükmü yoktu. Sıcak temas, aylar sonra buluşacak tenleri ve birbirine karışacak nefesleri vardı.

Mutfakta yarım kalan her şeyi devam ettirecek öpüşme Cesur ağanın arzusuyla başladı, affetmediği kadını talan eden dokunuşlarıyla, ağzının içine

inleten dil darbeleriyle sürdürdü. Cesur onu acıttı, Ruze acıtan her noktayı iyileştiren şefkatli öpücükleriyle karşılık verdi. Cesur zorladı, Zeyno onu kabul ederek istediği ân için cesaretlendirdi.

Yoğunluğun içinde esrik kalan Rozerin Zeyno kendini kocasına bıraktığında, Cesur onu cezalandırmak için geri çekilerek öpüşmelerine ara verdi. Arzudan ağırlaşan gözleriyle kadının güzel yüzünü inceledi, gözyaşı *deq*ini uzun uzun öptü. Her şey şimdi daha anlamlı daha doğruydu. Onu öperken Şivan'ın sesi kulaklarında yankılandı:

'Şimdi Siyabend'in ne demek istediğini anlıyorum. Cesur ağanın neden yandığını Rozerin Zeyno ile tanıştığında anlayacaksın, demişti. Haklıymış, bu güzel kadın olmanın ötesinde bir şey, Cesur.'

"Beni anlamalısın," diye devam etti Zeyno, nefes nefese kalmasına rağmen sesini kesen kocasına inat konuşmasını sürdürdü.

"Hayatını mahvettim zaten."

"Düzelt o zaman, düzeltmek istiyordun!"

İhtiras onları yakıyorken kimseyi konuşmak istemiyordu, sırtına doğru bıraktığı saçları boynuna erişimini kolaylaştırdı, öpmek için tutuştuğu narin tenine dudaklarını hafifçe değdirdi, huylandırdığı kadını giderek arzuladığı için dayanamayacak noktaya geldi. Tüm gün kollarının arasında arzudan nefesleri birbirine karışırken bir an sonra huzur içinde dinlenmek istiyordu. Umuyordu ki Zeyno istediğini ona verecekti. Çünkü onun yangını tek kişilik değildi.

Titreyen dizleri ikisini taşıyamaz hâle gelecekti, Cesur için dayanak, Rozerin Zeyno'nun rahat olması için bir şey lazımdı, ayakları ikisini aynalı uzun rafa doğru sürükledi.

Üzerindeki süsün devrilmesini, düşüp kırılmasını görmeyecek kadar çıldırdı Cesur. Onu özlediğini inkâr etmemişti ama bu denli yandığını da kendisi bilememişti. Gövde gösterisi kasıklarını ağrıttığında Cesur çoktan kaybettiğini anlamıştı. Onu Van'a giriş yaptığını duyduğundan bu yana çok istiyordu.

Kalçası rafa değen karısı, sarılmaları yetersizmiş gibi kasıklarına sürtününce ikisi aynı anda inledi.

"Çoktan bu duruma gelmişken durmak hata olur gibime geldi," diye bıyık altından gülümsedi Cesur.

Gömleğinin düğmelerini çözerken, "İstersen şansını dene, sana merhamet gösteririm," dedi Zeyno bir nefeste. Tehditkâr tavrını boynundan bir ısırık aldığında da sürdürdü. Gömleğini üzerinden çıkarıp özlediği tenini gözlerine resmettiğinde de.

"Gösterecek misin gerçekten?"

"Benden kuşku mu duydun, ağam?"

"Siktir!" diye parladı zevkle. "Ağam demeni delicesine özlemiştim."

Birbirlerini soymak için ufak bir ara vermiş ama bu sırada da her fırsatta yakıcı öpücüklerle tatmin etmişlerdi. İç çamaşırlarıyla daha erişilebilir olduklarında bedenleri bir bütün hâlini aldı.

Mutfak kapısının eşiğinde yarım kalan sevişmelerini bu andan sonra hiçbir şey engelleyemeyecekti. Cesur bacak arasında yerini aldığında heyecanla nefesini yüzüne üfledi.

"Kimin kimi yaktığından şüpheliyim artık."

Sataşan ve durmaksızın öpen kocasının aksine emindi Rozerin Zeyno. "Sen yanıyorken beni de yakıyorsun."

Ağzının içine doğru güldü Cesur, avucunun sıcağıyla kalçalarını sertçe sıktı, Zeyno öne doğru kavislenince alt dudağını ısırarak bıraktı. "Tam tersi olduğuna eminim şîne, inkâr edemezsin."

Zeyno, saldırıya geçen ama aynı zamanda o saldırdığında etkisiz hâle gelen kocasının göğsüne tırnaklarını geçirdi, gözünün içine baka baka tırnaklarını aşağı doğru kaydırdı. Bokserinin bitimine gelene kadar durmadı, elinin her hareketini yutkuna yutkuna izleyen Cesur ağanın sonrası için beklediğini biliyordu ve bunu lehine kullanmaktan çekinmedi.

"Her zaman çok güçlüsün, inkâr etmiyorum ama şimdi değil."

Haklıydı, haklı olduğunu biliyor ve bunu Cesur'un üzerinde korkusuzca kullanıyordu. Zevkten parıldayan ela hareleriyle ona pis bir bakış attı. "Seni altıma aldığımda da böyle konuş!"

Zeyno alt karnının üzerinde tırnaklarını gezdirdi, parmaklarının ucuna temas eden sıcak, terli teni doğru yolda olduğunu ve onun kazanacağını kanıtlıyordu ama dediği gibi olursa da kaybedecekti.

Bakışlarını ikisinin arasındaki eline kaydırdı. Cesur, kendini ona bastırdığında ve bacağının arasına sertliğini sürttüğünde sandığı kadar dirayetli olmadığını anladı. Güç gösterisinin zevkli olduğu kadar anlamsız olduğuna da inandı. Zevk ikisini uçurur, gösteriş yere çakardı.

Birbirlerine karışan uğultulu nefesleri Cesur dudaklarına sarıldığında kesildi ve öpüşmelerinin ağızlarının içine mırıldanan seslere dönüşerek hazzı güçlendirdi. Sutyenin kopçasını çözene kadar durmayan el ile bokserin üzerinde gezen el birbiriyle yarıştı.

Cesur ona abandı, Zeyno inleyerek onu çıldırttı. Cesur onu okşadı, Zeyno hile yaptı, bokserin üzerinden bir kalçasını okşayarak kendine daha çok bastırdı. İkisi aynı anda inleyince kimin yandığı yarışı sona erdi.

"Kim daha güçlü?"

"İkimiz..." dedi Zeyno nefes nefese. "İkimiz de güçlüyüz, ağam."

Hayal ettiği gibi bir günü bu yatakta yalnızca yumuşak tenini kızartana kadar geçirmişti Cesur Kadıoğlu. Arzusuna köle olmaktan da korkmamış, özlemek sözcüğünü lügatinde bırakmayana kadar hasretini gidermişti. Zaman zaman dokunuşlarıyla zaman zaman küçümsememesi gerektiği özel sözleriyle. Kelimelerin büyüsüne dün tamamıyla kapılmıştı çünkü Zeyno'nun büyüsü sözlerden daha büyük gelmişti.

Dünü tamamıyla karısına ayırmaktan kimseyle iletişime geçmemek telefon sesiyle uyanmasına neden oldu. Arayan Şivan'dı, cevap vermeye yetişemeyince, göğsünde yatan kadının uyanmamasına dikkat ederek tekrar aradı. Kardeşi saniyesinde cevap verdi.

"Şivan?"

"Babam aradı."

Sesindeki gerginlikten ürkmeli miydi? "Ne diyor?"

"İki gün sonra Van'a dönmeni bekliyor. Seni aramış ama ulaşamamış."

Küfrü aldığı haberin etkisiyle bastı, uyandırmamak için özen gösterdiği karısı kıpırdanınca bir küfür daha savurdu. Uyanıyordu. Rozerin'e yansıtmadan konuşmaya devam etti. "Başka bir şey dedi mi?"

"Hayır ama dönmen gerektiğini söyledi. Bir şey demedim, araman gerek."

"Arayacağım."

Aramayı gergince sonlandırdı. Şivan'ın babasına veya başkalarına anlatmadığını biliyordu ama babası onu neden çağırmıştı? Üstelik her şey bu kadar karışıkken. Başka kimin aradığına bakarken gözünü tek tek isimlerin üzerinde gezdirdi. Mahir ve Sabutay'dan önemli mesajı almıştı. Yanı sıra sevgili kayınçosu da aramıştı.

"Günaydın..."

Uykulu sesi işitince dudağının kıyısı hafifçe yukarı kıvrıldı, bütün gerginliğini sesiyle alan kadına döndü ve dün ısırarak kızarttığı yanağından öptü. "Günaydın, sevgilim..."

"Arayan kimdi?"

Mavi menevişlerinde boğulmaktan korkarken şimdi dalıp dalıp gitmek istiyordu. Onu üzen herkesi arkasında bırakarak hem de. "Metin aramış beni yine," diye geçiştirdi.

"Metin mi?"

Göğsünden kafasını heyecanla kaldıran kadının ifadesindeki özlemi uzun uzun seyretti. Metin kadar şanslı olamamış dahası Metin gibi bu şansı da kullanamamıştı. "Evet, sen gittikten sonra çok aradı, hep konuşmak istedi."

"Gerçekten mi?" heyecanını katlayan habere kayıtsız kalamıyordu. "Beni gerçekten sordu mu?"

"Beni çok zorladı, sana olan özlemimi dindiremediysem o sarı kafa yüzünden. Onunla konuşmak ister misin?"

"Çok isterim, Cesur. Onu çok özledim..." diyerek çenesini göğsüne yasladı, öpmeye doyamadığı güzel dudaklarını büzdü. Cesur neden büzdüğünü anlayamadan sebebi peşinden geldi. "Sen kalbimi kırdığın zaman Metin seni mutlu ederdi."

Cesur son söylediklerini duymazdan geldi ve telefonunu eline aldı. Annemaları hiç susmayan, bir hafta öncesine kadar da Rozerin'i soran küçük oğlunu aradı, telefonu hoparlöre alırken sabırla açmasını bekledi.

"Ağam nihayet açtınız telefonunuzu."

Susmuyordu ki... Karısının özlemiyle tutuşan adama balta vurup telefonu kapatıyordu. Ağam demesi de cabası. Cesur karısına bunlar senin marifetin dercesine telefonu işaret edince karısı kıkırdadı.

Metin'in bağırışı hoparlörden yükselerek yeni uyanmış çifti zorladı. "Cesur amca bir kadın sesi mi duydum ben?"

Önce karısını güvenceye almalıydı. "Neredesin, Metin?"

"Odamdayım, okula gitmek için hazırlanıyorum, amca. O kadın ses miydi? Sen yengeme ihanet mi ediyorsun?"

Telefona buz gibi bakış fırlatan Cesur, yanıt veremeden Zeyno telefona doğru atıldı. "Amcan beni aldatsa kabul eder misin, Metin?"

Güvenceye almak istediği kadın başına çuval geçirtecek hatayı daha dakikasında yapmıştı. Hoparlörden yükselen riskli bağırış Cesur'un aklını aldı.

"Rozerin yenge!"

Karısıyla aynı anda bağırarak küçük oğlanı uyardılar. "Metin sus!"

"Oha! Gerçekten sen misin?" diye daha heyecanla sesi çıktığında Cesur anında araya girdi. "Metin kimse duymasın."

"Tamam, tamam amca, odamın kapısını kilitledim. Zaten herkes aşağıda, kimse beni duyamaz. Yengem senin yanında mı?" diyerek inanamadığı gerçeği teyit etmek için tekrar soruyordu.

"Evet... Benim yanımda."

Birkaç saniye ses gelmedi. Karı koca merakla birbirini izlerken Cesur uzanıp dudağından bir öpücük aldı. Aradığı huzuru veren Rozerin tebessüm ederek onu mutlu ederken, Metin'in akıl almaz isteği hoparlörden duyuldu.

"Amca bizi yalnız bırakır mısın? Rozerin yengeyle özel bir şey konuşacağım."

Cesur'un bakışları karısından yavaş yavaş telefona kaydı, kaşlarını istem-

sine çarttı. "Ne konuşacaksın lan benim karımla?" diye karşı çıktı, bastıramadığı anlamsızlığı sesine yansıdı.

"Bilmenin lüzumu yok."

"Oraya gelirsem kırarım bacaklarını lan antilop!"

Yine bir telefon görüşmesiyle adamın sinirlerini geriyordu. Daha o Rozerin ile adam akıllı konuşamıyorken, Metin efendinin özel isteklerine ayak uydurmak zorunda kalıyordu. Neden böyle bir teklifte bulunmuştu?

"Ne kadar ayıp, amca! Biraz saygı duyup yengemle konuşmama izin verirsin diye düşünüyorum."

Dili yaşından büyük oğlanla savaşamayacak kadar savunmasızdı Cesur, ama Metin'in en büyük destekçisi karısıydı. "Şerefsize bak!" diye çıktı ki Rozerin telefonu elinden alıp Metin'in cümlelerini tekrarladı.

"Konuşmamıza izin verecek misin? Buna ikimizin de hakkı var."

İkiye bir kalınca istemeye istemeye yataktan çıktı, karısına bakmadan tuvalete girdi.

Dün ayrılmadığı sıcak tenden aniden kopunca boşluğa düştü Zeyno, ancak tatlı kıskançlıklarına da gülmeden edemedi. Cesur'un kapıyı kapatmasıyla onunla konuşmak için amcasına kafa tutan Metin'e ilgisini verdi.

"Neden bana amcamla boşanacağınızı söylemedin?"

Özel konusu bu muydu? Afallayan kadın küçük çocukla bu denli mühim konuyu nasıl konuşacağını, olayın hangi boyutunu öğrendiğini bilemediğinden en hafif cümlelerle geçiştirmeye çalıştı. "Bunları konuşmak için çok küçüksün, Metin. Seni çok özledim."

"Ben de özledim," haşarı hâlinden yoksun yetişkin bir oğlan gibi cümleler kurarak Zeyno'yu zorlamaya devam etti. "Ama siz amcamla çok iyi anlaşıyordunuz. Su savaşı yaparken çok eğleniyordunuz. Hem ben amcamın sana olan bakışlarını görüyordum..."

Sesini az önceye nazaran daha düşük ve tonsuz duydu. Heyecanı uçup gitmiş gibiydi. "Bebeğim... Biz aslında çok fazla anlaşmıyorduk... Olmadı..."

Ağzının içinde yuvarlanan kelimeler Zeyno'nun zorluğunu kanıtlarken küçük oğlan neden fark edemiyordu?

"O zaman neden kaçtınız? Neden o kadar kötü şeyler oldu? Tamam, küçüğüm ama bazı şeyleri de fark ediyorum."

Farkındalığın bu tarafını hiç sevmemişti Zeyno, nefesine oturan sıkıntıyı atıp sökemeyince yorganı göğsüne kadar çekip avuçları arasında sıkıca tuttu. Yetersiz cevabı da kaçış yolu olarak görüp dile getirdi. "Böyle olması gerekiyordu."

"Neden yan yanasınız şimdi? Anlaşamıyoruz diyorsun ama amcam seni çok önemsiyordu," sanki yakalanacakmış korkusu duyarak aceleyle konuşuyordu. "O gece bana demişti ki Metin, yengen yemeğini yedi mi? Sabah çıkmadan önce de kahvaltını düzgün yiyip yemediğini kontrol etmemi istedi. Eğer anlaşamıyorsanız bunları neden umursasın amcam?"

Neden acele ettiği bariz değil miydi? Korkusunu Cesur'un onu susturmasına verdi, belli ki sıkı tembih etmişti küçük çocuğu. O zamanlar görmemek için evde bile kalmayan koca profili sergiliyorken işin perde arkası bambaşka bir boyuta çıkıyordu. Daha küçük adamdan neler öğrenecekti kim bilir...

"Elbette öyleydi. Biz birbirimizi hâlâ önemsiyoruz. Bazen böyle olmak zorunda."

Çatlayan sesiyle, "Amcamla boşanacak mısınız?" diye sordu.

Şok üstüne şok yaşar gibi tepkiler vermesi Zeyno'nun ağzını düğümlüyordu. "Kesin bir şey söylemem doğru olmaz, bebeğim, olaylar biraz karışık. Zamanı geldiğinde bizi anlayacağına eminim. Bunun için daha çok küçüksün ve seninle bunları konuşmak istemiyorum. Güzel şeylerden bahsedelim istiyorum. Okul nasıl gidiyor?"

Metin istemeye istemeye ona ayak uydurdu ve son birkaç dakikayı okul ve Metin'in ders hevesi üzerine konuşarak geçirdiler. Okula geç kalacağı korkusundan, onu daha sonra tekrar arayacağı sözünü vererek görüşmeyi sonlandırdı Zeyno.

Çok özlediği küçük oğlanla plansız bir şekilde konuşmanın vicdanına nasıl dokunduğunu telefonu kapattıktan sonra anladı. Bu telefonun sahibi o kadar gizemli, o kadar arka plancı bir adamdı ki Zeyno'nun onu çözmesi için inine kadar gitmesi gerekiyordu.

Gidebilir miydi?

Gözleri banyo kapısına değince avurtlarını ısırıp ısırıp bıraktı, içeride de onunla ilgilenebilir hatta sakladığı duyguları için ceza verebilirdi. Yataktan ağır ağır çıktı, içeriden su sesi gelmediği için kocası her an çıkabilirdi bu yüzden onun kokusuna bulanmış gömleğini çabucak üzerine geçirdi. Düğmeleri kapatırken kapı sesi duydu, geç kaldığı için pişmanlık duyarak bornozuyla çıkan adama gözlerini çevirdi. Onu görür görmez, gülmek nefesiymiş gibi sırıttı. Onun sarhoşluğunda gezerse avare olur, diline düşerdi Zeyno ama bu da problem değildi; bu adama iftira atarak hayatını mahvetmiş ama nasıl olduysa onu kazanmıştı da Cesur gibi bir adamın hayatına girmiş, kalbine hükmederek onunla yaşamaya çalışıyordu. Eskiden sarılması için rica eder, bazen yalvarırdı da. Şimdi kaygı duymaksızın ona sarılıyordu, ateşli dakikalar geçirip onu hoş sözlerle şımartıyordu.

Dünden beridir yaptığı gibi sarılıp kokusunu içine içine çekti. "Ağam

neden beni beklemedi ki?" Zehirli soruyu tenine nüfuz edercesine tutkuyla sordu.

Cesur tek kaşını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Bekleseydim gelecektin yani?"

Arzuyla titreşen mavi harelerini bornozun açık yakasından görünen teninde gezdirdi, burası onun durağıydı. Cesur'un olmadığı her yer sürgün edildiği kimsesizler kentiydi Zeyno için.

"Tabii ki!" diye onayladı neşeyle, durağı bildiği tenini öpücüğüyle doldurdu. "Neden tek başına duş almana izin vereyim?"

Tenine bıraktığı öpücükten gözlerini alamadı; hoş, tatlı ve davetkârdı. "Siktir! Neden çağırmadım ki... Gerçi geç değil," diye üsteledi, gömleğin açık kısmından taşıp gözlerine şenlik diri göğüslerine hevesle baktı. "Sen yeter ki iste, hemen şimdi tekrarlayabiliriz."

Dudağını birbirine bastırıp ağzının içine gizlice kıkırdadı. Sakin ve ona has durağına şakağını dayayarak gözlerini sıkıca kapattı. Aldığı derin nefesi rahatlayarak geri bıraktı. "Senin gibi bir adamla evlendiğim için Allah'a ne kadar teşekkür etsem az, Cesur."

Zaman onun hayatına oynarsa, sakladığı duygularını her an haykıracaktı Zeyno.

Cesur'un sarılmasını bekledi ama kocası başını tutup avuç içine alarak göz göze gelmeleri için başını yukarı kaldırdı. Gözlerinde anlamsızlık hâkimdi. Saniyeler içinde neyin değiştiğini, neyin sebep olduğunu anlayamadı.

"Bu kadar çok mutluysan neden benden kaçtın? Neden boşanmayı kabul ettin, Ruze?"

Gururuna tekme attığı soruyu sormuştu. Öyleyse Zeyno ona dürüst olacaktı. "Beni istemediğini sanıyordum, sana ihanet ettiğimi düşünüyordun ve bana olan bakışlarını hiç unutmadım..." dedi, şimdi bakınca görmediği hayal kırıklığını, Zeyno bir zamanlar hüngür hüngür ağlayarak unutmaya çalışmıştı.

"Ama hayır, bunlar artık önemli değil," diye sıkıcı konuyu savuşturdu. "Kaderimdeki adam sensin, buna eminim. Kaderimi yaşamak için de elimden geleni yapacağım."

"Yapacağız," dedi Cesur Kadıoğlu. Yine onu destekliyor ama bu sefer saklamıyordu.

"Ruze iki gün sonra Van'a gidiyoruz."

Konuşmaların etkisiyle ifadesindeki keder Van'a gideceklerini duyana kadar sürdü. Öyle bir şaşkınlıkla ağzını açtı ki geri kapatmak ancak konuşunca aklına geldi. "Ne demek Van'a gidiyoruz?" diye sordu şaşkınca. Ellerini titreten tedirginliği ne kadar bastırsa da başarılı olamadı.

Bu riskli girişimin sebebi neydi?

Tedirginliğini anlayışla karşıladı Cesur ve onu rahatlatmak için bir elini sıkıca tuttu. "Oraya gitmemiz şart," diye önden belirtti. Tek gitmesi gerekti ancak Zeyno'yu burada bırakmaya niyeti yoktu. Ne Ferman'a ne de başkasına emanet etmeyecekti karısını. "Aslında tek başıma gitmeliyim ama seni burada bırakmayacağım. Beraber gideceğiz."

Sınırda gelişini bekleyen annesine rağmen mi? "Cesur..." diye mırıldandı. "El ele karşılarına çıkacak hâlimiz yok."

"Hayır, başka yere gideceğiz," dedi keskin sesiyle. Tavrındaki değişim korkutucuydu. "Bizi koruyabilecek tek bir kişi var."

"Kim?" diye sordu ürkekçe. Nedense kocasının yanıldığına dair üzücü bir hisse kapıldı.

"Dedeme gideceğiz, yapacak ne varsa yapsın."

"Deden mi?"

"Derhaw Aşireti'nin ağası..." dediğinde Zeyno'nun hislerine tezat düşen umuduyla yardımcı olacağına inandığı büyük ismi hevesle tanıttı. "On dört köyün ağası, Ezdîn Şêr Derhaw!"

Dilxereng[17]

İnsan ilişkilerinde aranılan ilk kriterin güven olduğu gerçeği yadsınamaz; sarsılan kriterin çiftler arasında doğuracağı sorunlar göz önüne alınmadığı takdirde kuşkular daima onları zorlar.

Ezdin Şêr Derhaw'ın kim olduğunu öğrenmek için kütüğünü incelemeye gerek yoktu. Rozerin Zeyno kocasına duyduğu güvenin sağlamlığını test etme raddesine geldiği en meşakkatli andaydı.

İşin içinde çıkar ilişkisi var mıydı? Ya intikam? Kendi ayağına kurşun sıkmak değil miydi bu? Zerda Kadıoğlu'nun ailesine bel bağlamak, kendini zincirlemek değil miydi? Cesur'un göze aldığı tehlikenin anlaşılır hiçbir tarafı yoktu.

"Ben yanlış duymadım, değil mi?" diye sordu yıktığı kaşlarını düzeltmek için ekstra çaba sarf etmeden. "Bahsettiğimiz kişi annenin babası?" Dile getirdiği sorusunun neticesi kocasının nabzını yoklamak için şaka yaptığına inandığı son çıkarımı oldu.

"Evet, bizzat o."

Kocasının ismini hakkıyla taşıdığına her zaman inanmıştı Zeyno, korkusuzluğuna da hayran kalmıştı ancak bugünkü cesur gösterisinin başlarını yakmaktan ötesine götürmeyeceğini nedense göremiyordu.

"Cesur beni ateşin önüne bilerek atıyormuşsun gibi hissettim," dediğinde son çıkarımdan önceki ihtimali dehşet içinde savurdu. "Sakın intikam alıyor olmayasın benden?"

Yanlış duyduğunu düşündüğünden olsa gerek önce irdelercesine baktı, az sonra irdelediği sorunun gerçekten sorulduğunu anlayınca ela hareleri aydınlanmanın etkisiyle büyüdü.

"Soruyu yaşadığın sıkıntılara veriyorum... Aksi hâlde karımın kalbini kıracağım."

"Yaşadığımız... Ve yaşayacağımız sıkıntılar beni delirtti. Aksi hâlde karın sana bu soruyu sormazdı."

"Karım herkesten şüphelenebilir," diye destekledi suçlu ifadesini yüzünden sildiğinde. "Ama benden değil. Sana ihanet etmek ya da intikam almak

[17] Gönül ateşi

gibi bir kastım olsaydı seninle beraber olmazdım, Ruze. Bunu aklından çıkart."

Gönlünü incittiği adama mahcup edasıyla uzun uzun baktı, dile getirilen yanlışları kendisi yapmıştı; kocasına iftira atma zulmünde bulunan, annesinden kurtarmak için başka bir şehirde saklarken eski sevdiğinin mezarına giderek ihanet ettiği izlenimini veren yine kendisiydi.

"Özür dilerim," dedi bir çırpıda. Başını suçunu kabul edercesine öne eğerek adama sarıldı ve yetersiz gördüğü özrü yeniden diledi. "Gerçekten özür dilerim, Cesur ne düşünmem gerektiğini şaşırdım."

"Bizi," diye yanıtladı, tekdüze ve kararlı sesiyle. "Hiçbir şey bizden üstün ve öncelikli değil, Ruze sadece bizi düşün."

Anahtar kelime *biz* idi...

"Peki, denerim..."

Başkalarını düşünmek yerine birbirlerine yoğunlaşırlarsa, son demlerini ucunda ölüm olsa bile yaşadıklarına değecek günler geçireceklerdi.

"Deneme, Ruze yap," derken direktifin ötesinde gücü kırılmaya hazır karısı için cesaret veriyordu Cesur. Ruze'nin gücü kırılırsa, Cesur Kadıoğlu ipi kopmuş tespih boncukları gibi dağılırdı.

Şimdi ise yapmak istediği kadının ay teninde dağılmak ve evren yalnızca onların tutkularına hizmet ediyormuşçasına vakit geçirmekti. Yaramaz elleri amacına ulaşmak için gömleğinin altına doğruca ulaştı, kızartmayı sevdiği teninde gezdirirken ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi yüzünü gerdi.

"Yorulmana gönlüm razı değil şîne, seni kendi ellerimle yıkarım..."

Ciddiyetini kavrayamayan karısı itiraz etmeden önce kucağına aldı, bastığı çığlıkları eşliğinde az önce işini bitirdiğini sandığı banyoya girdi.

Sancılı süreci kapsayan Rozerin Zeyno dışında düşüneceği pek bir şey olmayacaktı ve tabii kurtaracağı evliliği dışında. Kurtarıcısı Ezdîn Şêr Derhaw ise gözünü kırpmadan koşa koşa giderdi Cesur Kadıoğlu!

Gidecekti de... Çünkü başka şansı yoktu.

Geçe kalan kahvaltı telefon görüşmelerinin aksamasına neden olduysa da Cesur ağa görüşmelerini sorunsuz bitirmişti, *babası hariç*...

Yalnız kalan Rozerin Zeyno kahve için kocasını beklerken bu sırada mutfağı keşfetmekle uğraşıyordu. Kendine uğraş çıkarması zor değildi ancak can sıkıntısı, uğraşı gözünde büyütüyordu. Kocasının mutfağa yaklaşan ayak seslerini işitince kendi rahatlığı için düzenlediği fincan rafına doğru gülümsedi.

"Kahvemiz biraz daha bekleyebilir mi şîne, bizimkiler gelecek."

Yan tarafındaki hareketliliğe döndüğünde hangi ara aldığını göremediği bardağa çay doldurduğunu gördü. İfadesindeki neşeyi çabuk yakaladı Zeyno.

Arkadaşları geleceği için mi yoksa görüşmeler istediği gibi ilerlediği için mi? Üzerinde çok durmadan verdiği habere odaklandı Zeyno, arkadaşları gelecekse hazırlık yapmalıydı fakat öncesinde öğrenmek istediği noktaya minicik kinayesiyle değindi.

"O kokoroz Şehrazat da gelecek mi?"

Bardağa çayı dolduran eli Şehrazat ismini duyduğunda donakaldı ancak elinden daha çok dikkat çeken yüz ifadesindeki değişimdi. "Ne?" derken kırıştırdığı alnı onu yaşından daha büyük gösterdi ve Zeyno bunu ilk defa fark etti. "Ne dedin?"

Rafı gizleyen kapağı geri kapatırken, "Kokoroz dedim, çirkin yani," diye cevapladı umursamaz edasıyla. Kocasının tepkisine bakılırsa kinayesi pek de minicik değildi. Ya da ölümüne Şehrazat'ı seven biri için fazla abartılıydı. Yani Zeyno'nun gözüne batmasından değildi.

"Şehrazat mı çirkin?"

Buyurun cenaze namazına...

Elini beline atarak kavgacı pozisyonunu aldı. "Değil mi?"

Yarım bıraktığı işi tamamıyla sonlandıran Cesur ağa lüzummuş gibi gardını karısına doğru aldı. "Şehrazat'ı sevmeyebilirsin ama bu ona hakaret edeceğin anlamına gelmez."

"Kuşkunuz olmasın ağam, hakaretin dörtte birini ben söylüyorsam, Şehrazat Hanım daha fazla payla hakkımda söyleniyordur," dedi bilgice gülümsemesiyle. Aralarına örülen duvarı yeni fark etti ama görmezden geldi Zeyno çünkü Şehrazat yüzünden kocasından uzakta kalmayı akıllıca bulmadı.

Gardını almaya devam eden Cesur ağa karşı çıkmaya davranınca elini kaldırıp susturdu. "Savunmadan önce iyi düşün. Sana, kurduğu cümleleri harfi harfine söyleyebilirim," deyip yumuşak tavrını sivriltmemek için çaba sarf ederek kocasının ayakucunda durana kadar yanına yürüdü. "*O iftiracı Rozerin de o evde olacak mı?*" Taklit ettiği kadının ses tonu ve mimiklerini de ustalıkla kocasına sundu. "*O varsa ben gelmem!*"

Cesur gözlerini devirerek karısından uzaklaştı. Ördüğü duvarları yıkmaya davranan kadının çabasını ezerek söylediklerine ısrarla karşı çıktı. "Saçmalama! Şehrazat öyle bir kadın değil."

"Apır sapır konuşacak kadar şuursuz değilim, Cesur, saçmaladığımı söylemeden önce iyi düşün lütfen," diye ikaz etti, tavrındaki yumuşaklığı direnen kocası gibi ısrarla sürdürdü. "Sabutay geldiğinde, Şehrazat'ın buraya geleceği için nasıl bir tepki verdiğini sorabilirsin. Söylediklerimin aynısını dile getirmezse adım Rozerin Zeyno değil."

"Harbi saçmalıyorsun!"

Söyledikleri kurumlara kapılmasından kaynaklı değildi ki saçmaladığı

iddia edilsin! Şehrazat'a hakaret ettiği için bu denli öfkeleniyorsa neden o kadın için karısına bu tutumu sergiliyordu?

Gücenmediğini söylese hata ederdi, yansıtmamak için yarım ağızla güldü Zeyno. "Arkadaşını çabuk çözmem hoşuna gitmediği için kaçıyorsun ama," diyerek olası kavgayı önlemek için mutfaktan ayrıldı. "Hayır, ağam, olan neyse onu söylüyorum. Şehrazat'la yıldızımız asla barışmayacak ve senin değerli arkadaşını asla kabul etmeyeceğim."

"Ruze..."

Arkasından seslenen kocasının belirsiz tınısı Zeyno'yu zorladı. "Efendim?"

Mutfak kapısının önünde belirene kadar konuşmadı. Belirdiğinde ise saniyelik değişim geçirmişti. "Sonradan hayatıma dâhil olmuşken, üstelik benden izin dahi almadan... Şimdi gelip Şehrazat'ı kabul etmiyorum diyemezsin. Şehrazat'ın hayatımdaki yeri çok başka. Anlasan çok daha iyi olur."

Kafasına kazımak istercesine üzerine basa basa konuşması acayip sinir bozucuydu. İncinen gönlünü paylaşmayı gururuna yediremedi Zeyno. "Şimdi hayatındayım, devam edelim diyerek herkesi karşımıza almak isteyen de sensin. Bu durumda Şehrazat'ı kabul etmemek gibi bir lüksüm var. Onu hayatıma kabul edip etmemek bana düşer, sana değil."

Konuşmanın uç noktalara doğru yol aldığının farkındaydı Cesur. Ancak anlamamakta ısrar eden karısının kabullenmesi gereken kadın öyle gelip geçici biri değildi. En kötü günlerinde beraberlerdi. Ölümü beraber defalarca atlatmış, başları ne zaman sıkışsa birbirlerine güç vermişlerdi. Hiç değilse bile Sabutay'ın sevgilisiydi. Zeyno için Şehrazat'ı arka plana atmaz, hayatına hiç girmemiş gibi çıkarmazdı. Minneti, alışveriş merkezinde aklını kaçıran karısının alışveriş yaptığı ana denk gelen Şehrazat'ın bir mesajıyla büyümüştü. Cesur o gün yaşadığı şoku ve hayal kırıklığını asla unutamıyordu.

O günü hatırlamanın etkisiyle tavrı sertleşti. "Burada olduğumuz sürece Şehrazat bu eve gidip gelecek. Ona yapılacak saygısızlığı bana yapılmış sayarım, Rozerin."

Konuşmanın başından beri direttiği yumuşak tavrı saklamayı başaramadığı kederi kapladı. "Bu hassasiyeti Sabutay'dan da ben beklerim. Korkunuz olmasın ağam, arkadaşınıza saygısızlık yapmam."

Eve ilk geldiğinde kaldığı odaya doğru süratle giderek konuşmaya devranan kocasını tamamıyla susturdu. Siyah renkteki ahşap kapıyı çarpmamak için kulpu son anda tuttu, tutmasa kaçtığı kavganın ortasında kendini bulacak, az önceki sözleriyle inciten kocasına kalbini kırması için gerekçeler vermiş olacaktı.

Kapattığı kapının arkasında sinirinden tepindi durdu; Şehrazat için onu

kırmaktan kaçınmıyor, konuşmasına fırsat tanımıyordu. Zeyno'nun yapmak istediği kocasının düşündüğü gibi bir şey de değildi, sadece Şehrazat'la anlaşamadıklarından gelişi sıkıntılar çıkarabilir diye uyarmak istemişti.

Oturmaya dayanamadığı odadan kaçmak istedi, bahçeye bakan balkonu görüne kestirince Zeyno kardan kalma soğukta oturmaya cesaret edemese de ihtiyaç duyduğu için göze aldı.

Sürgülü kapıyı kilitleyen kolu çevirip ittiği anda haşin soğuk vücuduna çarparak kadını yaprak gibi titretti. Beyni uyuşana kadar kalmayı hayal etse de yüksek ihtimalle hipotermi geçireceğinden vazgeçti. Bambu sandalyeyi çekip oturana kadar dişleri takırdamaya başladı, aldığı derin nefes burun duvarlarını yaktığında acıyla buruşturduğu yüzünü soğuktan birbirine yaklaştırdığı omuzlarının arasına gömdü.

Birbirine çarparak takırdayan dişleri yeni bir enstrümanın alt yapısını oluşturacak raddeye geldiğinde Rozerin Zeyno düşünecek aklı olmadığına kanaat getirdi. Yalnızca beynini uyuşturmakla kalmayıp bütün vücut faaliyetine son verdirmek için gelmişti sanki.

Beynini işgal eden sesleri susturduğu bir âna ihtiyaç duymuştu ve başarıyordu. Rozerin Zeyno soğuğa odaklanmaktan çığlık atan her sesi susturmayı başarmıştı. Kendini takdir etmeye kalmadan Cesur ağa adıyla seslendi.

"Rozerin?"

Buz gibi sesi havaya karışarak Zeyno'yu hiç üşümüyormuşçasına titretti. Kafasını sakladığı kuytudan kaldırmadan önce titreyen ayaklarına baktı, araya mesafe koymanın zamanı mıydı? Arkasında kalan kapıya döndüğünde eşikte rahatsız ifadesiyle onu süzen adamı gördü. Konuşmak istemeyen ruh hâlini destekleyerek susmayı tercih etmişti ancak davranışı yanlışa yanlışla gitmekten ötesi olmazdı.

"Geldiler mi?" diye sordu düz sesiyle.

Tavrını irdelemeden, "Hayır," diye yanıtladı hemen. Gözleri arkasında kalan bahçe manzarasına değmeden önce sancıyan yüreğini titreten mesafeli sesiyle gelişmeyi paylaştı. "Mahir son anda yeri değiştirdi. Hazırlan, beş dakikaya çıkıyoruz."

Bambu sandalyeden oflayarak doğruldu, aralarına duvar ördüren yakın arkadaşıyken aralarına katılmaya hevesinin olmadığına karar verdi. Çabuk kararın diğer sebebi de Cesur'un tutumuydu.

Kararsız edasıyla mavi harelerini kocasının gergin yüzünde gezdirerek, "Gelmesem sorun olur mu?" diye sordu. Sorusundan pek hoşlanmayan adamın sıkıntılı nefesini burnundan seslice vermesini soluksuz izledi ancak tavrı Zeyno'nun hiç hoşuna gitmedi. Neler düşünüyordu acaba?

"Ferman da orada olacak, belki onu görmek istersin."

Kederli ruh hâlinden müthiş bir hızla sıyrılan kadının gözleri maruz kalanı kör edecek bir ışıkla parladı. Mesafesini koruduğu Cesur'a doğru yürüdü. Yetişeceğini söylemişti ancak Zeyno onu göreceğini düşünmemişti. "Ne zaman geldi?"

"Dün gece geldi," dediğinde cam kapıyı geçerek odaya girdi. "Üzerine kalın bir şey giymeden niye balkona çıkıyorsun?"

Arkasından içeri giren Zeyno sorusuna cevap vermemeyi yeğleyerek geçiştirdi. "Ben hazırım, çıkabiliriz," derken sesi az öncesine nazaran daha keyifli çıktı. Ferman'a kızgın olsa bile onu görmek mutlu edecekti. Tek tip duyguyla yaşam sürdüremeyeceği, sürdürülmeyecek kadar imkânsız olduğu bilinci Zeyno'ya sonrası için adım attırıyordu. Kızgınlıkla hayatını sürdürse mutlu olabilir miydi? Eksik duygularla baş etmekten yorulmuşken kavuşmak istediği güzelliklerden mahrum kalmamalıydı.

Kocası kapıda beklemesini isteyerek odadan çıkınca Zeyno soluğu dolabın önünde aldı. Öncelikli ihtiyaçlarını aşağıdaki odaya yerleştiremeden Van'a geri döneceklerdi.

Dönecekleri hususunda düşünmekten kaçtığını itiraf etmeliydi. Sürecin nasıl ilerleyeceği muallaktaydı, daha korkuncu Cesur ile olmalarına engel koyacakları gerçeğiydi; korkuyla yaşayamazdı, yine düşüncelerinden kaçmayı denedi.

Dolaptan kabanı ve tülbendi çıkardı, aldıklarını üzerine geçirdikten sonra koluna çanta takmadan odadan ayrıldı. Eşyaları o gece restoranda kalmıştı, yanında hiçbir şeyi olmadığı gibi Hafsa'ya dair alacağı bilgi de yoktu. Geldiğinden beri Hafsa ile görüşmemişti. Onu aramalı ve nasıl olduğunu öğrenmeliydi. Dönmeden önce onunla mutlaka görüşmeliydi.

Giriş kapısının önünde beklemesini isteyen Cesur ağa için sabır dileyerek bekledi. Ne kadar süreceğini bilmediği bekleyişin olmamasını tercih ederdi. Cesur ketum soğukluğunu sürdürürdü. Zeyno evvelinden alışmıştı tavırlarına. Nerde ne yapar az çok tahmin ediyordu.

Merdiven basamaklarından gelen sesleri duyunca gözlerini kör noktaya sabitledi. Neyi beklediğini şayet Cesur ağa paylaşırsa öğrenecekti. Adım sesleri yaklaştıkça dudağını ısırma potansiyeli büyüyordu.

Rozerin Zeyno burnunu dolduran has kokuyu sezince gözleri ürkekçe titredi. Aşağıda hazırlanmış mıydı? Gözlerini diktiği noktadan gönülsüz çekerek merdiven başında ağır aheste yürüyen adama çevirdi.

Beyaz gömleğin üzerine lacivert renkte kazak bağlamıştı. Koyu jeansle uyum yakalayan Cesur Kadıoğlu alelade kollarını saran ince beyaz gömlekle üşüyeceğini anlamış olacaktı ki lacivert renkteki kaşe kabanı avucunun içinde sıkıca tutuyordu. Her hâliyle göze çarpan şovmenin tekiydi.

"Çıkalım."

Büyü bozuldu, onu inceleyen aşk dolu hareleri ağır ağır üzerinden çekildi.

Hissiz sesiyle direktifi veren adamın tavrını uzun uzun eleştirebilir, vadeleri bu denli kısayken kıymetini bilmek yerine Şehrazat için gereksizce uzatmasına karşı çıkabilirdi ama tüm bunlar kafasına koyduğunu yapan adam için yetersiz kalırdı. Zeyno kısasa kısas gitmeyi yine tercih etti ve yanına yaklaşan adamdan uzaklaşması için mesaj verdiğine inandığı ilk uzun adımı atarak sırtını döndü.

Ne hissettiğini ancak yansıtması hâlinde anlatabilirdi.

Evden ayrıldıkları sürede yan yana kalmamaya dikkat ederek arabaya bindiler, boğucu sessizliğin nüfuz ettiği atmosfer yolculuk boyunca sürdü. Ne kadın nereye gideceklerini sordu ne de adam bildirdi. Katlanır kılan tek şey kulağına hafif yükseklikte çalınan *Dengbejlerin* yanık sesiydi.

Bir saatin sonunda koruma ordusuyla kaplı bir evin önüne araba park edildi. sabrının sınırlarında volta atan kadın için kurtuluş vaktiydi. Cesur'dan değil ama ondan yayılan negatif enerji ruhunu sömürmüştü. Bunu yaşıyor olduklarına inanamıyordu.

Zeyno derin bir nefes aldı. Göz göze gelmemeye gayret ettiği kocasıyla beraber arabadan inerek korumaların arasından ilerledi. Açıkta bekleyen kapıdan içeriye girene kadar da nereye geldiğini sormadı.

Kimin eviydi burası?

Cesur ağanın nereye gitmesi gerektiğini biliyormuş gibi korumaların yönlendirmesine ihtiyaç duymadan uzun ve kararlı adımlarla bir odadan içeri girişini göz ucuyla seyretti Zeyno. Arkadaşlarının geleceğini söylerken ki neşesinden iz kalmamıştı.

Zeyno göz ucuyla kontrol ettiği kocasının kaşlarını çattığını görünce bakışlarını önünde kalan odaya doğru ağır ağır çevirdi. Kalabalık onu içine çekercesine gözünde büyüdü, oysa hepsi tanıdıktı.

Ferman Kılıçhan ve Hamza Süveran yuvarlak masanın etrafında yan yana oturuyordu. Şehrazat ve Sabutay çaprazlarında durarak önlerindeki açık laptop ekranından bir takım görüntüler izliyorlardı. Mahir ise onlardan uzakta cama yakın bir noktada iki adamla konuşuyordu. Yabancı yüzleri ilk defa gördüğünü biliyordu Zeyno. Onların bu çerçevede yeri, ismi neydi?

Azer'in olmayışı incelediği yüzlerin sonunda dikkatini dağıttı. Muhtemelen direten Cesur Kadıoğlu'nun isteği gerçekleşmiş, Azer Özdağ masalarına oturmamıştı.

Çerçeveyi incelemeye aldığında garabet yadsınamaz şekilde kendini hatırlatıyordu... Ferman Kılıçhan ve Rozerin Zeyno'nun içine girmeyeceği çer-

çeve onların varlığıyla büyümüş ve bu, kim ne derse desin imkânsıza yakın hatta saçmalık derecesinde alakasızdı.

"Ferman aramızın düzeldiğini bilmiyor."

Sessizce fısıldayan kocasına bakmadan kinayeli sesiyle, "Ne düzgün ama aramız..." diye fısıldadı. Duyduğundan emin olduktan sonra da oyununa ortak olacağı sözleri ilave etti. "Ferman aptal değil ama elimden geleni yaparım, Cesur ağa."

Sözlerinin sonunda gelişlerini fark eden Hamza Süveran ile göz göze geldi Zeyno.

"Geldiğinize göre nihayet toplantı başlayacak!" diye yükseldi bir elini masaya tıklatarak. Çıkan ses tokmağın vuruşunu anımsatsa da kararı veren hâkim edasını da yansıttı ya da Zeyno'ya öyle hissettirdi.

"Hoş geldin, Rozerin."

"Hoş buldum," yanıtının ardından odadaki herkesle selamlaştı. Sessiz selamı kurduğu tek kişi onu şaşırtmayan Ferman oldu. İki yabancı gibi kafa sallamak dışında herhangi bir aksiyon gelişmedi. İçini burkan bu anı nasıl göz önünde bulundurmamıştı da gelmişti Zeyno... Nasıl ağabeyinin onu kalabalığın içinde kıracağını düşünmeden koşar adım gelmişti...

Mahir nereye oturacağını gösterene kadar hareket etmemişti. Masanın arkasında kalan tekli ve yan yana dizilmiş kolçaklı berjere geçtiğinde Mahir yanında bekledi.

"Seni gelip hemen kurtarmadım diye bana kızgın değilsin, değil mi Rozerin?"

Muzır bakışlarına mı gülsün, sorusuna mı karar veremedi Zeyno. Bastıramadığı kıkırdayışını avucuna gizlerken Cesur ve Ferman tarafından pür dikkat izlendiğinden habersizdi.

"İlk içeri alındığımda çok korktum ama Şehrazat'ı görünce bir oyun olduğunu, Cesur'un bilerek beni nezarethaneye gönderdiğini fark ettim..." diyerek alnını belirsiz bir şey söyleyecekmiş gibi uzun uzun kaşıdı. "Yani gelmeyeceğini anlamıştım."

"Sizi birkaç saatliğine koruyacak güvenli tek yer orasıydı. Sen de planımızı hissetmişsin gibi tam zamanında Murat'ı vurdun. İsteseydim vurmazdın."

Bir savcı nasıl böyle bir şey isteyebilirdi ki? Suç çetesinin içinde hukuku sağlamaya çalıştığını, savcı kimliğini ezecek kadar suça karıştığını üstelik dostlarını bu kimliğe dayanarak sakladığını hatırlayınca istemesinin pek de anormal olmadığına karar verdi.

Rozerin Zeyno düşüncelerinin ötesinde isteğiyle şaşırtan Savcı Mahir Demirağ'a kaşlarını istemsizce havaya kaldırarak malum soruyu usulüyle sordu. "Murat'ı vurmasaydım ne yapacaktınız?"

Muzip ifadesi alaycı bir o kadar da kararlıydı. "Merak etme, bizim her zaman *B* planımız vardır. Seni kolay kolay onlara vermeyiz."

"Bunu bilmek içimi ferahlattı, savcım," dediğinde elini sol yanına yaslayarak muzipliğine ortak oldu. "Beni koruyacak bir savcım var."

Birinin homurdandığını duyunca ikisi bakıştı, manidar homurdanmanın kime ait olduğunu aramaya gerek kalmadan hançeresinden katı sesi yükseldi:

"Başlayalım artık, Mahir. Dedikodunu sonra yaparsın!"

Mavi gözlerinin üstündeki kaşlarını muzipçe çatarak Zeyno vesilesiyle Cesur'u eleştirdi. "Seninki de amma kıskançmış!" Bunu söylerken de Ferman'ın duymamasına özen gösterdi.

"Dile getirirdi de inanmazdım."

Yanıtı alan Mahir pek hoşnut kalmamış gibi yüzünü ekşiterek yanından uzaklaşınca Zeyno istemsizce onu takip etti, mavi hareleri üzerinde hissettiği yoğun bakışlara doğru kayana kadar Ferman tarafından izlendiğini anlamadı. Onu hep böyle uzaktan izleyerek kollayacak, bir kelamdan bile mahrum mu bırakacaktı?

Zeyno bir şey söylemesini, hiç değilse minicik tebessümüyle gönlünü hoş etmesini bekledi. Ferman Kılıçhan, heykel gibi dikilse yine kız kardeşinin beklentisini karşılamazdı, zaten konuşan adamlara yeniden dikkatini vererek Zeyno'yu şaşırtmayan alışık hamlesinde bulundu.

Ağabeyine kızmaya vakit bulamadı, zira görüş alanını kapatan kadına bakmaktan Ferman'ı çabuk unuttu. Elinde bir fincan Türk kahvesi vardı. Onun için kahve mi yapmıştı? Şaşırmadım dese yalan söylemiş olurdu.

Fincanı dikkatlice elinden alırken isteksizce teşekkür etti. Gitmesini beklediği Şehrazat yanındaki berjere oturarak toplantıya katılmayacağını beyan etti. Uzaktan toplantıyı izleyerek gidişatı öğreneceklerdi.

"Cesur ile aranız nasıl?"

Hmm... Merak duygusuna yenilen ve nasıl olduğumu sormadan mahremiyetime burun sokan sarı kedi. İç sesini bastırdıktan sonra, "Aramızda kalsın," diye tersledi.

Terslemesine dayanamamış olacak ki, "Dostumu üzersen seni yakarım, Rozerin!" diye tehdit etme gereği duydu. "İçeriye girdiği gibi negatif enerjisini hissettim. Allah bilir canını sıkacak neler demişsindir!"

Dolgun dudaklarından çıkan ince ve nazik sesiyle sitem etmekten ötesine giden kadını izlerken sinsice sırıttı Zeyno. Canını sıkmamak için önünde engel yoktu, öyleyse bu şansı değerlendirmenin tam vaktiydi. Sıcak içeceğinden bir yudum daha alınca sırtını berjere rahat pozisyonu yakalayana kadar yasladı.

"Gerçekten sebebini bilmek ister misin?"

"Söyleyecek misin?"

"Büyük şeref duyarım."

Şehrazat dinliyorum dercesine bakınca, Zeyno ifadesini imgelediğinden kendine engel olamayıp güldü. "Senin evime gelmeni istemediğimi söyledim."

Kahvesini içeceği sırada duyduklarıyla saniyelik duraksama yaşadı Şehrazat. "Sana Cesur'u hak etmediğini söylerken asla yanılmıyordum," dedi doğru bildiğinden gurur duyarcasına, ayak ayaküstüne atarken de iğneleyici edasıyla gülümsedi. "Beni şaşırtmıyorsun."

"Önyargın beni benden alıyor, Şehrazat. Ama hislerime güvenirim, buraya geleceğim için Sabutay ile tartıştığına yemin edebilirim."

"Haklı tartışma diyelim. Burada bulunman gereksiz ama Ferman'a saygım sonsuz. Onun için seninle kavga etmek yerine bugün olayı çözme taraftarıyım. Yani demek istediğim..." dediğinde Zeyno'ya doğru hafifçe eğildi. "Bu olaylar bitene kadar seninle kavga etmeyeceğim. Fakat olaylar bitince işte o zaman canını yakacağım, Rozerin. Çünkü sen Cesur'u hak etmiyorsun."

Tehdidine cevap vermeye yer bulamadı, zira solan gülüşü söylediklerindeki belirsizliğe takılı kaldı. Olayların biteceğine gerçekten inanıyor muydu? Sonlanması için uğraştıkları felaketlerin tatlıya bağlanmasa da artık onları üzmeyeceği raddeye gelerek aradıkları huzuru verecek miydi? İtiraf etmese de Zeyno inancını yitirmişti.

Aralıklı ağzından soluğunu üfleyerek bıraktı. Bugün hem Şehrazat hem Cesur hem de Ferman ile bir arada oturuyordu; bir zamanlar asla görmeyeceğini düşündüğü insanlarla oturmuş, hayatlarını nasıl düzene sokabileceklerini konuşuyorlardı. İyi kötü çabalıyorlardı en azından. Bu adamların elinden kaçmayacağını bilse de umutsuzluk onlardan daha baskın ve güçlüydü.

Kafasını indirdiği fincandan kaldırıp Ferman'ı tekrar yokladı, Hamza'nın bilgisayardan gösterdiği bir videoyu pür dikkat diğerleri gibi izliyordu. Çatık kaşları sert ifadesini daha korkunç gösteriyordu, bu adam ağabeyi olmasa Zeyno onunla konuşmaya çekinirdi. Hoş, ağabeyi olmasına rağmen hâlâ çekiniyordu. Uzun uzun konuşup sarılmak istemiş, nasıl olduğunu, yolculuğunun nasıl geçtiğini, bir ihtiyacının olup olmadığını sormak istemişti.

Mavi menevişlerini azametiyle yürek hoplatan Cesur ağaya kaydırdı, kayıtta gördüğü her neyse izleyen adamlara hızlı hızlı anlatıp Zeyno'ya belirsiz bir tarifi sunuyordu. Tam olarak ne konuştuklarını ne izlediklerini ve ne bulduklarını bilmiyordu. Yüz ifadelerinden anladığı, onlar açısından iyi şeyler olmadığıydı.

Ferman ile Cesur'un yan yana oluşu, konuşmaları, aynı düşünceye sahip

olmaları Zeyno'yu mutlu ediyordu. Zeyno'ya dayanma gücü veren onların düşman olmamasıydı ancak tedirgin eden eksik bir şeyler vardı.

Ferman nasıl Cesur ile aynı evde kalmasına izin veriyordu? Hâlâ karı koca olabilirlerdi lakin kesinleşmiş boşanma davaları varken ve Ferman kız kardeşine avukat gönderecekken nasıl göz yumabiliyordu? Aklını kurcalayan ayrıntıları en kısa sürede Cesur ile konuşmalıydı.

"Biraz mola, beynim çatlayacak!"

Sabutay'ın konuşmasıyla Zeyno düşüncelerinden sıyrıldı ve elinde ne zaman bitirdiğini bilmediği boş kahve fincanını iki katlı yan sehpanın üzerine bıraktı. Dalgınlığı konuşmalarının sonuna yetişmesine engel olsa da bir şey ifade etmedi. Zeyno son durumu kimden öğreneceğini düşünürken ağabeyiyle yeniden göz göze geldi.

Şimdi konuşmak için ona gitse Ferman ağa reddeder miydi? Kocasının yoğun bakışları altında özgürce hareket edemiyordu ama onu kasten görmezden gelmeyi başarabildi. Son demlerinde olduğunu bildiği için bundan sonra ne yaparsa iki kere düşünecekti fakat bunun için üzerinde durmasına gerek yoktu. Kalbinden geldiği gibi hareket etti Zeyno, ayaklarının üzerinde durduğunda kalabalığın dağıldığı masadan en son o kalktı. Terleyen avuç içlerini elbisesine sürerken ağabeyine doğru yürüdü. Çok şükür ki Ferman da ona doğru yürüyordu. Onu bu defa kırmayacaktı.

Karşı karşıya durduklarında Zeyno hafifçe öksürdü. Hiç kaybetmediği heyecanıyla ağabeyiyle konuştuğu sayısız anı yeniden yaşadı. "Nasılsın? Geldiğini yeni öğrendim," diye bildirdi. Sanki geleceğini öğrenince karşılayacak kadar araları iyiymiş gibi...

Sorusuna cevap vermeyen Ferman Kılıçhan elini omzuna atarak kadını hayrete düşürdü, ayağının ucunda heyecanla yükseldi Zeyno. Sarılacak mıydı? Şaşkınlıkla yukarı kalkan kaşlarının aksine dudağına neşe dolu tebessümü hafiften yayıldı. Gerçekten sarılacaktı. Zeyno hevesle ona doğru bir adım attı fakat ağabeyi omzundan sıkıca tutarak sağına doğru çekince afalladı. Bakışları ondan ziyade arkasındaki bir noktadaydı.

Afallayan kadın ne olduğunu anlamak için soluna dönünce Mahir ile konuşan adamlardan birisinin yanından hızla geçtiğini gördü. O adama çarpmasın diye kenara çekiştirilmişti.

"İyiyim, sen nasılsın?"

Hevesi sönen kadının sessiz yanıtı başını sallamak oldu. Hâlâ ağabeyinin ona sarılacağını düşünecek kadar hayalperest olduğundan kendisinden nefret ediyordu. Ya Zeyno son anda kenara çekmek için dokunduğunu anlamayıp ona sarılacağını düşünerek sarılsaydı ve Ferman onu geri çekseydi? O vakit rencide edildiği hissiyle nasıl baş edecekti? Aklını kaçırmaz mıydı?

"Telefonun yanında değildi, arayamadım."

Gönül kırgınlığını nasıl saniyesinde alabiliyordu... Rozerin Zeyno'nun çehresine sirayet eden sevinç orada durmak için yalvarabilirdi. "Evet, o gece her şeyim restoranda kaldı. Seni arayamadım." Cesur ile bu yolda beraber olduklarını imasını sona sıkıştırdı. "Gerçi aramama gerek yok, her şeyi biliyorsun zaten."

İmasının üzerinde durmadan, "Evet, öyle," diye mırıldandı Ferman. Kan soğukluğun aralarındaki sohbeti samimiyetsiz kıldığını biliyor ancak inatla buna devam ediyordu.

Anladığını beyan edercesine kafasını bir kereliğine eğip kaldırdı Zeyno. Hâlâ Cesur tarafından izlendiğini biliyor, haşin elalarını üzerine dikildiğini hissediyordu. Yalvaran neşesi çehresinden silinmek üzereyken, "Azer nasıl onu çok merak ediyorum," sorusunu ağabeyine yöneltti. Sesi capcanlı değildi ancak Ferman'ı belli sürelerde yeniden görmek iyi hissettiriyordu.

Yanından rüzgâr hızında geçerek içini ürperten Cesur Kadıoğlu'nun korkunç gözlerini akıl sağlığı için görmezden geldi. "O geceden sonra... Yani karakoldan sonra bir daha görmedim..."

İrdeleyici harelerini kız kardeşinin üzerinde gezdiren Ferman Kılıçhan düşünüp sonra cevaplıyordu. Onu tutan her neyse Zeyno koparıp sonlandırmak istedi. Neydi onu bu denli tutup bağlayan?

"Onun cephesinde durumlar beklediğimizden daha karışık, işi çıkmasaydı bugün gelecekti. Yetişmeye çalışacağını söyledi ama sanırım yetişemeyecek," umutsuzca gelemeyeceğini haber verdi. "Bu arada eşyalarını gönderdi. Hafsa da seni çok merak ediyor. Telefonunu alınca mutlaka onu ara."

Bir yabancıyla konuşuyormuşçasına mesafeli ve soğuk duruşu, söylediklerine kulak vermesini zorluyordu. Ağırlaşan nefesini içinden söküp atmak için soluğunu hızlıca verdi Zeyno. "Arayacağım, çok özledim zaten," deyip kafasını eğerken alnını utançla kaşıdı. "Benim yüzümden o da perişan oldu."

"Hafsa bunu sorun edecek bir kadın değil," özünü çok iyi tanıdığı için utancına mahal vermedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ararsın beni, Rozerin."

Ayakucuna bakan gözlerini ağabeyine çevirene kadar durmadı, söyleyecekleri belki de Ferman'ı kıracaktı ancak onun kadar kırılan Zeyno da hatırlatmak istedi. "Aradığımda benimle çok güzel konuşuyorsun," doğrucu edasıyla ağabeyine tebessüm etti. "Her aradığımda neden diyorsun... O yüzden seni aramak istemiyorum bazen."

Bu hamleyi bekliyormuş gibi ellerini cebine sıkıştırarak hafifçe gerindi. "Hâlâ kafana göre planlar yapıyorsun. Sadece beni değil, Azer'i de aptal yerine koymaya çalışıyorsun. Bunu yapmayı bırakmalısın," diye ön bilgi geçti. Sonrasında kuracağı cümle için kız kardeşini hazırlıyordu.

Zeyno gözündeki perdenin kalkmak üzere olduğunu gördü, ufacık bir umut onun nasıl özlediğini gösterdi. Saklamaya çalıştığı, bastırmak için debelendiği esasında bu duyguydu. Bir kere gururunu bırakıp sarılsa, çok mu zordu? Bir kere başını okşayıp özlediğini söylese...

"Durmalısın," diye yineledi üstüne basa basa. "Yoksa sonum olacaksın!"

Hazırladığı kız kardeşi dile getirdiği cümleyi bertaraf eden hiddetiyle korumaya geçti. "Sonunu getirenlerin dünyasını başına yıkarım, Ferman beni hafife alma."

"Estağfurullah, asla öyle bir şey yapmam!" derken farkında olmadan gülümsedi. Ardından fazla yumuşadığını fark edince toparlandı Ferman. "Kendine iyi bak, Rozerin."

Beklemediği veda cümlesi aniden gelince kederlendi. "Gidiyor musun?"

"Evet, yetişmem gereken bir toplantım var. Sonra da Yüksekova'ya döneceğim."

"Anladım."

Hayır anlamıyordu. Etrafında bu kadar dönerken reddetmiş muamelesi göstermesini ne yapsa etse idrak edemiyordu Zeyno. Gitmemesi için dua ettiği ağabeyiyle bakıştığı süre boyunca sarılmamak için direndi. Onun sevgisine köpek gibi muhtaçtı ama alamıyordu.

"Allah'a emanetsin o zaman."

Yine sarılmadan gidiyordu.

"Ferman..."

"Evet?"

"Ben..." dedi alt dudağını birbirine bastırarak dişleri arasında ezdi, "Ben şey..." diye söze girdi, duygularını paylaşmak istiyordu fakat hiç kolay olmadığı aşikârdı. Vücudunu saran sıcağa aldırış etmeden, "Ben seni çok özledim... Seni gördüğüme çok sevindim..." deyip hislerini bir çırpıda dile getirdi. Konuşmasa pişman olacaktı. Fakat ağabeyi kaçınca konuştuğuna da pişman oluyordu.

Gözlerinin içine baka baka söyleyemeyeceğini anlayınca kafasını önüne eğdi, suçluluk duygusunu kabul ederek parmaklarını birbirine geçirdi ve başından beri istediği sarılma eylemini sözcüklere döktü.

"Keşke bana bir kere sarılsan."

Kafasını kaldırmaya cesaret edemedi çünkü Ferman'ın yabancı gibi bakmasını kaldıramadı. Adımlarının ona doğru gelmesini beklerken geriye doğru atıldığını görünce donakaldı.

"Görüşürüz, Rozerin."

Birbirine geçirdiği parmakları tutukluk geçirdi, bakmaya cesaret edemediği adam keşkesini ezip gitmişti. Yere bakan gözleri buğulandı, görüşünü

bulandıran yaşları itemeden oracıkta durdu. Herkesi kalp kırgınlığına şahit etmişti... Duymamış gibi yapıp çalışmaları Zeyno'yu yaşadığı utançtan kurtarmazdı ama kaçmasını sağlardı.

Ortaya doğru yarım yamalak sesiyle soruyu attı. "Lavabo ne tarafta?"

Attığı soruyu Hamza Süveran tutarak nazikçe yanıtladı. "Üst katta, merdivenleri çıkınca soldan ikinci kapı."

Kimseyi görmemek için başını kaldırmadan yerdeki karoları takip ederek kapıya ulaştı, bu yüzden ona gelmek isteyen Cesur'u görmedi. Odadan çıktığı anda sırtına yapışan yüzlerden kurtulmuştu Zeyno, kimse çağırmadan önce basamakları hızlıca çıktı.

Tarife göre soldan ikinci kapıya ulaşana kadar adımlarını durdurmadı. Banyoya girdiği gibi arkasından kapıyı kapatıp kilitledi. Birilerinin peşinden gelip ağladığını görmesine katlanamazdı.

Bataryanın altında öfkeli hareketleriyle elini yıkadıktan sonra dayanamayıp suyu yüzüne çarptı. Yüzü avucundaki suya çarptığı an gözyaşları inerek soğuk suyun arasına karıştı.

Kahretsin! Neden sürekli acı içinde boğuluyordu? Gücüyle ezeli düşmanlarını korkutan Kılıçhan kadınından nasıl birine dönüşmüştü böyle? Sevgi şımarıklığı içinde büyürken dilenci olmuştu ve bunu üzerinden ölüsü geçse de kabullenemiyordu. Neden Ferman ona bir kere olsun sarılmıyordu?

"Herkes senin için çabalarken burada ağlayamazsın..." Kendini teslim edişi bile muhtaçlık barındırıyordu. Birilerine bel bağlayarak yaşamak... Ölümü çabalayanlara hakaret olmasa Zerda Kadıoğlu'nun ayağına kendi giderdi. Güçlü olmanın, güçlü kalmanın hiçbir şey ifade etmediği yıpratıcı bir an yaşamıştı. Tek isteği ağlamakken gövde gösterisi yaparak acısını küçümseyemezdi.

Tutarsızlığının en büyük sebebi Ferman Kılıçhan'dı.

"Aşağıya ineceksin ve daha sağlam duracaksın!"

Aynadaki görüntüsüne bakarken işaret parmağını kaldırıp salladı. "Bu pisliği sen bulaştırdın ve sen temizleyeceksin, Zeyno!" Ağlamaktan kızarmış mavi gözleri onu ele veriyordu, Zeyno bunu da utanca bağlayamazdı. Yüzünü havluyla kuruladıktan sonra birkaç kere nefes egzersizi yaptı. Hıçkıra hıçkıra ağlamak istediği yerde birkaç gözyaşı onu tatmin etmişti.

Banyodan aynı hızla ayrıldı, basamakları inerken de Cesur'u düşündü. Ferman'ın yaptığı davranışa kızgın olduğuna emindi, duygularını onunla paylaşmak istemiyordu. Şehrazat için yaptıklarından sonra onunla paylaşmamaya karar verdi.

Toplantı masasının etrafında toplanan kalabalığı bulunca ne yapacağını bilemedi. Tekrar eski yerine mi geçecekti yoksa onların yanına mı geçecekti?

Cesur'un ona bakmadığını görünce gözleri Mahir'e kaydı. Anlayışlı bakışlarıyla ona göz kırpıştırıyordu. "Gel buraya, Rozerin belki bize bir fikir verirsin," davetiyle kadını kararsızlıktan kurtardı.

Mahir'in ve Şehrazat'ın ortasında boş olan sandalyeye doğru gidene kadar mavi harelerini masadaki bilgisayardan ayırmadı. Fakat bu davranışı Şehrazat'ın yanında oturan kocasıyla göz göze gelmesine engel olamadı, karı koca bakışmak suçmuş gibi aynı hızla bakışlarını kaçırdılar.

"Bu arada Ferman çantanı bıraktı. İlkay'dan alırsın."

Oturmadan evvel, "Teşekkür ederim, savcım," diyerek yardımcı olan adama tebessüm etti ve aralarına oturdu. Zeyno oturduğu an toplantı kaldığı yerden devam etti, bu da ona gösterilen saygının ne denli büyük olduğunu gösterdi. Ne acınası bakışları ne de birinin iyi misin sorusunu kaldıramazdı.

"Düşmanımın düşmanı dostumdur tabirine göre gidersek, bizimle düşman olan herkes kendi çıkarları için ortaklık kurmuş durumda. Yani bizi bulmak onlar için kolaydır," diye söze girdi Hamza Süveran. Davudi sesi öyle güçlü ve yıkılmaz çıkıyordu ki Zeyno bakışlarını ondan almakta güçlük çekti. Politika adamı olunca karşısındakini etki altına alması kolay oluyordu.

Elindeki kalemle işaretlendiğinde Zeyno meraklanarak bekledi. Neden kalabalığın içinde işaretleniyordu?

"Rozerin'i bulmak da onlar için kolay, her hamle için açığımız var."

Cesur'un koruması altındayken evet, bulunabilirdi, Azer'in yanındayken de bulunmuştu Zeyno. Dayak yiyen adamın görüntüsünü hatırlayınca kafasını iki yana sallayarak görüntüyü kovuşturdu. O sırada Hamza Süveran konuşmasına devam etti.

"Atladıkları mevzu yüzünden aslında güçsüz ve yıkılmaya hazırlar."

Zeyno'nun merakının giderileceği soruyu Şehrazat üstlenerek sordu. "Nedir o mevzu?"

"Cesur ve Ferman'ın gizli iş birliği, bir de bize düşman gibi görünen Tarık'ın bilgileri onlardan alarak bizlere bildirmesi. Yani, güzelim..." dediğinde sırtını yasladığı koltuktan geri çekip kollarını masaya yatırdı. Söyleyeceklerinin ciddiyetini beden diliyle ağırladı. "Kudret Barbaros ve Gerivan ailesi savcımızın içinde, ne yaptıklarına dair içeriden sağlam bilgiler alıyoruz. Irak'a giren çıkan kimse, Azer sayesinde rahatlıkla erişebiliyoruz. Irak üzerinden onları takip edenlere oyun oynayıp farklı bir ülkeden silah kaçakçılığı yapan bizzat Gerivan ailesinden biri. Bunların hepsi cepte. Derhawlar için de Cesur başını ağrıtacak."

Bizzat ailesi olduğu için Cesur Kadıoğlu dışında kimse Derhawlara bulaşmayacak, dahası bunca belanın içindeyken bulaşmayı göze alamayacaktı.

"Buradaki düşmanlarımız biraz kafa kurcalıyor. Onlar bizden hâlâ bir

adım önde. Kim olduklarını ve ne için uğraştıklarını bilmiyoruz. Onlara dair ipuçlarımız yetersiz, kanıtlarımız da şimdilik bizim aleyhimize."

Rozerin Zeyno Kadıoğlu arka planda işlenen bütün hainlikleri ve iş birlikleri aheste aheste öğrendi.

Cesur, sorgulayıcı bakışlarıyla onu irdeleyen kadını mecburen görmezden geldi. Bilmediği kör noktaları açıklayacak vakti yoktu. Arjin'in ölümünü bilmediği gibi Tarık'ın onlar için çalıştığını da yeni öğreniyordu.

Tıpkı Cesur'un, karısı Zeyno'nun ona ihanet etmediğini öğrenmesi gibi Tarık mezarlığa nasıl plan kurarak karısını götürdüğünü en şeffaf hâliyle anlatmış, Zeyno'yu bırakmaması için büyük sebep sunmuştu. O zaman Zeyno'ya eşlik eden hemşireyi ve korumaları da sorguya almış, Tarık'ın anlattıklarını doğrulayan açıklamaları bizzat onlardan da dinlemişti. Karısı Azer'in güvenli topraklarında her şeyden habersiz korunurken, Cesur Kadıoğlu ve Ferman Kılıçhan canını kurtarmak pahasına tehlikeli iş birliğiyle ayları kimi zaman gizli buluşmalarla, kimi zaman gizli telefon görüşmeleriyle geçirmişlerdi.

"Bana sorarsan hâlâ düşüncemin arkasındayım," diye konuştu Cesur. sessizliği tatsız tınısıyla böldü. "Kesinlikle Van, Hakkâri ve Yüksekova'ya rahatlıkla torbacılarını salmak istiyorlar. Ki biz olduğumuz sürece bunu yapamayacaklarını biliyorlar. Bu yüzden bizimle uğraşıyorlar."

"Ben de hâlâ düşüncelerimin arkasındayım. Emelleri öncelikle Süveran ailesinin sahip olduğu erişilmez at çiftliği!" diye yineledi Savcı Mahir, toplantının amacı yeni yol bulmaktı fakat her şey aynı seyirlikte ilerlediği için hâlâ bir basamak çıkamamışlardı. "Çiftlik illegal at yarışları için muazzam bir yer. Süveranlar satmayacağına göre zorlu yollarla almayı deniyorlar."

Sabutay elindeki kalemi masaya gerginliğiyle yarışan bir hızla vurarak, "Mahir'e katılıyorum ama şu soru da akıllarda kalıyor," diye tartışmaya katıldı. Hoş, bir tartışma da sayılmazdı, bilgi alışverişi fikir alışverişine dönüşün diye çabalıyorlardı. Çatık kaşlarını sevgilisine çevirmeden önce konuştu. "Benim Şehrazat ile alakam nedir? Ya da tüm soruları kaplayan bir soru olsun. Rozerin'in kaçmasıyla başlayan kan davasına neden bizim İstanbul'da sandığımız düşmanlarımız da ortak oluyor? Sonuç olarak burada bir bahis oynatılıyor, biri kaybederse beraberinde diğerleri de gider."

Savcı Mahir sorusunu basit bulmuş gibi ağız hareketiyle savuşturdu. "Yanlış soru yanlış cevap getirir bize. Biz satranç dehası biriyle karşı karşıyayız. Hepsini yöneten bir isim ya da bir çete, çete lideri... Kudret veya Gerivanlardan herhangi biri, hepsi göz yanılsamasından ve dikkat dağıtmaktan ibaret. Onları içeri aldırmam bir saatlik işime bakar. Ben onları yöneten parmağı kesmek istiyorum bu yüzden şimdilik hiçbirine dokunmuyorum."

Savcı Mahir kafaları karışmasın diye şüphelendiği her noktayı paylaşmıyordu. Keza nasıl hepsi birbirinden bağımsızsa, anlamsız bir şekilde birbirine bağlantılıydı da.

"Yöneten parmak Cesur ve Rozerin, Ağrı'da birbirinden ayrılmayana kadar onları avucuna almadı. Asıl merak ettiğim, bunun sonunda Kudret ve Gemiyanların bu işten nasıl sıyrılacakları..."

Sabutay kadar masadaki herkes bunu merak ediyor, Savcı Mahir onların aksine bilgice gülümsüyordu. Tüm bu olaylar açığa çıkarılırken kelepçeye vurulmayacak isim kalmayacaktı ve savcının listesi şimdiden kabarıktı.

"Mallarını satan Barbaros ailesi Hakkâri ve Ankara'da elini açık tutmuyor. Bu durumda Kudret Barbaros önde ve nasıl iletişime geçtiğini bilmediğimiz düşmanlarımıza haberi yollayan o," fikrini belirten Şehrazat, vücudu devrildiğinde az öncesine nazaran daha gergin ve çıkmazda hissediyordu. "Annem, Rozerin'in Türkiye'ye döndüğünü senden önce öğrendi. Ona haber veren yine, Kudret Hanım," diye konuştuğu Cesur'dan bakışlarını alarak *Zeyno*'ya çevirdi. "Azer seni öldürmek için Irak'taki evine sızan adamın Barbaros ailesinin adamı olduğunu söylemedi mi?"

Kendisine yöneltilen soruyu yanıtlamak için sırtını dikleştirdi *Zeyno*. Fikir veremeyecek kadar olaylardan uzaktı ama sorulara aklıselim cevap verebilirdi. "Evet, yerimi ilk tespit eden oydu. Fakat onun dışında bir gelişme olmadı. Ya da Azer benden sakladı, bilmiyorum."

Bilmiyorum... Bilmiyorum... Bilmiyorum...

Defalarca kez bağırabilirdi bilmediğini, defalarca kez kızabilir, kandırılmayı hak etmediğini söyleyebilirdi. Şayet *18 Ağustos gecesi* ailesi dahil Kadıoğlu Aşireti'ni kandırarak bir adama kaçmasaydı...

"Saklamak gibi bir lüksü olamaz, her şeyden haberdar olmalısın," dedi Cesur, korumaya çalıştığı soğuk tutumu karşısındaki kadının Zeyno olduğunu neredeyse unutturuyordu. "Böyle saçmalık mı olur?"

Azer'den bahsetmesiyle yükselen kocasını belirsiz ifadesiyle incelemeye aldı. Tarık'la iş birliği yaptıklarına göre Zeyno'nun ihanet etmediğini öğrenmiş fakat bunu kabullenmek yerine kullanmıştı. Zeyno'nun neler çektiğini bilmesine rağmen susarak bir suça ortak olmuştu.

Ceza sadece kendisine mi kesilmeliydi yani? "Canım sıkılmasın diye bazen susmayı tercih ederdi," dediğinde kaşlarını önemli noktayı vurgularcasına kaldırdı. "Beni benden daha iyi düşünüyordu."

Yüz ifadesindeki öfke dalgası Zeyno'nun üzerine doğru yığıldı. "Çok iyi düşündüğü için mi buradasın? Ya da o akşam yemeğindeydin?"

İçine dert olan konuları yanlış masaya yatıran adamı izlemeye devam ederken dilini ağzının içinde döndürdü. Sırtını sandalyesine *rahatsız* izleni-

mi vermek için yaslarken, "Ben istedim," diye yalan söyledi. Gerek sözcüklerle gerek beden diliyle koca bir kandırmacanın içine düşüyordu Zeyno ve ona pahalıya patlayacağını nedense şimdiden seziyordu.

Burnundan soluyan Cesur ağa aralarında oturan Şehrazat'a aldırmadan masaya dayadığı avucundan destek alarak üzerine doğru eğildi. "Sen istedin..." öfkesiyle yanıtını tekrarladı. "O yemeği de sen mi istedin?"

"Evet, Cesur ağa ben istedim. Mahsuru mu vardı?"

"Konumuz Kudret Barbaros, kişisel olaylarınızı evinizde konuşursunuz."

Hamza Süveran otoriter tutumuyla tartışan kadını ve adamı açıkça uyardı. Rozerin Zeyno gibi kocasının öfkesine haksızca maruz kalmış kadını durdurmaya yetecek kuvvette değildi.

"Konu Kudret ise yapacak şey çok basit, Arjin'i vururum!" diye tamamladı Zeyno. "O zaman canını yakmak kolaydır."

Tartışma konusunun farklı noktaya yol aldığını ayırt eden Mahir ve Sabutay, engellemek adına Cesur'u uyarmaya kalkıştılar ancak öfke dalgasına kapılan Cesur onlardan önce davrandı.

"İstesen de Arjin'i vuramazsın!" Ellerini hızla masaya vurup ayaklandı, sağ eliyle karısını işaretlerken, "Ulan Kudret'in seninle uğraşmasının sebebi bu!" diye patladı. Saklı kalan her sır Cesur'u hiddetlendiriyordu, uzatmak istemediği ölümün ona ne denli zarar verdiğini artık itiraf etmek istiyordu. Belki de Zeyno'ya sinirli olduğu için uzatmak istemiyordu. Daha acısı üzerinden aylar geçmesine rağmen Zeyno hâlâ Arjin ile uğraşacağını ve onunla karşılaşacağını düşünerek kendine zarar veriyordu.

"Neymiş?" diye sordu yansıttığı sahte rahatlığıyla. Kocası kadar öfkeliydi çünkü başkalarının önünde birbirleriyle tartışıyorlardı ve bunun suçlusu kesinlikle Cesur Kadıoğlu'ydu.

"Arjin gerçekleri ortaya çıkarttığı gece şakağına silahı dayayıp yaşamına son verdi! Yarım kalan davasını babaannesi bitirmeye çalışıyor. Artık iş şerefsiz Rumi'den çıktı!"

Arjin'in canına kıydığını anlayamayacak kadar son cümleye takılı kaldı Zeyno. Cesur'un, Rumi'ye ettiği küfre o kadar çok üzüldü ki hatasını sindiremedi. Cesur, onu tanımıyordu ve ikisinin birbiriyle husumeti yoktu. Suçlu kendisiyken, Rumi'ye haksız yere küfredilmesi hazmedilir gibi değildi. Bu yalnızca öfkeyi kişiye karşı kullanmak olurdu.

Cesur Kadıoğlu hata kotasını günü bitirmeden doldurarak Zeyno'yu hayal kırıklığına uğrattı.

Rumi Gerivan, sevdiği kadını kandırarak yalan söylemiş, kandırıldığını bilmeyen Rozerin Zeyno kendini kurtarmak için ateş hattının ortasında

Cesur'a iftira atmıştı. Hâl böyleyken Cesur ve Rumi arasında bir düşmanlık olamazdı.

Saç diplerine nükseden sıcak yüzüne nüfuz ederek kadını ateşe maruz kalmış gibi harlı harlı yaktı. Fırladığı sandalye yerde tiz ses çıkararak geriye itilirken kadın radarına aldığı kocasına öfkeyle bağırdı.

"Ölü birinin arkasından böyle konuşamazsın, Cesur!"

"İstediğim kişinin arkasından konuşurum!"

"Rumi'yle bir davan yok, tamam mı? Onun arkasından böyle konuşmaya hakkın yok. Seni son kez uyarıyorum."

Alevlenen sadece Rozerin Zeyno değildi, çıldırttığı kocası da tutsağı olduğu öfkenin tesirinde mantık dışı davranışlar sergileyerek ikisini incitiyordu. Yuvasında duraksız oynayan ela hareleriyle kadını yakıp geçti.

"Sen kimi uyarıyorsun lan?"

Birbirlerine bağırmaya başladıklarında dayanamayan Savcı Mahir ayağa kalkarak aralarına girdi ve zamansız kavgayı sonlandırmaya çalıştı. Cesur'un haksız ve saygısızca davrandığını itiraf edemese de desteklediği Zeyno'ydu.

"Sakin olur musunuz?"

"Ben sakinim..." dedi Zeyno elleriyle kendisini işaret ederken. "Ben oldukça sakinim! Kendinde olmayan, Cesur ağa! Bu adamın öfkesiyle uğraşamam!" Aralarına giren savcıdan gerisin geri uzaklaştı. Yüzüne bakmadığı kocasını hedefine alarak masadakilere doğru konuştu. "Sinirini gitsin başkasına kussun. Ben onun stres topu değilim!"

Herkesi arkasına aldığında henüz yarım saati dolmadan girdiği odadan hışımla ayrıldı. Başından beri gelmemesi en doğru karardı ama Ferman adını duymak onu buraya koşar adım getirmişti. Sarılmayı çok gören ve sözcüklerini havada bırakıp sırtını dönen öz ağabeyi değilmiş gibi...

Gözüne kestirdiği odanın kapısına süratle ulaştı. Kapısını kilitleyecek, eve gidene kadar orada kalacaktı. Evde hesaplaşacağı kocası için sıralayacağı listenin üzerinden geçerek hepsini yüzüne patır patır vuracaktı.

Utanması gereken yerde hâlâ üste çıkıyordu. Zeyno onu bencillikle suçladığını hatırladıkça kırıldı. Bundan böyle kocasının sözlerine körü körüne aldırış edip kendini üzmeyecekti. Cesur bugün aralarındaki bağı kıracak her şeyi yapmıştı.

Pislik! İç sesinin ekseninde kalırsa Cesur Kadıoğlu'na saydıracakları boyunu aşardı. Rozerin Zeyno girdiği odanın kapısını çarparak arkasında kalan kalabalıkla iletişimini tamamıyla kesti ancak kilitlemek için fırsat bulamadı.

Göz açıp kapayıncaya kadar gördüğü şey kapının açıldığı ve üzerine doğru devasa cüssesiyle birisinin geldiğiydi. Ne olduğunu anlamadan kendini bir anda dolgun dudakların arasında buldu.

Sersemliği Cesur olduğunu anladığı an yakasından iğnesi gevşemiş [illegible] gibi düştü. İnatla onu öpmeye çalışan adama karşılık vermemek için [illegible] çaba sarf etti. Kınp geçirdikten sonra ne yüzle öpüyordu? Son vermesine [illegible] lemek için Cesur'u hışımla itti.

"Bırak beni!"

"O hata bir kere yapılır!" diye köpürdü. O hatayı Ağrı'da bir kere yapmış, ipin ucu elinden kaçmıştı. Cesur Kadıoğlu için Rozerin Zeyno'yu bırakmak ölümle sonuçlanabilirdi anca.

Zeyno onu kendinden iterek bağırdı. "Sen acımasız bir adamsın... Terik'tan her şeyi öğrenip bunu üzerime kullandın! Senden nefret ediyorum, Cesur."

Soluk soluğa kalan adam vücudunu basan terle onu iten kadının üzerine yeniden yürüdü, mesafeleri tek beden olana dek kapadı. "Sana inanacağın kelimelerle cümle kur, Ruze. Nefretine hiçbir zaman inanmadım."

Zeyno'yu öfkelendiren bu rahatlık, arzulu gözlere baktığında yeniden diriliyordu. Bir öpücüğe kanarak gönül kırgınlığını satmadı. "Ben de bu kadar işgüzar olduğuna inanmıyordum!" diye patladı birden.

"Bunu konuşacağız ama şimdi değil!"

"Öyle kötü bir adamsın ki... Öyle kötü..."

Öpmek varken neden tartışarak zaman geçiriyorlardı?

Cesur bütün konuşmalarını dudağına dudağını değdirdiği anda yuttu. Ancak bu sefer nazik olmadı, özlediği kadını kapattığı kapıya yaslayarak elbisenin altında dokunması için bekleyen baldırlarını avuçladı. Evden çıkmalarından beri bunu yapmamak için kendini öyle zorladı ki Zeyno'yu kendinden iterek başardığını sanmıştı.

İstekli dudakların şehvetiyle yanmaya hazırken karşı duracak bütün gücü eridi Zeyno'nun. Yumuşayan bedenini dokunuşlarıyla inleten kocasına bıraktı, kollarını boynuna doladığında teslim olduğu için kendine duyduğu öfkeyi çoktan unutarak vücudunu Cesur'a doğru bastırdı.

Uzuvlarını zorlayan vücudunu severek kabul etti, her temas Cesur için yeni, hiç tatmamış gibi lezizdi. Fakat bu kadın sert bir uyarıyı da hak ediyordu. Uyarmak için minik arayı zorlanarak verdi. "Sıktığımın geçmişinden bahsedersen... Benim olmadığım süreçten bahsedersen, yemin ederim canını çok fena yakarım."

"Sanki şimdi yakmıyorsun..."

"Seninki kadar yakmaz..." dediğinde elbisenin uçlarını yukarıya aceleyle çekiştirdi, çıplak ellerle kalçalarını sıktığında ağızlarının içinde anlık zevkle inledi. Kasığını bacağına sürttüğünde Zeyno titreyerek geriye kaçtı.

"Cesur... Dur... Dur..."

"Durma sakın... Akışına bırak sadece bu seferlik akışına bırak..." içeride dostları varken mi? Bunu nasıl yapabilirdi? "Sana doyamıyorum şine..." diye fısıldadı kulak memesini dişlerinin arasında ezerken.

"Sen profesyonel bir yalancısın... Trip atarak kavga çıkaran sen değilmişsin gibi bunu söylüyorsun."

"Trip değil, bilerek canımı sıkıyorsun. Canımı sıkmak sana büyük zevk veriyor."

Kışkırtıcı gülüşüyle söylediklerini kovdu. "Dudaklarının arasında olmak kadar değil."

Cesur küfrederek dudaklarını dudaklarıyla kapadı. Hemen eve gitmeliydi. Hemen eve gitmeli ve Zeyno ile doyasıya anın tadını çıkarmalıydı. Alt kasıklarını titreten güzel dudaklarından istemsizce koparak geri çekildiğinde, öpmeyi bir o kadar sevdiği gözyaşı *deq*ini de uzun uzun öptü. "Hemen eve gidiyoruz."

Vücutları birbirinden ayrıldığında içeridekileri nasıl atlatacağını düşünerek kadının bozulan saçlarını özenle düzeltti. Kırıştırdığı elbisesini nasıl kaydırmayı başarmıştı bilmiyordu ama ona da ufak bir dokunuşta bulunduktan sonra geri çekildi.

Zeyno tülbendinin kenarıyla dudağına ruj bulaşan kocasının dudağını sildikten sonra omuzlarından düşen kazağı eski hâline getirene kadar uğraştı. Cesur'un yakıcı bakışları altında biraz zordu ama bunu başarmıştı.

Dağınıklığı düzelten ikili göz göze gelince birbirlerine kıkırdayarak gülümsediler.

"Kıskançlığın başıma bela olacak."

"Başında uyarmıştım."

"Dikkate almalıymışım," dediğinde arkasındaki kapıya doğru döndü. "Araya mesafe koy anlamasınlar."

Dostlarını tanımayan karısının saflığına gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Aptal değiller."

"Oynamasını bilmelisin..." önerisinin ardından kapıyı açtı ve oyununu başlatmak üzere kırmızı butona bastı. İçerideki tartışmayı sürdürüyormuş izlenimi vermek için Cesur'a doğru bağırdı. "Sana katlanamıyorum, Cesur!"

Ani bağırışla neye uğradığını şaşıran Cesur Kadıoğlu büyüyen ela harelerini karısına sabitledi. Bağırmadan önce uyarmasında fayda vardı, zira Cesur her şeyi bozacak tepkiyi de verebilirdi.

Toplantı odasına girdiklerinde kalabalığı ayakta meraklı bakışlarla buldular. Telaş hiçbirinde yoktu ve bu çok garipti.

"Ben Cesur öper diyordum ama yanılmışım," dedi Sabutay hayretler içerisinde.

"Ben de oyun kokusu alıyorum," dedi Mahir.

Savcıyı küçümsememesi gerektiğini nasıl unuturdu Zeyno? Dedikodudan duymazdan gelerek hüzünle gözlerini kırpıştırdı. "Eve gitsem bir sorun olur mu? Çok özür dilerim, bunlara şahit olmanızı istemezdim."

"Sen nereye gidiyorsun lan?"

Cesur ona aniden bağırınca Zeyno buz gibi bir bakış fırlattı. Zaten oynamakta zorluk çekiyordu. Kıkırtıyı bastığı anda palavraları fiyaskoya dönüşecekti.

"Bence oyun değil, Mahir."

Şehrazat'ın yanlış tespitini Mahir savurdu. "Hâlâ oynamaya devam ediyorlar!"

Hamza gözlerini kısarken kıs kıs güldü fakat belli etmedi.

Onu zorlayan Mahir'den kaçmak için toplantı odasını süratle terk etti Zeyno. Tek bir cümleyle kavgayı sürdüren kocası yüzünden savcı oyuna katmamıştı. Kavgaya inananlardan biri de Şehrazat'tı ve odadan çıkmadan önce olanlar için konuşmak istiyordu.

"Önce konuşsak mı?"

Peşinden gelen kadın durdurmasın diye kapıyı hızla açtı ve hemen dışarı çıktı Zeyno. Montunu almadan çıkınca soğuk ikisini çarparak geriletti. Zeyno çarpan soğuğun etkisiyle titreyerek, "Neyi konuşacağım, dostunun sürekli bana bağırmasını mı?" diye sordu. Aşırıya kaçtığı oyununda başarıyla rol sağladığına inanarak Şehrazat'a elini kaldırıp durdurdu. "Sağ ol, almayayım."

"Buna da oyun demezsin be Mahir?"

Pes edercesine sitem eden Sabutay'a kafasını istemsizce çevirdi, ne cevap vereceğini merak ettiği Mahir görüş alanını kapadı. Omzunu kapının pervazına yaslamış, karısının peşine düşen Cesur'u sırıtarak izliyordu. "Oyun olduğunun hâlâ ama hâlâ arkasındayım. Evde işleri var!"

Şeytanice sırıtışı Cesur ve Zeyno'yu gafil avladı. Dobra olmak her zaman gerekli değildi. Rozerin Zeyno ağzının içinde gizlice inleyerek önüne döndü ve tespitleriyle utandıran savcıdan kaçmak için arabaya binmek üzere adım atmıştı ki ona doğru gelmekte olan adamı gördü.

"Bismillâhirahmânirrahîm..." nidasıyla elini sol yanına bastırdı. "Bu ne Allah'ım..."

Tepkisini anlamayan kalabalık baktığı noktaya doğru yoğunlaştı, Rozerin Zeyno kalabalıktan bağımsız adamı incelemeye devam etti. Uzaktan gelişiyle dikkatini dağıtan bu adam kimdi? Hem de böylesine çarparak...

Çarpılan sadece Zeyno değildi. Karısının hemen dibinde ağabeyi yaşındaki adamı şımartacak tepkiler vermesine şahit olan Cesur Kadıoğlu'da fena çarpılıyordu. Gazabını ağabeyini başlarına bela eden Sabutay'a ölümcül ba-

kaşlarını fırlatarak hafifletmeye çalıştı Cesur ancak tepkilerini duymaya dayanamadığı karısı gazabın hafiflemesine ısrarla izin vermedi.

"Ben de onu ilk gördüğümde aynı tepkiyi verdim. Sabutay'ın ağabeyi, Saruhan!" Zeyno'ya doğru hafifçe yaklaştı. "Kendisi kasaptır."

Kasap mı? Manken değil miydi yani? Bir derginin aranan yüzü değil miydi? Gelişiyle dikkatleri böylesine üzerine çeken yakışıklı adam gerçekten kasap ustası mıydı?

"Böyle yakışıklı kasap mı olur?"

Duygu değişimiyle izleyenleri şaşırtan kadının peşine içeride kalan üç adam düştü. Cesur'un arkasında oluşan kalabalık Saruhan'ı karşılamak için bekledi ancak homurtusuyla omuzları yükselip inen Cesur daha dikkat çekiciydi. Muhtemelen palavraları bundan sonra gerçekleşecekti çünkü Rozerin Zeyno farkında olmadan kavgaya oynuyordu.

Kavgayı kendi ilişkisi içinde çıkarmak üzere heyecana kapılan Şehrazat, düşmanı saydığı Rozerin Zeyno'yu gazlamaya devam etti. "Ben de onu sordum. Sırf onu görmek için kilo kilo et alınır."

Cesur Kadıoğlu iki kadının esrik hayranlığına maruz kalan Saruhan'a düşmanca bakışlarını fırlatarak karısını gazlayan kadına patladı. "Şehrazat!"

Şehrazat ağzına fermuar çekerek uyarıyı kabul etti, Hamza iltifatlara boğulan Saruhan'a baktı; uslanmayan kız kardeşi ve ona ayak uyduran Rozerin Zeyno'ya sitem edercesine yüzünü astı. Toplantı amacından tamamıyla çıkmıştı. Günü kurtaran tek güzellik Ferman'ın bu ana şahit olmamasıydı.

"Biz gidelim artık," diyen Cesur karısının elinden tuttu. Onları tanıştırmak bile istemedi.

"Sabutay'ın ağabeyiyle tanışmama izin ver, Cesur."

"Sonra tanışırsın," diyerek tüm bunlara karşılık bağışıklık kazanan Saruhan'ın yanından hızlıca geçti. Arabaya doğru gittiklerinde ise Mahir'in arkalarından savurduğu haklı cümleyi duydular.

"Ben size oyun oynuyorlar demiştim!"

Zafer dolu sesini duymamak imkânsızdı.

"Sana inanamıyorum!"

"Ben de kendime inanamıyorum," deyip karısını arabaya bindirdi Cesur. "Bir sorun olursa ararsınız," diye seslendiği dostlarına elini sallayarak şoför koltuğuna geçti. Korumanın getirdiği montları arabanın arka koltuğuna bırakmasını söyledikten sonra otomatik açılan kapıyı geçerek yola çıktı.

Kemerini takarken kızgın olduğu kocasını suçladı. "Resmen oyunumuzun içine ettin."

"Lan oyun olduğunu anladılar zaten."

"Sabutay ve Şehrazat anlamadı!"

"Mahir'in anlaması yeterliydi."

Zeyno gözlerini devirip önüne döndü. Kısacık süren bu an için tekrar uzatmaya gerek görmüyordu. Zira kimin ne gördüğünü ne anladığını veya nasıl anladığını sorgulamak da istemiyordu.

Aylar sonra hesaplaşmayı beklediği Arjin'in o kaos dolu gecede öldüğünü öğreniyordu. Duyduğu ilk an pek üzerinde durmadığı haber, düşünceleriyle yalnız kaldığında dağ olup sırtına biniyordu. Arjin'den kurtulduğunu düşünürken babaannesi hakkıymış gibi düşmanı kesilmişti.

O kadın Arjin'den çok daha güçlüydü. Arjin nefretiyle hareket etmişti, bu kadın ise acısıyla hareket ediyordu.

Acı, nefretten her zaman daha güçlü ve asildir.

İhanet, aynı kazandan çorbayı dolduran herkesin nasiplendiği bir yemeğe dönüşmüştü. Kim o kazana dokunuyorsa acıdan da pay alıyordu. Vicdanına binen her yükün sonunda Zeyno tenine kazıdığı gözyaşı *deq*ini ıslatıyordu.

Sırtını hafifçe döndüğü kocası kederini görmesin diye sakladı fakat sızlayan burnunu içine çektiğinde ağladığını afişe etti.

"Rozerin?"

Rozerin Zeyno kaygılı sese cevap vermedi.

"Sen ağlıyor musun?"

Yine yanıtlamadı, kafasını sağına tamamıyla çevirdi. Sızlamaktan acıyan burnunu bir daha içine çekmeyerek ağlamak istiyordu. Kocası ona özel zan tanırsa, eve dönene kadar bir nebze de olsa içini dökebilecekti.

Cesur böyle anlaşamayacağını anlayınca arabayı bir benzinliğin önüne çekerek park etti. Cama iyice yapışan karısının çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağladı. "Şîne neden ağlıyorsun?"

"Neden böyle... Neden böyle oluyor anlamıyorum, Cesur?"

Hıçkırıklarıyla zar zor konuşan karısının derdini anlatamayacağını anlayınca kemerini çözüp hızla arabadan indi. Arabanın etrafında dönerek boğulurcasına kızaran karısını hemen indirdi. Önce temiz havaya sonra konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Neden ağladığını bir bilsem... Bana mı kızgınsın?"

"Hayır..." derken başını şiddetle salladı. "Hayır, kendime kızgınım. Üç insan benim yüzümden öldü ve üçü de bile bile ölüme yürüdü. Onlar yüzünden haksız yere kaç insan öldü. Bu acı ağırlık yapıyor..." eliyle yumruklarını yutkunamadığı boğazını sardı. "Burada kalıyor, Cesur... Acı burada kalıyor ve ben boğulacakmışım gibi hissediyorum."

Rumi, Rıdvan ve Arjin için ağlamayınca vicdansız olmazdı, Rozerin Zeyno hatasını anladığı an son vermek için hep çabalamış ama kimse onun çabasını kabul etmemişti. Kendisi dâhil...

"Sana sarılmamı ister misin?"

Tek ihtiyacı buymuş gibi kabul edince araya koyduğu mesafeyi yıktı Cesur. Asil yüzü avuç içine aldığında ciğerlerinden derin nefesi yükseldi, acıyı bal eyler güzellikte bir kadınla baş etmek her yiğidin harcı değildi.

"Bu yolu onlar seçti. Onları uyarmama, şans vermeme rağmen ki bu sadece bir seferlikle sınırlı değildi, ikisine defalarca şans tanıdım, Ruze, ailelerine de aşiret bireylerine de mesajı yolladım, beni dinleyen kimse yoktu. Sonlarını kendileri seçti. Bu senin suçun değil."

"Öyle..." diye hak verse de içinden gelen bu değildi. "Öyle ama yine de ölümü hak etmediler. Ben kendimi suçlu görüyorum... Vicdan azabı çekiyorum... Arjin de ölmüş, bugün öğreniyorum, Cesur... Bu ne kadar ağır biliyor musun?"

Taşımaktan yorulduğu acının dışa vurumuydu gözyaşları.

"Biliyorum, güzelim biliyorum... Üzülmeni istemediğim için sakladım."

"Ben gitmek istedim..."

Gitmekle alakalı hiçbir şeyi bundan sonra duymayacaktı Cesur. "Benim karım benim olmadığım hiçbir yere gidemez..." diye ikaz etti. Sonra gözlerini çenesine doğru eğerek yumuşak sesiyle fısıldadı. "Ben seninle çocuğumuz olsun isterken sen nasıl gidersin?"

Çocuk mevzusunu araya sıkıştırmasına inanamayarak gülümsedi Zeyno. Acıyı lehine bile çeviren değişik bir adamdı. Bunu ona söylemeye fırsat bulamadı çünkü Cesur gülümseyen dudakları öperek acıyı sonlandırmayı seçti.

Üşüyen bedeni kolları arasında öperek ısıttı, bu alev İstanbul sokaklarında gezen dondurucu soğuğu kıramazdı ama kadın ve adamı cayır cayır yakabilirdi.

Cesur ıslak diliyle dans etmeyi seviyordu. Daha fazlasını isteyen her yanını bastırarak bununla yetindi ama kısa sürdü.

"Cesur ağam..."

İlkay'ın endişeli tınısı ikisini birbirinden ışık hızıyla kopardı. "İzleniyoruz!"

Verdiği tatsız haberin sonunda Cesur ve Zeyno hızla göz göze geldi. Kim tarafından izleniyorlardı ve İlkay neden sakin görüntüsünü saklayamadığı endişesiyle korumaları hareketlendiriyordu?

"Kudret Barbaros'un adamları."

Cesur Kadıoğlu, canına susayan kadının adını işittiğinde öfkesine yenilerek, benzinin etrafını saran adamlarının ortasında hiddetiyle kükredi.

"Siktir lan!"

Agahî[18]

Eski düzen yeni tavırlarla yeniden kurulmuştu Kadıoğlu konağında kandıranlar ve kandırılanlar olmak üzere iki sınıfa ayrıştırılmışlardı, sınıflandırmayı sağlayan ise kandırılmayı başından beri bildiği hâlde saklayan Zeyno Kadıoğlu'ydu.

Diljin'i savunmasız bırakan nefret yalnızca kaynanasından gelse baş edebilir üstüne der geri çekilirdi, nitekim Rozerin Zeyno'nun yaşadığını öğrendiklerinden bu yana üzerinden aylar geçmesine rağmen görümcelerinin nefretini dinmiyordu. Nil'in tamamıyla onu yok sayması Diljin'i üzse de kahreden olan nokta aynı muameleyi Rehma'ya da yapmasıydı.

Aptal yerine konulmanın acısını yaptırımlar uygulayarak çıkarsalar da hakikate ters düşüyorlardı ve Diljin emindi ki bunun farkında olmalarına rağmen umursamıyorlardı.

Suçlanmayı hak etmeyen Diljin Kadıoğlu başta kocası olmak üzere Cemile yadê Keje ve Dildar ağanın direktiflerine uyarak hareket etmişti. Zamanında bilmemesinin kurtuluşu olduğunu iddia eden Rehma'ya sırf inadından öğrenmek için tuzaklar kurarak öğrenen Diljin, ateş çemberine düşüncesizce girdiği için bugün kendisine kızıyordu.

Her şeyi bilmemek, bilmekten yeğdir.

En korkunç duygunun ne olduğunu sorsalar merak der Diljin, nefret ve kinin bile kaynağı meraktan gelir. Zamanında merak duygusuna bıçak saplayıp ikiye bölseydi, bugün daha mutlu bir kadın olurdu.

En dayanılmazı ise tüm bu olanların Rehma'yla aralarına sıçramasıydı. Üzerlerine leke misali yapışan iftiradan nasiplerini almış olmalarını kadere bağlayamıyor, imtihan dese içinden çıkamıyordu.

Gitmesinden korktuğu o gün, kendi rızasıyla sarıldığı kocasını kazanmış ve her şeyle baş edebileceğine inanarak kalbini ona teslim etmişti. Ancak anlamsız bir şekilde bazen çok fazla uzaklaşıyorlardı birbirlerinden, sanki görünürde bir sebep var ama ikisi de sebebi anlamadıklarından korkarak geri çekiliyorlardı.

Neyin korkusu olduğu da muallaktaydı. Doğru iletişimi kuramadıkları sürece eskisi gibi soğuk, duygusuz ve yıpranmaların arttığı günleri gecelere katana kadar geçireceklerdi.

[18] Haber, malumat

Araları böylesine berbatken gideceğini nasıl söyleyebilirdi...

"Yarın babamın evine gitmeyi düşünüyorum," diye seslendi Diljin, yatağın üzerindeki dağınıklığa el atarken giyinme odasında hazırlanan kocasına sesini duyuracak kadar net bir tavırla anlaşmayı da sundu. "Şimdiden anlaşalım, anneme söyle deme, asla söylemem."

Gömleğinin düğmelerini kapatarak içeriye girdi Rehma. "Tamam, haberi ben veririm. Akşam kaç gibi alayım seni?"

Yatağı bitirdiğinde derin bir nefes alarak aynadan gömleğini düzelten kocasına baktı. Nedense sonu iyi bitmeyecek gibi bir hisse kapıldı. Sonucu göze alarak, "Birkaç gün orada kalmak istiyorum," dedi.

Rehma aynadan ona bakınca göz göze gelmeleri kaçınılmaz oldu. "Birkaç gün derken, Diljin?"

"Birkaç gün dediğim ya üç gün ya da bir hafta... Kadıoğlu konağından uzaklaşmak istiyorum biraz," derken elinden geldiğince soğukkanlı davranmaya çalıştı. Rehma ile tartışmak gibi bir düşüncesi yoktu çünkü fazlasıyla hâlsiz hissediyordu. Üstelik araları kırgınken baba evine gitmeyi de düşünmüyordu.

"Bu başkaldırış bana mı yoksa annemlere mi?" dediğinde tamamıyla kanına doğru döndü. Bir hafta evden uzaklaşmak ne demekti?

Lafı nereye çekmişti böyle? Zorlayıcı olacağını göze alarak söylemişti. Diljin kararının arkasında durdu ve gayet sakin tavrıyla sorusunu yanıtladı. "Bu bir başkaldırış değil. Sadece biraz uzaklaşıp dinlenmek istiyorum."

"Benimle de dinlenebilirsin. Bizim için de bir şeyler düşünebilirsin. Beraber uzaklaşıp dinlenebilir ve toparlanabiliriz!" dediğinde kaşlarını istemsizce kaldırdı. "Ama tabii ya, aptal kafam... Her zaman kendini düşündüğünü unutmuşum."

Kaçınılmaz olan kavgayı da Rehma Kadıoğlu fitillemişti.

"Niye hep ben suçlanıyorum?" diye bağırdı anlık öfkesine yenilerek. Akabinde bağırmanın fayda sağlamayacağını bilerek toparlandı. "Rehma... Her şey bok gibi karışık zaten. Bir de biz kavga ederek daha kötüye çevirmeyelim, inanılmaz yorgunum."

Rehma daha da öfkelendi. Sadece kendini düşünerek hareket ettiğine inanamıyordu. "Yorgun olan sadece sensin, öyle değil mi? Her şey gayet iyi giderken bir haftalığına babanın evine gidip uzaklaşmak isteyen sen değilsin, öyle değil mi?"

Bu adam görmeyi mi bilmiyordu? Algıları mı zarar görmüştü? İyiye giden bir şey olsa umutsuzca solup gitmezdi Diljin. İyiye gidiyor olsalar haftalardır aralarında katı ve anlamsız mesafe olmazdı. Bunları nasıl görmezden gelebiliyordu?

"Her şey iyi mi gidiyor? Her şey iyi mi gidiyor?" Günlerdir bastırdığı öfkesini kocası uyarmıştı. Ona bağırmamak için direndiyse de başaramadı Diljîn. Rehma kesinlikle bu tutumu hak ediyordu. "Bu evde her şey bok gibi geçiyor! Kendimi bazen öldürmek istiyorum o bakışlar yüzünden!"

Kızgın ifadesini alaycı gülüşüyle destekledi. "Herkes öyle ulan, herkes öyle. Benim annem gururundan beni hiçe sayıyor. Ben ne yapıyorum, düzelmesi için elimden geleni yapıyorum. Sana yetişmek için, seni mutlu etmek için, aramıza yansımaması için, evliliğimizi kurtarmak için sindiriyorum ama sen..."

Diljîn sözünü hiddetiyle kesti. "Ama ben yansıtıyorum. Sen sadece akşam anneni görüyorsun. Tüm gün onunla olan benim, o bakışları gören benim."

"Diljîn sana karışma, sus, görme, duyma, öğrenme, Rozerin'in geçmişini bilme ve..." dediğinde işaret parmağıyla karısını sert bir şekilde işaret etti. "Kurcalama dedim ama senin merakın buna izin vermedi. Merakının sonucunda böylesin. Bunu sen istedin."

Diljîn aklını kaçıracak duruma geldi. Şans eseri duymuştu. Evet, başta kurcalamış fakat sonrasında tamamıyla şans eseri duymuştu. Sonra kendini berbat bir oyunun içinde bulmuştu.

"Şans eseri duydum... Sen de çok iyi biliyorsun ki o bok gibi çukura şans eseri girdim sonra da çıkamadım. Bunu ben istemedim. Keşke burada olmasaydım. Bunları yaşamak berbat bir şey. Her şey mi kötü gider... Her şey mi berbat gider..."

Keşke burada olmasaydım... Onun için elinden geleni yaparken Diljîn keşkelerle geçmişi kurcalıyordu. Canını fena yakmıştı. Ağzının içinde zuhur eden hayal kırıklığının zifftten tadını kuru kuru yutkundu.

"Git, tamam mı git!" diyerek işaret parmağını kapıya doğru çevirdi. "Kaç gün kalıyorsan kal. Bu hâlde olacaksan, odaya her girdiğimde bana karşı suratını böyle astığını görmektense git. Daha fazlası çekilmiyor. Ben de yoruldum!"

Ailesinin yaşattıklarını atlatmasını sağlayan bir nebze kocasıydı, nasıl böyle söyleyebiliyordu? Göğsü sözlerinin ağırlığıyla acıdı. "Öyle mi?" diye sordu güçlükle. Ağlamamak için yine direnecekti belli ki. Kıyafetleri üzerinde olsa arkasına bakmadan kaçardı bu odadan.

"Öyle!" diye onayladı Rehma.

Diljîn burnunu havaya kaldırdı. "Gideceğim... Canım ne zaman seni görmek isterse işte o zaman geleceğim."

"Zaten istediğin bu değil mi?"

"Evet, istediğim bu, Rehma... Seni görmemek!"

Söylemiyle eylemi bir olan kadın sırtını döndüğünde Rehma kalan son sabır kırıntılarını da kaybetti. Gerçekten istediği bu muydu? Gerçekten istediği onu görmemek miydi? Şayet dediği gibiyse Rehma onu bırakacak, gitmesine izin verecekti. Bu kadın ufak bir dersi hak ediyordu.

Sırtı dönük kadını karnından yakalayıp kendine bir hamlede çekti, direnmeye yüz bulamayan kadını kolları arasında döndürdüğü gibi dudaklarını dudaklarıyla kapadı. Bunu yaparken niyeti Diljîn'i anlamaktı ancak özlemi daha ağır basarak kasıklarına vurdu. Lanet olsun, onu avlamak istemişti.

İsteği Diljîn ona karşılık verdiğinde gerçekleşti. Avını kapmıştı, Diljîn de istiyordu. Tutmuşken bırakmadı, az önce göz göze geldikleri aynanın önüne kadar çekiştirdi. Makyaj masasına yaslayarak aynadan birbirlerini izleyecek pozisyonu tam arkasında durarak aldı. Geceliğin içinde kıvrımlarıyla aklını başından alan teninden mahrum kaldığı günler boyunca dokunmak için tutuşmuştu.

İncecik satenin varlığına teşekkür ederek kendini sertçe kalçalarına bastırdı. Odadaki sıcağın etkisiyle çabucak terleyen boynunu dudaklarıyla talan etti Rehma. Niçin bunları yaşamak varken devamlı kavga hâlindelerdi? Bundan sonra her köşede kıstırıp kavgayı yok edecekti.

"Canımı yakıyorsun."

"Anca aklın başına gelir!" dedi, sıcaklayan avuçlarını kalçalarını zor kapatan geceliğin altına sokarak iç bacaklarını okşadı. "Kaç haftadır sana dokunamıyorum, aklımı kaçıracağım."

Aynı hislerle tutuştuğunu dile getirmedi Diljîn.

İhtirası tenleri temas ettikçe ve temasları derinlik kazandıkça büyüyordu. Onu hemen şimdi altına almazsa kafayı yerdi. Kulak memesini ısırdı. "Seni o kadar çok fazla özlerken sen gitmekle tehdit ediyorsun."

"Özleseydin..." kendisini kocasına doğru bastırarak gözlerini zevkle kapattı. "Gelirdin..."

"Geliyorum," dedi, Rehma dudağından sertçe öptü. "Geliyorum ama sen adım atmıyorsun!"

"Atıyorum..." Aynadan kocasına iştahla baktı. "Sen görmüyorsun."

Rehma gülerken kafasını iki yana salladı. Bu savaş tekinsiz geçerdi ama sürmesi lüzum değildi. Eforlarını başka şeye harcamayı amaçlıyordu ve amacı gayet netti. Kemerini çözerken gözünü karısının arzulu ifadesinden ayırmıyordu. "Gitmeyeceksin, vazgeçtim."

"Ne..." dediğinde dönmeye çalıştı ama Rehma izin vermedi. "Saçmalıyorsun."

"O dilini ısırırım," dediğinde dudaklarını boynuna bastırıp ısırdı ve Diljîn çığlık atarak geri çekildi. "İz kalacak, yapma!"

"Umurumda değil!" Diljin'in kalçasına hafifçe vurup kulağını ısırdı. "Bacaklarını ayır."

Diljin emrini zevkle kabul ederek bacaklarını ayırdı ve kendini maharetli ellere bıraktı. Rehma'nın tutkusuna bayılıyordu.

Allık fırçasıyla işi bittiğinde aynadaki görüntüsünü kabaca inceledi. Belirsiz günleri geride bıraktıkları, zevkli anları yeniden yaşadıkları nadir hâllerine kavuşmuşlardı. Diljin kendini sabaha göre daha yorgun hissediyor, arkasında kalan yatağa uzanıp mışıl mışıl uyumak istiyordu. Beraber banyo yaptıktan sonra aşağısı için çok geç kaldığından kocasından önce çıkıp hazırlanmıştı fakat uzanıp dinlenmeyi bu hıza tercih ederdi.

Düşünceleri aynadaki kendisinden öteye, malumat almadığı kadına tekrar kayınca... Günlerdir aklını kurcalayan soruyu pat diye sordu. "Sormayacaktım ama Rozerin'den haber var mı?" Aynadaki yüzünü kocasına çevirdi ve tepkisine birebir şahit olmak istedi. "Viyan da sordu..."

Bir türlü kapatamadığı gömleğin düğmelerini tutan parmakları aksaklık sebebiyle kısa süreli donukluk yaşadı ve en az parmakları kadar nasibini alan donuk ifadesiyle karısını yokladı. "Viyan'ın da Rozerin'e düşman olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydi," onayıyla beraber tülbendini saçlarına örttü. "En son onlara gittiğimizde konuştuk, açıkçası anlamaya başladığını söyledi. Tamam, hepimiz kızgınız, hepimiz eleştiriyoruz, yeri geliyor hepimiz annenin maruz kaldığı saygısızlığa öfkeleniyoruz. Ama Rozerin o kadar da haksız ve suçlu değil, Cesur'u kurtarmak için ölüme gitti ve bunu bir kereliğine de yapmadı. Bu açıdan bakınca pişman olduğunu anlıyoruz. Yani, en azından Viyan böyle anlıyor, ben pek çok şeye kendim şahit oldum zaten."

Açıklamayı uzun uzadıya yaparak yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmak için çabalayan karısını anlayışla karşıladı. "Rozerin'i anladığını biliyorum. Beni şaşırtan Viyan'ın sorması. Rozerin'i kabul etmese, sevmese hak veririm, neden demem. Sadece onu anlaması ve merak etmesi şaşırttı o kadar, doğrusu sevindim. Bazı yargıları yıkmak iyidir."

"Kesinlikle! O yüzden bir haber alırsan en azından iyi olduğuyla ilgili, bu kadarlık bilsek yeter," tutumu kesin ve yerindeydi. "Gerisine zaten karışmam, öğrenmek de istemem."

Rehma öğrenmek istemeyişinin sebebini bildiği için kararına saygı duyarak kabul etti. "Annemler zamanla seni anlayacaktır."

Yapma dercesine yüzünü astı. "Dört aydır mücadele ediyoruz, Rehma... Annen yaklaşık iki ay önce evine döndü. Döndüğünden beri iki kelamımız olmadı, olan iletişimde de ya laf sokuşturdu ya da bakışlarıyla canıma okudu.

Nil'i söylememe gerek yok. Hawar mecbur kalmadığı sürece konuşmuyor. Tek dayanağım sen ve yadê Keje. Kötülemiyorum hayır, sitemim ailene olan sevgime rağmen bu duruma gelmemiz. Ben onların kızı gibiydim."

"Hâlâ öylesin," diye teyit etti, kuşku duyduğu sevginin değişmediği hususunda ikna olması gerektiğine dair sezgiye kapıldı Rehma. Sevildiğinden kuşku duyduğunda hep bir adım gerilerdi. En azından eski tecrübeleri ona bunu öğretmişti. "Zaman lazım sadece zaman."

"Biliyorum ama beklemek yoruyor. Çok fazla düşündüğüm için de acısı benden çıkıyor."

"Baş ağrıların devam ediyor mu?"

Reddetmediği takdirde inadı başlayacaktı. "Hayır... Daha iyiyim sadece dün biraz midem rahatsızdı. Onun dışında sıkıntı yok."

"Kötü olursan ara, hemen hastaneye gideriz."

"Tamam..."

Kocasının hazırlanmasına müsaade ederek banyoya girdi. Dağıttıkları banyoyu el ucuyla detaya girmeden hızlı hızlı temizledi. Rehma hazırlanana kadar odada bir müddet oyalandı.

"Saçların ıslak inme, Diljîn."

"Kuruttum zaten hafif nemli kaldı, sorun olmaz."

Devamlı atıştıkları uyarının sonunda inat edeceği bilindiği için sessiz kaldı Rehma. Kahvaltı yapmaya vakti kalmadığından Diljîn'i aceleyle sürükleyerek odalarından ayrıldı. Karların kürendiği Kadıoğlu konağında yere düşmeden aşağıya inebilmek mümkündü ancak Van dondurucu soğuğuyla burnunun ucunu dahi çıkarmaya fırsat tanımıyordu.

Mevsimin bu zamanlarında epey zorlanıyorlardı. Şirkete geçene kadar Rehma köylerden gelen birçok haberin kederiyle sarsılacaktı. Acı haberler geldiğinde kışın sert yüzüyle tanışıyorlardı.

Ağaçları gölgeleyen bembeyaz karın güzelliğine dokunmayan kâhyaları avluları ve bahçeyi temizlemişti, etrafı dikkatlice inceledikten sonra yanında yürüyen kadının belinden yakaladığı gibi kendine doğru çekti, boynuna sıcak öpücüğü nazikçe bıraktı.

"Hazır evden uzaklaşmak istiyorken yarın benimle Ağrı'ya gelebilirsin. Toplantım olacak, orada bir geceliğine kalırız, olur mu?"

Göz göze geldiği adama heyecandan irileşen kara harelerini dikti. "Söz mü?"

"Rehma sözü!"

"Harika olur."

Öptüğü kocasını kapıya doğru uğurladı ve yönünü üzülerek az sonra gireceği odaya çevirdi. Sıkışmışlık hissiyle uyandığı sabahı nasıl atlatacağını

öngöremediği bir atışmayla geçirmiş ve hüsranla sonuçlandığını sandığı kavgadan yine sıyrılmıştı... Aylar önce ona gitmesi için cesaret veren Rozerin olmasaydı, Diljin bugün Rehma'yı kabullenirken de şüpheler ve uzatmalarla yaşayacaktı. Hayatına dokunduğu anı unutarak o kadına haksızlık edemezdi.

Çehresindeki sarhoş gülümsemeyle kadınların bulunduğu odaya geçti. Öte var ki içeri girdiğinde onu ablukasına alan basık enerjiyi hissedince sendeledi. Rehma'nın ona verdiği mutluluk, kötü enerjiyi kaldıramayınca kadını terk ederek gitmişti.

Kahvaltı sofrasında böylesi mutsuzluk yaymak müthiş güç istiyordu ve kimsenin harcı değildi. Rozerin Zeyno ve Zerda Kadıoğlu arasında çözülmesi gereken dava çözülmeyene kadar da bu mutsuzluk devam edecekti.

Umutsuzluğu bedeninde muhafaza etmeden, canlandırmak istediği ev ahalisine sıcak bir günaydın sabahı diledi ve yerine usulca geçti. Fakat ev ahalisi amacına ulaşmasına müsaade etmedi ve kahvaltı son günlerdeki gibi yine sessiz, soğuk ve tatsız geçti. Keje Hanım ve Zerda Hanım arasındaki soğuk savaş sürüyordu. Sohbet etmeleri eski bağlılıklarının nasıl yitirildiğini her defasında onları izleyenlerin yüzüne çarpıyordu.

Kahvaltı sonrası rutin hâlini alan kahve faslına geçtiklerinde sessizlik biraz kırılmıştı. Diljin ve Hawar'ın bu anda kıkırdamalarla ettikleri sohbet eski günlerde kalmış, sessizliği onlar hâlâ sürdürürken kaynanası ve yadê Keje sohbeti sürdürmeye koyulmuşlardı.

"Bağ evindeki eksikleri Siyabend tamamladı mı?"

"Su tesisindeki sorun da bu hafta halledilecekmiş, bakımı sonrasında biter. Zaten pek bir şey kalmamıştı. Gidecek misin?"

"Evet, Sarya uzun süredir gelmemi istiyordu. Direkt bağ evine giderim. Sarya da oraya gelsin." Elindeki tespihi çekerken fincanın üzerinden gelinine belirsiz bir bakış attı. "Gelecek misin?"

"Sarya geldiği gün gelir, akşamında dönerim. Dildar ağa tek kalmasın." diye yanıtladı, bakışlarını fark etmediğinden duygusuz sesini sürdürdü Zerda. Diljin ne zaman onları izlese gelin kaynana olamayacak kadar zor ve zıt kişilikli olduklarını daha net kavrıyor, senelerce nasıl birbirlerine düşmeden geçinebildiklerini hayal ediyordu. Devamlı düşündüğü şey önüne resmen sunulmuştu. Taraf tutulduğu an kavga kaçınılmaz olurdu.

Kahvesindeki son yudumu aldıktan sonra telefonunu getirmesini isteyen Zerda'yı ikiletmeden ayaklandı. Devamlı yanında taşır fakat telefonu asla elinin altında olmazdı.

"Mağazaya gideceğim. Ayıp oldu, taziye için bir yardımda bulunmadık."

Diljin ne demek istediğini anlamadı ancak konuyu anlayınca zikir çek-

meyi bırakıp Zerda'yı bir müddet izleyen Keje gayet net anlamıştı. "Bu yaptığın onu daha çok kışkırtır, Zerda."

Diljîn duvar giydirmesine monteli ceviz rafın üstündeki telefonu alırken bir kulağını kaynanasına verdi. "Benim adıma başkalarının evine kanlı elbise göndermeyeceğini bilmeli," dediğinde ne demek istediğini o zaman anladı ve telefonu eline bırakırken yüzüne bakmayan Zerda'nın, yadê Keje'ye manidar ifadesiyle verdiği yanıtı yakından izledi.

"Ben had bildirmeyi severim, bilirsin."

Ateşi milim kala seyretmek mantık dışı hareket olurdu ki Diljîn yaptığı şeyin tam da bu olduğunu bilerek kaynanasından kaçarcasına uzaklaştı. Zerda Kadıoğlu gittikçe korkunç biri hâline geliyordu. Oğullarını kendi saygınlığı ve onuru için hiçe sayabilecek hiddete sahipti ve şu an yaptığı tam da hiçe saymaktı.

Nitekim haberdar olduğu olay fazlasıyla çirkin ve aşağılayıcıydı. Zerda Kadıoğlu'nun, Kudret Barbaros'a bir cevap vermesi elzemdi; Rozerin Zeyno'nun kanlı kıyafetlerini hastaneden çalıp Zerda'nın adına, Kadriye Kılıçhan'a göndermişti. Gösterdiği cesaret akıllara zarardı çünkü uğraştığı aşiretin Kadıoğlu olduğunu bu noktada unutmuştu. Daha dayanılmaz olan Kadıoğlu ailesi iftira yemesine rağmen Kılıçhan Aşireti'nin onlara üstün gelmeye çalışmasıydı. Sindirilemeyecek kadar çok olay oluyordu ve Zerda şaşırtıcı derecede şimdiye kadar sessiz kalmıştı.

Had bildirmek için ayaklandığına göre demek ki soğuk savaş gerçekten başlamış, Zerda Kadıoğlu kara listesine aldığı isimlere ne yapacağına dair mühim kararlarını almıştı. Telefon görüşmesi kısa ve netti: "Şerif her zamanki gittiğim mağazaya haber ver. Yarım saate orada olacağım, geldiğim zaman müşteri olmasın."

Ne yaptığının anlaşılmadığını düşünmüş olacak ki yadê Keje'ye açıklama gereği duydu ya da imada bulundu. Diljîn ne yaptığını anlamakta bazen zorlanıyordu.

"Merakından eriyenlerin bakışlarını dahi hissetmek istemiyorum, Keje Hanım."

"Elbette, Zerda! Senin isteğin üzerine laf edildi mi hiç!"

Kinayesiyle öteleyen yadê Keje'yi duymazdan gelen Zerda Hanım'ın adını seslenmesiyle bakışlarını kaçırdı Diljîn. Niçin seslendiğini merak ederek yeniden göz teması kurdu ve yaşlı kadın malum haberi ateşli bakışlarıyla verdi.

"Hazırlan, on dakikaya çıkıyoruz, benimle geliyorsun."

Lafını ikiletmedi, sözü üstüne söz söylemeye cesaret edemedi Diljîn, kararını sormadan bir kere verdiğine göre Diljîn karşı duramazdı. Eskiden olsa

gelip gelmeyeceğini sorar, onun kararını sorgulamadan kabul ederdi lakin eski Zerda kalmamıştı.

Yadê Keje ile göz göze geldi, kısacık süren bakışmadan cesaret toplayarak çenesini aşağı doğru eğdi ve odadan çıktı. Göğüs kafesine oturan ağırlıkla basamakları çıktı, her çıkışında ağırlığın hacmi büyüyerek sırtına bindi. Rozerin'in, Van'a ayak bastığı günden bu yana Zerda Hanım'la yalnız kalmamak için büyük uğraşlar vermiş, başardığını sandıysa da aslında Zerda kaçmasına izin vermişti.

Bazı zamanlarda yeri yokken nakış işler gibi laflarını öyle ince işlerdi ki Diljîn iğnenin derisinde izler bırakacağına dair korkunç imgelere kapılırdı. Bazı zamanlarda tek bir bakışıyla bunu yapardı ve Diljîn kaçmaya fırsat bulamayacağı korkusunu en az imgelediği görüntüler kadar yaşardı.

Zekâsı küçümsenmeyecek, küçümsenmeye fırsat vermeyecek kadar yerinde davranan dominant bir kadındı, izini sessiz sürer, kendisinden gizlenen ne varsa nefes alır gibi öğrenirdi. Şimdiye kadar az çok tecrübe ettiği kaynanasını Rozerin sayesinde hiç tanışmayacağını düşündüğü yüzüyle tanışarak öğrenmişti.

Odasına girdiğinde hazırlanmadan önce kocasını aradı. Rehma telefonuna cevap vermeyince kısa bir mesaj çekti: *'Annenle alışverişe çıkıyorum. Umarım canıma okumaz!'*

Üzerini değiştirmeye gerek kalmadan soğuktan korunmak için yünlü, uzun kaşe kabanı giyindi. Topuklu botu ayağına geçirdikten sonra tülbent yerine beyaz işlemeli şalı başına örttü ve telefonu çantasına sıkıştırdıktan sonra hazır hâlde odadan çıktı.

Eyvanı geçtiğinde merdiven başında görünen Hawar'ın eliyle arkasını işaretlemesini yanına doğru giderek izledi. "Annem arabaya bindi." Duygusuz sesten gelen haber hızlı ol manasını taşıyordu. Diljîn basamakları düşmemeye dikkat ederek süratle indi ve soluğu kapısı açık bırakılan arabada aldı.

Kapı kapandığında göğsündeki ağırlık kapı üzerine devrilmişçesine büyüdü ve kadının nefesini kesti. Nefesinin kesilmesinden mi, hızlı yürümesinden mi bilemiyor, baş dönmesiyle karşı karşıya kaldı Diljîn. Belli etmemenin yararına olduğunu bildiğinden hiçbir şey olmamış gibi camdan dışarıyı izledi.

"Baş dönmelerin devam ediyor mu?"

Kaynanasının sorusu üzerine içten içe dehşete düşerek ona döndü. Fark etmiş miydi? "Yok, daha iyiyim."

"Test yapmış mıydın?"

Sorgular için iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu ya. Yumuşak tavrıyla, "Mide sancıları çektiğim gün yaptım ama negatif çıktı," diye yanıtladı.

"Bazen testler yanıltabilir. En kısa zamanda bir randevu al, Rehma gelemese bile Hawar ile gidersin. Zamanımız kalırsa doktora görünebilirsin."

Yutkunmamaya dikkat ederek, "Fark etmez..." diye omuz silkti. "Ama hamile olduğumu düşünmüyorum," diye bitirdi sözlerini. Yaptığı hata açık konuşmak olunca Zerda Kadıoğlu'nun tehlikeli bakışlarına maruz kaldı ve neden sorusunu doğrudan aldı.

Şuursuzluğuna inanamadı Diljîn. Nasıl bir yanıtla yaşlı kadını ikna edecekti? Regli bittikten sonra korunarak ilişkiye girmişlerdi. Üzerinden üç hafta geçmiş, gereksiz mesafe yüzünden bir daha ilişkiye girememişlerdi.

"Bunu konuşmak hoşuma gitmez ama umarım olanları kocanla yatak odana taşımıyorsun, Diljîn." İkazı diğer zamanlara göre daha yumuşaktı, şoförü kontrol ettikten sonra sesini kısarak konuşmasına daha sakin ve ılımlı tutumuyla devam etti. "Sana anne veya kaynana olarak söylemiyorum, bir kadın olarak söylüyorum. Sizi ilgilendirmeyen sorunları yatak odanıza taşımayın. Bu evliliğinizi zedeler."

Zedelenmenin yanında hafif kaldığı, bu sabah öfke anı kovulmaya kadar giden evlilikleri yedi üstünde şiddete maruz kalmıştı. Enkazdan kurtulmayı başaramasalar, Diljîn ve Rehma yollarını ayıralı çok olmuştu.

"Dikkat ediyoruz..."

Mağazanın önünde park edilen arabanın camından karla kaplı sokağın kürenmiş kaldırımlarını umutsuzca izledi, Zerda Hanım mağazada kimseyi istememekte haklıydı, zira esnaflar araba mağazanın önünde durduğu anda kapıya çıkıp gelişlerini seyretmeye başlamışlardı.

Mezkûr mağazanın önünde müdürü, iki elemanı hazırda bekliyordu. Yüzlerindeki tebessüm zorlama değildi ancak tedirgin olduklarını hissettiriyordu. Diljîn, kaynanasıyla beraber arabadan inerek müdür eşliğinde hâl hatır sorarak mağazaya girdiler.

"Karar verdiğim zaman çağırırım."

Zerda Hanım gitmeleri hususunda ilk komutu verince, elemanlar başlarıyla onaylayarak yanlarından uzaklaştı, mağaza müdürü ayrılmadan önce kahvelerini sade getireceğini söyleyerek gözden kayboldu.

Yalnız kaldıklarında Zerda Kadıoğlu daha sakin, daha rahat adımlarla mağazayı turlamaya başladı. "Diyorum ki Kudret Barbaros'a güzel işlemeli bir siyah tülbent mi yollasam?" Gözleri her bir parçanın üzerinde ilgiyle gezinirken geliniyle sohbet etmeyi de ihmal etmiyordu. "Duydum ki yasları hâlâ devam ediyormuş."

Ses tınısındaki gizli zevki algıladığında Diljîn tedirginliğin hatırı kalacak kadar çabuk endişelendi; saklamak için verdiği çaba gözle görülür derecede açıktı ama Zerda'nın ilgisi daha çok vitrindeki aksesuarlardaydı. Elinden gel-

diğince sohbetine eşlik etmeye çalıştı. "Daha nadide bir eser göndermenizi tavsiye ederim."

"Öyle mi?" derken eline aldığı antika vazoyu dikkatle inceledi. "Siyah tülbent onları kışkırtır mı diyorsun?"

"Evet."

"Belki de niyetim odur."

İştahı kabarık düşmanı anımsatıyordu. Göz göze gelmelerinden fena hâlde tırsıyordu Diljîn; öyle soğukkanlı davranıyordu ki vereceği tepkinin şiddetini ayarlayamamaktan hatta nasıl bir tepki vereceğini bilememekten ürküyordu.

"Gelinim Rozerin, iftira attığı oğlumla evli olmasına rağmen sevdiği adamın yasını evimde sürdürmeye devam etmek istemişti nihayetinde."

Son söylediklerini duymazdan gelerek asıl konuya değinmek istedi. Zerda Hanım korkak insanları sevmezdi. Diljîn endişeden kafayı yiyecek durumda olsa da belli etmemek için inanılmaz çaba sarf etti. "Hediye göndermek istemenizin onlara olan sevginizden dolayı olmadığının bilincindeyim. Ama kışkırtmak demek, daha çok kan demek."

Gözlerindeki tekinsiz ifadeye tezat duran egoist ifadesi daha çok kan dökmek niyetini destekliyordu.

"İtin dökeceği kan aslanı korkutmaz, Diljîn!"

Teması kesmeden insanı can damarından bir cümleyle kesebiliyordu.

"Demek istediğim, canımızı sıkmaya değmez."

Basit yanıtı memnuniyetsiz tebessümüyle kovdu Zerda. Canlarını daha ne kadar sıkabilirlerdi? Canına susayan Kudret Barbaros haddini aşarak Zerda Kadıoğlu adına husumetli olduğu aileye hediye gönderiyordu. Hediyesi epey can yakıcıydı.

Cam vitrinde albenisiyle dokunulmayı bekleyen dekoratif objeye doğru çekildi. Yukarı doğru bakan bir el, kapanmaya hazırmış gibi aşağı tek tek kıvrılan parmaklardan oluşuyordu. Dekoratif obje parmak uçlarına doğru kirlenen renk karmaşasıyla oluşturulmuştu. Zerda Kadıoğlu uzanıp iki eli arasında sıkıca tuttu, demirden yapılmış olmalıydı ki epey ağır bir parçaydı.

Gözleri demir elin üzerinden uzaklara kayarak onu eski anılarına götürdü. "Daha küçüktüm o zamanlar, bir keresinde bana sesini yükselten kuzenimin elini kırmıştım. Sonra babam... Ezdîn Şêr ağa marifetimi duyunca beni hemen odasına çağırdı. Çok cesur bir kız çocuğuydum ama babamın gücü beni her daim korkuturdu."

Daldığı noktadan gözlerini alamıyor, o anı yaşıyordu.

"Neden kuzenimin kolunu kırdığımı sordu. Hak ettiğini söyledim. Neden hak ettiğini sordu. Bana sesini yükselttiğini ve emir verdiğini söyledim.

Emir almaktan nefret ederdim," dedi kaşlarını kızgınlıkla çatarak. Hâlâ değişmeyen en net huyuydu. "Kuzenim benden büyüktü tabii. Yarın insanlar üzerinde hak tanıyacağımı, hüküm vereceğimi söyledi. Eline bir çatal aldı ve odun sobasında ısıttı. Allah biliyor ya Diljîn..." dediğinde gözlerini hiç dalmamış gibi toparlanarak gelinine çevirdi, ilgiyle dinlediğini fark etti. "Canım çıkacak sandım. Odadan kaçmak istedim ama babam korkak insanlardan nefret ederdi. Kaçsaydım daha kötü cezalandırılırdım onu da biliyordum." Demirden parçanın parmak uçlarını ufak dokunuşlarla okşadı.

"Isıttığı çatalı aldı ve tam yanımda durdu. Ellerini bana doğru açtı, çaresizce ellerimi avuç içine bıraktım. Cesaret gösterim bana pahalıya da patlayabilirdi, beni kurtarabilirdi de her iki olasılığı göze alarak kabul ettim. Ellerimi açtığında çatalı yaklaştırdı. Bir milim kalmıştı ellerimi yakmaya ateşi hissediyordum. Derimi ısıttığını hissediyordum. Daha değdirmeden bu kadar acıyorsa onu etime yapıştırsa ölürdüm diye korkuyordum..." dedi, puslu bakışlarını objeden çektiğinde yerine geri koydu.

"Şartlar ne olursa olsun, ölüm şah damarına yakın olsun olmasın, ellerin her zaman hakikati korumak için kalksın. Hakikat sana hangi eli kıracağını, haksızlık sana hangi eli tutacağını öğretir. Haksız yere hüküm verip can yakarsan ben de canını yakarım. Bir ağa kızı olarak adaleti sağlamak, doğrunun yanında olmak senin vicdanen ve usulen görevin. Sen doğru olacaksın ki senin arkandan gelecek isimler de dürüst ve hakkı savunan insanlar olarak gelsin. Bir daha senden büyük biri emir verdi diye elini kırarsan ben de senin elini yakarım. Rehberim bildiğim nasihatimi verdikten sonra çatalı geri çekti."

Anlattığı kıssayla nereye değineceğini merakla bekleyerek, sesini çıkartmadan gelecek sonucu bekledi Diljîn. Etkilenmediğini söylese haksızlık etmiş olurdu. Zerda Kadıoğlu'nu bugün bu kadın yapan arkasındaki babası Ezdîn Şêr Derhaw'dı.

Gözlerini mağazada dolaştırmayı bırakarak gelinine sabitledi. "O gece sağlayacağım adalet hakikate ters düşmeyecekti, ne yazık ki istediğim gibi olmadı. Eğer Arjin kendini öldürmeseydi, o fotoğrafları bana doğru fırlattığı için ellerini kesip ailesine gönderecektim."

Adalet Arjin'in elini kesmeyi mi gerektiriyordu? Diljîn dehşetle irkildi.

"Arjin, haysiyetsiz adam tarafından yarı yolda bırakıldığı için bir kadın olarak Rozerin'i tutmalıydı. Adalet doğru tarafa işlet ve Rozerin'e işliyordu," diye bildirdi, otoriter tutumuyla Rozerin'i desteklemeye devam etti. "Rozerin de bir yalanın içindeydi ve Arjin bunu biliyordu. Kini ve kötü hırsı Rozerin'i karşısına almak oldu. Rıdvan gibi acısı olan bir adamın nefretini

de sırf kendi çıkarı için harlıyordu. Şimdi diyeceksin ki eğer hak hukuk ise neden Rozerin'i öldürüyorsun?"

Sormaya cesaret etse sorardı Diljîn, yapabildiği onu pür dikkat dinlemek ve bu mağazadan her ne saçmalık alıyorlarsa alıp bir an önce çıkmaktı.

"Rozerin haksız olmasına rağmen bana ve oğluma kafa tuttu. İnsanın az da olsa utanacağı bir yüzü olmalı, öyle değil mi?"

Gözlerini kaçıran Diljîn, "Tabii... Tabii..." diye mırıldandı. Zerda Kadıoğlu'nun haklı olduğu ilk husus buydu; Rozerin Zeyno gerçekten haksız olmasına rağmen evdeki birçok insana kafa tutabilmişti. *Deq* yaparak hem Zerda'ya hem de Cesur'a meydan okumuştu.

Duvara monteli açık vitrinlerdeki aksesuarları inceleyen Zerda Kadıoğlu hâlâ istediği parçayı bulamamıştı. "Hiç Rozerin'i neden öldürmediğimi düşündün mü? İsteseydim Ferman'a vermezdim. Ferman'ı da yıkardım."

Her gün, her gece, her saat bunu düşünüyordu Diljîn. Rozerin'in akıbeti için korkuyor, öldürülmemesi için devamlı dua ediyordu. Cesareti olsaydı Zerda'nın karşısına haftalar önce çıkar ve her şeyi sorarak öğrenmiş olurdu ancak bu korku, bu kendini ait hissedememe durumu onu alıkoymuştu.

"Kan davası çıkmasın diye..." dedi ilk ihtimali öne sürerek.

Labirent gibi inşa edilen mağazada epey dolaşarak yalnızca ahşap, kanvas, işlemeli ve daha birçok seçeneğiyle kafa karıştıran, sade, karışık, tek ve bol desenlerden oluşan tablo bölümüne ulaştılar.

"Cesur ağa için öldürmedim," dedi kısa gülümsemesiyle. "Çünkü Ferman'a ve Hasan ağaya bizzat haberi veren oğlumdu."

Nutku tutulan kadın, gırtlağına kadar yükselip ağzından çıkamayan çığlıkların esirinde, mıhlandığı karoların üstünde her an devrilecekmişçesine yalpaladı. Buradan kaçmalıydı, tutunduğu oyuna son verip Zerda Kadıoğlu'ndan olabildiğince uzak bir yere gitmeliydi.

Bunca zamandır oyun oynayan Zerda Kadıoğlu, yasına devam eden Kudret Barbaros'a taziye için hediye yollayacağı gün, kurduğu oyunun ilk etabını başlatarak birini şahit için esir almıştı.

"Oğlum celladına susamış!" dedi hışımla. Öfkesini yatıştırmakta gecikmedi. "Cesur ağa hem celladım oldu..." kahırlı ifadesini sakınmadan soluğunu güçlük çekiyormuşçasına zorlanarak bıraktı. "Hem de kurbanım!"

"Cesur..." diye karşı çıktığında Zerda yüzüne bakmadan sağ elini kaldırıp susmasını istedi.

"Savunmaya geçme, Diljîn!" diye tembihledi göz ucuyla dahi bakmadan. "Ferman beni tehdit etti. Ferman Kılıçhan, Derhaw Aşireti'nin kızı Zerda'yı tehdit etti. Bunu da oğlum Cesur istedi."

Tembihi aldırmadı Diljîn, "Cesur ağam bunu yapmaz... Yanlışınız

var..." diyerek savunmaya geçti. Fakat Zerda Kadıoğlu onu dinlemiyordu. Öyle soğukkanlıydı ki Diljin asıl korkulması gereken huyunun öfkesi değil, sakinliği olduğunu anladı. Serinkanlılık Zerda gibi bir kadını güçlendirir, karşısındaki herkesi tedirgin ederdi.

"Rozerin İstanbul'da, oğlumla aynı şehirde."

Küçükken ezmediği yılanın başı büyümeye devam ediyor diye korkmadan müsaade ediyordu ancak uyandırmadan sessizce her şeyi izliyordu. Haberim yok profili çizmenin ona kazandırdıklarını hunharca kullanıyordu.

Neden Diljin'i oyununa ortak etmişti?

"Sence hiç yan yana gelmemişler midir?"

"Cesur onu kabul etmez bir daha."

Zerda Kadıoğlu sesli gülüşüyle sözlerini savurdu. "Ederse o zaman oğlumun kalbini sökmek de bana kalıyor. Rozerin için Ferman'ın bana silah çekmesine izin verdi. Ona iftira atan bir kadın için annesine silah kaldırılmasına Cesur Kadıoğlu izin verdi. Bu asla kabul edilemez bir gerçektir!" diye tekrar etti.

Diljin'den çok kendine hatırlatma yapıyor gibiydi.

"Neden susuyorsunuz o zaman?" diye sordu nihayetinde. Sorular soramazsa neler yaptığını öğrenemez, öğrenemezse kocasını uyaramazdı. Rehma... Acilen Rehma'ya ulaşmalıydı.

"Zaman Diljin... Zaman en doğru silahtır!"

Vakur edasıyla yanıtladıktan sonra tekrar önüne döndü, tablolara daha ilgiyle bakmaya koyuldu, birkaç adım sonra bir tablonun önünde durdular.

Diljin durduğunu fark ettiğinde adım atmayı bıraktı ve karşısında duran tabloya ilgiyle bakmaya başladı. Sırtı dönük, kambur oturan bir kadın, dizlerine yasladığı yüzünü hafifçe yana yatırmış ağlamaklı oturuyordu.

Yağlı boyadan yapılmış resim, klasik işlemelerle bakır rengindeki bir çerçeveye sığdırılmıştı. Tabloyu incelerken herkesten bir parça gördü Diljin, kendisini dahi orada, kadının parçalandığını göremediği ama bildiği göğsünde buldu. Kamburlaşmış sırtında taşıdığı yüklerin külfetini buldu. Kendisine çektiği dizlerinde yalnızlığa terk edilişini buldu. Her yoruma açık aynı zamanda her yoruma da yetersiz kalır bir sanat eseriydi.

"Bu tabloya kimin acısını işlediler acaba?" diye fısıldadı hüzünle.

Zerda Kadıoğlu cevap vermek yerine birkaç saniye daha gözlerini tablonun üzerinde gezdirdi. Oldukça hoşuna gitmiş olmalıydı. "Bu tabloyu Kadriye Kılıçhan'a hediye etmek ister misin?" deyip gelinine döndü. "Gözyaşlarına pek bir yakışır!" Sesindeki neşe dalgaları konuştukça büyüyerek Diljin'in üzerine yığıldı.

Rozerin Zeyno'nun açtığı yarayı Kudret intikamı için kesmiş, Zerda Ka-

dıoğlu iyileşmesine ramak kala parçalamaya niyetlenmişti. Dimağını dondu-ran yaşlı kadına ürpertiler içinde titreyerek bakakaldı. Sağlayacağı adaletin hakikatten yoksun olacağı aşikârdı ama bu kadın, eleştirdiği Arjin'den çok daha tehlikeli birine dönüşerek oğlu dâhil herkese hak etmediklerini yaş-tacaktı.

"Asla..." dedi titreyerek kadından uzaklaşırken. Ateşten kaçtığını kabul etmeliydi. "Asla öyle bir şey yapmam!"

Kaçışını çehresine nüfuz eden memnuniyet ifadesiyle izledi. "Cezan için doğru zaman geldi."

"Hayır, dedim... Hayır..."

Zerda Hanım gelinini dinlemek yerine gölgesi gibi peşinde iz süren adamına eliyle gelmesini işaret etti. "Diljîn Hanım için bunu hediye paketi yapın. Kılıçhan konağına hemen bugün teslim edin." Verdiği emrin net an-laşılması adına alevlenen korkunç gözlerini adamına dikti. "Bizzat Kadriye Kılıçhan'a teslim edilecek!"

"Sakın!" diye karşı çıktı Diljîn bir kez daha, ağlamaya yüz tutan titrek çenesini zorlayarak konuştu. "Sakın beni bu işe karıştırmayın!"

Serinkanlılığıyla düşmanını diken üstünde tutan Zerda Kadıoğlu, gelini-ni sakin tavırlarıyla ürküttüğünü bilerek ve bundan oldukça haz alarak yavaş adımlarıyla turuna devam ediyordu. "Cezasız kalacağını mı sandın?"

Bu ceza değil, ceza mantığıyla insanı ölüm eşiğine utanç içinde getir-mekti. Zerda Kadıoğlu adalet naraları atarak kimseyi cezalandırma hakkına sahip değildi çünkü asla adaletli olmayacaktı. "Böyle değil..." diye diretti. "Bu benim hakikatime ters düşer. Suçsuz bir anneye benim isteğim dışında manidar bir tablo göndermenin cezayla hiçbir ilişkisi yok. Bu noktada hak-sızsınız, Zerda Hanım."

Diljîn Kadıoğlu sorgulamaya mı başlamıştı? Öyleyse geç kaldığı bu ey-lemin bedelini de ödeyecekti. "Benim suçum neydi?" diye sordu ilgiyle. Ta-vırlarındaki dinginlik korkunçluğu giderek katlıyordu. "Oğluma iftira atan gelini evime habersiz alırken annesi olarak benim suçum neydi?"

"Kan dökülmesin diye!" diye çattı, maruz kaldığı ceza sisteminin bulan-dırıcı etkisinden ötürü kızgın, ağlamaya hazır olduğundan ötürü de hayli sersemdi. "Allah kahretsin! Neden kabul etmiyorsunuz bunu?"

"Gözyaşın akarsa bu tablonun aynısı annene de gider, Diljîn!"

Dehşeti, ceza sistemi değiştikçe çoğalarak Diljîn'i nefes alamaz hâle geti-riyordu. Bu kadın gerçekten korkunçtu. "Ben Rehma'nın karısıyım. Kocam benden ne isterse onu yapmak zorundaydım. Saklanması gerekti, mecburen sustum. Bu beni suçlu yapmaz, Zerda Hanım!" Cezaya boyun eğmeyecek, hakkını direnebildiği kadar savunacaktı. Zerda'nın dur noktası neyse, Keje

veya Dildar ağa bir an önce bulmalıydı. Aksi takdirde en büyük vurgunu Zerda yapacak, Kadıoğlu konağında taş üstünde taş bırakmayarak kendiyle beraber herkesi ölüme sürükleyecekti.

Tavırları sertleşen gelininin tepkilerini normal karşıladı. "Elbette ama beni ve kızlarımı aptal yerine koymak seni suçlu yapar, Diljin," diye ekledi nazikçe. "Hadi... Daha Kudret Hanım için hediye bakacağız, fikrine ihtiyacım var."

Onlar aynı yolun yolcusu değildi, felaketlerin öncüsü kadınla yan yana durup bu caniliği seyredemezdi. Diljin adımlarını onunla yürümemek üzere durdurdu, kararını sertedasıyla bildirdi.

"Ben eve gitmek istiyorum. Sizinle bu alışverişe devam edemem!"

Omzunun üzerinde sadece saniyeler süren alaycı bakışıyla Diljin'i irdeleyen Zerda Kadıoğlu, gelinini pişman ettirecek ikazında erinmeden bulundu. "O adımı atmazsan Kadriye Hanım'a hediyeyi bizzat sen götürmek zorunda kalacaksın!"

"Bu yaptığınız... Bu yaptığınız çok zalimce!"

"Böyle olmama sebep sizlersiniz, kızım!" dediğinde bir kez daha önüne döndü. Kudret Barbaros için en nadide hediyeyi bulmak üzere labirentin içinde sabır ve sükûnetle gezdi.

İnsan, hükümler koyma gücünü kendinde bulmaya görsün, dağın yıkılışını hiddetinden bilir; insan kendini daima haklı bulmaya görsün, kıvılcımı muhalefetin bir sözünden bilir.

Üzerindeki her şeyi odanın dört bir tarafına dağıttığı, sinir krizlerinin durdurulamaz raddeye geldiği ender anı tek başına çığlıklarla ağlayarak geçiriyordu Diljin Kadıoğlu.

Asla nefret duymaz sandığı Zerda'dan bugün tiksinmişti. Kızının hatasını kendi onuruyla ödeyen Kadriye Kılıçhan'ı ne akla hizmet suçlayarak canını yakıyordu? Kafasını gömdüğü yastıktan kaldırmadan yumruklarını yatağa ardı ardına indirdi. "Hepinizden nefret ediyorum... Sebep olan hepinizden... Hepiniz..."

"Diljin?"

Hıçkırıklarını gömdüğü yastıktan güçlü kolların çekmesiyle kurtuldu kadın, ne ara geldiğini bilmediği kocası onu kolları arasına aldığında hıçkırıklarla ağladı. "Rehma..." nidasıyla yakardı. "Rehma çok kötü şeyler oldu..."

Tek başına kaldığı odada tutunacağı adam belirmeden önce gelmişti. Diljin kocası olmadan bu acının üstesinden gelemezdi. Kollarını ona sardığında yükünü atmış gibi bir nebze hafifledi. Ancak anlatacakları bu yükü geri aldırır cinstendi.

"Rehma annen canıma okudu... Çok çok kötüydü... O an ölmek istedim... O an ölmek istedim..."

Hıçkırıklarla ağlayan kadınla sağlıklı iletişim kurması şu an için olanaksızdı. Dağıttığı oda, yumrukladığı yatak, ölmek istediğini ilan ettiği an... Her şey Rehma için çok fazlaydı. Annesiyle alışverişe çıkacağı mesajını bu kadar geç gördüğü için kendine kızgındı.

"Önce sakin olmalısın, bana tane tane anlat ki seni anlayabileyim," diye yatıştırdı. Dışa vurduğu sakinliğin arkasında tedirginlik canına okuyordu. Bu kadını ne yapmıştı da yıkmıştı annesi?

"Ağlama, beni üzüyorsun."

"Elimde değil..."

Yatıştırmak için hıçkırıkların döküldüğü dudağını birkaç kez öptü, durdurmadığı öpücükleri alnından şakağına yol çizdiğinde kollarındaki kadının biraz olsun sakinleştiğini hissetti. Onun yanında olduğunu hissettirmediği müddetçe Diljin asla yatışmazdı. "Buradayım, yanındayım. Seninleyim." Titreyen soğuk ellerini sıkıca tuttu. "Bana rahatça anlat."

Rahatça anlatmak olanaksızdı. Yine de yanındaki adamın yatıştırıcı etkisini görmezden gelemedi. Göz göze gelecek şekilde kalçasının üzerine oturduğunda derin bir nefes aldı.

"Annen..." diye söze girdi, nefret ilk defa kara gözlerine nüfuz etti. "Benim adıma Kadriye Hanım'a hediye gönderdi..." Anlaması için tane tane dile getirdi. "Kudret Barbaros için hediye seçtirdi bana. Sonra ikisini de gönderdi. Gönderme dediğim hâlde cezamın bu olduğunu belirterek yolladı. Kudret Barbaros umurumda değil. Ama Kadriye Hanım bunu hak etmedi. Benim adıma göndermesi çok kötü... Benim bir suçum yok, Rehma..."

Karısının tane tane anlattıklarını sindiremediğinden bir kez daha tekrarlamasını isteyecek oldu ancak Diljin harap hâldeydi. Üstelik tekrarlanmayacak kadar annesinin hiddetine yaraşır şeyler yaşanmıştı.

Zerda Hanım bugün oğlunu karşına almakla hata etmişti. Bu defa sessiz kalmayacaktı Rehma. Oturduğu yataktan kalkmasına fırsat vermeyen Diljin, daha kötü haberlerin olduğu gerekçesiyle yatağa çiviledi.

"Dur... Dur... Daha kötüsü var."

"Daha kötüsü ne olabilir, Diljin?"

Rehma'ya anlatacağını bildiği hâlde planını açık açık anlatmışsa *daha kötü* kalıbına sığmayacak kadar çok şey olacaktı. "Annen... Annen her şeyi biliyor... Rozerin'i onun elinden kurtaranın, Ferman'ı ve Hasan ağayı gönderenin Cesur olduğunu biliyor. Şu an ikisinin İstanbul'da olduğunu da biliyor. Annen benden, senden hatta hatta Cesur'dan bile daha çok şey biliyor.

Sadece zamanı bekliyor..." Hıçkırıkların üst üste bindiği yerde inip kalkıyordu.

Zaman o kadına acımasızca davranması için fırsat verecekse yeniden durdurmak için de oğullarının fırsatı bulması lazımdı. Nitekim kocasının bembeyaz kesilen suratına bakılırsa annesini durdurmaları imkânsızdı.

"Rehma..." diyerek ellerini sıktığında kocası olduğu yerde hafifçe sıçradı. "Rehma annen sana anlatacağımı bilmesine rağmen anlattı. Kürün gözü açılsın diyor. Rozerin nerede şu an?"

"Hassiktir lan!" diye kükrediğinde komodinin üzerinde duran telefonunu aldığı gibi odadan koşar adımlarla çıktı.

Sersemleyen kadın ne olduğunu anlamadan rüzgârın şiddetiyle çarpıp duran kapının ardını izledi. Bu kaçış Cesur için miydi? Rozerin için miydi? İş birliği yaptıkları Ferman için miydi?

Çökmeye yüz tutan göğün karanlığını izlerken üzerinde hiç durmadığı ihtimalin aklına düşmesiyle çığlığı bastı.

Ya Rozerin ve Cesur tekrar birliktelerse?

Aldıkları nefesin saniyesinin çetelesini tutan Zerda Kadıoğlu bunu öğrenmez miydi? Rehma'ya gitmeli, Keje'ye gitmeli ya da Dildar ağayı uyarmalıydı. Birileri durdurmadığı takdirde kaynanası Rozerin ve Cesur'u gözünü kırpmadan öldürürdü.

Oğlunun kurbanı olduğunu söylerken mesajı apaçık veriyordu.

Diljîn kocasından önce bir şeyler yapmalıydı, oturduğu yataktan dehşetin etkisiyle hızla kalktı. Nükseden baş dönmesi yakasına yine yapıştığında Diljîn küfrederek duraksadı. Kısa süreceğini sandığı bu durum tutunacağı bir şey eline geçmediğinde uzadıkça uzadı. Göğün alaca renklerini kararan görüşü bulanıklaştığında Diljîn tutunmayı bıraktı çünkü gücünü kontrol edemeyecek kadar kendinden geçti.

Puslu görüntü cızırtılı sesler kadar yoğundu. Bilincinin açık, her şeyi duyduğuna inanırken net göremediği simaların kaçışı bu inancı sarsıyordu. Kimileri konuşuyor, kimileri bağırıyor, kimileri fısıldıyordu.

"Rehma, yavrum bağırma."

Bu Keje Kadıoğlu'nun sesiydi.

"Ne sakin olması? Uyanmıyor yadê."

Kocasının hiddetini de tanıdı, neden hâlâ yüzler net değil, görüşü bulanıktı?

"Niye hazır değil lan bu araba?"

"Rehma kulağının dibinde bağırma, onu korkutuyorsun."

Bağırışıyla ürküten kocasını uyaran Zerda Kadıoğlu muydu?

Neden elini kaldıramıyor, birilerine dokunamıyordu? Sesler kendini bu kadar net hissettiriyorken geri kalan uzuvları neden kulakları kadar net çalışmıyordu? Kuruyan boğazının acısını hissettiğinde irkildi. Ne zamandır su içmiyordu?

Sarsıntılar sarsıntılar... Başındaki kalabalığın azaldığını görebiliyordu ama görüntü hâlâ net değildi. Arabanın hazır olduğu ve bindirildiği bilgisini duyduğundan emindi. Nereye gidiyordu?

Bir yere yatırıldığını hissetti. Devamlı hareket hâlinde olmaktan midesi bulanıyordu. Niye biri onu yatırmıyordu?

"Diljin bizi duyuyor musun?"

Hawar'ın endişeli sesini duydu bu sefer. Diljîn önce yanıt vermedi. Ağırlaşan göz kapaklarını gücü yettiğince kırpıştırdı. Bir yerde sabit olduğunu anlayabiliyordu ama hâlâ uzuvlarını hareket ettiremiyordu. Baş dönmesi yüzünden düşmüş olmalıydı. En son hatırladığı kopacak felaketlerin önünü almak için kocasını hüngür hüngür ağlayarak uyardığıydı.

"İyiyim..."

"Kendinde kal lütfen, biz yanındayız."

"Korkma..."

"Korkma mı? Aklımızı aldın."

Görümcesinin kaygısını yatıştırmak için gücü yettiğince konuştu fakat ilgilendiği kocasıydı. Puslu görüntünün sonlandığına inanarak gözlerini usulca açtı. Hareket hâlindeki arabanın arkasında uzanıyordu. Kafası Hawar'ın dizlerindeydi. Diljîn hastaneye götürüleceğini ancak gözlerini açtığında anlayabilmişti.

Rehma'nın korku dolu bakışlarını görünce uzattığı elini sıkmaya çalıştı ama girişimi başarısızlıkla sonuçlandı. Tansiyonu düşmüş olmalı. "İyiyim... Korkma..."

"Sana günlerdir hastaneye gidelim diyorum. Seni öyle görünce..." Hawar, direksiyon hâkimiyetini kaybetmemek için önüne dönen Rehma'nın sözünü ağlamaklı sesiyle kesti. "Evet, kıyameti kopardın. O bağırışlarını asla unutmayacağım, Rehma."

Acil kapısına geldiklerini korumanın sedye istediğini duyunca idrak etti. Diljin hâlâ her şeyi görecek pozisyonda ve anlayacak bilinçte değildi. Rehma kucaklayıp sedyeye yatırdığında Kadıoğlu ailesinin gelişi bildirilen acil doktoru kapıda onları karşılamıştı. Rehma durumu aktardıktan sonra Diljin gözlem altına alındı.

Karısının yanında olmak istemişti lakin arkasında bekleyen kız kardeşinin ruh hâli gidişini engelledi. Epey şaşkın ve ürkek görünüyordu. Rehma

odasına geri dönmese Diljîn'in bayıldığını bilmeyecek, kimse onu sormadığından orada öylece yatacaktı.

"Ben olmasam bayıldığını bilecek miydiniz?"

Korumalar yanlarından konuşmaları için uzaklaşınca Rehma kız kardeşinin oturmasını istedi. Pek ayaklarının üzerinde sağlam duracakmış gibi görünmüyordu.

Hawar, kendini savunmak için bir şey söyleyemeyince, Rehma üzerine gitmemeye karar verdi. O da yaşadıklarına karşı nasıl tepkiler vereceğini unutmuştu. Bunun da suçlusu hiddetini hâlâ taşıyan annesinin evde estirdiği terörden kaynaklanıyordu.

"Annemle çıktığını neden bana söylemedin?"

Hawar dudaklarını aşağı doğru büzdü. "Seni aradığını düşünmüştüm. Ayrıca annem ona zarar vermez, Rehma," diye karşı çıktı fakat sonra ifadesindeki suçlayıcı manayı okuyunca kaşlarını çattı. "Bunun sebebi annem mi diyorsun?"

Diljîn'den öğrendiklerini kardeşiyle paylaşamazdı Rehma, bu yüzden yine her zamanki gibi olgunluğuyla yanıltmayan kız kardeşinin anlayacağı dilden konuşacaktı. Ayaklarının ucuna kadar sakince yürüdü, önünde diz çökerken ellerini sıkıca tutup avuç içine aldı.

"Bu sabah sizin ona olan uzaklığınızdan dert yanıyordu. Maksadı sizi kötülemek değil, Diljîn bunu yapmadı hiç, yapmaz da. Onu evin kızı gibi gördüğünüz günleri özlediğini söyledi. Hawar..." dedi, bu noktada açık olacaktı, kız kardeşinin anladığından emin olmalıydı. "Güzelim bak... Diljîn tesadüf eseri olanları duydu ve susmak zorunda kaldı. Susmasını da isteyen bizlerdik. Biz konuşmadığımız takdirde Diljîn çıtını çıkaramaz. Anneme anlatmak isteyen, sizlerden saklamak istemeyen sadece oydu. Diljîn'i suçlamaya hakkınız yok. Karım diye değil, bu başkası da olsa yine aynı şekilde konuşurdum. Kendimi bu yaştan sonra sana kanıtlama ihtiyacı duymuyorum, güzelim, sen ağabeyini gayet iyi tanıyorsun."

Rozerin'i savunduğu, Cesur'a karşı tutumunu eleştirdiği günleri unutmamıştı Hawar. Ne zaman birisine kızgınlık beslese, Rehma onu tatlı sözlerle kandırarak içini kemiren kötü duygudan arındırıyordu.

Diljîn konusunda belki ama Rozerin konusunda hâlâ ona olan öfkesini içinde taşıyordu Hawar. Söylemek istediklerini ağabeyinin telefonu çalınca geri yuttu. Rehma telefona cevap vermek için yanından uzaklaşınca Hawar gözlem altındaki yengesine odaklandı.

Hemşirelerden biri kan tahlilinin sonuçlarını beklediklerini, sonuçlara göre hareket edeceklerini söyleyene kadar bekledi Hawar. Bu süreçte Rehma

üç defa karısını içeride kontrol etmiş, telefon görüşmesi için soluğu yeniden kapı önünde almıştı.

Hawar durmaksızın arayan ailesinin inadından yorulmuştu. Hepsine tahliller sonucunda arayacağını ısrarla belirttiği hâlde kimseyi ikna edememişti. Kan tahlillerini sormaya yaklaştığı vakitte Diljîn sedye üzerinde acil servis doktoruyla kapı önünde belirdi.

Hawar nereden geldiğini göremediği ağabeyinin iri cüssesiyle önünü kapamasını şaşkınlıkla izleyerek geri çekildi. *Hanımcı...*

"Şüphelendiğimiz bir durum var, birazdan öğreniriz," diyerek daha kimse sormadan söze girdi. "Onun dışında korkulacak bir şey yok. Her şey kontrolümüz altında."

Hawar rahatlayarak nefesini verse de Rehma için rahatlamak söz konusu değildi. Doktorun önderliğinde şüphesini doğrulayacağı diğer meslektaşıyla görüşmek üzere acil koridorunda sedyede yatan Diljîn'le beraber ilerlediler. Hawar peşlerinde sakince yürüyordu.

Doktor Bilal eşliğinde bir odaya girdiler, içeride yeni bir doğumdan çıkmış yorgun hâliyle bekleyen Kadın Doğum Uzmanı Sevil Yüksel Donuk ile tanıştılar. Bilal Bey doğumhaneden yeni çıkmış doktora kan tahlillerini kısaca açıklamış ve odadan ayrılmıştı.

Diljîn hasta bakıcının yardımıyla ultrasona görünmek için yatağa yatırılırken, gözlerini telaş içinde başında bekleyen kocasından alamıyordu. Üzülmemesi için iyi olduğuna ikna etmek zordu ama denedi.

"Sakin olur musun lütfen, iyiyim."

"İyi olsaydın bayılmazdın."

"Sadece fazla stres yaptım ve onlar için korktum, tamam mı? Yemek yemeye fırsatım da olmadı, tansiyonum düşmüş."

Açıklamasına itibar etmeyen Rehma, karnını açmasını isteyen doktorun sesiyle konuşmayı sonraya erteledi ve Diljîn'in elbisesini yukarı çekemediğini fark edince yardımcı oldu.

Elbisesini yukarı çekmesi için yardımcı olan kocasından gözlerini alamıyordu. Baba olmayı hep bekleyen, bunu sıklıkla dile getiren Rehma müjdeyi alır mıydı, emin değildi. Karnına boca edilen soğuk jeli hissettiğinde dudağının arasından tıslayarak nefes aldı. Bir şeylerin habercisi gibiydi. Son zamanlarda yaşadığı sağlık sorunlarını doktora anlattıkça Rehma geriliyordu. Baş dönmelerinin çoğunu ondan saklamıştı fakat burada her şeyi ilan ederek yeni tartışmaya kapı açmıştı.

Karnında gezinen aletin durmaksızın hareket edişini ve Rehma'nın ilgiyle ultrason ekranını izleyişini nefesini tutarak izledi. Annesinin yaptıkları yüzünden burada olduğunu ikisi de biliyordu.

Kadıoğlu konağında durulmayan suların bugünden sonra onları boğacak derecede taşkınlıklara sebep olacağını da öngörüyordu.

Diljin hiç hazır değildi.

"Hamilelik sürecinde sık sık bayılabilirsiniz, Diljin Hanım." diye belirten doktor rulo peçeteyi uzatırken de ikazına devam etti. "Buna hazırlıklı olsanız iyi olur."

Zihnini allak bullak eden düşüncelerin esiriyken doktorun iç rahatlatan sesine tam manasıyla odaklanamıyordu Diljin. Kadının ifadesindeki sevimli gülümsemeye bakılırsa iyiydi ve beklediği gibi korkutucu bir hastalığı yoktu. Omuzlarını ağrıtan yükü yere bırakır gibi rahatlayarak nefesini koyverdi. teşeyle aklını alan kocasına manidar bakışlarını çevirdi.

Şahadet parmağıyla ultrason cihazındaki anlaşılmaz görüntüyü işaretlerken, kara gözlerini kocasının endişeyle dolu çehresine sabitledi. "Gördün mü, bak sana bir şeyim yok demiştim. Hamilelikte sık sık bayılabilirmişim, oldukça normal bir şey bu."

Rehma'nın yüreğine zuhur edip bütün vücuduna yayılan endişe, aynı hızla uçuşarak yok olurken, sevincini örtbas eden karısı korkunun yan etkisiyle anlamadığı fakat hep beklediği haberi kolaylıkla dillendiriyordu. Aksi gibi hâlâ hamile olduğunu anlamamıştı.

"Diljin?" diye seslendi nazikçe.

"Abartun işte!" diye sitem etti kadın, "Evi ayağa kaldırdın, Rehma ya... Annen nasıl korktu, yadê Keje az kalsın yere düşüyordu."

Sitemini yadırgamayan doktor, tepkilerini pek anlamadığından, "Biliyor muydu?" sorusunu Rehma'ya yöneltti. Bildiğinden kuşku duyduğu Diljin Kadıoğlu kendini haklı çıkarmaya odaklanmış görünüyordu.

Hareketlerini incelemekten kendini alamayan Rehma, doktora yarım ağızla cevap verdi. "Sanmıyorum..."

"Sanırım hâlâ anlamadı. Beklemediği için şaşırmış olabilir, hamile olduğunu tekrar söylesek mi?"

Doktor ile Rehma'nın arasında süren kısa diyaloğa kulak kesilen Diljin, son soruyu duymasa neden kadın doğum uzmanının kontrolü altında olduğunu dahi yadırgardı. Fakat yanlış algılamadıysa soruyu çok net duymuştu. Kısacık süren duraksamanın ardından idrak ettiği haberle paniğe kapıldı ve paniğin etkisiyle sitem ettiği kocasına bağırdı.

"Hamile mi?" Ultrason cihazını işaretleyen parmaklarını çekip kendisini işaret etti. "Ben hamile miyim?" diye tekrarladı doktora döndüğünde. "Yani, bildiğimiz hamile? Hani karnım büyüyecek?"

Önce anlamamasından yakınmaya fırsat bulamayan Rehma, şimdi de tepkisine yetişemiyordu. Ulaşamadığı kadına sakince seslendi. İsmini zik-

retmeye devam ederse doktorla hiçbir şey konuşmadan odasından ayrılacaklardı.

Diljîn seslenen adamı duyacak hâlde değildi. Doktora, "Kusacak mıyım?" sorusunu irkintiyle sordu. Dehşetle irileşen kara gözleri karnına kaydı. Orada büyüyecek küçücük şey ona kusmak, bayılmak gibi acılar çektirecekti.

"Anladığından şüpheliyim, Diljîn önce sakin ol."

Anlaşılmaz cümleler kuran kocasını reddetti. "Olmaz... Ben kusmaktan çok korkarım."

İletişimi bu şekilde kuramayacaklarını anlayınca, Rehma yanına oturup omuzlarından yakaladı. Kurduğu temasın etkisiyle sesi yumuşadı. "Güzelim sakin olur musun?"

Yumuşamayan ve felaket tellallığını son sürat ilerleten Diljîn Kadıoğlu, "Ya aniden bayılıp bir yerimi kırarsam?" sualiyle doktoru ve onu sakinleştirmeye özen gösteren kocasını hayrete düşürdü.

"Diljîn kendine gel!"

"Ya ölürsem, Rehma!"

Sorusunu çığlığıyla beraber bastığında karısını sakinleştirmekten vazgeçen Rehma avuçlarını süratle yüzüne kapadı, başını geriye yatırarak kaybettiği sabrını yeniden kazanmak için yalvardı.

"Allah'ım sen sabır ver."

"Diljîn Hanım sakinleşebilir misiniz?" Nazikçe seslenen Doktor Sevil, omzuna dokunup hafifçe sıkınca, bakışlarını yavaşça ona kaydırdı. "Korktuğunuz gibi olmayacak, henüz iki haftalık hamilesiniz. Temizlenebilirsiniz, rahatlıkla konuşalım."

Doktor doğrulup tabureden uzaklaşırken, Rehma rulo peçeteyi alarak hâlâ şaşkınlığıyla dikkatini dağıtan karısına bakıyordu. Pek iyi göründüğü söylenemezdi. Peçeteyle karnındaki jeli temizlemesine yardımcı oldu. Parmakları yarım yamalak çalışan karısını incelediğinde onu pür dikkat izlediğini gördü.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Tuhaflığı sezen Diljîn, cevaptan korksa da sormayı ihmal etmedi. "Sevinmedin mi yoksa?"

Düşüncesi bile korkunçtu, Rehma sorusuna yüzünü astı. "Hayır, sadece tepkinden dolayı sevinmeyi unuttum," yanıtının ardından istemsiz gülümsedi. "Tepkin biraz tuhaf oldu."

"Korkmamak elde değil... Buna hazır mıydım, bilmiyorum," dedi güçlükle, çenesi titreyince konuşmaktan vazgeçmeyi düşündü lakin Rehma üzülür endişesi ona hissettirdiklerini paylaşmaya zorladı. "Hazır mıyız, Rehma onu da bilmiyorum."

"Hangi çift hazır olabilir, güzelim... Elimizden geleni yapacağız."

"Düzelmesi gereken yerde her şey sarpa sarıyor. Bebeği taşıyamayacak kadar sıkıntının içindeyim, bu ona haksızlık..." dedi, kırgınlık sesinden yüzüne doğruca sirayet etmişti. "İstemezdim şimdi olmasını."

Üzerini düzelttikten sonra duygu karmaşasına düşerek umutsuzluğa kapılan kadının yalnız olmadığını anlaması için sıkıca sardı Rehma. Hep beklediği an belki de en doğru zaman olduğu için gelmişti. "Zamanını bekledi, Diljîn hem anne karnında bunu duysam çok üzülürüm."

Diljîn, onu güldürmek amacıyla kurduğu son cümleye kıkırdayarak güldü. "Daha yeni oldu, ne üzülmesi. Ayrıca bana hak vermeli, yaşadıklarım kolay değil. Annesini hatta babasını çok iyi anlamalı."

Yanağını öptüğü kadını, "Üstesinden geleceğiz," sözüyle umutlandırdı. Rehma yaşadığı sürece Diljîn'e zarar gelmemesi için elinden geleni yapacaktı. Bundan sonra bebeği için de...

Kapıda bir takım hareketlilik ve arkasını takip eden patırtıları işittiklerinde Rehma ve Diljîn ne olduğunu anlamak için ayrıldı. Tam bu sırada Hawar koşar adımlarla diplerinde bitti.

"Duyduklarım doğru mu?" diye sordu heyecan içinde yerinde tepinerek.

Rehma tepinişini onunla beraber gülerek izledi. "Evet, yengen hamile."

Teyit edilen habere kendisinden başka kimsenin bu kadar çok sevineceğine inanmıyordu Hawar. "İnanamıyorum... İnanamıyorum..." tekrarlarıyla durduğu noktada zıplaması neşeli narasıyla şiddetlendi. "Hala oluyorum! Rehma hala oluyorum. Bu çok güzel."

"Önce bizi tebrik etmen gerekiyordu."

Heyecanın tesirinde önceliği kendine vererek ilk defa anne baba olacak çifti gerisinde bıraktığı için mahcup hissetti ve tebrik için yengesine yaklaştı. Sıkıca sarılırken dindirdiği heyecanı yükselerek iki kadını kahkahalarla güldürdü. "Son günlerde duyduğum en güzel haber... Diljîn harikasınız!"

Görümcesine sıkıca sarılırken hemen yanı başında bekleyen kocasının elini sıkıca tuttu. Belki de bebek haberi Kadıoğlu konağına mucizelerle gelecekti ve bu kan davası son bulacaktı. Belki de doğru zaman bu olduğu için gelmişti.

Doğumhaneden yeni çıkmış doktoru beklettiklerini hatırlayınca aceleyle toparlanıp yanına geri döndüler. Kısa süren görüşme ve bir sonraki randevu için verilen karardan sonra hastaneden ayrıldılar.

Korkuyla geldikleri yolları heyecanla dönüyorlardı. Aylar sonra ilk defa herkes çok mutluydu. Hawar eski neşesini kazanmış, derdi tasası yokmuşçasına bağıra çağıra şarkılar söylüyor, Rehma onu kışkırttıkça müjdeyi herkese sadece kendisinin vereceği konusunda anlaşma yapıyordu. Diljîn hiçbir şey

hissetmediği lakin adıyla bile mutluluk getirdiği bebeğini içtenlikle benimsiyordu. Henüz bu duygular için erkendi fakat çok uzun süredir ihtiyaç duyduğu sevgi ve mutluluğu geri getirmişti.

"Evdekilere söyledikten sonra Nil, Cesur ağabeyi aramadan aramam gerek. Aslında onu arayıp eve de öyle haber vermeyi düşünüyorum."

"Güzelim istediğine sen haber ver. Sadece Diljin'in ailesini Diljin'e bırak."

Ön koltukta ağabey ve kardeşin müjdeyi kim kime verecek yarışı nihayetinde ona da sıçramıştı. Hawar'ın iki koltuğun arasından kafasını uzatarak onu muzır bakışlarıyla süzüşünü dudaklarını birbirine bastırarak izledi.

"Annen hediye konusunda inanılmaz zevkli bir kadın. Babana sen söyle ama annen bana kalsın. Anneleri değiş tokuş yapalım, ha ne dersin?"

Diljin oyunbaz edasıyla teklifi reddetti. "Kusura bakma, Hawar annemi sana kaptırmam. Cesur ağayı da sen alıyorsun."

Reddedilince kafasını iki koltuğun arasından geriye çekerek belini doğrultu, durmak yasakmışçasına arabanın içinde avazı çıktığı kadar bağırdı. "Allah'ım hala olacağım! Bu en güzel hediye!"

İki kanatlı kapıdan bahçeye geçtiklerinde, taşlı yolu hızlı bitirmelerini söyledi Hawar. Ağabeyinin inadına yavaş sürmesine isyan ederek yalvardı. Kimse Kadıoğlu ailesine haber vermeden o duyuracak, sonrasında Cesur'a müjdeyi vermek için Nil'i gerisinde bırakacaktı.

Taşlı yolun sonuna yaklaştıklarında araba duraksadı, gazını alamayan Hawar süratle arabadan indi, o esnada Rehma'nın koşma, düşeceksin dediğini bile duymadı. "Yadé!" nidasıyla konağa doğru seslendi. "Yadé koşun, size haberim var!"

Nidasını duyan aile fertleri korku ve sorgularla bahçeye, avluya akın ettiğinde Hawar'ın sevinç çığlıkları aynı oranda büyüdü. Hepsini bir arada görmeyene kadar müjdeyi duyurmadı.

Karanlığı kıran ışıkların altında kimi endişeli kimi neşeli yüzler birbirine bakıyor, Hawar'ın anlamsız çığlıklarını sessizce irdeliyorlardı. Alacakları havadisin onları mutlu edeceğinden bihaber soğukta endişe içinde titreyerek bekliyorlardı.

Hawar dayanamadı, üst avluda Nil'in saçlarını seçtiğinde müjdeyi kahkahaları eşliğinde duyurdu. "Müjdemi isterim, Rehma baba oluyor!" diye bağırdı, herkesin duyduğundan emin olmak istiyordu. "Diljin anne oluyor!"

Anlamsız sevinç müjde duyurulduğunda anlam kazanarak panik hâlinde bekleyen Kadıoğlu fertlerini sevince boğdu. Kimi Hawar'ın naralarına eşlik etti, kimi Diljin ve Rehma gibi sakin ve şaşkın karşıladı.

Rehma onu tebrik eden babasına doğru giderken, Diljin haberi hep bek-

leyen kaynanası ve yadê Keje'nin yanına ulaştı. Avluda korku içinde bekleyen Nil ve Siyabend merdivenlerden kapışarak indiler. Tebrik kuyruğuna evin çalışanları ve korumaları da eklenince curcuna çoğaldı. Fırsattan istifade planladığı gibi ağabeyi Cesur'u ilk Hawar aradı.

Cesur ağa telefonu açmadı ama Hawar yine vazgeçmedi. Açana kadar arayacak, onun güldüğüne şahit olacaktı. Son telefon konuşmasından bu yana içi rahat etmemişti.

Cesur Kadıoğlu amca olacağı haberine epey sevinir, belki buraya gelirdi.

"Şerif!" Babasının gür sesine istemsiz kulak verdi Hawar. "Yedi düvele et dağıtılsın, yarından itibaren Van'da etin girmediği ev kalmasın. İhtiyaç sahipleri için torunumun haberiyle erzak kolisi hazırlat. Hepsini yarın sabahtan hallet."

Yine yardım elini uzatan, ihtiyaç sahibi insanları kutlamasına karınlarını doyurarak eşlik eden Dildar ağa mertliğiyle gururlanıyordu. Yarın annesinin ayrı, yadê Keje'nin ayrıca yardımlarla onların bile bilmediği ücra sokaklardaki evler tespit edilecek, sert kışı atlatmaları için ısınma ihtiyaçları bir nebze karşılanacaktı.

Kadıoğlu ailesinin bebek haberine bile gerek duymaksızın yaptıkları yardımlara, şenlik olunca daha fazlası eşlik edecekti. Hawar gülümsedi, aylar sonra istenen neşeden bir parmak balı alıyorlardı.

Umut ettiği günlere yeniden kavuşmuşlardı, beklediğinden çok daha güzel geçmişti. Bebek haberi Kadıoğlu konağına büyük neşe saçmış, aylar sonra herkesin kan davasını bir kenara bırakıp sadece mutluluğa odaklandığı zamanları getirmişti.

Çok değil, bayılmadan bir saat öncesine kadar olanaksız gelen her şeyi bugün yaşıyordu; en şaşırtıcısı ise Zerda Hanım'ın neşesiydi, insanın ciğerine saplanan yıkık kaşlarını gülümsemesiyle değiştirmişti.

Diğer sabah erzak kolileri ve ısınma ihtiyacı için gerekli yardımlar yapıldığında, Zerda Hanım'ın hangi arada hallettiğini bilemediği altın set ve kemer kuyumcudan yollanmıştı. Kemer yadê Kejenin, altın seti kaynanasının ilk torun hediyesi olarak takdim edilmişti.

Dilşin bebek haberini alan ailesini evinde huzur içinde ağırlamıştı. Gönderilen hediyelerin gün geçtikçe çoğalması onu mahcup etmiş, ne zaman son bulacağını sorup durmaktan yorgun düşmüştü.

Fakat herkesi gölgesinde bırakan jest, ev tapusu imzalayacağını söyleyen kocasından gelmişti. Rehma Kadıoğlu, Muğla'da tuttuğu yazlık villayı ona hediye etmişti. Tatil yapmak için gittiklerinde üzerine alması için gerekli işlemleri yapacaklarını da bu sabah itibariyle bildirmişti.

Yine bir gününü yarısını odasında dinlenerek geçirecekti Dilşin, ev aha-

lisinin neşesi bu kadar yerindeyken aralarında kalmak istiyordu ama iki yaşlı kurt buna fırsat tanımıyordu.

Hawar, kahveyi göndereceğini Diljin merdiven başındayken söylemişti. Üzerine düşen kar tanelerini silkelemeden odasına girdi. Görümcesi olmasa bu odada yarım saatten fazla vakit geçirmezdi.

Telefonunu alarak giyinme odasına girdi. Uzun zamandır dokunmadığı dolabı elden geçirebilirdi, Rehma bu ara fazla dağıtır olmuştu. Her şeyde derli toplu olan adamın bir dokunuşuyla dolabı dağıtmasına bir türlü alışamıyordu.

Giyinme dolabının kapaklarını açtığı anda inledi, "Seni geldiğinde odadan kovacağım!" Kıyafetleri elinin altında duracak şekilde dolabın dibinde yığın hâlinde bıraktı ve hepsini düzenli bir şekilde katlayıp kumaşına göre ayarlamak üzere yığının önünde oturdu.

Henüz beyaz yünlü kazağı katlamaya koyulmadan telefonu çaldı. Ekranda parıldayan ismi ve ikisinin fotoğrafını ağzının içinde sevgiyle mırıldanarak seyretti. Onu odadan kovacağını hissetmiş miydi de aramıştı?

Aramaya yanıt verip hoparlöre aldı. "Rehma Kadıoğlu?" diye soludu heyecanla. Onu odadan kovmayı dolabı bitirdiğinde erteleyecekti nasılsa.

"Nasılsın Rêşê?"

Neşesini tüketen sıkıcı lakabı ısrarla uyarmasına rağmen zayıf karnını bilen kocası tarafından imtihan ediliyordu. "Uğraşırsan seni fena hırpalarım!" Rehma kahkahayı patlatınca Diljin alt dudağını ısırdı. "Gülme!"

"Sanki günümü mahvetmiyormuş gibi konuşuyorsun. Hamileliğini üzerimde kullanıyorsun gibi hissediyorum."

Evet, yaptığı tam olarak buydu. "Çünkü sen benimle uğraşıyorsun!" dediğinde dokunmadığı kazağı eline alıp güzelce katladı ve boşluk olan zemine düzgünce bıraktı. Bir kazağı daha almadan önce telefona doğru hafifçe eğilip kısık sesle konuştu. "Ben de sana hak ettiğini veriyorum."

"Hak ettiğim şeyler daha güzel ve özel ama neyse... Tamam, baştan alalım o zaman," dediğinde hâlâ gülmeye devam ediyordu.

"Kapatırım bak."

"Dur dur kapatma... Nasılsın güzelim?"

Uyarısı işe yaramıştı. "İyiyim, sen nasılsın? İşler yorucu sanırım," imasıyla yokluğunu sordu. Bugün pek aramamış, hiç mesaj atmamıştı.

"Evet, biraz fazla yoğunum. Neredesin?"

"Odamdayım, senin özenle dağıttığın dolabı toparlıyorum. Annen pek bir şey yapmama izin vermiyor."

"Kendini yoracak işler yapma zaten. Yemeğini yedin mi?"

"Evet, yedim." Kaçışını kolaylaştıran adamı ikna etmek için tekrar ve

tekrar aynı cümleleri kurdu. "Güzel besleniyorum, Rehma lütfen daha fazla sorma."

"Elimde değil, ne yapabilirim..." dediğinde nefesini bıraktı.

Diljîn ses tonundan anlardı Rehma'nın bir derdi olup olmadığını. Umuyordu ki geçici bir sıkıntı olsun. "Bir sorun mu var? Sesin pek iyi gelmiyor."

Kapı sesini duyunca işini yarım bırakıp aralıktan gelene baktı. Hawar elinde iki kahve fincanı ve su bardaklarını taşıdığı tepsiyle içeri girmişti. Onu arayan görümcesiyle aralıktan bakıştı, eliyle berjere geçmesini işaret etti.

Ne olduğunu anlamayan Hawar sesini çıkarmadan dediğini yaptı ve berjere geçti. Elindeki tepsiyi masaya bırakışını izlerken anlık sessizliği Rehma'nın sıkıntıyla dolu tınısı bozdu.

"Evet... Aslında sorun değil... Ama sorun olabilir."

Diljîn ve Hawar aynı anda kaşlarını çattı. Ne olmuş olabilirdi ki?

Telefonu eline alan Diljîn, "Beni korkutma, ne oldu?" diye sordu.

Yanına gelen görümcesi dizlerinin üzerine çökerek ağabeyinin konuşmasını endişeyle bekledi. En az Diljîn kadar tedirgindi. Neşeyle geçirdikleri günlerin üzerine karabasan gibi çökecek mutsuzluğu duymayı pek istemiyorlardı.

"Cesur yolda, Van'a doğru geliyor," dediğinde Diljîn ve Hawar neşeyle gülümsedi. Sorun olacak kısım neresindeydi? Cesur'un gelişini uzun süredir bekliyorlardı.

"Yanında Rozerin de var!"

Ağzından dökülen kilit isim iki kadını göz göze getirdi. Rozerin Zeyno dört ay sonra yasak toprağa ayak basacak ve Hawar bunu Diljîn vasıtasıyla öğrenecekti. Bir kez daha suçlanacağını anladığında elinde olmadan yutkundu ve sesini çıkarmadan sadece onu izleyen Hawar'ı izledi.

Gözü kararda mı görmeyen Hawar Kadıoğlu'nu bu saatten sonra nasıl dizginleyecekti?

Ensenizde sivri bir okun devamlı gezindiğini, bilmediğiniz gözcülerin devamlı izlediğini düşünün. Güvende olduğunuzu sandığınız her anınızı uzaklardan birileri eşlik ediyor, siz bir isim sanırken psikopatlar ordusuyla mücadele verdiğinizi isimleri tek tek indirdiğinizde görüyorsunuz.

İsimler... Planlar... Hamleler... Sonsuza kadar sürecekmiş hissi... Bitmeyecekmiş gibi her gün çoğalması... Ensenizdeki nefesin kime ait olduğunu bilmeden tüksinmeniz...

Duygularla baş etmenin giderek azaldığı zorlayıcı günlerden birini daha yaşıyorlardı.

Rozerin Zeyno'yu güvende tutmak adına arabasına bindirip etrafını koruma ordusuyla kuşattıktan sonra, düşmanları geç fark ederek tabutuna çivi çakan İlkay'a yürüdü. Bu orduyla boşuna mı yol alıyordu? Kudret gibi elini açık oynayan bir zavallının adamlarını fark edemiyorlarsa Cesur hepsini gözden geçirmeliydi.

"Neredeler?"

Başına gelecekleri bilmek, yaşamaktan daha çok korku yaşatır. Tehlikeye sebep olacak kadar tetikte kalmadığı için pişman, Cesur ağadan belasını bulacağı için hafiften tırsıyordu İlkay. "Fark ettiğimizi anlayınca kaçtılar," diye bilgilendirdi, sesi içine kaçmış gibiydi.

"Nasıl geç fark edersin, İlkay?"

Kükreyişi İlkay dahil bütün koruma ordusunaydı. Etrafını çıldırasıya taradı Cesur, kendi etrafında döndüğünde Kudret'in leşlerine dair bir işaret aradı. Rozerin'i öperken fotoğrafları çekilmişse haber bekleyen annesine anında uçardı. İçinden çıkamadığı olayların içine ek olarak Rozerin'in bekâr bir adamın evinde kaldığı duyurulmuştu. Cesur'u yıpratan Rumi'nin mezarına gitmesiyken, Ferman'ın yanlış hamlesi yüzünden Azer de dâhil olmuştu. Ağabeyi Sadullah Özdağ'a emanet edilseydi, bugün Cesur'un korumak için pek çok haklı yönü olacaktı. Fakat Rozerin'in emanet edildiği aylarda adamın aksi gibi İsrail gezisi çıkmıştı.

Rehma'dan aldığı telefondan sonra Cesur için zaman durmuş, baş ettiği her savaş anlamını yitirmiş, düşman bildiği herkes kibrit çöpü kadar tutuşur

[19] Tecrit

olmuştu. Onu asıl yakacak isim hâlâ annesinden başkası değildi. Her neyin peşindeyse oyunu çok büyüktü, dedesine sığınmaktan başka çaresi de şu saatten sonra yoktu.

"Hay sikeyim böyle işi!" bağırışı zapt edemediği öfkenin dışa vurumuydu. Nasıl temkinli davranmayarak böylesi bir hata yapabilmişti? Nasıl Rozerin'in hayatını tehlikeye atabilmişti? Ellerini kemerinin üzerinde gergince bıraktı. "Emin misin Kudret'in leşleri olduğuna?"

"Eminim, plakadan tanıdım."

Öyleyse etrafta başka kılıkta geziniyor olabilirlerdi. Rozerin'in hemen eve gönderilmesi gerekiyordu. Arabasına doğru uzun adımlarla yürüdü, bu esnada camı indirmesi için karısına işaret veriyordu. Kapıya yanaştığında elini yarım kalan camın üstüne yasladı. Son bir kez daha etrafı kolaçan etti ve kafasını aralıktan uzatan karısıyla göz göze gelene dek durmadı. Yaşlar sebebiyle kızarmış mavi menevişlerini dokunuşuyla iyileştirmeyi istedi, şu an onun güvenliğinden daha önemli bir şey olmadığından eve sakladı.

"Buradalar mı hâlâ?"

Endişe... Her geçen gün çoğalarak hata yapma lüksünü ellerinden alıyordu. Tek bir kusur Kudret'e güç, annesine intikam hırsı veriyordu. Rozerin yanında güvende olduğu müddetçe her şeyle baş edebilirdi Cesur. Tek dayanağı bu kadındı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, yenilgiyi kabul etmiyordu ancak yorulduğu barizdi. "İlkay ile eve dönüyorsun, burayı kontrol ettikten sonra geleceğim."

Camdan kafasını ileriye doğru hışımla uzattı Zeyno. "Seni burada tek bırakmam!"

"Bir şey olmayacak. Bana dokunacak cesarete sahip değil, bir şey yapacak olsa şimdiye yapardı, elindekilerle avunuyor sadece. Dua edelim de fotoğrafımızı çekmemiş olsun. Kameralardan nerede görüldüğümüze bakacağım."

Mavi harelerini gözlerinden ayırmadı. Kasvet çehresini esir aldığında Rozerin Zeyno anlaşılamaz bir kadın oluyor ve bu da Cesur'un temkinli yaklaşmasına işaret ediyordu.

"Hemen geleceğine söz veriyor musun?"

Söze ne hacet, işi bittiği an soluğu koynunda alacaktı Cesur Kadıoğlu, çenesini yanağına indirerek yarım kalan öpücüğü yumuşak tende sonlandırdı. Uzaklaşmadan evvel kulağına fısıldadı: "Hatırladığım kadarıyla çocuk çalışmalarına başlamıştık. Sabırsız bir adamım, beklemeyi sevmem."

Kafasını aralıklı camdan kurtararak arabanın içine geri kaçtı. "Bu durumda bile bunu düşünüyorsun!"

Tepkisini dolu dolu kahkahasıyla karşıladı, mümkün değil buralarda oyalanamazdı. Zaten buradan uzaklaştığı an Cesur yanında oluşunu arardı.

Omuz silkerek, "Başka türlü kendimi ayakta tutamam yoksa..." savunmasına yarım ağızla geçti. Tek eğlencesi Rozerin'in hırçınlığı ve bazı durumlarda verdiği sevimli tepkileriydi.

Karısına göz kırparak veda ederken, İlkay'a gitmesi için başıyla işaret etti.

Kocasını geride bırakarak yola çıktığında kaygı etek uçlarına yapışan çamur gibi içini kirletti. Gücüne inandığı adamın güvende kalacağını biliyor olsa da torununun intikamını üstlenmiş kadının bir sonraki planını öngörmüyor olduğundan, kaygılanmak kaçınılmaz oluyordu.

Cesur'u orada bırakmaya gönlü el vermese de işleri zorlaştırmamak adına eve dönmeyi sessizce kabul etti. Bunun için pişman olmamayı diledi. Ölümün enselerinde gezindiğini bilmek ölmekten daha korkunçtu.

Ellerini yan tarafa koyarken bir şeye çarptı. Kafasını çevirdiğinde çantasını gördü. Ağabeyi getirdiğini söylemişti. Hemen çantanın ağzını açtı, içini kontrol etmeden önce gözüne çarpan telefonu kaptı. Günlerdir beklediği telefona kavuşmuştu, ağabeyi onu aradığını söylemişti. Zeyno gitmeden önceki tavrını hatırlayınca burnunun ucunu kapatarak gözlerini yumdu. Ağlamayı bırakmalıydı...

Ferman'ı ve geçmiş günlere ait cevapsız aramalarını görmezden gelerek Hafsa'nın cevapsız aramasını kontrol etti. Tarih 6 Şubat'ı gösteriyordu, yani Azer ile gittiği akşam yemeğini. Üzerine dokunup geri aramayı sağladı ve telefonu kulağına dayayıp açmasını sabırla bekledi.

"Rozerin Zeyno Kadıoğlu mu?" diyen nazik ve neşeli sesi duydu. Zeyno kıkırdarken Hafsa tekrar konuştu. "Hâlâ Kadıoğlu mu?"

"Evet, hâlâ öyle gözüküyor."

"Bir daha sesini duyamayacağımı düşündüm."

Efkârlı sesini içini çekerek dinledi. "Sanırım... Ben de öyle düşündüm."

"İyi misiniz?"

Cesur ile aralarını sorduğunu fark etti ve hiç uzatmadan gerekeni söyledi. "İyi gidiyoruz... En azından ihanet etmediğimi öğrenmiş. Güzel seviyor Hafsa... Çok güzel seviyor."

"Bir bebek gibi bakması gerekiyor o zaman."

Efkârlı sesi manayı da gizlemedi. "Bakıyor hatta daha hassas... Gerçi bugün biraz kırdı... Kıskançlığı çok fena."

"Eh, mükemmel biri olmasını beklemiyorduk. Kim kusursuz?" sorusunu efkârını dağıtan neşesiyle sordu. "Gerçekten iyi ve mutlu musun orada? Yanına gelmeyi defalarca düşündüm belki kötüsündür diye ama Azer izin vermedi. Toparlanmanız gerektiğini söyledi."

"İyiyim, olmasam gelmenin bir yolunu bulurdum mutlaka. İlk günler biraz fazla zorladı ama sonra toparlandık. Mutluyum, sadece olaylar buna

engel oluyor..." dedi, gözleri bir anlığına şoför mahallinde oturan, kablosuz kulaklığını düzeltirken gözünü yoldan ayırmayan İlkay'a kaydı. "Sizde durumlar nasıl?"

"Telefonda konuşamayacak kadar çok uzun. Eğer Cesur ağa görüşmemize izin verirse seni görmek isterim."

"Buna engel olacağını düşünmüyorum," diye belirtti sakince, hemen sonra Azer'e olan kinini anımsayınca engel olacağı gerçeğini kendine telkin etti. "Buna hakkı yok, onunla mutlaka konuşacağım..."

"Van'a dönüyormuşsunuz?"

"Evet, öyle bir karar alındı. Sizin ne zaman döneceğiniz belli mi?"

"Hayır, sanırım Azer Bey burnunu buradaki çöplüğe de karıştırdı. Yani, daha buradayım. Onu yalnız bırakmak istemiyorum açıkçası. Belki Sadullah ağabey gelebilir."

Telefonda anlatılmayacak kadar uzun olan mesele Azer ile aynı masaya oturmaya niyeti olmayan kocası ve onun dışında oturmasını destekleyen diğerlerinin kararıydı. Yanılıyordu; buradaki çöplük değil, resmen lağım çukuruydu.

"Acaba bir gün kendimi affedebilecek miyim?"

Hafsa'nın tıslayarak güldüğünü duyunca kaşları çatıldı.

"Saçmalama, Rozerin! İş senden gerçek anlamıyla çıktı. Her şey sen gibi görünse de güç oyununa dönüştü. Herkes birbirini ezmenin peşinde ve bunun için ismini kullanıyorlar. Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama olan Rumi'ye, Arjin'e ve Rıdvan'a oldu. Hepsi bir oyunun kurbanı. Seni söylememe gerek bile yok. Bunlar iğrenç insanlar."

Birden parlayan ve Rumi'den, Rıdvan'a hepsini koruyan Hafsa'nın tavrı Zeyno'nun nefesini kesti. Diğer zamanlarda hepsine küfrederek sadece sırtını sıvazlayan bir kadınken, bugün söylediklerini ezip geçiyordu.

Tuhaf olan bu durumu telefon üzerinden sorgulamayacaktı. "En kısa zamanda görüşelim, Hafsa."

"Çok iyi olur, varlığına çok alışmıştım. Ama sen beni özlemedin, değil mi? Nankör..."

Zeyno özlediğini söylemek için bir daha fırsat bulamadı. Hattın diğer ucunda ruh hâli birden çok kez değişen Hafsa Özdağ üzerine öyle yürüdü ki bağıra çağıra telefonu yüzüne kapatmak zorunda kaldı. Sonrasını mesajda gülüşerek devam ettirdi.

Rozerin Zeyno, arkadaşlığıyla yoluna ışık olan kadını ve onun solmayan güneşini çok özleyecekti.

"Şivan Bey gelmiş sanırım."

İlkay'ın sesini duyduğunda Zeyno, Hafsa ile mesajlaşmayı sonlandırarak telefonu çantasına tıktı. Uzun yolculuğu çekilir kılan Hafsa sayesinde eve nasıl geri döndüğünü anlamadı ama şimdi yarım keyfi de yok oldu. Şivan... Biraz fazla zorluyordu onu.

"Cesur'un evde olmadığını bilmiyor mu?"

"Bizzat Cesur ağam göndermiş olabilir. Bu konuda bilgilendirilmedim."

Haklılık payını kabul ederek teskinlerle beraber arabadan indi ve bahçeden eve doğru gittiği yol boyunca Şivan'ın bakışlarına, olası hakaretlerine karşılık sakin kalması gerektiğini kendine hatırlattı. İlkay'ın önden açtırdığı kapıdan içeri girdiğinde soğuk havadan sıcak yuvaya giriş yaptığını sandı ancak Şivan'ın ağır havası bu hissi çabucak yuttu.

Kapı eşiğinde belirlenen Şivan, sağ salim geldiklerinden emin olmak ister gibi ikisini baştan aşağı süzdü, bu esnada Zeyno ile göz göze gelmemeye çalıştı. "Tamam, Cesur onlar da şimdi geldi," diyerek hattın ucundaki kocasını bilgilendirdi ve aramayı sonlandırdı. Çok geçmeden kaçındığı göz teması gerçekleşti.

Konuşması gerekiyormuş hissiyle tutuşunca, "Hoş geldin," diye seslendi Zeyno. Şivan'ın masadaki soğuk bakışları yoktu ama yabancıya bakar gibi duygusuz ve hissiz oluşu soğukluğu anımsatıyordu.

Sözlü iletişimden uzak durarak başını sadece bir kez salladı, asıl muhatabı olan adama döndü.

"Takip edildiniz mi?"

"Yol boyu dikkatliydim. Gözüme çarpan bir şey olmadı."

"Güvenliği arttırın, geliş noktalarına adamları dikin. Şüphe anında takip edebilecek sayıda olsunlar ve yerlerini terk etmesinler."

İletişimi kurmayacağı aşikâr olunca Zeyno yönünü doğrudan merdivenlere çevirdi ve sessizce basamakları indi. Cesur gelene kadar odasında kalabilir ya da mutfağa geçerek onlara yemek yapabilirdi. Odasına girdiğinde üzerindeki ağırlıklardan kurtuldu, banyoda elini yüzünü yıkadıktan sonra telefonunu alarak yatak odasından ayrıldı. İletişimi doğrudan kuran İlkay'dan Cesur'un numarasını almalı, ne durumda olduğunu öğrenmeliydi.

Salona girene kadar sessizlik çevresini sardı, kimseler yoktu. Şivan'ı ne balkonda ne antrede bulamadı. Mutfağı kontrol ettiğinde yine göremedi. Bahçeye çıkmadan önce patlattığı ve yerine daha sağlam takılan pencere camı dikkatini çekti, yaklaştığında jaluziyi ayırarak korumaların içinde beliren Şivan ve İlkay'ı buldu. İkisi yan yana duruyor, Şiwan telefonla konuşurken aynı zamanda İlkay'a da bir şeyler yöneltiyordu, muhtemelen telefondaki yine Cesur'du.

İçini ferah tutmaya çalışarak yapacağı yemeğe döndü. Kıyamet kopmadan önce güzel bir akşam yemeği yemeyi hayal ediyordu. Yapacağı yemeğe karar verdikten sonra gerekli malzemeleri ve mutfak araçlarını çıkardı.

Zamanın nasıl aktığını hiç anlamadı, ara sıra Şivan ve İlkay'ı kontrol etti, taşınabilir ateş çukuru bahçe şöminesini yakarak etrafında çember oluşturup sohbet ettiklerini gördü, her kontrol edişinde pozisyonlarının hiç değişmediğini gördü. Şömine ateşinin onları ısıttığından kuşkuluydu. Semaver hazırlanmayana kadar buraya tam düzen oturttuklarını anlamamıştı Zeyno. Kış bahçesi korumaların içinde kaldığı, zaman zaman dinlenmek, yemek yemek ve nöbet değişiminden sonra ayrıldıkları kişisel alana dönüştürülmüştü. Kışı bir şekilde atlatacaklardı.

Yemekler hazır olduğunda sofrayı kurmadan önce ne zaman geleceğini bilmediği kocasıyla konuşmayı planladı. Korumaların birinden Cesur'un numarasını alabilirdi. Masaya bıraktığı telefonu eline aldı, Hafsa'nın mesajına kısa bir yanıt verdikten sonra mutfak kapısına ulaştı. Şivan'ın içeri girdiğini gördüğü anda ise gerisin geri yürüyerek tekrar içeri girdi. Yalnız kalmaya pek hazır değildi, zaten adamın iletişim kurmaya gönlü de yoktu.

"Öyle aniden gitmeseydin beraber giderdik, fark edilmezdiniz."

Sabutay'ın sesini duyunca pervazın arkasında durgunlaştı, neden gelmişti? Vahametin keskin kokusu yemeğin kokusunu öldürecek derecede ağırlaşarak mutfağa yayıldı. Zeyno korkularını içinde taşıyamayacak kadar savunmasız kalıyordu bugün.

"Acil işim çıktı, mecbur kaldım."

Pervaza rahatlayarak kendini bıraktı, endişelenmemek için takındığı çabayı ara ara kaybetse de Cesur'un sağ salim gelişine kadar dayanabilmişti. Ancak sözleri rahatlığını utanca çevirdi, acil işleri yatak odasıydı ve buna sebep oldukları için Zeyno kendisine kızdı. Mutfak kapısından kafasını hafifçe çıkarttığında salondan içeri geçerek koltuklara yürüdüklerini gördü. Salon kapısına yanaşıp dinlese kesin birilerine yakalanırdı. Evdeki kameraları hatırlayınca Zeyno küfrederek duruşunu düzeltti.

"Benzinlikte neden durdunuz?"

"Arjin'i öğrendiği için kötüydü, ağlıyordu."

"Arjin'in öldüğünü öğrendi mi?"

Gitmeye hazırlandığında Şivan'ın şaşkın ses tonuyla beraber Arjin'i sorması Zeyno'yu yerine mıhladı. Gitmesine gerek kalmadan salondaki sesleri yanındaymışçasına net duyuyordu. Arjin ölümünün öğrenilmesiyle dahi olay çıkarıyordu. Nasıl bir ahı vardı bu kadının?

"Evet, öğrendi."

"Rozerin'in görüntülerini oradan almayı nasıl başardın?"

"Çok basit bir işlemle."

"Güvenilir mi? Sen görüntüleri aldın diye bir kopyasını saklamış olabilir."

"Bunu yapamaz... En azından patronuna ihanet edemez. Yaparsa ne olacağını söyledim zaten."

Sabutay ve Cesur arasındaki soluksuz diyaloğu Şivan'ın şüpheli sesi tonuyla sorduğu soru böldü. Cesur orada kaldığı süre boyunca her şeyi hallemiş olmalıydı.

"Patronu kim?"

"Benim!"

Nasıl ya! Zeyno kafasını mutfaktan ışık hızıyla çıkarıp salon aralığında görünen adamları irdeledi. Kocasının sırtını ve Şivan ile Sabutay'ın donuk ifadesini uzaktan seyrediyordu. Onlar kadar şaşkındı, ne ara patronu olmuştu?

Sabutay'ın çattığı kaşlarıyla, "Nasıl lan?" tepkisini yerinde bularak gelecek yanıtı bekledi Zeyno. Kamera işi yarım saat dahi sürmezdi...

"Benzin istasyonunu satın aldım!"

Şivan'ın afallayarak aşağı sarkan ağzı ve Sabutay'ın bu şova gerek var mıydı bakışları arasında mekik dokuyan mavi hareleri,sonunda güzel sırtıyla dikkatini başka noktalara çeken kocasına sabitlendi. Basılmasalardı kim bilir o sırtı kaçıncı kez tırmaklamış olurdu Zeyno.

Cesur omuz silkerek bakışları defetti. "Daha kolay göründü. Rozerin'i garantiye almam gerekiyordu."

"Bunu yapmak yerine kendine hâkim olup karını öpmeseydin!"

"Yatırım yaptım, dostum yatırım."

Yatırımın şov olduğu inkâr edilemezdi. Karısını garantiye almak için benzin istasyonunu devralması başka hâllerde Zeyno'yu hunharca güldürürdü lakin bugün çok daha anlamlı ve güçlü duygular hissettiriyordu.

Yüzünü döndüğünde dudağında tatlı tebessümü yakaladı Zeyno, ona koşmamak için pervaza sıkıca tutundu. Ne yapacağını beklerken de garip bir şekilde bugün yaşadığı duyguların geçici olduğu kanısına vardı. Rozerin Zeyno attığı iftira yüzünden hiç kazanmayacağı bir adamı kazanmıştı ve o adam bugün onu korumak için kendini tehlikeye atmayı göze alıyordu. Artık için gözyaşı dökmek bile esasında gereksizdi. O kadın kendi sonunu hazır bir adam için getirmişti.

Şivan'ın sesini duyunca puslu düşüncelerinden uzaklaştı.

"Nereye Cesur?"

"İşim var"

"Bırak, Şivan, karısını görmeye gidiyor," diye atladı Sabutay, pek eğlenmişe benziyordu. "Vay be! Zamanında Rozerin'i görmemek için evine gitme-

yen Cesur ağa, şimdi görmek için kırk takla atıyor. Ulan nasıl aşksa yolunu bilmediği evin kedisi yaptı."

Cesur'un muzip ifadesiyle sırtına konuşan dostunu onaylamasını veya karşı çıkmasını bekledi. Fakat son cümleye dair bir şey söylemeden yaklaştığı salon kapısının önünde karşılığını verdi.

"Kudret Hanım'la ufak bir konuşma yapmam gerekiyor."

"Kudret'in yolu alt katta değil, Cesur bir telefon uzağında."

Şivan'ın kinayesine verdiği yanıt elini sallamak oldu. "Akşam yemeğine kalmayacaksan, aslanım çıkarken bana İlkay'ı çağırabilirsin."

Sabutay'ın kaşlarını kaldırarak Şivan'ın yanıt vermesine engel olmasını istemese de yadırgadı Zeyno. Her şeyi kapı eşiğinden izlemek fazlasıyla can sıkıcıydı.

"Şehrazat hepimizi akşam yemeğine davet etti, Şivan da gelecek. Karını alıp kaçırdığın için siz gelmiyorsunuz."

Zeyno gözlerini devirmeden duramadı, akşam yemeğine giderek laflarıyla zehredecek kadını zaten istemiyordu. Sabutay ve Şivan'ın hareketlendiğini görünce mutfağa tekrar girdi ve Sabutay onu görür korkusuyla ocağa yanaştı. Giriş kapısının açılıp aynı hızda kapandığını duyunca Zeyno mutfaktan oflayarak ayrıldı. Nihayet tıkıldığı alandan çıkabilmişti.

Onu alt katta sanan Cesur soluğu aşağıda almıştı.

"Ruze?"

Boğuk sesi işitince burnunun ucunu kaşıyarak gülüşünü elinin arkasına sakladı. Yalnız kaldıkları için heyecanlanıyordu, yemekten sonra *Cesur o zamana kadar dayanabilirse,* eve dönüş amaçlarını gerçekleştirecekti.

"Mutfaktaydım ağam, yukarı çık!"

Basamaklardan gelen iki adım sonrası kafası akabinde gövdesi göründü. İkişer ikişer çıktığı basamaklar onun ne kadar aceleci olduğunun kanıtıydı. Çehresine sirayet eden keyifli ifade basıldıkları için biraz tuhaf geliyordu ama Zeyno yadırgamamayı deniyordu.

"Ne yapıyordun orada?"

"Şivan bizimle kalır diye yemek yaptım," dedi ona doğru ağır adımlarla yaklaşırken. "Acıktın mı?"

Eve yayılan yemek kokusunu boğazından yükselen keyifli mırıltısıyla kokladı. "Seni bile yiyebilirim," diye yükseldi, ayakucuna çarpana kadar yanaştığında yüzünü avuçladı. "Önce Kudret'le görüşmem gerek..."

Zeyno ismini duyunca ürperdi. Bu korkunç kadın torununun intikamını üstlenerek hayatının hatasını yaptığını ne zaman fark edecekti? Rahatsız olduğunu gören kocası yanağına sıcak, sevgi dolu öpücüğünü kondurarak varlığını hissettirdi, bu *yanındayım* demenin sözsüz hâliydi.

Giriş kapısı sayamadığı kaçıncı defa açıldı, İlkay rahatsız ettiği kanısına vardığından özür dileyerek içeriye temkinli adımlarla girdi. İfadesi her zaman sakin fakat anlamsız olurdu. Duygularını pek yansıtmayan adamın kendini açığa çıkardığı tek an Cesur ağanın öfkeliyken adını seslenmesi olurdu. Zeyno ile kurduğu göz teması on saniyeden fazla sürmüyordu.

"Neler yaptın İlkay'ım, söyle bakalım bana?"

Konuşarak salona geçtiler. Az sonra olacaklardan habersiz son durumları değerlendiriyorlardı. Kudret Barbaros'la bizzat konuşmak için ya akıl sağlığınızı kaybetmeniz gerek ya kulağınızı kesmeniz. Aksi takdirde sabrınızı ve merhametinizi hiçe sayacak kadar diplere düşersiniz.

"Araştırmamızı yaptık, dediğim gibi, Kudret'in adamlarıydı. Herhangi bir fotoğraf çektiklerini düşünmüyorum. Öyle olsaydı şimdiye kadar bize göndermişlerdi. Zaten kayıtlarda fotoğrafın çekildiği an yok, buna yetecek kadar durmadılar. Sandığımdan daha çabuk fark etmişim..."

Cesur sabırla dinledi ancak sona doğru tökezleyen adama tek kaşını kaldırdığında sabrını Kudret'in değil, İlkay'ın sömüreceğini düşündü. Bu ego için biraz fazla geç kalmıştı.

İlkay boğazını temizleyerek ilave etti. "En azından fotoğraf çekecek vakitleri olmadı, ağam."

Zeyno sessizce koltuğun ucuna oturdu ve İlkay'la sınanan kocasının komik tepkilerini içine içine gülerek izledi.

Hâlâ geri adım atmayışına gözlerini devirerek, sulandırma uyarısını ucundan yaptı Cesur. "Koz olarak kullanabilir, İlkay." Düşünmediği diğer olasılıkları hatırlatırcasına bastırdı. İlkay bugün fazla yavaş ve... Sinir bozucuydu.

"Başka bir planı var, ağam, onu aramanız gerekiyor. Harekete geçmeyene kadar öğrenemeyiz. Kağnı gibi gitmekten bıkmadı."

Haklı olması sinir bozucu olduğu gerçeğini değiştirmediğinden Cesur sakinleşemedi. "Sik karşı tarafın reaksiyonuna göre oynar. Bunu anlamak çok mu zor?" diye sordu hışımla. "Ama Barbaros ailesi bunu anlamıyor. Olsun..." dedi başını sallayarak, daha çok kendini ikna edercesine konuşuyordu. "Olsun, biz öğretiriz... Anasını satayım, bunu da biz öğretiriz..."

İlkay talimatı aldığından gerekli aramayı gerçekleştirip telefonu nazikçe uzattı. Cesur hoparlöre vererek telefonu aldı. Hattın ucunda tahammül edemediği sesi duymayı beklerken karısına baktı. İkisi göz göze gelince Cesur güven verircesine gülümsedi, Zeyno belirsiz tebessümüyle karşılık verdi.

Biri tahammülsüz diğeri huzursuzdu.

"Cesur Kadıoğlu?"

"Cesur ağa demek istedin," dedi, Cesur eğleniyormuşçasına oldukça rahat ve profesyoneldi.

Kudret'in samimiyetsiz gülüşü hoparlörden uzun süre duyuldu. "Af buyurun, Cesur ağa... Nasılsınız, keyfiniz nasıl?"

"Oldukça iyi... İyi gidiyordu aslında." Sigara paketinin içinden bir dal çıkarttı. Onu endişeli gözlerle izleyen Zeyno'ya bakarken gülümsedi ve göz kırptı. Huzursuz olduğunu görebiliyordu ama buna gerek kalmadan biraz sonra Kudret'in zaafına yumruğunu indirecekti.

İlkay sigarasını yaktıktan sonra küllüğü alarak önündeki sehpaya bıraktı.

"Tüh! Birileri mi engel oldu?"

"Sizin gibi yaşını almış bir kadına gençleri edepsizce dikizlemek yakışıyor mu?"

Kudret'in kahkahası yankılanınca üçü aynı anda gözlerini devirdi. Tahammülsüz olma durumu kasıttan değil, Kudret'in yapmacık ve dayanılmaz biri oluşundan geliyordu.

"İtiraf etmeliyim ki baba olacağın haberini duymayı beklerdim ama sanırım Rehma senden önce baba olmayı tercih etti."

"Kardeşim Rehma'yı tebrik etmek için mi bizi dikizledin yani? Amca olmam seni benden çok mutlu ettiği için mi?"

Rozerin Zeyno'nun ağzı aşağı sarktı. Diljin hamile miydi? Günler sonra bu kadar güzel bir haber almak ilaç gibi gelse de sevinci, haberin Kudret'ten gelmesi sebebiyle kısa sürdü.

Cesur güzel haberi neden paylaşmamıştı?

"Hayır, hayır, hayır..." dediğinde birkaç saniye bekledi. Bir an konuşacak gibi oldu, hoparlöre üflediği sesi Cesur'un yüzünü ekşitse de dayanabildiği kadar dayandı. Bitirdiği sigaranın ardından yenisini yakmaya yeltendiğinde Kudret'in alaycı sesi hoparlörden yükseldi.

"Zerda'nın bu derece sessiz durması sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Bunu sorun edecek kişinin ben ya da karım Rozerin'in olması gerekiyor ama siz merhametinizle beni şaşırtmıyor, bizden daha çok sorun ediyorsunuz."

"Sadece düşünüyorum, yerine oturmayan taşlar var."

"Oturtalım, Kudret Hanım. Ama benim taşları değil, sizin mezar taşınızı oturtalım."

Fikrini yadırgarcasına cıkcıklayınca Cesur koruduğu alaycı tavrını sürdürmekte zorlandı. Derdi, intikam almaktan ziyade devamlı kendini hatırlatarak öne çıkma politikasını anlamsız bir inatla sürdürmekti.

"Rozerin orada mı? Sanırım telefonu hoparlöre verdin, duyması iyi olur."

İsmini kadının ağzından duyana kadar huzursuzca görüşmeyi dinlemişti Zeyno, adını zikrederkenki kinini öyle derinden hissetti ki oturduğu koltuğa

sığamayacak kadar müthiş öfkeyle sınandı. Cesur sakin kalmasını öğütlemese, adını pis ağzına aldığı için vereceği karşılık ziyadesiyle çirkin olurdu.

"Karım diye söylemiyorum ama saçmalıklarınızı tek başıma yüklenmeme gönlü el vermedi."

Kudret'in gülüşü kısık fakat fazlasıyla tatminkârdı. Cesur'u işkillendiren gülüş, karısıyla göz temasını kurduğunda tiksindirici bir hâl aldı. Neden Rozerin'i sorduğunu anlamasa da sabırla bekledi.

"Kadriye Hanım... Annen kanlı kıyafetlerini görünce kriz geçirdi."

Hasiktir! Planlı aramanın getireceği sonuç Cesur'u tatmin etmeliydi, bu lanet kadını değil. Rozerin'in en hassas noktasından vuracağını nasıl tahmin etmeyip onu bu işe alet etmişti?

"Delirmiş, Rozerin! İnanabiliyor musun, senin cenaze namazını kıldığını söyleyen annen bahçede feryat figan ağlamış ha, Rozerin."

Elindeki telefonu İlkay'a fırlattığı süre ile sığamadığı koltuktan fırlayan karısının çıldırasıya bağırışını sonlandırdığı süre arasında on saniye geçmiş. Cesur Kadıoğlu için zaman kavramı kendini unutturacak kadar uzun sürmüştü. Belinden yakaladığı an avuç içini dudağına bastırarak, "Sakın!" diye ikaz etmişti can havliyle. "Sakın oyununa gelme!"

Rozerin Zeyno oyuna gelmenin ne demek olduğunu anlayamayacak kadar acılı, susturmayı başaran kocasının ellerinden kurtulmak için çırpınacak kadar hiddetliydi. Kendini tatmin etmek için annesini pisliğine bulaştıran kadın feryat figan ağlatılmayı hak ediyordu.

İlkay, Kudret onları duymasın diye sesi kapattığını söylediğinde Cesur konuşacak rahatlığa kavuşmuştu. "Sakın dedim sana, Rozerin sakın! Seni kışkırtıyor!" Elini ıslatan gözyaşlarını görünce küfrü basarak kadını sımsıkı sardı. Debelenmelerinin şiddeti, kurtulmak için ellerini tırnaklarına geçiren karısı sayesinde artıyordu. Onu zaptetmek olanaksızdı.

"Ruze ona bu zevki tattırma..."

Ruze kime neyin zevkini tattırıp tattırmadığıyla ilgilenmedi. Bağrını deştiği annesini kullanan herkesi ateşler içinde yakarak, küllerin arasında kalan kemiklerinden anıt yapmayı hayal etti. Kalpsizlerin hak ettiği bundan daha fazlasıydı ama Zeyno yine merhamet ederdi.

"Aaa, Rozerin sesin çıkmıyor? Yoksa bilmiyor muydun?"

Alaycı tınısıyla bağrını yaktığı kadının üzerine giden Kudret'in tiksindirici sesi ortama tekrar düştüğünde, Cesur öfkeyle hırlayarak İlkay'a bağırdı.

"Ona gerekli açıklamayı yap ve kapat, İlkay!"

Kapının kapandığını duyana kadar ellerini çekmemiş, kollarında acı çeken kadının acısını yaşamaktan hiddeti içinde dolup taşmıştı. Cesur ellerini çekerken, yerinde debelenip kurtulmaya çalışan karısını kollarının arasında

döndürüp sıkıca sarıldı. Kaçma girişiminin neyle sonuçlanacağını biliyordu ama Kudret'e istediğini vermeyecekti.

Yatıştırmak için dudaklarını saçlarının arasına bastırdı. "Annen iyi..." dedi temkinli yaklaşarak. "Allah şahidim olsun ki annen çok iyi. Bu olay aylar öncesinde oldu."

Rozerin Zeyno ay farkına tutunup acısını bastırmadı. Annesine bu komplo düzenlenmiş, bağrını bir kez daha yakmışlardı. Zeyno çok iyi olduğunu duysa neye yarardı? "Ölmek istiyorum, Cesur..." diye isyan etti hıçkırıkları arasında. Bedeni yatışsa da düşünceleri yatışmadı. "Ölüp kurtulmak istiyorum..."

"Benim karım bunu onların yanına bırakmayacak. Arjin'in acısını seni acıtarak çıkartıyor. Ferman ona gerekeni yaptı, bak hâlâ uslanmıyor, kendi mezarına kürek çakıyor."

Zeyno cevap veremedi. Ferman'ın yanına bırakmayacağını biliyordu. Ferman'ın canlarına okuyacağını da biliyordu. Rozerin'in yapamadığı her şeyi o adam tek başına üstlenerek onarıyordu. Daha bilmediği hangi olayları başka bir kadının intikam hırsı uğruna öğrenecekti? Yıkılması için söylenecek neler kalmıştı?

O gün hiç konuşmadı; söylenecek her sözü yok hükmünde sayan acılı ve ağrılı bir kadın olarak yalnız kalmayı seçti, saklandığı yorganın altında derdlerini hatırlamayacak kadar uyumayı. Cesur'un zorla yedirdiği yemek sonrası uyumasına müsaade etmesiyle yalnız kalabildi lakin ne uyudu ne de kaldığı yorganın altında duyduklarını unuttu.

İki gün boyunca uzuvları kopmuş, kendi kendine yetemeyen yarım insan gibi yaşamıştı Zeyno, zihnini rehin alan annesini düşünmekle geçirdiği sonsuz saatlerin yalnızca kırk sekiz saati geçtiğinden bihaber şuursuzca savaşmıştı.

Navin'i aramanın iyi kötü yönlerini tartmış, sonucunda kötü bir fikir olduğu kanısına vararak annesinin akıbetini öğreneceği yönteme odaklanmıştı. Kalbini kıracak kimseyle iletişim kurmaya yanaşmamıştı.

Cesur, içinden geçenleri hissetmiş gibi dün akşam eve dönüşünde Rozerin Zeyno'nun kırılgan boynunda yerini almış, açıklama yapmaksızın Ferman'ı aramıştı. Aralarından su sızmayan ikilinin son ahvalleri konuşmasının ardından Kılıçhan ailesinin neler yaptığını da araya sıkıştırdığı soruyla öğrenmişti.

Ailesinin korktuğundan çok daha iyi olduğunu, Pınar'ın düğününden sebep telaşlı ve heyecanlı olduklarını öğrendiğinde, uzuvlarını geri kazanarak hayatına ve hayatına dönmesi için uğraşan adama kavuşmak üzere yapıştığı yataktan çıkmıştı. Yola çıkmaları gerektiğinden önce yemek yemiş, akabinde beraber bavullarını hazırlamışlardı.

Bu sabah kendini iyi hisseden kadını Şivan'ın yolculuklarında eşlik edeceği bilgisi huzursuz etmişti. Yirmi saat sürecek yolculuğun onu istemeyen kayınbiraderiyle sürecek olması, sessiz kalması kadar korkunç geliyordu. Dönüşlerini kimseler öğrenmesin diye arabayla yolculuk yapmak mecburiyetinde deydiler.

Gökyüzü kapalı, kar yağışının etkisiyle hava dondurucu derecede soğuktu, burunlarını evden çıkarmamaları gerekirken uzun bir yolculuğa çıkıyorlardı ve iklim şartları sebebiyle yollar pek güvenli değildi.

Saat altıyı on geçe bavulların yerleştirildiği arabaya doğru yanaştılar, Zeyno hâlâ gergin Cesur ağa dalgındı. Kafasını gömdüğü telefondan kaldırmadan seslendi. "Ruze ehliyetin var mı?"

"Evet, neden sordun?"

"Biraz işim var, Şivan'ı alacağımız rotaya kadar sen sür. Ben de bu sırada telefonla işlerimi halledeyim."

"Bana uyar."

Korumanın uzattığı anahtarı kaptı, sürücü koltuğuna sakince geçti ve Cesur'un cüssesiyle arabaya binişini anbean izledi. Soluğunu kesen adamla yalnız yolculuk yapmayı dilerdi. Zeyno onu izlemeye devam ederse hareket edemeyeceği için dikiz ve yan aynaları kendine göre ayarladı, kontağı sonunda güzellikler yaşamak duasıyla çevirdi.

"İyi misin?

Gaza basarak yolculuğu resmen başlatan kadın, "Hı hı..." mırıltısını dikiz aynasından takip ettiği iki araba ve sorusu takip etti. "Şivan'ı nereden alacağız?"

"O hergele için acelemiz yok, rahat git."

Aceleleri yoksa sabahın beşinde ne demeye uyanmışlardı? Zeyno saatlerce sürecek yolculuğu düşünmeden, "Peki ya yavaş sürüyorum diye trafik magandaları laf atarsa?" sorusunu gülerek sordu. Kafasını dağıtma ihtiyacı zannettiğinden daha büyüktü.

"Gerekeni yaparsınız, Rozerin Hanım onu da biz mi söyleyelim?"

"Elbette ağam, siz yolculuğun keyfini çıkarın."

Kocası, Şivan'ı alacakları rotanın konumunu navigasyona girerek, Rozerin'e kolaylığı sağladı, önemli işi her neyse halletmek üzere yeniden telefonuyla ilgilenmeye koyuldu.

Gözünü yoldan ayırma süresi birkaç saniye kadar sürse de yanında Cesur'un olduğunu bilmek güzeldi. Gönül rahatlığından yoksun ancak sıcaklığından noksan değildi. Sesini özlediğini fark edince, "Arada sohbet etsek işini böler miyim?" diye sordu.

"Sana her zaman vaktim var," dedi, gülüşü bir tür illüzyonu andırıyordu.

Bu büyüye kapılan tek kişi Zeyno olsa ne âlâ, sadece kendisinin etkilenmediğini içten içe kabulleniyordu. "İnceliğinize mest oluyorum, ağam," dedi esrik gülüşüyle. "Şivan neden geliyor, burada kalsa iyi olmaz mı?"

"Şivan'ın geldiğini ailem bilmeyecek, ben evde olmadığım süre içerisinde o sizin yanınızda kalacak."

Esrik gülüşü sönerek anlamsız ifadeye büründü. "Yanınızda derken?"

"Miran ağanın evinde kalacağız," dedi, gözlerini telefondan ayırdığı zamanı onun yüzünde gezdirerek değerlendirdi. "Gevaş'ta evi var, Helin için yaptırmıştı. Bu sene de evi tamamıyla bitti. Van'a döneceğimi öğrenince onlar da gelmek istedi. Bu sayede sen de yalnız kalmayacaksın ve senin orada olduğunu bilmeyecekler."

"Biz takip ediliyorduk, Cesur," dedi Zeyno gözlerini yoldan ayırmadan.

"Hep ediliyoruz, güzelim. Ama bu seferki planımız farklı. Gidince görürsün."

"Öyle olsun," diyerek dikkatini tamamen yola ve onu yönlendiren navigasyona verdi. Cesur işini çabucak bitirirse Şivan'ı almadan önce belki konuşma fırsatı bulurlardı.

"Bu arada oldukça güzel sürüyorsun?"

İltifatlar, iltifatlar... Cesur Kadıoğlu şovmenin tekiydi. Kadını hoşnut etmeyi biliyor, bildiklerini de sakınmadan uyguluyordu. Zeyno hayretler içerisinde çenesini iki yana sallayarak gülümsedi.

"Ustam her şey gibi araba sürmeyi de iyi öğretti." Adını özellikle anmadığı ağabeyini ve o günleri hatırlayınca içi özlemle kavruldu. "İyi sürsem de araba yolculuğundan nefret ederim. Kaldı ki yirmi saat işkence çekeceğiz."

"Uçakla gidersek yakalanırız. Çekeceğimiz tek işkence bu olsun."

Mahcubiyet en az minnet kadar en olunmadık anda zuhur ediyor, yıktığı hayatların acısını kadına işkence gördüğü yolculuktan daha ağır acılarla sınıyordu. Kolaylığın neredeyse unutulduğu, zorluğun hep bir şekilde yakalarına yapıştığı zor günler geçiriyorlardı. Temennisi hep aynıydı; *bugünleri yarınımızı onarmak için yaşıyoruz...*

"Biliyorum," dedi yıkılan kaşlarını düzeltmek için ekstra çaba sarf ederek. "Sebep olduğum facia yüzünden yük olmak kötü hissettiriyor. Kolayı varken zoru seçiyorsun."

"Sorun değil şîne, sağ salim varalım oraya, bu bana yeter. Şivan ile dönüşümlü kullanacağız."

Üstelemeden, inat etmeden kabullendi ve durduğu kırmızı ışıkta işine, aşına gitmek üzere hızlanan insan kalabalığını seyretti. Kimin kimden daha ağır sınamalarla geçtiğini bilmeden birbirlerinin yanından geçerek günü yaşıyorlardı. Kimi yaşadığından emin, kimi şüpheli, kimiyse adına yaşamak de-

mekten katiyen kaçıyordu. Zeyno seçeneklerinin çokluğundan değil, hangi kalıba sığdığını bilememekten yakınıyordu. Yaşıyordu ama neyi? Yaşatıyordu ama kimi?

"Cesur?"

Sessizliği bölmek için tam vaktiydi. Yaşamak için bir isteği daha vardı; gideceğini öğrendiğinden beridir bildirmek istiyor, doğru zamanı bekliyordu. Annesine yapılanları öğrendikten sonra kaybettiği aklını geri kazanmıştı ve bu yüzden konuşmanın tam vaktiydi.

"Efendim?" diye mırıldandı, elindeki telefona odaklıydı.

"Van'dan sonra Yüksekova'ya gidebilir miyiz?"

Hevesli mavi gözlerini kocasına dikti, isteğinin sebebini henüz anlayamayan adam ise yadırgarcasına kaşlarını çattı.

"Neden?"Görüşmek istediğim biri var."

Çattığı kaşlarını düzeltmeden, "Ela?" diye sordu, emin olmadığından sormayı tercih ettiği belliydi ama esasında her şey açıktı. Zeyno'nun, Ela dışında Yüksekova'nın eteklerinde ne işi olabilirdi? Olumlu yanıtı gözlerini kırpıştırarak verdi.

"Ela için daha zaman var, Rozerin ona da sıra gelecek."

Planlarını ertelememek için Rozerin'in isteğini güçleştiriyordu. Zeyno sıkılgan tavrıyla karşı çıktı. "Benim için zaman yok, Cesur. Ona ağzının payını vermem gerek. Her şey bir yana..." sıkılganlığı garip bir şekilde öfkeye dönüştü. "Zaten bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Arkamdan işler döndükçe çıldırıyorum. Öldüreyim kendimi ya öldüreyim de kurtulayım!"

Cesur Kadıoğlu telefonu bacak arasına bırakmadan önce İstanbul sokaklarını ve insan kalabalığını hızlıca inceledi, göğsünü zorlayan sıkıntılı nefesini uzun uzun alıp sonunda dışarı üfledi.

Telefonu bıraktığında ise vücudunu tamamıyla karısına çevirdi, yoğun karameli andıran soluk harelerini sol yanında gezdirdi.

"Kalp, Allah'ın mülküdür. Göğsünde atınca senin mi sandın, Rozerin Hanım? Öyle her kafana estiğinde intihar ederim diyemezsin!" diye ikaz etti. Durulmayan sıkılganlığı, uyarıdan ziyade garip nasihat seanslarına döndü.

"Ulan zaten cehennemlik olacağın kadar oldun! Bari öbür dünyanı daha fazla yakma da hepten yanma!"

Kocadan yana her zaman şanslı olduğu izlenimine kapılmasın. Cesur ağa canı isterse iltifatlarını saliseler sonra hakaretlerle öldürebilir. "Sana buradan bir çarparım şimdi. Pislik herif! Ben kötü bir kadın mıyım?"

Aksini iddia etmeyecek kadar kesin baktı Cesur. "Lan benim gibi günahsız bir adama iftira atarak zaten cennetini yaktın. Tamam, seni kabul ettim ama kalbimi kırdın, Allah kalbimin hesabını sormaz mı?"

Zaten aldığı ahların bedelini ödemiyor muydu?

Yeşil ışık yanınca yoluna devam etti, üstüne basa basa haklı oluşunu bağıran kocasına meydanı bırakmadı, zira haklı olduğu kadar haksızdı. "Ya yanık koluyla kocasının sesini duymak için aradığında, karısının kalbini kıran Cesur ağa nasıl bir sorguya çekilecek? Ben sana Allah'ın emanetiyim. Ne güzel, beraber yanarız."

Hızını almadan bir nefeste dillendirdiği meydan okuma çenesinde biten öpücükle son buldu. Öpülmeyi beklemeyen kadın kıvrandığı koltukta adamı sertçe uyardı.

"Rahat dur, araba sürüyorum!"

"Seni öpmemek için kendimi dizginliyorum zaten, inan bunun için verdiğim çabayı görsen arabayı en tenha sokağa çekersin!"

Zeyno ağzının içine inleyince bıyık altından gülümsedi Cesur. "Işıkları geçtikten sonra ilk sokağın başında dur. Şivan orada bizi bekliyor."

Zeyno, Şivan'ı görene kadar arabayı sürdü fakat bu defa sessiz olmayı denedi. Pis ağzıyla alt bölgelerine uyarı veren kocasına fırsat verirse anlaşamadığı kayınbiraderini yolun ortasında, dondurucu soğukta bırakarak en ücra noktaya arabayı çekmek zorunda kalacaklardı.

Zeyno arabayı sağa çekerek park etti, bu yol ona bariz tanıdık geliyordu. Neresi olduğunu soramadı çünkü Şivan soğuktan titreyen çenesini birbirine bastırırken ikisini öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Sen mi kullanacaksın?"

"İşim bitmedi."

Zeyno tülbendini düzeltip arabanın kapısını açtı ve indi. Soğuktan titrer hâlde yanından geçen adama iyi misin diye sormaya davrandı, Şivan ona ters ters bakınca vazgeçerek arka koltukta yerini aldı. Arabaya binerken ağzının içinde geveleyen adamı karı koca duymazdan geldi.

Isıtıcı ayarlarını fulleyerek donuk bedeninin çözünmesini bekledi Şivan, sabahın bu saatinde kuşlar yem için uçmadan soluğu yollarda alıyorlardı ve Şivan kaplumbağadan daha yavaş gelen yengesini mabadı soğuk betona yapışmasın diye voltalar atarak bekliyordu. Kadının işkence metotları silahtan, iftiradan ibaret değildi ve Allah biliyor ya Cesur'a kızgın olsa da üzülüyordu.

Kemiklerini hareket ettirmeyi zorlayan katı soğukluk kırıldığında rahatlayarak derin nefesini verdi Şivan. Aleve maruz kalmış mum gibi erimek hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Aynalarla oynayarak düzeltmeleri yaparken, "Benzin istasyonuna uğrayacak mıyız?" diye sordu. Biraz sonra içine girip çıkamadığı kan davasına sebep oyuna dâhil olduğu için bir tekerlek de o sürecek, bir kürek de o çakacak ve düşmanlarını şeytanın inine sokmadan bu ülkeden gitmeyecekti.

"Hayır, Erdal uçakla iki saat sonra burada olur. Bir hafta burada kalıp işleri yürütecek."

"Neden Siyabend'i çağırmadın?"

"Annem kuşkulanmasın diye."

"Gidelim bakalım..." diyen Şivan yola çıkarken dikiz aynasından Zeyno'ya bakıp, "Cehennem ateşleri için bir odun da biz atalım!" Manidar sesiyle bir amaç için yola çıktıklarını kasten beyan etti ve bunu yaparken yengesini rahatsız etmekten asla nedamet duymadı.

Sanki odunu Zeyno'nun bağrına atıp orada yansın istiyordu. Gözlerini tercihi olmasa da kaçırdı, inat etmeyecek kadar mahcup ve suçlu hissediyordu herkese karşı. Diklenmenin ona yarar sağladığı kadar zarar getirdiğini de görüyordu bu yüzden Şivan'a istediğini kendini ezmeden, bazı anlarda veriyordu. Şivan ile araları düzelmeyecek kadar berbattı, Siyabend'i kazandığında yaşadığı tarifsiz sevinci bir daha tadamayacağı için Şivan'a anlamlar yüklemeyecekti çünkü hepsinin nefreti diri, haklı ve yıkılmazdı.

Kadıoğlu kapısı yüzüne bir kere çarpmıştı, Kılıçhanlar gibi bir daha asla açılmazdı.

Eline ne ara aldığını fark etmediği tabletinden e-postaları kontrol edip hazır cevaplarını hızlı parmaklarıyla veren Cesur Kadıoğlu'nu çıt çıkarmadan inceledi. Buradaki yoğunluğa tekrar veda etmek zorunda kalmıştı ve buna bir sabah ansızın karar vermişti. Kim bilir yine ne meşakkatle bu kararı varmıştı...

Hava şartları sebebiyle yolculuğun tahmin ettiklerinden daha zor ve daha uzun süreceğini bildiren Şivan ile morali hepten altüst olmuştu.

Susmayan telefon trafiği ve devamlı iş konuşulması yüzünden Zeyno neredeyse kusacaktı. Henüz başlarda bu denli zorlayan yolculuk geceye doğru da bitmeyecekti.

Ara sıra sabır çekerek, ara sıra Van'da onları nelerin beklediğini düşünerek dakikalar geçirmişti. Saat on biri gösterdiğinde aklından çıkmak bilmeyen Hafsa'ya mesaj attı. Görüşmeden yanından ayrıldığı için kendisini huzursuz hissediyordu, bir veda bile edememişti.

Hafsa mesajına cevap verdiğinde sıkışmışlık hissi güç de olsa dindi, onunla devamlı iletişim hâlinde olmak hâlâ iş üzerinde konuşan ağabey ve kardeşin varlığını hafifletmişti. Bu süre içerisinde bir kere benzinlikte durmuşlardı, onun dışında Şivan hiç mola vermeden seyir hâlinde ilerledi.

Hafsa'ya vereceği cevabı erteleten bir isimden anlık mesajı aldı, ekrana bakan gözleri heyecanla büyüdü. Nihayet arkada suspus oturan karısını hatırlamıştı.

-Kiminle konuşuyorsun sen öyle?

Kafasını kaldırıp Cesur'u yokladığında hiç mesaj atmamış gibi oldukça rahat, işiyle ilgileniyormuş gibi yoğunmuş davranışları sergileyerek Şivan ile konuşmaya devam ediyordu.

-Beni hatırladınız mı, **ağam?**

-Unutturabilirsen unuttur kendini. Kiminle konuşuyorsun?

Hâlâ öğrenmenin peşindeydi. Anlık mesajlaşmalarına ara vermeden yanıtını gönderdi.

-Bilmeniz gerekiyor mu, **ağam?**

Takılarak sorduğu soruya ilk yanıtı homurdanmak oldu. Elinde olmadan gülümsedi Zeyno.

-Kocan olduğum için evet.

-Hafsa ile konuşuyorum. Başka kiminle konuşabilirim Allah aşkına?

Mesajın arkasından seslice ofladı. Hafsa dışında mesajlaşacağı kimsesinin olmadığını bilmiyor muydu? Ne demeye sorarak Zeyno'nun kalbini kırıyordu.

-Bana oflama!

-Sen de homurdandın, sesimi çıkarttım mı?

-Sinirlendiriyorsun beni.

Zeyno, sinirlerini yıpratacak başka mevzuları da gündemine alabilirdi. Şivan nasılsa mesajları okuyamıyordu, Cesur ağa ağzını açıp uyaramayacağına göre Zeyno canına okuyabilirdi.

-Yanımda otursaydın sinirlerini alırdım.

Yazıyor... Yazıyor... Yazıyor... Her ne yazıyorsa ya uzundu ya da silip tekrar yazıyordu. Dikiz aynasından devamlı kontrol eden adamı unutmadığından, Cesur'u sürekli kontrol edemiyordu.

-Amacını anlıyorum ama yemezler şine.

Sen öyle san! Birazdan oturduğu koltuğa sığamayacak hâle gelecekti.

-Emin değilim, Şivan yerine ben yanında otursaydım her şey farklı olurdu.

-Değişen bir şey olmayacaktı. Can güvenliğin öncelikli benim için.

-Şovmen.

Zeyno kıkırdadığını duyunca amacına ulaşamadığını zanneden kocasını istediğini ona verecekmiş gibi yanıltıcı mesajıyla kandırdı. Zeyno değil, pantolonunun altındaki kabarıklığı saklayamayan Cesur ağa faka basacaktı.

-Acıktım.

-Ben seni doyururum.

Mesajını alır almaz kafasını kaldırdı, burnunun ucunu kaşıyormuş gibi yapıp gülüşünü saklayan kocasını bıyık altından gülümseyerek izledi. **İşte şimdi çarklar onun için dönüyordu.**

-Nasıl doyuracaksın mesela? Arkasından bir soruyu daha ilave ederek yolladı Zeyno.

-Kucağına oturtarak mı?

-Karım nasıl isterse.

-İmm küvette kucağında oturduğum banyo sefasını değişmem.

"Siktir!"

Kükrercesine savurduğu küfür Zeyno'nun kıkırdamasına, Şivan'ın irkilmesine sebep oldu. Oturduğu koltukta rahatsızca kıvranan Cesur ağa, canına okuyacağı kadının bıraktığı izlenimleri saklamakla meşgul oldu.

"Ne oldu?"

Şivan'ın sorusunu, "Son maili yanlış attım," yalanıyla kovuşturdu. Durumu toparlama çabası başarısız bir girişimdi, zira dikiz aynasından bakıştığı kadın yalnızca onun anlayabileceği manada bakıyor, zorladıkça zorluyordu.

"Acıktın mı, Rozerin?"

Bu soru midesi için değildi. Zeyno ağzının içinde kıkırdamamaya devam etti. "Hı hı," diye mırıldandı nazlanarak. "Çok acıktım."

"Biraz hızlı sür, Şivan, Aksaray'da mola vereceğiz, ben de açım."

Rozerin Zeyno ikazı alınca bir daha sesini çıkartmadı, Cesur'a kendine gelmesi için zaman tanıdı. Zorlamak istediği kocasıyken kendini rezil edebilirdi ve bu gidişle öyle olacaktı.

Ankara'yı geride bıraktıkları saatlerde açlık kendini hatırlatmayacak kadar geri planda kaldı. Üçü de saklanmalarının zor ve fazlasıyla imkânsız olduğu yönünde hem fikirdi. Miran ve Helin iyi kamuflaj etse de Zerda Kadıoğlu'nun kulağı delikti, elbet birinden duyardı.

Uzun yolculuk Aksaray topraklarında mola ihtiyacı sebebiyle durduruldu.

Yemek yiyecekleri mekânın önünde üç araba aynı anda park edildi. Cesur, adamların onlara yakın olmasını, güvenliği daha üst seviyede tutmalarını tembihleyerek olası tehlikeyi önden fark etmelerini emretti.

Rozerin ile Şivan bu sırada restorandan içeri girmişlerdi. Kalabalıktan uzak bir masayı tercih ettiler. Çok zamanları olmadığı, henüz önlerinde neredeyse on beş saatlik hatta daha fazla sürmesinden endişe duydukları yolculukları olduğunu garsona bildirerek, yemekleri hızlıca getirmelerini rica etti Şivan ve siparişi çabucak verdi.

Ellerini yıkamak için lavaboya gideceğini söyleyince Zeyno da peşine takılmış, ikili lavaboda ihtiyaçlarını giderdikten sonra aralarına çok sonra katılan Cesur ile masalarına geçip oturmuşlardı.

"Beğendin mi burayı?"

Zeyno ikisinden daha yorgun hissediyordu. Sıcak mekânı göz ucuyla taradı, gürleyen şömineye yakın oturdukları için biraz daha mutlu hissederek, "Güzel..." diye ilk izlenimini paylaştı. "Ama benim için yemekleri önemli."

Ve yemeği zehretmeyecek nefretten uzak gözler ve sözler...

Sabah çok erken saatte kalktıkları için çıkmadan önce yaptıkları yarım yamalak kahvaltıdan ve yol esnasında içtikleri kahveden ibaretlerdi. "Aç olduğunu söyleseydin daha erken dururduk," dedi nazikçe. Gözlerini yorgun ifadesinden alamayınca izlemeye koyuldu. Yolda onu pek görmemişti, saatlerdir aynı arabada olmalarına rağmen önceliğini başka şeylere vermişti Cesur.

Zeyno omuz silkerek önemsiz bir şeymiş gibi öteledi.

Şivan'ın ikisini pür dikkat izlediğini çok uzun süre sonra fark etti, rahatsız olmadı ancak sessizliğinin kasıtlı olduğunu anladı. Kardeşinin merakına saygı duyuyordu. "Neden karımla konuşurken bizi izliyorsun? Ne malum, özel bir şey soracağım," diye konuştu, muzip bakışları sesine yansıyordu. Tehlikenin göbeğinde oradan oraya savrulmuyormuş gibi rahat ve özgüvenliydi.

Yargılayıcı gözlerini ağabeyinden ayırmadı Şivan. "Açıkçası bu kadar rahat olmanız canımı bir miktar sıkıyor."

Sessiz kal... Rozerin Zeyno'nun kendine ilk öğüdü; kızgın bir cinsi terbiye etmek, onu yatıştırmaktan geçer. Bu cins Kadıoğlu ailesine mensup olunca Rozerin Zeyno'nun pek fazla şansı kalmıyordu.

Karısı kadar hassas davranmayan Cesur ağa kardeşine takılmanın zevkini tek başına yaşadı. "Aynı Kudret gibi konuştun," diye sitem etti sırtını sandalyeye yaslarken.. Temas etmek istediği kadının kapalı bacaklarına erişene dek sol bacağını açtı ve yetinemeyince sol kolunu Rozerin'in sandalyesinin üstüne yerleştirdi. Sarılmamak için direnmekten nefret ediyordu.

Şivan Kadıoğlu sinirlerinin ucunda volta atıyordu. "Demek ki Kudret'in de kafasını karıştırdınız..."

"Birbirimize bu kadar çok yakışarak mı?"

Zeyno kardeşini ciddiye almayan kocasının bacağını cimcikledi. Şivan her sözüyle haklı olduğunu bas bas bağırıyordu; onları takip eden sayıca insan öldürmenin fırsatını kollarken, Cesur ağa ölüm enselerinde gezmiyormuş gibi fazlasıyla lakayt ve rahattı. Bu da endişelenen insanı biraz öfkelendiriyordu.

"Ciddi olacağın zaman konuşalım, Cesur ağam!"

Cesur uyarıyı karısından, tepkisini kardeşinden alınca ihtiyaç duyduğu neşeyi tutup içinden kopardı ve kardeşinin istediği otoriter adama kolaylıkla dönüştü. Gülmeye çok yer aramıştı da yine kimse ona istediğini vermemişti.

Katı ifadesine büründüğünde dirseklerini masaya yerleştirdi lakin garson yemekleri getirince söyleyeceklerini erteledi. Sessizliği masaya bırakılan servis tabaklarının sesi bölüyordu. Garson masayı hazır ve nazır hâle getirene kadar durmadı, işi bittiğinde bir isteklerinin olup olmadığını sordu ve Cesur teşekkür ederek olmadığını söyleyince afiyet olsun diyerek uzaklaştı.

Yemeğe başlamalarını istemeden önce gücendirdiği kardeşini radarına

aldı. Konuşmak için ağzını açtığında Rozerin'in cimciklediği bacağında elini bastırdığını hissetti, bu dokunuş başka zamanlarda onu arzuyla uyarırdı fakat anlamı destekten ibaret olunca Cesur zevkle kabul etti.

"Biremin... Zamanında Rozerin'i kabul etmedim, etmediğim için de kan davasını üstlendim, Rehma da benim için kabul etti. Rozerin'le evlenmemek için ne gerekiyorsa yapılsın ve kabulüm, dedim. Ölümü bile kabul ettim," dedi üstüne basa basa. Sert ifadesi o günleri anlattıkça derinleşiyordu. "Gerçeği bilen kim varsa kararıma, inadıma karşı durdu. Evliliğin bizi kurtaracağını, kan davasını engelleyip günahsız bir sürü insanın ölümüne engel olacaklarını söylediler. Haklıydılar, eyvallah..." dedi kafasını ağır ağır sallayarak. Neşeyi isteyen Cesur'u aratacak kadar ciddi ve soğuktu şimdi.

"Sizin teninize tozları değse hepsini ben öldürürdüm! Bu yüzden kabul ettim! Ama kabul ederken de şunu sordum, bugün bana hükmü giydirdiniz, evlenmeye zorladınız, yarın Rozerin'i karım olarak gerçekten görüp tamamıyla hayatıma alırsam ve gerçekler ortaya çıktığında onu bırakmak istemezsem o zaman ne yapacaksınız?"

Şivan'ın konuşma gayretini Cesur elini kaldırarak bertaraf etti. "Söyleyeyim Şivan'ım, hiçbiri sesini çıkartmadı. Çünkü hiçbiri olayın boyutunu düşünmeden üstünü kapatmaya odaklandı. Şimdi de dediğime geldik, ben karımı bırakmıyorum, beni evlenmeye zorlayan onlar da dediğimi yapmak zorunda. Ben onlar için kabul ettim. Şimdi de onlar benim için kabul edecek!"

Tansiyon giderek yükseliyor, Cesur ağa incittiği kardeşini sert tavrıyla üzdüğünü göremiyordu. Şivan ne olursa olsun, annesini karşısına almak pahasına onun yanında durmayı kabul etmişti. "Cesur..." diye seslendi ilgiyle Zeyno. Göremediği ayrıntıyı hatırlatmak istiyordu.

Ancak öfkesine pek hâkim olamayan Cesur ağa uyarıları görecek kadar kendinde değildi. "Karışma, Rozerin," diye karşı çıktı ve odağını yeniden kardeşine verdi. "Ben sizin için sevmediğim kadını hayatıma aldım. Sevmeme ihtimalini göze alarak hem de! Şimdi siz de benim karımı benim için kabul edeceksiniz. Başka sorun var mı?"

Olmasın der gibi bakıyordu Cesur.

Öfkesiyle iştah bırakmayan ağabeyinin gözlerinin içine baka baka, "Sorum çok fazla ama yemek yiyoruz, tadımız kaçmasın," diye konuştu. Ağabeyi kadar gergindi Şivan. "Afiyet olsun, Cesur ağa."

"Sağ ol, biremin sana da."

Konuşmanın böyle bitmesine razı gelmedi Zeyno. Kardeşinin üzerine fazla gitmişti. "Yemeğe başlamadan önce ben de bir konuya değinmek istiyorum," diye söze girdi. Birbirine bakmakta olan iki adamın bakışları aniden

üzerine çevrilince bocaladı. Pek uzun sürmeyen bocalama hissini üzerinden toz silkeler gibi silkti Zeyno.

"Kardeşlerine hak veriyorum. Ne Siyabend ne de Şivan olayımızın aslını bilseydi, senden önce kan davasını kabul eder, sana iftira atan bir kadınla evlenmene karşı çıkarlardı. İkinizin de kendince haklı yönleri var. Fakat benim demek istediğim..." kısa bir duraklama iki adamın aynı anda kaşlarını çatmasına neden olunca bir çırpıda konuşmasını bitirdi. "Beni kabul etmemelerini anlıyor ve hak veriyorum. Lütfen onları bir daha zorlama. Hüküm veren onlar değildi, destekçi de değillerdi."

Ben ne diyorum, sen ne diyorsun cümlesinin sirayet ettiği ifadeyi karısına sunan Cesur ağa biraz sonra gergin omuzlarını indirdi ve iştahları tamamen kapanmadan önce yemeğe başladı.

"Afiyet olsun, Rozerin."

Yemeğin sessiz ve tatsız geçmesi kısa sürecekti. Cesur'un olduğu masada sohbetin olmaması, gülümsemelerin noksan olması görülmüş şey değildi fakat Şivan ona ayak uydurmazsa o zaman Cesur ağa terörünü bizzat kardeşine estirirdi.

"Ne zaman gideceğin belli oldu mu?"

"Bir ay daha buradayım.

Cesur ilgiyle karısına döndü, yemeği ikisinden daha yavaş ve küçük lokmalarla yediğini gördüğü hâlde inat etmesin diye ses çıkarmadı ve muhabbete çekti. "Şivan'ın pilot olduğunu biliyor muydun, Rozerin?"

Gözlerini kırpıştırınca Cesur'un ela hareleri gözyaşı *deq*ine kaydı.

"Evet, Nil anlatmıştı. Hiç görmediğim için çok merak ederdim."

Cesur hızlıca burnunu çekti, niyeti sohbetten çok Şivan'ı cezalandırmaktı. "Eee, nasıl peki? Sence bize benziyor mu?"

Muzip bakışlarından şüphelenen Zeyno, yemeğini yiyen kayınbiraderini göz ucuyla kontrol etti. Ağzına tıktığı kocaman lokmayı hışımla çiğnerken Cesur'a ters ters bakıyordu. Araları iyi olsa tepkisine saatlerce gülebilirdi.

"Aslında," dedi, sesi bastırdığı gülüşüyle titreyince gözlerini yeniden kocasına çevirdi. Cesur da gülmemek için kendini zorluyordu. "Hiçbirinize benzemiyor. Sırtı ve ensesi biraz seni andırıyor, yüzü hepinizden çok farklı. Aynı genlere sahip değilmiş gibi..."

Zafer dolu gülüşüyle kardeşine manidar bir bakış fırlattı. "Evet, onu hep deriz. Küçükken buna çok bozulurdu. Bazen bize kendi kendine küser, günlerce konuşmazdı. Hiç anlamazdık ne için küstüğünü."

Şivan kahkahayı aniden patlattı. "Bozulmazdım, bildiğin dışlardınız."

"Seni dışlayan Siyabend'di."

"Az elinden tutmadın sen de Cesur ağa," derken sesi azarlar gibiydi. "Koskoca aşirette tek destekçim, Rehma'ydı."

Yine Rehma'ya övgülerin yağdırılacağı başka özel ana geçmişlerdi. Cesur savunmasız kalacağı duruma içten içe güldü. Titreyerek çalan telefon kurtuluş alarmıydı. Göz ucuyla ekranı okudu, arayan Savcı Mahir olunca elini peçeteye silerek masadan kalktı. Nasıl olduğunu soracak olsa bile Cesur onun telefonunu açması gerektiğini biliyordu. Aksi hâlde makamını kullanarak pek çok yerde Cesur'u tehdit ederek canını sıkıyordu.

Mahir'in aradığını bilmese ani gidişine üzülürdü, suyundan bir yudum alarak güçlükle yuttuğu lokmaları kolaylaştırdı, biraz sonra hazmı zorlayan bir konuya değinecekti ve bunun için kendini yetersiz hissediyordu. Şivan, Siyabend'den daha zordu.

"Iı..." diye ağzının içinde mırıldanarak yemeğini sessizce yiyen adamın dikkatini üzerine çekti. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Sevmeni de kabul etmeni de isteyemem, az önce de söylemiştim zaten..." dedi, aynı cümleleri tekrar etmekten kaçınıyordu. "Demek istediğim... Lütfen yan yana olduğumuz süre boyunca elimizden geldiğince normal davranmaya çalışalım. Yani, rahat konuşabilelim, sen geldiğinde kendimi odalara kapatmak istemiyorum. En azından gidene kadar bana olan nefretini saklayabilirsin."

Elini peçeteye silen Şivan, mevzu açılmışken konuşmak ister gibi dikkatini tamamıyla ona verdi. İlk tanıştıklarından biraz daha farklı, biraz daha temkinli yaklaşıyordu sadece. Bu defa gözlerinin içine bakmaktan da kaçınmıyordu.

"Senden nefret etmiyorum, Rozerin." Duygusuz tavrıyla sahalara dönüş yapmıştı. "Sadece seni kabul etmiyorum."

Dillerine hâkim olmayan Kadıoğlu ailesinin genel huyu olmaktan çıkıp, genlerinden gelen üstün bir özellik olduğuna inanmaya başladı Rozerin. Hepsi gözünün içine baka baka kırıcı konuşabiliyordu. "Kabul etmesen de buradayım ve yan yana geliyoruz," dedi, bakışları aynı masada oluşlarının gerçekliğini yansıtıyordu.

"Ağabeyim senin yüzünden ailemizin yılladır kınadığı kan davasını kabul etmiş, seni neye dayanarak benimseyelim? Sen kimsin, Rozerin? Niye herkesin etrafında pervane olmasını isteyecek kadar kendini önemsiyor, herkes tarafından sevilmesi gereken biri olduğuna inanıyorsun?"

Zeyno'yu bir kurşun öldürmez de bir sual parçalardı. Bardağı tutan eli titreyince tabağa çarparak şangırdadı. Bu insanlar sevgiyle büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu hiç öğrenememişler miydi?

Gardını alan Şivan gibi toparlandı, sırtını dikleştirerek sorusuyla yerin dibine hunharca sokan adamı yanıtladı. "En azından Cesur için bunu yapa-

bilirizl" Baskın çıkması için özen gösterdiği sesi maruz kaldığı küçümseme yüzünden çatlayarak çıkmıştı.

"Senin için kolay görünebilir ama bizim için değil," derken hâlâ sakin ve temkinli tutumuyla kadını vuruyordu. "Ne benim için ne de Siyabend için kolay değil. Rehma'yı demeye gerek görmüyorum. Hepimizden önce o tehlikede. Kan davası büyüğü değil, büyüğün zayıf noktasını vurur. Rehma hepimizin zaafı, Rozerin Hanım. Önce onu bizden alırlardı. Tabii sen bunları nereden bilecek, neden düşüneceksin?"

Suçlamaları boyunu aşıyordu. "Hiçbiriniz benim yüzümden kör kurşuna kurban gitmeyin diye kaçtım, izin vermediler, intihar etmek için gittim, yine izin vermediler. Hükmü kabul etmişim gibi konuşma lütfen. Ailen için kahroluyorsun ama sadece onları dinleyerek beni yargılayamazsın. Bu senin endişeni haksız çıkarır. Nefret etmediğini söylüyorsun ama bu nefret değilse ne? Bu bariz nefretin çok... Çok fazla..."

Kalabalıktan uzak olmaları duyulmalarına engel değildi çünkü sesleri yükselmeye başlamıştı. Şivan ağzının içinde küfrederek konuyu yanlış masada konuştukları için pişman oldu fakat geri adım da atmadı. Sesini kısarak masanın üzerine doğru eğildi.

"Bu senin sorunun, kendinden nefret ettirmeyebilirdin. Hataların yapacağım günahlardan daha fazla. Adama iftira attın, utanmadan ölen bir adamın yasını onun evinde tutmaya çalıştın. Nişanlı bir adam, Rozerin! Sen evliydin!"

Son cümle Şivan'ın ağzından dökülen iki kelime miydi yoksa yanağına patlayan bir tokat mıydı? Kendi imgeleri öyle şiddetli hisseder oldu ki Şivan'ın son cümlelerini duymaktan ziyade yaşadı. Her şeyi öğrenen bir adam ancak ondan bu kadar nefret ederdi.

"Utancımı..." dedi, gözlerini bu noktadan sonra ondan çekti ve masanın bir noktasına sabitledi. "Utancım ölene kadar benimle. Utancımı nefretini desteklemek için kullanma bir daha, rica ediyorum..."

Ricası, gardını alan Şivan Kadıoğlu'nun şaşırarak gerilemesini sağladı. Yemekte konuşulmayacak kadar tehlikeli konulara değinmek ikisinin suçuydu. Üstelik Cesur karısına çok değer veriyordu. Üzerine bu kadar gittiğini duysa şişten geçirir, mangalda bir sonraki öğünü için evire çevire pişirirdi onu.

"Hatalarım var, kabul, düzeltmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Onun nişanlı olduğunu bilmiyordum."

"Öldükten sonra öğrenmiştin. O zaman niye o yası tuttun?"

"Ağabeyine kızgındım."

"Hangi hakla lan?"

Sakin kalma çabaları bir dakikadan az sürdü. İkili saman alevi gibi yeniden tutuşarak tartışmayı harladı.

"Beni bırakmayan ağabeyindi, Şivan. Ağabeyin beni o gece bıraksaydı hiçbiriniz kim olduğumu bilmeden hayatınıza kaldığınız yerden devam edecektiniz..." üzerine bir yapıştırma daha eklenmeden hızlıca devam etti. "Korktum, o korkumu da asla anlayamayacaksınız. Korktuğum için de şuursuzca bir karara vardım, o an iftira attım."

"Ulan iftira atan ben olsaydım öldürürlerdi lan beni."

"Sana ağabeyin bırakmadı diyorum, anlamıyor musun?"

Anlamadığı şey onun tehlikede olduğunu sanan Cesur'un korumak için kaçmasına engel olurken, kendi hayatını yıktığı iftiraya maruz kalmasıydı. Ama bunu da Zeyno anlamayacaktı.

Tabağının boş olduğunu, çatalını bıraktığı gibi hiç dokunmadığını görünce sinirlendi. Koca bir yolculuk önlerindeyken ve ağabeyine acıktığını açıkça söylemişken şimdi yemekten mi kaçıyordu? Eline bir parça lavaş ekmek aldı. Mangalda kızartılmış içi hâlâ sulu sıcak köfteleri kesip yerleştirdi, salatayı yanına çabuk hareketlerle özensizce yerleştirdikten sonra sarıp Zeyno'nun eline verdi.

Zeyno yaptığı lavaşı tehditkâr edasıyla ısırdı, mavi harelerini kayınbiraderinden ayırmadan kolaya uzandı. Şivan zor olmakla beraber sinirlerini germeyi başarıyordu, fiziksel olmasa da huyları bakımından Cesur'un kopyasıydı. Ağabeyi kadar insanı çileden çıkarmayı başarıyordu.

Kadıoğlu belası!

"Ayran iç, kola zararlı!" ikazı üzerine Zeyno ayrana uzandı, Şivan yarım kalan konuşmasını tamamladı. "Ağabeyim elbette bırakmaz çünkü bizi korumak için susmayı tercih etti. Senin aileni de korumak için sustu."

"O zaman sadece beni suçlamayı bırak. Yemin ederim bana karşı gelirsen ben de sana karşı gelirim. Bak ben insanlara bir kere giderim, beni reddettikleri an hayatlarını burnundan getiririm."

"Yap lan! Yap da göreyim!"

"Görürsün sen!"

Çetin tartışma ağızlarına tıktıkları lokmaların etkisiyle eskiye nazaran zayıflamıştı ama pek durmaya niyeti olmayan ikili, üstün gelmek için laf yarışını sürdürmüştü. Cesur tartışmanın azaldığı anın üstüne gelince ikili durulabilmişti.

"Lavaşı da hiç güzel sarmamışsın!" diye eleştirdi Zeyno huysuzca.

"Yemeseydin!"

Zeyno gözlerini kısarak tehlikeli ifadesiyle uyarıcı bakışlar attı. Cesur'un

gelişi tamamlanmayan tartışmanın havada kalması yüzünden ikisini gerim gerim geriyordu.

"Biraz hızlı yiyin, Mersin'de bir saatlik işim var," diye seslendi Cesur, sesi ortamdaki atmosfer yüzünden çekingen çıkıyordu. "Şehre girmemiz gerek, yolculuk uzadı."

Yengesine karşılık vermeyi sonlandırdı Şivan. Bu raundu resmen o kazanmıştı. "Ne oldu?" sorusuyla ağabeyine odaklandı. Telefonlar böyle giderse bütün planları değiştirecekti.

"Limanda bize ait önemli bir paket var. Biz dışında kimse teslim alamaz. Ne kadar bekleriz, bilmiyorum."

Planlarını değiştiren haberin devamında ağırdan aldıkları yemeği hızlıca yediler. Hesabı ödedikleri gibi restorandan ayrıldılar. Şivan tekrar direksiyon başına geçti. Mersin'den sonra görevi Cesur teslim alacaktı.

İstikametlerinde Mersin ve uzun sürecek bir yolculuk daha olduğundan Şivan radara takılmayı göze alarak hızlandı. Otoyolda aşırıya kaçmadan gaza basıyordu. Bunun yanında yüklü taşıtların zorlamasına da sabır gösteriyordu.

İlk etapta pek konuşmayan Cesur ağa bu defa arkada sıkılmasından endişe ettiği karısıyla konuşuyor, Van'da ne yapacaklarını üstünkörü anlatıyordu. Parça parça dağılacakları için endişeliydi.

"Annem Erdal'ın neden geldiğini sorarsa iş için Mersin'e uğradığını söylersin," diye bilgilendirdi Cesur. Adamlarının nerede ne yaptığını önden planlıyor, Şivan'ı doğruca yönlendiriyordu. Açık vermeden önce annesini atlatmaları gerekti.

"Bana yardımcı olduğunu söylesem daha iyi olmaz mı?"

"İlkay'ı ve Murat'ı sorar.

"Doğru," dedi Şivan, dikiz aynasından yengesine kötü bir bakış attı. "Yengemin korumamızı vurduğunu unutmuşum!"

"Ağabeyin yüzündendi!"

"Bu ağabeyim de olmasa sen asla hata yapmayacaksın, değil mi?"

"Evet, öyle."

Cesur birbirlerine laf attıklarını görünce sabırla kafasını koltuğa yasladı. Arabaya bindiklerinden beridir ara ara birbirilerine laf atıyorlardı. Yemekte olmadığı sürede neler olduğunu anlamamıştı. Ne olduysa yemekten sonra olmuştu.

Konuyu kapatmak için kardeşine döndü. "Dediğimi yapmayı unutma, Şivan."

Şivan ellerini yukarıya doğru kaldırıp dua etti. "Allah'ım yemin ederim ki anneme yalan söylemek istemiyorum, beni biliyorsun ama onu da korumak zorundayım. Lütfen beni affet."

Canını sıkmanın tam zamanıydı. Ne de olsa hatayı kendi rızasıyla yapmıyor, bir şeylere o da susmak zorunda kalıyordu. "Yalan söylemekten nefret etmen oldukça güzel. İnce ruhlu seni."

Homurdanan Şivan direksiyonu sımsıkı tutarak gaza bastı. Arka koltukta korkmasını istediği kadını dikiz aynasından hızlıca inceledi. Hâlâ aynı katılıkta ve soğuklukta onu izliyordu.

"Siz bilmezsiniz ama yalan söylemekten, iftira atmaktan, adam öldürmekten nefret eden insanlar da var, Rozerin Hanım."

Cesur'un yavaşlaması için uyarması üzerine hızını azaltan Şivan'a manidar yorumunda gecikmeden bulundu. Aralarındaki bütün mesafe ölmüştü ama belli ki sadece tartışarak konuşacak, medeniyetten uzak tavırlar sergileyeceklerdi.

"Ön yargılı insanlardan da nefret etsen keşke! Tabii sen önyargılı olduğun için nereden bileceksin!"

Cesur sıkılmış gibi üfledi. "Susacak mısınız artık?"

"Kardeşin sussun!"

Şivan bir daha konuşmadı. Karlı dağları, gerilerinde bıraktıkları yolları, rastgele açtığı bir radyoda çalan türküler seçmesiyle ilerledi. Bu süreçte Zeyno benzinlikte durmasını iki kere istediyse bile Şivan durmamıştı. Geçtiğini söyleyerek bir sonraki istasyonda duracağını belirtmiş ancak hiç durmamıştı.

Bir istasyona daha yaklaştıklarında Zeyno boğazının kuruduğunu ve içecek bir şeyler almalarını rica etti, Şivan duramayacağını, fazla zaman kaybettiklerini söyleyerek yoluna devam edince Cesur olaya dâhil oldu ve radarına yine kardeşini aldı.

"Karımın canı meyve suyu istedi."

"Ben de duramayacağımı söyledim."

"Ama karım istedi," diye diretti, canlı sesini destekleyen hınzır bakışları kardeşinin ifadesinde geziniyordu. Şivan'ı öfkelendirmek için üzerine gittiği aşikârdı ama neden bunu yapıyordu?

"Çok istiyorsan direksiyonun başına geç, karının canı ne istiyorsa al."

Cesur kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp aynı hızla indirdi. "Ben senin ağabeyinim, nasıl konuşuyorsun sen benimle! Hadi onu geçtim, ağanım lan ben senin."

Şivan omuzlarını silkip bıraktı. "Susmam karşılığında istediğimi yapmamı söylemiştiniz, ağam öyle hatırlıyorum," diyerek savunmaya geçti.

Cesur gülerek elini kolçağa yerleştirip vücudunu karısını görmek için döndürdü. "Görüyor musun şîne," dedi, kaşlarıyla kardeşini işaretledi. "Bizim için, geleceğimiz için fırsatçı kardeşlerle anlaşma yapıyorum. Koskoca

Cesur ağa bazen susmak zorunda kalıyor!" İşaret parmağıyla bilhassa Zeyno'yu gösterirken sempatik tavırlarını sergiliyordu. "Senin için!"

Zeyno kıkırdarken elini Cesur'un omzuna koyup sıktı. Ten teması ikiliyi irkiltti. Çok uzun süredir birbirlerinden ayrı düşmüşler gibi zorlanmışlardı. Susuzluk... Bir yudum su içince giderilecek bir susuzluk değildi. Onlar birbirini çıldırasıya özlüyordu.

"Merak etme, canını sıkanları cezasız bırakmam, ağam."

Şivan cilvelerine katlanamazken, boyuna tehdide maruz kaldığına inanamadı. Dikiz aynasından incelediği yengesinin mavi gözlerini ağabeyinden ayırmadığını görünce hemen sağ koluna yakın adama hışımla döndü.

"Karın beni tehdit ediyor!"

Cesur gözlerini Zeyno'dan ayırmadı. "Ben öyle bir şey duymadım."

"Bal gibi de duydun."

Sitemler çoğalınca karısından gönülsüzce koparak duruşunu düzeltti. Kansını hâlâ tanımayan kardeşini şaka yoluyla uyardı. Rozerin tersine denk düşmemeniz gereken gözü kara, bazen vicdandan yoksun bir kadın oluyordu. Van'a gidene kadar ona emanet olan Şivan'ı karısından korumalıydı.

"Dikkat et, psikopattır," diye söze girdi, eğlenmiş ifadesini kasten koruyordu. "Bir gece çilekli süt içerken düşmanlarını nasıl öldüreceğini hayal ediyordu. O yüzden ona istediği meyve suyunu alalım."

Canını korumasını mı söylüyordu Şivan mı yanlış anlıyordu? Hoş, sırf Cesur gelsin diye Murat'ın topuğuna sıkmıştı. Şivan nerede ne yapacağını kestiremediği kadınla düşman olmadan önce yaptıklarını göz önünde bulundurmayı unutuyordu. Cesur'u da sırf Ferman ona sarılmadığı için kendini de vurmuştu. *Manyak kadın!*

Düşünceli hâlde, "Tam annemin seveceği bir gelin. Cesaretli, başı dik ve kimseye boyun eğmeyip susmayan..." diye konuştu, daha çok kendine anlatır gibiydi. Dikiz aynasından bir kez daha yengesiyle göz göze geldiğinde fazlasıyla açık verdiğini fark ederek üzerini kapattı. "Aynı zamanda hatası büyük ve affedilmeyecek olan bir gelin!"

Övgüler aldığı anı hayretler içerisinde dinlerken hemen arkasından gelen tokat etkisi cümlelerle yüzü düştü. Gözlerini üzerine kısarak diktiği Şivan'dan bakışlarını çekip camdan dışarıya baktı. "Pislik!" diye tısladı ağzının içinde.

"Bana pislik dedi."

"Bunu duydum işte..." diye teslim oldu Cesur ağa, hoşnutsuzluk çehresine yayılıyordu.

Zeyno hoşuna gitmediğini sesinden anlamıştı. Suçunu kabul ederek başını önüne eğdi. "Özür dilerim ama çok üzerime geliyor."

"Onun da farkındayım, aranızdaki sorunu çözün, beni de bu işe karıştırmayın ve..." uzattığı bağlacın sonunda kaşlarını sertçe çattı. "Sessiz olun, bir konferansa katılacağım."

İkili komuta uydu. Şivan sessizliği kabul etti, Zeyno gözlerini yumdu. Biri dikkatini yola diğeri uykuya verdi. Tartışmaların duyulmayacağı rahat birkaç saati kazandılar.

Gözlerini korkuyla açtığından beridir kendine gelemiyordu. Ne olduğunu anlaması bir tarafa, nerede olduğunu ve neden yalnız kaldığını da bir müddet çözememişti.

Rozerin Zeyno uyku mahmurluğundan arındığında onu korkutan kargaşanın ne olduğunu yeni yeni çözümlemişti. İlki sürekli çalıp duran lanet olası titreşimli telefonun sesi, ikincisi ise erkek kalabalığına hükmeden Cesur ve Şivan'ın birbirine karışan gür sesleriydi.

Neredeydiler? Neden bu adamlar yağmurun altında bekliyorlardı. Üstelik kaç saattir uyuyordu? Esnettiği vücudu tutulmanın ötesine geçmişti. Burada biraz yürüyüş yaparak üzerine binen ağırlıktan kurtulsa fena olmazdı. Cesur'a danışmadan önce saçlarını düzeltti. Koltuğa düşen tülbendini alıp saçlarına örterken lanet telefon yine çaldı. Cesur'un telefonu olduğunu anlaması kısa sürdü, çağırmak istediği adam uyandığını fark edince elindeki poşetlerle arabaya yanaştı ve şoför koltuğuna aceleyle geçti.

"Nihayet uyandın şîne, seni özlemiştim..." İlgisi kendineyse bile gözleri telefonundaydı.

"Keşke beni uyandırsaydın," dedi Zeyno, kırık hâlinden sıyrılamadığını konuştuğunda anlayabilmişti. Ara ara uyandığını, aynı hızla tekrar uyuduğunu hatırladı. Bir keresinde Cesur ona tuvalet ihtiyacını sormuş, Zeyno reddederek tekrar uyumuştu. Araba yolculuğundan bu yüzden nefret ediyordu. Uyuduğu an kanı çekilmiş gibi enerjisini kaybediyor ve yolun devamını görmemek üzere sürekli uyukluyordu.

"Şivan'la kavga et diye mi?"

Zeyno cevabına gözlerini devirdi, "Saatlerdir uyuyorum, neredeyiz?"

"Silvan'dayız. Son saatlerimiz şîne, dayan," diyerek ısrarla çalan telefona cevap verdi, sesi hoparlöre aldı. Miran Kara'nın kalın, aramaktan sıkılmış gür sesi hoparlörden duyuldu.

"Nihayet, Cesur ağam!"

"Kusura bakmayın, ağam yol ayrımına gireceğiz, adamlarla planı konuşuyordum," dediğinde poşetten çıkardığı çilekli sütü açıp karısına içmesi için uzattı Cesur.

Sütü görünce gülümsemesi ağır ağır yüzüne sirayet etti, Zeyno öne doğru

eğilerek Cesur'un omzuna teşekkür öpücüğünü kondurdu. Unutmadığı ince ayrıntılarla gönlünü hoş ediyordu. Sütü keyifle yudumladı.

"Ev sizin için hazır. Helin dün gitti fakat ben gidemedim, acil işim çıktı."

"Ne zaman geleceğin belli mi peki?"

"İki gün içinde geleceğim. Belki Şerwan da benimle gelir."

"Şerwan ağa gelmese de olur."

Duraksız diyalog Miran'ın gür kahkahasıyla kesildi, pipeti ağzında kalan Zeyno, Cesur'un homurtusunu şaşkınca dinledi. Şerwan ağayla aralarının bozulmuş olduğundan endişelendi. Oysa o adamın onlar için yaptıklarını Zeyno asla unutamazdı. Endişesi Miran'ın neşeli sesini duyana kadar sürdü.

"Hayırdır, küs müsün yoksa?

"Ne küseceğim lan çocuk muyuz? Sadece..."

Miran sözünü kesti. "Bal gibi de trip atıyorsun lan. Şerwan sana ilk gün bilgim olsa da olmasa da Ferman için Rozerin'in nerede olduğunu söylemem, demişti. Gönül koymaya, mırın kırın etmeye hakkın yok."

"Ulan söylemeyen ben olsam, sırf öğrenmek için Van'a gelirdi. Ben yine saklamasına saygı duyarak sessiz kaldım."

"Sessiz kalmamışsın, bir çocuk gibi alınmışsın, Cesur. Ben birazdan arar, ona anlatırım durumu."

"Anlatma, gelmese de olur. Hem senin ne işin vardı da gelmedin?" Şüpheyle yönelttiği sorunun ardını Miran ağaya bırakmadan kendi yanıtladı Cesur. Hem de kesin ve imalı ses tonuyla. "Ulan eğer Barzan'la bir işin olduğu için gelmiyorsan ben de bir halt bilmiyorum. Maşallah ayrılmaz ikili oldunuz."

"Şimdi de bize mi saracaksın?"

"Şerwan'ı arama sakın."

"Arayamam zaten, beyefendi karısıyla iki günlüğüne çiftliğe gitmiş. Kimsenin aramasını istemiyormuş."

"Öyle mi? Keyifleri bol olsun ağamın."

"Öyle tabii. Vardığında ara beni. Helin sizi bekliyor zaten."

"Tamamdır, biremin."

Tüm bu süreçte sütünü içmek dışında herhangi bir hamlede bulunmayarak görüşmeyi dinleyen Rozerin Zeyno, aramayı sonlandırdıktan sonra kafasını koltuğa yaslayan kocasını yine sessizce izlemeye devam etti. Son konuşmalar dikkatini hayli dağıtmış, düşüncelerini kaçındığı bir sonuca bağlamıştı.

Cesur sessizliğini fark ederek yaslandığı koltuktan uzaklaşıp arka koltukta oturan karısıyla ilgilenmek üzere vücudunu ona döndürdü. İki koltuğun arasından kolunu uzatıp narin yüzünü sevdi. "Aç mısın?"

"Hayır..." diyerek biten sütünü getirdiği poşetin içine tıkması için eline bıraktı. Cesur'un az çok bilgi sahibi olduğunu varsayarak düşüncelerini paylaştı. "Şerwan ağanın hayatını çok merak ediyorum, iki kadınla yaşamını sürdürüyor. Nasıl idare ediyorlar, neler çekiyorlar, bilmiyorsun. Bunu sormak bile bana gereksiz geliyor ama o iki kadına nasıl yetebiliyor?"

Cesur tebessümünü yavaş yavaş yitirdi. "Tükendiği zamanlar oluyordur elbette."

"Gerçekten öyle... İki kadının ne hissettiğini çok merak ediyorum. Kocan o akşam başka bir kadının yanında ve sen sesini çıkartamıyorsun..." Acıyla karışık gülümsedi. Ne için gülümsediğini de anlayamadı. "Çok ağır bir yük. Hayatlarını bilmeden konuşmak bile yanlış. Nasıl dayanıyorlar, Cesur?"

"Ruze..." diye seslendi merakla, avucunun içindeki yanağı özenle seviyordu. Karıncalanan tenini, alt kasıklarına hücum eden sıcaklığı elinden geldiğince bastırdı. Onu arzulamaktan yorulmuştu ve görünen o ki bir süre daha tenine erişemeyecekti.

"Seni hiç sevmeyip kabul etmeseydim... Başka bir kadınla evlenmeyi isteseydim, ne yapardın?"

Aniden gelen sorunun etkisiyle sersemledi. Yanağını seven avucundan uzaklaşarak geriye doğru çekildi. Mavi harelerini Cesur'un meraklı ifadesinden ayırmıyordu. Amacı neydi?

"Yani, sana ifüra atıp evlendikten sonra mı?"

"Evet... Sana bağlanmasaydım, sevdiğim başka bir kadın olsaydı ve onunla evlenmek isteseydim, ne yapardın?"

Amacını anlamadı ama öfke Zeyno'nun ruhunu rehin alarak ne yapması gerektiği konusunda yardımcı oldu. Zeyno onu paylaşmaktan nefret ederdi. "Cesur..." diye inledi, karnına tekmeyi yemişçesine sesini yuttu. Bu soru çok ani gelmişti.

Cesur Kadıoğlu görmeyi beklediklerinden çok daha farklı tepkilerle yaşayan kadının üzerine gitti. Net anlaması gereken bir şey vardı.

"Ya da asıl soru, senin yaşama hakkın karşılığında boşanmamızı ve başka bir kadınla evlenmemi söyleseler, o zaman ne yapacaksın? Yaşaman için başka bir kadınla evleneceğim, Rozerin Zeyno!"

"Yoksa... Yeni bir hüküm mü verildi? Bunun için mi Van'a aniden gidiyoruz?"

Xembar 20

Neyle sınanacağınızı yaklaşmakta olduğunu hissettiğiniz felaketlerle anlayabilirsiniz, her sürprize açık olmama hatasını göze aldığınızda delirmeniz kaçınılmazdır.

Rozerin Zeyno için hükümler ne olursa olsun, delirmek mümkündü ama bu soru... Zamansız ve kırıcıydı.

Çıkardığı sonuca yüzünü ekşiterek, "Hayır, şîne," diye yanıtladı. "Bu saatten sonra öyle bir karar alanı yakarım!" Sert tutumunu sürdürmeden neden sorduğunu da açıkladı. "Düşüncelerini merak ediyorum."

İç rahatlamasından yoksun kaldığı şu günlerde olumsuz yanıt ilaç gibi gelmişti. Zira Zeyno soruyu sorarken çaktırmasa da kalbinin ikiye bölündüğünü hissetmişti. Tepetaklak hayatlarında savaşacağı son şeyin bir kadın olması kimsenin yapamadığını yapar ve Rozerin'i nakavt ederdi.

"Doğru soruyu sormuyorsun," diye sitem etti Zeyno.

"Kaçmak sana yakışmıyor."

Zuhur eden tatlı tebessümle teslim oldu Zeyno. Kaçtığından değil sadece endişesini saklamak için hileye başvuruyordu. Yanağını seven elini eli arasına alarak, başparmağını sevgiyle okşadı.

"Ölmeye karar verdiğim gün onunla olma fırsatı vermiştim, eğer sevdiğin bir kadın olsaydı..." İlk günlerin huzursuzluğunu hatırladıklarından gözlerini birbirlerinden kaçırdılar. Zeyno acımasız, Cesur nefret doluydu. "Yani, üzerime kuma gelmesini asla kabul etmezdim. Ben o evde veya herhangi bir evde kalacak, ikiniz yan yana benim varlığımın yükünü sırtlayarak yaşamaya çalışacaktınız... Şehrazat'ın kim olduğunu ısrarla öğrenmeye çalışmamın sebebi buydu..." dediğinde göğsüne kat kat acı yüklenmiş gibi nefesini ağır ağır verdi.

Geçmişe bakınca kötülüğün, bunca rezaletin ve hatanın içinde bir şans doğmuştu.

"Ama sevdiğin biri yoktu, ben de hayatını güzelleştirmek ve seni mutlu etmek için elimden geleni yaptım. Bu da başardığımı gösteriyor. Başardıktan sonra sırf ben kurtulayım diye boşanıp başka bir kadınla evlenirsen..." dedi-

[a] Acıyı yükleyen kişi. Gamlı, kaygılı.

ğinde okşadığı parmaklara tırnaklarını fütursuzca geçirdi. Parmağını çekmeye çalışan kocasına hükmederek engelledi.

"Seni o zaman öldürürüm!"

Gördüğü muameleye karşılık kendini suçlayan Cesur, "Sana çilekli süt almamalıydım," derken parmağını çekmeye çalıştı ama Rozerin Zeyno izin vermeyerek tırnağını daha sert bir şekilde etine batırdı. "Kan döküyorsun şu an farkında mısın?"

Tehditkâr tutumu, "Başka bir kadın olacaksa akan senin kanın olsun, ağam çünkü benim kanım akacak zaten!" sözleriyle sertlik kazanarak, bu konuşmayı yapmanın hata olduğu hissi uyandırdı. Rozerin Zeyno hâlâ bir yerde bencildi.

"Güzelim bana parmağımı verir misin, sana mesaj yazamayacağım sonra."

Müstehzi tutumuna karşılık gözlerini devirdi Zeyno. Ciddi bir meseleyi dahi nasıl böyle basitleştirebilirdi? Tırnaklarını geçirdiği elini serbest bırakarak istediği özgürlüğü kocasına verirken, çantasından ıslak mendili çıkardı ve tırnaklarına bulaşan kanı nazikçe temizledi.

Nefesi sıklaşan kocasından gözlerini almıyor, yalnız oldukları arabada özgürce her şeyi söyleme şansını kullanmak istiyordu ama Cesur onu kızdırmayı başarmıştı.

"Şivan kanımı akıttığını görürse seni hiç affetmez," dedi, üzgün görünme çabasını tam gaz sürdürdü. "Durmadan önce aç olabileceğini söylemişti. Ateşkes ilan edebilirdi senin için."

Zeyno ıslak mendili süt kutusunun içinde bulunduğu poşete atmak için öne doğru eğildi ve ona vücuduyla dönmüş adamın yanağına çarparak duraksadı. Bu kadar dip dibe olmanın ikisi açısından pek güven teşkil etmediğini biliyordu. Neden bunu kullanmıyordu ki?

"Neden kırılgan bebekmiş gibi hassas davranıyorsun?"

Muzır gözleri sorusunu yanıtlıyordu ancak tezat cümlelerle onu yanıltmayı yeğliyordu Cesur ağa. "Çünkü canımı yakarken canın yanmadı. Bu da beni kahretti. Beni üzmek gerçekten hoşuna gidiyor."

Tasarladığı oyunbaz profile ayak uydurmadı Zeyno. Gerçekçi olması gerektiğine inanıyordu. Baş ağrıtıcı kıskançlığıyla onu zorlayan Cesur kadar gerçekçi! "Bu da seni kıskanırken ne kadar acımasız bir kadın olabileceğimi gösteriyor..." diye misilleme yaptı. Cesur Kadıoğlu kıskançlığıyla kıracak raddeye gelebileceğini öngöremiyordu ama Zeyno önlemini şimdiden almalıydı.

İstihza dolu ifadesini, uzvuymuş gibi yüzünde korudu Cesur. "Bana zarar vermenden hoşlanmadım."

Camları siyah arabanın ona sunduğu şansı değerlendirerek çenesini kocasının dudağına doğru uzattı. Göğsü heyecanla yükselince nefesini dudağının arasından nazikçe bıraktı.

"Benim olanı kimseyle paylaşmayı sevmem, ağam."

"Bana diyorsun ki bas gaza, bir yerde dur ve bu arabada delicesine sevi..."

Parmağını öpülmesi için yalvaran güzel dudağa bastırdı Zeyno, dokunuşu sızlayan bütün kadınsı yanlarına korktuğu kıvılcımı çakın. Cesur ağayı rahatsız etme amacından kendi de nasibini alıyordu. "Sadece evi bekle, diyorum."

Dudağının kenarını dilinin ucuyla yaladıktan sonra ufak öpücüğü konduracak Cesur onu yakalamadan geriye kaçtı. İnleyen adamın arzulu bakışlarıyla uyarmasını ağzının içinde gülerek karşılık verdi, kısa süren kaçış elinde patlamadan garip bir ses dikkatlerini dağıttı. Arabanın kapısına çarpan sesin ardından camın önünde bir kararttı oldu, bu Şivan'ın koluydu. Gelişini mi haber ediyordu? Cesur apar topar önüne döndü, Zeyno arkaya doğru kayarak duruşunu düzeltti.

"Elime geçtiğinde, Ruze... Benden merhamet dileyecek hâle geleceksin... O zamana kadar seni yatağımıza çivilememden sakın kendini!"

Rozerin Zeyno'nun cevap verme yetkisi Şivan Bey arabaya bindiğinde elinden alınmıştı ancak kayınbiraderi aralarına katılmasa bile Zeyno'nun adında cevap vermesi imkânsızdı. Kulağa hoş gelen arzulu sesi başka zamanlarda hevesle kabul ederdi ama Cesur hiç bu kadar tehlikeli hissettirmemişti.

Kendini sakın Ruze!

Şivan uyanan yengesini kontrol ederken kapıyı kapattı. "Uyanmış mı here seri?"

Saatlerce uyumanın ona kazandırdığı kafa rahatlığı, daha kapıyı üzerine kapatmadan lafı yüzüne çarpan adamın sözleriyle uçup gitti ve bu durum Zeyno'nun canına tak ettirdi.

"Kardeşin bana baş belası diyor!"

İç bunaltıcı çekişmeleri, kaybettikleri zamanı telafi etmek arzusuyla yeniden baş göstermişti. Fakat bu durumdan kimse Cesur ağa kadar rahatsız değildi, kavga etmelerindense hiç konuşmamalarını dileyecek raddeye geldiğine inanamasa da artık iletişim kurmalarını istemiyordu. "Ulan ben sağır mıyım? Ne diye birbirinize söylediğiniz şeyleri bana tekrarlıyorsunuz?"

"Kardeşini uyar, yol boyu onu çekemem."

"Az kaldı, son saatlerimiz, kurtuluyoruz."

"Neden dakikalar değil?"

"Bana kalsa saniyeler olsun, Rozerin Hanım!"

Cesur yol ayırımına girecekleri zaman ne yapacaklarını merak ediyordu.

Ya Yıldırım'ı bezdireceklerdi ya Helin'i. Ansızın bir telefon alma korkusu da duymuyor değildi: Şivan ve Rozerin birbirini öldürecek, koş!

Bir anlık gaflete düşerek imgelediği telefon görüşmesi gerçekleşmişçesine titretti adamı. Yol ayrımını Silvan'da yapmayı düşünmüştü fakat hem yol uzun hem saatler fazlaydı. Bu yüzden Mahir ile Tatvan'a karar vermişlerdi. Gevaş'a yakın menzildeki her il ve ilçenin giriş çıkışları Kudret, annesi ve henüz bilmedikleri düşmanları tarafından yoklandığından, en mantıklısı Van'a giriş yapmadan yolları ayırmaktı.

"Tatvan'da yol ayrımına gireceğiz. İki saat daha birbirinizle konuşmanız yasak."

Yasak kelimesinin ardından arabanın içi sessizliğe gömüldü, gösterge panelindeki uyarı sesleri dışında kimse konuşmadı. Cesur, telefonla adamlarını adım başı kontrol ederken kardeşi Şivan'ı detaylı bilgilendiriyordu. Mahir, Hamza, Sabutay ve Şehrazat ile kısa süren telefon konuşmalarının sonunda yine kadim bir sessizlik oluşmuştu.

Her çehrede merak ve endişe, her yürekte olayların artık sonlanacağı umudu vardı. Birbiriyle çatışan duygular aslında birbiriyle uyum içinde dalgalanıyordu. Zaten umudun içinde biraz endişe olmaz mı? Kaygılar insanı sıkıştırır, inanç kaygıyı sonlandırmaz mı?

Tatvan'da belirlenen adrese son dakikalar kala Cesur planın ilk kısmını aktardı.

"Şimdi bir fabrikaya gireceğiz," dedi dikiz aynasından onu yorgun edasıyla izleyen karısına bakarak. "Sen ve Şivan bir saat orada kalacaksınız. Ben arabamla ve adamlarımla çıkacağım. Benimle bağlantınız bu noktadan sonra kesiliyor. Fabrikada Miran'ın gönderdiği arabaya binecek, onun adamlarıyla evine geçeceksiniz."

Cesur hiç konuşmadan onu dinleyen karısını görmek için yoldan gözlerini ayırıp tekrar dikiz aynasından kontrol etti. Düşünceli ve ayrılacak olmalarından ötürü mutsuz görünüyordu. Cesur'un hislerini büyüleyici çehresinde taşıyordu.

"Miran'ın karısı Helin seni karşılayacak, Rozerin. Ben geç saatte gelebilirsem geleceğim. Eğer gelemezsem yarın yanınıza gelirim."

"Her şeye tamam da Miran ağanın karısını da belaya bulaştırmayalım, Cesur bu tehlikeli olmaz mı?"

Kim Miran ağaya, dahası ona kafa tutmuş Geşa'ya bulaşmaya cesaret edebilir? Birbirlerine benzediklerini bilse Geşa için endişelenmenin gereksiz olduğunu anlardı. "Merak etme," diye sırıttı küstahça. "Geşa'yı yıkmak zemini yıkmak gibidir, kimse ayağının altından yerin kaymasını göze almaz."

Elin kadınına bu kadar özel kelimelerle iltifat yağdıran kocasına tek ka-

şını kaldırdı. Helin Geşa henüz tanışmadığı yabancı bir kadındı, Cesur'un iddialı sözlerle onu övmesini hoş karşılayamıyordu ve bunun kesinlikle kıskaçlıkla alakası yoktu.

Helin Geşa'nın namını duymuştu. Bir zamanlar Diljîn ona gelenlerin kim olduklarını ve neler yaşadıklarını hassasiyetle yaklaşarak anlatmıştı. Fakat nasıl oluyorsa Zeyno onları Kadıoğlu konağında gördüğü ana dair hiçbir şeyi hatırlayamıyordu. Onları görse dahi hatırlayacağından emin değildi.

Bahsi geçen fabrikaya kısa sürede ulaştılar. Zeyno bundan sonraki stresle nasıl baş edeceğinin derdine düştü. Cesur'un yanında olmayacağı kaç gün ve geceyi geçirecekti? Arabadan indirilmeden evvel, Şivan bagajdan çıkardığı poşeti eline bıraktı. "Bu büyük montu giy ve şapkayı tak."

Gecenin zifiri karanlığında, karın dondurucu soğuğunu bir fabrikaya sığınarak geçireceklerdi. Siyah şişme uzun montu memnuniyetsiz ifadesiyle kabaca değerlendirdikten sonra arka koltukta kolu bir uçtan bir uca uzanırken ıkına ıkına giyindi. Arabadan inerek giyemez miydi bu lanet şeyi? Şapkayı başına geçirirken, alınan önlemin yetersiz olduğunu anlamaları için geçmişten bir anıyı yâd etti.

"En son böyle yaptığımda kankan Şehrazat ile karşılaşmıştım."

"Ve seni bana getirdi..." diye tamamladı Cesur, düşüncesinin aksine yâd ettiği geçmişten hoşnuttu. Şehrazat'ın tek bir mesajıyla aylardır aradığı kadının yerini tespit etmişti. Bugün hassas plan sayesinde Rozerin Zeyno'yu bir süreliğine koruyacaktı, en azından dava için heyeti toplayana kadar!

Harabe fabrikanın çirkin görüntüsünü karlar güzelliğiyle örterek bir süreliğine yok etmişti. Bu fabrikanın içinde beklemek, düşmanlardan kaçıp sağlık sorunlarına yeni bir sıkıntı eklemek olurdu. Karla kaplı bahçede lastik izlerinin üzerine basa basa keşmekeş binanın önüne yaklaştılar.

Zeyno yanına katıldığı Şivan'ın huzursuz ifadesini saklamak için binayı gözleriyle tarayışını üzülerek izledi. Şivan'ın hayatın bu çirkin yönünden uzakta kendi kariyeri için güzel bir yaşam sürdürdüğünü düşününce, tüm bu olanların en çok onu zorladığını anlıyordu. Siyabend burada olsaydı ve ondan nefretini Şivan kadar saklamayı başarsaydı, Cesur'un varlığına bile gerek duyulmazdı; *o* pek çok şeyin üstesinden gelecek kadar içinde kalmıştı. Kandırılsa bile...

Uzun farların aydınlattığı devasa kapı zincirlerle kilitlenmişti. Burası her ne zamandan beri faaliyete kapalıysa ölü kokusuna, toza ve kire o zamandan beri açıktı; paslı zincirlerden anladığı da sürenin çok uzun olduğu... Zeyno kocasına dönmeden demir kapıya vurulan paslı zincirleri inceleyerek seslendi.

"Kapı kilitli, Cesur."

Yanına yaklaşan adamın varlığıyla sağına döndü, ne ara ulaştığını görmediği silahı paslı kilide doğru nişan aldı, Zeyno nefes almaya kalmadan zincirler şangırdayarak özgürlük çığlıkları attı. Cesur Kadıoğlu çığlıkların sonunda kapıyı siyah botlarıyla tekmeledi ve çift kanatlı kapılar ardına kadar açılarak toz bulutunu üzerlerine yığdı.

"Yoluna engel olan her şeyi yıkarım şine."

Zeyno ve Şivan aralarında duran adamı es geçerek birbirlerini görmek için kafalarını öne doğru yatırdılar, "Artistlik yaptı," diye yorumlayan Şivan'a karşılık Rozerin Zeyno çabucak onayladı. "Farkındayım, arada yapıyor böyle."

Cesur, atışmadan ortak paydada buluşmalarına inanamayarak hayretle güldü. "İyi kanka olmuşsunuz ikiniz."

Göz göze gelen Zeyno ve Şivan birbirlerine ölümcül bakışlar atarak aynı hızda pozisyonlarını düzelttiler. Anlaşmaları için hafıza kaybına uğramaları gerekiyordu. Cesur'un kıkırtılarına ikili homurdanarak tozuyla burun deliklerini zorlayan ölü kokusuyla dolu fabrikanın kapısını geçerek içeri girdiler. Karanlık yüzünden yolunu göremiyordu Zeyno, elini tutan kocasının arkasında Şivan el feneriyle ortamı aydınlatıyor olsa da burada bir saat bekleme fikrine katlanamıyordu.

Fakat şikâyetçi olursa Cesur planlarını değiştirirdi. Yalnızca bir saat, Cesur'un aylardır katlandıklarının yanından geçemese de Zeyno'ya yaptıkları için ders niteliğinde olduğundan katlanacaktı.

Elini sımsıkı tuttu, ayrılmak zorunda kaldıkları o günü yaşamayacakları inancıyla tüm planlara ayak uydurdu. "Biz sürekli takip ediliyorsak yol boyu yanında olduğumu ve burada olduğumuzu bilmezler mi?"

Planın diğer yüzünden habersiz olan karısını aydınlattı. "Güzelim dün gece benim adıma uçak bileti aldık. Havaalanına gittim, uçağa bindim ve özel bir helikopterle onlardan saklanıyormuş izlenimi vermek için bir eve alındım. Bu süreçte Mahir her şeyi takip ediyor," dedi bilgice gülümseyerek. "Yani, onlar şu an beni Kocaeli'nde bir ihaleye katılacağım sanıyorlar. Katılmadığımı fark edene kadar biz zaten çoktan buraya gelmiş olduk. Van'a girişimi bilerek erteledik ve seninle yollarımızı burada ayırıyoruz ki ben eve gidene kadar onlar yerimizi tespit etmesin. Sen zaten Miran'ın arabasıyla gittiğin için anlayamazlar."

"Hmm... Gece ne ara havaalanına gittin?"

"Üç gibi gittim, sen uyuyordun." Gözleri el fenerini tutan kardeşine doğru kaydı. "Ben çıktıktan beş dakika sonra Miran'ın adamları gelecek. Bir sorun olduğu an beni ara, yakınlarda olacağız siz gidene kadar."

Şivan onayladıktan sonra Cesur fabrikadan ayrıldı. Zeyno'yu öpmeden

gitmesi canını sıksa da sırası olmadığını biliyordu. Zaten bu kokuşmuş fabrikada onu öpüp koklamak Zeyno'yu her açıdan zorlardı.

Tek başına kalan ikili hiç sesini çıkartmadan zamanın geçmesini bekledi. Cesur adamlarıyla beraber fabrikadan uzaklaştığında insafına kaldıkları el fenerinin aydınlattığı yolu seyre daldılar. İkisi de hâlâ gergindi. Beş dakikanın bile geçmeyeceği korkusu uzaktan yaklaşan araba sesleriyle yok olmuş, Şivan geldiklerini yarım ağızla bildirmişti.

Bahsi geçen Yıldırım'la tanışmaları ve nasıl ayrılacaklarına dair bilgi almalarının üzerinden kırk dakika geçtikten sonra Zeyno ve Şivan donmadan arabaya binmişlerdi. Zeyno'yu, Helin sanacakları için sadece Şivan kamufle olacaktı. Bu da bir buçuk saatlik yolun sonunda gerekecekti.

Fabrikadan uzaklaşıp kendilerine dair iz bırakmadan yola çıktılar. Uykusuzluk ikisi dâhil Yıldırım'ı da zorluyordu, zira tüm gece o da uykusuz kalmıştı. Yaklaşık bir saat sonra eve yaklaştıklarında Zeyno ve Şivan sorunsuz atlattıkları için şükretmişlerdi. Yol boyunca kocasıyla iletişim hâlinde olmuştu Zeyno. Ondan önce Kadıoğlu konağına ulaşan Cesur ağa, direkt odasına geçtiğini, ailesinden kimsenin uyanık olmadığını bildirmişti. Zeyno son durumlardan haberdar olmak istediğini açıkça belirterek uyuması için sohbeti sonlandırmıştı.

Geçici süreliğine kalacakları yeni ev dağın yamaçlarına inşa edilmişti. Zeyno evin ilk yapıldığını duyduğunda yadırgasa da gecenin bu saatinde ayaklarına serilen Gevaş manzarasını sadece arabanın camından bile izleyince neden özellikle buraya yapıldığını anladı.

Zeyno'nun aklı başka yerlere kaymadan lüks kapının önünde bekleyen kadın dikkatini çekti. Yorgun gözlerini kırpıştırdı, kadına daha ilgiyle baktı. Bahsettiği Helin bu muydu?

Işığın altında bekleyen güzelliği incelemekten kendini alıkoyamadı. Güneş simgesi *deq* ve burnundaki altın hızma, sert köşeli çehresinde göz alıcı güzelliğini baskılayarak parlatıyordu. Tülbendi uçuşmasın diye boğuşurken de dikkatleri üzerine rahatlıkla çekiyordu. Miran Kara'nın her baktığında zarif kadını yanında taşıdığı için gurur duyduğuna emindi.

Bu denli sert hatlara sahip kadınların daha güçlü olduğuna inanıyordu Zeyno.

"Çok güzel..." diye mırıldandı sonunda. Sesli düşündüğünü Yıldırım ona karşılık verdiğinde anlamış, üzerinde durmaktan ziyade sözlerine kulak vermişti Zeyno.

"İnsanlar güzelliğiyle Miran ağanın aklını başından aldığını düşünüyor."

"Öyle değil mi zaten?" diye sordu Şivan.

Arabayı tam Helin'in önünde park ettiğinde, "Hayır, ona başkaldırarak!"

yanıtını çarpıcı tebessümüyle verdikten sonra Yıldırım arabanın kapısını açıp ve indi. Zeyno ve Şivan arkasından indiğinde güzelliğiyle dikkatlerini çeken Helin hemen önlerinde belirdi.

İlk defa tanışıyor olmaktan epey uzak samimi iki dost gibi birbirlerine sarıldılar. Zeyno sarıldığı kadından aldığı sıcak samimiyetin yanı sıra havasından yayılan özgüveni de gizliden gizliye sezdi.

"Of, sizi beklerken zaman geçmedi."

Uykusuz bıraktığı kadına karşı duyduğu mahcubiyet biraz daha büyüdü. "Oyunlar biraz geciktirdi," açıklamasını sahici gülümsemesiyle verdi. Hiçbiri ayakta sağlam duramayacak kadar yorgun ve kapının eşiğinde sohbet havasına tutuşacak kadar hevesli görünmüyordu.

Şivan'la tanıştıktan sonra onları içeri davet etti. Yıldırım ve Şivan yorgun olmaları sebebiyle Helin'in gösterdiği misafir odalarına direkt geçerken, Rozerin Zeyno kalacağı odaya doğru götürülüyordu.

Yumuşak bir yastık ve Cesur'un kollarından fazlasını istemeyen Zeyno için burası kurtarıcı görünse de yalnız kalacağı odanın varlığı ruhunun sıkışmasına yetti.

"Odana kıyafetini hazırladım. Gelmenize yakın banyoyu da hazırladım. Dayanabilirsen güzel bir duş al, sabaha detaylıca konuşuruz."

Mahcubiyet sağlam bir kazık hâlini alıp ciğerine saplanmak üzere hazırlanıyordu. "Gerçekten zahmet verdik."

Helin sözlerini savuran umarsız ifadesiyle elini silkti, "Hiç endişe etme, bize de biraz heyecan oldu canım, hep aynı düzlükte gidiyorduk." Zeyno'ya doğru eğilerek fısıldadı. "Miran'la monotonluktan sıkılmıştık."

Cesur'un kıskandıran sözlerine hak vereceğini bilse o denli kapılmazdı. Kıkırtısı uyuşmaya başlayan kadını düşünceleriyle beraber canlandırdı, keza Helin Kara'yla ne yapacağına karar vermişti. Monotonluğu unutturacak oyuna eşlik edeceğine emindi.

Ona cesur bir kadın lazımdı ve Helin Geşa Kara da o kadınlardan biriydi.

"Beni yemeyi bırakacak mısın?"

"Uyanacak mısın?"

Sert öpücüklerle uyandırılmayı düşlememişti, özlediği adam tarafından öpüldüğünü anlayana kadar korku içinde titremişti kadın. Ağrının nüfuz ettiği vücudunu onun yardımı olmadan hareket ettireceğinden de şüpheliydi.

"Saat kaç?" diye mırıldandı güçlükle. Öpücüğün coşturucu etkisiyle sesinin yatıştırıcı etkisi arasında sıkışan Zeyno, gözlerini açmak için çaba sarf etme zamanını bulamadığından kendini kocasının merhametine bıraktı.

"On ikiye," derken verdiği aralıkta yine onu sayısız öpücüklerle ödül-

kendirdi. Çenesini minik ısırığıyla acıttı, aynı ivedilikle öperek acıttığı teni iyileştirdi Cesur. "Son bir dakika kaldı, Rozerin Hanım."

Alnına vurarak pişmanlıkla soludu Zeyno. Saatleri, günleri birbirine karıştırdığında bocalayarak geri toparlanmaya gayret ediyordu ama bu sefer... Sanki ne yapması gerektiğini biliyor fakat uygulamaya nereden başlayacağına karar veremiyordu.

Kollarından destek alarak üzerinde duran Cesur ağanın öpücüklerine kısa bir ara verip yüzüne merakla bakışını sakince seyretti Zeyno. İyi uyumuş muydu? Yol yorgunluğunu üzerinden atabilmiş miydi? Evdekiler ne durumdaydı? Sayısız soru zihnini meşgul etti.

"Ne oldu?"

Kurumuş boğazla yutkunmak boğulmak gibiydi ama Zeyno denedi. "Helin tek kalmasın diye saat sekize alarm kurmuştum," diye açıkladı yorgunca. Hâlâ tam dinlenmiş sayılmazdı. "Uyanıp kapatmışım ve tekrar uyumuşum belli ki."

"Evet, Şivan'ı iki kez aradığımda hâlâ uyuduğunu söyledi. Ben de seni uyandırmaya geldim."

İyi ki geldin...

"Ne dedi uyuz kardeşin? Kış uykusuna yattığımı falan mı söyledi?"

"Gel prensesini uyandır, dedi."

Şivan'ın arabadaki taşlamasını hatırlayınca... İnanmadığını saklamadığı mutsuz ifadesiyle burun kıvırdı. "Hiç inandırıcı değilsin."

"Ağan sana yalan söylemez."

"Ağam kardeşini korumak istediği için inanıyormuş gibi yaparım," dedi sonunda gülümseyerek. Her an özel olduğu için kardeşinin atışmalarını tartışarak geçiremezdi, yanında kalmayacağını kendi söylemişti.

Kollarını boynuna doladı, onu üstüne çekerek dengesini bozdu ve ağırlığı altında ezilme tehlikesini göze alarak sıkıca sarıldığı bedenin verdiği huzura teslim olup gözlerini yeniden yumdu.

Üzerlerine çökecek gerginliği az çok tahmin ettiğinden zamanı olmadığına kendince karar verse de akıbetten haberdar olma dürtüsüne karşı koyamıyordu. Cesur'un gerçekten iyi olduğundan şüpheliydi.

"Bir sorun oldu mu?"

Üzerine yığılan vücudun gerildiğini hissetti. Bu da sorun var demekti. "Hayır," diye yanıtladı üstünkörü. Cesur yalan söylemekte başarılıydı ama bu, Zeyno onu tanımadan önceydi. "Beş dakikaya çıkacağım, seni görmeye geldim. Bir de sana güzel bir haberim var."

"Hemen mi gideceksin?" diye sordu geri çekildiğinde. Giderayak kavga etmek istemediğinden yalanı yüzüne vurmadı. Nasılsa geri gelecekti.

"Evet, güzelim hemen gitmek zorundayım." Gözleri şüphenin sirayet ettiği çehresinde geziniyordu. "Gideceğim çok yer var."

Oh harika! Yalan değildi ama güzel kaçıştı. "Peki, ne kadar süre burada kalacağız?" diye sordu gözleri odayı tararken. Sonunda onunla göz göze gelmediğinde huzursuzluk büyüdü.

"Bugünkü işlerimden sonra belli olacak. Akşam geldiğimde detaylarla konuşuruz."

Geleceğinden şüpheliydi. Cesur, Van'a ayak bastığı an ortalıktan kaybolmuyordu ya da işleri tahmin ettiğinden çok daha hızlı ilerleyerek onu yapmak istediklerinden alıkoyuyordu. Şimdilik ses etmeden onayladı ve dudağına kondurulan nemli öpücüğün tatlı tadına odaklandı.

"Güzel habere ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle ama hemen gideceğini bilmek hoşuma gitmedi," itirafını taradığı saçlarını minik dokunuşlarla bulunarak etti. Önemli bir görüşmeye girecekse saçına dokunmamak en iyisiydi. "Şimdi beni mutlu edecek haberi paylaş."

Ela hareleri merakla ifadesini taradı, her ne arıyorsa bulamıyor gibiydi. "Yarın Hafsa buraya gelecek, gidene kadar da seninle kalacak."

Adamın ifadesine yoğunlaşmaktan söylediklerini az miktarda anlamış, ne anladığını tarttığında ise afallayarak dakikalarca boş boş bakmıştı. Hafsa'nın yarın buraya geleceğini doğru anlamıştı, ondan emindi ancak nedeninden tam olarak emin değildi.

"Bir sorun mu var?"

Rozerin Zeyno doğru tepki vermediğini anlayınca, "Ciddi misin?" diye sordu. Cesur'un şaka anlayışına ters düşüyordu bazen. "Hafsa'nın buraya geleceği konusunda bana şaka yapmıyorsun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Helin'e sonsuza kadar güveniyorum, sadece Hafsa gibi bir kadının da yanında olması içimi bir nebze daha rahatlatır. Azer teklif etti. Ferman da kabul etmenin iyi olacağını söyledi."

Üst üste gelen güzel haberlerin şaşırtıcı yönleri de vardı tabii. Meraklı öne atıldı. "Azer ile aranız düzeldi mi?"

"Dost değiliz ve olmayız. Birinden hazzetmezsem bir daha sevemem."

Şeytani sırıtışı çehresine nazikçe yayıldı. "Beni sevdin!"

"Sen başkasın..." diye diretti şeytani sırıtışına garip bir şekilde heyecanlanırken. "Sen çok başkasın şîne..." Nemli dudakları tenine kazıttığı gözyaşı *değin* üzerine gelene kadar yüzünde gezindi. Üç defa öptü ve her öpücük bir sonrası için teşvik etti, Cesur kendini zorlayıp son verdiğinde geri çekilerek güzelliğiyle canına okuyan kadına tebessüm etti. "Bizim için kendine çok iyi bak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Sen de ağam... Beni özlemeyi unutma."

Cesur üzerinden söylene söylene kalktı, Zeyno da arkasından hareketlendi, elini tutarak beraber odadan ayrıldılar. Aşağıya indiklerinde kimseyi bulamadılar. Yokluktan faydalanarak birbirlerine sarıldılar, kısa vedadan rahatsız olan ikili Cesur'un hemen evden ayrılmasıyla biraz olsun yatışabildiler.

Zeyno kaldığı misafir odasına geri döndüğünde bu kadar uzun süre uyuduğu için sersemlemiş hissediyordu. Dokundurtmadığı bavulu bu sabah o banyo yaparken çoktan boşaltılmış, kırışan elbiseleri ve tülbentleri ütüden geçirilerek dolaba yerleştirilmişti. Giyeceği kıyafeti seçerken de yorgun ve kırık enerjisi yüzünden zorlanıyordu. Dümdüz siyah elbiseyi üzerine geçirdi. Saçını toplayıp odanın dışındaki banyoya girerek ihtiyacını karşıladı. Elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra odaya geri döndü. Dağıttığı odayı el çabukluğuyla topladıktan sonra tülbendi saçına örterek odadan ayrıldı ve tekrar aşağıya indi.

Boş evde dolanmadan evvel ev sahibini bulmalıydı. Helin'i aramak için giriş kapısına yöneldi, Zeyno daha hareket etmeden kapı açıldı ve içeriye Helin girdi. Onu görür görmez gülümsedi. "Ah, ben de seni arıyordum."

"Günaydın, Rozerin Hanım, güzellik uykunuzdan sizi kim uyandırdı?" diye sordu manidar ifadesiyle. Sonrasını biliyormuş gibi yüzünü ekşiterek kapıyı ardından kapattı. "Şivan ile hazırlığı biten ahırı gezdik. Ben de atlarla ilk defa tanıştım."

Zeyno sorusunu duymazdan gelerek, onu bu kadar uyuttuğu için sitem etmeyi düşündü ama başka türlü de dinlenemeyeceği için sitemini farklı cümlelerle dile getirdi. "Keşke beni uyandırsaydın, Helin."

"Çok yorgundun," derken Zeyno'yu mutfağa sürüklüyordu. "Önce kahvaltı yap. Sonra kahvemizi içelim. Bu arada yarın arkadaşın Hafsa da gelecekmiş."

Hafsa'nın gelişini bu açıdan düşünmemişti. Biraz mahcup edasıyla, "Evet, umarım senin için bir mahsuru yoktur?" diye sordu. Varsa da dile getirmeyeceğinden emindi Zeyno.

Sorusuna gözlerini abartıyla büyüttü. "Tam tersi, kız kıza zaman geçireceğimiz için heyecanlıyım," dedi ve abartılı ifadesi rahatsızlığı ağırladı. "Kocamdan biraz bunalmış olabilirim."

Pek inandırıcı değildi. Neden herkes bugün Zeyno'yu kandırmaya çalışıyordu? "Yani, onu özlemedin?"

"Hayır," derken gözlerini kaçırıp çay bardağına dikti. "Beni yalnız gönderdiği için o özlesin. İşini benden önce tuttuğu için ona kırgınım."

Nasılsa çözülecek ve sonunda onu özlediğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Zeyno tek başına yediği kahvaltıda içtiği çayla ona eşlik eden Helin ile sohbet etti, birbirlerini iyi kötü tanıma girişimini başlattı.

Miran ağa ile geçirdiği zorlu günleri dinlediğinde epey şaşırdı, bilhassa Miran'ın evlendikten sonra metresiyle hâlâ beraber olduğunu sanıp metresinin evini basıp Leyal'i dövdüğünü öğrendiğinde şoka girmişti. Bu sabah Yıldırım'ın, Helin'in başkaldırarak Miran'ı kendine âşık ettiğini söylediğini hayal meyal hatırladı. Dinlediklerine bakılırsa bu başkaldırıştan çok daha fazlasını istemiş, Helin onları da başarmıştı.

Kahvaltıdan sonra kahvelerini içip hız kesmeden sohbetlerine devam ettiler. Ara ara Şivan geliyor, onları kontrol ettikten sonra Yıldırım ile tekrar gidiyorlardı. Akşama kadar bu böyle devam etti. Zeyno ve Helin hiç susmadan sohbet ettiler. Birbirlerini tanımak için her şeyi anlattılar. Ortak yönler, yaşantılarındaki bazı benzerlikler onları ağlatacakken artık güldürüyordu.

Zeyno'yu en çok şaşırtan şey Miran ağa ile Barzan ağanın sıkı dostluğuydu. Berçem ile kız kardeşlik bağları kurduklarını bizzat ondan öğrenmişti. Fırsat buldukları her an yan yana gelmeleri de Zeyno'yu afallatan bir başka etkendi. En kısa zamanda Berçem ile tanışmak istediğini bildirdi Zeyno.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. İki kadının da uykusu yoktu bu yüzden tüm gün yaptıkları gibi sadece sohbet ettiler. Sohbetin ana konusu ihanet ettiği gerekçesini sunan mezarlığa gidiş hikâyesinin özüydü. Gün içerisinde Helin ile bu konu hakkında konuşup bir çıkış yolu aramak istemişti Zeyno ama lafı nasıl açacağını bilmediği için hep ertelemişti.

"O mezarlığa ben de merakımdan giderdim. Zerda Hanım'ın seni orada bulması en büyük bahtsızlık. Ondansa Cesur ağaya razı geliyorum."

Zeyno, Zerda'nın onu bulmasına artık şaşırmıyordu, Zerda zaten hep açık aramış ve sessizce onu takip etmişti. "O gece aptallık edip hem kendimi hem de Cesur'u vurdum. Gerçekler ortaya çıktığında ben hastanede yatıyordum. Hâliyle Cesur da bana hiçbir şey diyemedi. Arjin'in o gece gerçekleri açıkladıktan sonra öldüğünü bile aylar sonra Cesur'dan öğrendim. Zerda Hanım'ın gerçekleri öğrendiğini ve beni her yerde arayıp mezarlıkta bulacağını asla tahmin etmemiştim."

Helin acı çekiyormuş gibi onu dinliyordu. Zeyno'nun hayatında tansiyon hiç dinmemişti ve dindirilmesi için uğraşan herkes hain ilan edilmişti. Öyle garip, öyle kınanamaz bir durumun ortasındaydı ki sanki ne söylese kınayacakmış gibi hissediyordu.

"Kendi aşiretine haber de vermiş, hanımağa," dedi hayretle, çehresi şaşkınlığı taşıyorsa sesi nefreti ağırlıyordu. "Bu daha da korkunç, Rozerin... Orada seni öldürseydi hem Kılıçhan Aşireti hem Kadıoğlu Aşireti hem de Derhaw Aşireti karşı karşıya gelecekti. Bu katliam daha da büyüyecekti."

"İyi ki orada değildim, Helin..."

"Bunun için yat kalk şükret. Senin ölümün birçok kişi için ödülken, bü-

yük bir katliamın da habercisi olurdu. Seninle beraber yüzlerce masum insan ölecekti..." dedi, sonra söylediği şeyin ne kadar yaralayıcı ve dayanılmaz olduğunu fark edince konuyu değiştirdi. "Sana ihanet eden kişi gerçekten arkadaşın Ela mı peki? Burada olsaydı gider döverdik. Bir de ben döverdim."

Elindeki boş bardağı kasvetle inceledi. Ela'yı dövmekten beter edecekti. Ela'ya öyle büyük acılar yaşatacaktı ki hayatı boyunca acı çekecekti. "Yapmak istediğim bu, Helin. O ihanetin bedelini ödeyecek. Bana bunu neden yaptığını kesinlikle öğrenmeliyim."

"Peki, hiç düşündün mü neden yaptığını? En yakın arkadaşın sonuçta," diye vurguladı. Şalını omzuna daha sıkı sararak ayaklarını koltuğa uzattı Helin. Olayın akla mantığa sığar taraflarını ele aldıkça her şey elinde kalıyordu.

Zeyno omuz başlarını silkerek, "Defalarca düşündüm. Bazen aklımı kaçıracak raddeye geldim ama hayır hiçbir cevap alamadım," dedi. Kasvet soğuk gecede Helin'den ziyade Zeyno'yu çarpıyordu. O burada olayları anlatırken kim bilir arkasından iş çevirenler yüzünden Cesur nelerle boğuşuyordu..."- Rumi'yi sevdiğini düşünmüyorum. Çünkü onun sevdiği vardı, İsviçre'de çalışıyordu. Bu yaz onu istemeye geleceklerdi."

"Ailesi biliyor mu?"

"Hayır."

Helin sözleri üzerine derin düşüncelere daldı. Zeyno onu izlerken olumlu bir cevapla aydınlatmasını bekledi. Bir akıl almakla kilitli kapılar açılmaz mıydı?

"Kıskanıyor desem değildir. Başka bir sebebi var. Bunu da onunla konuşmadan öğrenemezsin. Ama şu açıdan da düşünelim. Belki de senin Rumi ile mutlu olmanı istediği için Arjin'e anlatıp geri çekilmesini istemiştir. Fakat Arjin düşündüğü gibi biri çıkmamıştır."

Evet, kilitli kapı açılmıyor ama Helin'in vuruşuyla sarsılıyordu. Bu açıdan da düşünmüştü Zeyno lakin yine Ela'nın ihanetini haklıya çıkarmıyordu. "Arjin ile yan yana gelmemi istemeyen, kötü bir kadın olduğunu söyleyen bizzat oydu."

Helin tekrar başını salladı. "Gerçekleri ona anlattıktan sonra nasıl bir kadın olduğunu öğrenmiş olabilir. Demek istediğim, iyilik yaparken katliama bir parmak kan sıçratan o da olabilir."

"İster iyilik olsun ister kötülük... Gerçekler ortaya çıktıktan sonra benden saklaması en büyük yanlıştı. Üstelik Rumi'nin nişanlı olduğunu bilmesine rağmen susanlardan biri de oydu. Bu kabul edilir mi?"

"Edilmez zaten. Bunu yarın daha detaylı konuşuruz. Şu an Yüksekova'ya gitmemiz imkânsız. Oraya tek başına gitmeyi aklından çıkart, Rozerin!" diyerek ikaz etti.

Aklından geçenleri rafa kaldırmasını isteyen kadına çaresizce bakakaldı. Bir yolu olmalıydı. Zeyno'yu Yüksekova'ya götürecek bir yol mutlaka olmalıydı. Yoksa bile Rozerin Zeyno Kadıoğlu, Cesur'u kandırmadan oraya gitmeyi sağlamalıydı.

Bu defa Cesur'u kandırmak, ardında bırakmak yoktu. *Asla!*

Yalnızlık çekmediğinizde dağ gibi üzerinize devrilen sorunlar, kaçabileceğiniz kadar yollar açabilir, gözünüzde büyüttüğünüz dertler bir gülüşle son bulabilir ve her şeyin geçici olduğu gerçeğini kabullenebilirsiniz.

Odaklandığınız kötü düşünceler birinin sesiyle sevimli anlara dönüşebilir.

Helin ile dün gece yaptığı muhakeme belki çıkış kapıları açmamıştı ama Zeyno'yu karanlık kuytulardan çekip almıştı. Böylece aslında olaylar dinmese bile karanlıkta kalmadığı için ne olursa olsun baş edeceği gerçeğini yeniden hatırladı. *Ona minnettardı...*

Üst üste yığılan telefonlardan sonra soluğu mutfakta almışlardı. Mardin'den, Gevaş'a doğru yola çıkan Miran ağa, Cesur ile burada bulunacak, İstanbul'dan gelmesini bekledikleri Hafsa aralarına katılacak ve son olarak Cesur'dan aldığı bilgiye göre Savcı Mahir Demirağ iki günlüğüne yanlarına gelecekti.

Sebebini hayra yormak istese de olaylar üzerine araştırma yapmak için geleceğini öğrenmişti. Gerivan ailesine dair kuşkuları gittikçe çetinlik kazanıyor, İstanbul'da diğer davalarla uğraştığından ötürü doğrudan onları odaklanamıyordu. Cesur'un anlattıklarına göre Mahir şüphelenip araştırma için geliyorsa, muhtemelen yasa dışı suçlar işliyorlardı. Gerivan ailesinin bok çukurunda yüzdüğünü bilmeyen yoktu. Aptallığıyla nam salan Rozerin Zeyno hariç!

"Oğlunu neden getirmedin? Hem onunla da tanışmış olurduk."

Helin kurutulmuş biberlerin içini etli harçla doldururken dudakları gerindi. "Biliyorsun, ne olacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok," dedi gözlerini kaçırmadan. "Mardin'de olması daha güvenli onun için, hem babaannesi onsuz duramaz, sürekli ararlardı."

Zeyno özenle yıkadığı sebzeleri kurusunlar diye sepette bekletti. "Doğru diyorsun," sözleriyle onayladığı kadının yanına geri döndü. Şimdi mermer masanın etrafında karşılıklı oturuyorlardı. "Bu iki gün öyle sakin geçiyor ki hayat hep böyle devam ediyor sandım."

Helin ne demek istediğini anlıyordu. "İnsan tuhaf oluyor, değil mi?"

"Kesinlikle," derken konuşmalarını çalan telefon böldü. Zeyno tabak ça-

çantanın arasında kaybolan telefonu buldu, sahibine doğru gülümseyerek uzattı. İsmi özellikle okumamıştı, hoş, okusa da kim olduğunu bilmezdi.

Ekranı okuyan gözleri coşkuyla aydınlandı. "Mizgin arıyor. Bakalım, belki o bize bir akıl verir."

Zeyno coşkusuyla umutlandı. "Bir çıkış yolu bulur mu?"

"Zehir gibidir!"

Telefona cevap verip hoparlöre aldı Helin. Kadınla neşeli bir şekilde selamlaşırken Zeyno aralarındaki diyaloğu pür dikkat dinledi. Hepsi birbirine çok bağlı görünüyordu. Ne ara kaynaştıklarını anlamak ise mümkün değildi.

"Ne yapıyorsun peki, o ses ne?"

Mizgin'in nefesini seslice üflediğini ikisi de duydu. "Dilşa Hanım'la kavga ediyoruz."

"Yine ne oldu?"

"Yarın babasıyla dışarı çıkacakmış, hanımefendi. Beraber çıkalım diyorum, baba kız gezelim diyor. Sen de babanın evine git babanla gez diyor, bana. Bir an dedim, acaba bunu ben mi doğurdum. Bu hastanede karışmış olmasın."

"Saçmalama, Mizgin."

"Beni istemiyor, sadece babasını seviyor."

"Kızlar babacıdır."

"Kıskanıyorum onları, çok eğleniyorlar. Benimle eğlenmeyince Rezan'la kavga ediyorum."

"Rezan'la kavga etmediğin gün yok ki."

"Ay, öyle anlaşıyoruz Helin, uğraşasın mı geldi bugün?"

Helin'in kıkırtısını, Mizgin'in kıskançlık sitemlerini sessizce dinliyordu Zeyno. Fazlasıyla kafa dengi bir kadındı, Zeyno onun da yaşantısını en az diğerleri kadar merak ediyordu.

Helin söze girmeye karar vermiş olmalıydı ki ciddileşti. "Yok, bir konuda fikrine ihtiyacım var. Rozerin'le arada kaldık."

Hoparlörden kızgın sesi yükseldi. "Ona kızgınım, tebrik etmeye gittiğimde yüzüme bakmadı."

Şaşkınlıkla kadın telefonun ekranına bir müddet baktı. Hepsiyle bir gece tanışmış, nasıl oluyorsa zihni onları tanıdığı saatleri sıfırlamıştı. Rumi'nin nişanlı olduğunu öğrendiği gece iftira attığı Cesur Kadıoğlu'na imam nikâhı kıydırılmıştı. Ölmek için tutuştuğu o günlerde çevresinde neler olup bitmiş, kimlerle nasıl tanışmış asla hatırlamıyordu Zeyno.

"Özür dilerim, ayıp etmişim," diyerek sıcak bir merhaba sundu Zeyno. "Yani, o zamanlar kim var kim yok hiç hatırlamıyorum. Berbat hâldeydim."

"Hatırlatırız, yavrum sıkıntı yok. Eee, kimi çekiştiriyorsunuz?"

Helin hiç zaman kaybetmeyip olayı hulâsa Mizgin'e anlattı. Durumlar yeterince karışıkken Zeyno'yu tek başına Yüksekova'ya göndermek deli işi di. Hem Cesur için yapamazlardı hem de Rozerin Zeyno üç kat korumayı tabii tutuluyordu. Şivan'ı atlattığı an Cesur onu silerdi. Bunu yapamayacaklarını en başında belirtince ellerinde geriye hiçbir şey kalıyordu.

"Ben olsam net döverdim, dövmekten beter ederdim," diye söze girdi Mizgin, öğrendiklerinin sonunda bir müddet sinir krizleri geçirmişti. "Kusse kusura bakmasın ama ben ihanete gelemem."

İhaneti kabul edenin aklından şüphe ederdi Zeyno. İhaneti yaşamı boyunca kabul etmediği için Rumi'yi ölümüne sevmesine rağmen tek bir kelimede silip atmıştı. Rumi'ye olan aşkı geldiği oyunun sonunda gömülüp yok olmuştu. Zeyno için kolay olmamıştı ama başarmıştı. Sonra da o adam için ailesine ve Cesur'a ihanet etmişti.

"Evet ama sınırlarım var, yani, tek gitmek büyük sıkıntı. Onu buraya çağırmayı bırak, getirtsem bile Cesur öğrenir."

Mizgin'in heyecanla atılmasını sessizce dinlediler.

"Saniyesinde öğrenir. Onu getirdiğinde sadece Cesur değil, düşmanlarınız da öğrenir. Ela'nın sana ihanet ettiğini Zerda Hanım öğrenmişse, Ela'yı da çemberine almıştır. Onun da senin kadar gözlem altında tutulduğuna eminim..." dedikten sonra sıkıntılı nefesini hoparlöre üfleyerek iki kadını rahatsız etti.

"Yani, Rozerin yapmak istediğin şey sadece risk değil, ölüme yolculuk etmek."

Helin ile Zeyno bakıştı. Haklıydı...

"Yanında Cesur olmadığı sürece sakın Yüksekova'ya gitme. Kocalar ihanete uğrayınca affetmiyor, affetmiş gibi yapıyor. Rezan sadece ailemle telefonla gizlice konuştum diye affetmedi, yarım ağız affettiğini söyledi. Senin de maşallahın var, dosyan epey kabarık..." diye eleştirdi, kendi hatalarının yüzüne vurulmasına müsaade etmeden hızlıca konuştu. "Bu sefer öyle bir hata yapma. Bir şekilde onu ikna et ve gidin. Ondan sonra onu aşabilirsen aş ve öyle Ela'nın evine git. Zaten kocan oraya gideceğini tahmin ettiği için seni hemen bulur. Yani, verebileceğim en korunaklı tavsiye bu."

Helin, Mizgin'in de çaresizce sönüşünü sürdürmesine müsaade etmeden aklını kurcalayan soruyu yöneltti. "Tamam, hadi gittiğini varsayalım, Zerda Hanım'ın ya da diğer düşmanlardan birinin adamları oradaysa eğer onları nasıl aşacaksın?"

En basit yol buydu. Onu düşünmesine bile gerek yoktu ki... "Onun için bir yolum var. Tek isteğim Yüksekova'ya gitmek."

"Ben bu süreçte yine düşünürüm, aklıma bir fikir gelirse söylerim."

İki kadın teşekkür edip biraz daha sohbet ettikten sonra aramayı sonlandırmışlardı. Akşam yemeği için zamanın daraldığını fark ettiklerinde ise bulandılar.

Sofrayı hazırlamaya yakın Cesur ve Miran ağadan ayrı ayrı telefon aldılar. Acil işi çıktığı için gelemeyen Cesur, aksi gibi Mahir'in de uçağını sabaha ertelemek zorunda kaldığını haber etmişti. Miran Kara'nın yemekten sonra aralarına katılacağı haberinin sonunda iki kadın yüzleri asık hâlde masa başında bakışmışlardı.

Tüm gün göreceği saniyeler için saat kovalayan Rozerin Zeyno, sömürülen heyecanının kırık tadıyla düşerek sandalyeye çökmüştü. Bu işlerin çoğalacağı anlamına geliyordu. Korktuğu gibi mi oluyordu? Cesur, ailesinin yanında her ne sorun oluyorsa tek başına göğüsleyerek onun burada refah içinde saklanmasını sağlıyordu. Sırf kendini daha iyi hissetsin diye, Azer ile anlaşıp Hafsa'nın gelmesini de kabul etmişti.

'Önce beni kandırdığı için Ela dâhil herkesi sonra da Cesur'u yaktığım için kendimi öldüreceğim. Elimden başka hiçbir şey gelmiyor.'

Aldığı haberden sonra dile getirdiği ilk cümle bu olmuş, Helin tarafından azarlanınca susmuştu; çaresizliğini apar sapar konuşarak dindirmeye çalışmasa, ev sahibi tarafından büyük sözlerle kovulmuştu.

Helin, Yıldırım ve Şivan için yemek masasını hazırlamış, iki kadın iştahları olmadığından Hafsa ile yemeye karar vermişlerdi. Saatler on bir buçuğu gösterdiğinde Miran ağanın bahçesine ikinci misafir için kalabalık araba konvoyu giriş yapmıştı.

Hafsa Özdağ en az Rozerin Zeyno Kadıoğlu kadar sıkı korunuyordu.

Zeyno sabırsız bekleyişini arkadaşının kollarında sonlandırdı. "Seni görmeyeceğim diye çok korkmuştum, Hafsa!"

Görüşmeden Van'a dönmesi büyük ıstırap çektirmişti Zeyno'ya. Bugün o ıstırap tatlı sızlanmalara yerini bırakmıştı.

"Seni yalnız bırakır mıyım, Rozerin?" dediğinde uzun sarılmalarının ardından geri çekildi. Zeyno'nun yüzünü dikkatle inceledi. Gördüklerinden pek hoşlanmamış gibi dudağının bir kıyısını buruşturdu. "Yüzün kurumuş yoksa kremlerini düzgün sürmüyor musun?"

Ayaküstü sorguya çekildiğine inanamıyordu Zeyno, yol yorgunluğunu umursamadan yüzüne odaklanmasına kahkahayı patlattı, arkadaşına bir kez daha sıkıca sarıldı. Hafsa onun kız kardeşiydi artık, kaybetmemek için Cesur dâhil herkesle savaşırdı.

Şivan ve Yıldırım üst düzey koruma görevi sağlayan Rahel ile tanıştılar. Şivan, Hafsa ile göz göze gelince başıyla selam verdi ve kuru bir sesle hoş geldin, dedi. Karşılığını aldıktan sonra ikisi de hızla gözlerini kaçırdı.

Dağ yamaçlarında dışarıda on dakikadan fazla beklemek, üstelik bu soğukta korunmak için kat kat giyinmeden durmak heykel gibi donmalarına davetiye çıkarırdı. Kimse burnunun ucu donmadan içeri kaçmalıydı.

Hafsa ev sahibi Helin ile tanıştırıldıktan sonra eve girdiler. Isınmak için şömine başına geçen üç kadın, Rahel ve diğer korumaların Yıldırım ile Şivan'ın ilgisine kaldığından sıkıntıya girmeden konuştular. Biraz sonra arkadaşının aç olduğu gerekçesiyle yemekler ısıtıldı ve üç kadın salondaki masada yemek yiyerek sohbete devam etti.

Geç saatlere doğru Rahel ve korumalar teşekkür ederek Miran ağanın evinden ayrıldı, Helin iki arkadaşı yalnız bırakmak için erken uyuyacağını söyleyerek odasına çıktı. Zeyno sebebini bildiği için ısrarla kalmasını istese de Helin kalmadı.

"Azer nasıl?" diye sordu Zeyno, hemen yanında oturan Hafsa'nın ellerinden tutup sıktı. "Ona çok fazla sorun çıkartmadım, değil mi?"

Düşüncelerinin etkisiyle kaşları çatıldı. "Hayır, hayır... Sadece nezarethanede olduğunu duyduğunda çok korktu ama sebebini öğrendiğinde içi bir nebze olsun rahatladı."

O lanet gün... Ama bugünü de şekillendiren kâbus... Hatıralar sirayet ettiği yüzüne acıyı nakış gibi işledi. Nasıl polisler ve Cesur aynı anda gelmiş, nasıl Şehrazat ile aynı nezarethanede bulunabilmişlerdi? Hangi planın parçasıydı?

"Hâlâ neden nezarethaneye düştüğümü bilmiyorum. Bu canımı çok sıkıyor."

Hafsa gerildi. "Ciddi misin?"

"Gerçekten ne Cesur ne de diğerleri anlatmadı. Azer beni almaya geldiğinde de şaşırtıcı derecede sakindi."

"Rozerin yenge?"

Şivan'ın seslendiğini duyunca Zeyno sohbetine ara vererek ayaklandı. Kapıya doğru giderken Şivan da içeriye girdi. Salonun ortasında buluşan ikili göz göze geldi. Zeyno ne olduğu sormadan önce Şivan ensesini gerginçe kaşıdı. İfadesindeki tutarsızlık göz korkutucuydu.

"Ne oldu, Şivan?"

Kuru bir yutkunuşun ardından, "Bana şarjını ver," diye soludu aceleyle. Sebebi sorulmadan hemen peşinden açıkladı. "Benimki çalışmıyor."

Hareketlerindeki tutarsızlık, gözlerini kaçırma girişimleri, alacağı tepkiye karşılık gardını alma dürtüsü... Şivan'ı az çok tanımıştı ama anlaşılan kayınbiraderi de onu tanımakta güçlük çekmemişti. Zeyno öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı. "Geçen gün şarjını almama izin vermedin. Ben sana niye şarjımı vereyim?"

Şivan duruşunu düzelterek özgüvenini geri kazandı. Bu hareketi sayamadığı kaçıncı atışmaların olacağına işaret olarak görüyordu Zeyno.

"Benim telefonum takılıydı."

"Burnun uzuyor."

"Uğraşma da ver şu şarjı. Yıldırım ağabeyinkiyle uyuşmuyor."

Zeyno son bir kararla bildirdi. "Vermiyorum şarjımı!"

"Benim şarjımı alabilirsin," diyerek Zeyno'nun arkasından aniden beliren Hafsa Özdağ kafasını yana yatırarak kocaman gülümsedi. "Böylelikle Kadıoğlu ailesiyle ateşkes imzalayabilirim." Elinde tuttuğu şarjı Şivan'a doğru uzattı.

Şivan tezahür eden kadının teklifine mi yoksa aniden aralarına dalıp olacak tartışmayı sonlandırmasına mı şaşırsın, karar veremedi. Misafire ayıp etmemek için mesafesini koruyarak eşlik etti. "Ne ateşkesi?" diye sordu duygusuz sesiyle. Şarjı parmaklarının arasında sıkıca tutmadan evvel sorunun cevabını aldı.

"Cesur ağaya silah kaldırdım, Rozerin'i almasın diye."

Elinden kayıp düşen şarja bakmadan isyanı bastı. "Hadi lan oradan!"

Garip bir şekilde kaynaşan ikiliyi dinlemek yerine gözlerini devirdi, paylaşımcı yanını öldüren kayınbiraderine sırtı çevirip yerine geri oturdu. Bu arada gözlerini onlardan ayırmadı.

"Mecburdum!"

"Ulan biraz daha Türkiye'de kalırsam aklımı kaçıracağım!"

Zeyno istemsizce ağzının içinde kıkırdadı. Onun da korkusu buydu ya. Boka tamamıyla bulaşmadan en azından bir kişiyi sıyırabilirlerdi ama kalın kafalı olduğundan ısrarla kalmayı istiyordu. Şarjı alıp kaçarcasına giden adamın arkasından bağırdı. "E ben sana git diyorum ama sen bildiğini okuyorsun."

Gülmekle kızmak arası bir sesle, "Neden öyle diyorsun ki, oldukça sevimli birine benziyor. Sürekli burada ve seni kontrol ediyor," diyerek Zeyno'ya karşı cephe aldı. Yoğun bakışları hata yapıyorsun manasını taşıyordu.

Zeyno manayı anlamazdan geldi. "E gelinleri ol öyleyse."

Şivan'ı korumaya tövbe edercesine yerinde zıpladı Hafsa. Kocaman beliriği gözleri korku saçıyordu. "Azer de bacaklarımı kırsın!"

Rozerin Zeyno şeytani sırıtışıyla arkadaşını uzun uzun inceledi. Belki de Azer ve Cesur'un arasındaki düşmanlığı kıracak olan kişi Hafsa Özdağ'dır. Alt dudağını zevkle ısırırken gözlerini kapattı ve arkadaşına neşeyle seslendi.

"Hafsa Kadıoğlu kulağa oldukça havalı geliyor, ha?"

"Sen ciddi olamazsın!"

"Belki de ciddiyim!" dedi Zeyno, denemeye değmez miydi?

Kendi rızasıyla uyanmasının yasaklandığı günlere mi gelmişlerdi yoksa bir şeyler mi kaçırıyordu? Hoş, dünkü uyandırılma merasimine de kabuldü ancak kulağını zorlayan telefon zili için aynı duyguları beslemiyordu.

Gözlerini kapatıp tekrar açtığında el yordamıyla komodinin üstünde zırlayan telefonu buldu. Kaptığı gibi ekranı okudu, arayanın kocası olduğunu gördüğünde hemen yatakta doğruldu, tek ihtiyacı sesini duymak olduğundan aceleyle cevapladı.

"Cesur?" diye inledi mahmur sesiyle.

"Şîne, uyandırdım mı?"

Kalın sesin sakinleştirici etkisiyle mayıştı. "Evet ama sorun değil." Düşürdüğü omuzlarını düzeltmeden, perdenin arkasında kalan gün doğumunu seyretti. Bu karanlık oda Cesur olmayınca zindan gibi hissettiriyordu. "Nasılsın, neredesin?"

"On dakikaya oradayım, Miran'ı alıp hemen gideceğiz. Dışarı çık, seni göreyim."

Sıkıntıyla dağlayan göğsünden derin bir *ah* yükseldi. Kavuşmalar korktuğu gibi her geçen gün ertelenerek canını yakıyordu. "Cesur ben seni çok özledim... İstanbul'a ne zaman döneceğiz?"

Taşlı yollarda ilerleyen arabanın uğultulu sesi dışında bir ses gelmedi. Zeyno sabırla bekledi.

"Ben de seni çok özledim. Gelmem aşırı riskli ama seni beş dakika görmek için riski göze alıyorum."

"Ne zaman döneceğiz?"

"Bilmiyorum, güzelim. Ama daha buradayız, bunu bil."

"Peki..." diyerek aramayı sonlandırdı. Beş dakikadan daha kısa görecek korkusundan ötürü oyalanmadan yatağından fırladı. Banyoya girip ihtiyaçlarını giderdikten hemen sonra üzerine güzel bir elbise geçirdi. Saçlarını özenle bağlayıp beyaz tülbendini saçlarına örttü. Cesur'un en çok sevdiği kokuyu sıkarken aynadaki yansımasına baktı. Kısacık sürede elinden bu kadarı gelmişti. Ev terliğini ayağına geçirip odadan koşar adımlarla çıktı.

Odalarından çıkan Miran ve Helin ile burun buruna gelince frene bastı. Ah, şimdi yakalanmanın sırası mıydı? Miran ile ilk defa tanışacağı için duyduğu heyecanı bastırarak ona doğru yaklaşan adama mahcup edasıyla gülümsedi.

"Günaydın, Rozerin."

Sabah için fazla enerjik ve güçlü bir sesti. Ondan yayılan erkeksi gücün Helin'i nasıl etkilediğini az çok görüyordu. Zeyno yan yana gördüğü kan

kocanın birbirini tamamladığını biraz sonra fark ederek gülümsedi. Bu gülümseme hoşnutluk barındırıyordu ama onların anlayacağı türden değildi.

"Günaydın, Miran ağa,"

"Dün yemeğe yetişemedim," diyerek affını istedi. "Son anda işler çıktı."

Malum işlerin Cesur ile alakası olduğunu bilse de çaktırmadı Zeyno. "Hiç sorun değil," dedi. "Bana evinizi açtığınız için teşekkür ederim."

Miran Kara'nın keskin bakışları kırılarak, şefkati sıcacık gülümsemesiyle sundu. Bu bakış bir ağabeyin kardeşine sunduğu gibi içten ve güçlüydü. "Farzet, Ferman ağamın evindesin," dediğinde karısı Helin'e doğru bakışlarını çevirdi. "Helin'i de yengen say."

Helin farzı misali kabul etmedi. "Ben Rozerin ile elti olduğumuzu düşünmüştüm. Yenge görümce olayı pek bizlik değil, Miran."

Birbirlerinin isimlerini zikrederken Rozerin'in anlam veremediği bir şekilde bakışıyorlardı. Bu her neyse ikisi arasında ve özeldi. Zeyno mahremiyet barındıran bu anı gözlerini kaçırarak izlemeyi sonlandırdı ve o an Hafsa'yı hatırladı. O neredeydi acaba?

"Görümce rolünden mi korkuyorsun?"

"Hayır."

Zeyno ikisine ayak uydurmayı denedi. Burada dikilirlerse Cesur'u görmek için kazandığı beş dakikayı kaybedecekti. "Görümce olabilirim, hoş bir fikir gibi geldi."

İhanete uğramış olmayı hazmedemedi Helin. Dilini ağzının içinde gezdirirken Rozerin'i kırbaçlardan geçirecekmiş gibi tekinsiz bakıyordu. "Böylelikle Şivan'ın tarafına geçmem gerektiğini anladım, Rozerin."

Ah, işte şimdi kırbacı Helin hak ediyordu. Bam teline basan kadının damarına basarak Miran ağayla birlik oldu ve soluksuz tartışmayı hiç bitmeyecekmiş gibi sürdürerek aşağıya indi Zeyno. Dış kapıyı geçtiklerinde Cesur'un geldiğini ve Şivan ile konuştuğunu gördü.

Duygu selinin sırası değildi ama boğazında tıkanan yumruyu geçiremeyince güç gösterisinden vazgeçti Zeyno. Özlemenin bu yüzüyle en son Irak'ta kaldığı aylar boyu tanışmıştı. O günden bugüne hiçbir şeyin değişmediği hatta eskisinden daha çok güç kaybettiğini, sevginin onu ne kadar yükseltirse o kadar aciz düşürdüğünü de görmüş oldu. Bu sevgiyi geçmiş, artık bağımlılık dediği karanlığa evrilmişti.

Geldiğini hissetmiş olmalı ki Cesur Kadıoğlu sıkı sıkıya sohbet ettiği kardeşinden dikkatini alıp ona çevirdi, nihayet bir gün sonra onunla göz göze geldi. Zeyno kürenmiş karlı ve çamurlu yolu dikkatli adımlarla yürüdü.

Ford Ranger Raptor'un beyaz rengi, karlı dağla bütünleşmişti ama çamura bulanık siyah lastikler bu görüntüyü bozuyordu. Haşmetli boyuyla bütün-

leştiği araba ona bir yerden tanıdık geliyordu. Zeyno'nun incelemek, hafızasını zorlamak için çok zamanı olmadı, bu araba... Terleyen ellerini elbisesine sürttü. Arka koltukta kara çarşafın içinde yakalanacak korkusu yaşadığı o kâbustan geceyi anı anına hatırladı. Cesur'a nasıl yakalandığını, bağırışlarını, Ferman'ın gelişini...

Nasıl bu arabayı gönül rahatlığıyla sürebiliyordu?

Cesur'un karizmatik gülüşü, içinde kaybolduğu geçmişten onu çıkarıp aldı. Elleri cebinde ona doğru gidişini hevesle bekliyordu. Şimdi kollarının arasında olsa, sıkıca sarılarak yalnız geçirdiği geceyi telafi etmesini istese...

"Hoş geldiniz, ağam."

Cesur baştan aşağı karısını bir kez daha süzdüğünde yüzüne doğru boğuk tınısıyla fısıldadı. "Hoş gördüm şîne."

"Sizi karşımda sağlam görmek oldukça mutlu etti."

"Sarılıp öpseniz ben de en az sizin kadar mutlu olurum," diye sataştı, elini pikabın yan aynasına koyarak sırıttı. Ela hareleri hınzırca arabanın üzerinde geziniyordu, Zeyno'nun aksine arabaya araba olduğu için bakıyordu. Pek dramatik yaklaşmadığı çok açıktı.

"Bu sana bir şeyleri hatırlattı mı?"

Dramdan uzaklaşmak isteyen Cesur ağayı doğruca içine çekti Zeyno. "Sadece hayatınızı cehenneme çevirdiğim geceyi anımsattı."

Cesur içine çekmesine yine izin vermeyerek çabaladı. "Şimdi de bana bakıp gülümserken cenneti yaşıyorsun."

Kaybettiği rövanşın acısını çıkarmadan teslim olmayacaktı Rozerin. "Vicdanımı rahatlatmaya çalışman oldukça güzel. Geçen sefer hayatını elinden aldım diye cehennemlik olduğumu yüzüme vuruyordun."

Keyfinden ödün vermeden, kaygısızca lafı çarpan Cesur Kadıoğlu karizmasıyla baş etmek olanaksız göründü. Onun özgüveni kimliğiydi. "Eh... Kul unutsa bile Allah unutmaz. Ahı olanın ahı yerde kalmaz."

Zeyno keyifle katıldı. "Berabere gitmemiz büyük şeref."

"Tamam ulan, kalbini bir kere kırdım, bin defa hatırlatıyorsun."

"Bir kere mi?"

Cesur duymazdan gelerek arkasında her ne oluyorsa kafasını salladı. Gözleriyle yeniden buluştuğunda muzırlık peşinde koşan afacanlar gibi sırıtıyordu. "Bu gece odana geleceğim. Pencereyi açık bırak."

Bu muzırlık yaramazlık yapacağı anlamına geliyorsa Zeyno razıydı, heyecanını kendine saklamak bu adama haksızlık olsa da eline koz vermeye razı gelmedi. Umursamaz tavrına büründü. "Kapıdan girebilirsin, kim sana hayır der ki?"

"Böylesi çok daha heyecanlı." Kısık, heyecanı tetikleyen tehditkâr tını-

sıyla umursamazlığını vurdu Cesur. Onunla oyun oynamak, kazanmak ve kaybetmekten daha zordu. Arkasındaki arabaya binmek üzere hareketlenince Zeyno gerileyerek uzaklaştı. Kalbinin derinlerde kırıldığını hissediyordu. Çok fazla duygusallaşmaya başlamıştı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Bindiği arabanın ön camını yarıya kadar indirdi Cesur. "Öğlen Siyabend buraya gelebilir. Sana ve Şivan'a birkaç şey getirecek."

Siyabend'in nefret dolu bakışlarını, kırıcı laflarını kaldırmaya hiç hazır değildi. Şivan ile ilerlettiği bir arpa boyu yol bile belirsizlikte kaybolmaya hazırdı. Sanki biri dokunsa Şivan ondan kaçacaktı. Zeyno, Kadıoğlu erkeklerinin ve kadınlarının ondan bu süreçte uzak olmasını istiyordu.

"Gerek yok, Cesur her şeyimiz var,"

Cesur yine duymazdan geldi ve konuyu değiştirdi. "Kardeşime şarjını vermemişsin?" dedi azarlayarak. Birbirleriyle uğraşmalarını anlıyordu ama müdahil olmazsa sonunda kafayı yiyecekti ve ilk kurbanın da kendisi olduğunu biliyordu Cesur. Erken önlem akıl sağlığını korur...

Yüzünü basan ateşle inledi Zeyno. Utançla kızarırken hemen karşısında olan Şivan'a baktı. Arabaya binen Miran ağayla konuşuyordu. Nasıl onu ağabeyine şikâyet ederdi? Hem de bir şarj için! Arabalar bahçeden teker teker nizami bir şekilde çıkarken, hesaplaşma için zaman kazanan Rozerin Zeyno hedefine aldığı kayınbiraderine doğru yürüdü.

"Beni nasıl Cesur'a şikâyet edersin?"

Hesaba çekileceğini anlayınca aceleyle sırtını dönen Şivan Kadıoğlu ellerini montunun cebine sakladı, çamurlu yolu ıslık çalarak yürümeye koyuldu.

"Sana söylüyorum!"

"Seni duymuyorum."

Rozerin Zeyno karı şekillendirip etkili bir bomba hâline getirmeden buradan gitmeliydi. Kanına giren korkunç düşünceyi bastırdı. "Bir daha beni Cesur'a şikâyet edersen seni vurmazsam bana da Rozerin Zeyno demesinler!"

Helin'in seslenmesiyle arkasında kalan kapıya döndü, Hafsa ile kapıda dikiliyorlardı. Üşümüş görünüyorlardı. Gözlerini devirerek yanlarına yol alırken, arkasından bir kez daha Şivan'a baktı ve hâlâ ıslık çalarak yürüdüğünü görünce onu bırakıp söyle söylene içeri girdi.

Kızlarla zaman geçiren Zeyno, ne zamana kadar burada tutulacağını merak etti. Cesur uzun bir süre daha burada kalacaklarını bildirmişti. Miran ile Helin ne zamana kadar burada kalabilirlerdi? Onların zamanını çalmak da yanlış olurdu. Cesur gece geldiğinde onunla durumu konuşacaktı. Hafsa zaten yanındaydı. Onu bekleyen, korkusundan sürekli tetikte olduğu bir çocuğu vardı, anne oğlu ayırmayı kalbi kaldıramıyordu artık.

Birkaç gündür yaptıkları tek şey yemek yemek, sürekli kahve içip sohbet

etmekti. Zeyno'ya farklı gelen tek şey Mizgin ve Barzan ağanın karısı Berçem ile tanışmaktı. Aynı seyirlikte ilerleyen günlerini sonlandırmadan önce Ezo ve Beritan ile tanışmayı da planlıyor, onlarla en kısa sürede yan yana gelmek istiyordu.

"Zana Hanım arıyor, konuşup geliyorum hemen."

Helin arayan kaynanasına cevap vermek için kış odasından çıkınca, Zeyno rahatlayarak Hafsa ile dertleşmeye koyuldu. Helin'e güvenmediğinden değildi, onu burada rehin gibi tuttuğunu söylediği an gitmemek için direttiği ve oğlundan ayrı kalırdı.

"Bu iş gerçekten sıkıcı olmaya başladı. Cesur bir yerde bizim için bir şeyler yapıyor, ben burada oturmuş kahve içip keyif yapıyorum. Kadıoğlu konağında neler oluyor, haberim yok. Zerda ne yapıyor, haberim yok. Cesur'u tehlikenin ortasına attım, buraya tıkıldım."

Hafsa gerginliğini hissedince pozisyonunu düzeltti. "Diljîn hamile demedin mi? Demek ki her şey yolunda. Kuruntu yapıyor olmayasın?"

Kuruntu yapması için dünyasının küçük olması gerekti. Kudret, Zerda ve belirsiz isimler etrafında fink atmıyor olmalıydı. "Diljîn'in hamileliği kan davasını durduracak değil ya," diye atıldı katı sesiyle.

"Torun gelecek sevinci onları biraz sakinleştirmiş olabilir, diyorum."

"Tam tersi," dedi, kış bahçesinde camla kaplı cepheye dönük oturduğundan gözlerini karlı dağ manzarasından alamıyordu. *Güzelliği düşüncelerinle kirletme.* İçinde fısıldayan sese kulak veremedi. Karanlıktan önceki son kapıdaydı Zeyno. "Bu sakinlik oldukça korkunç geliyor. Bir şeyler olacak, Hafsa hissediyorum."

"Döndüğün için pişman mısın?"

Kaygıyla titreşen gözlerini dağ manzarasından zorlukla koparırarak arkadaşına çevirdi. "Bir yanım delicesine pişman, gelişimle herkesi tehlikeye attım. Ama bir yanım da oldukça mutlu."

Hafsa gayriihtiyari gülümsedi. "Sebebi Cesur mu?"

"Evet, onsuzluktan kafayı yiyecektim. Çok fazla özlüyordum. Çok fazla aklımdaydı. Bazen beni delirtiyordu..." Acı, gücünü sömürdü. Az önce tok sesiyle döktüğü kelimeler şimdi cılız ve dayanaksız acıyla dökülüyordu. Onu hayal ederek uyumak işkencenin en büyüğüydü, bir an önce bunu bitirmeliydi. "Burada duramazken tek başına gelişine asla katlanamazdım. Yine kaçardım ona gelmek için."

Ayaklanan Hafsa son cümlesiyle tökezleyince ters ters baktı. "Kaçış meslek olsa erbabı olacaksın, Rozerin. Vazgeç şu kaçış sevdasından! Bir daha duymak istemiyorum."

"Nereye?"

"İnsani ihtiyaçlarımı gidermeye!"

Kış bahçesinden kızgın edasıyla ayrılan kadından Zeyno kapıyı açık bırakmasını rica etti. Sıcağın bastığı odada nefes almaya gücü kalmamıştı. Soğukta titreyerek donmak istiyordu ki düşüncelerini unutacak kıvama gelsin.

Burada beklemek gerçekten can sıkıyordu artık. Hisleri onu hiçbir zaman yanıltmıyordu. Yolunda gitmeyen şeyler vardı. Şivan sürekli telefonla konuşuyordu ve Yıldırım ile sürekli kış bahçesinde kalıyordu. Arada onu kontrol etmek için geliyor, bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorduktan sonra gözden kayboluyordu.

Yayıldığı geniş koltuktan kalktı, ayaklarının üzerinde durduğunda Cesur'u yine yanında göreceği günleri düşledi. Buralar onları taşıyamazdı, her şeyi halledip İstanbul'a giderek yeni düzen kuracaklardı. Ölmediği müddetçe Cesur için savaşacaktı.

Açık kapıya vardığında gözlerini büyüleyen semayı izledi. Bu gökyüzü gibi açık ve umut vaat eden bir gelecek düşledi. Cesur ve çocuklarıyla... Sadece çekirdek ailesiyle... Gözlerini yumdu, içinden sessizce duasını etti.

"Kaderimi kırılan kalbimle beraber güzelleştir, Allah'ım..."

Yakarışı kısa ve özdü. Her kelam onun kalbinden geçenleri taşırdı ama dili zikretmeye gelince... Rozerin Zeyno sıkışan göğsünü durduracak şifayı da diledi. Nasıl bir gönül darlığıysa onu bırakmıyordu.

Cesur... Onunla konuşmalıydı.

Kafasını indirdi, gözlerini aydınlığa açtığında sersemledi. Sanki saatlerdir uyuyor gibiydi. Zeyno telefonunu bulmalıydı hemen. Kapıda hareket etmeye davrandı, ona doğru gelen kadını görünce durdu. Helin ve Hafsa sandığı kadından çok daha farklı, çok daha tehlikeli ve sürpriz bir şekilde geliyordu.

Bu suret imkânsız değildi ama mümkün de değildi, sıkışan kalbinin tesirinde kaldığından garip ânı yaşadığını varsaydı. Ama çölde değildi ki serap görsün. Gözlerini birkaç kereliğine kırpıştırdı. Görüntü hâlâ aynı düzlükte korkunç ve şaşırtıcıydı.

Kıvırcık saçları rüzgârın esintisiyle ve onun dayanılmaz öfkesiyle omuzlarında dalgalanıyordu. Nefretin yaktığı gözlerini doğrudan ona dikmişti ve ona yaklaştıkça Zeyno yanıyordu.

Hawar Kadıoğlu onu öldürmek için gelmişti.

Gelişinin şokunu atlatamayan Zeyno hırçın kadının hiddetine uğradı, darlaşan göğsüne yediği kuvvetle dengesini kaybederek yere düştü. Kendini korumaya zaman bulamaması, pozisyonunu almasına da engel oldu. Rozerin Zeyno sol kolunun üstüne düşerek bileğini incitti. Can havliyle bastığı çığlık Hawar'ı durdurmaya yetmedi.

"Allah senin belanı versin, Rozerin!"

Yüzüne hırlayan kadınla boğuşamayacak kadar acısına dertlendi. Ağrıyan bileğini ovmaya vakit bulamadan Hawar aniden yakasından tutarak onu kaldırdı. Ringde dövüşseler daha adil bir dövüş olurdu.

"Seni Allah kahretsin! Hâlâ nasıl buraya gelebiliyorsun, ha?" Onu sarsıp hızla duvara çarptı.

Zeyno o kadar şaşkındı ki kendini koruyamıyordu. Bileğinin verdiği acı canını yeterince yakarken, duvara itilmesiyle acısı katlandı. Bir yaprak gibi savruluyordu ve buna engel dahi olamıyordu.

"Sen ne kadar iğrenç bir insansın! Sen bunu bize nasıl yaparsın!"

Parmaklarını saç diplerine geçirerek Zeyno kaçmasın diye sıkıca tuttu. Oysa Zeyno'nun kaçmak gibi bir niyeti yoktu. Sadece toparlanmak istiyordu. Canını yakmayı göze alan Hawar Kadıoğlu'na haddini bildirmeliydi.

Şimdi nefretin zuhur ettiği korkunç gözleriyle aynı seviyede ve yakınlıkta duruyordu. Hawar onu korkutmak için her yolu denese de Zeyno korkmazdı. Ateşinde yansa Hawar'a istediğini vermezdi. Hanımefendinin küçük dağları ben yarattım seremonisi ancak onunla uğraşmayı göze alanları korkuturdu.

"Dua et görümcemsin," dedi nefes nefese. "Saçını başını yolardım senin."

Hawar'a *geçirdiğin kriz az* dedirten cümleyi savurarak zaten öldürmeyi göze almış kadını potansiyel bir tehlikeye dönüştürdü Zeyno. Göz bebekleri yuvasında dur durak bilmeden dönüyor, genişleyen burun deliklerinden homurtular yükseliyordu.

Hawar Kadıoğlu merhametten noksan, asla pişmanlık duymayacak bir kararla saçlarından sıkıca tuttuğu kadının kafasını duvara vurdu.

Mürhiş bir ağrıyla çığlığı bastı Zeyno. Acı büyüklüğü yadsınamaz ve gücü asla küçümsenemezdi. Bu öfke Zeyno'yu öldürecek hiddete sahip biri için az bile kalıyordu. Gözlerini inleyerek yumdu. "Senin o parmaklarını kıracağım!" Sağ elini kaldırıp başına doğru götürürken hafifçe eğildi.

Herkes neredeydi? Kimse çığlıklarını duymuyor muydu? Hawar nasıl içeri girebilmiş, buraya nasıl gelebilmişti?

"Sen önce buradan sağ çık bakalım!" dedi Hawar. Acımasız, tekinsiz ve Zeyno'nun şaşkınlığından yararlandığı için çok daha güçlüydü.

Öfkeli bir kadın silahtan daha tehlikelidir ve sizi nasıl öldüreceği hep belirsizdir.

"Yengeni öldürecek değilsin herhalde. Hâlâ Kadıoğlu ailesinin gelinyim!"

Can damarına basma gayreti pahalıya patladı Zeyno için, Hawar'ın saçlarından çekiştirerek kafasını kaldırması, aldığı darbeler yüzünden acılı ve hâlsiz hissetmesinden ötürü kendini korumasını engelledi, acımasız darbeyi

tekrar ve tekrar aldı. Onun hassas noktası saçlarından çekilmekti ki kafasını duvara çarptığı için acıyı üç katı çekiyordu. Bu kız korkunç derecede kindardı.

"Benim ağabeyim senin gibi bir kadın yüzünden tüm aşiretinin önünde amcasından tokat yiyordu!" diye hırladı yüzüne doğru. Şimdi az öncekinden daha nefret dolu, öldürmeye daha meyilliydi.

"Senin gibi bir kadın onun tırnağı etmez..." dedi, küçümseyen gözlerini yüzünde gezdirirken de güldü. "Senin gibi bir kadının değil hatası, sevabı bile kabul edilmez."

Son cümlelerindeki hakaret boyunu aşan kadını uyaramayacak kadar bilincini kaybetti. Zeyno'yu aldığı darbeler ve hakaretler değil, Cesur'un maruz kaldığı çirkinlikler yıktı. İftiraya uğramasına, kan davası olmasın diye evliliği kabul etmesine rağmen hâlâ ailesi tarafından suçlu mu görülüyordu? Yadê Keje konuşmamış mıydı? Dildar ağa sesini çıkartmamış mıydı?

Cesur'u suçlayan herkes bir kibrit çöpüyle cayır cayır yakılmayı hak ediyordu. Rozerin Zeyno ölmezse, kocasına zarar veren herkesi kendi yargısından geçirecekti. Bunu öldürülmek pahasına yapacaktı.

"Beni öldürmek mi istiyorsun, Hawar sıraya girmen gerek."

"Elimi kana bulmaya değmezsin," diye tısladı tiksinerek. Bakışlarındaki nefret sönmeksizin büyüdü. Öyle ki kana bulamaya değmez dediği ellerini Zeyno'nun boğazına sıkı sıkıya sararak kadını öfkeyle yere yapıştırdı, kaçmasına mani olmak için de üzerine çıktı.

"Seni Cesur'un etrafında görürsem öldürmekten beter ederim!"

"Benden uzaklaşması gereken ağabeyin... Beni bırakmayan o..."

"Şeytan yüzünü nasıl unutturduysan artık!" dediğinde boğazını daha çok sıkınca Zeyno'nun yüzü renk değiştirdi. Onu altına alarak kaçışını engelleyen Hawar ölüme götürüyordu ve bunun farkında değildi.

Karanlık gözleri alnına işlediği akrep *deq*ine kaydı. "Sen," dedi, onu sözleriyle çiğniyordu. "Sen bu akrebin kendisisin, Rozerin. Sen zehrin ta kendisisin. Seni ben ezeceğim!"

Görünüşe bakılırsa bunu başarıyordu.

"Hawar!"

Başarısına mâni olan bağırışlar iki güçlü erkeğin gür sesinden koparak Zeyno'ya ölmeyeceğinin müjdesini verdi. Şivan ve Siyabend, Zeyno'nun boynunu öldürmeye etkili pençeleriyle saran Hawar'ı çekiştirmeye başladı.

Şivan pençelerini çözmek için didindikçe, Hawar tırnaklarını boynuna geçirerek Zeyno'yu altında inletiyor, Siyabend kız kardeşinin belinden tutarak onu çekiştirdikçe öldürmesi için bilmeden güç veriyordu.

"Hawar bırak, öldüreceksin!"

Aylar sonra gördüğü Siyabend Kadıoğlu dehşet içinde sararmıştı ya da Zeyno'nun görüşü bulanıklaştığından ne gördüğünden emin değildi.

"Gebersin! Mahvetti bizi aşağılık kadın!"

"Nerden çıktın lan sen!" Siyabend kükrercesine bağırdı. "Sana onu bırak dedim!"

Kulakları her şeyi hâlâ iyi duyuyordu. "Ağzı... Ağzını topla... Hawar..." diye uyardı Zeyno. Kesik kesik nefesinin arasından zorlukla cevap verse de hakaretlerine karşılık tahammül seviyesini yitirmişti.

"Kendini öldürsen dahi Kadıoğlu ailesinin gelini olmayacaksın artık."

"Olmak gibi bir... Niyetim yok... Bir bir... Zahmet ağabeyinizi... İkna edin de boşanalım... Sizi de bu yükten kurtarayım..."

"İğrenç bir kadınsın!"

Hawar, pençelerini boğazından çekip doğruldu. Onu tutan Siyabend'i var gücüyle iterek kendinden uzaklaştırdı. "Siz de mi onu kabul ediyorsunuz?" diye bağırdı delirmiş hâlde. İhanete uğramış gibiydi. Hedefine aldığı Şivan'a parmağını kaldırdı. "Eve gelme sakın. Yoksa seni ben yakarım!" dedikten sonra kış bahçesinden hışımla çıktı.

Zeyno göremediği kadının gidişine sevinemeyecek kadar kendinden geçmişti. Yalnızca duyabildiği hâlâ seslerdi.

"Hey, yavaş!"

Savcı Mahir Demirağ! Bu onun sesiydi.

"Çekil önümden!"

Nefes nefese kalan kadın Şivan'ın kollarında sakinleşmek, geri kazandığı yaşamı için şükretmek üzere sıkıca tutuluyordu. Masada duran suya uzanıp kaptığı gibi ağzına doğru uzattı. "İç şunu."

Zeyno kayınbiraderinin yardımıyla suyu içerken bileğini ovuyordu. Boğazına yapışan pençeler tırmalamamıştı da şimdi o tırmaladığı yerler yanarak Zeyno'yu delirtiyordu. Nasıl bu kadar güçsüz davranabilmişti!

"Ulan biri bitiyor diğeri başlıyor!"

Savcı Mahir'in sitemini gözlerini devirerek dinledi. En kötü sesi bile taşıyamayacak kadar bilincini kaybetmişti Zeyno. Her şey ona ağır geliyordu.

"Nedir bu Vanlılardan çektiğim!" Hızını alamayınca söylenmeye devam etti. "Savcıya saygısı da yok!"

Şivan'ın yardımıyla kalçalarının üzerine oturduğunda biraz daha iyi hissetti Zeyno. Mahir'in elleri cebinde, savcı kimliğinden çok uzak görüntüsüyle odada volta atışını göz ucuyla izledi.

"Ama sayın savcım sen de az sevmiyorsun bu Vanlıları."

"Size olan sevgime lafım yok da normal değilsiniz," eleştirisinin ardından

merak ettiği kadınla göz göze geldi, manidar tebessümüyle kadını tiye aldı. "Sen üzerine alma, Rozerin."

Toparlanmaya çalışan Zeyno, Savcı Mahir'in bozuk şakalaşmalarıyla uğraşamayacak kadar yorgun ve mutsuzdu. Gözlerini devirerek, "Almadım zaten!" diye tersledi.

"Sen daha kötüsünü atlattığın için iyi olduğunu varsayıyorum. Malum, Kadıoğlu Aşireti için kırmızı listedesin."

Zeyno hâlâ bileğini ovarken ona katıldı. "Sadece şaşırdım. Gelmesini asla beklemiyordum."

Şivan pişman görünüyordu. Zeyno'yu korumak onun göreviydi ve görevini yerine getirememişti. "İnan nasıl geldiğini biz de bilmiyoruz ama bu hiç iyi olmadı," dediğinde etrafına bakındı. "Helin ile Hafsa nerede?"

Zeyno da çığlıklarına gelmeyen kadınların hangi cehennemde olduğunu merak ediyordu. "Bilmiyorum, Şivan... Hiç bilmiyorum..."

"Şivan sen kardeşine bak. Onu sakinleştirmeye çalış, ben burada Rozerin ile kalırım."

Mahir'in önerisine katılan Şivan geri geleceğini söyleyerek odadan çıktı. Ağzında her ne mırıldanıyorsa ya Siyabend'i ya Hawar'ı baz alıyordu. Muhtemelen biraz sonra kardeşler arasında savaş çıkacak, Zeyno herkes gibi onların bağına da zarar vermiş olacaktı.

Mahir'in giden adamın arkasından kapıyı kapatıp kendisine doğru gelişini izledi. Tam karşısında durduğunda ellerini kot pantolonunun cebine sıkıştırıp bir müddet süzdü. Mavi harelerindeki belirsizlik merak uyandırıcıydı.

"Neden öyle bakıyorsun?"

Mahir sessizliğin ardından derin bir nefes alarak sorusunu gergin sesiyle yanıtladı. "Bir dayakla düşecek kadın değilsin."

Dayak kelimesine gücendiğini saklamadı Zeyno. "Bir, dayak yemedim, ikincisi şaşkındım. Olayı çözene kadar kadın beni duvardan duvara fırlattı. Birazcık da öfkesine hak verdim. Çünkü Ela'ya yapmak istediklerimi o da bana yapmak istedi."

Mahir başını ağır ağır sallarken hâlâ belirsizce onu süzüyordu. Bir şeyin kararını veriyor gibiydi. Her ne ölçüyorsa Rozerin Zeyno'nun kaldıramayacağını düşünüyor olmalıydı. Feleğin sillesinden geçmiş bir kadın için onur kırıcı bir düşünce olurdu tabii.

"Bana kötü bir haber vereceksin gibi hissettim."

Yerinde hafifçe gerindi Mahir. Hayır anlamında başını salladı. "Aksine, seninle iş birliği yapacağız," dedi, mavi harelerini gözlerine kararlılıkla dikti. "Bu uzun süredir aklımda olan bir şeydi."

"Nasıl yani?" dediğinde alnı kırıştı.

"Rozerin Zeyno kimse bilmeden seninle bir plan kuracağız ve kan davasını sonlandıracağız!" Tane tane dile getirdiği kelimeler baskın ve ayartıcı tonda yükseliyordu. "Bu oyunda sadece sen ve ben varız. Başka hiç kimse olmayacak!"

Hayli ütopik gelen iş anlaşması, Rozerin Zeyno Kadıoğlu'nu hunharca güldürdü. Sinirleri yıpranan kadın maruz kaldığı şiddetten sonra ansızın çıkıp gelen savcının teklifiyle dumura uğramıştı ve her şey hâlâ biraz saçma geliyordu.

"Sen ve ben..." dedi kahkahalarının arasından zorlukla konuşarak. "Sen ve ben kan davasını bitireceğiz, öyle mi? Hadi savcım yerler!"

Hêstir[21]

Tehlikenin yakıcı kokusunu bir kere aldığınızda bir daha asla eskisi kadar güvende hissetmezsiniz. Her an tetikte olma dürtüsüyle kafayı yiyecek olursunuz. Fakat benzer durumlar söz konusu aile olunca güvensizlik hissiyle beraber kırıcı ve daha sinir bozucu olabilir.

"Herkesin beklentisi belli. Olayı bitirmeniz," dediğinde kafasını telefondan kaldırıp ağabeyine baktı. "Senin tamamıyla kafada bitirmen, Cesur ağa."

"Olay kafada bitiyor da," diye destekledi sözlerini. Akabinde kalbine küçük bir yumruk savurarak mırıldandı. "Buraya anlatmak zor işte."

"Anlasa bu hâlde olmazdık, değil mi?"

Cesur sessizce onayladı.

"Annemin beklentisini de anlamak güç..." dedi Rehma asıl konuya değinerek.

Kardeşi duygularına her zaman tercüman olacak cümleler kursa da bu defa Cesur Kadıoğlu'nu rahatlatamıyordu. Ailesi tarafından başından beri destek görmediği, töreleri gereği susmak ve kabullenmek durumunda kaldığı şartlanmaların zararını yine en çok kendisi görmüş, buna rağmen zarar tükenmek yerine çoğalarak adamı kalben yıkmıştı.

"Senin konuşmanı mı yoksa kendisinin olayı patlatacağı zamanı mı bekliyor?"

Rehma'nın karanlık düşünceleri yakışıklı yüzünde gölge yapıyor, Cesur'u korkutmak yerine üzüyordu. Bütün kardeşlerini tehlikeye atmıştı, başında onlara zarar gelmesin diye kabul ettiği hâlde hâlâ önünü alamıyordu.

"Aptalı oynamam hoşuna gitmiş olabilir. Bir yerden vuracak beni..." dedi bilgice. "Hissediyorum."

Rehma çıkarımından hoşlanmadı. "Gerçek anlamda mı yoksa mecazen mi?"

Cesur çıkan kat sayılarına bakarken yanında duran kardeşine bakıp tebessüm etti. "Gerçek anlamda beni vuracak."

Asansör bir an için ikisine dar geldi.

"Yadê Keje seni harcamaz," dedi, yanıldığını gösterir gibi gözlerini devirdi Rehma.

[21] Gözyaşı.

Hayır, Cesur yanılmıyordu. "Zerda Kadıoğlu ve Bedo ağa beni harcar," diyetek yanılmamasına katkı sağlayan kilit isimleri paylaştı. Onların gövde gösterisi yapmayı sevdiğini biliyordu. Hakikat ve adalet deyince akla gelen ilk isimler olsa da güçlerini çoğu zaman yarıştırmışlardı da. *Doğa kanunlarında güçlü olan ezilmez, gösteri her zaman şarttır*, kuralını anımsatsa da söz konusu insan hayatı olunca Cesur bu durumdan epey rahatsız oluyordu.

"Doğru diyorsun," dedi Rehma, bakışları az önceye nazaran aydınlandı. "Amcam sana hâlâ çok öfkeli. Geçen gün toplantıda senin ismin geçtiği için bir saat boyunca homurdanmasını dinledik."

Boşluğuna geldiğinden kahkahayı kendine hâkim olamayarak bastı. Nasıl bir toplantı olduğunu az çok tahmin edebiliyordu. Ellerini cebine saklarken, "Rozerin'in yanımda olduğunu bilse ne yapar acaba?" diye sordu. Tavırlarındaki rahat ifade yapacaklarını düşününce sarsılıyordu.

"Seni öldürmek için elini ilk kaldıracak kişi odur."

"Doğru diyorsun." Asansörün kapısı açıldığında kardeşiyle beraber odasına doğru yürümeye başladı. İşlerini erken bitirirse Rozerin'i görmeye gidebilirdi. Geceye kalmadan yanında fazladan vakit geçirmeyi planlıyordu.

"Mahir kaçta gelecek?"

"Rozerin ve Hafsa'yı görüp geleceğini söyledi."

"Azer mi istedi Hafsa'ya bakmasını?"

"Sanırım öyle..." dediğinde odasının kapısını açtı ve içeriye girdiler. Rehma arkasından kapıyı kapatırken karşılıklı koltukta oturdular.

Rehma'nın dosyasını önüne koyduğu anları sakince izledi. Şüpheler ikisini de susturmuyor, çıkar yol için devamlı üzerine konuşturuyordu.

"Aslında," dedi kardeşinin dikkatini üzerine çekerek. "Annem de beni özellikle şüpheye sokan son iki gündür çok ılımlı yaklaşması. Yani, Diljin'in bize anlattığını bildiği hâlde böyle yapması aklıma istemediğim şeyler getiriyor."

Rehma kasvetli ifadesini saklamayı beceremedi. "Rozerin ile olduğunu biliyor, belki de Rozerin'i ona getireceğin günü bekliyordur. Annem zaman konusunda çok ince düşünen bir kadındır. Zekâsını küçümsemek aptallık olur."

Cesur ellerini önünde birleştirirken düşüncelerinin etkisiyle duraksadı. Zerda Kadıoğlu her zamanki gibi kafaları karıştırıyordu. "Kudret bile bunu düşünüyordu, Rehma... Annenin sessiz kalması sana da şüpheli gelmiyor mu, diye sormuştu."

"Demek istediğim o zaten. Çocuk haberiyle neşeli bir aile tablosu göstermeye çalışıyor ama onun gerçekten beklediği bir gün var."

"Bunu çözeceğim."

Aile sorunlarını bir süreliğine rafa kaldırarak işlerine yöneldiler. Öğleden sonra katılmaları gereken mühim toplantıları vardı, ihracat noktaları için anlaşmalar yapılacaktı, Cesur bu sorumluluğu sadece Rehma'nın almasını istemiyordu.

Çalışma temposunu duraksız iki saatten fazla sürdüren iki kardeş geri kalan işlerini yalnız halletmek üzere ayrıldılar. Rehma odasına geçince, Cesur dinlenmek için kafasını koltuğun sırtına yaslayıp gözlerini yumdu.

Son bir yılın yorgunluğunu üzerinden atmasına az kalmıştı. Rozerin'i kabul ettirdiği noktada hayat Cesur için daha kolay ve yaşanır olur, yüklendiği sorumluluklardan, cebelleştiği sıkıntılardan kurtulacağı için çok daha mutlu olurdu. Elbette çok sevdiği karısı da...

Güzel yüzü anılarında canlandı; ona bu denli bağlı olacağını, körü körüne ifüra atan bir kadın için annesini dahi karşısına alacağını söyleselerdi sitem sene gülerdi. Hayatı boyunca annesinin lafına bir gün bile karşı gelmeyen Cesur Kadıoğlu neredeyse her sözünü çiğneyecek duruma gelmişti ve bunun sebebi de Rozerin Zeyno'ydu.

Başkaldırışlarıyla meşhur kadın; *xedar a bedew*[22]...

Dudağının kıyıları zevkle kıvrıldı, bir an için bu odaya gelişini ve kucağına oturuşunu imgeledi. Gücünü yitirdiği, en savunmasız kaldığı an Rozerin'i arzuladığı andı, gözlerini ağır ağır açtı. Bu odada dolanışını hayal etti, laf çarpmalarıyla kışkırtma anını...

Ağzının içinde inleyince pozisyonunu düzeltti. Masada bıraktığı telefonu kaptığı gibi sırtını koltuğa geri bıraktı. Yığılmış arama ve mesajları boş vererek Rozerin'i aradı, hoparlöre verdikten sonra kafasını tekrar koltuğun üstüne bırakıp gözlerini yumdu. Sesini duyarken yine yüzünü hayal edecekti, gerçekten yanındaymış gibi...

"Efendim?"

"Ruze..." diye özlemle seslendi. "Seni görmek istiyorum. Seni öpmeden gitmem, günüm bok gibi geçiyor."

"Kıyamet kopuyor, senin tek derdin bugün beni öpmemen mi?"

Terslemesine bakılırsa buraya gelmeden telefondan atışacaklardı. O zaman gelmesi daha çok işine gelirdi. Gülüşünü bastırarak, "Kıyametin kopmadığı gün yok ki anasını satayım. Seni öperek birazcık uzaklaşıyorum berbat olaylardan," diye hatırlattı.

"Kıyamete engel olmuyor."

Umursadığı söylenemez. Yalnızca karısını görmek istiyordu Cesur. Tüm

[22] *Xedar acımasız*, bedew *güzel*. Aynı zamanda cümle içinde kullanıldığında *düşmana inat ayakta duran kişi* anlamında da kullanılmaktadır.

tehlikeyi göze alarak delilik yapabilirlerdi. "Kamufle ol, hemen şirkete gel. Siyabend seni getirsin."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Dehşeti hoparlörden yükselerek Cesur'un göğsüne saplandı. Orada kal-dığı için isyan etmesine çok az kalmıştı ve Cesur şimdi fark ediyordu ki Ro-zerin Zeyno'ya isyan bayraklarını çekmesi için fırsat veriyordu.

"Sadece seni özledim. Dediğimi yap, acele et."

"İstemiyorum!"

Bir çırpıda kestirip atması hiç mantıklı değildi.

Cesur inatla diretti. "Arabayı gönderiyorum."

"İstemiyorum, diyorum."

Reddedilmekten hoşlanmadığını daha önce karısına bildirmiş miydi? Hayır. Silah olarak kullanmasından tırsıyordu. En iyisi inattan giderek onu ikna etmekti. "Yemeği de odamda yeriz."

"Sabır Allah'ım ya... İstemiyorum, istemiyorum."

"Bir saate görüşürüz şîne."

"Cesur ağa!"

Hoparlörden çığıran bağırış Cesur Kadıoğlu'nun gözlerini dehşetle bü-yüttü. Komuta almış gibi kafasını robotik hareketlerle yasladığı koltuktan kaldırdı, telefona doğru anlamsızlıkla çatışan ifadesiyle eğildi. Neden böylesi gereksiz tepkiyi vermişti?

"Konuşmayayım, konuşmayayım diyorum ama zorluyorsun. Hawar bu-raya geldi, kavga ettik. Geleceksen sen gel ama öpmek için değil, kız kardeşini almak için. Yoksa ona ne yapacağımı ben bilirim. Değil sen, feriştahınız gelse onu benim elimden alamaz!" İkinci ve son kez bağırdığı aramayı koca-sının konuşmasına müsaade etmeden sonlandırdı.

Yüzüne kapatılan telefona boş gözlerle baktı, zihni duyduklarını idrak etmesi için ona zaman tanıyor gibiydi, garabetin yükseldiği güç anlarda du-rup soluklanırdı Cesur ağa. Şimdi ise soluklanmak, geçen bir dakikada bile ona neler kaybettirirdi...Zuhur eden öfkenin içinde kaybolmadan kardeşi Şivan'ı aradı. Nasıl ona haber vermezdi? Hawar'ın oraya geldiğini öğrendiği gibi telefon etmeliydi ki Cesur kopacak kıyametin önünü elinden geldiğince alabilsin...

Telefonu açılmadıkça öfke girdabının içinde savruldu, kararan gözlerini hattın diğer ucunda cevap vermeyen kardeşine dikiyormuşçasına telefona sa-bitledi. Koltuktan fırladığı gibi kapıya koşturdu. Şivan telefonunu açmadığı her saniye Cesur için Rozerin elini tutamayacağı kadar uzaklaşıyordu.

Geç mi kalmıştı?

Kapı kolunu tutup çektiğinde Şivan'ın aramasına cevap verdiğini gördü, daha kulağına götürmeden bağırarak konuştu. "Hawar mı geldi?"

Odasından koşarcasına çıktı. Miran'ın evine varması kırk dakika sürerdi. Ne yapması gerektiğini şu an bilmiyor, Hawar'ın hangi cehennemde olduğunu ve nasıl geldiğini öğrenmek istiyordu.

"Evet, Siyabend'in arabasında saklanarak gelmiş."

Siyabend'in, Rozerin'in yanına gideceğini nasıl öğrenmiş? Cevaplar soruları ve sorunları çoğaltıyor... Cesur yeterince önlem aldığını düşünmüştü, birkaç gün daha sessizce karısını saklayacak bu sayede ortamın nabzını ölçecekti.

"Bana niye haber vermiyorsun lan? Ben seni oraya niye bıraktım?"

"Onu sakinleştirmeye çalışıyordum, Cesur ağa. Kriz geçirdi."

Kriz, krizi doğururdu. Karısını eline geçirmek için gün sayan kız kardeşini düşününce kriz kaçınılmazdı. Siyabend'i de Şivan'ı da krizin yatağında zincirlere vuracaktı.

Telefonu kulağından çekerek ağzına kadar indirdi, "Eğer orada olduğunu bir kişi daha öğrenirse Şivan, ben seni yakalayamadan ilk biletle kaç lan Türkiye'den!" Telefonu kardeşinin suratına kapattığı gibi hemen Rehma'ya döndü.

Rehma'nın arkasındaki endişeli kalabalığı çok sonra fark ederek küfretti Cesur. Bütün çalışanları bağırışına gelmişti. Tek bakışla hepsinin dağılmasını sağlasa da çoğunluk öfkesine şahit olmuştu. Cesur yumruğunu asansör düğmesine geçirerek bir an önce buradan kurtulmasını sağlayan çağrıda bulundu.

Hepsinden daha endişeli hâlde dibinde bekleyen kardeşine döndü. "Diljîn'i ara çabuk!" Direktifini soluk almaksızın verdi. Evin içini Diljîn'den başka kimseden öğrenemezdi. Belki o Hawar'ın nasıl öğrendiği hakkında fikir sahibi olabilirdi.

"Neler oluyor, Cesur?"

"Hawar, Siyabend'in arabasında saklanıp diğer eve gitmiş," dedi, tıslayan sesini kendi bile duyamadı. Etrafına güvenmediğinden Rozerin'in kaldığı evi hatta döndüğünü sakladı. "Rozerin ile kavga etmiş."

Rehma dehşetle geriledi. Endişenin kalıntılarını yüzünden silmeden, "Has...siktir!" diye fısıldadı. Zerda Kadıoğlu etkisi iki adamı da kolaylıkla alt ediyordu. Karısını aradığı süre boyunca hiç konuşmadılar ve beraber asansöre bindiler. Diljîn telefona cevap vermeyerek endişeleri arttırınca, Rehma çareyi kız kardeşini aramakta buldu. Nil'i aradı.

"Nil iyi misiniz? Diljîn'i, Hawar'ı aradım ama kimse cevap vermedi."

Cesur nefesini tutarak gelecek kaosun çığlıklarını duymayı bekledi. Korkunç bekleyiş, Rehma sorun yok dercesine kaşlarını kaldırdığında ucu ucuna

dindi, sakinleşerek kendini asansörün metal cephesine bıraktı. Kadıoğlu konağı henüz birbirine karışmamıştı.

"Tamam, güzelim, Diljîn müsait olunca beni arasın."

Görüşmeyi sonlandıran kardeşiyle beraber asansörden indi, dışarıya çıkana kadar uzun mesafeli adımlarını sonlandırmadı. Hâlâ kimsenin içinde konuşmaya niyetli değildi, arabası yukarıdakilerden birinin araması üzerine kapıda hazır bekliyordu.

Arabaya binmeden önce, "Annemin zamanı gelmeden bizim konuşmamız gerekiyor, Rehma. Kimin planı varsa başına yıkalım ki bu bok çukurundan çıkalım!" diye konuştu. Beklenmedik anlarda gelişen sıkıntılara karşılık bağışıklık kazanmıştı, şimdi afallamak yerine yapması gerekenler için kollarını sıvayacaktı.

"Aynı fikirdeyim."

"Burada kal, annemle yalnız konuşacağım."

"Tek kalamazsınız, Cesur."

"Onun anlayacağı dilden konuşacağım. Bu yüzden yalnız olmalıyız. Senin burada kalman gerek. Şivan ve Siyabend çoktan tehlikeye girdi. Seni de yakamam."

Rehma çaresiz kabul etti, sırtladığı yüzleşmenin kolay olmayacağını ikisi de çok iyi biliyordu. Anne oğlun kalan son bağları da koparma ihtimali yüksekti ve bu durum her ne kadar dile getirmeseler de kan davasından daha korkunç hatta daha can yakıcıydı.

Arabasına atladığı gibi yola çıktı. Zerda Kadıoğlu'nun planını bilmediği için hamlelerini kestiremiyordu, gerçi planını bilse de ne zaman harekete geçeceğini anlamıyordu. Hep bir belirsizlik içinde sürüklenmekten bıkmıştı Cesur. Dileği, günün sonunda Rozerin'in kollarına yatıp çok şükür bitti diyerek gözlerini huzurla yummaktı.

Şerif'i aramayı akıl edene kadar eve yaklaşmak üzereydi. Evi kontrol etmesini isteyecekti.

"Efendim, ağam?"

Adamını elinde boğuyormuş gibi telefona öfkeyle baktı. "Hawar'ın çıktığını bilen var mı?"

"Hawar Hanım evden mi ayrıldı?"

Şaşkın sesi, göğsünden hırıltılı gülüşün yükselmesine neden oldu. Öfkesi kontrolsüzce davranmaya itiyordu. Hızına dikkat etmeden telefona doğru eğilip adamına bağırdı.

"Evet, Şerif Bey haberiniz yok mu? Hawar, Siyabend'in arabasında saklanarak Miran'ın evine kadar gitmiş. Belasını sikeceğim, sizler ise habersiz ce

oturuyorsunuz. Lan ben sana konağı emanet ediyorum, sen ne bok yiyorsun, şerefsiz herif?"

Cesur hayatı boyunca ilk defa Şerif'e karşı bu kadar sert ve ağır konuşmuştu. Felaket düşündüğünden çok daha çabuk, çok daha tehlikeli ve çok daha güçlü bir şekilde yaklaşıyordu.

Kokuyu alıyordu; küçük bir çıtaya düşen ateş, tüm ormanı yakacak kadar yayılmaya başlamıştı.

"Hemen ilgileneceğim."

"Neyine ilgileneceksin orospu çocuğu? Giden gitti, neyine ilgileneceksin? Zamanı geri almak gibi özel güçlerin mi var lan senin?"

"Siyabend Bey çıktığında babanızla içerideydim. Bunun için özür dilerim."

Cesur telefonu suratına kapatarak hiddetini körükleyen aramayı bitirdi. Neyle ilgilenirse ilgilensin Rozerin'in göreceği ve gördüğü zarardan koruyamazdı. Arabanın hızını yükselterek kısa sürede konağa vardı. Frenleyerek arabayı durdurduğunda çıkan tiz sesi umursamadı.

Arabadan hışımla indiğinde çevresini saran koruma ordusunu acımasızca inceledi. Bu kadar adam kız kardeşine sahip çıkamamış, o lanet arabaya saklandığını görememişti.

"Mezarınızı derin kazın!" diyerek adamlarına işaret parmağını sallayıp hızla önlerinden geçerken, çift kanatlı devasa kapının önünde ifadesini saklayarak bekleyen Şerif'i işaretledi. "Özellikle sen!"

Kafasını önüne eğen Şerif bir daha kaldırmadan önünden öfkeyle geçip giden adamın arkasından kapıyı kapattı.

Cesur bahçeye girdiğinde taşlı yolu uzun adımlarla geçti, yine sessiz ve kopacak kıyametlerden habersiz Kadıoğlu konağında son karar verilecek, gerekirse vahşet yaşanacaktı. Kaçındığı tüm davaları üstlenmeye hazırdı Cesur ağa. Başından beri yapmamak için direndiği katliama gözü kara hazırdı.

Taşlı yolu bitirdiğinde hançeresinden hiddetli bağırış azametiyle koptu:

"Zerda Hanım hemen çalışma odama!"

Çok değil, bir dakika geçmeden bağının kopacağını hissettiği annesiyle yüzleşecekti. Basamakları ikişer ikişer çıkarak avluyu arşınladı, sonunda çalışma odasına girdi. Kapıyı arkasından çarparak dünyayla ilişkisini kesti.

Aylarca nerede olduğunu bulmak için didindiği, nefreti ve kavurucu aşkı arasında kalıp kendi içinde bitmek bilmez savaşlar verdiği bu odada Rozerin Zeyno Kadıoğlu'nu boşamayacağını ilk ve son kez bildirecekti.

Boynunu kütürdetti. Çalışma odasında her daim yedek tuttuğu sigarasını ve çakmağını çekmecesinden çıkarttı. Sistematik bir şekilde hareket etmek,

öfkesinin dindiği anlamına gelmiyordu. Zerda Hanım'la yüzleşmek için epey güçlü olmalısınız ve... Duygusuz!

Yaktığı sigarayı üst üste içine çekti. Şahadet ve başparmağının ucu arasında tuttuğu küçücük dalı ezmemeye gayret etti. Özgüvenini kaybetmeyeceğini biliyordu, o her zaman kriz anlarını değerlendirmeyi, üstesinden omuz silker gibi gelmeyi bilirdi.

Odanın kapısı meçhul yarınını netleştirecek tartışmaya doğru açıldığında Cesur gözlerini kapadı. Karanlığı aydınlatan ışığı görebiliyordu sadece nasıl tutması gerektiği önemliydi.

"Senin derdin ne?"

Sorgulayıcı, hâlâ öfkeli ve içten içe kırgın sesini çok net algıladı. Zerda Hanım onun adını bağıran oğlunun tavrını pek tasvip etmemişti anlaşılan. Dudağının arasındaki zehirli meretten dumanı ciğerlerine uzun uzun çekerek sakince sordu. "Hawar nerede?"

Kapının kapandığını duyunca gözlerini kitap ve dosyaların birbirine karıştığı kitaplıkta gezdirdi. Ayak seslerinin yaklaştığını hissedince omuzları gerildi. Annesi ona yaklaşıyordu.

"Önce yüzüme bak. Öfkenin sebebi nedir?"

Cesur, buyruğuna sessizce uyarak önüne döndü, haşin gözleriyle yargılayan annesiyle göz temasını birebir kurmadan evvel sigarasından son dumanı da çekti ve yine kükremesine tezat olan sakinliğiyle izmariti küllükte ezerek söndürdü. Birazdan bu ailedeki herkesi de böyle tek tek söndürecekti, kalan son sabrını da bugün tüketmişlerdi.

"Hawar nerede, dedim?" sorusunu yinelerken annesine baktı. Gerçeği anlatmasını isteyen sahici bakışlarıyla haşin gözlerini yokladı. İfadesi sorusu yinelendiğinde değişti ve bu Cesur'u daha da öfkelendirdi.

"Odasında çalışıyordu en son," dediğinde tekli berjere geçip oturdu Zerda Kadıoğlu. Tavırlarındaki rahatlık göz kamaştırıcıydı. Kızı elini kolunu sallaya sallaya kaçıyor, evdeki herkes bu durumdan habersiz nefes alıyordu. Rozerin'i yargıladığı her an için utanç duydu. Hawar öfkesi için bunu yapmış ya da yaptırılmaya zorlanmıştı ama bu gururuna dokunsa da potansiyeli olmadığı anlamına gelmiyordu.

Hâlâ kızını korumak için evde olduğunu savunan yaşlı kadını alaycı gülüşüyle kovuşturdu. "Yadê sinirlerimle oynama bak. Öfkem yeterince taze."

"Sen aklını mı kaçırdın? Kız odasında."

Avuçları masayla gürültü hâlindebuluştuğunda sakin hava kopan hiddetiyle dağıldı. Masanın üzerinden annesine doğru eğildiğinde hiç bu kadar kızgın hissetmemişti.

"Hawar nerede, dedim sana?"

Masaya vurduğu ellerine attığı manidar bakış kolları boyunca sürdü, sonunda göz göze geldiklerinde sakince soruyla karşılık verdi. "Sen kime dikleniyorsun böyle?"

"Sana dikleniyorum!" diyerek yüzüne doğru bağırdı. Çileden çıkartan kaçışına tahammül edemedi Cesur. Mantıklı hiçbir açıklama yapmadan kızını korumaya çalışıyordu. "Kızının nerede olduğunu bana hemen şimdi bildirmezsen, ailen için bir hüküm başlatırım."

"Hawar bir hata mı yaptı?" diye endişeyle sordu. Korku yüzünün her santimine yayılarak az önce azametiyle ürküten Zerda Kadıoğlu'nu olduğundan çok daha zayıf ve yaşlı gösterdi.

Neyden korkuyordu kim bilir...

"O hatayı kızın mı yaptı yoksa sen mi ona yaptırdın?" diye sorduğunda masanın etrafında dolandı. Annesini tam manasıyla çözemedi. Hawar'ın gidişinden habersiz miydi yoksa oyununu ustalıkla mı oynuyordu? Fakat annesi kızlarını öne atacak bir kadın değildi.

Kendi davasında bile babasının soyadını kullanan Zerda Hanım kızını bu ateşe atmazdı. Yanılma payını hesaba katınca bocaladı Cesur ancak susmadı. Nasılsa bugün öğrenmezse yarın başkalarından öğrenecekti.

Gerçeği vurduğu masaya yatırdı, ölecek kimse mezarını kazıdı, kalacak kimse özgürce yaşaması için canını ortaya koydu. Çünkü bu hikâyede herkes rutsak, herkes suçlu ve herkes bir parça günahkârdı.

"Kızın," diye söze girdi üstüne basa basa, "Niye Rozerin'in yanına gitti?"

Zerda Kadıoğlu'nun çehresine sızan endişe kanı çekilmiş ölü gibi çekilerek yüzünü terk etti. "Demek karını da yanında getirdin, ha Cesur ağa..." Haklı çıktığını gösteren zoraki tebessüm vardı yüzünde. "Tam da düşündüğüm gibi. Şaşırtmıyorsun beni."

Rozerin'i bırakmayacağını en başından beri bilen, bildiğini de saklamayan annesiydi. Bu yüzden açıkça tehdit etmiş, kendini olacak her şeye hazırlamasını alenen bildirmişti. Oğlunun ciğerini sökme pahasına Rozerin'i öldürecekti.

Bir kadın ve anne olarak önceliği hep Zerda Hanım'a vermişti Cesur. Anlaşılan kendi ailesini kurduktan sonra Zerda Hanım'ın önceliğini arkalara alması gerekmişti ama karısına duyduğu nefret ve öfkenin esirinden bunu yapmamış, annesinin eline kozları kendi rızasıyla vermişti. Şimdi de onları almayı deniyordu.

Kadıoğlu Aşireti'ni öteleyerek Derhaw Aşireti'ni onlardan üstün tutan, bunu kullanarak oğlunu hiçe sayan annesine hayatı boyunca ilk defa karşı çıktı. Birer düşman olma riskini dahi göze aldı; ailesi için savaşmayan bir ağa, sahip olduğu topraklarda ağalık taslayan kurnaz bir dalaverecidden ibarettir.

"Kızın niye o evde?" son kez ciddiyetle sordu. Hâlâ ayakta duruyor, oturan annesine üstten bakıyordu. Buna rağmen ikisi de sakindi, kopacak ipleri son kez ellerinde tutuyorlardı.

"Bilmiyorum, sen söyleyene kadar haberim bile yoktu."

"Demek ki kız kardeşim kaçsa ruhumuz duymayacak," diyerek acı gerçeği yüzüne vurdu. Zerda Hanım'ın katiyen sindiremeyeceği güçte rahatsızlık veriyordu bu durum.

"O konuda kimse koynuna aldığın karın kadar becerikli değildir!"

Rahatsızlığını karısı üzerinden oğluna laf atarak gidermeye çalışıyordu. Burun delikleri homurtusuyla beraber genişledi. İç dudağını ısırırken ellerini iki berjerin üzerine yerleştirdi, annesinin üzerine doğru tehditkâr tutumuyla eğildi. Yaşlı kadının gözlerinin içine bakarken aralarındaki bağın koptuğunu bilerek katı sesiyle tısladı. "Bazen sözlerinin ayarını kaçırıyorsun." Seğiren çenesini bir kereliğine konuşmak için serbest bıraktı Cesur. Zaten bundan sonrası için dönüşü yoktu. "Zerda Hanım burası Derhawların konağı değil. Hüküm veren senin oğlun. Sana hükmünü verecek olan kişi de Cesur ağadır!"

Annesi elini masanın üzerine gelişigüzel yaslarken gözünün içine baktı. Saf öfkeyi görünce tebessüm etti. "Hangi hüküm? Seni rezil eden kadına hangi hükmü verdin de haberim olmadı?"

Olması gerekeni kabul etmedikçe kayıp en çok onu vuracaktı, annesi neden bunu görmezden geliyordu?

"Ezdîn Şêr ağa bir zamanlar haksız yere kan dökülürse ilk kurşunu kendinize sıkın demişti. Babanızın dediğini yaptım, haksız yere kurşun sıkmadım. İki taraf içinde bir ağanın vereceği hükmü verdim," deyip annesine işaret parmağını kaldırıp salladı. "Kızın Hawar cezasız kalmayacak."

"Elbette ama ailesinin şerefine leke süren kadına haddini bildirmişse ödül verilmeli."

Yarın Hawar ellerinden kopup gittiğinde, önünü alamadığında da böyle böbürlenerek konuşacak mıydı? Cesur o günlerin gelmemesi için Hawar'a gerekeni acımaksızın yapacaktı ve bundan annesi nasibini nasıl alıyorsa alacaktı. "Kızınızı kendinize benzetmişsiniz, Zerda Hanım, epey şiddet meyillisi."

"Elleri dert görmesin!" dediğinde oğlunun ellerini iterken oturduğu yerden kalktı. Göz kapaklarının öfkeden nasıl titrediğini son anda yakaladı Cesur. "Bu evde aklı başında olan evlatlar görmek mutlu etti. Ailesini düşünenler de varmış."

Cesur ona cevap verdikçe annesinin acımasız kimliği saklı bölgelerden gün yüzüne çıkıyordu. İllegal her suç için hazırdı. Öfkesinin onu yönetmesi-

ne izin veriyordu. Derin bir nefes aldı. Parmaklarını kemerinin üzerine yaslarken sakinleşmek için gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı. İyi düşünecek ve her şey iyi geçecekti: *Bu hikâyenin sonu iyi bitmeli...*

"Yadê..." bitap düşmüş tavrıyla seslendiğinde karanlık gözleriyle yeniden temas kurmak için gözlerini açtığı sırada, babasının her daim hazırda bulunan yedek bastonunu elinde tutan annesini gördü. Ne yapacağını sormaya vakit bulamadan, gözünün önünde ışık hızıyla hareket eden baston, hışımla karnına indi. İki büklüm eğilen adam acıdan ve şoktan büyüyen gözleriyle annesinin ayaklarını izledi. Acıyla ağzının içinde inledi, ani darbenin etkisiyle kararan gözlerini tekrar yumdu. Ne ağrıtan acıydı bu...

"Size her zaman ne söylerim ben? Annenize sesiniz yükselmeyecek!" Makul sertlikteki sesiyle ikaz ederken, etrafında ağır ağır dönüyordu. "Kaldı ki sen benim üzerime ahkâm kesiyorsun."

Darbeyi yumuşak noktaya yiyince çabuk toparlanmak güçtü. Ağrıyı dindirmeye çalışan Cesur, annesine bakmadan büküldüğü berjerin önünde doğrulmaya çalıştı. Acıyla ekşiyen yüzünü düz bir ifadede tutmak onu zorlasa da başardığına inanarak annesine konuştu. "Kudret'ten daha acımasızsın. Kudret beni sadece taciz ediyor."

Kışkırtmayı başardığı annesi ikinci darbesini indirmeden evvel çenesinden yakaladı, yüzünü yüzüne yakın pozisyonda tutması için kendine doğru çekmesine izin verdi. Nitekim çenesi koparılacakmış gibi sıkıldığında iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

"Seninle bu bahçede karşılaştığımda ne dedim?"

Cesur Kadıoğlu düşmanı dostu fark etmez, düşüşünden yararlanmaya çalışan kimseye fırsat tanımazdı. Kasten damarına basmayı arzuladığı annesini bile isteye tekrar kışkırttı. "Karımı boşamamı..."

"Yemin ederim ki o kadını bu konağa getirmek gibi bir düşüncen varsa seni ilk öldürecek olan kişi, Ezdîn Şêr'in kızı Zerda'dır!"

"Azrail'im olmaya niyetlisin."

"Sen de Rumi gibi o şeytana kurban olacak zavallısın!"

Cesur duyduklarıyla çenesini hızla annesinin ellerinden kurtarırken karnına bastonu yememiş gibi doğruldu. Sözler tokattan ağırdır, annesi de en ağır silahını çekinmeden kullanıyordu. Cesur Kadıoğlu haddini aşan annesine parmağını köpürürcesine sallayarak tehdit etti. "Bir daha beni o adamla kıyaslarsan karşımdaki kadının annem olduğunu unutacağım!"

Elinde tuttuğu bastona hafifçe yaslanırken kara gözlerini oğluna dikti. "Ben oğlum olduğunu çoktan unuttum, Cesur ağa."

"Meydana koşalım diyorsun, öyle mi Zerda Hanım?"

"Biz meydana çoktan koştuk."

"Zerda Hanım!"

Tanıdık bir ses kulaklarını doldurduğunda yan yana duran anne oğul aynı hızla kafalarını kapıya doğru çevirdiler. Bu Hawar'ın sesiydi. Cesur küfrü bastı, kapıdan şüpheli gözlerini ayırmayan annesi biraz sonra Şivan ve Siyabend'i de düşman belleyecekti.

"Zerda Hanım! Koş! Çık meydana artık! Hüküm vereceğin gelinini oğulların saklıyor."

Öfkeden titreyen çenesini seçtiğinde Cesur ilk defa gerçek anlamda korktu, ilk defa yapacaklarının sınırı olmadığına inandı, ilk defa karşısına aldığı kadının annesi olmadığını anladı. Sakladığı duygularının önüne öfke perdesini çekerek her şeyi karanlığa hapsetti Cesur.

Bakışlarını ona çeviren Zerda Kadıoğlu'nun gözlerindeki hayal kırıklığı kendini net belli ederken, ele avuca sığmaz haşin öfkesi de fokur fokur kaynayarak titretiyordu ve bu korkunç savaşın başladığını ilan ediyordu.

"Oğullarımın hepsi eceline susamış!"

"Hiçbir şey yapamazsın, anne," dediğinde kapıya doğru adım atacak olan annesine engel oldu. "Burada hüküm verecek kişi benim."

Zerda hışımla reddederek sözlerini ezdi. "Kabul etmiyorum. O kadının canını almadan rahat nefes aldırmayacağım size."

Kimsenin Rozerin'e dokunmasına iğne ucu kadar tahammülü kalmamıştı. Annesi bile olsa Cesur dokunanın canını yakardı. "Sana o hakkı hiçbir zaman tanımadım!" diye kükredi. "Canını bağışlayacak kişi benim. O da keyfim isterse!"

"Keyfin karını yanına almanı mı istedi?"

"Evet," dedi kesik nefeslerinin arasından. Gözleri tehditkâr parıltılarla büyüyüp küçülüyordu. "Keyfim karımla evcilik oyununa devam etmek istedi. Bir sorun mu vardı, Zerda Hanım?"

"Sözün üstüne söz mü söylenir, Cesur ağa!"

"Söylemeyeceksin zaten. Bundan sonra benden izinsiz bir adım atılmayacak bu evde."

Başını olumlu yönde salladı. "Bilmukabele," dediğinde sırtını döndü. Odadan çıkmadan önce bekleyen oğluna hafifçe döndü. "Ama ben karın için hüküm verdiğimde Dildar ağanın karısı Zerda değil, Derhawların hanımağası Zerda Derhaw olarak hüküm verdim. Senin sözün benim sözümü çiğnemez, Cesur ağa!"

"Karşı karşıya mı gelelim, hanımağam?"

"Biz çoktan karşı karşıya geldik, oğlum!"

Cesur ciğerlerinden yükselen öfkeli kahkahayı bastıramadan uzun uzun güldü. Çıkmaya yeltenen annesini durduran bu gülüş kesildiğinde yerini ze-

birden sözleri aldı. "Kişisel bir olay olsa anne olarak üstlenmenden onur duyardım ama bu ne kişisel ne de basit bir kavga..." dedi dudakları düz bir çizgi hâlini aldığında. "Unutmuşsun ya da işine gelmiyor diye hatırlatmak istiyorum, hanımağam... Kadıoğlu Aşireti hiçbir zaman kan davası gütmedi, güdenlerin tarafında olmadı. Kavgayı sevmedi, edenleri de savunmadı. Şiddeti sevmedi, göstereni sürgün etti. Sen bugün Kadıoğlu konağında babanın kızı olarak bizi hırpalamaktan ötesine geçmiyorsun. Seninki güç gösterisi, Zerda Hanım, oğlunu gerçekten düşünüyor olsaydın tavrın şu anki hâlinden çok daha farklı olurdu. Kan güdenlerin tarafında olmayan biz, kan dökmek için seni kolluyoruz!" dedi, dikkat çektiği nokta kırıcıydı. Bir utancın timsaliydi.

"Ulan zaman değişti, insan değişti, her şey tersyüz oldu, hepsinin içinde kanıma en çok senin bana düşmanlığın dokundu. Beni bir hükme kurban etmelerine çıkaracağın sesi, o hükmü kabul etmeyen kadına çıkardın. Bu da hayran olduğum annemi aslında hiç tanımadığımı gösteriyor."

Zerda'nın katı bakışları yumuşar gibi oldu ancak Cesur itiraf ettiklerinden sonra aralarındaki kopuk bağı düzeltmeye gayret etmeyecekti. Kana susayan annesini alevlendiren kız kardeşinin çağrısı yeniden inledi.

"Zerda Hanım!"

Cesur hayal kırıklığıyla dolu bakışlarını kapıya çevirip gülümsedi, "Yarın oğlun yanında olmadığında kendine benzettiğin kızınla güç gösterinle avunursun!" diyerek çıkması için kapıyı gösterdi.

Şaşırtıcı derecede sessiz kalan annesi daveti üzerine odadan seri adımlarla ayrıldı. Derdi yıktığı oğlu değil, yıkmayı istediği Rozerin'di. Ona gitmek için oğluna bir şey söyleme zahmetinde bile bulunmuyordu. Cesur, aceleyle davranan annesini bu hevesinden mahrum bırakacaktı. Cebinden telefonunu çıkardı. Hızlı aramalarda üst sırada tuttuğu Mahir'i aradı. Telefon ikinci çalışta açıldığında nefes almadan kararını bildirdi.

"Hemen Rozerin'i al ve git."

Mahir'in sıkıntıyla nefesini verdiğini duyduğunda açık kapıdan çıktı ve eyvanı süratle geçti.

"Annen mi öğrendi?"

Avlunun taş korkuluklarına yaklaşana kadar durmadı. Annesi ve Hawar'ın etrafını saran adamlara baktı. Hepsi gelecek emir için hazırda bekliyorlardı. Kıvırcık saçları birbirine karışmış kız kardeşinin yüzünün bir kısmını görebiliyor, gördüklerinden utanıyordu. Gözleri usulca konağın bahçesinde gezindi. Misafirhanenin önünde karnını dehşet içinde tutan Diljîn'i ve onu yanında ablasını kızgınlıkla seyreden Nil'i usulca izledi. Cesur neye kızdığını tam olarak çözemedi.

Annesi ve kız kardeşi kafasını yukarıya kaldırdığında göz göze geldiler. Hawar'ın gözlerindeki saf nefreti gördüğünde Cesur homurdandı. Zekâsına, hanımefendiliğine, kibarlığıyla insanı utandıran kız kardeşinin geldiği noktaya acıyarak baktı. Annesine kan çağrısında bulunan Hawar'ı da kaybetmişti.

"An meselesiydi zaten," diye telefona doğru konuştu.

"Çıkamayız... Çıkarsak Kudret anneni takip eder, bu durumda Helin ile Hafsa'yı tehlikeye atarız. Şivan ve Yıldırım onları götürsün, ben jandarmaya haber verdim. Annen ve Rozerin'in karşı karşıya gelmesi gerekiyordu. Ferman yetişmeden annen gelip gitmeli. Şu an önemli olan bu. Yoksa bu sefer gerçekten düşmanlık başlayacak."

"Biliyorum, Mahir biliyorum," dediğinde derin bir nefes aldı. "Rozerin'e korkmamasını söyle."

"Korkmuyor ki kahvesini içiyor."

Cesur, endişelerin içinde gülümsetmeyi başaran kadını düşündü, onu kurtarmak için ezemeyeceği insan yoktu. Telefonu kapattığında arabasına atlayıp giden annesini seyrediyordu. Şanssızlık bu ya babaannesi bugün evde değildi. Acilen onu eve getirtmeliydi.

Keje Kadıoğlu'nun sahalara dönme vaktiydi.

Cesur, misafirhane kapısına doğru yanaşan kız kardeşini görmezden gelerek merdivenlerden indi, babası ve kardeşi Bedo'nun uzaktan gelişini sabırla seyretti. Her şeyin birbirine karıştığı noktada düğüm çözülmeye yakındır. Cesur o düğümü şu an elinde tutuyordu.

Alt avlunun soğuk zemininde duraksadı, başıyla Şerif'e işaret verdi.

"Neler oluyor lan?" diye bağırdı Bedo Kadıoğlu. "O kadın burada mı?"

Hiddetinden hiçbir şey kaybetmeyen Bedo ağa ile sakinliğinden ödün vermeyen Dildar ağa arasındaki farkı uzaktan izledi. İkisini de aynası bildi Cesur. İkisine de kimin kim olduğunu öğretecekti.

Perçinlenen hayal kırıklığı Kadıoğlu bireylerinin kalbinde yerini çok net tutuyordu. Dildar ağa Rozerin'i getirdiğini bilmiyordu, boşanmalarını isteyen sayılı isimlerdendi babası, hayal kırıklığına uğratan oğlundan bakışlarını bir türlü alamıyordu.

Cesur, amcasının söylediklerini duymazdan geldi, ecele tabut taşıyan korkuyu içinden atarak daha güçlü, daha yıkılmaz tavrıyla karşılarına dikildi. Bu bildiriyi duyurmaktan acı ve utanç duysa da yapması gerektiğinden kararlılıkla soludu: "Aşiret bireylerine haber verilsin. Bundan sonra Derhaw Aşireti kan dökecekse, Kadıoğlu Aşireti o kanı başlarına dökecektir."

Hayreti çehresine yayılan babası, "Cesur?" diye inledi.

Celallenen Bedo Kadıoğlu yine dinlemeden sorguya çekti. "Ne kanı lan ne kanı!"

Ellerini kaldırarak susmalarını sağladı Cesur. "Karışma amca!" diyerek onun karşısında durduğunda adamların hepsi Cesur'un arkasını sardı. Bu kuşatmak değil, onunla olduğunu göstermek içindi.

Gücünü amcasının üzerinde kullanan Cesur ağa, aylar önce onu bahçede herkesin önünde küçük düşüren yaşlı kurda erinmeden gösterdi.

"Bundan sonra Kadıoğlu Aşireti'nin hükümlerini Cesur ağa veriyor. Karşı duranın alnını karışlarım!"

Kudret'in kan merakının Zerda'nın kararından geldiğini anlaması çok uzun ve sancılı yollardan olmuştu. Kudret Barbaros, oğlunu ve gelinini ayırmakla kalmayıp ölümle tehdit eden Zerda'dan besleniyordu. Çaresizliği buradan bile anlaşılabilirdi...

Mahir ile üzerine konuştukları plandan kısa bir süre sonra kış bahçesini iki kadının çığlıkları doldurdu. Böyle çığırmak yerine daha erken gelemezler miydi? Bileğinin ağrısı gittikçe çoğalırken Hafsa ayakucunda oturdu. "İyi misin?" dediğinde üzerini çıldırmış gibi kontrol etti. Boynundaki çizikleri fark ettiğinde küfretti, "Hadsiz bu kız!" Gözleri arayış içinde vücudunu tekrar incelediğinde Zeyno'nun bileğini sıkıca tutuşunu yakaladı, şüpheyle kaşlarını çatan Hafsa uzanıp bileğine dokundu. Zeyno yüzünü buruşturunca Hafsa anladı.

"Rozerin iyi misin?" Helin'in telaşlı sesi dikkatini dağıttı. "Oğlum telefonda kriz geçirdi, ne olduğunu anlamak için gelemedim. Allah'ım aklımı kaçıracağım..." Ellerini yüzüne yerleştirip nefes alıp verdi.

"Helin buz getirebilir misin? Sanırım bileği incinmiş."

Zeyno sesini çıkartmadan onları izleyen Mahir ile göz göze geldi. İkisi sessizce birbirilerini izlerken bir an önce buradan çıkmanın derdindeydiler. Mahir'le gitmesi dışında başka şansı yoktu. Artık yoluna devam edeceği tek bir kişi vardı; o da Savcı Mahir Demirağ'dı.

"Nerede o yaratık?"

Hafsa'nın yatışmasını sağlamak istedi Zeyno ancak Mahir ondan önce davrandı. "Hafsa birazdan Helin ile buradan çıkacaksınız."

Hafsa hızla adama dönerken kaşlarını çattı. "Ne demek gideceğiz?"

"Rozerin ve Cesur'un tekrar birlikte olduğunu öğrendiler. Birazdan hepsi burada olur, güvenliğiniz için gitmeniz gerek."

Hafsa hızla ayağa kalkarak bildirilen karara karşı durdu. Kısa çaplı tartışmadan Mahir'in galip geleceğini bilen Zeyno karışmadan dinledi. Her hâlükârda gitmeleri gerekecekti, sadece vakit beklenenden çok daha erken oluyordu.

Helin ile Şivan içeriye koşarak girdi. Helin buz poşetini Zeyno'nun bile-

ğine bastırdı. Oldukça tedirgin görünüyordu. Destek olmak amaçlı sağlam elini sıkınca Zeyno iyiyim dercesine gülümsedi.

Lakin onu kendine çeken kayınbiraderi Şivan'dı; nefes nefese Savcı Mahir'e bakıyor, yaklaşan felaketi yüzüyle resmediyordu. Hawar ile konuşmalarının başarısız olduğu aşikârdı. Demek ki onu zapt etmeyi başaramamışlardı.

"Hawar gitti... Siyabend götürdü."

Mahir başını sallarken genç adamı ciddiyetle yokladı. "Yıldırım, Kudret'in itlerini takip ettiriyor, şu an buranın güvenliğinden tamamıyla o sorumlu. Sen de hanımların güvenliğinden sorumlusun. Onları hemen götürmelisin, Şivan." Acilen gitmeleri gerektiğini son kez belirtti Savcı Mahir.

İki kadın karşı çıkınca Zeyno onları susturdu. "Zerda Hanım gelebilir. Daha kötüsü olmadan gitmelisiniz. İyi olacağım, Mahir yanımda."

"Ya olmazsan?" diye sordu Helin.

"Olacağım, Cesur için olacağım. Onu bırakmaya asla niyetim yok!" diyerek güven verircesine tebessüm ettiğinde, Şivan zamanın daraldığını söyleyerek zor da olsa iki kadını kış bahçesinden çıkartmayı başardı.

Şimdi kış bahçesinde Mahir ile yalnızdı. Zerda taş çatlasın on beş dakika sonra belki daha kısa bir sürede burada olacak, akıbetini belirleyecek hamleyi yapacaktı. Her hamlenin Zeyno'nun lehine olması gerekti. Bu yüzden ince düşünecek, ince hesaplayacaktı.

Kapıyı işaret ederek ayaklanmasını isteyen Mahir Demirağ, "Oyunumuz başlıyor, Rozerin Zeyno hazır mısın?" diye sordu. Yüz ifadesi hiçbir şey anlatmıyordu, hiçbir şeyi net hissettirmiyor, bilinmezlikle yüzleştiriyordu. Zeyno garip bir şekilde bundan güç aldı.

"Sanırım..." diyerek kapıdan çıktı. Buz gibi hava yüzüne çarptığında acıyla kıvrandı. Boğazındaki tırnak izlerinin acısını hafifletiyor ama içinde kopan yangının yanından teğet geçiyordu.

"Başlayalım o zaman..." dediğinde, Yıldırım'ın hazırda beklettiği adamlardan biri belinden çıkarttığı silahı havaya kaldırdı ve iki el ateş etti. Zeyno başlayan oyunu sessizce izlerken Mahir adamlara tek tek yapılacakları anlattı.

Kış bahçesine yakın konumlandırılan bambu sandalyelerden birine geçip oturdu. Islak sandalyede üşümek işkence gibiydi, üstelik bileğine bastırdığı soğuk kompres üşümesini katlayarak dişlerini gıcırdatıyordu. Ağrı kesici alsaydı ağrısı az da olsa hafiflerdi.

Neden her savaş öncesinde hep yaralı oluyordu, asla anlamıyordu Zeyno.

Mahir'in montunun cebinden telefonu çıkardığı anı dikkatlice izledi, konuşmasından anladığı kadarıyla kolluk kuvvetlerine haber veriyordu. Silah sesi geldiğini ve hemen bölgeye ekip göndermelerini istedi.

"Zerda Kadıoğlu ile karşı karşıya gelmeye hazır mısın?" diyen Mahir ka-

parmağı telefonu montunun iç cebine tekrar yerleştirdi. Mavi gözleri hâlâ belirsizdi, sanki içinde ne tür vahşi canlıların bilinmediği bir okyanus gibi...

Zeyno buz poşetini bileğine bastırmaya devam ederken nefesini tuttu. Hazır mıydı? Aylar sonra karşı karşıya geleceklerdi ve nasıl bir karşılık vereceğini gerçekten bilmiyordu. Cesur'un annesiyle konuşurkenki süreçte neler yaşadığını, neler söylediğini bilmiyordu. Bu kısım onu zorlayabilirdi. Hatta bazı kısımlar Zeyno'yu yutabilirdi.

"Ona boyun eğmeyeceğimden emin ol," dedi Zeyno hem kendini hem Mahir'i inandırıyordu.

"Dediklerimi yapmayı unutma sakın."

Başını salladığında araziye giren arabaları gördü. On dakika kadar sürmüştü gelmesi. Mahir ile tekrar göz göze geldiğinde titreyen ellerini sakladı. Buz poşetini köşeye bırakırken yerinde kıpırdamadan bekledi.

Tekerleğin patlaması ihtimalini göz ardı eden şoförün dikkatsizce bahçeye sürdüğü arabadan tiz sesler yükseldi. Araba iki metre kadar uzaklarında durduğunda Mahir keyifle gülümsedi.

"Onunla göz temasını asla kesme."

Zeyno gözlerini Mahir'den alamadı. Keyfinin altındaki sıkılgan ve gergin tavrı görebiliyordu. Niye şimdi sakladığı duyguları açığa çıkmıştı? O da mı Zerda'nın hiddetini daha arabadan inmeden hissetmişti?

"Ondan çok fazla korktuğumu daha önce söylemiş miydim?" diye soludu Zeyno.

". Gücünü hissetmemek imkânsız ama dediklerimi yap. Sakın yanlış yapma, Rozerin sakın."

Zeyno isteğini emir saydı. Kazanmak istiyorsa sonuna kadar götürmeliydi.

Zerda Kadıoğlu arabadan tüm haşmetiyle indiğinde kadın ve adam nefesini tutarak onu izledi. Lacivert tülbendi ve uzun kaşmir kabanıyla gözleri alan yaşlı kadın, daha korkutucu kılan gözlerini Zeyno'ya çevirmeden Mahir'e dikerek ağır ağır ilerliyordu. Ayağının altında ezdiği çamurlu karı sevmediği insanların kafası saydığına emindi Zeyno. Ondan yayılan güçlü aurayı hissetmemek imkânsızdı. Yayılan gücün karşısında dik durmak imgelediğinden daha güç olduğu için ayağa kalkmamıştı Zeyno. İyi ki kalkmamıştı yoksa geri kaykılarak sandalyeye düşerdi. Kızından aldığı darbelerin üzerinden saatler geçmeden annesi geliyor ve ona dokunmadan Zeyno'yu harap ediyordu.

"Ağrı'dan ayrıldıktan sonra çok mu şey değişti?"

Aylar sonra sesini duyunca tuhaf oldu Zeyno. Doğubayazıt'ın bir sokağında sürüklendiği yolda o sesi en derinlerine kadar duymuş, nefreti altında

emilmişti. Hâlâ değişmemişti, zaman ondan almak yerine salt gücü ve yıkılmaz nefreti vermişti.

"Bir merhaba yok mu, Zerda anne? Alınırım."

Sürmeli gözlerindeki manayı hemen çözdü Zeyno. Savcı Mahir'i hafife alıyordu. Başına geleceklerden habersiz bir savcıyı hafife alma hatasına kapılıyordu. Bu onun egoist gücünden gelen bir özellikti.

"Düşmanıma yataklık edene merhabamı keserim, Mahir oğlum." Arkasında duran adamlarıyla gücünü açıkça belli ediyordu. "Bunu bilmez misin?"

"Elbette ama ben haksız yere düşmanlık ettiğinizi düşünen tarafım."

"Cesur'un yani..." diyerek tebessüm etti.

Zeyno kalkma vaktinin geldiğine inanarak ayaklarının üzerinde durana kadar doğruldu. Bileğinin acısı Zerda'dan yayılan gücün etkisiyle azalmıştı. Zeyno acısından çok ona vereceği korkusuz duruşa odaklandı. "Yaşıyor olmam sizi mutlu etmedi sanırım, Zerda Hanım."

"Aksine," diye gülerek sözlerini savurdu. "Benden önce başkaları öldürmedi diye mutlu oldum..." Kararan gözlerini Zeyno'nun çivit mavisi harelerine mıhladı. Aç bir arzuyla, "Bu şeref bana ait," dedi.

"Zerda Hanım karşınızda bir savcı var."

Zerda Kadıoğlu savcının uyarısına karşın tek kaşını imayla kaldırdı. "Planınız nedir?"

"Ne planı?"

"Cesur ile planın ne? Sen buradasın diye onu almayacağımı mı düşünüyorsun?"

Güç gösterisini Mahir'e sunan Zerda Hanım, muhtemelen geçen aylardan ötürü bir yanılgıya kapılıyordu. Zeyno onu aydınlatmaktan şeref duyardı. "Sanırım beni geçen seferki Zeyno ile karıştırıyorsunuz, Zerda Hanım," dedi. mezarlıktan sonra itaatkâr olmasının başlıca sebebi ona inanmayan oğluydu. Hoş, onun bile plan olması Zeyno'yu büyük ölçüde yanıltmıştı.

Zerda öne doğru bir adım atınca Zeyno gerilememek için kendiyle savaştı. Mahir'in kayıtsız tavrına inanabilirdi ama duruşundan hoşlanmadığını fark etmişti. Neden Mahir'i radarına aldığını anlam veremediğinden sadece bekledi Zeyno.

Ellerini arkasında birleştirip gözlerini Mahir'e dikti. Zeyno hiç konuşmamış gibi, "İte it gibi aslana aslan gibi davranacaksın ki herkes yerini de haddini de bilsin, öyle değil mi savcım?" diye sordu. Haşin gözleri aksinin iddia edilmeyeceğini söylüyordu. Her geçen dakika güçten düşmesi beklenen Zerda Kadıoğlu özgüveninin bilincinde bir kadın olarak yükseliyordu. Bu yükseliş önünde sonunda ona zarar verecekti.

"Elbette, Zerda anne," dedi Mahir sakince. Samimi tavrını bozmadan ko-

uşuyor, Zerda'nın aklını çelmeye çalışıyordu. "Ama yanlış kişilere it, yanlış kişilere aslan muamelesinde bulunuyorsun."

İkisinin arasındaki gizli çatışmayı kısık gözleriyle izledi Zeyno. Zerda'nın adamları ruhsuz birer robot gibi arkasında dikilirken, güçten vurulan dem biraz kırılıyor ama Zerda konuştuğunda bu güç kırılmayacağını gösteriyordu.

"Etrafını it sürüsüyle doldurmuşsun. İtin kokusu buraya kadar geliyor."

Daldığı küçük düşüncelerden çabucak sıyrıldı Zeyno. Öfke içinde dalgalanarak onu bir adım öne itti, adımı atmasıyla Zerda'nın adamları öne doğru nizami bir şekilde çıktı. Zeyno'nun yapacaklarına karşılık kalkan olacaklardı.

Ancak söz yumruktan önce iner...

"O senin iğrenç kalbinin kokusudur! Sana boyun eğecek o kadın yok."

Zerda, adamlarına geri çekilmesi emrini sessiz bir baş hareketiyle verdikten sonra görmezden geldiği gelinine doğru ağır ağır yürüdü. Yaklaştıkça ağırlığı Zeyno'nun üzerine biniyordu, yaklaştıkça nefret dolu gözleri kadını çevreliyordu. Yaklaştıkça ayakta durma politikası sarsılıyordu.

Zerda Kadıoğlu tam karşısında durduğunda başını dik tutup göz temasını kesmeyen gelinine üstten baktı, ağzından kelimeler iğneleyici ve öldürücü güçte bir nefeste döküldü.

"Seni zifte bular asfalt diye Van sokaklarına dökerim, hadsiz!"

Zeyno yutkunmamak için var gücüyle savaştı. Lakin boğazı o kadar çok kurudu ki sanki yutkunamasa boğulacakmış gibi hissetti. O gözlerle sürekli temas hâlinde olmak yeterince işkence gibiyken Zerda Hanım'ın tam karşısında durması her şeyi daha da zorlaştırdı. Cevap vermek için toparlanmaya çalıştı, nitekim ne dese Zerda nefes almadan önce karşılığını acımasızca veriyordu.

Mahir'i dahi karşısına alabiliyordu.

Zeyno gücünden eksilmeyen ancak ağarmış beyaz saçlarını lacivert tülbendinin altında saklayan, kırışık göz ve dudak kenarlarını nefretine bürüyen kaynanasından gözünü istese de alamıyordu.

Söyleyecek bir lafı yoksa bile Zerda onunla kurduğu göz temasından hep nefret eder, buna bile katlanamazdı. Zeyno kısa vadede el uzatacak ilk silahını ona karşılık kullandı. Hemen arkasından ikinci silahı o daha çıkarmadan başkası kullandı.

"Burada bir sorun mu var?"

Yabancı ses yüzleşmelerini bölünce üzerindeki ağır yük resmen koşarak uzaklaştı. Zeyno gergin omuzlarını düzeltmedi, kaynanası Zerda'nın omuzları sarsıla sarsıla gülmesininefesini tutarak izledi. Neden gülüyordu?

"Planım bu deme, zekânı küçümsemek zorunda kalırım, Mahir."

Mahir dudaklarını büzerken ona doğru gelen jandarma ekibine baktı. "Gösteri yapmayı severim, Zerda anne," dedikten sonra dört eriyle beraber gelen teğmene doğru bir adım attı. Teğmenin elini sıkarken de kim olduğunu belirterek, sesin bu taraflardan geldiğini bildirdi.

"Zerda Hanım sizi burada görmeyi beklemiyordum."

Zerda tebessüm ederek teğmenin uzattığı elini sıktı. "Bizim burada avcılar çoktur, Semih Komutan, bilmez misiniz?"

"İnsan avcısı mı?" diye sordu Mahir. Kasten Zerda'yı sinirlendiriyordu. Zeyno onun bu yüzünü Cesur'a benzetti. İnsanın damarına basacağı noktayı bulunca erinmeden kullanıyor ve bundan apaçık zevk alıyordu.

Zerda bakışlarını Zeyno'ya çevirdi. "Hayır, hayvan avcısı."

Zeyno gözlerini devirmeden duramadı. Laf sokmak ona pek yakışmıyor, dürüstçe kelimelerini savurmayı daha iyi taşıyordu.

"Biz de onu düşündük ama kontrol etmekte fayda vardır."

"Can güvenliğinden hep emin olursunuz, Semih Komutan," diyerek övdüğü teğmene sahici tebessümünü sundu. Kısa süren bu tebessüm Zeyno'ya döndüğünde salisesinde kayboldu.

Hâlâ hayattaydı ve ne olursa olsun düşmüyordu. Onca düşmana rağmen hepsine karşı gelebilecek cesareti vardı. Eğer o büyük hatayı yapmasaydı Zerda için yeri çok farklı olurdu. Rahatlıkla tahtını Zeyno'ya emanet edebilirdi. Ancak Zeyno hatanın en büyüğü bir yana en affedilmez olanı yapmıştı. Zerda Kadıoğlu hata yapan insanları asla sevmezdi.

"Bu evliliğin süreceğini mi düşünüyorsun?"

Zeyno bitirmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını biliyordu. Bunu belki durdurmaya gücü yoktu ama sonuna kadar savaşacaktı. Cesur'u kimseye yar etmeyecekti. Sevdiği adamı ondan almalarına izin vermeyecekti. *Asla...*

Rozerin Zeyno sildiği sahici tebessümü dudaklarında ağırladı. "Süreceğini düşündüğüm için aylardır onunla beraberim."

Zerda'nın vücudunu ateş bastı. Titreyen elleri bir silahı alıp gülümseyen ağzını vurarak dağıtmak istedi. Belki de bu sefer zamanı beklemeyecekti. Belki de bu sefer tüm şahitlerin huzurunda Rozerin Zeyno'yu hak ettiği gibi cezalandıracaktı.

"Oğlumu sana kurban mı edeceğim?"

Zeyno sersemledi. Rumi de onun için ölmüştü... Cesur'un ölmesine izin vermeyecekti. Cesur'a zarar veren annesi de olsa affetmeyecekti.

"Burada gören tek kişi, Rozerin Hanım mı?"

"Evet, öyle görünüyor."

Mahir'in planı tıkırında işlediğinden sesi keyifli çıkıyordu. Zeyno bakış-

larını ölümcül kaynanasından çekerek teğmen ile savcıya çevirdi. Farklı hayatlar ve konumlarda insanlar bir arada yaşıyor, bazıları hiçbir şey olmamış gibi davranırken, bazıları durumdan habersiz görevini yerine getiriyordu.

"O zaman bizimle gelmesinde bir sorun yok?" diyen Semih yaşlı kadına döndü. Bölge üzerindeki hâkimliğini ve saygınlığını bildiği için önce ona döndü. "Gelininiz Rozerin Hanım'ı merkezimizde birkaç dakika ağırlamamızda eminim bir sorun yoktur."

Zerda kısa bir an Mahir'e baktı. Sahici gülümsemesinden eser yoktu. Gelininiz kelamından sonra bakışları tekrar kararmıştı. "Elbette, *gelinim* size emanet."

İğnelemesini ancak Mahir ve Zeyno anladı. Gideceği için özgürlüğünü yeniden kazanan Zeyno kasıtlı olarak Zerda'ya doğru yürüdü, yanından geçerken sessizce fısıldadı. "Cesur'u bırakmayacağım. Onu seviyorum. İstediğin kadar kan dök, kanına kan karıştırırım!"

Zeyno'nun aylar önce yüzüne söylediği kelimeleri Zerda gelinine iade etti:

"Elin titremesin!"

Eli asla titremeyecekti. Şüphe duyan kim varsa Rozerin Zeyno tabutlarının hazırlanması için ferman verdiğinde izleri silmiş olacaktı.

Mahir ile hazırda bekletilen arabaya atlayıp jandarmanın peşine düştüler. Özellikle hazırlatılan araba Miran'ın adına kayıtlıydı. Bu araba planın diğer parçasıydı. Arkasından hiç kimsenin gelmediğinden emin olana kadar bir müddet kolladı.

"Zerda Hanım beni böyle bırakmaz sanıyordum..."

Mahir, bilmediği ayrıntılara sırası olmadığından girmedi. Bilmesi gerekeni söyledi. "Zerda seni bilerek saldı, düşmanlarının önüne attı," diyerek kocaman gülümsedi. "Bu da işimize yaradı."

"Planımızı anladı mı?"

"İmkânı yok. Jandarma olayında seni ondan kurtarmak için öyle yapmağımı, daha doğrusu bu fikri yine Cesur'un bize verdiğini düşündü. Seni elinden ilk kurtardıkları zaman gibi."

"Her şey o kadar karışık ki..." dedi umutsuzca. "Beynim durdu."

"Normaldir."

İlk rotalarının kesinliğinden emin olmak için yeniden sordu Zeyno. "Ela'ya gidecek miyiz?"

Gözünü yoldan ayırmayan Mahir Demirağ, "Elbette rotamız orası, Ela'ya gittikten sonra planımıza devam edeceğiz..." diye bilgilendirdi, sonunda göz temasını saniyelik de olsa kurdu. "Ama dediklerimi yapman karşılığında."

"Sen sadece beni Ela'ya götür. Sonra ne istersen yapacağım."

"Öyle yapıyoruz."

İlçe Jandarma Komutanlığı'na vardıkları gibi hızlandılar. Mahir'in söyledi-klerini harfiyen uygulayan Zeyno, görevli eri bilgilendirdikten sonra gerekli dosyaları imzaladı. Teşekkür ederek yanlarından ayrıldılar.

Yüksekova'ya doğru yola çıktıklarında Mahir önlem amacıyla Zeyno'nun telefonunu alıp kapattı. "İşimiz bitene kadar bu bize lazım değil."

Tedirginliğe kapılmasına mahal yoktu. Mahir ne yaptığını bilen, tıkırında işlerse planları istediği gibi çeviren başarılı bir savcıydı. Ancak Zeyno güvencesi için telefonu elinin altında bulundurmak istemişti.

"Cesur bana ulaşmak isterse?"

"Cesur seni sakladığımı düşünüyor."

"Gerçekten bitirebilecek miyiz, Mahir?"

Mahir kadına bakarken güven verircesine tebessüm etti. "Başka şansımız var mı?"

"Hayır, yok."

"O zaman bitireceğine inandır kendini," diyerek kadına bir kez daha baktı. "Zafer inanmaktan gelir, Rozerin Zeyno!"

Ardından gaza bastı. Yüksekova'ya olabilecek en çabuk zamanda varmalıydı. Planlar yollarının çok olduğu, bu yoldan dönmeyecekleri için meşakkatli olacağını da öğretiyordu. Başından beri yapması gerekeni olaylar karman çorman olduğundan yapamamış, Cesur'un isteği üzerine geri çekilerek arka perdeden anı anına takip etmişti. Cesur'un takip etmeyi düşünmediği isimleri bile. Elindeki kabarık dosya Rozerin Zeyno plana sadık kalır ve başarırsa kurtuluşları için mücevher niteliğindeydi.

Gereken kişiye mesajı attığında telefonunu sessize aldı ve kolçağın önündeki aralıklı bölmeye bıraktı. Şimdilik buna ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan tek kişi yanındaydı ve onu kaybetmemek için elinden ne geliyorsa yapacaktı.

Yaklaşık üç saatin sonunda Yüksekova topraklarına vardılar. Buraya birkaç kez geldiğini belirli isimler dışında kimse bilmiyordu. Her toprağı ezbere biliyordu Mahir. Dost evini, düşman evini, suç mahallini, suç mahalli gibi gösterilen her alanı ve mekânı adı kadar iyi biliyordu.

Yolculuk süresince ortağı Rozerin Zeyno ile tekrar ne yapacaklarını konuşmuş, olabilecek hatalar konusunda *B* planına geçebileceklerini kararlaştırmışlardı.

Zeyno günler sonra ilk defa özgür olabileceğini hissetti. Şayet Savcı Mahir'in dediklerini yapmayı başarabilirse işte o zaman gerçek anlamda kan davasını durdurabilecekti. Kan davasını başlatan oydu ve durdurmayı en başından beri aklına koymuştu. Ona verilen fırsatı eline yüzüne bulaştırmadan hakkıyla bitirecekti.

"Ferman, Van'a varmış mıdır?" diye sordu. Aylar sonra memleketine geri döndüğünü idrak edemiyordu. Kokusu hâlâ aynıydı, incelemediği taşı toprağı, karın altında ezilen yolları, işinde gücünde bir koşuşturma içinde debelenen insanları... Her şey bıraktığı gibi yalın ve tanıdıktı.

"Tahmin ettiğimizden daha kısa sürede, tabii ağabeyinin çok beğendiğim bir huyu var ki kimin ne zaman, nerede olacağını garip bir şekilde biliyor. Adam sokak başından sonuna haberci dizmiş memlekete. Gittiğimizi öğrendiği an geri dönmüştür."

Habercinin en aslı Cesur'du. Kocası, ağabeyinden hiçbir şey saklamıyor, sürekli iletişim hâlinde oluyorlardı. Cesur... Annesiyle nasıl bir yüzleşmeye maruz kalmış, neler yapmıştı? Ne yapıyor, kiminle onun için mücadele veriyordu?

"Cesur tek mi?" diye sordu, sesi titrek çıkınca afalladı. Zayıf noktasının yalnız kaldığı düşüncesine katlanamıyordu.

"Hayır, Miran yanında, onu yalnız bırakmaz. Ki olaylar tekrar başlarsa zaten destekçisi olan Şerwan ağa, Barzan ağa ve Rezan ağa da anında yola çıkar. Bilmiyorsun ama Keje Hanım hâlâ torununu kolluyor. Kimseye yedirmez."

Boşanmaları için destek veren yaşlı kurt mu? Zeyno ona ihtimal vermiyor ama her anda tetikte bekleyen dostlarının varlığına minnet duyuyordu. "Bu konuda oldukça şanslı... Gerçekten hepinizin ona olan desteği, gücü inanılmaz."

"Cesur'un desteğini bilmeden bizi şımartma," diyerek arabayı durdurdu. Ona döndüğünde tebessümü garip bir ifadeye dönüştü. Zeyno'nun yol boyunca hiçbir yere bakmadığını, baktığı an gözlerini kaçırdığını fark etmiş, üzerine gitmemişti.

"Ela'nın evi burası mı?" diyerek kaşlarıyla evi işaret etti.

Vakit kaybetmemeleri gerektiğini neredeyse unutuyordu Zeyno. Usulca önüne döndü ve canı ne zaman isterse özgürce gelebildiği evin dış cephesine baktı. Bir zamanlar buradan çıkmazdı. Her şeyini Ela ile paylaşırdı ama şimdi...

"Evet... Evet... Burası arka kısım..." dedi, boğazına düğümlenen duyguları yutarak yok etmeyi denedi. Başaramayınca konuşmaya devam etti Zeyno. "Rumi ile buluşacağım zaman bu kapıdan kaçardım, kimse bilmezdi."

Mahir tamam dercesine kafasını salladı. "O zaman git. On dakikaya gelmezsen içeri girerim."

Zeyno duygularını özünde yaşamasına izin vermeyen savcıya boş gözlerle baktı. Takip ettiği dosyalar, gördüğü insanlar mı onu bu hâle getirmişti yoksa bu adam gerçekten duygusuz muydu?

"Niye öyle bakıyorsun?"

"Çok duygusuzsun!"

Mahir saatler sonra içtenlikle güldü. Bu gülüş duygusuz bir insanın yüzünde asla göremeyeceğiniz kadar sıcak ve samimiydi. Zeyno yanıldığını anlayınca, "Hemen geleceğim zaten. Çok uzatmayacağım," diyerek konuyu değiştirdi.

"Kapı kilitliyse beni çağır."

"Gerek yok. Anahtarın yerini biliyorum."

Siyah tülbendiyle yüzünün bir kısmını örttü. Peçeden görünen tek yer mavi gözleri ve *deq*leriydi. Zeyno etrafını kolaçan ettikten sonra arabadan indi, günün bu saatinde sokakları hep boş olurdu. Çocuklar okuldan geldiği gibi evlerine sığınırdı soğuktan.

Arka kapıya doğru koştu. Sokağın tanıdık kokusu zihnine yığınla anıları yıksa da Zeyno plana sadık kaldı. Duygular yok, önce düşmanlar. Taktik yetersiz ama iyiydi. Duygulara yer yoksa düşmana yaşamak da yoktu.

Dar sokağa girip küçük kapıyı itekledi. Kilitli olduğunu görünce gizli duvarın olduğu tarafa döndü. Kirlenmiş sarı duvarların arasında yer yer delikler, yer yer kaplama taşlar vardı. Zeyno dikkat çekmeyen bir taşı çekip çıkardı ve onu bekleyen anahtarı aldı. Taşı yerine geri bıraktı, kilitli demir kapıyı sessizce açtı. Arka bahçeye girdiği gibi önce etrafa baktı. Kimseyi bulamadı. Dondurucu soğukta beklemek ölmeyi istemekle eşdeğerdi.

Perdesi açık pencereden içeriyi görmeliydi. Burası küçük oturma odasıydı. Pencereye doğru ilerlerken yerinden hiç kaldırılmayan beyaz çadırdan bir ses duyuldu. Birinin gülüşme sesi geliyordu.

Tandırı koruyan beyaz çadırda her daim ikili koltuk bulunurdu. Ela'nın annesi ve yengesi sıcak tandır ekmeğini yaparken, Zeyno en yakın dostuyla çıkacak ilk sıcak ekmeği beklerdi. Dumanı üstünde tüten ekmeği ağızları yana yana bol kahkahalarla yerlerdi.

Anılar... Zihnini esir alan hiçbir anıya yer vermedi bir daha.

Kendini plana odakladı, gülüşme sesiyle dikkatini çeken çadıra doğru ilerledi. Bu soğukta kim oturabilirdi ki? Kafasını hafifçe yana çevirdiğinde Ela'yı gördü. Saçlarından, ellerinden tanıdığı eski dostu...

İstediği kişi bilmeden onu bekliyordu. Elindeki telefondan bir çocuk videosunu izleyerek gülümsüyor, göz göre göre mahvettiği hayatları aldırış etmeden bu soğukta hiç üşümüyormuşçasına mutlu mesut gününü yaşıyordu.

Delirmemek içten bile değildi. O hayatını yoluna sokmak için delicesine çırpınırken, Ela gülüşmelerle hayatının tadını çıkarıyordu. Rozerin Zeyno masum insanların ölümüne bu kadın yüzünden sebep olurken, Ela Hanım ölenlerin sorumluluğunu üzerine almadan gününü dertsiz tasasız geçiriyordu.

Dikkat çekmek için çardağın tahtasına iki kere vurdu. İrkilen Ela kafasını kaldırıp ona baktığında Zeyno, "Merhaba Ela..." dedi. Yüzündeki gülümsemesi donan Ela, Zeyno yüzünü örten siyah tülbendi indirip sevimlice sırıttığında kayboldu.

"Beni özledin mi?"

Göz bebeklerinin korkudan titrediğini gördü. Elindeki telefon kayıp düştüğünde çıkan sesten irkilerek koltuktan fırladı, hareketlerindeki gariplik yere oturup kollarını başının arasına alıp titreyerek ağladığında çoğaldı. Bir çocuk gibi yere diz çöküp kendini korumaya çalışıyordu.

"Zeyno geldi... Zeyno geldi... Zeyno geldi..."

"Evet," diye onayladı öfkeyle tutuşurken. "Zeyno canına okumaya geldi!"

"Bana zarar verme, Ela suçsuz..." Her cümleyi tekrar ederek ileri geri sallandı. "Bana zarar verme, Ela suçsuz..."

Zeyno kendini korumak için büründüğü kılıftan tiksindi. Hesaplaşmalarından kaçınamazdı. Öyle ya da böyle bugünün geleceğini, hayatını mahveden kimseyle hesaplaşmadan ölmeyeceğini biliyordu. "Hadi ama bunlara kanmayacağımı bilmiyor musun?" diyerek etrafını kolaçan etti. Arka bahçede hâlâ yalnızlardı. Anne babasını görmedi. Yengesi de yoktu.

Ayağıyla eski dostunu hafifçe dürtükledi. "Kalk ayağa, önce bana o boku neden yediğini anlatacaksın."

"Ela suçsuz... Ela, Zeyno'yu çok seviyor..."

Sevgi eyleminden bihaber kadının bunu iddia etmesi üzerine Rozerin Zeyno'nun gözleri kararadı. Yerde kendini koruma pozisyonuna alan kadının kolundan tuttuğu gibi çardaktan sürükleyerek çıkartıp duvara itti. Çenesinden sıkıca tutarken başını hızla duvara vurdu. Çığlık çığlığa bağıran Ela onu kurtarması için ailesine mesajı böyle veriyordu. Ancak ailesi hain kızlarını elinden kurtaramayacaktı. Zeyno hayatını mahveden kadını kolay kolay onlara vermeyecekti.

Zeyno yaklaştığı yüzüne doğru çıldırasıya bağırdı. "Sen kimi seviyorsun Allah'ın cezası?" Tükürük saçarcasına bağırmaya devam etti. "Senin sevme anlayışın beni o orospuya ispiyonlamak mı? Senin yüzünden başlayan katliamı görmedin mi?" Sorgular yersizmiş gibi hissettirince Zeyno'nun öfkesi kabardı. Çok geç kalmıştı bunun için. Çok geç...

"Allah senin belanı versin! Neden yaptın? Neden bana anlatmadın? Neden bana nişanlı olduğunu anlatmadın?"

Ela cevap vermiyor, ağlayarak kendini korumaya çalışıyordu. Hep bunu yapmıştı, hep susup kendini korumuş, Zeyno ve herkesi ölüme götürmüştü. Bir kere konuşsaydı, Zeyno ihanetine rağmen elinden geleni yapardı.

"Zeyno... Zeyno dur, kurbanın olayım dur... Yalvarırım dur..."

Dur diyenler ihaneti koruduklarını göremiyor muydu? Zeyno durmadı. Arkasında feryat figan ağlayan kadını görmedi, *belki de görmek istemedi* yalnızca Ela'ya odaklıydı. Elinin altında ölmesine ramak kalan hainiyle doğrudan konuştu. "Anlat! Bana bu kalleşliği neden yaptın? Allah'ın cezası konuş!" diye emretti, konuşmamaya ant içmiş gibi tekerlemelerle kendini koruyordu. O konuşmadıkça, hatasını dillendirmedikçe Zeyno'nun taşkın suları onları boğmak için geliyordu.

Zeyno konuşması için kadını sarsıp hızla duvara vurduğunda Ela'dan acı dolu bir nida daha yükseldi, peşinden annesinin feryadı koptu. "Zeyno... Zeyno... Kızım delirdi zaten... Yalvarırım sana canını yakma..."

Zeyno ayağına yapışıp ona yalvaran yaşlı kadını görünce kalbinin duracağını sandı. Ateşten kaçıyormuş gibi Ela'yı bırakırken yaşlı kadından uzaklaştı. "Bana dokunma!" diyebildi. Öfkesini yatıştıran bu davranış onu zayıf düşürdü.

Yaşlı kadın onu duymuyor, hıçkırıklarla yalvarıyordu. Bir an sussa kızının ölüsü eline gelecekmiş gibi durmaksızın konuşuyordu. "Lütfen... Artık yapmayın bunu... Pınar onu öldüresiye dövdü... Ferman onu sürgün etti... Ela delirdi, aklını kaçırdı... Defalarca sana ulaşıp sana ihanet etmediğini söylemeye çalıştı... Ama sana ulaşamadı... Yapma, yavrum yalvarırım yapma... Onun canını yakma kurbanın olayım..."

"Ceyhan teyze sus!" diye bağırdı Zeyno. Onun böyle yalvarmasını kaldıramazdı. Hesaplaşmaya geldiği evde anne diye elini öptüğü kadının yerlerde sürüklenişini görmeye dayanamazdı.

"Ela suçsuz... Ela suçsuz... Ela, Ruze'yi çok seviyor."

Zeyno bakışlarını yaşlı kadından hiddetle çekerek hâlâ onu sevdiğini iddia eden kadına çevirdi. "Ela nasıl suçsuz olur, ha?" dediğinde üzerine doğru yürüdü. Elini havaya kaldırdı, ardından kendine hâkim olup elini yanına indirdi. Sevmenin hakikatini anlamayan bir kadının ihanetiyle yıkılmıştı ve o hâlâ sevdiğini utanmadan söylüyordu.

"Nişanlı olmasına rağmen bana demedin. O kadına gittiğini söylemedin. Her şey ortaya çıktığında bile sustun. Bunlara bir nevi sen sebep oldun, nasıl suçsuz olabilirsin söyle bana?" diyerek bağırdığında ona yalvaran annesini görmemek, Ela'yı dövmemek için hızla sırtını döndü. "Ben sana güvenmiştim!" dediğinde omuzları sarsıla sarsıla ağladı. Onu yıkan diğer gerçeği dillendirdiğinde Zeyno da onlar gibi çökmüştü. En güvendiği insan ihanet etmişti. Rumi'nin ihaneti dahi bu denli dokunmamıştı.

Canı çıkana kadar ağlayıp buradan gitmek istiyordu. Hiçbirini hak etmemişti, en başta ailesini kaybederek bedelini ödemişti ama bu kadarını asla hak etmiyordu. Her şey o kadar fazlaydı ki ağırlığı altında ezilen Zeyno dibe

çıkıyordu. Kurtulacağına dair ümidi varken hepsi yok olmuştu. Her şey anlamını bir kez daha yitirmişti.

"Ela özür diliyor... Ela hep özür diledi."

"Ela sus artık..." diye hırladı. "Ben senin canını almadan sus!"

"Sana yalvarırım, Zeyno kulun olayım rahat bırakın kızımı artık. Yemin ederim ki o delirdi. Korkudan delirdi. Aklını kaçırdı." Zeyno bunları daha fazla duymak istemedi. Ayağa kalkarken hâlâ kendi kendine konuşan Ela'ya baktı. Onunla göz temasını bir kere kurmuş, bir daha asla bakamamıştı.

"Ela, Ruze'ye ihanet etmedi... Etmedi... Onu çok çok seviyor."

Uzandığı soğuk çamurlu betonda cenin pozisyonu almış nakarat gibi tekrarlıyordu, Zeyno gördüklerine dayanamadı, koşar adımlarla arka bahçeden kaçarak ön bahçenin kapısına vardı, bedenini sokağa attığında nefes nefese kaldı. Herkesten ve her şeyden böyle kaçıp sonunda kurtulmak istiyordu, sonra da Cesur'a sarılıp geçtiği için sakinleşmeyi...

Elinin tersiyle burnunu sildiğinde bir ses duydu. Rozerin Zeyno yanlış kapıdan çıktığını o an fark etti.

"Bir yere mi gidiyorsun, Kılıçhan kızı?"

Mij û Moran[23]

Yolunuzu kaybetmeniz için hiç bilmediğiniz bir sokaktan geçmelisiniz. Harita bilginizin zayıf olması gerekir yahut bir çocuk gibi annenizin elinden kaçıp kalabalığın arasına karışarak kaybolmalısınız. Biraz korkmalı, çözüm için etrafı hayli iyi incelemeniz gerekir.

Fakat bu büyüdüğünüz sokaklar için geçerli değildir.

Rozerin Zeyno büyüdüğü sokaklarda kaybolacak kadar küçülmüştü. Bütün uyarılara rağmen bir yabancının radarına takılmıştı ve belki de ona kanıp zarar görecekti. Koruyacak bir ağabeyi de yoktu.

"Ela'nın delireceğini ben de tahmin etmemiştim..."

Ses yabancı değildi, tavırdaki yavan alaycılık ise fazlasıyla tanıdıktı. Rozerin Zeyno henüz biriyle konuşmaya hazır değildi, üstelik yaştan ıslanmış yüzünü birilerine resmetmeye razı da değildi. Lakin Ela'yı doğrudan hapsine aldığını izah eden bu kadın kimse onu arkasında bırakmaması gerektiğini düşünüyordu.

Planlar sekteye uğrayabilir...

İç sesini bastırarak arkasını döndüğünde siyah renkteki arazi aracının önünde bekleyen yaşlı bir kadın buldu; aylar önce yasta olduğu için siyahlara bürünerek bir mağazada karşısına çıkan kadına benziyordu. Sadece gözlerindeki nefret daha hazmedilir, güç daha kontrol altına alınabilirdi.

Kırlaşmış saçlarını örten tülbentten sivri topuklu botlarına kadar siyah renginden ibaret olan kadının en dikkat çeken ayrıntısı çenesinde başlayan *deq*ti, siyah tülbendin arasından göz alan *deq* gerdanına kadar ince bir çizgi hâlinde iniyordu. Daha dikkat çeken şey ise bir kılıcın keskin ucuyla bitmesiydi. Olağanüstü güzellikteki *deq*in hikâyesini şayet bu kadın yeterli düzeyde olsaydı öğrenmek isterdi.

Parmağının arasında sıkıştırdığı sigarasını içine çekerken, kendinden oldukça emin görünüyordu. Vakur havasından bir katre almayan torunu bu duruşa sahip olsaydı, Rozerin Zeyno düşmanına saygı duyardı ama ne torun ne babaanne aynı kefenin parçalanmış kirli parçası gibilerdi.

"Dur tahmin edeyim," diyerek yüzündeki kederli ifadenin aksine müstehzi tavrına kolaylıkla büründü Zeyno. İşlemeli tülbendini düzeltirken ba-

[23] Sis ve pus

şını her zamanki gibi dik tuttu. "Kocam gençleri dikizliyor derken oldukça haklıymış!"

Mahir'in planlarında ufak aksilikler yüzünden rötar olması, toparlamayacağı manasına gelmiyordu. Kudret ile karşı karşıya gelerek tek başına savaşmayı göze aldı Zeyno. Şeytanın inine kendini yormadan girmişti ve şimdi o Şam şeytanını titretmek vaktiydi.

"Zerda'nın gazabından kurtulmak sana güç mü verdi, Rozerin Zeyno?"

Sesi yaşlı bir kadına göre çok daha gür ve yüksek tınıda duyuluyordu. Korkuttuğunu zannettiği için mi, kendine duyduğu özgüvenden kaynaklı mı? Yanlış soru sormuş olduğunu vurgulayan küçümseyici ifadesini takınarak yanıtladı. "Sevdiğim adam için karşısında durdum."

Kudret Barbaros ağzının kenarıyla gülümsedi. "En son sevdiğin adam için ailenin namusunu iki paralık etmiştin."

"Hmmm..." diyen Zeyno başını salladı, küçümseyici ifadesini bozmadan anlayacağı dilden konuştu. "Kuytu köşede dümencilerle iş birliği yapıp en son başıboş bir it gibi can veren torununuz, Arjin Barbaros şerefinizi göklere mi çıkardı?"

Zehirli dumanı içine çeken Kudret Barbaros, yanıt vermeden önce yüzü yavaşça üflediği dumanın arkasında kayboldu, ifadesini görememek Zeyno için büyük eksiklik olmuştu ama aksi bile olsa bu kadın onu zaten saklardı. Duman ağır ağır dağılırken elindeki sigarayı yerini önceden tespit etmiş gibi kasten adamının önüne attı, kalın botlarla ezilen sigaraya bakmadı Zeyno ama adamın gözünü ayırmadan onu ezer gibi izmariti ezdiğini hissedebiliyordu.

Şovunu yapan Kudret Barbaros omzunu saran siyah kalın şalı düzeltip ona doğru yürümeye koyulunca, gardını dışa vurmamaya gayret ederek aldı. İtiraf etmeliydi ki asla böyle bir kadın beklemiyordu Zeyno. Düşünülenden çok daha güçlü ve dik duruyordu. Tabii bu da arkasındaki gücün kim olduğu sorusuna çıkarıyordu. Şam şeytanı hangi adamların maşasıydı?

"Öyle bir duruma getireceğim ki seni itaat edeceksin!"

"Ben köpeklere itaat etmem!"

İfadesini bozmayan Kudret'in vakur duruşu Zeyno'yu kıllandırmıyor değildi. Planı her neyse bu kadar kısa sürede yanında olması ve hiç kimse gelmeyecekmişçesine rahat davranması mantığa aykırıydı.

Yumruk hâlini alan sağ elini havaya kaldırdı. Bir yumrukla işini bitireceğini düşünen Zeyno avucunda bir şey sakladığını sonradan fark etti, bir kurşundu. Zeyno sol yanına bastırılan kurşuna uzun bir an baktı. Bu korkutucu değildi, ürkütücü de değildi. Kudret güçlü olsa bile kiminle uğraştığını hâlâ anlayamıyordu.

"Bunu aylardır burası için saldıyordum. Şimdi sana yaklaştırınca pek yakıştığını fark ettim."

"Tehditlerinin başım gözüm üstünde yeri var amma velakin uyarmakta fayda görüyorum," dedi bakışlarını sol yanından çekip onu izleyen Kudret'e çevirerek. Hâlâ duygusuz ve vakurdu. "Huzurlu bir yaşam istiyorsan bana bulaşmayı kes!" Kudret'in elindeki kurşunu alıp avucunun içinde sıktı. Tehditkâr havasından uzak tüm ciddiyetiyle ikaz etti. "Ben silahı çıkarttım mı sıkarım, havaya boş savurmam. Torunun pek iyi bilir."

Kudret avucunun içine aldığı kurşunu görünce yarım ağızla güldü. Tekrar Zeyno'ya baktığında öfkeyle tısladı. "İlk kanı sen döktün!"

Bingo! Dakikalar sonra duygusuzluğunu kıran ilk tepkiyi vermişti. Rozerin Zeyno duyguları saklamanın zor olduğunu, yumuşak karnına tekmeyi yediğinde saklanan her acının gün yüzüne çıktığını iyi bilirdi. Kudret oyununu tam gaz devam ettireceğini sanarak yanılıyordu. Şimdi sadece onu suçlayarak temize çıkaracağını sanan yaşlı babaanneyi doğrusuyla bilgilendirme vaktiydi.

"İlk kanı dökmek için bana koşan torunundu."

"Torunumun davasını sürdürmek benim şerefimdir."

"Şerefini gömmek de benim işimdir!"

"Görelim bakalım, kim kimi gömüyor!" dediğinde öne doğru bir adım attı. Attığı adımla öfkeyi şaşırtıcı derecede arkasında bırakarak duygusuz ifadesine geri büründü. "Anneciğine mi koşuyordun?"

Zeyno yapma dercesine dudaklarını büzdü. "Annemden mi vuracaksınız beni tekrar?" Alaycı tavrını sürdürmek zor değildi ancak söz konusu annesi olunca zayıfladığını hissediyordu.

"Sadece hiçbir şey bilmemen ve sana bunları sürekli söylemek..." bıkkın edasıyla kafasını hafifçe salladı. "Bir miktar sıkıldığımı söylemek istedim."

Zeyno yine neyden habersiz olduğunun merakına düştü. Hoş, geriye baktığında hiçbir şey bilmeden buraya kadar gelmişti. Yeni bir kriz dalgasına kapılmamayı dileyerek gelecek darbe için hazırlandı.

Kudret meraklı bakışlarını görünce adamından bir sigara istedi. Dudağının arasına yerleştirilen ve sigarasını yakan adamının çekilmesini beklerken zehri içine çekti. "Rehma Kadıoğlu'nun güzel karısı, Diljîn..."

Bulaştığı bir tek kendisi değilmiş anlaşılan... "Ne olmuş ona?"

"Annenin gözyaşlarına yakışır bir hediye göndermiş. Bunu itiraf etmek istemesem bile hediye konusunda oldukça cömertti," dediğinde imayla sırıttı. "Ve oldukça manidar!"

Diljîn'in böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. "Sana inanacağımı mı düşünüyorsun?"

Kudret omuz silkti ve sigarasını içmeye devam etti. Yine onun leş oyunlarından biri olmalıydı.

"O an annenin tepkisini merak etmedim değil. Dünkü çocuklar bile Kadriye Kılıçhan ile dalga geçebilecek duruma geldi. Aileni düşürdüğün seviyeye buradan bakmak tahmin ettiğimden daha keyifli."

Soğuk ürperti yanlarından havalanarak kadını ablukasına aldı. Ciddiydi. o hediye her neyse bir şekilde gönderilmişti. Gardını kırmadan önce, "Kudret Barbaros..." diye seslendi, hançeresinden yükselen katı ses kendisini dahi şaşırttı. Elindeki sigarayı alıp iki dudağının arasına yerleştirdiğinde, kırılmasından endişe duyduğu gardı çelik kadar sertleşti. Zehirli dumanı ciğerlerine çektiğinde üflemeden önce, "Şeytanla iş birliği yapmam için beni kışkırtıyorsan bunun için çok geç kaldın," diyerek dumanı yüzüne üfledi. Yarılanmış sigarayı yere atıp ayağının altında ezdi. Az önceki mesajı geri iade ederken tehditkâr gözleri açlıkla parıldıyordu. "Ben bizzat şeytanın tahtını devraldım!"

"Dökeceğin kanı merakla bekliyorum, Zeyno!"

Yüzünden geçen açlık ifadesini Zeyno çok çabuk yakaladı. İstediğini almış gibi bakıyordu. Zeyno hâlâ ne yapmak istediğinden emin değildi. Tam olarak neyi beklediğinden de.

"Size bir sır vereyim mi, Kudret Hanım?" Haftalar sonra merak ettiği sesi anlamsız tanışmanın yarısında duymak, Rozerin Zeyno'ya rahat bir nefes aldırdı. Yine en kritik anda gelmeyi başarmıştı. "Benim arkamdan bile iş çevirmeye çalışmış bir kadın o."

Kudret yanına yaklaşan adamlarının durmasını istedi. "Dedikleri kadar iyi değilmişsin o zaman, Azer Özdağ."

Zeyno gözlerini yanlarında duran adama çevirdi. Bu acımasız bakışı iyi tanıyordu. İlk tanıştığı gün gibiydi. Azer'in gülümserken deri eldivenleriyle ellerini birbirine vurup alkış tutmasını sakince seyretti.

"İtiraf etmeliyim ki iyiydi. Ama ben böyle çocukça tehditler sevmem. Şimdi," dediğinde ikisinin ortasına geçene kadar yürüdü. "Rozerin gidecek, biz de seninle konuşacağız."

Kudret'in amacından sapmış gibi kaşlarını çatarak Azer'i irdeleyişini merakla inceledi Zeyno. Planı her neyse Azer'in bildiğine emindi. Nefesi Barbarosların ensesinde geziyordu, hâliyle kim nerede, ne iş yapıyor biliyordu.

"Rozerin'i neden koruyorsun, Azer?"

"Keyfim istedi."

"Keyfin ne karşılığında istedi?"

Azer'in iması karşısında gülümseyerek Kudret'in karşısında durması Zeyno'yu gafil avladı. Şimdi sırtını izlediği adamın nasıl bir ifadeye büründüğü-

nü göremiyor ancak omuzlarının nasıl gerildiğini, Kudret'i her an nasıl kapıp parçalara ayıracağını tahayyül edebiliyordu. Ellerini cebine sokarak yaşlı kadına doğru eğilişini nefesini tutarak izledi.

"Senin yedi ceddini siktirme karşılığında!"

"Hadsiz!"

"Herkes haddini bilecek ulan!"

"Davam sen değilsin. Gerile, Azer!"

"Ama benim davam sizsiniz!" Cebinde sakladığı siyah eldivenli ellerini belinde kavuşturdu. Bu güç gösterisinin arkasından ne geleceğini Zeyno tahmin edemezdi ama Kudret'i yıkacağına emindi.

Azer Özdağ'ın, Cesur Kadıoğlu'nu alt ettiğini itiraf edemese de inkâr edemezdi.

"Irak'a sokmaya çalıştığın adamların hesabını bana vereceksin. Rusya üzerinden silah ticareti yapıp Irak'tan silah çalmanın hesabını vereceksin. İlyas'ı bana lider gibi gösterip aslında piyon olduğunu ve bu işin içinde Gerivan ailesinden başka kimin olduğunu söyleyeceksin."

Hazmedilmeyecek kuvvette kirli işler çamura dökülüyor, Zeyno çamur üstünde yığılan pisliği hayretle sindirmeye çalışıyordu. Birinin çekiştirdiğini seziyor ama bakışlarını Azer'in omzunun arasında görünen Kudret'in nefret dolu bakışlarından çekemiyordu.

"En önemlisi ise..." Devam eden konuşmayı algılamak için tüm duyularını açtı Zeyno. Azer şimdi ona bakıyordu, bakışları karanlığa doğru çeken kara delik gibi korkutucuydu. Sonrasında Kudret'e dönerek Zeyno'yu yoğun bakışlarından kurtardı.

"Aslında Rumi'nin gerçekleri bildiği için öldürüldüğünü ve bu emri kimin verdiğini bana söyleyeceksin! Bundan sonra bana itaat edecek kişi sensin, Kudret Barbaros!"

Rozerin Zeyno onu çekiştiren kimse dönüp baktı. Tüm duyularını öğrenmek için açtığı yeni kirli işin Rumi olduğunu bilemeyecek kadar saf dışı kaldığından tutunacak bir şey aradı. Şükür ki Rahel onu sımsıkı tutuyordu. Yoksa düşmanının karşısında yere pis işleri gibi yığılacaktı. Vücudunun zangır zangır titrediğini o noktadan sonra fark etti Zeyno. Ne olduğunu anlamadığı her şeyi şimdi fark etmesi gibi...

"Gidelim, ortalık karışacak..." diyen Rahel'in kararlı sesi Zeyno'yu yerine mıhladı. Zaten karışmamış mıydı ortalık? Kudret'i ayağının altında ezer gibi sorguya çeken Azer'e bakınca görüşü buğulandı. Buraya gelmesi tesadüf değildi ama on dakika sonra çıkmazsan geleceğim diyen Mahir Demirağ'ın gelmemesi kesinlikle mantıksızdı.

Kudret'i haklı bulacağını düşünmezdi; her şeyi geç öğrenmesinin cid-

bu anlamda kasıt olduğu, en dayanıksız anında bilgilendirilmesi de bu kastı uygulayanlar yüzünden Kudret gibi leşlerin köpek dişlerini sivrileştiriyordu. Lakin sivrileşen bir tek onlar değil, Zeyno'nun tehlikeye kapı açan öfkesiydi de. Geç öğrendiği her vukuat acımasızlığını harlıyordu.

Bugün için öğrendikleri...

Pınar neden Ela'yı dövmüştü? Ferman neden onu sürgün ettiğini söylememişti? Ablası Navin neden Ela'nın delirdiğini söylememişti ve Azer Özdağ bildiklerini neden ona daha önce söylememişti?

Neden annesini ortalığı kızıştırmak için ellerinde tuttukları bir piyon gibi kullanıyorlardı? Önce kızının kanlı kıyafetleri şimdi ise acısını anlatan bir hediye göndermek hangi amacın hizmetiydi? Rozerin Zeyno annesini kullanan vahşilerin yaşamını bir solukta sonlandırmaz mıydı? Ne Van'da ne Hakkâri'de yakılmadık yer bırakmaz mıydı?

Bir kaçışla gelişen bunca vahşeti bir dokunuşta yok edebilirdi. Yok etmeliydi.

Ama Rumi... Haksızca öldürülen Rumi... "Rahel..." diye seslendi umutsuzca. "Rumi... Kaçtığımız için öldürülmedi mi?"

"Gidelim, Rozerin!" diyen Rahel kolundan tutarak onu çekiştirdi.

Zeyno onu çekip götüren adamın yönlendirmesine teslim olarak yürüdü. İdrak etmeyi beceremediği her yeni bilgi, kırılmaması için didindiği gardını parçalıyordu. Sinesindeki ateş yumru hâlinde alevlendikçe alevlendi. Kaçakçılık işiyle meşgul olan amcasından haberdardı Rumi, bildiği için de ailesini reddetmişti. Bastırdığı gözyaşlarını salmak üzereydi Zeyno. Belki de Rumi onlara karşı çıkamadı. Belki de Rumi'yi tehdit etmişlerdi.

Ela aklını kaçırmıştı resmen, istese de ondan saklı kalanları öğrenemezdi. Tarık biliyordu ama Tarık sürgün edilmişti ve artık Cesur'un tarafındaydı. Kimsesinin olmadığını Yüksekova'ya geldiğinde daha net anlıyordu Zeyno. Ne dertleşecek ne sığınacak ne de yardım eli uzanacak... Derken tanıdık taşların üzerinde adımları komut almışçasına duraksadı.

Gözlerini yerden kaldırmaya cesaret edemedi, bir menzil uzağında devasa bir konak vardı. Güle oynaya geçtiği sokağın başında oraya bakmaya cesaret edemeyecek kadar tırsıyordu. Kimsesizliğini kabul etmişken...

Gözleri usulca Kılıçhan konağına kaydı, adımları bir sonraki hamlesi için tökezleyerek durdu. Neden durduğunu anlayan Rahel, "Araba hemen ileride, Mahir bizi bekliyor," diyerek yapacağı delilikten alıkoymaya çabaladı.

Lakin uyarısını dikkate almadı Zeyno. Sokağın başında anlamsızca beklemeye gerek görmeden mezkûr eve doğru kararlı adımlarla yürüdü. Engel olma gayretiyle ileriye atılan Rahel'i nazikçe uyardı. "Sakın... Sakın bana dokunma, Rahel!"

Yıkılmışken, parçalanmama izin ver...

Nazik uyarısını hiçe saymayarak saygıyla geri çekilen adamı arkasında bırakıp, kapı önü korumalarını radarına aldı. Gün içinde arabayı içeri almazlar, kapı önünde hep hazır bekletirlerdi. Ferman'ın arabası olmadığına göre o evde değildi ama babasının arabası duruyordu. Kimseyle gitmemişse evde midir? Kalbinin onu terk edecek kadar hızlı çarpmasına inanamadı. Kederli duygularını öldüren bir umut doğdu içine. Ailesi onu görürse korktuğu gibi parçalamak yerine sarmalar mıydı? Öldüğünü zannederek feryadı koparan annesi onu öpüp koklar mıydı?

Burnunun ucu sızladı... Konak hâlâ bıraktığı gibiydi. Ya içi? Göz kapaklarına sıcak sıcak biriken yaşlar yanağına ince çizgiler hâlinde sızarak görüşünü bulanıklaştırdı. Saydam bir camın arkasında acılar çeken ailesine elini uzatıp onları çekememek gibi bir şeydi ve bu camı kendi elleriyle o inşa etmişti.

"Zeyno Hanım?"

Dikkatini dağıtan sese kulak verdi. Kendini olabilecek her şeye hazırlamışken kaçamazdı. "Sesinizi duymayacağım!"

Aylar sonra bu eve ayak basacaktı ve neler hissedeceğini bilmiyordu. Kapıyı açmalarını istedi. İsteği yerine getirilmeyince emretti. İki kanatlı kapı arkaya doğru gürültüyle açıldığında geçmişi tokat gibi yüzüne çarptı.

Tutmayı beceremediği siyah tülbendi saçlarıyla beraber uçuşuyordu. Her şeye hazırım gücünü ilan ettiği derin soluğunu vermiş bulundu ve özlemiyle çıldırdığı evin bahçesine ilk adımını attı.

Onu ilk karşılayan görüntü, her sabah babasını evden uğurlayan güleç Zeyno oldu; sıkıca sarılır, doyasıya öper ardından evden uğurlardı. Sonra Ferman'a koşa koşa sarılan şımarık Zeyno'yu gördü; nazını üzerinde hunharca kullandığı sevgisi gibi merhameti bol ağabeyinin, onu kullanmasına nasıl müsaade ettiğini ve yüzüne vurarak onu güldürdüğünü...

Evdeki herkesi delirtip onlarla uğraşan ve kahkahalarıyla konağı neşelendiren Zeyno'yu gördü; bir hata yapıldığında herkese kafa tutan ve babaannesi Xanê Hanım tarafından korunan Zeyno'yu, amcasının göz bebeği Zeyno'yu, sevgiyle büyütülmüş evin en şımarık çocuğu Rozerin Zeyno Kılıçhan'ın bahçede özgürce koşuşunu gördü. Sonra... Sonra Rumi için evden gizlice kaçan ve ailesine ihanet eden Rozerin Zeyno'yu gördü.

İmgeler birer birer dağılarak çığlıklara dönüştü. Zeyno'yu döven bir ses... Zeyno'yu irkilten bir çığlık... Zeyno'yu boğan birtakım eller... Sanki biri boğazını tutuyordu, nefes alıp vermek neden bu kadar zordu?

Kırılan bardak sesinin ardından adını bağırarak zikreden yengesinin dehşet dolu sesi takip etti. Silkinmeli, acilen buradan alacağını alıp çıkmalıydı.

Adını zikreden yengesinin dehşeti bu kadar ürkütücüyse anne ve babasının tepkilerini kaldıramazdı. Hayır, Rozerin Zeyno sanıldığı kadar güçlü değildi.

"Niçin buradasın, Zeyno?"

Koca bahçe insan kalabalığıyla saniyeler içinde doldu; mutfaktan çalışanlar koşarak çıkarken, kuzenleri avluya koşuyordu. Özlediği her yüzü gördü. Mert neredeydi? Reşan neden görünmüyordu?

"Zeyno sen..." Şoktan konuşamayan kuzeni Emir'in sesiyle bakışları usulca ona kaydı. Nefret yoktu ama hayret ifadesinde gezinerek Zeyno'yu yargılıyordu. Soğuktan alt dudağı kurudu. Ne diyeceğini bilemedi, öyle çok utandı ki belki de gelmesi gerçekten yanlıştı. Geliş sebebi farklı olsa da affı olmayacak hataların kim bilir kaçıncısıydı...

"Kim onu içeriye aldı?"

Bakışlarını tekrar yukarıya çektiğinde babaannesi Xanê Hanım'ın adamlara bağırdığını gördü. Herkesin bıraktığı gibi olmadığını gördü, güzel yüzler nefret ve yargılayıcı bakışları ağırlıyordu. Eskiden biri kaşını çatsa hesap sormadan duramayan Zeyno, şimdi bu bakışların altında un ufak oluyordu.

Onu öldürmeye hazır babaannesinin hemen yanında annesi durdu. Ayaklarına kapandığı annesi, kanlı kıyafetleriyle canı hunharca yakılan annesi, acısı evlere şenlik olup gönderilen hediyeyle yıkılan annesi...

Hâlâ çok güzeldi, ona kötü baksa da hâlâ ayakta duruyordu. On yaş almış gibi çökse de hâlâ her şeye rağmen yıkılmıyordu. Zeyno onu uzun uzun seyretmek istedi, bir an yanına gelip sarıldığını imgeledi. Uzaklardan bir ses onu imgelerinden çekip aldı.

"Sen hangi cesaretle buraya geldin edepsiz?"

Kaçtığı gecenin sabahında öğütleriyle canına okuyan, kaçmaması için bilmeden canına okuyan ve sonuna kadar da haklı olan babaannesine bir kelam etmedi. Onlara karşı durmak yüzsüzlük olurdu ve onu bu konuda zorlamamalarını umuyordu. Yeterince utanıyorken, utancı gerisin geri kaçmasını fısıldıyorken hem de alacağını almadan gitmemeliydi.

Annesinin güzel yüzünü hasretini dindirmek arzusuyla son kez inceledi, hayal kırıklığıyla dolu gözleriyle teması kurunca iyi bir fikir olmadığına kanaat getirerek kaçındı. Şefkatten yoksun gönlünü okşayan bir şey değilse uzun süre maruz kalamazdı Zeyno.

Emir'in çıktığı misafirhaneye refleksle döndüğünde bastonundan destek alarak çıkan babasını gördü, o zamana kadar kırılmayan gardı sırtından düşerek onu geriletti. Ferman ve çekirdek ailesi haricinde herkes buradaydı.

"O kadını bu bahçeden atın! Hemen!"

Çıkartmalarını değil de atmalarını çıldırasıya bağıran babaannesinin emriyle adamlar arkasında belirdi. Zeyno emir kullarını görmezden gelerek,

mavi çivitlerini diktiği babasına doğru konuştu. "Bana dokunursan Cesur ağa seni yaşatmaz..." Sesi taşıdığı öfkeden iz bırakmıyor, yabancı gibi dudaklarından dökülüyordu. Aitlik hissini yitirdiği Kılıçhan konağında konuşmak bile maharet sayılırdı.

Babaannesine yeniden döndü. "Adamlarının sağlığı için karışma, Xanê Hanım." Uyarısının ardından merdivenleri şaşkınlıkla inen annesine odaklandı. Asıl mahareti şimdi sergileyecekti. "Size gelen hediyeyi bana verin, Kadriye Hanım."

"Çık git bu evden!" Titrek çenesinden dökülen ilk cümle bu olmamalıydı. Hayal kırıklığının ardında nasıl bir keder var, görebiliyordu. Zeyno ona bir kere daha uzanırsa yine itilir miydi? Evden çıkmasını bağıran insanların içinde bir kez daha reddedilmeyi göze alamadı.

"Size gönderilen hediyeyi bana verin ki Kadıoğlu konağını bu hediyeyle beraber ateşe vereyim."

Sonra da Diljîn'i o ateşin içine atıp canlı canlı yakacaktı.

"Onu çıkarın bu evden!" İkinci emir annesinden yükseldi. "Bir daha konağın etrafında bile görülmesine izin vermeyin!"

Aldıkları emir üzerine arkasında bekleyen adamların elleri dirseklerini aynı anda sarmaladı. Zeyno, Emir'in uyarısı üzerine adamların bocalayarak gerilediklerini fark etti.

"Kadriye yenge sakin ol."

Nefretle bakmayan tek insan hâlâ Emir'di ve araya girerek kendince tansiyonu düşürmeye çalışıyordu. Zeyno'nun her vukuatında Ferman yoksa arkasını kollayan ikinci isimdi Emir. Ortalığı karıştırmasında gizli bir el uzatırdı. Şimdi o adam ne kadar yargılayıcı bakarsa baksın, eskisi gibi korumaktan da vazgeçemiyordu. Hassas kalbinin emrindeydi ve bu adam tüm acıların içinde üstün gelen tek güzellikti.

"Ne için istiyorsun o tabloyu? Bizimle daha çok dalga geçmek için mi?"

Avludan bağıran Pınar dikkatini dağıttı. Tablo? Gönderilen manidar hediye bir tablo muydu? Annesini bir tabloyla mı dalgaya almışlardı? Ela'yı döven biri için fazla nefretçi yaklaşıyordu. Kılıçhanları görmeyeli huyları epey değişmişti.

"O tablo neredeyse hemen verin de gideyim. Bu işkenceyi ikimiz için bitirelim."

Yanıtı uluorta olsa da sözleri annesi ve suskunluğunu bozmayan babasınaydı. Sahi Nezir Kılıçhan niçin konuşmuyordu? Niçin iyi kötü bir yorumda bulunmuyor, Emir'i bir bakışıyla susturarak annesinin kızını evden kovmasına göz yumuyordu?

Zeyno babasının nazik tınısıyla üzerine titrercesine konuşmasını ne çok severdi, yüzüne her baktığında sevginin kıpırdattığı dudaklarını, benim güzel kızım demesini her şeyden en üstün tutacak kadar çok severdi. Suskunluğuyla mı cezalandırıyordu? Bu çok daha acısıydı.

Hangi arada aşağıya indiğini göremediği babaannesini karşısında bulunca afalladı. Onu afallatan yüzüne nüfuz eden iğrenir ifadesiydi. "Sen böyle utanmaz mıydın? Sen böyle kendini bilmez hadsizin teki miydin?" sorusuyla ifadesini tetikledi. Bastonun ucuyla Zeyno'yu geriye doğru iterken de iğrenen ifadesine acımasızlığı eşlik etti. "Çık git bu evden! Yoksa babanın gözü önünde canını alırım."

Zeyno adım atmak isteyen ama o adımı atamayan babasını gördü. Bunu her şeyden üstün tutabilir miydi? Gururuna yenik düşmesine razı geldi, keşke daha fazlasını yapsaydı, keşke sadece kızım git buradan deseydi. Kızım kelamını duysa bir kere ardına bakmadan onu zorlamamak için giderdi.

"Yadê... Dışarıda beni tehdit eden bir düzine adam var. Senin canımı alacak olman mı beni korkutacak? Şimdi bana o tabloyu..." Cümlesi bitmeden önüne istediği tablo fırlatıldı, Zeyno kendini korumak için refleksle bir adım geriledi. Şimdi çift kanatlı kapının eşiğindeydi, biri daha tepki verse geri düşecek ve Kılıçhan konağının toprağından sürgün edilecekti.

Kimin önüne fırlattığını görmek için kafasını tabloda yukarı kaldırdı, ne olduğunu anlamadan omzundan atik bir kuvvetle itildi. Dengesini koruyamayan kadın için düşmek kaçınılmazdı. Kalçasının üzerine düştüğünde, sırtı kapının demirden doğramasına çarparak zedelenmesin diye bileklerinden destek aldı. Lakin düşme anında unuttuğu yaralı bileği ağırlığının etkisiyle müthiş bir acıyla titredi, Rozerin Zeyno can havliyle çığlığı bastı.

"Defol git evimden!"

Yaralı bileğinin taşıdığı tüm yük dirseğindeydi şimdi. Acı onu ele geçirdiğinden önünü göremiyor, Hejar'ın hırıltılarını belli belirsiz duyuyordu. Aynı tabaktan yediği insan, düşmanına yapmayacağı merhametsizliği kendi canından birine yapıyordu. Kimseye bakamadı, kimsenin elinden tutmamak için yerinden kıpırdamadıklarını görmeye dayanamadı.

Biri dışında... Hejar'ın yüzüne yumruğu geçirerek onu etkisiz hâle getiren Emir'i. Geri tepilen Hejar'ın yüzüne bağırarak görmezden geldiği gerçeği hatırlatma anını nefesini tutarak izledi.

"Ne yapıyorsun oğlum sen? Zeyno lan o!"

"Siktir lan!" karşılığını nefretle bağıran Hejar, yüzüne bakmadan onu işaretledi. "Bizi düşürdüğü hâle bak, utanmadan buraya geliyor. Onu öldürmediğime dua etsin."

"Sen kimi öldürüyorsun lan?" Hejar'ı bir kez daha göğsünden iterek

uzaklaştırdı Emir. "Bir daha ona dokunur, adını kötü bir lafla anarsan seni doğduğuna pişman ederim, şerefsiz!"

Kuzenler arasında çatışmaya sebep olduğunu görünce kafasını acıyla indirerek öne eğdi. Mutlak gerçek yadsınamaz derecede ortada ve çığlık çığlığa bağırıyor: *Bir cenini yıktın!*

Rozerin Zeyno gelmenin, tabloyu istemenin iğrenç bir fikir olduğuna karar vererek ayaklandı. Yıktığı Kılıçhan ailesinin öfkesini bir kez daha haklı bulacağını kestirememiş, yere düştüğünde ona koşmak isteyen annesi ve babasının kendilerini zapt etmesini sessizce kabul etmişti.

Yüksekova, Rozerin Zeyno'nun bir daha ayak basamayacağı hudutlarını boylu boyunca aşan yasak topraktı artık.

Çamura bulanan tabloyu sağlam eliyle kapıp dirseği ve göğsü arasında sıkıca tuttu, yüreğindeki ağırlıkla ölçülemezdi ama zarar gören bedeni için yine de fazlaydı. Hiç kimseye bakmadan, "Diljîn adına özür dilerim, Kadriye Hanım," dedi ve Kılıçhan sınırlarından tamamıyla ayrılmak üzere eşiği geçti.

Yalnızlığını örtbas eden adamın koşar adımlarla yaklaştığını görünce durakladı. Yanaklarına sızan yaşı silemedi, nefes nefese yanında biten Azer Özdağ'ın varlığına tutunarak ayakta durdu. Yalnızım dediği her an biri omuzlarına dokunarak düşüncelerini kırmıştı.

Kaygısını saklamadan, "Rozerin iyi misin?" sorusunu çabucak sordu, nefes almak için bakışlarını arkasında kalan Kılıçhan ailesine çevirdi. Kaygı büyüyerek dehşete dönüştü. "Bir şey oldu mu?"

Bileğindeki şişkin ağrıyı, kalbindeki kesikleri saymazsa hayır, sadece bir şey olmamıştı; umutsuz umudu yeniden kırılmış, kazanma ümidiyle tutuştuğu ailesini bir daha göremeyeceği kararını bu bahçede vermişti, bu sebepten bir şey değil, birçok şey olmuştu.

"Sadece gideceğiz..." diye mırıldandı tabloya daha sıkı sarılırken. Kapıdan çıkmadan evvel menedildiği Kılıçhan ailesine doğru usulca döndü. "Herkes şahidimiz olsun," deyip kendi fermanını duyurdu: "Öldüğümde tek bir gözyaşı dökerseniz, Kadriye Hanım hakkım size helal değildir!" Kararlılıkla bildirdiği ferman yalnız annesini değil, babasını da baz alıyordu. Sessizliğiyle canına okuyan babasına döndü. "Cenazeme gelmek haram olsun size!"

Yüz ifadeleri acıya bürünen ailesini arkasında bırakarak Kılıçhan konağından ayrıldı. Bir düzine araba dizilmiş bekliyordu. Kederli ifadesiyle korumaların arasından bakan Rahel'e silik tebessümünü sundu. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama Rahel suçluluk hissi taşıyormuş gibi sezdi.

Onu gönderdiğinden bu yana hiç görünmeyen Savcı Mahir hangi cehennemdeydi? Plan seyrinden çıkarak tehlikeli sulara aksa da Zeyno'yu aşan ak-

aklıklar için pişmanlık duymanın vakti geçmişti. Tabloyla beraber arka kol-
ığa geçti, net görebilmek için iki koltuğun arasına bıraktı. Kafasını koltuk
başlığına yaslarken tabloyu incelemesine aldı. Yağlı boyayla yapılmış resim,
kederi kambur sırtında taşıyan kadından ibaret değildi, her fırça darbesinin
acıyla tuvale vurulduğu aşikârdı. Birinin yardım çığlığını duyuyordu Zeyno.
Sanki o kadının çığlığını benimsemiş de kendi sesini vermeyi göze alıyordu.

"Önce hastaneye gitmemiz gerek."

Bileğini göğsüne yaslayıp nazikçe sararken Azer'in sesini duydu. Bitkin hâlde göğsünde titreyen nefesini dışa üfledi. "Mahir nerede?"

"Seni bekliyor."

Anladım dercesine başını salladı Zeyno.

"Canını çok yaktılar mı?"

Azer Özdağ her zaman acımasız bir adam olmuyordu tabii. Kudret'i nasıl yola getirdiğini merak etme gafletine düştü Zeyno. İtaat edecek miydi? Kellesini Azer'in eline verecek miydi? Sorusuna gelince... Boğazında nabız gibi atan yumruyu dikkatlice yutkundu. Zor bir soru değildi ama cevaplamak da kolay olmadı. "Bu tabloyla annemin canını yaktıkları kadar değil... Annemin acısını oyuncak etmişler ellerinde, gelen geçen ona vuruyor..."

Kimsesiz yanları ağrıdı, moraran bileğinden daha kuvvetliydi bu acı...

"Ama bitti artık," dedi, sesi bitişi kabullenmenin cılız acısını taşıyordu. "Benim için de onlar bitti. Kılıçhan ailesini bitirmek zorundayım." Kendini ikna etme yönteminin cümlelerle sınırlı kalmayacağını ancak büyük vurgunla gerçekleştirebileceğini biliyor, mağrur endişesini saklıyordu.

Düşüncelerini bölen telefon sesinin arkasını Azer'in gergin sesi takip etti. "Ferman arıyor."

"Ne derse kabul ederim," dedi Zeyno, kambur sırtında taşıdığı acının ağırlığını yüzüne vuran tablodan gözünü ayıramıyordu. Azer'in ağabeyiyle telefon üzerinden olanları üstünkörü anlatmasını gözlerini kapatarak dinledi. Sağlam kapışmalarından kimin daha az hasarla kurtulacağını bilmiyor, onu yıkan ailesinden sonra hasar almadan Ferman'ın yanından geçmeyi diliyordu.

"Önce hastaneye gideceğiz."

"Hayır, önce Ferman ağayla davamı bitireceğim."

Bitmeye yakın olduklarını Azer de idrak etmişti. Bugünden sonra bir araya gelmelerini sağlayan ne varsa Ferman ve Rozerin'i yıpratmadan yakalarından düşmeyecekti. Ferman'ın verdiği konuma doğru rotasını oluştururken Mahir'i bilgilendirdi. Cesur'un çoktan yola çıktığı haberi peşi sıra gelmişti. Sessiz yolculuk bir saat kadar sürmüş, arabayı boş bir araziye çekmişti. Kurak toprak kar yığını ve lastik izleriyle doluydu.

Zeyno ve Azer karlı yoldan gözlerini ayırdıklarında dikiz aynasında denk düşerek bir müddet bakıştılar. Arabasının önünde volta atarak kopacak kıyameti önden haber veren Ferman Kılıçhan dikkatlerini dağıtsa da ona bakmadılar.

"Sakın arabadan inme. Birbirimizi öldürecek raddeye gelsek bile gelme, Azer."

"Kendimi tutacağımı sanmıyorum. İkiniz de olanları hak etmiyorsunuz."

"En azından ikimizin sonu için... İnersen seni de kırarım ve giderim," dedi apaçık, tehdit değildi, yapacağının garantisini veriyordu. Tabloya son kez baktı, Kadriye Kılıçhan'ın parçalanmış göğsüne nakış nakış işlenen aşağılama hissini üzerine kabul etti ve hesaplaşmak üzere arabadan indi.

Görmesin diye bileğini Ferman'dan saklamak için elbisesinin kollarını avucuna kadar çekiştirdi. Lastik izlerinin üzerine bastıkça hışırtılar celallenen adamın homurtularıyla beraber giderek kayboluyordu.

Rozerin Zeyno hasarsız atlatamayacağını çok geç anladı.

"Sen ne yapıyorsun lan?" Hançeresinden yükselen kükreyişle ona doğru seri adımlarla yaklaştı. Mavi gözleri hiç bu kadar öfkeli bakmamıştı. "Sen ne hakla oraya gidiyorsun?" Tükürükler saçan sorgu, Rozerin Zeyno için mücadeleci ruhunu sömürmekle eşdeğer düzeydeydi. Ferman Kılıçhan'ın affetme arzusu bugün itibariyle tükenmişti.

İşaret parmağını kız kardeşinin şakağına sertçe vurdu. "Burası ne zaman akıllanacak? Seni istemediklerini..."

Şakağında hissettiği sızı kaşlarını yıkmasına neden olsa da Zeyno ağabeyinin kırıcı cümlesini sakin edasıyla keserek engelledi. "Gördüm..." diye kabul etti. "Çok net anladım. Hejar bir bez parçası gibi beni yere atarken ne annen ne baban bir şey yapmadı..." dedi başını anladığını belirtircesine sallarken. "Öldüğümü bu sefer net anladım."

Mavi hareleri konuştuğu kadının Rozerin Zeyno olduğundan şüphe duyar gibi yüzünde gezindi. Duraksız gezinti bir sonraki kırıcı sözleri de beraberinde getirdi. "Sen zaten ölüsün lan!" diye bastırdı sözlerini.

İlk hasarın bu olduğunu düşünebilirsiniz ama Ferman Kılıçhan'ın gözlerindeki öfkeye maruz kaldığı an Rozerin Zeyno hasarın en çetinini almıştı. Bundan sonrakiler yıkmaz sanırdı ta ki ağabeyi ölü olduğunu yüzüne vuranа kadar...

"Ölü bir insan ne demeye oraya gidiyor? Kim sana bu hakkı verdi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, "Kimsenin bana hak tanımasına gerek yok, Ferman ağa," yanıtıyla palazlanan öfkeye çomak soktu. "Annenize ait olmayan bir eşya vardı, gittim aldım."

Kırıldığını saklamak, sapasağlam bir duruş sergilemek için ömründen

vermek Rozerin Zeyno için kolay değildi. Başkası olsa muhtemelen şimdiye bir uçurumdan atlıyor olurdu ama Zeyno... Yıkılmamak için bariz savaşıyordu.

Ferman'ın katı ifadesi gayrimakul bir açıklama yapmışçasına yumuşadı. Zeyno yaptığının kabul edilmeyeceğini pekâlâ biliyordu ama mahzun yüzünden hayal kırıklığını bir kez daha ağırlayarak inciteceğini bilmiyordu. "Sen nasıl bir insansın?" dedi acıyla kıvranarak. "Sen nasıl bir insansın?" Ham öfkesi yeniden zuhur ettiğinde Ferman Kılıçhan'ın vücudu alev almış gibi tutuştu. "Sen nasıl onların karşısına çıkabiliyorsun lan? Senin yüzünden benim babam felç geçirdi... Senin o boktan aşkın yüzünden benim ailem dağıldı..." Ellerini başının arasına aldığında şaşkınlıkla soludu. "Sen ne hakla benim evime geliyorsun!"

Ailesini üzmekten korkmuyor izlenimi veren konuşmaları duymaya tahammül edemedi. Nasıl böyle iğrenç bir suçlamayla töhmet altında bırakabiliyordu? "Kaç gece o karanlıkta uyanık kaldım," diye geveledi ağzında, öfkeyle hayret arasında bocalamaktan net konuşamadı. "Kaç gece o karanlığın sonsuz olmasını istedim... Duyuyor musun beni, Ferman? Anlıyor musun?"

Ferman Kılıçhan ne dinledi ne de anlamayı denedi. "Çok rahat bir şekilde almam gereken vardı diyorsun. Hangi yüzle onların karşısına çıkabildin? Hangi yüzle lan?"

Keskin bağırışları şiddetlenerek Rozerin Zeyno'nun mücadele etme ruhunu öldürdü. Gözyaşının yıkadığı kederle kaplı yüzü, ağabeyinden gelen darbelere maruz kalarak çöküyordu.

"Utan lan..." Direncini yitirmiş gibi elleri iki yanına düştü. "Gözyaşlarından utan!"

"Ben gözyaşlarımdan utanmıyorum, Ferman..." diye sürdürdü, derdini hükümsüz kılan ağabeyine nazaran anlattı. "Haksız yere gözyaşı dökmekten korkuyorum."

Dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıpırdandı. Çehresinde hayal kırıklığı ve ihanete uğramış ifadesi birbiriyle yarışıyordu. Söyleyeceklerinin Zeyno'yu yıkacağını bilerek susmadı. Sustukça kardeşi hatalar üstüne hatalar yapıyordu. "Aileme yaptığın ihanet hak mıydı? Bize yaşattıkların hak mıydı?"

"Keyfimden yapmışım gibi konuşma," diye yalvardı. "Ben çok mu mutluyum?"

"Yemeseydin o boku!"

"Yedim gitti o boku!" diye haykırdı ansızın. Sakin kalmaya çalıştıkça çevresindeki herkes hassasiyetinden yararlanarak acımaksızın kırıyordu. Rozerin Zeyno'nun insani duyguları nasıl bu denli göz ardı edilebilirdi? Koskoca aşiretlere ve güçlere karşı tek bedende tek yürekle savaşıyordu Zeyno. Onu

Ferman veya Cesur korusa ne olur, gelen geçenin ithamı, suçlaması, şiddeti bitmiyordu. Kimse onun delirdiğini göremiyor muydu?

"Bir hata yaptım, o boku yedim, tamam mı? Kalbinizdeki nefreti dindirecekse eğer o bokta boğuluyorum. Sizden daha çok yanıyorum. Her gün ölmek için bir bahane arıyorum. Bazen... Bazen Kudret'in ayağına kendim gitmek istiyorum... Sonra sizi düşünüp vazgeçiyorum..." bağırışı her kelimenin sonunda cılız tınılara dönüştü. Şimdi sesi karın hışırtısında kayboluyordu. "Keşke gücüm olsa da içinizdeki acıyı söküp alsam... Böyle olacağını bilmiyordum... Sizi köpek gibi özlemek elimde değil..." Durup derin bir nefes aldı. Biriktirdiklerini gözyaşıyla kusmak kolay olmuyordu Zeyno için. Hele teslim olduğu adamın onu göz göre göre kıracağını bildikten sonra.

Belki merhametinin ucuna tutunur umuduyla duygularını son kez dillendirdi. "Sana olan sevgimi defalarca gömmeye çalıştım ama olmuyor, yapamıyorum... Sensiz olmuyor... Sen hayatımda olmayınca olmuyor..." Tekerleme gibi ikilettiği cümlelerin sonunda cılızlığını yitirdi Zeyno. Anlamamakta ısrar eden adamın yüzüne çıldırasıya haykırdı. "Olmuyor, yapamıyorum! Olmuyor, olmuyor! Anla artık olmuyor!"

"İstemiyorum!" diye kestirip attı. "Seni hayatımda istemiyorum!"

"Umurumda değil. Ben hâlâ sana sarılmak için bir yol arıyorum, beni affetmen için elimden geleni yapıyorum. Sen istediğin kadar öldürdük de ben seni öldürmediğim sürece bitmez."

Mavi hareleri Zeyno'nun inadı karşısında küçüldü. Kaşları kirpiklerinin arasına karışana dek çattı. "Ulan senin keyfine göre mi yaşayacağız? Sen ne istersen ağzının içine mi bakacağız? Seni affetmiyoruz, sen bir kere öldün, tamam mı? Onlar için de bizim için de öldün. Oradan geçen herhangi bir insanın kızı bile değilsin. Sen..." dediğinde sol şakağına iki kere vurdu. "Sen kimsesizsin artık!"

Kazanmak için çabasının boşa olduğunu kimsesizliğini yüzüne vuran Ferman Kılıçhan sayesinde net anladı. Şakağına vurarak canını yakan adamı var gücüyle itti. "Ne diye beni koruyorsun?" Gerileyen adamın üzerine yürümeye devam etti Zeyno, şişen bileğinin güçsüzlüğünü hissedemeyecek kadar zorlukla boğuşuyordu. "Ne diye her yerde karşıma çıkıyorsun, ha? Madem öldüm, kanlı kıyafetim elinize geçince neden kıyameti kopartıyorsunuz? Sevinsenize! Kalkıp zılgıtlarınızla ortalığı şenlendirip namusumuz temizlendi desenize!"

Ferman Kılıçhan köpürdü. "Kes kesini!"

"Hadi, açıkla diyorum sana... Hadi!" diye bağırdı. "Niye beni koruyorsun? Senin için öldüysem niye etrafımda pervanesin?"

"Aptallık işte, akıllanırsın sanıyoruz."

Küften bahanelerle Zeyno'yu geçiştiremezdi. "Yapma o aptallığı!" diye direnti Zeyno, kalbini kırmayı alışkanlık hâline getiren ağabeyini söylemekten hep kaçındığı sözlerle uzaklaştırdı. "Bir daha beni koruma! Sakın bir daha karşıma çıkma!"

"Bir daha seni korursam namerdim!" dediğinde Zeyno'ya doğru gitti. Tam dibinde durduğunda yüzüne bağırdı. "Sen benim için bu saatten sonra zaten öldün. Senden nefret ediyorum! Kardeşim olduğun güne lanet olsun!"

Öfkesi tuzla buz oldu kadının, yüzüne püskürtülen nefretin etkisiyle sersemledi. Eskiden mavi hareleri gökyüzünü andırır, Zeyno onlara bakınca kaybolacağını düşünürdü. Az önce o gözlerin nefretle nasıl titrediğine şahit olmuştu.

Arka planda koruduğu kardeşini laneti ilan ediyordu. Kaldı ki nefretinin bariz gücüne karşı duramayacak kadar geri püskürtüldü. Yaşlarla buğulanan gözlerini Ferman'dan uzaklaştırdı, karla kaplı arazinin enginliğinde ağır ağır gezdirdi. Sersemliğin etkisiyle araziyi inceledi, ne aradığını bilmiyordu. Sadece nefretin yoğun hissinden kaçtığını biliyordu. Kaçamayınca Ferman Kılıçhan'a yeniden yoğunlaştı.

"Bu nefret gerçekti," dedi, tespitinin doğruluğuna inanarak. "Hakkım olanı verdiğine inanıyorsun ama seni gözümde fazla büyütmüşüm..."

Ferman'ın karşılık vermesine müsaade etmedi. Bunca zamandır onları kazanmak için ısrar eden her yanını öldürerek onlar gibi her şeyi bitirdi.

"Bir daha karşıma çıkarsan, bir daha beni korursan seni ben öldürürüm!"

"Sonum olacaksın zaten o belli."

"Görelim bakalım, Ferman ağa kim kimin sonu oluyor!" dediğinde belindeki silahı kapıp namluyu semaya doğru kaldırdı. Ne yapacağını ikisi de çok iyi biliyordu. Ağabey ve kız kardeş gözlerini birbirinden ayırmadan, ayrılığın fermanını üç el ateş ederek duyurdu. Zeyno ölümünü kabullenen ailesini gerisinde bırakmaya karar vermişti ve bunu ilk ve son kez dile getirdi.

"Bu da sizin için sıktığım kurşunlardı. Şimdi de ben sizin cenaze namazınızı kılacağım."

Emniyet kilidini kapattığı silahı arabanın üzerine attığı gibi sırtını ağabeyine döndü. Sırtını ona hep dönen Ferman olurdu, Zeyno'ya arkasından uzun uzun baktırır, bir gün iyileşecekleri umudunu ne olursa olsun diri tutan kız kardeşinin kalbini kırardı. Her şeyin tersyüz olduğu topraklarında buraya ait olmadığını ilan ederek gidiyordu.

Düşmedi. Başını dik tutarak arkasında bıraktığı adama kararından dönmeyeceği izlenimi verdi; zaten o da bunu istemiyor muydu? Varmak istediği yer arabasında kalmasını istediği Azer'di ama ona doğru koşan kocasını gördüğünde şaşırarak yönünü ona çevirdi.

Annesi dâhil herkesi, sınır tanınmayacak kadar tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen karşısına alan Cesur Kadıoğlu... Heybetiyle güç veren adamın yüzündeki korkuyu görünce seyrek adımları otomatikman hızlandı. Tedirginliğini uzaktan hissetmişti, biraz sonra ona sarılarak ikisini de yatıştıracaktı.

"Aklımı aldın..." sitemiyle acısını katlayan adama sıkıca sarıldı. "Bunu bana yapmaya hakkın yok, aklımı aldın..."

"İyiyim..." diye yalan söyledi yarım ağızla. "İyiyim..."

"Beni öldürdün, Ruze... Gelene kadar öldüm."

"İyiyim sadece gitmek istiyorum..." dedi geri çekildiğinde. Korkuyu hafifleten sarılması güzeldi ama gitmesi için kısa sürmeliydi. Zeyno'yu sarmalayan kollara daha güvenli ve huzurlu bir yerde yeniden kavuşmak istiyordu.

"Herkesle işim bitti, Cesur!"

Tedirginliği çehresinde sarsıldı. Ela harelerinin kararlılığı karşısında nasıl karardığını yakından daha net görüyordu Zeyno.

Parmaklarını parmaklarının arasına geçirerek zırhladı. Ağabeyinden kilometrelerce uzaklaştıracak arabaya doğru yol aldı. Huzurlu değildi ama kimsesiz olduğunu söyleyen ağabeyine nazaran çok daha kalabalık ve güçlüydü.

Bindiği arabanın ön camından önündeki kasvetli görüntüyü izledi. Ferman Kılıçhan çöküк omuzlarıyla bir menzil uzağında dikiliyordu. Ona gitmekte olan Azer'i gördüğünden emin değildi. Rozerin Zeyno bakışlarını gerisinde bıraktığı adamdan ayırmadan kocasına seslendi.

"Şahidim önce Allah sonra da sensin. Bundan sonra Ferman Kılıçhan benim için yok!"

"Eve gitmen yanlıştı."

"Diljîn'in anneme tablo göndermesi kadar yanlış değil."

Susmanın daha sağlıklı olduğu, ikisi bu kadar yıpranmışken hatayı eleştirmenin zararlı olduğu tehlikeli anda Cesur Kadıoğlu'nun yapması gereken tek şey bir daha karşılık vermemekti.

Van'a dönmeden önce Cesur Kadıoğlu'nun isteği üzerine bir eve götürüldü Zeyno. Mahir'in sonra aralarına katılacağını öğrendiğinde kalacağı odada yalnız olmak istediğini belirterek Cesur'u arkasında bıraktı.

Yıkıntılarından arındığında şahidinin yalnız yalvaracağı Yaradan'ın olmasını istiyordu. Sırtındaki kaban yere düşerken banyoya girdi. Gözüne direkt lavabo altındaki çekmeceler takıldı. Çekmeceleri karıştırdı, ilk yardım kutularının içinde ağrı kesici buldu, beklemeden iki tanesini ağzına attı, musluğu açarak avucunun içine su doldurdu ve birkaç yudumda ilaçla beraber içti. Ağrı kesicilerin işe yarayacağından şüpheliydi fakat onu şimdilik götürürdü.

Elbisesinden ve iç çamaşırlarından kurtulduğunda içler acısı hâlde yar-

dim çığlıkları atan bileğinin onu bir saat daha götüremeyecek kadar şiştiğini görünce küfretti. Hejar'ın öfkesinin ne denli büyük olduğunun kanıtıydı.

Kendini suyun altına bıraktı. Ağlamamak için dişlerini sıkarken tek eliyle saçlarını yıkamaya çalıştı. Kısa bir duş aldıktan sonra temiz bornoza sarınarak odaya koşar adımlarla girdi. Ev sahibini bilmiyor, temiz kıyafetler bulma umuduyla dolapları karıştırıyordu.

Etiketli iç çamaşırı bulunca şükrederek kaptı, akabinde beyaz bir elbise buldu. Ev pek sıcak değildi, bu mevsimlik elbise yüzünden zatürre olma ihtimali de vardı ama Zeyno başka bir yol bulurdu.

Bulduklarını üzerine geçirdikten sonra banyoya tekrar girdi. Islak saçlarını tokayla tutturup abdestini aldı, odaya geri döndüğünde karıştırdığı dolapların dışında bir de eski bir sandık buldu. Sandığın içi küçük hurçlar, birkaç bebek kıyafeti ve seccadeyle doluydu. Seccadeyi ve başörtüsünü, yün çoraplarla beraber alıp sandığın kapağını indirdi. Bugün yaşadığı şansızlıklardan sonra istediklerinin el altında bulunmasını nimet saydı Zeyno. Demek ki o namazı kılması gerekiyordu.

Seccadeyi sermek normalde saniyelerini alırdı ancak bir elle serip düzeltene kadar bir dakikası geçti. Başörtüsünü yarım yamalak başına örttü, çorabıyla beraber yüzü ve elleri dışında açık hiçbir yeri kalmayana kadar örtündü.

Kılmak istediği namaz için seccadeye geçtiğinde burnunun ucu sızlıyordu, duygularını gömmek için yapacaklarının ne denli zor olduğunu kabul ettiğinden olsa gerek ağabeyine sunduğu kararlı duruş bozulmak üzereydi.

Sağ elini sol yanına yasladı, niyetini dile getirdi ve bir rekât namazı göz açıp kapayıncaya dek kıldı. Sol yanına selam verdikten sonra şeffaf boncuktan yapılma tespihi eline aldı. Görüşü buğulanınca gözünü yumdu, bükük boynu ağırlığını sağ yanına verdi. Bugün istediği omuzların hepsi onu itmişti. Aile kavramını öğretenlerin, öğrettikleri gibi davranmadığı sonsuz günü geçirmiş, kendini hiç bilmediği evde onların cenaze namazını kılarken bulmuştu.

Göğsünde tıkanan soluğu hissettiği acının altında kalmış gibi nefes aldırmadı. Rozerin Zeyno zikrini çekti. Her bir zikir çekişinde acısı daha çok katlanırken nefes almak dahi zor geldi. Bugün nefes aldığını dahi bilmiyordu. Bugün ölmeyi hak eden bozguncular gibi hissediyordu. Bugün kendini hiç ve kimsesiz hissediyordu.

Bunca acıya nasıl göğüs gerdin, Ruze...

Belki de çığlık çığlığa ağlamalıydı. Doğduğundan bu yana onunla beraber büyüyüp gelişen sevgisini darbeleriyle kırmalıydı. Sağlam elini kaldırdı. Gerdanına yavaşça vurdu. Bir zikir bir vuruşu getirdi; bir zikir bir acıyı dindirdi. Her vuruşunda acılarını yok ettiğine inandı. Vuruşları sertleşerek

ritmik bir hâl aldı. Gerdanından yükselen gürr gürr sesleri bir zamanlar ruşuna davetti. Gözyaşları durmaksızın akarken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Ellerini semaya doğru kaldırdı. "Allah'ım... Onları unutmak... Unutmak..." diye yalvardı ama eylemin devamını getiremedi. Gözlerini sıkıca kapatıp içinden dua etti. *'Allah'ım bana güç ver. Dilime kuvvet kalbime feraklık ver.'*

Yumduğu gözlerini tekrar açıp dua etmeye devam etti. "Allah'ım onları unutmam için..." diye zorladı kendini, yapamayacağı eylemin gözlerini de devam ettiremedi, hıçkırıklar duasını basturıyordu.

Onları nasıl unutabilirdi? El bebek gül bebek büyüten Nezir ağayı, sarıp sarmalayan Kadriye Hanım'ı nasıl unuturdu? Canı gibi seven Ferman'ı nasıl unuturdu? Alnı acıyla seccadeye düşerken sessizce fısıldadı.

"Allah'ım ben onları çok özledim..." Burnunu çekti, hıçkırıklar boğazını düğümleyen birer ilmek oldu, yine de yılmadı. Biriken her acıyı vurduğu gerdanından indirdi. "Yalvarırım beni affetsinler... Yalvarırım beni affetsinler," derken elini sol yanına yasladı. "Allah'ım şu aciz kulun sesini duy... Ya beni affetsinler ya da canımı hemen şimdi al... Yalvarırım sesimi duy... Yalvarırım bu acımı dindir..."

"Rozerin! Rozerin!"

Vardığı secdeden kaldıran kocasını görmüyor, geçirdiği krizin etkisinden çıkamıyordu. "Sana yalvarıyorum, Allah'ım... Beni annesiz babasız bırakma..." diye haykırdı. Yalvarışı şimdilerde feryada dönüştü. "Beni... Fermansız bırakma... Beni kimsesiz bırakma..."

"Rozerin kendine gel!"

Bağırışına eşlik eden güçlü sese döndü. Sıcacık kolları hissettiğinde teslim oldu Zeyno. Ela harelerindeki acıyı yaşlı gözleriyle izledi, gerdanına vura vura acının kaynağını gösterdi. "Her şey burada... Her şey burada, Cesur... Beni tüketiyor..."

"Yapma, Ruze yapma..." Kolunu tutup kızarttığı gerdanına vurmasını engelledi.

Zeyno kolunu kurtardı. Kaynağı vurdukça acının çıkacağına inandı. Kimsenin sökmeye yetemediği kuvvetteki sevgiyi kendine zarar vererek sonlandırmayı umut etti.

"Seni affedecekler... Ferman sensiz duramıyor, sensiz yapamıyor..." dedi çabucak. "Beni aradı, iyi olup olmadığını deli gibi merak ediyor."

Zeyno yaptıklarından sonra aramasından ne anlam çıkarmalıydı? Bir sonraki görüşmelerinde kırmak için kendine pay mı çıkarıyordu?

"Ferman seni çok seviyor."

İstihzayla güldü Zeyno. "Sevmiyor," diye diklenirken gülüşü dile getirdi-

çekmenin kırıcı etkisiyle soldu. "Sevmiyor, beni sevmiyor... Seven bu kadar yapar... Canımı çıkartıyor, Cesur..." Elini kaldırıp Cesur'a gösterdi. "Kalbimi avucunun içine alıp sıkıyor... Böyle gözümün içine baka baka sıkıp canımı çıkartıyor."

Cesur uzanıp elini tuttu. Soğuk avucunda şefkati hissetti.

"O da en az senin kadar acı çekiyor, Ruze."

"Çekmeyelim acı..." dedi çenesi titrerken. "Bitirsinler, ben köpek gibi pişmanım. Köpek gibi pişmanım, Cesur..."

"Halledeceğim... İkiniz için..."

Cesur ikisinin arasına dâhil olup Ferman'ın söylediğin son sözleri yok saymında mi sayacaktı? Cesur aralarına karışıp bir zarar daha mı görecekti? Zeyno onun göreceği her zarar için acı çekerken mi? "Affetmeyeceğim onu... Sana lanet etti... Affetmeyeceğim onu, gelmesin... Beni korursa onu öldürürüm... Hiçbirini istemiyorum..."

Cesur söylemleri arasındaki tutarsızlığa istemsizce gülümsedi. "Şimdi gelse affedersin, Ruze," dedi, kollarından tutup sarılmak için kendine çektiği esnada gözleri bileğindeki morluğa ve şişliğe takıldı. Bu ne zaman olmuştu?

"Bu ne?" kükreyişi kapı arkasında bekleyen Şivan'ın içeri aniden dalmasına sebep olmuştu. Yerde iki büklüm oturan karısını kucağına çekti, acıların neva görüldüğü bir kadın hâline getirilmişti. Cesur bundan sonra Ferman bile olsa ona kaş çatan bir Allah'ın kulunu affetmeyecekti.

"Seni çok seviyorum, Cesur... Seni çok çok seviyorum..." Sağlam koluyla sarılan kadının, "Sadece seni seviyorum... Sadece sen varsın. Senin için çabalayacağım. Sadece senin için..." sözlerini dolu gözleriyle dinledi.

"Şivan çabuk doktoru ara!" derken ela hareleri kollarında küçülen kadına sabitlendi. Bütün derdini bitirmek için çabaladığı kadının aksine kimseyi hayatında istemiyordu. Bundan sonra sadece ikisi vardı. Onları anlamayan ve yıkan herkese inat sadece ikisi...

Kaybetmek üzere olduğunuz bir insanın elini bırakmayın...

Kız kardeşini kırmakla kalmayıp kendinden iten Ferman Kılıçhan'a öyle öfkeli, yaptıklarıyla söyledikleri arasındaki çelişkiden sebep öyle yorgundu ki davayı umursamadan Rozerin'i alıp götürmeyi düşünüp duruyordu.

Rozerin'in son hâlini telefonda bağıra çağıra anlattığında Ferman'ın gıkı çıkmamış, telefonu sessizce kapatmıştı. Küçük kız kardeşinin hata yapmasını bir türlü idrak edemiyordu. Sonra Hawar'ı anımsıyor, Ferman'a bir noktada hak veriyordu. Hawar çağrısıyla annesini kan dökmeye davet etmişti. Karısı ise...

Kiraladıkları evde ihtiyaçlarını karşılayan yardımcı kadının yeni pişirdiği

sıcak çorbayı içmesi için kaldığı odaya götürürken hayli gergindi Cesur ağa. Doktor bir saat öncesine kadar tekrar pansuman yapıp bileğinin son durumunu kontrol etmişti. Bir saat içinde uyanmasını, olmazsa uyandırılmasını talep etmişti.

Mahir ile Şivan son durumları misafir odasında değerlendiriyorken Cesur kadınıyla ilgilenebilirdi. Kapıyı çalmadan sessizce açtı, kafasını içeriye soktuğunda uyanık buldu. Yatakta oturmuş, cama sertçe vuran yağmur tanelerini izliyordu.

"İçeri girebilir miyim?"

İrkilen kadın güzel gözlerini onu görmek için çevirdiğinde dalgın hâline ters düşen kocaman gülümsemesiyle onayladı. "Elbette, seni çok özledim." Kapıyı ayağının ucuyla arkasından kapatırken, "İstersen kilitle..." cümlesiyle kaskatı kesildi. Şuh sesi yeni uyanmış bir kadına gülümsemesi kadar ters düşüyordu.

Hayretle ifadesini irdeledi, bakışları sesiyle âdeta bütündü. Yutkunarak ona doğru yürüdü. Deniyor muydu yoksa ciddi miydi? "Yaralı karıma dokunmam," diyebildi sonunda. Ona nefes kadar ihtiyaç duysa da önceliği bu değildi. Sonra tenini kızartana, soluk ifadesini renkten renge sokana kadar altında kıvrandıracaktı.

"Evet," derken sinsi sırıtışı soluk ifadesine yayıldı. "Bunu bildiğim için kocamı kışkırtmayı istedim."

Cesur tepsiyi sehpaya bıraktı. "İyi misin?" sorusunu ilgiyle sorarken yanına oturdu. Bunca şeyi atlatmış bir kadına sorulmayacak sualdi ancak artık iyi olduğunu bilmek istiyordu.

Sargılı bileğine gözlerini indirdiğinde Cesur yüzünü daha net inceleme fırsatı buldu, giderek zayıflıyordu. Gözünün çevresindeki mor halkalar iyi misin sorusunun hakaret boyutuna taşındığını ilan edercesine ona bakıyordu. Nasıl toparlayacaktı onu? Her şeyin birbirine karıştığı günden sonra nasıl aradığı huzuru verecekti? Kolunu havaya kaldırdığını görünce ela harelerini sargılı bileğine çevirdi.

"Daha iyiyim," yanıtıyla beraber esnemeden önce, "Saat kaç?" diye sordu.

"Saat altıya geliyor."

Cevabı hoşuna gitmemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sanırım bir günden fazladır uyuyorum."

"Evet, fazla yıprattın kendini," dedi siteminin ona ulaşmasına izin vererek. Yaralı bileğini avucunda tutarken eğilip nazikçe öpücük kondurdu. "Bu kadarı fazlaydı, gerçekten de fazlaydı, Ruze."

Rozerin omuz silkerek sitemini öteledi. "Bir gün içerisinde Hawar'ın eline düştüm, sayesinde aylardır görmediğim annenle karşılaştık. Yazılmış de-

mek ki yaşadım her şeyi..." dedi kabullenişinin verdiği ağırlığı derin nefesiyle dışarı üfledi. "Yüksekova'ya bir savcıyla gittim. Orada savcıyı oyuna getirip Ela'nın evine gittim. Ela'nın delirdiğini öğrenince kaçıp gittim ve Kudret Barbaros'a çarptım. Sonra Azer geldi. Rumi'nin biz kaçtık diye değil de ailesinden birinin kendi çıkarı için onu öldürdüğünü söyledi. Yine yetmedi, Diljin'in anneme bir tablo hediye ettiğini Kudret gibi zavallı bir kadından öğrenip aylar sonra Kılıçhan konağına gittim. Orada neredeyse herkesle kavga ettikten sonra konaktan kovuldum, ardından Ferman ağa ile karşı karşıya geldim. Birbirimizi tamamen sildikten sonra bilmediğim birinin evine gelip ailemin cenaze namazını kıldım ve sonra uzun bir uykuya daldım."

Aksamadan, dili dolanmadan savurduğu bütün katliamın sonunda, "Şimdi asıl soru," diyerek kafa karıştırıcı hamlesinde bulundu. Sersemleyen adam ne derken kendinden şüpheli görünerek karısının oklarını üzerine çekti. Sıraladıklarına dalmamak için derviş olması lazımdı.

"Ben uyuduğum süre içerisinde ölen var mı? Sonradan duyarsam bu sefer seni de hayatımdan çıkartırım."

Soru zor yerden gelmemişti. Ensesinden tuttuğu gibi kendisine çekerek dudağına sert, uyarıcı öpücüğünü kondurdu. "Gidersen senin için hükmü bizzat ben veririm!"

Rozerin Zeyno uyarısıyla savaşmadı, muhtaç olduğu omzuymuş gibi başını sağ omzuna yatırdı ve sıcak nefesi boynuna belirli ritmiklerle vururken cılız sesini duyurdu. "Gidemiyorsam zaten seni bırakmak istemediğim için. Sensiz kaybolurum, Cesur."

Cesur dudaklarını saçlarının arasına daldırıp üst üste öptü. "Şimdi yemeğini yiyeceksin, ardından bu odadan çıkacaksın. Evin içinde gezinmeni istiyorum. Yarın sabah erkenden eve gideceğiz."

"Helin..." dedi anlık tedirginliğe kapılarak. "Hafsa nerede?"

"Miran, Mardin'e götürdü. Hafsa'yı ise diğer evimize gönderdim," dedi sehpaya bıraktığı tepsiyi alıp kucağına bırakarak. "Seni bekliyor."

Tatmin olmayınca onların endişelenmeyeceği kadar güvende olduğuna ikna ederek sonunda açlıktan kazınan midesini getirdiği sıcak çorba, ekmek ve bol ekşili mevsim salatasıyla doldurdu. Kendi elleriyle yedirdiği kadının doyduğundan emin olmadığı için tekrar çorba getirmek istemiş, Rozerin katiyen karşı çıkınca zorlamamıştı. Peşinden ilaçlarını içirdi.

Yataktan çıkmasına yardım ederken, "Sana bir duş aldırmamı ister misin?" teklifinde bulundu. Bir günden fazladır uyuduğu için başındaki ağırlığı ancak yıkanırsa atabileceğine inandı.

"Dayanabilecek misin?"

"Has..." tıslamasıyla küfrünü yarımında sonlandırdı. "Yapma! Masum

bir şekilde teklif ettim," diyerek kendini savundu. Şüphelenmekten kendini alamıyordu Cesur. Gerçek manasıyla iyi miydi? Yoksa iyi numarası yapan o kadın mıydı?

Rozerin ifadesini okumuş olacak ki, "İyiyim..." diye telkin etti. Gülümsemesi yapay değil içtendi. Cesur onun her kıvrımını, kıvrımlarındaki manayı bilirdi. Ancak şimdi onu çözmekte yetersiz olduğu kanısına varıyordu.

"Gerçekten çok iyiyim, Cesur. Yanımda olmasını istediğim kişi bizzat yanımda ve bizim için elinden ne geliyorsa yapıyor." Minnetle gülümsüyordu şimdi. "Ferman ile olanlar kaçınılmazdı zaten. Bekliyordum... Ailem beni öldürmüş, aslında o gün anladım. Diljîn'in tablo olayına şaşırdım. Ve..." dediğinde nefesini yorgunlukla bıraktı. "Evet, Ela yanlış yaptı ama onu öyle görmek... Aslında tüm sebep yani, canımı acıtan ve patlamama sebep olan oydu. Yere yatıp bir çocuk gibi kendini korumaya çalıştı benden. Kahroldum hâline... Gerisi zaten yaşadığım şeylerdi."

Yine nefes almadan sıraladığı zincirleme olayların gerçekten iki gün önce yaşandığından şüpheliydi Cesur. Bu kadın bir ay içinde yaşayacağı her şeyi yirmi dört saat dolmadan yaşamış, aklını kaçırmadan bugüne çıkmıştı.

"Bence yola çıkabiliriz, ağam. Hafsa'yı görmek beni mutlu eder."

"Halletmem gereken birkaç işim var. Sözleştiğim bir adamla görüşeceğim. Mahir burada, yanında kalacak. Bir saat içinde Şivan'la halleder geliriz. İyi olduğuna emin olursam yola çıkarız, gece on iki gibi de orada oluruz."

Planları sırayla bildirse de sürpriz dehası bir kadınla evli olduğundan sorunsuz döneceklerinden şüpheliydi Cesur ama bunu onunla paylaşmadı. Hem de kalbi bu denli kırık, omuzları iyiyim ısrarına tezat çökükken.

"Güzel," diye mırıldandı kadın dudağına yumuşak öpücüğü kondururken. "Artık sadece kocamla zaman geçirmek istiyorum."

Banyoda elini yüzünü yıkamasına yardım etti, odaya geri döndüklerinde hazırlattığı kıyafetlerini giydirdi, özellikle sıcak tutacak kıyafetler istemişti Şivan'dan. Tülbendi istemeyi unutmuştu fakat Zeyno bu hâldeyken önemli değildi. Cesur saçlarını istediği gibi bağladıktan sonra odadan ayrıldılar.

Oturma odasında bekleyen Mahir ve Şivan'a katıldıklarında Zeyno'nun kendini daha iyi hissettiğini fark etti Cesur. Bir de Şivan'ın onun için yaptıklarını öğrense...

"Bence tayinini buraya iste, Mahir. Bizim davalarla fazla haşır neşirsin, tecrübe de kazandın."

Karısının gelir gelmez sataşmasına Şivan kadar şaşırdı Cesur. Kardeşinin Rozerin'i pür dikkat incelemesini, iyi olduğundan emin olmak ister gibi açık aramasını sessizce seyretti. Zeyno herkesi kaybetmişti ama Şivan hâlâ yanındaydı.

"Daha fazla kan davasıyla uğraşmak istemiyorum. Ben mıntıkamda bütün pisliğin içinde boğulsam da mutluyum," diyen Mahir ile göz göze geldi. Mavi gözlerindeki imayı alınca kaşlarını çattı. Kan davası olmadığında burası onun için memleket sayılırdı. Öyle sevilip el üstünde tutulurdu.

Bakışmalarını keserek Rozerin'e ilgisini verdi. "Uğraştığına göre oldukça iyi olmalısın, Rozerin."

"Turp gibiyim."

"Cesur onu söylemişti."

Rozerin'in kıkırtısını keyifle dinledi. Unutamadığı krizinin arkasından böylesi yalın, böylesi tatlı kıkırtılarını duymaya ihtiyacı vardı.

"Bırak beni de gerçekten burası sana yaradı."

Mahir hoşnutsuzluğunu sakınmadan, "Biz sizi İstanbul'a alalım, Rozerin Hanım," dediğinde ayağa kalktı. Yanına yaklaştığında omzuna pat diye vurdu. "Hoş, bu durumda yolunuz orası gibi görünüyor zaten."

"Canım karım nereyi isterse orada yaşarız," diyerek takıldı Cesur. Şivan'ın gözlerini devirdiğini son anda yakalayarak gülüşünü bastırdı. En az Rozerin kadar unutulmayacak destek anlarına ihtiyacı vardı Cesur'un.

"Geçmiş olsun, Rozerin."

İki gündür yaptıklarından sonra böyle mesafeli duracak, hiçbir şey yapmamış gibi Rozerin'i kendinden itecek miydi? Şivan Efendi kimin kardeşi olduğunu unutmuş olmalıydı. "Zeyno sana bir gerçeği itiraf edeyim mi?" L koltuğun kısa köşesine geçerken Zeyno'yu da çekip yanına oturttu.

Önündeki masaya su bardağını almak için uzanan Şivan'ın dehşetle ona baktığını görünce muzır çocuk gibi sırıttı, niyetini anlayan kardeşi bardağa dokunmadan yerinden fırlayıp kaçarak uzaklaşınca, Mahir ile kahkahayı bastı.

Bir Kadıoğlu asla kaçmaz, kuralını başından beri bozan tek aile ferdiydi.

Kahkahalarını genişleyen dudaklarıyla izleyen meraklı karısının sorusu gecikmeden geldi. "Neye gülüyorsunuz öyle?"

Cesur koltukta gerinerek bütün ilgisini karısına verdi. "Sen uyuduğun süre içerisinde senin başında hep Şivan bekledi," dedi, gurur çehresine azar azar yayıldı. "Bileğini hep o kontrol etti, yaranı hep o temizledi, en dikkatli o sardı, buz tedavini hep o üstlendi."

"Sen ciddi misin?"

"Hiç olmadığım kadar."

Zeyno oturduğu yerden şaşkınca gülümsedi. Soluk tenini biraz daha aydınlatan haberin, manasıyla idrak ettiğinde kahkahalar attıracağına ve bütün kötülüğün içinde yarına asılmasına dayanak olacak insanlarla beraber

olduğuna inandıracaktı. İtiraf etmeliydi ki Şivan'ın ve Rehma'nın, Rozerin'i benimsemesinden güç alıyordu.

Cesur, kardeşinin yaptıkları için mutlu olmasından keyif aldı lakin ne olduysa dudakları düz çizgi hâlini aldı. Sorgulayıcı bakışları üzerinde ağır ağır gezindi. Cesur mavi menevişlerindeki arayışı bilse gardını önden alırdı ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

"Bu sırada sen ne yapıyordun? Şivan'ın başında mı bekliyordun?"

Afallarcasına kafasını ona doğru eğdi Cesur. Tüm sorgu ve arayış bunun için miydi? "Ne yapsaydım, halay mı çekseydim?"

"Tartışırsanız ikinizi sorgusuz sualsiz nezarete tıkarım."

"Sayın savcım?"

Ne zaman gideceksiniz, sorusuyla uyarısını bastırdı Mahir. Canı atışmak isteyen karısının savcıya malzeme vermesine inanamadı. Çıkmaları gerektiğini hatırlayınca bileğindeki saate baktı. Yediye son beş dakika kalmıştı ve hâlâ evden bile çıkmamışlardı. "Of, geç kaldık," dediğinde ayağa kalktı, atıştıklarını telaşın etkisiyle unutarak uzanıp karısının alnına dudağını bastırdı. "Mahir yanında, bir sorun olursa beni hemen arayın."

Kaçan kardeşini alarak evden ayrılan Cesur ağa, planlarla bugünü doğuran ikiliyi yalnız bırakmışlardı. Mahir pencerenin önünde evden ayrılan kocasını izliyordu. Yüzündeki gergin ifade neler düşündüğü hakkında ipucu vermiyor, aksi gibi Rozerin'i telaşlandırıyordu.

"Planı mahvettim mi?"

"Hayır, tıkırında nazikçe ilerliyoruz," yanıtını verdiğinde hâlâ pencereden dışarıyı izliyor, yoğun bakışlarını yağmur havasından alamıyordu. "Kudret'e yakalanman işime yaradı ki Kudret'e haberi veren bendim."

Rozerin bozulan planın tedirginliğini unutacak kadar şiddetle sarsıldı.

"Kudret'e haberi veren bendim," diye tekrarladı Mahir, nihayet pencerenin önünden ayrıldı. Kasvetli bakışları şimdi okunmayacak kadar duygusuzdu. "Tabii haberi verenin kim olduğunu bilmiyor."

Savcının akıl ishali planlar yapmayacağını biliyordu ama arkasından iş çevirmesini de beklemiyordu Zeyno. Azer'in nasıl geldiğini sorgulamış, Kudret'i takip ettirmesine bağlamıştı. Fakat kısacık sürede arkasında olması asla mantıklı değildi. "Azer'e de haberi veren sendin o zaman?" diye tahmin yürüttü. Cevabı esasen belliydi.

"Evet, Zerda geleceği zaman haber verdim. Helikopterle anında buraya geldi."

Öyleyse karanlıkta kalan birkaç soruyu daha gün yüzüne çıkarabilirdi. "O tabloyu anneme gönderen kim?"

"Zerda Hanım gelini Diljîn adına annene gönderdi. Onu cezalandırmak için."

Zeyno bir yerde bir hatanın olduğunu biliyordu. Bildiği için de içinden Diljîn'e kızmak gelmemiş, yapmak istediği şeye de anlam verememişti. "Biliyordum eksiklik olduğunu, Diljîn'in annemle bir alakası yok. Ailelerini değiştirsem bile Diljîn bunu anneme yapacak bir kadın değil. Zerda haricinde hiçbiri değil."

Aydınlanmalarına müsaade veren Savcı Mahir, "Elbette öyle ama sen hâlâ Diljîn yapmış gibi davranacaksın," diyerek telefonu Rozerin'e uzattı. Planları sekmeden istediği gibi ilerletecekti. "Şimdi Kudret'i ara ve yarın için buluşma ayarlamasını söyle."

Zeyno baştaki planı hem Cesur hem Kadıoğlular için kabul etmemişti. Madem Zerda onun annesini küçümseyebiliyordu, Rozerin de Derhawlarla sanını yürüten kadını gömmekten mutluluk duyacaktı.

"Ben akşam yola çıkacağım, yarına bir sürü davam var. Burada kaldığın süre içerisinde sana ne anlattıysam onu yapacaksın. Merak etme, dinleme cihazı hep üstünde olacak."

Rozerin bu fikirden hoşlanmadı. "Hep mi?"

"Tabii kocanla yalnız kaldığında mümkün olduğunca kapat hatta hiç açma. Ne kavganızı ne vıcık sevdanızı dinlemeye hazır ve razı değilim..." Memnuniyetsiz ifadesini gözlerini devirerek büyüttü. "Ben de bir insanım."

Rozerin avucunun içine doğru kükürdadı. "Biz de sana malzeme vermek niyetinde değiliz."

"Oyun oynamak konusunda berbatsınız bu arada."

"Gerçekten nasıl anladın?"

"Cesur sana yiyecekmiş gibi bakıyordu." Apaçık sözleriyle utandıran Savcı Mahir lafı uzatmadan telefonu işaret etti. "Oyna bakalım, Ruze! Sana bel bağlayan bir savcıyı yanıltmamakta ne kadar iyisin!"

Savcının kışkırtıcı sözleriyle gaza gelmeye ihtiyacı yoktu. Rozerin Zeyno, Kudret dâhil herkesi kendi pisliğinde boğacaktı. Kudret'in numarasını çevirirken Mahir soluğu tekrar pencerenin önünde aldı. "Sakin ve rahat ol. Karşılaştığınız gün Kudret kiminle dans ettiğini anladı. O günkü Rozerin'i tekrar istiyorum."

Rozerin istediğini ona verecekti, hoparlöre verdiği telefondan kalın bir ses yükseldi.

"Tanıdık biri mi?"

Dudakları tiksintiyle kıpırdadı. "Özellikle beklediğin biri."

"Rozerin... Beni aramanı beklemiyordum."

"Aynı masaya oturmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Düşmanlarımla aynı masaya otururum ama canını alacağım insanlarla aynı masaya oturmam."

Küçümseyici tınısına gözlerini devirdi Zeyno. Bu kadınla aynı masaya oturma fikri plan için bile olsa mide bulandırıcıydı. Mahir devam etmesi için işaret verince, "Canım karşılığında Zerda'nın canını yakacaksın," diye parladı. Zerda'nın canını Kudret yakarsa Rozerin'in yapacaklarından daha ağır bir psikolojiyle süründüreceğinden kabul etmesini umdu.

Sessizlik Rozerin'i meraklandırdı, Savcı Mahir'i gülümsetti. Sakin havasından hiçbir şey kaybetmiyordu. Kudret'in her adımını izliyormuş gibi tepkilerini bekliyor ve ne söylerse kafasını ağır ağır sallıyordu.

"Tablo olayının perde arkasını öğrendin."

Yeni bir aydınlanma yaşadığı için tebrik etmeliydi. Şam şeytanı! "Evet, Zerda'ya gücüm yetmez ama elimden tutarsan yaparım."

"Sana neden güveneyim ki?"

"Annemin canını yakan Zerda Kadıoğlu'nu cezasız bırakacağım fikrine nasıl kapılırsın?"

"Bana gelmen beni şüpheye sokar."

"Canım karşılığında, dedim."

"Cesur'u bırakacaksın yani?"

Asla! "Annesine ihanet ettiğimi öğrense o benden önce bırakır. Bu durumda ailesinden hiçbiri beni istemez. Zaten hiçbiri istemiyor ve bunu bas bas bağırıyor da."

Şivan'ı hariç tutması gerektiğini söylemedi tabii.

"Diyorsun..." dediğinde hâlâ inanmadığını net belli edince Rozerin oturduğu yerden ayaklandı. Kafasını ezeceği Kudret'in akıl oyunlarıyla yıkacağını sanmasına müsaade verecek haberleri ardı ardına sıraladı.

"Ferman ile yollarımızı ayırdık. Kocamın yanında kalma şansım yok çünkü ailesi boşanmamız karşılığında yaşamama izin veriyor. Savcı Mahir gidiyor, Azer ise kendi çöplüğünü temizleme peşinde. Bu sefer tekim, kimseden yardım alamam. Yardım etmek istiyorsan yarın saat üçte konum atacağım yere gelirsin." Kararlı sesiyle bildirdiklerinden sonra konuşmasına fırsat tanımadan güveneceği bir açık kapı bıraktı. "Ha güvenmiyorsan önce adamlarını gönderirsin. Ya da istersen belirlediğin yerde buluşuruz."

"İhanet edersen Zerda'dan intikamını almadan ölürsün."

Dudağının bir kıyısı küçümseyici edasıyla yukarı kıvrıldı. "Sence ben Zerda Hanım'ın canını yakmadan ölmeyi göze alır mıyım?"

"Yarın saat ikide adresi at."

"Elbette, Kudret Hanım," dediğinde telefonu kapattı. Ekran kararmaya

doğru giderken Rozerin'in yüzü olacakları bilmenin zevkiyle aydınlanıyordu. Telefonu Mahir'e uzatırken ikisi de gülümsedi.

"Tamamdır," dedi kurbanı oltaya getirmenin samimi rahatlığına vararak. "Kudret birazdan Zerda'yı arar, bir taşla iki kuş vuracağını düşünüyordur."

Kudret'in yetersiz hamlelerini hep plan öncesi dile getirir, oltaya nasıl geleceğini ihtiyatla beklerdi. Plan için anlaşmaya vardıkları ilk gün de böyleydi Mahir. Mesleği gereği insanın içine ayna tutmadan görmeyen herkese gösterirdi ama bir savcıya hayatı üzerine güvenmek herkesin yaptıracağı kadar basit değildi.

"Açıkçası kabul edeceğini düşünmüyordum."

"Tablo meselesi canını yakmadı mı, Rozerin?"

"Cehennemi yaşatacak kadar yaktı."

"Kudret de bunu düşündüğü için intikam alacağını biliyordur." Ellerini birbirine hevesle vurdu. Planın birinci aşamasına başlamadan önce de bu heyecanlı davranışı sergilemişti. Şimdi planın ikinci aşamasına geçiyorlardı.

"Şimdi, Cesur gelmeden sana birkaç şey göstereceğim ve ne yapacağımızı tekrar konuşacağız. Gitmeden önce diğer eve senin için bir telefon bıraktım. Beni oradan arayacaksın."

Planın ikinci aşamalarını titizlikle konuştular; ölçüp biçtikleri bütün adımların olasılıkları üzerine yapacaklarına karar verdiler. Yaklaşık iki saat sonra Cesur ve Şivan eve döndüler. Rozerin planı oturttuğu için daha güvende hissetse de kocasının arkasından iş çevirdiği için suçluluk hissinden kurtulamıyordu. Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemediğinden şüphesini çekmekten ürkse de olası ihtimalde Cesur yaşadıklarına bağlardı.

Akşam yemeğine katılmadı Rozerin fakat onlar yemek yerken sohbet etti, özellikle başında bekleyen Şivan'a teşekkür etmek istedi lakin nezaket timsali beyefendi kaçmayı seçince, Rozerin ona zaman tanıması gerektiğini düşünerek üzerine düşmekten kaçındı.

Mahir ile vedalaştıklarında Rozerin garip bir hisle kalmıştı. Doğrusu sadece savcı kimliğiyle değil, bir arkadaş olarak da desteği takdire şayandı. İstanbul'da sağlam arkadaşının olduğunu biliyordu.

Savcı, Edremit yoluna doğru Şivan'la arabada giderken, Rozerin kocasıyla beraber Gevaş'a doğru yola çıktı. Uykusu yoktu ancak yemekteki sohbet havasını kendinde bulamadı, Cesur'u yine kandırmanın ona neye mal olacağını bilmenin de etkisi olabilirdi.

Cesur'un hassasiyetle yaklaşması işine gelse de onu kandırmanın azabını yüreğinde taşımaktan nefret etti. Her şeyi bir çırpıda bitirme şansı olsa Cesur'a söylerdi ama kan davasının başka türlü bitmeyeceği gerçeğini ne yazık ki bildiğinden oyunu sürdürmek zorundaydı.

Kocasının ikinci evine geçtiklerinde Hafsa'nın uyuduğunu görünce sessizce odalarına geçmişlerdi. Ağrısı ilk günkü şiddette olmasa da hâlâ ki Zeyno'yu bu gece zorlayacaktı. Miran'ın evindeki eşyaları bu eve getirtmiş özenle dolabına yerleştirilmişti. Üzerlerini değiştirip yatağa geçtiklerinde ki si de düşünceliydi. Rozerin bugünlerde deliksiz uyuduğundan şüphe duydu ğu kocasını kollarının arasına alıp kafasını sinesine yatırarak saçlarını okşadı Cesur yanında olduğu için uyur, Rozerin uykusuz geceyi bir nebze atlatırdı

Sabaha doğru uykuya geçmiş, üç saat sonra sersem hâlde uyanmıştı Rozerin. Cesur'u uyandırmamaya özen göstererek mutfağa geçmişti. Kahvaltı için eksiklikler vardı, sıcak ekmek ve eksik listeyi kapıda bekleyen adamlardan birine ilettikten sonra elini çok fazla oynatmadan masayı hazırladı ve çayı demledi.

Siparişleri kapıdan alıp mutfağa girdiğinde birinin arkasından onu takip ettiğini hissetmiş, kocası olduğunu sanırken karnına sarılan narin kolları görünce yanıldığını anlamıştı.

"Seni her gördüğümde yaşıyor oluşuna şükredeceğim."

İncecik bedeniyle arkadan sıkıca sarılan kadını tatlı edasıyla uyardı. "Kocam aşırı kıskanç, böyle sarıldığını görmesin."

Homurtusu sırtına vurdu. "Yemedik ya karısını."

Rozerin tepkisini gülerek karşıladı ve gönlünü almak için sarıldı. Aylardır şartsız koşulsuz yanında olan tek insandı Hafsa. Ailesinden kopardığını düşündükçe utanıyordu. Onunla paylaştığı zamanlarda Hafsa hâlinden memnun olduğunu söylemişti ama bu Zeyno'yu ikna etmeye yetmemişti.

Bileğini oynatmadan Hafsa'nın yardımıyla yarım kalan kahvaltıyı hazırladı. Uyandırmak istediği kocası giyinmiş hâlde aralarına katıldığında, Rozerin dün gece sinesinde uyuttuğu adamın daha iyi olduğunu anlamak için gelişini uzun uzun süzdü. Uykusunu almış olduğundan emindi.

Hafsa'ya günaydın dedikten sonra yanına yaklaştı, belinden kavradığı gibi yanağını koklayarak öptü. "Beni neden uyandırmadın?"

"Yorgunluğunu atman ve bugüne dinç uyanman için," dediğinde ikinci uzun öpücük yanağında bitti. Bu Rozerin için bir işaretti. Hafsa'ya hissettirmeden Cesur'u göğsünden hafifçe itti.

"Açım... Sonra öpüşseniz nasıl olur?"

Hafsa'nın memnuniyetsiz tınısını işitince ikili bakıştı. Onlara eşlik etti̇ğini unutan kocası için pek fark etmese de Rozerin rahatsız etmekten kaçınıyordu. "Ya sabır," diye hayıflandı Cesur. "Ulan nereye gitsem biri engel oluyor. Neden erken uyandın?"

Cesur'un kollarında ayakucunda yükselerek Hafsa'yı inceledi. Gözlerini

kısmış, düşmanlık izleri taşıyan ifadesini saklamadan Cesur'u radarına almış-
n. "Aç olduğum için uyandım. Ayrıca yüz yogam var, saatini kaçıramam."

"Kıyamet kopuyor, yüz yoganın sırası mı?"

"Ne yapabilirim, Cesur ağa, ben mi kan çıkartın dedim?" diye üsteledi. Sanki Cesur'la yarım kalmış kavgası varmış gibi tamamlamaya gayret ediyordu. "Hem kopabilir, yüzümden daha önemli değil."

Rozerin çayları dolduran savaşçı ruhlu arkadaşından gözlerini ayırıp sandalyesinde yerini alan kocasına çevirdi. Mahir'i havaalanına bıraktıktan sonra bir daha haber almadığı nezaket ustası kayınbiraderini merak ediyordu.

"Şivan gelmeyecek mi?"

"Eve gitmek zorunda kaldı."

Zorunda... Bu ortalığın karışmış olduğu anlamına geliyordu. Rozerin durumu öğrenmek için sakin kalmaya özen göstererek sordu. "Son durum nedir?"

Sabah odadan çıktığında küçük dinleme cihazını elbisesinin iç astarına yapıştırmıştı. Gelecek her telefon ve cevap için Mahir'in önden bilgi almasını bu şekilde sağlıyordu. Hoş, Cesur her adımda arkadaşlarını bilgilendirdiği için pek ihtiyacı yoktu ama Rozerin önlemini almak istemişti.

"Aşiret toplantısı yapılacak. Karar o an verilecek," diyerek çenesini şefkatle sevdi. "Bir şansımız var diyeyim."

Çenesinde hissettiği sıcak şefkatle mayıştı. "Olmalı," derken, kandırdığı için hissettiği suçluluk duygusunu bastırarak hem kendine hem kocasına olumlu sözleriyle güç telkin etti. "Bir şansımız var ve olacak."

"Araya girmek istemem ama sizi kaçırayım mı?"

Çenesini sevmeye devam ederken, "Sen yüz yoganı yap!" diye kestirip attı Cesur. Tepkisini beklemeyen Rozerin ağzının içinde istemsiz güldü. Bazı anlarda sevimliliğiyle canına okuyan bu adam, bazı anlarda soluğunu kesen tarifsiz bir heyecan oluyordu.

"İyi... Ateşkes için elimi uzatmıştım. Bir daha yardım etmem."

"İstemez."

"Lütfen... Bu adam gidince kahvaltımı yapmak istiyorum," diyerek oturduğu yerden kalkınca Rozerin ellerinden tutarak durdurdu. "Cesur ağanın huyu böyle, sana takılıyor, lütfen otur."

Hafsa kabul etmeden elini avucundan nazikçe kurtardı. "Hayır, tatlım. Yoga saatim geldi. Sonra yaparım."

Hafsa mutfaktan ayrılınca Rozerin kocasına inanmıyormuş edasıyla soğuk bakışı fırlattı. Hafsa'nın ateşkes için uzattığı her el bir şekilde itiliyordu ve Kadıoğlu erkekleri bu konuda üstün çabalar sarf etmeden tüyü üflercesine hafif kuvvetle başarıyorlardı. Homurdanarak kahvaltısına devam etti.

Bir müddet sessizlik içinde kahvaltılarını yaptılar. Rozerin doyunca sofrada beklemeden ayaklandı, sırtını kocasına döndürüp tezgâhtaki bulaşıklarla ilgilendi.

"Trip atmıyorsun umarım."

Aniden arkasında duran adamla derin bir nefes alırken, çaktırmadan elini yakasının içine sokarak dinleme cihazını kapattı. Mahir'in şahit olacaklarını düşünmek bile istemiyordu. "Neden trip atayım ki?"

"Kahvaltı boyu sustun ve göz temasımdan kaçtın." Bir eli kalçasını avuçlarken, diğer eli karnına ağır ağır dolandı. Kıstırdığı kadını bununla sınırlı bırakmayarak dudağını sıcak boynuna bastırdı.

Zeyno alt dudağını ısırdı. "Acıkmıştım."

"Ben de açım..." dedi, yanağını öptüğü zaman mesajı vermişti ve şimdi kıstırdığı kadının sessizliğinden faydalanıyordu. Rozerin sonra doymasına yardımcı olacağını söylemek istedi ama nasıl olduysa kendini bir anda tezgâha oturtulurken buldu. Müthiş baş dönmesinin etkisi dudaklarına açlıkla sarılan sıcak dudaklarda kayboldu.

Saf açlığın sıcağında yandı Rozerin. Kasıklarına vuran tatlı sancılarla kıvranarak onu talan eden dudaklara doğru zevkle inledi. Çok uzun süredir teni okşanmıyor, tutsaklığın içinde kendini kaybetmiyordu.

"Odamıza geçelim," dedi Cesur ara verdiğinde.

"Hayır, çıkacaksın."

Gözleri dudaklarına indi, minik bir ısırıkla alt dudağını kızarttı. "Söz veriyorum, çok uzun sürmeyecek," diye şart koydu, Rozerin ona inanmadı. "Ulan niye izin alıyorum ki..." sitemini Rozerin onu durdurmadan çuval gibi omzuna aldı.

Tersyüz dünyasında görebildiği güzel kalçalar ve güçlü sırtıyken biraz sonra daha fazlasını göreceği için heyecanlıydı. "Sakın, Cesur ağa benim iznim dışında bunu yapma."

Cesur kalçasına şaplağı indirdi. "Hayır şîne, iznin dışı asla olmaz ama naz yapıyorsun."

Rozerin'in kahkahası dinleme cihazını hatırlayana kadar sürdü, telaşla yakasını kontrol etti, kapalı olduğundan tekrar emin olunca rahatlayarak kendini güçlü omuzlara bıraktı. Oyununu öğrendikten sonra Cesur'u bir süreliğine kaybedeceğini biliyordu, şimdi ten temasını, sevgi sözcüklerini erteleyemez, ihtiyaçlarını görmezden gelemezdi.

Beraber uyudukları odada yaramazlıkları için tekrar bulunduklarında ikisi de kıkırdıyordu. Karısını yatağa bırakırken vakit kaybetmeden üzerine çıktı Cesur. Ela harelerindeki arzu savaşı tehlikeli, aynı zamanda tutkulu yanlarına dokunarak Rozerin'in coşkusunu arttırıyordu.

"Söyle bakayım ağana, sana en çok ne yapmamı istersin?"

Rozerin alt dudağını zevkle ısırırken kafasını yastığa bıraktı. Şuh gülümsemesiyle altında kaldığı adamı kışkırttı.

"Ağam ne sevdiğimi gayet iyi biliyor..."

Vakit daralıyor... Açgözlüler için demir parmaklıkların ardı uzaklaşıyor.

Kandırdığı adamı evden uğurlarken endişe damarlarında gezinerek aklını çeliyordu. Saçlarını kuruturken arada bir gözleri telefondaki saate takılıyor, Mahir ile anlaştıkları saate yaklaştıklarını fark ediyordu. Saat üçte buluşacaklardı bu yüzden Tuşba'ya doğru yola çıkmaları gerekti. Cesur'a yakalanmamak için planın bu yönü çok önemliydi.

En son bu eve geldiğinde bu odada tek başına annesine ağlıyordu. Ayağına kapandığı kadın tarafından o gün reddedilmiş ve o zamandan bu yana pek bir şey değişmemişti. Garip ki Cesur ile zevkli anlar geçirdikten sonra Zerda ve Kudret'ten intikam almak için hazırlanıyordu. Karmaya inandı Rozerin, herkesin kalbini avucunda kavuracağı günü sabırla bekledi ve o gün gelmişti.

Saçlarını kuruttuğu gibi banyodan çıktı. "Hafsa çabuk hazırlan!" diyerek içeriye seslendi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Hafsa yanına geldiğinde.

"Kadıoğlu konağına gideceğiz."

Hafsa afalladı. "Neden?"

"İade etmem gereken bir tablo var."

Tablo meselesiyle yüzü karanlığa gömüldü. "Nasıl çıkacağız?"

"Orasını bana bırak."

Rozerin dediğini ikiletmeden odasına girmesine şaşırmadı. Tablo meselesi Hafsa'nın da canını sıktığı için ne yaparsa yanında olacağını Cesur uyanmadan önce kahvaltı hazırlarken söylemişti. Destekçisi yanındayken savaşma gücünü kazanmak zor olmuyordu. Mahir'in sakladığı telefonu bulup banyoya tekrar girdi. En son kendi başına işe kalkıştığında Azer zekâsını küçümsemişti.

Savcıyı arayarak ahize başında sabırsızca bekledi.

"Hazır mısın?"

Aynadaki güçlü kadına bakarken, "Evet," diye yanıtladı.

"Birinci kata ineceksin, kapı senin için açık. Yangın merdiveninden ineceksin. Orada bir araba sizi bekliyor."

"Niye kendi katımdaki merdivenden inmiyorum?"

"Düşmanlarından dolayı, Cesur orayı kapattı. Apartman ona ait zaten."

Her ayrıntıyı düşünen adamı atlatmak Rozerin için zordu lakin işin içinde Mahir varsa aksaması olanaksızdı. "Tamam."

"Kapının önünde iki adamı var. Şu an oyalanmak için alındılar. Bir dakikaya kapıya çık, burayı halletmezsen plan çöker, Rozerin."

"Hemen çıkıyorum," dedikten sonra telefonu kapatıp çantasına sıkıştırdı. Dinleme cihazını açarak Hafsa'yı alıp kapıya çıktı. Adamların üst katta olduğunu seslerden anlayınca sessizce kapatarak merdivenlerden birinci kata kadar dikkatlice indiler. Birinci katın aralıklı kapısından sızan ışığı Rozerin kapıyı iterek gün yüzüne çıkardı. Bütün ışık kırılmalarının içinde kendi aydınlığını bulacaktı.

İçeride onları bekleyen adamı görünce anında takip edip yangın merdiveninden indiler. Kapıları açık bekletilen siyah arabaya atladıkları gibi yola çıktılar. Tuşba'ya kırk dakikalık bir mesafe vardı ve acele etmeleri gerekti.

"Bunları nasıl hazırladın kızım?"

"Kurcalama, önce ufak bir işimiz var."

Hafsa arkasından bakarken oldukça sakin görünen Rozerin canını epey sıkıyordu. "Sakın yanlış bir şey yapma... En azından Cesur için."

"Aksine," dedi karton torba gözüne kesişirken. "İkimiz için yapıyorum." Torbayı aldı, içinde giyindiği kıyafetlerin aynısını bulunca gülümsedi. Mahir her şeyi tastamam ayarlamıştı. Önde duran adamlara bakmadan seslendi. "Kudret'i ara ve oraya vardığımızı söyle."

Hafsa'nın iniltisi Rozerin ve iki adamı gafil avladı. "Bir saniye... Ne yapıyorsun?"

Rozerin burnundan uzun soluğunu içine çekti. "Sus, planımızı bozma!"

"Ne yapıyorsun Allah'ın cezası ne Kudret'i?"

Rozerin göz ucuyla Hafsa'ya uyarı niteliğinde baktı. "Sus pısırık! Bana Azer'in kızı Hafsa'yı ver."

Hafsa şaşkınlıkla onu izlerken Rozerin çabucak susturdu. Ön koltukta oturan korumanın karşı tarafa durumu bildirmesini sakince dinliyordu. Kudret oraya adamlarını gönderirken Rozerin ufak bir boy gösterisiyle korumalarını avlayacaktı.

"Umarım kendini yakmazsın..."

"Yakanlar yaktı, Hafsa şimdi sıra bende!"

Tuşba'da, Savcı Mahir'in gizli operasyon için belirlediği fabrikaya vardılar. Yolculuk onu hayli germiş, Cesur'a yakalanma ihtimali olmadığını bilse de içten içe korkutmuştu. Planın ikinci aşaması, üçüncü aşamanın ayağıydı. Tabloyu geri iade etmek bile o planın en büyük parçasıydı.

"Burada kalacaksın." Hafsa konuşacağı sırada Rozerin elini kaldırdı. "İtiraz istemem!"

Başındaki beyaz tülbendi indirdi, işini görecek kıyafet dolu torbadan si-

yah kalın tülbendi ve peçeyi aldı, vakit kaybetmeden tülbendi saçlarına örttükten sonra peçeyi taktı.

Çantasına sakladığı telefonu torbayla beraber alarak arabadan indi. Hafsa onlara emanetti. İnmesiyle araba tekrar hareket edip gözden kaybolunca, aynı renk ve markadaki ikinci araç önünde durdu.

Narkotik biriminden görevli iki polis indi, koruma görevlisiymiş gibi davranarak Rozerin ve dublörünü koruyacaklardı. Beraber fabrikanın konteynır bölmesine doğru yürüdü. Özel konteynırlara gireceklerdi ve hepsi dünden bu yana hazırlanıyordu.

"Yola çıkmışlar mı?"

"Evet, adamları bir saat boyunca buradaydı. Siz indiğiniz gibi Kudret Hanım'a haber gitti ve onlar da yola çıktı. On beş dakika içinde burada olacak."

Rozerin Zeyno keyifle sırıttı. "Güzel... Zerda Hanım?"

Sarışın koruma kafasını usulca salladı, "O da yola çıktı."

"Biraz dışarıda bekleriz sonra konteynıra gireriz."

"Durumu bildiririm, efendim."

"Mahir izliyor mu bizi?"

Sarışın koruma otoriter tavrını bozmadan yanıtlamaya devam ediyordu. "Hem izliyor hem dinliyor. Dün her alana kamera yerleştirdik. Konteynırların içi yeniden revize edildi, mallar nakledildi. Konteynıra girişi yapıldığında kameralar doğrudan ona ve satıcısına yönlendirilecek."

"Satıcısı nerede?"

"Bekliyor."

Rozerin Zeyno planın bu yönden bozulmasından korkuyordu. Kudret'in satıcısı nereye gittiğini bildirmediği sürece sıkıntı olmayacaktı lakin bu işi yapan insanlar aldıkları nefesin hesabını verir, kimin çetelesini tuttuğunu bildikleri için hep tetikte olurlardı.

"Onu nasıl yakaladınız?"

"Azer Bey yakaladı ve iş birliğine ikna etti," dedi, ikna derken sesi imayla çalkalandı.

Azer'in işin içinde olmasına şaşırmadı, Mahir'in bir başka gücü kullanacağını da biliyordu. Planların üzerinden çabucak geçtiler. Kudret'in gelmesine son beş dakika kala hareketlenmek zorunda kaldılar. Elindeki paket çoktan içeriye alınmıştı.

Soluk kırmızısı konteynırın içine girdiği anda sakin havasından sıyrıldı, içeriyi göz ucuyla kontrol ettiğinde malların bulunduğu temiz ahşap sandıkları teker teker seçti. Acelesi olduğundan oyalanmadan revize edilen konteynırın bir cephesine korumanın önderliğinde ulaştı.

Bu sırada kulaklığı takması için koruması eline verdi. Zeyno kablosuz

kulaklığı taktığı anda bütün korumaların ve Mahir'in sesini duydu. Hepsi teker teker komut alıp veriyor, devamlı yol güncellemesinde bulunuyorlardı.

Gizli kapı sessizce açıldı, Rozerin ikinci konteynıra açılan gizli kapıyı geçtiğinde onu hatırı sayılır ikizi karşıladı. Rozerin benzerliğiyle dudak uçuklatan kadına hayretler içerisinde baktı. Getirdiği kıyafetler giydirilmiş, başındaki tülbentten üzerindeki kaşmir kabana kadar taklit edilmişti.

"Birazdan içeride olacak. Çelik yelek üzerinde mi?"

"Evet, bütün önlemler alındı."

Rozerin en ufak bir korku belirtisi görmediği dublörüne kolaylıklar dileyerek ikinci konteynıra girdi, telefonu çalınca ortama ani bir sessizlik çöktü ve hepsi bekledi. Arayan Kudret'ti.

"Kudret arıyor, Mahir."

Kulaklıktan sakin ve rahatlatıcı sesi duyuldu. "Sakin ol, hâlâ şüpheyle yaklaştığı için oyuna getirilmekten korkuyor. Suyuna git, ikna olmazsa kışkırt. Sonra avucunda bil."

"Tamam," diyerek telefona cevap verdi, akabinde hoparlöre vererek korumalar dahil herkesin duymasını sağladı. Dublörüne kapıya yanaşması için işaret verdi. Nasılsa o kulaklıktan her şeyi duyacak, ona göre hareket edecekti.

"Konteynırdan çık, Rozerin!" Kalın sesi, itiraz kabul etmeyen bir sertlikte hoparlörden yükseldi.

"Sen gelene kadar soğuktan donmaya niyetim yok, Kudret."

"Anlaşmamızda konteynır yok."

"Adamların benden önce burayı kontrol etti. Neyden şüpheleniyorsun?"

"Nur cemalini görmeliyim."

Zeyno tekinsiz kahkahasıyla sözlerini savurdu. "İltifat etme kabiliyetin epey düşük."

Gizli kapı kapanmadan yanından kel, kazağını zorlayan, göbekli, uzun boylu bir adam geçti. Yeşil parkası sırtında epey eskiydi. Rozerin satıcıyla göz göze gelince kaşlarını yıktı. İnsanların hayatını karartan, ticari amaçla evlere ateş düşüren bu pislik, onun kadar rezil bir caniyle iş birliği yapıyordu. Az sonra yapılacak oyunla hepsi hak ettikleri demir parmaklıkların ardında olacaklardı.

Gözlerindeki korkuyu saklamayan adam onu pür dikkat izlerken, gizli kapı sessizce kapatıldı ve bakışma son buldu. Rozerin korkusuna kapılmadan telefondaki diğer korkakla mücadeleye girdi. Yanında şimdi sadece sarışın koruma bulunuyordu.

"Konteynırdan çık, Rozerin."

"İçeride iki adamım ve ben varız, diğer adamlarım dışarıda seni izliyor. Neden sen gelmiyorsun?" Derin bir nefes alıp verdi. "Bekle, kapıya çıkıp

ona selam vereceğim. Umarım seni öldüreceğimi düşünmüyorsundur? Daha Zerda Hanım gelmedi."

Kulaklıktan dublörünün kapıyı açtığı bilgisini aldı, eş zamanlı olması için o konuşurken selam vermesini istiyordu.

"Gelin ve kaynana arasında kalmak istemezdim."

'Selamı ver, Rozerin!' Mahir'in ikazı üzerine burnunu çekti. Dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Gözleri koruma ve telefon üzerinde gelip gidiyordu. Onu takip ederek nereye gittiğini bilmiyordu ama güvende olduğundan sadece peşinde ilerliyordu.

"Sana selam gönderiyorum, naz yapma da içeri gel." Kudret'in tıslarcasına güldüğünü duyunca dudakları tanıdık tiksinti ifadesiyle buruştu. "Yoksa sorunun Arjin'in yanına gitmekten korkuyor musun? Seni ondan daha cesur bilirdim."

Hoparlörden önce bir homurtu, peşinden de arabanın açılan sesleri duyuldu. "Geliyorum."

"Bekliyorum," diyerek telefonu kapattı. Kudret'i ikna ettiğinden emindi, zaten içeride satıcısının olduğunu gördüğünde bir müddet afallayacağından, plan her neyse satıcı onu işleyeceğinden Knudret biraz daha oyalanacaktı.

Kulağındaki kulaklıktan yükselen konuşma trafiği başını döndürünce yüzünü buruşturdu. Dublöre ilk dakikalarda konuşmaması söylenmişti ve kapıdan uzaklaşması bildirilmişti.

"Zerda Hanım'ın yaklaşmasına son on dakika kaldı."

Mahir'in sesi, Zeyno'nun soluğunu kesti. Gitme vakti gelmişti işte, iş birliği sayesinde hem annesinin canını yakanları hem uyuşturucu gibi ölümcül maddelerle insan hayatı üzerinde oynayan çeteyi çökertiyordu.

Rozerin Zeyno kulaklığı kapatıp sesleri kesti. Bundan sonrasına birebir şahit olmak istemiyordu çünkü onu Kadıoğlu konağında bekleyen bir kaos vardı.

Sarışın koruma onu konteynırdan çıkarıp bekleyen arabaya bindirmeden önce elini uzattı. "Tebrik ederim, Rozerin Hanım, iyi işti."

Zeyno elini uzattı, el sıkıştıklarında nazikçe gülümsedi. "Beraber başardık."

Arabaya bastıramadığı neşeli gülüşleriyle bindiğinde, aklını kaçırmak üzere olan Hafsa'nın soluk benzini, büyüyen gözleriyle onu dehşet içinde izleyişini görünce dudaklarını birbirine bastırdı. Burada neden bulunduklarına dair sorguya çekilmek üzereydi.

"Ne yaptın?"

"Cesur fark etmeden gidelim."

Mesajı alan koruma gaza basarak yola çıktı. Geri dönüşlerinin kırk daki-

ka süreceğini göz önünde bulundurmadı ki gerginliği tavan yapmasın. Başındaki tülbendi ve yüzünü çevreleyen siyah peçeyi çekip çıkardı. Çantasına saklayıp beyaz tülbendi geri taktı.

"Anlat bana, aklımı kaçırdım!"

Ağlamaklı sesine vicdan yapamayacak kadar coşkuluydu Rozerin. "Hafsa dua et ikisini yan yana yakalasınlar. Şansım dönecek," dedi, gülümsemesi ışıldayan gözleri gibi umut doluydu. Elinde sakladığı telefondan Mahir'e kısa bir mesaj çekti.

-Ben ayrıldım, gerisi sende.

-Konakta başarılar dilerim.

Hafsa cevap alamayınca sırtını dönerek dışarıyı izlemeye başladı. Rozerin'de onun gibi camdan dışarıyı izledi. İntikam almak böyle bir şeyse şayet bu dünyanın en mutlu kadını Rozerin olabilirdi. Planı sorunsuz işlemese bile, onları oyuna getirdiği gerçeği kendi güçleriyle övünen iki kadının sarsılmasına, özgüvenlerinin yerle bir olmasına yeterdi. Bilhassa Zerda Kadıoğlu oyuna getirildiğini gerek son anda gerek basıldığında fark etse de değişmeyecek gerçek onun içten içe kuduracağıydı. Sonra Kadıoğlu konağını birbirine karıştırdığını duyacak ve elinden bir şey gelmediği için kiminle uğraştığını öğrenmiş olacaktı.

"Hafsa..." dedi uzun süren sessizlikten sonra.

"Evet, Rozerin?"

"Sana bir ara herkesin ayağa kalkıp meydana çıkması gerekiyor demiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"İşte biraz sonra herkes meydana çıkacak..." diyerek arkadaşına döndü. Temkinli ifadesini koruyan kesinlik, "Nezir ağa bile!" diye soluduğunda güçlendi. Nezir ağa sustuğu her gün için pişman olarak meydanda boy gösterecekti.

Hafsa endişesini saklayamıyordu. "O kadar eminsin yani?"

"Oyunum üzerine bir zılgıt patlat olur mu?"

"Geldik, Rozerin Hanım."

Rozerin Zeyno içini çekerek arabanın kapısını açtı. Özenle giydiği kıyafetlerini düzeltirken adamın bagajdan çıkarttığı tabloyu, benzin kutusunu ve çakmağı eline aldı. İki yana düşen işlemeli kar gibi beyaz tülbendini düzeltmeden eline aldığı tabloyu arkasından sürükleyerek Kadıoğlu konağına doğru yürümeye başladı. Hafsa'nın peşinden geldiğini biliyordu.

Kadıoğlu konağında, haksızlığı hak etmeyen Cesur'un yapacakları yüzünden ciddi anlamda zarar göreceği gerçeğini sindiremiyor, yapmak zorunda kaldığı bu durumun doğuracağı sonuçları kaçmadan üstleniyordu. Kılıç-

hanların acısını eğlence malzemesi yapan herkes Cesur'dan daha çok zararla ayrılacaktı.

Şerif'in şaşkın gözlerini kırpıştırıp durmaksızın üzerinde gezdirişini açığa çıkan Kudret gibi izledi. Küçük destekçisinin yüreğine indirmek üzereydi, kablosuz kulaklığa dokunup konuşmaya başlamasıyla Cesur'a haber yolladığını anladı ama umursamadı. Onun da istediği buydu.

Önünü kesmeye çalıştığında Rozerin elindeki benzin kutusunu kaldırdı. "Önümden çekil, Şerif, gösterime engel olamazsın!"

"Rozerin Hanım ne yapıyorsunuz?"

Gözlerini devirmemek için mücadele etti. Benzin dolu kutuyla gelen biri ne yapabilir ki? Çim biçme makinesinin deposunu doldurmayacaktı herhalde. "Önümden çekilmezsen bunu üzerime döker, kendimi yakarım."

Şerif hareketlendi. "Rozerin Hanım?"

"Murat'ı nasıl vurduğumu biliyorsun, değil mi?" Tehditkâr sesi onu izleyen adamların temkinli adımlarla yaklaşmasıyla sertleşti. "Önce seni vururum sonra kendimi yakarım!" diyerek bakışlarıyla kapıyı işaretledi. "Çekil!"

Şerif adamların durmasını emrederek çekilmelerini sağladı. Çift kanadı kapı daha tekrarlamadan Rozerin Zeyno için iki yana açıldığında vahşi gülümsemesi tehditkâr ifadesine karıştı.

Kılıçhan konağı gibi aylar sonra Kadıoğlu konağına girişini yapıyordu. Taşlı yolda kopan kıyametleri ardında bırakarak götürülmüş, bir daha gelememişti. Bugünkü gelişi her zamankinden farklıydı tabii. Doğrusu bu hâlinin de eşi benzeri yoktu; daha güçlü, daha kararlı ve hırslı bir kadın olarak bulunmak sırtındaki kambur acıyı çabucak iyileştiriyordu. Tabloyu yaktığında acısından geriye katresi kalmayacaktı.

Taşlı yolu tablonun takırtılı ve kulak tırmalayıcı tiz sesiyle ağır ağır geçti. Şerif dahil birçok adamın peşine takıldığını biliyordu.

"Keje Kadıoğlu!" diye haykırdı avazı çıktığı kadar. "Gelinin Rozerin Zeyno geldi!"

Kadıoğlu konağında kan dökmek isteyenlerin kanını kurutmaya gelmişti. Biraz sonra kanı nasıl kurutacağını herkese gösterecekti. Konağın üzerinde gezinen mavi hareleri şüpheyle kısıldı. Sesini duymamışlar mıydı? Oysa komşuların Kadıoğlu konağına girmek için çırpındığına yemin edebilirdi.

Arkasını döndü, kalkanı misali dikilen Hafsa Özdağ'a baktı. Olacaklar için gardını almış beklerken, cesaret veren haşin gözleriyle ona tebessüm ediyordu. Azer'in yetiştirdiği öğrenci gibi...

Rozerin nihayetinde sesi soluğu çıkmayan mezarlık gibi konağa bakışlarını döndürdü. Nil ve Hawar'ı avluda yan yana taş korkuluklara yakın vaziyette, çalışanları mutfak ve misafirhane kapısında, Keje Kadıoğlu ve arkasından

yünlü şalını üşütmesin diye üzerine örterek gelen Diljîn'i aynı anda görünce sırıttı.

Rozerin Zeyno için meclis toplanmıştı. Zerda'nın nerede olduğunu biliyordu zaten.

Diljîn'in sen ne yapıyorsun dercesine kafasını iki yana sallayışını tek kaşını yukarı kaldırarak izledi, hamile kadını bu oyuna dâhil etmek vahşiceydi ancak onu bu duruma soktuğu için bile Zerda yanmayı hak ediyordu. Sorgulayıcı bakışları arkasında tuttuğu tabloyu gördüğünde söndü, avuç içini dudağına bastırıp çığlığına engel oldu.

"Rozerin?" diye seslendi yalvarırcasına. "Rozerin ben değilim..."

Biliyorum... Rozerin vicdan muhasebesini kapatarak intikama meyilli kadın rolüne çabucak büründü. "Hâl hatır işini sonraya bırakalım olur mu? Acelem var..." dediğinde yukarıya baktı. Taş korkuluğun önünde taş kesilmiş Hawar'a ve şaşkınlıktan ağzı aşağı sarkan Nil'i izledi. Haşmetiyle göz dolduran Hawar ile göz göze gelince sırıttı. "Aşağı in de iki medeni insan gibi konuşalım, Hawar acelem var, gideceğim."

"Rozerin sen aklını mı kaçırdın?"

Keje Kadıoğlu ne yapmaya çalıştığını anlamak için içten içe didiniyordu, ona göre ya Rozerin aklını kaçırmıştı ya da ölmek için sebep arıyordu. Rozerin yaşlı kurdu anlam arayışıyla baş başa bırakarak Diljîn'e odaklandı.

Taşlı yolu bitirmeden durdu, hedefindeki kadının baygınlık geçireceği korkusunu içinde bastırarak güçlü edasıyla seslendi. "İntikam almayı pek sevmem, Diljîn, en azından değer verdiklerime karşı ama..." diye minik bir ara verdi, sırıtışı nefret dalgasıyla titreyerek yok oldu. "Ödeşmek âdettendir!"

Dişleri takırdatan titreyişiyle kafasını şiddetle iki yana sallayarak, "Yemin ederim ben değildim... Yemin ederim..." diye bağırdı. Keje Kadıoğlu'nun sorgulayıcı bakışlarını üzerine alınca gözyaşları yanağından sızdı.

Rozerin, kimse gelmeden konağın avlusuna tabloyu hışımla fırlattı. Elinde tuttuğu benzin kutusuyla sakin adımlarla tabloya yaklaştığında ters çevirerek, oluk oluk kan akıtır misali döktü.

Elindeki çakmağı tehditkâr bakışlarının altında yaktı. Hepsine tek tek imayla bakıp gülümserken, "Kadriye Kılıçhan'ın hepinize selamı var!" diye seslendiğinde çakmağı tablonun üzerine bıraktı. Ateşle buluşan benzin koca bir alevi tutuşturarak herkesin bir adım gerilemesine neden oldu.

Rozerin Zeyno Kadıoğlu, ikinci aşamayı can alıcı sorusuyla bitirdi.

"Şimdi söyle bakayım bana, Diljîn Kadıoğlu şahsım adına annene ne hediye göndermemi istersin?"

Xweşmêr[24]

Ağlama artık Zeyno ağıt ağıtı getirir!

Bazı sözler tokat tadında yüzünüze çarpılır, şuursuzluk kaybını minimum seviyeye düşürür ya da sizi sıkıştığınız dehlizden bütünüyle kurtarır; eski şuursuzluğu törpülemiş yeni bir siz bile doğurur.

Rozerin Zeyno yakılan tüm ağıtların sonunu getirmek için ağlamayı kesti, Rozerin Zeyno kuytu köşede soluklanıp olanları uzaktan izlemeyi bıraktı. Rozerin Zeyno için ayaklanma zamanıydı ve bugün suiistimal eden, edecek herkese inat ucunda ölüm olmasını göze alarak başkaldırdı.

Hiç kimse kızının kaçışıyla yıkılmış annenin acısını hoyratça kullanamaz, hiç kimse acısını canı istediği gibi deşemezdi. Hiç kimse ama hiç kimse Rozerin Zeyno'nun annesine hediye göndererek acısıyla dalga geçemezdi. Teşebbüs eden er ya da geç yaptığının hesabını vermek zorunda kalacaktı.

İsmin önemi yok, Kudret Barbaros da olsa Zerda Kadıoğlu da olsa Keje Kadıoğlu da olsa kabul etmeyecekti Zeyno.

Çakmağa bakmadan taşlı yolun bir tarafına savururken çıkan pürüzlü sese aldırış etmedi, onun ilgisi turuncu alevin yükseldiği tabloya şaşkınlıkla bakan yüzlerdi. Gerçekten öte yüzler, vicdandan yoksun yürekler... Hepsi tablonun yakılmasına şaşkınlıkla bakıyor olsa da asıl şaşırdıkları Zeyno'nun başkaldırışıydı.

Biraz sonra cümbür cemaat toplanacakları bahçede aklına gelen gelmeyen herkese kendini hazırlıyordu. Onu korkutan tek isim Cesur'du, Zeyno onunla düşmekten korkuyordu. Öte yandan ortaya çıkmasını umut ettiği Nezir Kılıçhan meydanda boy gösterecek miydi?

Haberleri kimden alacağını biliyordu. Zeyno kimseye çaktırmadan tülbendini düzeltiyormuş ayağına kulağındaki dinleme cihazının küçük tuşuna basarak açtı. Facia gibi üst üste yığılan sesler yoktu. Ufak ufak mırıldanmalar dışında. Kudret cephesiyle hâlâ boğuşma içerisindelerdi.

Şerif'in yanan tabloyu söndürmek için yangın tüpüyle geri dönüşünü ve söndürmek için girişimini ellerini kaldırarak durdurdu. Yüzüne bakmadığı adamı, "O tablo kül olmayana kadar söndürürsen bu tabloyu sana mezar ederim!" tehditleriyle geri savuşturdu.

[24] Kavgada güvenilen kişi.

Lakin birilerini savuşturan tehdit Keje Kadıoğlu'nu girdabında kaybolduğu şaşkınlıktan sıyırmaya yaradı, bastonundan destek alarak yanan tablonun etrafında döndüğünde hiddet sıcağını hissettiği alev gibi yükselerek bedenine nüfuz etti. Zeyno'nun tam karşısında durana kadar geri adım atmadı, hiçbir korku belirtisi görmediği kadını küçümseyici bakışlarıyla tararken, bir cevap bulmak için sabırsızlanıyordu Keje. "Kimi arkana aldın da benim bahçeme girip benim aileme başkaldırıyorsun hadsiz!"

Hadsizlikte sınır aşmak Zeyno'dan ibaret değildi. Az sonra öğrenecekleri cevap bulmak için sabırsızlanan Keje'yi aydınlatacaktı. Zeyno'nun sormaya davranan ağzı açıldığında saçlarını örten beyaz tülbent başından hışımla çekildi. Beyaz tülbent tabloyu yakan alevin üzerine atıldığında arabada değiştirdiği için pişmanlık duydu. Kesinlikle buraya siyah tülbentle geri dönmeliydi, sınırını zorlamamak için yaptığı davranış onlara çoktu bile.

Zeyno yanan tülbendine göz ucuyla dahi bakmazken, Diljîn, Nil ve Hawar kopardıkları inilтilerle ürkeklik içinde geri çekiliyorlardı. Şokun kısa fakat sağlam süren etkisi altında çırpınıyorlardı. Yadê Keje korumakla kalmayıp gizli hükümlerle bugüne çıkardığı Rozerin'in faturasını tek bir hamlede kesiyordu.

Diljîn tutunacak yer aradı, Nil bu kaosun içine girip ölüm için çırpınan ablasına kızgınlıkla bakıp. Hawar ise girişiminin nelerle sonuçlanacağını düşünmeden saldırdığı kadının konağı basma cüretine sebep olduğu için kendinden utandı. Ancak hiçbiri yadê Keje'nin hamlesi kadar ürkütücü değildi.

Rozerin Zeyno'nun tülbendi kendi yaktığı ateşte yakıldı, bu da başından beri kendi ateşini yakanın hep o olduğunu kanıtladı. Fakat bugün... Bugün her şey lehine davranan isimlerin taraf değiştiği, bastırılamayan isyanın korkunç akıbetler doğurduğu malum gündü.

Kesa zamanında kan davası başlamasın diye heyeti kurarak sessizlik içinde evlilik anlaşmasını sağlayan Keje Kadıoğlu, isyan ateşini başlatan Rozerin'in tülbendini yakarak verilecek hükmü kabul ettiğini apaçık gösterdi.

"Hangi hakla gelinin benim anneme tablo gönderebilir, Keje Hanım?"

Hiddeti anlamsızlık yüzünden sarsılarak eksildi. "Ne tablosu?"

Anlaşılan bu konakta herkes birbirinden gizli iş yapıyor, her şeyi saklamayı da bir şekilde başarıyordu. Fakat Keje Kadıoğlu bu rezaleti şimdiye nasıl duymamıştı? Çatık kaşlarının altındaki mavi harelerini Keje Kadıoğlu'nun anlamsız ifadesinde kabaca gezdirdi. "Saklanıyorum diye acımın üzerinden eğleniyor musunuz?"

"Sorumu cevapla, Rozerin!"

Tekdüze ve sert emri ikiletmedi, zaten ikiletmeye hacet yoktu. Her şey onların aleyhineydi. "Burada benim için hüküm vereceğinize önce..." diye-

rek ateşin üzerinden Diljîn'e baktı, kafasını ısrarla iki yana sallayarak yapmadığını kanıtlamaya çalışıyordu. Zeyno biraz daha bakarsa karnındaki bebek yüzünden kaybedecekti.

Soğukkanlılığını koruyarak, "Üzerine vazife olmadığı hâlde anneme hediye gönderen gelinin Diljîn'i durdur. Sonra da..." kısa bir duraklama anında işaret parmağını Hawar'a sabitledi. "Evden hepinizden gizlice kaçıp beni öldürmeye çalışan torunun Hawar'ı durdur."

Sözler iddialıydı. Ancak Kadıoğlu konağında ahkâm kesmek için fazla cesaret gösterisi yapıyordu. Sınırını zorlamanın ötesine geçerek kendi ayağına kurşunu sıkmıştı. "Kendine çeki düzen verecek misin? Yoksa ben mi sana çeki düzen vereyim?"

Yaşlı kadına doğru bir adım daha attığında burun buruna geldiler. "Siz kendinize önce bir çeki düzen verin. Beni zaten sorguya çekecek zamanınız gelecek! Hoş, sorgulanacak bir durumum da kalmadı artık..." dedi üstüne basa basa. "Eşitiz!"

"Rozerin operasyon tamamlanmaya yakın. Kudret Barbaros kelepçelenmek için hazır!"

Mahir'in sesini işittiğinde nefesini bıraktı. Karanlıkta kalan suç çetesini çökertmişlerdi, bu zincirin Kadıoğlu konağına yayılarak hükümleri kırmasını umut etti. Çok değil, parçalanmış bir göğüsle ayrılacak ama her şeyi halledecekti.

Kalın erkek sesi burun buruna gelen iki kadını ayırdı. Bu mazluma dokunmayan, zalime yaşamayı da hak görmeyen Bedo Kadıoğlu'nun sesiydi. Aylar sonra şah damarından kesilmesine dahi rıza gösterecek hiddetteki adamla karşılaşıyordu. Bakışlarını arkasında kalan taşlı yola çevirdi, haşmetiyle gözlerini alan adamın gazap dolu gelişini nefesini tutarak izledi.

İlk tanıştıkları gün ne çok korkmuş, korkunun ne denli anlamsız olduğunu aynı sofrada oturduklarında anlamıştı ama bugün o korkunun aynısını daha kuvvetli, daha dinmez ve sancıyla duyuyordu. Keza asıl korktuğu, namıyla titreten has Bedo ağanın gelişiydi ve bunun konumuyla alakası yoktu; kandırılmış olmanın, oyuna getirilmiş olmanın bıraktığı yıpratıcı gerçeklikle alakası vardı.

Hâlâ haşmetinden bir katre eksilmemişti, yere daha sağlam basan ayakların onun için gelişi bile Zeyno'nun gardını indirmesine yeterdi ancak yılmadı. Direnmeyi ve sonucu ne olursa olsun kan davasına gitmeye yüz tutan kavgayı sonlandırmaya gelmişti. Ok gibi kaşlarının acımasız gözlerine girmesine neredeyse ramak kalmıştı.

Ağabeyini arkasında bırakan Bedo ağanın arkasındaki ordu Zeyno için fazla, öngöremeyecekleri kan davası için azdı. Namlunun hedefinde şimdilik

kendisi vardı ve bu kadar adamın silahı ona doğrultması Kadıoğlu Aşireti'nin ağalarına yakışmıyordu.

Alevlerin yükseldiği tabloyu Şerif yangın söndürme tüpüyle söndürdüğünde üçüncü ve son aşama başladı. Özgürlükleri için bir ateş yakılacaktı ki bunu kimin yakacağı muammaydı.

Haşmetiyle ürküten adamın hançeresinden hiddetli suali döküldü. "Bu ahmaklığı senden başka kim yapabilir?"

Zeyno gözlerini söndürülen tablonun üzerindeki beyaz dumandan ayırıp bir zamanlar onu koruyan adama geri sabitlerken garip bir hisse büründü. Kalabalığın içinde bağırdığı cümleyi yutmadı ama duyguları o cümlelere galip geldi. Kimsesiz biri gibi kaldığı Kadıoğlu konağında babasının evi gibi gördüğü Bedo ağa, beklenen güne erişmiş düşmanı gibi bakıyordu. Herkes ona sırt dönerken Bedo ağa, Zeyno'nun elinden tutmuştu. Kimse saygı göstermezken, Bedo ağa yemeğe ilk davet eden isimdi. Ona kızım diyen ilk kişi Bedo ağaydı.

Son kertede düşmanlık başlayınca duygular yüzeye çıkarak insanı bocalatabilir. Kadının canını yakan düşmanca bakışlar, karşı durmayı da zorlaştırıyordu. Dizlerini inanılmaz titreten acımasız gözlerin karşısında ne yapmalı ne etmeli korktuğunu belli etmemeliydi, sonuç kendi ölümü dahi olsa planı dâhil olmuştu Zeyno.

"Bedo! Hiddetinin zamanı değil!"

Dildar ağanın davudi sesi korkunç bakışmalarına ara vermelerini sağladı, kayınpederine gönülsüzce kayan gözlerini utancın etkisiyle çabucak kaçırdı. Rozerin Zeyno'nun bu evde utancı yaşadığı tek isim Dildar ağaydı. Oğlunun hayatını yıkan kadını gelini kabul etmiş, herkese karşı da korumuştu. Bilhassa Bedo gibi bir azaptan...

"Neyin zamanı, Dildar ağa? Rozerin Hanım evime elini kolunu sallaya sallaya girip gösteri yapıyor," diye karşı çıktı, hatırlattığı an gözleri yaktığı tabloya kaydı, o an kahverengi gözleri hiddetle büyüyerek hışımla Zeyno'yu aradı. Namluların arasında tehlikesiz görünen, aslında namlulardan daha tehlikeli olan Rozerin Zeyno'yu bulduğunda üzerine doğruca gitti.

"Seni hangi hatana dayanarak cezalandırayım?"

Şayet ellerini uzatıp teslim olma acizliğini şimdi göstermezse hayatı boyunca hiç kimseye ve hiçbir şeye itaat etmeyerek, onu tehdit etme cüreti gösteren herkesi alaşağı edecekti, zira Bedo Kadıoğlu gibi bir adamın karşısında korkusuzca durabilmeyi başarmış o kadın olacaktı.

Ve o kadın olmayı seçti!

"Sizin gelininiz hangi hakla benim anneme tablo gönderebilir? Kan davası olmasın diye boşanmayı kabul etmediniz mi? Sizin isteğiniz doğrultusunda

buradan sürgün edilmedim mi?" sorularını başını asla yere eğmeden, gözlerini bunca adamın üzerinden ayırmadan korkusuz duruşuyla yöneltiyor, onu izleyen herkesi nefessiz bırakıyordu.

Gözleri utanç duyduğu Dildar ağaya kaydı. "Zerda Kadıoğlu'nun yaptıklarını kabul etmiyorum!" dediğinde öne doğru bir adım attı. "Gelinin Diljin'in anneme manidar hediye göndermesini asla ama asla kabul etmiyorum. Benim annem sizin ailenizin oyuncağı değil. Acısını dilinize pelesenk edemezsiniz!" dediğinde tekrar Bedo Kadıoğlu'na döndü. "Siz nasıl ki attığım iftirayı kabul etmiyor, bana ceza vermek için elinizden geleni yapıyorsanız ben de anneme yapılan saygısızlığı kabul etmeyip gerekeni yapıyorum," dedi işaret parmağıyla durduğu yeri mıhlarcasına gösterdi.

"Ben Rozerin Zeyno'yum! Başım dik! Kaçmıyorum, buradayım!"

Bedo ile Zeyno bir müddet göz göze geldi. Kaçmadığı aşikârdı. Kadıoğlu konağına gelip bu gösteriyi yapmak için ya akıl hastası ya aptal ya da haklı olması gerekti. Tablo hikâyesinin aslını tam olarak bilmese de söylediklerine ve duruşundaki kararlılığa bakılırsa haklı olduğu için buradaydı.

Hezimete uğrayan Dildar Kadıoğlu için başkaldırıdan daha fazlasıydı söylenenler, bir tablonun yakılması gösteriden ibaret değildi. Yavrusundan bağrı yanmış anneyi delik deşik etmekti ki bizzat gelini kalkışmıştı. Durduramadığı adımları Zeyno'ya sürüklenirken, "Rozerin?" diye seslendi, sesindeki hayal kırıklığı buz gibi havanın içine karıştı. Kalabalığın içinde her bedene çarpan hayal kırıklığı sonunda yanan tablonun küllerine karıştı. Rozerin Zeyno'nun haklılığı hesap soran her sesi kıstı, kimisi susturdu. Ne var ki hezimeti kalp kırıklığına dönen yalnızca Dildar ağaydı. Ailesinin hançerini tatmak yıkılmasına zemin hazırladı. Bu ne kahrolası bir evlilikti!

Dildar ağanın gözleri yan yana duran Rehma ve Siyabend'e kaydı. İfadelerinden her şeyden haberdar olduklarını seçti fakat biri Rozerin'e kendisi kadar şaşkınca bakarken diğeri Bedo gibi köpürüyordu. Çocuklarının Rozerin'e karşı duruşları devamlı değişiyordu, değişmeyen tek isim hep Rehma olmuştu. Her defasında küçük ve hata yapma potansiyelinin olduğunu savunan, esasında bunca adamı Cesur'dan daha çok sessiz bırakan oğlu.

Fakat aklıyla övündüğü oğlu bunları nasıl saklamıştı?

Dildar ağanın hazmedemediği gerçekleri Bedo Kadıoğlu bir çırpıda kesip atabilirdi, zira tutup da ben suçluyum demek yerine kaçmıyorum diyerek direnmeye devam etmesini katiyen kabul edemiyordu.

"Senin canını mı alayım, Rozerin?"

Bedo Kadıoğlu'nun keskin sesi kulaklarını patlatacak derecede yükseldiğinde Zeyno ürkek nefesini ağzından kaçırarak geriledi. Bedo Kadıoğlu'nun

garabı için kendini hazırladığını sanmakla çok büyük hata ettiğini ilk defa anladı.

"Sürgün edildiğini dile getir."

Mahir'in tek solukta bildirdiği cümle toparlanmasını sağladı. Hayır, dönmekten henüz vazgeçmemişti Zeyno. Sadece Bedo'ya birebir dikilmemeyi öğrendi. "Sürgün edilmem ve Cesur Kadıoğlu ile boşanmam karşılığında iki ailede kan davası başlatılmayacaktı. Beni öldürmeye hakkınız yok efendim."

Bedo Kadıoğlu'nun sözsüz bakışları Rozerin Zeyno'nun etrafını kuşatan korumalardan kim bilir hangisine değdi ve alınan işaret onları hazırmışçasına harekete geçirdi. Zeyno görmedi ama silahların ona doğrultulduğunu anladı. namlunun soğuk ve öldürücü hissi sırtını delerek göğsünde atan kalbine nüfuz etti. Ölüm bir merminin çıkışına bakıyordu...

"Lan senin canını alacağım zaman verilecek hükmü..."

Dildar Kadıoğlu ellerini Zeyno'nun önüne siper ederek kardeşini ikaz etti. "Benim sözümü çiğneme, Bedo..." Hayal kırıklığından arınan sesi şimdi gür ve eskisinden daha kararlı yükseliyordu. "O hükmü beraber verdik. Kan davası başlamasın diye hem Kadıoğlu Aşireti hem de Kılıçhan Aşireti bunu kabul etti."

Zeyno bakışlarını etraflarını saran kalabalığa çevirdi; Siyabend'in öfkeli bakışlarını, Rehma'nın kederini sakladığı şaşkın gözlerini, kalabalığın arasında ona gururla bakan Hafsa'yı, yüzlerini hiç bilmediği sayılarca korumanın duygusuzluğunu ve çatık kaşlarının altında sorgulayıcı bakışlarıyla onu anlamaya çalışan Şivan'ı gördü. Onu kazandığına inanırken yine kaybetmişti...

"Ağam ne diyorsa onu yap, ağabey," diyen sesle irkildi. Bu Metin'in babası Rübar Kadıoğlu'ydu. Şayet yanlış anlamadıysa Bedo ağayı apaçık desteklemediğini ilan ederek Dildar ağanın üstünlüğünü hatırlatıyordu. "Kan davası çıkmasın diye zamanında verilen karar bozulmaz. Hükmü biz verdiysek bir daha bozulmamak üzere vermişizdir."

Umut vadeden sözlerin neticesine kalmadan Bedo ağa köpürerek kardeşini öfke çemberine çekti. Rübar Kadıoğlu, ailesinin itibarına kasteden in kim olduğunu göremiyor muydu? Kasteden kadının şov yaparak sabırlarını sınadığını anlamıyor muydu?

"Rübar..." diye seslendi Bedo ağa, hançeresini zorlayan ikaz göz kapaklarını titretti. Erkek kardeşini haşlamadan evvel aklına iyice kazımasını istediği önemli ayrıntıyı dile getirmek istedi lakin kalabalığın bir anda yarılmasıyla sesi ağzında kesildi. Herkes kadar hiddetine söz geçiremeyen Firuze, görüşünü kestirdiği Zeyno'nun üzerine doğru gidiyordu. Bedo onun sinirli hâllerini

köpürdüğünde ortalığı yıkmasını sevmezdi fakat bugün taze öfke haktan geliyordu. Onu durdurmadı...

Ne yapacağını anlayan Dildar ağa, "Firdevs sakın!" diye kükredi.

Eli havada asılı kalan yaşlı kadın gözünü kırpmadan onu izleyen Zeyno'dan nefretle yoğrulan harelerini alamadı. Ona baktıkça tiksinti vücuduna yayılarak ağız kenarlarını mide bulantısı çekiyormuş gibi kıpırdattı.

"Sakın ona vurayım deme! Bu bana hakarettir!"

"Bu yaptıklarını kabul mu edeceğiz, Dildar ağa?"

"Sözümün dışına çıkma!"

Zeyno kime yetişecekti? Zeyno kime gücünü gösterecek, kime sesini duyurabilecekti? Tek dermanı kulağının içinden gelen sesin vereceği ufacık habere bağlıyken şimdi onu da yitiriyordu, düşmemek için elinden geleni yapmak toparlanmaktan daha zordu. Kan kaybediyordu Zeyno. Herkes ayaklansın isterken inandığı gücü azalıyor, istediği olmadan karanlık kuytular zihnine doluşuyordu.

Onu Dildar ağa dışında koruyan kimse yoktu. Ailesinden tek bir kişi bile gelmemişti, oysa babasının şimdiye kadar yetişmesi gerekiyordu. Daha Zeyno evden çıkmadan Mahir haber vermişti.

Sıvı beton şırıngayla vücuduna nüfuz edilmiş gibi kadını kaskatı kesti. Kadıoğlu konağında sonlanacak kan davasının anıtı olmaya hazırdı. Soluk alıp vermese yaşadığından şüphe duyacaktı. Etrafında olan karmaşanın imgelediği herhangi bir sonuç olmasını o kadar istedi ki...

Son... Son vermeli mi?

"Kalk ayağa, Rozerin Zeyno," yıkıntısının içinde sonlandırmak istediği planın kurucusu, onu hissetmiş gibi tam zamanında yardımına koştu. Mahir'in istediğini almış gururlu tınısıyla konuştuğunu işitince dikkatini kulaklıktan gelen sese verdi. *"Kaldır başını, Nezir Kılıçhan geldi!"*

Zeyno'nun ağzı şaşkınlıkla aralandı. Bitirmek isteyen kızına tam vaktinde ulaşmıştı Nezir Kılıçhan.

Kalabalık bir kez daha yarıldı. Rozerin Zeyno gelmesini istediği adamın tüm heybetiyle gelişini oluşan yarıktan saklı coşkusuyla izledi. O ve Hafsa dışında kimsenin mutlu olmadığı aşikârdı fakat bu önemsizdi. Rozerin Zeyno gelmesini istediği adamı izliyordu. Gururunu bırakıp kızının yanında olan gönlü kırık babayı...

Nezir Kılıçhan'ın gelişi beraberinde hengâmeyi de getirdi; kaosu kaldıramayan Diljîn avluda bayıldı, Nezir ağanın arkasından gelenler Kadıoğlu konağının bahçesinde iğne atacak yer bırakmadı. Silahlar iki taraftan birbirlerine doğru çekildi, kadınların iniltileri tetik seslerine karıştı.

Üçüncü aşama ve son perde: Ya kal *ya git. Ya savaş ya öl.*

Silahlı adamlar etrafı sararken Zeyno polislerin gelip gelmeyeceği meraklarına düştü. Mahir onları durdurabilecek güçte miydi? Yoksa onun için de aynı oyun mu kurmuştu?

Gururlu mavi menevişlerini yeri döven bastonun gümleme sesiyle yaklaşmakta olan babasından alamıyordu. Nasıl güçlü ve yıkılmaz geliyor, nasıl kızının ihtiyaç duyduğu gücü veriyordu.

Adımlarına ara vermeden etraflarını oluşturan çemberi ve bu çemberin bir tarafını bozan yarığı geçerek yanlarına kadar yaklaştı. Bastonunu Bedo ağanın önüne kasten fırlatarak belindeki silahı çekip çıkardı. Kalabalığın durdurmak için öne doğru yaptığı hamle Zeyno'ya silahı doğrultan iki adamın ayağından vuran Nezir Kılıçhan'ın hızına yetişemedi.

Bastonu fırlatmak ayaktayım demekti ama silahı Bedo Kadıoğlu'na doğrultmak ayaklanalım mesajıydı. Ferman en kısa sürede duyuldu; Nezir Kılıçhan'ın silahını Bedo Kadıoğlu'na çekmesi kadın çığlıkları kasırgasını beraberinde getirdi.

"Bir daha kızıma sesini yükseltirsen seni bin bir parçaya bölerim!" Namluyu tepesinin üstünde havaya doğru tutarak bir el ateş etti, uyarı atışının ardından indirerek Bedo'ya tekrar sabitledi. "Sen hangi hakla benim kızıma sesini yükseltiyorsun lan!"

Bedo Kadıoğlu yerde acı içinde kıvranarak oturan adamlarını almalarını istedi. Öfkeli gözlerini Nezir Kılıçhan'a çekerken belindeki silaha davrandı. Dildar ağa atik bir hareketle uzanıp elini tuttu.

"O dava başlamayacak dedim!"

Göz açıp kapayıncaya kadar süren bu an Rozerin Zeyno için ölümcül azamette yavaş geçti. Kardeşinin önüne siper olurken esasında yine kan davasının önünü kesiyordu Dildar ağa; hakkaniyetle savunmasını sürdüren, eli öpülecek tek adamdı!

Ağabeyinin isteğine başını bir kereliğine sallayarak boyun eğdi. Dildar ağayı çiğnediği an Kılıçhanlar için açık kapı bırakmış olacaktı. Ellerini arkasında birleştirdi, ayağının ucuna fırlatılan bastonun öfkesini bastırarak, "Sen kime ahkâm kesiyorsun, Nezir!" diye diklendi. Aralarındaki dostluğun bittiği gün esasında bugün olmuştu.

"Bedo, sana dedim ki evden çıkarsam savaşı başlatırım!"

"Ben de çıkarsan çık karşılığını veririm, dedim."

"Bir kadının başlattığı katliamı, hüküm veren adamlar ateşe odun atarak mı büyütecek?" sorusuyla kavgaya tutuşmaya hazır adamların dikkatini dağıttı Dildar ağa. Harlı ateşi dindirme çabasını kimse desteklemiyordu.

Nezir Kılıçhan, aralarındaki saygıyı yitirmediği Dildar ağaya dönüp "Kan davası çıkmasın diye zamanında ne desen kabul ettim, Dildar ağa. Ben

kızımı sadece sana ve Keje Hanım'a emanet ettim. Bir hata yaptı, oğlunun hayatını mahvetti, bizleri karşı karşıya getirdi dedim, ne karar verirseniz onaylamak zorunda kaldım. Ben..." diye üzerine basa basa belirtti. "Kızımın sürgün edilmesini dahi kabul ettim, Dildar!"

Onu izlemekte olan kızına kaydırdı gözlerini, herkesin darbesine maruz kaldığı bahçede kimsesiz kalmasına sebep olduğu için kendini suçladı. Gelen geyenin köteği indirme hakkını bulduğu kum torbasına dönüşmüştü. Ne kendini ne de koruduğunu iddia eden Ferman'ı affetmeyecekti.

Gözlerini kızından ayırıp kalabalığın arasında Hawar'ı aradı. Onunla göz göze geldiğinde burnundan nefesini homurdanarak bıraktı. "Kabul ettim diye önüne gelen kızıma şiddet uyguluyor. Herkes kendini haklı ilan ederek hakir gördükleri kızıma zarar veriyor."

Temas, utanç duyarak başını önüne eğen Hawar'ın kalabalığın arasında kaybolmasıyla kesildi. Annesinden yüz bulup hata eden bir çocuktu Nezir'in gözünde ama onu bu duruma getirenler çocuk değildi. Bakışlarını yeniden Dildar'a çevirdi. "Zerda neye dayanarak gelinin Diljîn'i kullanıp Kadriye'ye tablo gönderiyor?"

Kalabalığın uğultusunu kâğıt yırtığı gibi kesen sualin sonunda Dildar ağa annesiyle göz göze geldi. Ailesinin arkasından iş çevirmesini hazmedemezken haklı baba çıkıp bunu yüzüne vurarak onu etkisiz hâle getiriyor, utancı misliyle geri ödettiriyordu. Kadıoğlu Aşireti başından beri haklıyken son kertede nasıl hatalar silsilesini sürdüren taraf olmuştu?

"Karını tutamıyorsan Derhaw Aşireti'yle savaşırım. Zeyno'mu ona yedirtmem!" Ani çıkışı Dildar kadar Bedo ağayı da dağıttı. Nezir Kılıçhan savaşı başlatmasına başlatır, Bedo altında kalmaz cevap verirdi ancak... Zerda Hanım ve kızı Hawar'ın yaşattığı utanç, savaşı kazansalar bile ömür boyu yüzlerinde leke olarak kalırdı.

İsimlerin giderek artması ve hepsinin kızının üstüne oynaması Nezir Kılıçhan'ı başından beridir kızını hükümlere kurban verdiği için pişman ettirmişti. "Ya Firdevs Hanım?" diye sordu durumun vahametini canlı tutarak. "Firdevs Hanım kocasının evinden kızıma tokat atıp Kadıoğlu şerefini yükseltmek için mi koşa koşa geliyor?" Kendilerini bağlamayacak bir durumda herkes küçük bir kadını ortasına alıp hüküm ayağına hırpalıyordu. Nezir Kılıçhan nasıl bastonunu yere fırlatıp silahlarını çekmesin!

Firdevs'i ölümcül bakışlarının altında kuşattı. Daha önce kızına ettiği zulümlerden haberdardı ancak bugün kefeni için hazırlık yapacak kadar haddini aşmıştı. "Elin bir daha kızıma kalkarsa kocanın mezarını ziyaret etmek zorunda kalacaksın!"

Homurtular ve fısıldaşmalar birbirine karıştı. Kalabalık boyuna tehdit

eden, durumu bakılırsa da haklı olan Nezir Kılıçhan'ın sözleriyle nefes alıp veriyor, anbean dava sonucunu takip ediyordu.

"Sınırını fazla mı aşıyorsun, Nezir ağa?"

Sessizliğini bir vakit sonra bozdu Keje Kadıoğlu. Geri durduğu noktadan öne doğru çıkarken de güç savaşını sürdüren Nezir ağayı bastırmaya kararlı duruşuyla sesini yükseltti. Öfkeden noksandı ama ihtiyatlı yaklaşımı öfkeli adamların içinde kalplere su döküyordu. Her sesten çıkan cümle kalabalığın omuzlarını germelerine, kavga için hazırmışçasına gardlarını almalarına neden oluyordu.

"Nezir Kılıçhan'a terbiyesizliğin haddini aştınız!" diye karşı çıktı, sarsılmaz duruşuyla ihtiyatla yaklaşan Keje'yi alt etti Nezir. Aylardır kızı kimlerin vicdanına emanet edilmişti, er ya da geç öğreneceklerini bildiği kızının nasıl ateşin içinde bırakmıştı...

"Bu tehditleri ederek asıl kan davasına sürükleyen sen değil misin?"

"Kızımın tülbendini ateşe atarak hükmü kabul etmedin mi, Keje Hanım?" Silahını adamına verirken uzun adımıyla yaklaştı. "Gereken kişinin canını almak da bize düşer!" deyip ardından başını kaldırdı. Korkusuz cengâverliğinden güç yayarak her türlü şiddete maruz kalan kızı için hükümleri ezdi ve ertelenen kan davasını sebep olanların takdirinde başlattığını apaçık ilan etti.

"İlk ve son kez konuşacağım. Kan davası olmasın diye başında anlaşma yaptık. Dildar ağa ne demişse kabul ettim. Anlaşmayı siz bozarak bizi bugün karşı karşıya getirdiniz. Kızımı alacağım ve kızımı aldığım gibi evinizi kan gölüne çevireceğim!"

Gözünü kararan Nezir ağanın ilanıyla homurtular ve çekilen tetiklerin sesleri tekrar birbirine karıştı. Rozerin Zeyno kaçınılmazı ayaklarına getirdiği için üzgündü lakin hâlâ pişman değildi. Kan davasının başlamayacağına dair umudu babasına rağmen vardı çünkü Dildar ağa katiyen karşıydı.

"Rozerin!"

Rozerin Zeyno ortasında kaldığı güç savaşının içinde nefes almasını sağlayan derin sesi işittiğinde şiddetle sarsılarak gözlerini babasından ayırdı. Boğazında birikerek küçük taşa dönüşen yumruları yutkunacak kadar dirayeti kalmadığını fark etti. Ya biterlerse bu sefer? Ya Cesur planını anlatmasına rağmen kabul etmezse?

Yarık üçüncü defa oluşturuldu, çember birilerini içine almak için devamlı zedeleniyor, her gelen bir sonraki kargaşayı fitilliyordu. Cesur ağanın yalnız gelişi çembere bu defa nasıl katkı sağlayacak, emin olamadı Zeyno. Ta ki önünde yürüyen adamı görene dek...

Bu haşmetli adam... Bir seksene yakın boylarda, geniş omuzlu ve cüsse-

ıydı. Kalın boynunu saran siyah atkıdan, bütün vücudunu saran uzun kaşe kabana kadar öyle büyük ve ulu görünüyordu ki Zeyno gözlerini ondan alamıyordu.

Gür bıyıkların siyah beyaz karışımı, tepesinde rüzgârdan birbirine karışan alacalı saçları gibiydi. Yüzünde bunca adamı dize getirecek çetin güç, gözlerinde karşı karşıya gelişlerine söylenecek öfke vardı ama o kadar çabuk sildi ki soğuk ifade yeşilden elaya çalan gözlerini daha ürkütücü gösterdi.

Bu yaşa rağmen hâlâ dinç, hâlâ güçlü ve yere sağlam basan ayaklara sahipti. Sanki hiçbir hastalık onu yıkamaz, hiçbir kavga dokunamazdı. Düz çizgi hâlindeki dudakları biraz sonra fermanlar verecek, belki hüküm bozduğu kadar hükümler de verecekti.

Xweşmêr... Dudaklarından hayret dolu fısıltısı döküldü. "Ezdîn Şêr Derhaw..."

Cesur Kadıoğlu en güvenilir ve etkin isimle gelmişti.

Tek el hareketiyle silahları indirmelerini emretti Ezdîn Şêr. Emir bağlı oldukları adamlara sormalarına gerek kalmadan yerine getirildi ve karşılıklı çekilen silahların hepsi muntazam şekilde indirildi, kabzasına geri takılana kadar da durmadı.

Ezdîn Şêr ağa kalabalığın arasından geçerek iki adamın ortasında durdu. Soğuk bakışları damadı Dildar ağayla buluştuğunda saygınlığa evrildi. Sessiz selamlaşmaları, kızının hatasını kabul etmeyen Ezdîn Şêr'in ifadesini aynı hızla sertleştirdi. Her şeyden haberdardı ve şimdiye kadar dâhil olmamayı seçerek fitillenen ateşin söndürüleceğini umut etmişti. Ne var ki ne kızı durmuş ne torunu susmuş ne de haklılığıyla övünen Bedo ağa doğru hareket etmişti.

Kurduğu heyetle beraber verdiği karar, pek çok ölümün önünü kesen Keje Kadıoğlu'na selamını yine sessizce verdi ve karşı karşıya gelen iki ağaya bakışlarını ağır ağır çekti. Sıkı dost değillerdi lakin Rozerin kaçtığında onu sahiplenen Bedo ağa olmuş, böyle olunca Nezir ağa verilen her hükme razı gelmişti. İkisi de haklı, ikisi de öfkeli, ikisi de çıkmazdaydı.

"*Xwîn bi xwînê nayê şûştin*[25]!" dedi gür sesiyle sessizliği bozarak. Hepsinin bildiği atasözünü açıkça söylerken de soğukkanlılığını koruyordu Ezdîn Şêr. Nefesini ağır ağır bırakırken söyleyeceklerini tasdiklercesine başını salladı. "Siz kan akıtmaya meyledenleri durduran adamlarsınız, kanı akıtmak size mi hacet düştü?"

"Kimse kızınız kadar kan akıtmaya meyletmedi," diyen Nezir Kılıçhan bıçağı dilinin ucunda tutmaya devam etti. Evinden bir kere çıkmıştı, Ezdîn

[25] Kan kanla yıkanmaz.

ve böyle yaparak torunumun hayatını mahvettiği için Rozerin'i affetmem." yarım cümlesinin ardından gür kaşlarının altındaki soğuk gözlerini Nezir ağaya çevirdi. "Ama ne Rozerin ne de ailesi verilecek hiçbir hükme karşı çıkmadı. Bir hata uğruna masum insanların ölmesine izin verirsek nerede bizim adalet anlayışımız? Nerede bizim şerefimiz? Kendilerini güvende hissetmeleri için verdiğimiz sözlerimiz?"

Kadıoğlu konağında kararların ansızın değiştiği yüzleşme Ezdîn Şêr'in önderliğinde kesinlik kazanmak üzereydi.

"Tekinsiz yerde bir adama yakalanıp korkuyla hayatını altüst etmiş, sırf bunun için de ölüm kararına da onay vermiş bir kadına da ölümü hak görmeni ben kabul etmem!"

Bedo ağa kararı hışımla karşıladı. Reddetmedi ancak lekenin üstünü kapatmaya asla rıza göstermedi. "Başka bir adama kaçan kadını savunuyorsun bana! Rozerin Zeyno'nun, Cesur ağaya attığı iftirayı konuşuyoruz. Benim adaletimde, şerefimde bu yok. O..." diyerek Zeyno'yu işaretledi. "Cesur ile boşanacak ve sürgün edilecek! Gerçek anlamda sürgün edilecek!"

Korkulan karar ilan edildi, boşanmak ve sürgün edilmek dışında çare çıkaramayan aşiret bireylerinin destekleyeceğini başta babasının boşanmalarında direteceğini idrak etti Zeyno. Geldiğinden beridir bir kere bile göz temasını kurmadığı kocasına bakmaya cesaret edemedi. Onun gözlerindeki yıkıcı kırıklığı görürse Rozerin Zeyno aklını kaçırdığını inanacakları her şeyi yapacaktı.

"Rozerin haberi biraz geç veriyorum, üzgünüm. Zerda oyunu anladı, geri dönüyor!"

Mahir'in mahcup sesinden dökülen kelimeler Zeyno'yu yerin altından darbe yemişçesine sıçrattı. Zerda'yı oyuna müdahil edememiş ve boşanması için verilen karar meclisinin üzerine gelmeye yakın ellerinden kaçırmışlardı. Cesur'u elinden almak için geliyordu. Rozerin Zeyno dehşetle solmakta olan yüzünü kaybetmek üzere olduğu adama çevirdi.

Cesur Kadıoğlu yıktığı kaşlarıyla gözlerini çabucak kaçırdı. Onu görmek istemiyor gibi öfkeli ve hayal kırıklığıyla doluydu.

"Rozerin Zeyno'yu, Hasan ağanın evine götürün. Biz de bu davanın sonucu için son kez konuşalım!"

Her şeyin başladığı yere mi gidiyorlardı? Neden kimse gitmek isteyip istemediğini sormadan Ezdîn Şêr'in verdiği karara uyuyordu? Netice ne olursa olsun burada kalıp savaşmak istiyordu.

Cesur için haykırmak istiyordu.

"Gidiyorsun Rozerin, senin işin bitti. Gerisi Cesur'a kalmış ya tamam diyecek ya da devam!"

Mahir'in başlattığı oyuna devam etmesi dışında başka çaresi yoktu. Koluna dokunarak hareket etmesini sağlayan Şerif ile hemen arkasına döndü Zeyno. Bakmamak için direndiği Cesur'u burada tek başına bırakarak gidiyordu. Yine aynı şeyler tekrarlanıyor, Zeyno hep dışında tutuluyordu. Kimse onu gerçek anlamda dinlemeyecek miydi?

Rozerin Zeyno'nun oluşturduğu çember birleşmemek üzere bozuldu, yarık kaçıncı defa oluşturuldu. Hep gelenler olurdu ama bu defa giden Zeyno oldu. Babasıyla geldiğinden beri ilk defa göz göze geldi. Minnet, teşekkür, sevgi her duyguyu barındıran koca hareleri onun korkusuz gözlerinde kaldı.

Hejar onu itince adım atmamak için kendini zorlayan Nezir Kılıçhan'ın cesurca adamların içine dalışını asla ama asla unutmayacaktı.

Yanağından boncuklar sızarken içini çekti. Buradan güçlü bir şekilde çıkmalıydı. Annesi için herkese meydan okuyan Rozerin Zeyno babası için başı dik çıkacaktı. Omuzlarını dikleştirdi, gözlerini tek bir noktaya sabitleyerek hiç kimseye bakmadan Kadıoğlu konağını arşınladı. Onu izleyen sayıca gözleri görmezden gelmek zorladı ama üstesinden geldi.

"Tüm aşiret bireylerine haber verilsin. Çözülmesi gereken bir dava var. Kimse silahıyla içeri girmeyecek! Hakkı savunacak olan ağalar gelsin!"

Ezdîn Şêr ağanın sesini duyduğunda taşlı yolun sonuna yaklaşıyordu, kendi sonuna yaklaşır gibi. Kalabalığın arasından ilerleyen Zerda Kadıoğlu'nu gördü. Hâlâ aynı kudrette ve zapt edilemez öfkedeydi. Herkes karara saygı duysa da Zerda'nın karşı çıkacağına inandı, bu inanış ikisi yan yana ilerleyip birbirinin yüzlerine bakmadığında çoğalarak büyüdü ve kırık kalbine ağırlığınca çöktü.

Zeyno'nun perdesi, savaş ve git terimlerinin sonunda kapandı.

Yaşam doğmak, büyümek ve ölmek üçgeninden ibaret değildir; duygular yaşamın anahtarıdır, her şey sizin o anahtarı nasıl kullanacağınıza bağlıdır. Ya her kapıyı kendinize açmak için denersiniz ya anahtarı kaybederek başkalarının eline verirsiniz.

Yaşama amacını iyi kötü ilerleten bir kadın için belirsizliğin hüküm sürdüğü günler cama fırlatılan taş misali kapısına çatmıştı. *Yine...* Yetki elinde olsa kapısını çarpan belirsizliği kovardı. Fakat yaşam anahtarının nasıl kaybetmediği hâlde devamlı başkasının elinde tutsak bırakabiliyor, anlayamıyordu. Sürekli biri onun adına kararlar veriyor, anahtarla dilediği kapıyı açıyor veya kapatıyordu.

Rozerin Zeyno çuvalladığı günden bu yana tutunacağı bir şey arıyor, kimi zaman buluyor kimi zaman da kaybediyordu. Anladı ki bugün kazandığını da kaybetmişti; Ferman Kılıçhan'la başlayan ayrılık eyleminden Cesur

Kadıoğlu da nasibini almış, çuvallamak artık yanında en hafif tabirle tökezlemek olmuştu.

Boğucu havayı solumaktan ciğeri şişti, seyir hâlinde ilerleyen arabanın camına ardı ardına çarpan yağmur tanelerini izlerken, akan yağmur tanesi olmayı o kadar çok istedi ki... Yok olup gitmeyi, kendi sonunu görmeden bir su damlasına karışmayı...

İnsanlar neden kalbini mezarlık tutar? Kalp mezar mıdır ki gömüyü saklasın?

Zeyno isimleri zikretmeye cesaret edemedi. Her kavramın birbirine karıştığı korkunç gün de bütün sevdiklerini kaybetmişti. Varsın olsun, dedi; kan davasını bitirecekse olsun. Kalp mezarlık da olsun, zira hallaç pamuğuna dönen düşmanlık bugün sonlanmazsa yarını daha tehlikeli kılacaktı. Cesur ile devamlı bir yere kaçmaktan, saklanıp haber beklemekten aşırı sıkılmıştı. Savcı Mahir'le yaptığı iş birliği sevdiklerini kaybetmesine sebep olmuştu ancak kan davası ve davaya gidecek bütün yolları durdurmuştu.

Sağlam kaybedişi için pişman değildi sadece... Henüz hislerini taşımadığını fark etmeyecek kadar büyük acıyla boğuşuyordu. Kemiğine bürünecek kadar güçlü bir acıydı ki Zeyno'yu kaskatı kesecek kuvvete erişiyordu.

Cesur'u kaybetmeyi göze almıştı... Onun penceresinden bakılınca görünen sadece buydu. Mide bulantısının ekşi tadı boğazından yükselerek ağzının içinde birikti, koca yumru yutkunmaması için özel ilgiye ihtiyaç duymadan boğazında büyüdü.

Bu büyüklük, kemiğine bürünen diğer acının anımsanmasındandı.

Babasının felç geçirdiği ve Rumi'nin öldüğü haberini aynı anda aldığı korkunç günün sonunda getirildiği bağ evindeydi. Koca üç saati bedenine üflenen ruhtan koparıldığı eve gelmek için yollarda geçirmişti. Yeni bir Rozerin Zeyno olup ayrılmıştı bu evden. O zaman bile Cesur ile aralarında bağlanmayacak kadar uzun mesafeler ve nefretler vardı. Sanki bugünü o zamanı yâd etmek için yaşıyordu. Daha bir senesi bile dolmadan...

Göğsünü şişirerek soluğunu içine çekti, bu kazanmak istediği dirayetin ilk adımıydı. Kaybetmesine sadece saniyeler varken... Sağanak yağmur dağın eteklerine hiddetle yağıyor, ona Cesur'un öfkesini anımsatıyordu. Kabul etmese de etrafını alakasızca saran her şey hep Cesur'u hatırlatıyordu.

Şemsiyeyi açarak yanında bekleyen Şerif'e kafasını usulca salladı. Şemsiye istemiyordu, onu hiddetli yağmur tanelerinden koruyacak hiçbir şeyi istemiyordu. Yanağından sızan yaşların yağmur tanelerinin arasına karıştığında kaybolmasından minnet duyacaktı.

Yaralarla bezenmiş ruhu mu şifa bulmak için gözyaşlarına başvuruyordu?

Çelik kapının önünde kırık kız çocuğunu bekleyen gönüllü anneyi buldu;

omuzlarında yaşananların şiddetli sarsıntısı, şefkatli yüzünde acının yaşları vardı. Onunla aynı duyguları paylaşan biri daha vardı hayatında. Gözlerine hızlıca çarpan yaşlar sebebiyle görüşü bir müddet bulanıklaştı ama Zeyno orada onunla kahrolan kadını nefesi kadar yakınındaymış gibi hissetti.

Elinden tutan kadına doğru hareket ederken, "Sarya hala..." diye mırıldandı ağzının içinde. Yavaşlığı hıçkırıkları çoğalınca koşturmaya itti, yaşlı kadına yürüyen adımları bir anda hızlandı, son adımı sarıldığı kollarında bitene dek durmadı. Şefkatini esirgemeyen kalbi güzel kadının kollarında içleri çıkana kadar kapı önünde dakikalarca ağladılar. Zeyno hiçbir şey diyemedi. Sarya hala yavrusunu seven anne gibi sahiplenici laflarla acısına ortak oldu.

Bir katre rahatlayan Rozerin Zeyno'yu içeri aldığında bekletmeden banyoya götürdü, nazikçe yıkadı, bir anne gibi giydirip şefkatini vererek saçlarını taradı ve kuruttu. Zorlukla iki lokma yemek yedirdikten sonra onu şömine başına aldı.

Şimdi de ruhuna şifa verme zamanıydı!

Hazırladığı ıhlamuru içtiğinden emin olmak için yanına oturmuş, sessizlik içinde şöminede yanan ateşi izlemeye koyulmuştu Sarya hala. Arada ona dönüp bakıyor, bir kıvrım tebessümün sonunda zorlamadan yeniden turuncu ve kırmızı alevin renk dalgasını izliyordu.

Şakağını yasladığı koltuğun tepesinden kaldırmadan, suretinde cihanı kucaklamaya hazır şefkatin kazındığı kadını sakladığı hayretiyle izliyordu. Keje Kadıoğlu'nun istisnasız en güzel kızıydı; Firuze'nin bir parmak benzemediği eşsiz ruhta bir kadın... Sarıp sarmalayan yüce merhameti öyle boldu ki kalbi cayır cayır yanan kim varsa dokunup iyileştirebilirdi. Rehma'nın kime benzediği artık aşikârdı.

"Kalbin, şu şöminenin içine attığım odun parçası gibi cayır cayır yanıyor," dedi sükûtun aktığı kadife sesiyle. "Sen harlaması için tuttuğum demirle savurmama ağlıyorsun, Rozerin."

İnsanoğlu koca bir demiri sırtlamaya ağlamaz da oluşturduğu çizik için basılan pamuğa ağlar. Bu güçlü insanların yıkılmasının işaretidir. Zeyno koca aşiretlerin bir araya gelmesini sağlayan büyük oyunlardan yara almamıştı da buraya gönderilmeyi hazmedememişti.

Yine bir başına, tıpkı o günkü gibi kimsesiz Rozerin Zeyno buraya yollanmıştı.

"Kimsesizin tırnağı kırılsa acısı ağır gelir," diye karşılık verdi. Ihlamur kokusunda yaşamına belirti aradı Zeyno. Ne de olsa şefkatli ellerden çıkmıştı. Sıcak bir yudumun ardından, "İlk güne döndük, hala... Yine tükenmiştim... Yine yaralıydım... Her yerim çamur içindeydi... Sen beni yıkadın.

sen bana şefkat verdin. Bir nebze de olsa yaralarımı sardın. Elimden hep mutlu, hala..." dedi, minneti ses tınısında titredi.

"Başa dönmedik, devranı sizin için döndürüyoruz. Bu sefer bitti!"

Zeyno ıhlamuru tutan elinin titremesine mâni olamadı. "Ama ben de bittim," dedi kırık gülümsemesiyle. "Ben de tükendim. Sabrım sonuma yetişemedi, hala."

"Rozerin... Ne demişler biliyor musun?" dediğinde ellerini avucunun içine alarak hafifçe sıktı. Belki de onu sarıp kendisine getirmek istiyordu. "Sabır kolay değildir, sabır kalbini kırar, sabır seni kenarda bırakır. Allah der ki," dediğinde içini huzurla çekti. Dile getirdiği ismin verdiği huzurla yüzü aydınlandı. "Bir ruha taşıyabileceğinden fazla yük yüklemem.[26]"

Elindeki ıhlamur dolu fincanı ayağının ucunda oturduğu koltuğun altına bıraktı. Yaşlı kadının dizlerine yorgunca yatarak kollarını kendi etrafına sardı. Bir tür kendime yetiyorum pozisyonu alıyordu ama becerdiği söylenemezdi.

"Ama benim yüküm çok fazla, Sarya hala..." dedi, nefesi düzensizdi. "Taşıyamıyorum, düştüm..."

Başını okşayan şefkatli elin sıcağını, kadife sesinden dökülen sözler takip etti. "Allah senin çok güçlü bir kadın olduğunu bildiği için seni onlarla sınıyor. Yükün ağır değil yavrum," dedi ikna etmek ister gibi. "Düştün ama sen kalkmasını bilen bir kadınsın. Bugün düştün, yarın kalkacaksın. Allah'tan uzaklaşma ki imtihanın ağırlaşmasın."

Yüzünü yatırdığı dizlerine aşağı yukarı gezdirerek sevdi, eli bir tarafı ısıttığı için okşamadığı yüzünün diğer tarafı soğuk kalıyordu. "Ben asla ondan uzaklaşmadım..." dedi çabucak. "Sığındığım tek gerçek, koşarsam beni koşulsuz kabul edecek, düşersem beni kaldıracak yine odur. Ama ama çok yoruldum... Yemin ederim çok yoruldum, hala... Bitsin bu olanlar..." Hançeresinden yükselen ahı durduramadı. "Ben sadece kalbini sevdiğim adamla mutlu olmak istiyorum. Artık kimseyi düşünmek istemiyorum ve kimse için üzülmek, sürekli endişelenerek delirmek istemiyorum... Ben sadece ama sadece Cesur'u istiyorum."

Saçlarını okşayan ellerin müşfik hissine karşı gelemeyince gözlerini yumdu. Belki de aradığı huzur buradan gelecekti. Yaşlı kadının yatıştırıcı sesi Zeyno'nun canını yaksa da miktarınca iyi geliyordu.

"Hayat kendini sevenlerin dostudur," sözüyle Zeyno'nun yüreğini okşayacak diğer nasihatleri gibi sakince mırıldandı. "En çok kendini sev, Rozerin en çok kendine değer ver. Sonra seni seveni sev, sana değer verene değer ver. Seni göreni geçme, sana koşanı da düşürme. Sana iyi geleni sev. İnsanoğluna

[26] Bakara sûresi, 286. Ayet

iyilik yapılmaz." Saçlarını okşarken yüzüne doğru hafifçe eğildi. "İnsanoğlu sevilmeye gelmez yavrum..."

Cesur Kadıoğlu sevilmekle üstün tutulmayı hak eden ender insanlardandı; fedakârlığı sayılmaya yüz bırakmayacak kadar çoğalıyorken, çıkarsız savaşmanın yıktığı gönlüne rağmen aşkını diri tutarak herkese ve yediği her kurşuna rağmen ayakta duruyordu. O sevilmenin ötesinde, aşkın ta kendisiydi.

"Cesur'u tenzih etmelisin... O sevgiyi her şeyden ve herkesten çok hak ediyor," dedi, onu tüm olumsuzluklardan sıyırmak isterken, kendi seçimleriyle verdiği zararı anımsayarak ikiyüzlülük ettiği düşüncesine kapıldı. "Ama yine ben tüketiyorum onu... Diğerlerini yıktığım gibi onu yıkıyorum. En nimle aynı ortamda bulunan kimse zarar veriyorum, hala."

Zarar veren kimliğini kendine kabul ettirmek Zeyno için yeni bir şey değildi, yalnızca hâlâ her şeyin boktan devam edişine takati kalmamıştı. "Bilerek yapmıyorum... Kimseye isteyerek zarar vermiyorum... Ela bile bana ihanet etmesine rağmen delirdi. Acı çekmesi kabul etmesem de yüreğimi yakıyor. Arjin ve Rıdvan hayatımı mahvetti. Ama ölmeleri beni üzüyor."

Lakin hiçbiri Rumi'nin ölümü kadar yara vermiyor...

"Ela'ya gideceksin, Rozerin onu iyileştirmen gerek. Senin dışında kimse onu iyileştiremez."

Zeyno kafasını yatırdığı dizinde gözlerini görebilmek için hareket ettirdi. Sarya hala ne istediğinin farkında olan bir kadındı ancak bu çok fazla değil miydi? "Ela bana ihanet etti," dedi aniden çıkışarak.

"Hayır, Ela burada kaldığınız zaman bana her şeyi anlattı. Sana da anlatacaktı ama doğru zamanı bulamadı," dedi sakince, ani çıkışına anlayış göstererek madalyonun bilinmeyen yüzünü aktardı. "Ela, Rumi'nin nişanlandığını öğrendiğinde Rumi'ye seni bırakmasını söyledi. Yoksa sana her şeyi anlatacağını dair de tehdit etti. Rumi vazgeçmeyeceğini, seni gizlice kaçıracağını söyleyince korktu, elinden bir şey gelmediği için çareyi Arjin'e anlatmakla buldu." Mazide olanları Ela'dan sonra birebir bilen ikinci kişiydi Sarya. Zeyno'nun idrak etmesi için verdiği ufak aradan sonra devam etti.

"Arjin'e olanları anlatırsa Rumi'yi durduracağını sandı. Ama Arjin daha beterini yaptı ve konuşmaması için ailesini öldürmekle tehdit etti. Sana sürekli kaçma demek dışında elinden başka hiçbir şey gelmedi. Çünkü karşımdaki aileler çok güçlü, onlarla savaşacak gücüm yok demişti," saçlarını okşarken net ve kararlılıkla son noktayı koydu. "Ela susmadı yavrum. Ela susturulmak zorunda kaldı!"

Kadife sesi geldiğinden beridir ilk defa bu kadar sert ve sarsıcı çıkmıştı. Rozerin Zeyno birileri hep ondan bir şey sakladığı veya üstünkörü anlattığı

için hata üstüne hata yapıyor, sonunda sadece kendi vicdanına yüklenerek sorumlulukları üstleniyordu. "Kendimi suçlamaktan bıktım..." dedi uzun sessizliğin sonunda. "Hep benden bir şeyler sakladılar, öğrenmem bir hatayımış gibi beni olaylardan alıkoydular... Bana kendimi suçlamaktan başka bir seçenek bırakmadılar..."

Ela bir kere çıtlatsaydı, Kılıçhanların bölgesine gelmeye yüreği olmayan Arjin'i henüz yolun başında durdurabilirdi. Herkes ya kendince halletmeye kalkıştı ya da sustu; netice bağ evinde kendisine verilecek hükmü bekleyen kimsesiz Zeyno'nun yaşlı kadının dizinde ağlaması olmuştu.

Gözlerini kapatırken sessizce fısıldadı. "Sarya hala annem gibi saçlarımı okşa lütfen... İyileşmek istiyorum!"

İyileşme arzusuna hüküm bildirildikten sonra ihtiyaç duymaktan ürperse de bugün ihtiyaç duyduğu ilgiden yoksun kalmaktan kaçınamazdı. Kaçınması için aklını oynatması gerekti.

Gözleri gibi dudaklarını kilitlediği saatleri, saçlarını ve yüzünü bazen de ellerini şefkatle okşayan yaşlı kadınla geçirmişti. Sessizlik, Sarya halanın mırıldandığı şarkıyla bozulmuş, onun ötesinde kelimeler susmuştu.

Sözlerin insana işleyeceği zaman sırdır ve siz o zamanı ince ince işleyerek bulursunuz. Sarya hala doğru zamanda kırık kalbe dokunurdu. Rozerin Zeyno için zaman kısıtlı lakin kıymetliydi.

"Sarya Hanım, Cesur ağa çiftliğe giriş yaptı."

Yabancı adamın haberi Zeyno'nun gözlerini hiç açmayacakmışçasına sımsıkı yummasına, saçlarını okşayan müşfik elin durmasına neden oldu. Cesur Kadıoğlu'nun gelişi konakta patlayan bombaların malum failine hesap sormak içindi. Zeyno yine hayal kırıklığıyla bakmasına dayanamazdı.

"Konuşabilecek misin?"

Uzandığı yerden doğruldu, harptan çıkmışçasına birbirine karışmış saçlarına dokunmadan, "Başka şansım var mı?" diye sordu. Ağırlaşan gözleri kavga için hazır olmadığını bas bas bağırıyordu.

"İçerdeyim, tartışmanız çirkinleşirse gelirim."

Zeyno minnet duydu. Gelmesine gerek kalmayacak kadar çabuk bitmesini umdu yoksa Cesur'un ipleri koparma raddesine gelmesi işten bile değildi. Tekerleğin zeminde çıkardığı sürtünme sesi yırtıcı hisler uyandırdı. Bu öfkenin sesiydi...

İkazı önden yollamasıyla sakin kalma telkinlerine başvurdu ancak salon kapısında zuhur eden safi öfke kadını tökezletti. Şiddetli yağmur adamın öfkesine yetişmemiş, onu ıslatmamıştı bile.

"Senin derdin ne lan?"

Kafasının içini talan eden gürültü ani kesintiye uğradı, sesler bir süreli-

gine durarak Cesur ağanın öfkeli bağırtısına yer verdi. Rozerin Zeyno'nun kavga için hazırlanması bu kadar kısa sürdü. "Derdim belli değil mi?" diye yanıtladı güçlü durmaya çalışarak.

Koşup sarılmak istediği adama kurtulduklarına dair sorular sormak isterken kavga için gardını alıyordu. Kimin daha fazla hasarla çıkacağı belirsizdi fakat Zeyno bu evde onsuz kaldığında Cesur ne yaparsa yapsın daha çok yıpranacaktı.

Hesap soran elleri havada asılı kaldı, güvenikten ziyade uzuvlarından koptuğu gibi soruyordu. Sanki bir parçası hesap sormanın yetersizliğini taşıyormuş gibi... "Senin derdin benim hayatımı daha fazla mahvetmek mi?"

Zeyno acıyla tebessüm ederken dermansız kollarını içinde iki yana açtı. "Orada ölüm elbisesi giyen sen değildin."

Omuzları nefes kontrolsüzlüğünden midir yoksa öfkesinden midir kalkıp iniyor, her nefes verişinde burnundan çıkan sesin şiddeti büyüyordu. Ölümüne bahis bile açılır durumdaki karısının söyledikleri onu bir müddet susturdu. Kafasını odanın herhangi bir yerine çevirirken üzerindeki montu ağır gelmiş olmalı ki çıkartıp köşeye attı.

"Neden beni yalnız bırakıyorsun?"

Zeyno dağılmış adamı tüm çıplaklığıyla izlemeye dayanamadı, sebebi yine kendisiydi ve bunu bilmek utancı hafifletmiyor aksi gibi çetinleştiriyordu. O her cenkten hakkıyla çıkarken Zeyno'nun ihaneti olduğunda yaralardan ibaret oluyordu.

"Neden? Bana bunu neden yapıyorsun, Rozerin?" İşaret parmağıyla kendisini işaretledi. "Neden evden çıktığım gibi arkamdan iş çeviriyorsun?"

Mahir planı anlatmasa niyetinde yoktu ama yaptığı tercih değil, mecburi seçimdi. Zerda'nın yaptıklarının etkisi fazla olsa da aslı, davaları bitirmekti. "Yapılanlar ağırdı..." diye geveledi. Cesur sebebini öğrenmek istemiyordu, gönül kırgınlığına sebep olan kadını titretip kendine getirmek istiyordu.

"Sana güvenmeme neden izin vermiyorsun, Rozerin?"

"Annenin yaptıkları hoş muydu?"

"Tek niyetin boşanmak mı?" Ela hareleri buz gibi parladı. "Eğer öyse merak etme, doğru yoldasın."

Gözlerindeki buz gibi ifade sorusu kadar kırıcıydı. "Beni düşüncelerinle sınırla..."

Cesur tek el hareketiyle onu susturdu. "Eğer gerçekten niyetin boşanmaksa bunu bana açıkça de. De ki Cesur ben seni hayatımda istemiyorum, boşanmak için her şeyi yapıyorum, her yolu deniyorum. Zerda Hanım'ı karşıma alırım ve bizi boşaması için elimden ne geliyorsa yaparım."

"Sen beni dinlemiyor musun?" Dinlemediği belli değil miydi zaten? "Ben ne diyorum sen ne diyorsun Allah aşkına!"

Cesur Kadıoğlu yıkılmadan önceki son demlerini yaşıyordu. Dizlerine bağlanan tonlarca ağırlıkla yürümeyi, karısının sırtına vurduğu darbeden daha hafif görüyordu. Bütün omurgasını zedeleyen bu davranışı ne zaman son bulacaktı?

"Annemi karşına almak nedir?" sorusuyla dikkatini çekti. "Annemi karşına almak bunu kabul etmek değil mi?"

Harabeye dönen adamın üzerine gitmek istemiyordu ama söz konusu annesi olunca Rozerin Zeyno merhamet namına iğne ucu kadar his taşımıyordu. "Annenin yaptıklarına ne demeli?"

"Sana annemi karşına alma, onu ben bile durduramam, dedim. Seni uyardım lan ben..." dedi çaresizlik sesini tüketirken. "Seni en başında uyardım, Rozerin!"

Zerda'nın gücü hafife alınamaz, Rozerin Zeyno ondan aşağı görülemezdi. Cesur ağa annesinin korkularıyla geri çekilemezdi, annesi kendi haklılığını bitirmişti. "Zerda, Ezdîn Şêr ağanın kızıysa," dediğinde işaret parmağıyla kendini gösterdi. "Ben de Nezir ağanın kızıyım! Bana yapılan saygısızlığa asla boyun eğmedim, eğmem."

Cesur tek kaşını kaldırdı. "Sen dünya kadar hata yaptın, sana sesimi çıkarttım mı lan ben?" Yıkılmaya fırsat bulamadan öfkeye yeniden bürünüyordu. "Buna sürekli hakkın varmış gibi davranma, Rozerin!"

"Asla davranmadım ama annen haksız insanları çemberin içine aldı. O çember benimle sınırlıydı. Diljîn adına anneme tablo hediye etmek nedir?"

"Rozerin!"

Zeyno ikazını dikkate almadı. "Annemi katmayacaktı, Cesur! Başından beridir acısıyla iğne iplikle oynar gibi oynuyor. Sırf annem orada diye düğüne gönderdi, evin içinde gerçekleri bilmemesine rağmen defalarca ezdi. Yetmedi, beni almaya geldiğinde tokat atıp saçımdan sürükledi. Hepsini kabul ettim..." Çıldırmışçasına tekrarladığı yaşantılarının acısını yeni yeni hissediyordu. Nasıl bunu yapmış kadına boyun eğerdi?

"Hakkıdır dedim ama son yaptığına boyun eğmem! Ne sana ne annene ne de aşiretine boyun eğmem! Çok istiyorsan hodri meydan Cesur ağa savaşalım!"

"Lan savaşacağın ben değilim, değilim!" dediğinde eliyle kapıyı gösterdi. Sanki herkes o kapının önünde bekliyormuş gibi. "Savaşacağın onlar, savaşacağımız onlar."

Zeyno o kapının ardındaki insanların savaşmaktansa öldürmeye can attıklarını biliyordu.

Hâllerini gösterir gibi kollarını iki yana açıp gözlerini ikisi arasında hızlıca gezdirdi Cesur. "Seninle de savaşıyorum anasını satayım!" diye patladı. Ela harelerine yansıyan kırgın huzmeler az sonra söndü. "Bizim için ben savaşıyorken!"

Pfuvalar... Düşmanlık bizim diye kaybetmeyi göze almak... Zeyno'nun savaşı değil miydi? "Ben de bizim için..."

"Hiş!" dedi işaret parmağını dudağının üzerine sabitlerken, onu bir kez daha susturmayı başardı Cesur. "Sen bizim için savaşmıyorsun, sen sadece insanlara gücünü göstermek için savaşıyorsun."

Zeyno asılmaktan korktuğu hayal kırıklığın ağacında sallanıyordu şimdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünmüyorum, olan ne ise onu söylüyorum," dediğinde fırlattığı montunu aldı. "Sen benim evimde o adamın yasını tutmaya çalışın. Buna rağmen seni kabul ettim. Sen bizim odamızda o adamı seçtiğini bana söyledin. Sen benim evimde haksız olmana rağmen defalarca bana meydan okudun. Ben her şeyini kabul ettim. Senin de benim için susman gereken zamanlar olacaktı. Kahretsin ki susmuyorsun," sitemi kırgın tutumuyla büyüdü. "Susmayacaksın da... Sorun yok, seni anladım... Gerçekten niyetini bu sefer çok net anladım."

Kapıdan çıkmak üzere olan kocasına, "Niyetimin boşanmak olduğunu mu söylüyorsun?" sorusunu hayret dolu sesiyle yöneltti. İddiaları her dakika çirkinleşiyor, Rozerin Zeyno'yu suçlu konumundan her kılıfa bürünecek potansiyel hata konumuna indiriyordu.

"Evet, başka ne olabilir ki?"

Rozerin Zeyno iddialarıyla gönlünü kıran bilge kocasını reddetmedi. Kavgayla içini boşaltarak geldiği evi ve Zeyno'nun yüreğini terk eder gibi ardında bırakıp gitmeden önce akıbeti sordu. Sormak zorunda kaldığına için için yanarak...

"Seni asla durdurmayacağım... Verilen kararı söyle de bitir bu eziyeti!"

"Boşanmamız, Rozerin Hanım. Kadıoğlu Aşireti'nin gelini olmaman!"

Evîna Şeran[31]

Kemirgen hislerle tanıştınız mı hiç? İçinizde gezinen tuhaf bir şeydir ama siz ne olduğunu anlamak için çaba bile sarf edemez, korkuyla bitecceği anı beklersiniz. Rahatsızlığınız dayanılmayacak seviyeye geldiğinde endişe aynı oranda artar, endişelerinizden beslenen kemirgenler açlıkla oynaşarak ağlatacak raddeye getirir.

Adını koyamadığınız hislerin yansıttığı iç sıkıntısına kapılıp diken üstünde kaldığınızda bir uzvunuzu vermiş gibi hep yarım kalmışlık hissiyle kuşatılırsınız.

Cesur Kadıoğlu sabah evden mutlu ve doymuş bir erkek olarak ayrılmıştı. Arkasında bıraktığı hayatının stresine yeniden atılacağını bilmesine rağmen göğüs gerecek kadar güçlü olduğunu da Rozerin sayesinde yeniden fark etmişti. Ne olduysa son bir saattir yakasını bırakmıyor, gönlüne nüfuz eden kemirgenlere gönülsüz teslim oluyordu.

Sanki sıvı asit kemirgenler tarafından yüreğine zerk edilmişti.

Odaklanamadıkça Rehma ve Siyabend'in tartışması birbirine karışarak aklını bulandırdı; günlük işlerine yoğunlaşsa, gelir gideri tartışsa Rozerin'i biraz olsun ardında bırakacaktı ama ne mümkün.

Gözlerini usulca küçük kardeşine çevirdi, geldiğinden beri bu olayların içinden çıkmamış, devamlı bir yerlere savrularak yıpranmıştı. Yıkık zeminde onu ayakta tutmak Kadıoğlu ailesini her şeyden daha çok zorlamıştı ama Şivan nasıl güçlü bir adamsa hem Rozerin'i desteklemişti hem de ailesinin yanında sapasağlam durmuştu.

İçindeki huzursuzluğa kapılıp Rozerin'in yanına gönderse doğru dürüst göremediği kardeşini yanlarından uzaklaştırarak Rehma ve Siyabend'e de haksızlık edecekti.

Hawar'ın gizlice gidişini hatırlayınca Şivan'ı başına dikmenin de Rozerin'i kurtaramayacağını anladı. En iyisi bugün yanlarında kalmasıydı, zaten gitmesine üç hafta gibi bir süre kalmıştı.

Cesur huzursuzluğunu arkasına atarak çalışmakta olan kardeşlerine katıldı. Her neyin tartışmasıysa bir türlü anlaşmaya varamıyorlardı. Şivan'ın gülmemek için direnmesine bakılırsa da anlaşmazlık eğlenceli geçiyordu.

[31] Aslanların aşkı.

"Son kararı bildiriyorum, tırlarla beraber bu sefer Siyabend, Ağrı'ya gitsin. Malları teslim ettikten sonra oradan İstanbul'a geçer. Bir aylık sürede hem malları gözetler hem de anlaşmalar için gözlere hitap ederek yeni müşterilerle tanışır."

Karardan asla memnun kalmayan Siyabend Kadıoğlu kafasını geriye yatırıp döner sandalyenin başına üç kez vurdu. "Yapma, Rehma yapma ağabeyim ya..." hayıflanışı acı çeken çehresinde dalgalanarak büyüdü. "Defalarca söyledim, beni istemediğim bir şeye zorlama, daha az önce tartıştık bunu."

Rehma'yı reddetmeyeceği için kurtuluş çanlarına tutunan Siyabend'in son demlerinde sudan çıkmış balık gibi çırpınışlarını zevkle seyretti Cesur.

Onun kadar zevk duyan Şivan'ın, kalemi parmaklarının arasında ustalıkla döndürerek masaya doğru eğilişini göz ucuyla seyretti. Küçük yaşlarında zulüm gördüğü ağabeyinden intikam alacağı her anı kolluyor, yakaladığını acımasızca kullanıyordu.

"İsyanın gece araba yarışlarına katılmayacak olmana mı yoksa olaylardan uzak kalacak olmana mı?"

Doğru soruyu doğru zamanda sormasına şaşırmadı Cesur, onu hafife almaması gerektiğini Rozerin ile alakalı çetrefilli sorular sorduğunda anlamış, küçük gördüğü kardeşinin büyüdüğünü ilk defa kabullenmek zorunda kalmıştı. Şimdi bulduğu her fırsatta küçük Şivan'ın intikamını alıyordu.

Siyabend rahatsız ifadesiyle tavandaki kristalleri incelerken alaylı gülüşünü aralıklı duraklarından tıslayarak bıraktı. "Anasını satayım, sanki İstanbul'a gitsem Cesur ağamızın düşmanları bana bulaşmayacak. Evde olay ayrı bizi buluyor, dışarıda düşman ayrıca ensemizde geziyor..." Yayıldığı sandalyede pozisyonunu düzeltmeden kafasını doğrulttu ve muhatabına aldığı kardeşini memnuniyetsiz ifadesiyle yanıtladı. "Kesinlikle keyfi, Şivan. Keyfim burada kalmak istiyor."

Yanıltmak suretiyle verdiği yanıt Şivan'ı kandıramazken Rehma Kadıoğlu'nu harekete geçirdi. "Peki, Siyabend Bey sizin keyfiniz ne istiyorsa onu yapalım, biz de köpek gibi oradan oraya koşalım."

Siyabend ağabeyinin aksi cevabını duyar duymaz yayıldığı sandalyede pozisyonunu düzelterek dimdik oturdu. "Hamile olan Diljîn ama o duygusallık kesinlikle sana geçmiş!" diye soludu hayretle. "İnanılmaz konuşuyorsun bu aralar."

Cesur ve Şivan'ın kahkahaları birbirine karışarak sakin havayı yırttı ancak onlardan farklı davranan Rehma Kadıoğlu için zevkli olmadı, genel anlamda sakin ve duygusal davranırdı ama bu tamamıyla gururuna dokunan itham-dan başka şey değildi. Hıncını alamayınca kardeşine önündeki kalemi fırlattı.

"Serkeş!"

"Sen çok değiştin, Rehma!"

"İki ay kalacaksın İstanbul'da!"

İkilinin tartışmaları alevlenmeden evvel kapı tıklatıldı, korumalardan biri göründüğünde Cesur garip bir huzursuzlukla dolarak sandalyesinde kıpırdandı. Korumanın gergin ifadesi doğrudan ona dikilmişti, bu da demek oluyordu ki ya kötü haberi verecekti ya da kötü haberin sebep olduğu isimleri...

"Cesur ağam, Rozerin Hanım an itibariyle Kadıoğlu konağına giriş yaptı."

Huzursuzluk bütün yanlarını terk ederek yanından yöresinden kaçarcasına uzaklaştı. Cesur az önce hissettiği duyguların cevabını üzerinden çok geçmeden almıştı. Lakin işittiği bilginin doğruluğunu sorgulamadan da edemiyordu, kardeşleriyle göz göze geldi. Yanlış duyduğuna emin olmak için her yüzü inceledi, korktuğu tepkileri görünce bakışlarını kapıda dikilen korumaya çevirdi.

"Bir daha söyle," dedi umutsuzca.

"Şerif bildirdi, elinde bir tablo varmış."

Rehma'yla bakışması kaçınılmaz oldu. Tablo meselesinin açtığı yara yüzünden kıyametin beklenmedik vakitte kopacağını ikisi de biliyordu. Rozerin yapacağını yapmıştı tekrar... Rozerin dava başlasın diye kibriti çakmıştı tekrar...

Dört kardeşi yerinden zıplatan malûmat ofiste aynı anda hareket etmelerini sağladı, Cesur'un odasından fırlamaları ve asansöre ulaşmaları arasında geçen saniyelerde emir üstüne emirler yağdı.

Ne Cesur aradığı Şerif'e ulaşabildi ne de Siyabend ve Şivan kız kardeşlerine. Rehma bir umut karısını aradı, o da diğerleri gibi cevapsız bırakarak kopan kıyametten bihaber bıraktı. Rozerin Zeyno'nun içinde kaynadığı dava ufacık kıvılcıma hasret bekliyordu sanki. Her hamle bir önceki felaketten ağır geliyordu ve Cesur zemin kata inen asansörde küfürler yağdırırken bitmeyen dava yüzünden kendi canına kıyacağını kardeşlerine bas bas bağırıyordu.

Evde beklemesini tembih ettiği kadın şimdi babasının evinde fırtınaları koparıyordu. Hafsa... Ulaşabileceği diğer isim de Hafsa'ydı. Lanet asansörden indiğinde Azer'i hız kesmeden aradı. Yanında Hafsa varsa Azer'in olayı öğrenmiş olma ihtimali yüksekti.

Aramasına yanıt çabucak geldi ve ahizeden kızgın sesi asit gibi Cesur'un kulağına döküldü.

"Haberi aldım, oraya gidiyorum şimdi..."

Azer Özdağ bu defa haberdar değildi, ağzından kaçan küfre engel olmayarak ahizeye doğru üst üste küfretti. "Hafsa yanında mı?"

"Evet, beraber çıkmışlar."

Cesur'un karısına beş dakikadan daha az sürede varmasından başka şansı yoktu. Ancak mevcut durumda beş dakika bile fazla geliyordu ki Azer ondan önce giderse, yetişecek olması bile varsa eğer kurtarışlarını bitiriyordu.

"Sen gitme, Rahel gitsin. Senin gidişin düpedüz yanmak olur."

Aramayı bitirdi, gidecekleri için bekletilen iki arabaya kardeşiyle beraber ulaşarak bindi. Rehma direksiyon başına geçerken, Cesur yan koltukta yerini aldı. Bu sırada evdeki adamlarına ulaşmaya çalıştı.

Rozerin Kadıoğlu şanına yakıştırdığı yıkımı yeniden yaşatmıştı hem de baltayı kendiyle beraber ucu değmeyecek herkese indirerek. Hediyeye karşılık vereceğinden, sessiz kalmayarak yine ortalığı karıştıracağından yüzde yüz emindi Cesur ama tablo meselesini kullanarak evliliklerini kurtarmayı planlamıştı.

"Cesur..."

Rehma'nın sakinliği bugün yardımcı olmaz, kopuk bağları onarma gücü vermezdi. Bugün hiç kimse ve hiçbir şey geldikleri sondan döndüremezdi onları. Cesur Kadıoğlu son durağa varmadan hâkimiyetini kaybetmişti ve bunun sebebi de intikama meyilli karısının davranışlarıydı.

"Kadının dik başlılığı karşısında sabrım itaat ediyor artık..."

"Sakinleşmelisin, Cesur mantıklı düşün."

"Mantık mı bıraktı lan o kadın bende!" bağırışı hançeresinden koptuğunda sakinleşmek namına bulunacağı her hareket anlamını yitirdi. "Sırtımı döndüğüm gibi iş çeviriyor!"

Güvenmek için tutunduğu her umudu çatırdatıp kıran karısından sonra sırtını dönmek büyük cesaret gerektiriyordu; Cesur'un karısına ne yüzünü ne de sırtını dönebilmesi şu hâlde haksızlıktan başka şey değildi. Nasıl davranması gerektiğini unutturan kadınla bugünden sonra ne yapacaktı?

Arabanın sağa park edilmesiyle Cesur boyun damarlarını kopartacak hızla kardeşine döndü. Anlamsız hareketini yadırgayan öfkeli bakışları direksiyonu tutan ellerinde ve ona bakmakta olan gözleri arasında soluksuz gezindi. "Niye duruyorsun? Eve yetişmemiz gerek."

"Sakinleş."

"Sikerim lan! Sakinleşecek zaman mı, Rehma aklımı kaçırıyorum."

Rozerin o tabloyla Kadıoğlu konağında tek başına annesiyle mücadele edemezdi ki boynundan zincire vurulsa daha az acı çekerdi.

Cesur'un ona yetişmek için zamanı kısıtlıyken yol üzerinde beklemek... Bu çok saçma!

"Bu şekilde gidersek olay daha da büyüyecek."

Rozerin'in gidişiyle başlayan döngünün dinmesini bekliyor olamazdı. "Ne yapacağız o zaman?" diye sordu sabırsızca. Onu içine alan öfke sisine

öyle kapılıydı ki Rehma'nın yapmak istediğini görmiyordu. "Burada her şeyin kendiliğinden çözülmesini mi bekleyeceğiz?"

Rehma yapma dercesine yüzünü astı, sonra toparlandı ve mantıklı açıklamasını sundu. "Bak, şu an bunu konuşmak yanlış, yapacağın en doğru şey dedeme gitmek. Tablo meselesi ve daha nicelerini daha açıklayıcı bir şekilde anlatıp davayı onun çözmesini istemek," dedi ve gergince gerçeği ekledi. "Dedem annemi durdurmazsa hiç kimse durduramaz, Cesur."

Evet, haklıydı ama Rozerin'i annesinin insafına bırakamazdı. "Ya Kadıoğlu konağında başlatılan katliamı kim durduracak?"

"Babam..." diye atladı çabucak. "Ne olursa olsun babam Nezir ağaya söz verdi, Rozerin'i kimseye yedirtmez. Kardeşine bile. İçin rahat olsun diye ben de eve gideceğim şimdi," deyip Cesur'un omzuna dokundu. "Tekrar hayal kırıklığı yaşadığının farkındayım ama Rozerin'in durmayacağını sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Sen bir ağasın. Öfkeyle hareket etmek olmaz. Şu an doğrusu dedeme gitmen."

"Ezdîn Şêr'in hükmü bizi..."

"Hayır," dedi Rehma güven verircesine omzunu sıkarak. "Tam tersi, seni destekleyecek ve desteklenmeni sağlayacak tek isim," dedikten sonra elini çekti ve arabadan indi. "İlkay seni olabilecek en kısa sürede dedeme götürecek..."

Cesur kalan son sabırlarını dedesine harcayacağından kardeşinin mantıklı önerisini kabul etti ve arkalarından gelen İlkay'ın arabaya binmesini bekledi. Kafasını bıraktığı koltukta gözlerini sımsıkı yumdu ve bugünü atlatacakları inancını içindeki öfkeye rağmen diri tutmaya çabaladı.

Cesur, üzerine titrediği Ruze'sine yetişmek istiyordu. Sabahtan beridir içini kemiren huzursuzluğun bu olduğunu bilseydi hiç evden çıkmazdı. Arabaya binen İlkay'a gözlerini açmadan adresi verdi ve hızlı olmasını emrederek sessizliğe yeniden büründü.

Ardı ardına çalan telefonlara dönmedi, tansiyonu hiç dinmeyen evliliğinin daha kötüye gidiyor oluşunu düşünmekten beyni patlayacaktı ama Cesur çıkar yolun Ezdîn Şêr olmasını dahi umutsuz görüyordu. Annesi kararını bildirdikten sonra Rozerin ile boşanmaları, evli kalmalarından daha olasıydı.

Kara bulutları dağıtamadan içinde kaybolmuştu Cesur.

Köye on beş dakikanın sonunda varmışlardı, arabayı kapının önüne park ettikleri gibi Cesur aceleyle inerek konağın bahçesine koşar adımlarla girmişti. Karla kaplı bahçede, yakılan ateş çukurunun önünde oturan dedesini bulunca tuttuğu nefesini rahatlayarak bıraktı. Dedesini evde bulamasaydı tüm köyü talan etmek zorunda kalacaktı Cesur.

Henüz iki yudum içtiği çay bardağını ateş çukuru şöminenin kenar boş-

luğuna bırakırken, dudağının arasında sıkıştırdığı sigarasını çekip aldı ve bir sırada çalışanın anlattığı neyse ilgiyle dinledi.

Van'a döndüğü gibi dedesine gelmeliydi, en büyük yanlışlarından biriydi ertelemek...

Oldum olası dedesine hayranlık duyardı Cesur; yiğitliğine yiğitlik katanın sevgi olduğuna daima inanır, korku hissetmediğini apaçık ilan ederek, korku duymanın Ezdîn Şêr gibi mazbut adama yakıştırılmadığını ifade ederdi. Belki de onun tarafından çok sevilmek Cesur'a korku duygusu yaşatmamıştı.

Fakat bu gücün kaynağı da yine dedesi ve savurduğu gösterişli sevgisinden geliyordu.

"Şêrê min[32]!"

Sigarasını gürleyen ateş çukurunun içine fırlatırken ağır ağır ayaklandı. Çehresini zorlayan kızgınlığı sevinciyle örtbas eden Ezdîn Şêr ağa kollarını torununa coşkuyla açtı. Cesur onun ilk göz ağrısıydı, yerini dolduran hiçbir torunu da yoktu.

Cesur kollarını açan dedesine hızlı adımlarıyla ulaştı, sonunda hep olduğu gibi güçlü kolların arasında kendini güvende buldu. Bugün onun kudretli gücüne ve eleştirisiz adaletine ihtiyacı vardı. Sırtına pat pat vuran güçlü ellerin tutuşuna ihtiyacı vardı.

"Dede..."

"Konuşalım, Cesur'um konuşalım," dedi Ezdîn Şêr ağa vakur havasıyla ondan ayrıldığında. "Senin şu annenle davan ne ise çözelim," derken de sakladığı kızgınlık çehresinde ayyuka çıktı. "Kabul etmeyeceğim bir hatanı görürsem Cesur, kızımı sana ve törene yedirmem."

Cesur umudunu kaybetmedi ama oyalanmayı da istemedi. "Yoldayken konuşalım mı ağam? Karım şu an bizim evde."

Ezdîn Şêr ağa az önce konuştuğu adamına başıyla işaret edip hazırlanmalarını istedi. "Şeyh Muharrem ve İmam İsmail'e de haber verin."

Hazırlık Cesur gelmeden önce yapılmıştı, İlkay'a hızlı olmasını söyleyerek arabanın arka koltuğunda dedesiyle beraber yer aldı. Yan yana oturduğu dedesine vücudunu döndürdü, tüm çıplaklığıyla anlatmak için önce icazet aldı.

Dedesi olayları başından beri bildiği hâlde Cesur yine de kendi açısından tüm ayrıntılarıyla anlattı. Yolculuk kısa süreceğinden Cesur olabildiğince hızlı davranmıştı. Ezdîn Şêr ağanın olaylara onun gözünden bakmasını istiyordu. Burada olanlar dışında bilinmeyen düşmanlarla da mücadele ettiğini

[32] Aslanım

ve düşmanların karısına, kardeşlerine musallat olduğunu da ucundan paylaşmıştı.

Sonuç tablo meselesine geldiğinde dedesinin hiçbir şeyi henüz bilmediğini anladı Cesur ve rahatlayarak adaletine güvendiği kudretli adama annesinin hatasını apaçık anlattı.

"Rozerin neden bahçenizde?"

"Annemin yolladığı tablo yüzünden."

Ezdîn Şêr Derhaw tek kaşını yukarı kaldırdı. "Ne tablosu?"

"Annem Rozerin'i cezalandırmak için annesini kullandı, dede. Diljîn'i aldı, bir mağazaya götürdü ve mağazada Diljîn'e epey manidar bir tablo seçtirdi. Sonra da onun adına karımın kanlı kıyafetlerini Kadriye Hanım'a gönderen Kudret Barbaros'a bir hediye seçti ve aynı gün içinde iki hediyeyi de sahiplerine gönderdi."

"Neden, Diljîn?"

"Ondan her şeyi saklamasını istedik, annem de Diljîn susup bize uyduğu için onu cezalandırdı."

"Zerda'nın ceza sistemi bizden farklı işliyor, Cesur."

"Daha acımasızca işliyor!"

"Öyle mi? Karın için anneni harcamıyorsun, değil mi?"

"Şimdiye kadar harcamadım, duyacaklarınızdan sonra harcamadığımı da anlayacaksınız, ağam..." dedi katı kederiyle. "Ferman'dan silah kaldırmasını istediğimde de niyetim kan davasına engel olmaktı. Ferman'a bunu yaptırmak benim kadar onun için de zor oldu. Hasan ağa her şeye şahit."

Bildiğini ifade edercesine kafasını salladı ve devam etmesi için elini kaldırdı. Tablo meselesini hiç bilmediği için gergin ve kızgın görünüyordu.

"Annem tabloyu Diljîn adına Kadriye Hanım'a yolladı. Tabloda acı çeken bir kadın silueti var. Kadriye Hanım kriz geçirdi, yine de anneme herhangi bir atakta bulunmadı. Kılıçhanlar başından beri anlaşmamıza uyduğu hâlde annem anlaşmayı bozarak kan davasına sürükledi. Onlar da artık ayaklandı."

Dedesinin katı ifadesi bozulmamış, Cesur'u her sorguya çektiğinde aynı ifadeyi garip bir şekilde korumuştu. Sonunda o ifade kalem gibi kırıldı, içinden şaşkınlık ve keder aynı oranda ağır ağır aktı.

"Zerda acısı olan bir anneye bu zalimliği yaptı mı gerçekten? Benim kızım, benim Zerda'm bunu yaptı?"

"Kadriye Hanım'ın kalbini kıranlar sadece annem değil tabii. Ama kırılan da sadece Kadriye Hanım değil. Diljîn o gün anneme karşı durdu ve yine annem tarafından tehdit edildi. Olanları kaldıramayınca bayıldı. Rehma'yı ve Rehma'nın karısını incitti, üstelik Diljîn hamileydi. Bebek zarar görebilirdi."

Baba olmayı hevesle bekleyen Rehma'nın telefonda çaresizce olanları anlattığı, bebeği ve Diljin için nasıl endişe ettiğini hâlâ unutamıyordu. Zihninin bir yeri hep bu meseleden yarayı alan kardeşlerini ağırlıyordu. Kana bulanacakları korkusu bir tarafa hayatları mahvolmuştu.

Kadıoğlu konağının sokağına girdiklerinde Cesur araba yığınlarını ve insan kalabalığını görmezden geldi. Yanındaki adamı bu insanları susturmak için getirmişti.

"Dede..." diye seslendi çaresizce. "Evet, ben bir ağayım ve sana gerektiği yerde gelebilir, elimi tutmanı isteyebilirim. Ama bugün onları ardımda bıraktım, dedemin acımı görmesini isteyerek geldim sana." Elini lekeli elinin üzerine kapayarak desteğini tüm inancıyla istedi. "Ben karımı bırakmak istemiyorum, dede. Ne olursa olsun hüküm veren herkesle karşı karşıya gelirim. Adaletini koy ve verebilecek en doğru karar ne ise ver!"

Ezdîn Şêr Derhaw karısını asla bırakmayan cesur torununu şüpheyle izledeledi. Pos bıyıklarını ağır ağır kaşırken, "Karşımda Zerda'm varken senin için adaletli davranacağıma inanıyor musun, Cesur?" diye sordu.

Şüphesinin aksine Cesur ona güveniyordu. Saygıda kusur etmeden hürmetini sundu ve yitirmediği inancıyla kararını bildirdi. "İnanıyorum! Senin adaletini asla sorgulamadım, sorgulamam da. Ben seni örnek alarak buralara geldim. Söz veriyorum, senin vereceğin her hükmü kabul edeceğim!"

Ezdîn Şêr hareket etmeyen arabada gölgeden daha karanlık gözlerini torununun gözlerine dikti ve vereceği her hükme boyun eğeceği sözünü aldı.

"Sözün sözümdür, Cesur!"

"Sözün boynumun borcudur, ağam!"

Araba daha fazla ilerlemeyince Cesur dedesiyle sokağın başında inmek zorunda kaldı. İnsan kalabalığını arabayla yarmak mümkün değildi bu yüzden konağa yaya gitmek zorundalardı.

Ezdîn Şêr ağanın adamları Kadıoğlu sokağına yakın olan evlere girerek damlarına çıkıp bahçeyi koruma altına aldılar. En ufak tehlike anında hepsi güvenliği sağlayacaktı.

Ezdîn Şêr Derhaw'ın gelişi derin bir yarık oluşturdu. Kadıoğlu Aşireti'nin fertleri konağa akın etmişti. İçeri girenler kadar dışarıda vahameti bekleyenler de vardı. Cesur dedesiyle selamlaşan herkesi sessizce selamladı. Meraklı bakışların ardındaki kusuru görmezden geldi. Rozerin'in güvende olduğunu ve hiçbir hükmün verilmediğini umut ederek dedesinin arkasından konağa ağır ağır ilerliyordu.

Göğsünü sıkan mengeneyi tutup atamıyordu ki... Sabah tatlı mırıltılarıyla canına okuyan kadının acı çığlıklar atmasından ölesiye korkuyordu. Duygularını kontrol altına aldı, ifadesindeki belirsizliği dedesinden güç al-

rak korudu ve az sonra her şeyin netleşeceği Kadıoğlu konağına girdi. Alt avluya varan taşlı yolun sonunda bir çember vardı. O çemberin içinde de çemberi oluşturan kadın...

Cesur çembere yaklaştı, yarık yeniden oluştu ve aralarından geçtiğinde onu gördü. Kanadı kırılmış gibi omuzlarını düşürmüş, recmedilecekmişçesine çemberin ortasında tek kalmıştı; tabloyla girdiği konakta verilecek hükmü böyle buruk bekliyordu.

Yüreği acımasızların nezaretinde kalmış gibi acıyla büküldü. Yanına gitmek için fırsat kolladığı kadından sonsuza dek kopmak üzereydi. Bu karar dedesi tarafından alınırsa, Cesur Kadıoğlu boşanma hükmünü mecburen uygulamak zorunda kalacaktı.

Ezdîn Şêr Derhaw ellerini kaldırdı. Tek bir hareketle herkesin silahını indirmesini istedi. Sözü ikiletmeyen adamlar aynı anda silahını indirerek mevcut kaosu iğne ucu kadar hafifletti. Birinin namlusundan çıkacak ateş evvela Cesur'u yakardı.

Rehma'ya baktı, gözlerini ondan kaçıran kardeşinin çehresinde silinemeyen şaşkın öfkenin izlerini okuyunca Cesur bakışlarını Rozerin'e çevirdi. Ona hiç bakmayan karısına. Dedesini gizli hayretiyle izleyen kadına...

Şeytana uysa kolundan tutup götürecek ve kaçacaklardı; doğuracağı daha büyük sonuçları düşünmeseydi şimdiye farklı bir ülkede kendi hayatlarını kuruyor olurlardı. Yanık ve kan kokusunu aldığında gözleri kaynağını bulmak için zeminde gezindi, külden ve kandan oluşan birikintiyi görünce dondu. Yaralanan kimdi? Ölen var mıydı? İlk kurşunu kim sıktı? Sessizlik cevap vermedi, onu izleyen meraklı bakışlar aradığını bulmasına asla yardımcı olmadı.

Nezir Kılıçhan'ın kızı için verdiği mücadeleye odaklanamadı. O sadece karısına odaklı kaldı, silah ona da kaldırılmış mıydı? Evvelinde çatışmasından korktuğu annesi neredeydi?

Çatışan tarafların baskın sesini karısının sessiz ve ürkek nefesi perdeliyordu. Neden Rozerin ona bakmıyor, neden gözlerindeki hayal kırıklığına soluk gözlerini değdirmiyordu? Görmek mi istemiyordu? Bu daha acıydı çünkü tükendiğini görmeyecekti. Çünkü Cesur'un yorulduğunu ve düştüğünü de görmeyecekti.

Rozerin'in donuk bedenini harekete geçiren her neyse hafif sıçrattı sonra da etrafına bakınmasını sağladı. Telaşını mazur gördü, onun için endişelenmemek kalbini söküp atmak gibi bir şeydi.

Rozerin'in kafasını çevirmesiyle göz göze geldiler. Geldiğinden beridir ona asla bakmayan karısından kırgın gözlerini nedamet duymadan ayırdı,

kısas uygulanmadığı takdirde kadını verdiği zararları göremeyecekti. Bunun herkesi meydana salarak uygulanacak kısası kendi sağlamıştı.

Direnişini Rozerin'in gönderilmesine kadar sürdürdü. Yeniden bağ evinde bambaşka bir kadın olup karşısına dikildiği yere gönderiliyordu. Hükümler verildiğinde o burada bile olmayacak, Cesur'un düşüşü olursa görmeyecekti.

Çember yanlıp onu oluşturan güç uzaklaştığında bozuldu. Rozerin inşa ettiği her şeyi yıkarak giden bir kadındı. Cesur bugün bir kez daha anladı ki onunla başlayan her şey o istediğinde bitiyor, onunla oluşanlar o gittiğinde yıkılıyordu.

Çember bozulmakla kalmamış, dalga resmen onların aksine gelerek esasında ikisini yıkmıştı çünkü hiç görünmeyen Zerda Kadıoğlu karısının gidişiyle ortaya çıkmıştı. Annesi şimdiye dek neredeydi?

Babasıyla kurduğu bağ kalabalığı titretecek kuvvette uzun sürdü. Ezdin Şêr ağa zalimliğiyle inancını kıran kızını sorgusuz izliyordu, ifadesinde anlaşılacak tek bir duygu kırıntısı yoktu ama kızı o duyguyu çok iyi tanıyordu. Kızı o duyguyla büyümüş ve bugün Zerda olarak şekillenmişti.

"Bana karşı babamı mı getirdin, oğlum?"

Cesur ağa istifini bozmadan başını bir kereliğine salladı. "Derhawlan ser çağırdın yadê."

Dudağının kıyısı ezici güçle yukarı kıvrıldı. "Beni oyuna getiren kanının marifetini duymak seni hayal kırıklığına uğratmaz herhalde! Sen alışıksın ne de olsa!" dedi, imalardan uzak katı sesi ifadesiyle çelişiyordu.

Çelişkili ifadesi Nezir Kılıçhan'a odaklandığında kesinleşti ve artık tiksinme duygusu yerini buldu. "Terbiyesinden şüphe etmediğim kızını ne güzel yetiştirmişsin, Nezir ağa! Canı isteyince kaçan, canı isteyince iftira atan, canı isteyince onu öldürmek isteyen çakallarla iş birliği yapan... Açık olayım. Kudret Barbaros'la birlik olmasını beklemezdim."

Rozerin'in oyuna getirmekte üstün yeteneklere sahip olduğunu biliyordu ama annesinin yanıldığına da emindi. Rozerin asla Kudret'in elini sıkmaz, bu uğurda Cesur'a ihanet etmezdi. Dahası annesini oyuna getirip burada bulunması da mantıklı değildi. Bu kadının planları hangi aklın ürünüyle işliyordu? Kızını almakla tehdit eden Nezir ağanın, annesinin iddiasına itibar etmeyeceğini herkes kadar iyi biliyordu Cesur. Ezici merakını bastıramadan kayınbabasından gelecek karşılığı nefesini tutarak bekledi.

"İftira atmadığını nereden bileceğim, Zerda?"

"Kızını getirenlere sor."

Ezdin Şêr Derhaw gür sesiyle ekstra güç sarf etmeden, "Sen nerden geliyorsun?" sorusunu kızına yönlendirdi.

Zerda hata payını kabul etmeksizin başını dik tutarak babasını yanıtladı. "Kudret'in davetinden döndüm."

Rozerin annesini oyuna getirerek bu konağa gelmişti. Kudret'le iş birliği yaparak annesini yanıltmıştı. Tüm bunlar Cesur ofisinde huzursuzca kıpırdanırken olmuştu. Her şey birbirine o kadar karışmıştı ki Cesur ortamdaki çarpışmayı takip etmekte zorluk çekiyordu.

"Kudret'in daveti de iş birliği olmalı," dedi Nezir ağa küçümser ifadesini Zerda Kadıoğlu'dan devralarak. "Sen, senin evini başına yıkmaya çalışan kadınla görüşüyorsan, benim kızım da onu öldürmek isteyen insanlarla iş birliği yapabilir elbette. Aynı ipte yürüyorsunuz nasıl olsa!"

Ezdîn Şêr Derhaw'ı hazırlıksız yakalayan iş birliği, Dildar ağayı yıkmış ve Rozerin'e yönelik her türlü suçlamanın bugünden sonra düştüğüne karar verdi, bundan sonra Cesur ne isterse o olacaktı. Ne Bedo ne de Zerda'nın sözünü kabul etmeyecekti.

"İçeriye geçelim," direktifiyle misafirhaneye doğru yönünü çevirdi Ezdîn Şêr ağa. Bu sırada onu kalben yıkan kızına bakmadan emri verdi. "Seni çağırmadığım sürece içeri girme, Zerda!"

"Başım gözüm üstüne ağam!"

Misafirhaneye yönünü çeviren adamlardan evvel yadê Keje geçti. Önderliğinde son toplantı resmen başlatılıyordu ve akıbet bugün son kez netleşecekti. Çetin geçeceği, seslerin birbirine yükseleceği, taraflı tarafsız herkesin karışacağı en tehlikeli toplantı az sonra yapılacaktı.

Nezir Kılıçhan'ın mahcubiyeti yapılanlardan sonra izlerini bile bırakmadan silinmişti. Kurban seçilen kızı için Derhawları karşısına almaya hazırdı ve bu demek oluyordu ki Ezdîn Şêr ile tartışacaktı. Kızının yaptığının hesabını soracaktı. Rozerin'in hesabını ona sordukları gibi...

Cesur bu toplantıdan aklını yitirmeden çıkmak istiyordu. Her şey o kadar garip ve şüpheliydi ki... Kudret'le iş birliği yaptıran Rozerin Zeyno annesi yokken tabloyu alıp bu eve gelmişti, o tablo iki gündür de kayıptı. Nezir Kılıçhan kızının gideceğini öğrenmiş gibi ansızın çıkıp gelmişti. Sorguyu insan kalabalığının içinde bütün gözler üzerindeyken yapmak akıl kârı değildi ancak Cesur şüphesinden bir türlü uzaklaşmıyordu.

"Bizim de söz hakkımız olabilir sanırım?"

Cesur, insan kalabalığından gözlerini ayırarak misafirhanenin kapısında beliren adamlara çevirdi; konuşan Şerwan Eroğlu başta olmak üzere yanında Barzan Hezeroğlu, arkalarında Miran Kara ve Rezan Şahmaran çehrelerinde silinmesi mümkün olmayan soğuk ve tekinsiz ifadeleriyle kalabalığı inceliyordu. Toplantı henüz başlamadan gelmişlerdi.

Cesur önce dedesi sonra da babasıyla bakıştı. Beklemedikleri manidar ve tam zamanında gelişi manidar bir karşılaşma değildi belli ki. Biri elini iyice geçirmiş herkesi meydana salıyor, dahası Cesur'un eline oynayacak isimler seçiyordu. Bu kimse karısı da onların arasındaydı. Hatta belki o bile planlamıştı.

"Raber ağanın selamı var!" dedi Barzan ağa tebessüm ederek. Bu selam bizzat desteğim sizinle demekti. Kan davası olması hâlinde bir oğluyla bizzat da olacaktı.

Ezdîn Şêr Derhaw selamı aldı, dört adamı saygıyla karşılayarak buyur etti. Kimsenin hâl hatır soracak sabırda olmayışının aksine gelen misafirlerle ilgilendi. Tartışmalar elbet başlar, ağalar elbet tepkilerini ortaya savururdu.

Cesur, savaşmaya hazır yüzlerin içinde tek bir kişiyi izlemekten kendini alamıyordu. Nezir ağa... Ferman kız kardeşini alıp Irak'a götürdüğünde kızını ardında bırakmasaydı şimdi dava için yüzleşiyor olmazlardı. Rozerin'in üzerine hâlâ titriyorken onu sarmamalarını garipsiyordu Cesur. Defalarca kez Ferman'a çelişkisini sorduğu hâlde yanıt alamamıştı. Cesur, Rozerin'i almaları gerektiğini söylediği bir defa Ferman ile kavga etmiş, onurlarını zedeleyen raddeye geldiklerinde Rozerin'i almayı tamamıyla yasaklamıştı. Bu tam olarak karısı Azer ile İstanbul'a gönderildikten iki hafta sonra olmuştu.

Bedo Kadıoğlu'nu gizli merakıyla inceledi, dışarıdaki öfkesi kırılmış şimdilerde annesine manidar bakışlarla düştüğü hâlleri gösteriyordu. Bu durumun onurlarına dokunduğunu Cesur kabul ediyordu. Esasında amcasının deli öfkesini de kabul ediyordu. Herkesi ve her şeyi kabul ediyordu, ilk kurban o olmasına rağmen. Fakat kimse onun kadar anlayışlı ve ihtiyatlı yaklaşmıyordu.

Dedesinin çağrısını kırmayan Şeyh Muharrem ve İmam İsmail'in misafirhaneye girişi başta Keje Kadıoğlu olmak üzere bütün adamları huzursuz etti. Toplantı resmen başladı ve Rozerin Zeyno Kadıoğlu'na yönelik suçlama ve ölüm hükümlerini ezecek iki kilit isim Ezdîn Şêr'in yanında yerini aldı.

"Tarafsızlık yemini edenler de davaya karıştı, Ezdîn Şêr ağam?"

Ezdîn Şêr tespihini parmakları arasında aheste aheste çekti. "Kan davası olmasın diye yemin bozmalarını yadırgamıyorum, Süleyman Efendi," derken metanetini bir ağa gibi korudu. Ne kızgın ne de sakindi, ciddiyeti eşit oranda çehresinde dağılıyordu.

"Biz hâlâ tarafsızız!" Miran Kara'nın kalın sesi sonlara doğru yaptığı ince uyarıyla sertleşti. "Nezir ağa ve Dildar ağa dostlarımızdır. Birini birinden ayırt etmeyiz. Desteğimiz iki aşiret içindir, taraf tuttuğumuz iddia edilmesin."

Miran Kara'nın ikazını kabul eden Süleyman Efendi elini göğsüne vurarak tarafsızlığı desteklediğini belirtti.

"Biz bugün Cesur ve Rozerin'in evliliği için toplandık, bu toplantı beşinci defa gerçekleşiyor. Gerçekleşen her toplantıda kabul etmeyeceğimiz hatalar duyduk. Bugünkü olayın aslı astarı nedir? Evvelinde öğrenelim, ona göre konuşacağımızı konuşuruz."

Cesur, olayın aslını bilmeyen yadê Keje, babası ve Bedo amcasının üzerinde bakışlarını ağır ağır çevirdi. Aşiret bireyleri sorgu suale başlamadan evvel hakikat gereği sebebi öğrenmek ister, ona göre kararlarını bildirip verilecek hüküm neyse destekleyeceklerini söylerlerdi. Herkes bugünkü hükümlerin bir öncekilere benzemeyeceğini biliyordu.

Çünkü bugün hep haklı olan Kadıoğlu Aşireti'nin kalemi kırılmıştı.

"Zerda Kadıoğlu on gün kadar önce Kılıçhanların konağına hediye göndermiş. Kadriye Hanım için seçtiği bir tabloyu gelini Diljîn adına yollamış."

Tarafsızlığıyla bilinen Derwêş ağa, Kadıoğlu ve Kılıçhan aşiretlerinin arasındaki husumeti yakından takip eder, en az Hasan ağa kadar söz sahibi olduğundan aşiret toplantılarında doğrudan konuşurdu. Kimin nerede hata yaptığı da ona eksiksiz bildirilirdi. Tahribi gerçekleştiren Zerda Hanım'ın hamlesi Ferman ağa tarafından aynı gün bildirilmişti. Öyle bir öfkeyle Derwêş ağaya patlamıştı ki tarafsızlığın neredeyse bozulmasına yol açmıştı.

Aşiret bireylerinin sert ifadelerini anlamsızlık kapladı. Zerda Hanım neden tablo gönderme gereksiniminde bulunmuştu? Hem de gelininin adını kullanarak...

"Kadriye Hanım'a neden tablo gönderildiği bilinmiyor. Kadriye Hanım'ın ne öncesinde ne de sonrasında Zerda Hanım'la irtibat kurmadığı her iki aşiret tarafından bizzat bildirildi. Doğru mudur, Dildar ağa?"

Dildar ağa yerin yedi kat dibi olsa içine girecek kadar utanırken, yedi kat dibini daha açacak kadar da kendine olan saygısını koruyacak güce sahipti. Velakin Zerda Hanım'ın yaptığından haberinin olmaması sakladığı utancını örtbas etmesine olanak tanımadı. "Doğrudur, Kadriye Hanım sessizliğini her daim korudu."

"Siz neden Zerda Hanım'a engel olmadınız?"

Cesur, babası ve yadê Keje'nin huzursuzca nefeslerini üfleyişini kederle izledi. Annesinin tahribatı en çok onların yüzünü eğdirmişti.

Dildar ağa gerçeği sakınmadı. "Haberimiz yoktu, bugün öğrendim."

Kalabalık öfke homurtuları ve mırıltılarıyla uğultuyu yükseltti. Dildar ağanın onurunu zedeleyen davranış bizzat hanımından gelmişti. Zerda bugün sadece kendi hakikatini kırmamış, kocasının konumunu da düşürmüştü.

"Sizin haberiniz yoksa Rozerin nasıl öğrendi?"

İşte bu kısım muammaydı. Cesur ağa dışında kimse bilmiyordu. Boğazını temizleyerek onu izlemekte olan kalabalığın dikkatini üzerine aldı, omuzlarını düşürmeden kendinden emin tutumuyla bilmeyenleri aydınlattı. "Kudret Barbaros karım Yüksekova'ya gittiği gün önünü keserek söyledi. Ortalığı karıştırmak amacıyla Rozerin'i kışkırttı."

Karım dediğinde Bedo Kadıoğlu'nun şimşek hızındaki bakışlarını üzerine almış, Cesur bakmadan çarpılmış gibi titremişti. Öğrendiklerine rağmen öfkesi dinmiyorsa onu en çok amcası zorlayacaktı. Kim ne derse desin, Cesur bugün ona sahip çıkacak ve kararını her sese inat bağıracaktı.

"Karın neden Yüksekova'ya gitti? Kılıçhanlar onu reddetmişti."

Cesur bir gözü görmeyen Şekîr ağanın manidar sualini tavrını bozmayarak yanıtladı. "Rumi'nin nişanlı olduğunu ondan saklayan ve Arjin'e ifşa eden eski dostu Ela'yla yüzleşmek için gitti."

"O gün kız kardeşinin şiddetine maruz kaldığı bilgisi geldi, doğru mudur Cesur ağa?"

Derwêş ağanın tarafsızlığına hayrandı Cesur. "Doğrudur."

"Şahitleriniz var mı?"

Siyabend ve Şivan aynı anda ellerini kaldırdı. Şahitler bizzat erkek kardeşleri olunca bir soru daha sorulmadı. Kadıoğlu ve Kılıçhanların husumeti için verilecek karar zorlaşmaya başladı.

"Rozerin'i kim götürdü?"

Her kafadan bir soru çıkıyor, Cesur Kadıoğlu nefes almadan doğrusuyla yanıtlıyordu. "Davamızdan haberdar olan Savcı Mahir Demirağ."

"Miran ağa taraf tutmadığını söylüyorsa, neden kapısını Rozerin ve Hafsa'ya gizlice açtı?"

Miran Kara sözü devraldı. "Cesur ağanın düşmanları az değil ki... Onun zayıf noktası karısı olunca korunması ve gelişinin gizlenmesi gerekti. Yeni yaptırdığım evim bunun için uygundu. Bir Kılıçhan kızıyla Kadıoğlu gelinini korudum."

Miran ağanın kışkırtıcı yanıtı Ezdîn Şêr'i böyle bir durumda olmasalar haykıra haykıra güldürürdü. Cesur'a destek vermek amacıyla geldiklerini hepsi biliyordu. Herkesin tuttuğu taraf belliydi aslında, Ezdîn Şêr hepsini tek tek izliyor ve görüyordu; son sözü söylediğinde kimin ne yapacağını ne tepki vereceğini de...

"Kızına neden tabloyu verdin de sen göndermedin, Nezir ağa?"

Derwêş ağa zorlayıcı sorularını yöneltmeye devam ediyordu. Bu da akılları karıştıran bir kısımdı ki herkes kadar merak ediyordu.

"Kadriye Hanım, Diljîn'in adı kullanıldığı için Zerda Hanım'a istediğini vermedi. Günü geldiğinde kendisi iade edeceğini söyledi." Unutamadığı o

[illegible] öfkesi çehresine nüfuz ederek Nezir ağayı olduğundan on yaş yaşlı gösterdi. "Gönlü kırılmış bir annenin isteğini emir saydım ve kararına saygı duyarak kabul ettim. Sonra kızım geldi ve tabloyu istedi. Kadıoğlu konağının başına yıkacağını söyledi. Zerda kaçak dövüşüyorsa sonuçlarına katlansın diye kızımın almasına müsaade ettim."

"Kavganın çıkmasına müsaade ettin?"

"Kadriye'yle uğraşmaması konusunda uyarmıştım. Kızımı o düğüne bilerek gönderdi ve annesinin yüreğini yaktı. Zerda'nın durmadığını hepiniz benden iyi biliyorsunuz!" Haşin gözlerini karşı karşıya geldiği Bedo Kadıoğlu'na dikti. "Siz neden Zerda'yı durduramadınız? Kızımın Azrail'i gibi davranmasına göz yumdunuz?"

"Alınan hiçbir karar uygulanmadı, Nezir ağa!"

"Hangi karar alındı, hacı?"

"Bedo ağa başında boşanmalarını ve Rozerin Zeyno'nun sürgün edilmesini söyledi. Karar heyet tarafından kabul edildi. Hiç kimseye hak tanımayan Ferman ağa kız kardeşini alıp götürdü. Hem de bekâr bir adamın..."

Nezir Kılıçhan elini hiddetle kaldırarak Hacı Bedrettin'in saygısızlığına karşı çıktı. "Benim kızım Sadullah Özdağ'a emanet edildi, Sadullah işi sebebiyle Irak'ta olmayınca Azer Özdağ yanında kuzeni Hafsa'nın refakatçilik etmesini sağlayarak kızımı ağırladı. Hepiniz Özdağ ailesinin konfedere aşirete mensup olduğunu biliyorsunuz, Özdağ ailesi Irak'ın en köklü ailelerindendir. Kızım ve kızımın emanet edildiği dostlarım hakkında saygısızca ithamlarda veya imalarda bulunmayın!"

"Kızının hataları bitmiyor, Nezir ağa."

"Hata demen için şahit olman gerek, hacı."

"Cesur ağa zarar görmesin diye kızını Ağrı'ya götürdü, kızın neden kaçtığı adamın mezarına gitti?"

Ezdîn Şêr hakikate ters düşecek sorulara mahal vermedi. "Tarık'ın oyunundan haberdarsın diye biliyorum, Fettah ağa."

Fettah ağa geri adım atmadı. "Tarık'ın oyununa kanmak zorunda mıydı? Aşiretlerin hedefinde, düşmanlarının hedefinde, ayaklanmanın ortasında birbirine kattığı bunca adamı hiçe sayarak tek başına mezarlığa gitti. Biz bugün Rozerin'in yapuklarını hafifletirsek yarını nasıl kurtaracağız?"

"Hafiflettiğin için mi beşinci toplantıyı düzenliyor ve hâlâ dostluk için savaşıyorsun?"

Fettah ağa, Ezdîn Şêr'in manidar sorusu üzerine geri adım atmak zorunda kaldı.

Şeyh Muharrem bilgice davranan adamların karşı durmak için yanlış sözle toplantıyı yürüttüklerine inandığından, kalabalıktan sessiz olmalarını

rica ederek toplantıyı yönlendirmeye başladı. Soruları o soracak, belirtilen isimler cevaplayacaktı. Bu sayede ne Rozerin'in adına leke gelecek ne de Kadıoğlu ailesinin yüzü kızaracaktı.

"Cesur ağa?" diye seslendi ihtiyatla. Ilımlı, yalın ve sıcak sesi yatıştırıcı etkideydi.

"Efendim şeyhim?"

"Aşiret bireyleri âdetleriyle hareket ediyor. Sen anlatmazsan herkes kendi mütalaasında tarttığı kararı bildirecek, bu da sana ve hanımına haksızlık edecek," dedi, kusuru ayıplar gibi kaşlarını yıktı. "Kaçış gecesinden itibaren anlat, şahitlerin kimse isimlerini ver, olanlar neyse doğruları söyle ve eksiksiz anlat. Gerekirse şahitleri buraya getirmeni isteyeceğim."

Cesur Kadıoğlu kabul etti ve sözü devraldı. Herkese eksiksiz anlattığı kaçaşının başından beri hüküm sürdüğü zoraki evliliğinin detaylarını son kez anlattı. Aşiret bireylerine her konudan haberdar olduğunu, Rozerin'in attığı adımı bildiğini, yakalamadığı noktalarda ise şahitler sayesinde bilgilendiğini açıkça belirtti. Sakladığı tek şey Irak'ta olduğunu bilmediği gerçeğiydi.

Ferman Kılıçhan'la gizli ortaklığı sayesinde düşmanlarını pek çok noktada alt ettiklerini ve Rozerin dâhil ailesi ve Ferman'ın ismini bilmediği düşmanları tarafından taciz edildiğini, bu yüzden karısının hâlâ tehlikede olduğunu apaçık söyledi.

Şahitler için Hasan ağa konağa davet edildi. Tarık sürgüne rağmen istenildi ve bugün öğrendikleri tablo meselesinin iç yüzünü öğrenmek için Diljin'le sorguya çekilmesi söylendi. Şeyh Muharrem yanında oturan İmam İsmail'e bildirdi.

"Diljin Hanım'la konuş, Rehma yanınızda olsun. Olayın aslı astarı anlatılsın."

İmam İsmail kabul ederek ayaklandı. Ona eşlik edecek Rehma Kadıoğlu'yla beraber kapıya doğru döndüğünde Şeyh Muharrem kararı etkileyecek bir sorgunun daha yapılmasını istedi. "Hawar Hanım'la da konuş. Neden öldürmek onun hakkı değilken bu denli şiddet uygulamış?"

Dildar ağa yüreğinin sıkıştığını saklamak için mücadele etti. Kızı ve kardeşinin yaşattığı utancı ona kimse yaşatmamıştı. Nasıl yüzlerine bakıp gülecek, kızını nasıl sarıp sarmalayacak, bundan sonra Zerda'ya nasıl güvenecekti?

"Karar ne olacak şimdi? Kadıoğlu fertleri ne istiyor?"

"Cesur ne istiyorsa o olacak, Fettah ağa," dedi Dildar ağa erinmeden. Ağalığını oğluna bırakmıştı ve oğlunun vereceği her kararı desteklediğini çoğuna çıtlatmıştı. Şimdi ise kalabalığı şahit tutarak duyurdu. "Cesur'un sözü sözümdür."

Cesur Kadıoğlu'nun güçlendiği vurucu andı Dildar ağanın bildirisi, boşanmalarını isteyen babası bugünden itibaren onu destekler olmuştu. Dedesini de arkasına almıştı. Rozerin için verilecek hüküm neyse ikisinin lehine olacaktı. Cesur artık emindi.

"Ben kardeşlerim ve bu uğurda ölecek insanlar için hayatımı feda ettim, bugün anladım ki babam ve babaannemin verdiği karar en doğrusudur. Ben Rozerin Zeyno'yu hayatıma bir kere aldım. Boşanma hükmünü kabul etmiyorum."

Hükmü bozan Cesur Kadıoğlu'nun dik başlılığı Bedo Kadıoğlu'nun dinmeyen hiddetine ateşi taşıdı. Gazabını asla susturmayan yeğenini kalabalığı aldırış etmeden, kararını hiçe sayarak haşladı.

"Ben sana o terbiyesiz kadını kabul etmiyorum dedim! Siz boşanacaksınız, o da Van'dan sürgün edilecek!"

Nezir ağa kızına yönelik hakareti utanmadan dillendiren Bedo Kadıoğlu'nu çekip vurmamak için koruduğu bütün dirayetini yitirdi. Oturduğu yerden hışımla kalktığında, onunla beraber Derwêş ağa ve Fettah ağa ayaklanarak önünü kesti.

"Ben seni uyardıkça sen kızıma hakaret ediyorsun, ben bu toplantıya kalkıp kararı bekledikçe sen haddini aşarak bana ve kızıma saygısızlık ediyorsun!" Önünü kesen iki adamın arasından işaret parmağını Bedo'ya salladı. Tehditkâr havası bir babada bulabileceğiniz öfkenin bir kısmını ağırlıyordu sadece ve Nezir ağa henüz öfkesini sergilememişti. "Kızıma bir daha saygısızlık edersen bu toplantıyı bitirir, o çok istediğin kanı önce seninle akıtırım, Bedo. Hepinizi uyarıyorum, kimse benim kızıma saygısızlık etmeyecek!"

Şeyh Muharrem ayaklanan iki adamın oturması için ricada bulundu. Biliyordu ki ricası kırılmazdı. Lakin bu adamlar öfkelerine kurban olunca kan dökülsün veya dökülmesin, kendi canlarını ortaya koyuyorlardı.

Ezdîn Şêr durulmayan iki adama oturmalarını emretti. Biraz daha kavga ederlerse zaten dava başlamış olacaktı. "Kan davası başlamayacak, Zerda kararını bildirdikten sonra yeniden konuşacağız. Siyabend, anneni çağır!"

Ezdîn Şêr Derhaw, kararı Dildar ağa ve yadê Keje'yle beraber alacak, Cesur'un bildirdiği evliliğinin sürdürülmesi inadını da gündeminde tutacaktı. Ne Nezir ağa ne de Bedo bu kararda rol oynamayacaklardı.

Zerda Kadıoğlu, babası Ezdîn Şêr'in çağrısı üzerine misafirhaneye davet edildi. Oğlu Rehma ve İmam İsmail Efendi ile geldiğinde oğlunun son kararından habersizdi. Sorgulayıcı bakışları yalnızca babası ve oğlu üzerinde geziniyordu.

"Karar nedir, ağam?" diye sordu vakur edasıyla.

"Karar için seni de dinleyeceğiz, Zerda."

Zerda sorgu için çağrıldığı misafirhanede kararı sorulmadan önce hazı sınanmalardan geçeceğini biliyordu. "Benim kararım belli, o kadın ölüm..."

Şeyh Muharrem elini kaldırdı. "Ölüm Allah'ın emri, infaz kararı size de bize de düşmez."

Zerda Kadıoğlu kararından katiyen dönmedi. Ona kafa tutan, saygısızlıkta çığır açan Rozerin'in ölüsü çıkmayacaksa dirisinin evine basmayacağını apaçık belirtti ve bunu yaparken de Nezir ağanın kalbine ateşi bastı.

"Zerda Hanım..." diye seslendi Şeyh Muharrem. "Rozerin sizin gibi görmüş geçirmiş, oturup kalkmasını bilen bir kadın değil. Sizin kadar adetlerini de bilmez. Henüz çok genç ve küçük, yaptı bir cahillik. Bu cahilliği bir kere yaptı diye öldürmek hak mıdır?" sualini sakince yöneltti. Öfkesi yalnızca ölüm kararı anıldığında tezahür ediyor, geri kalan anlarda sabırla insanoğlunun dizginleyemediği öfkesini dinliyordu.

"Olayın kapanması için elinden geleni yapmış, kocasıyla hayatına devam etmeye de çalışmış. Öyle ki oğlun da bunu yapmış," dedi kalabalığa bizzat anlatan Cesur'un sözlerine dayanarak. "İkisi de kan dökülmesin diye kendini feda etti. En çok da Cesur ödün verdi. Bu durumda yapılacak şey evliliğin devam etmesidir, derim. Ya birbirlerini seviyorlar ve biz bile bile ayrılıklarına sebep oluyorsak? Vebalini kaldıracağınıza inanıyor musunuz?"

Zerda Kadıoğlu evli kalmalarına zorlayan Şeyh Muharrem'e saygısını yitirmemesi gerektiğini öfkesinden unutuyordu ancak bugün bile Kudret'le iş birliği yapan Rozerin'in affedilmesi kararını sindiremiyordu.

"Şeyhim, bir iftira attı. Bu iftira sonucu evinde oturup bize saygı duyması gerekirken bize," dedi üzerine basa basa, "Bana başkaldıran kadının hangi hatasını unutayım da kabul edeyim?"

Gözlerini Şeyh Muharrem'den asla ayırmadan sağ kolunu yüzünün hizasına kadar yukarı kaldırdı, açık elleriyle kalabalığın merakını körükledi. Ama o zaten her şeye hazırlıklı gelmişti.

Önce serçe parmağını indirdi. "Evlenecekleri gece ben evlenmeyeceğim diye ağlamış." Her şeyi başlatan ikinci hatası oydu. Akabinde yüzük parmağını indirdi. "Evlendikten sonra onu kaçarken buldum," dedi, önemli detayı bildirirken o geceyi anımsamanın etkisiyle sesi yükseldi. Ortaparmağını indirirken, "Ölen adam için evimde kriz geçirdi!" diye devam etti, arkasından bir parmak daha indirdi. "O adamın yasını evimde tutmaya çalıştı!"

Son parmağını indirdiğinde hürmeti unutturacak kadar hiddetle çıkıştı. "Bana başkaldırdı ve daha nice hatasını da takdirlerinize sundu!" Hiddetli harelerini kızını kanatları altına almaya gelen Nezir Kılıçhan'a çevirdi. "Siz kabul eder miydiniz?"

Kimsenin kabul edeceği yalanını duymayı yeğlemiyordu Zerda. Rozerin

ipin ucunu kaçtım iftirasını attığında kaçırmış, o geceden bu yana ipi tutmak yerine zincirleri ele alarak herkesi geçirmişti. Kendiyle beraber zarar vermediği insan kalmamıştı.

"Gelininiz evlenmek istemediğini söylediğinde o anki durumunu bilmediğimiz için bir şey söylemek yanlış ama tekrar kaçtığını söylediğiniz," diyerek teker teker indirdiği parmaklarını işaret etti. "Uçurumdan atlamak için yapılmış bir eylemdir. Cesur'un hayatını mahvettiği için canına kıymak için gittiğini söylemiş. Bununla beraber kocasına defalarca onu öldürmek isteyen düşmanlarına vermesini ve izin verirse ölüme gitmek istediğini de söylemiştir. Bu elbette yanlış," dedi sitemini sakınmadan. "Genç bir hanım olarak yanlışını düzeltmek için ölümü seçmesi aslında Rozerin'in ne kadar çaresiz ve yardıma muhtaç olduğunun kanıtı. Buna rağmen hatasının farkında olmuş."

Zerda'yı ikna etmek için Rozerin'i savunmuyordu. Aslında gelinine haksızlık eden yaşlı kadını kaldığı gayya kuyusundan çıkarmaya gayret ediyordu Şeyh Muharrem.

"Babasının felç geçirdiğini öğrendiği için kriz geçirdiğini benden daha iyi bildiğinizden eminim. Şayet ben değil, siz gördünüz!" dedi, evinde olanlara şahit olduğunu Dildar ağa ve Cesur ifade etmişti. Fakat uyanıklığından pek hoşlanmadı ve bunu da sakınmadı. "Sizin hakkı savunan dilinize hayranım, hakkı görmeyen gözlerinize değil."

Zerda Kadıoğlu'nun kalesini yıkmak üzereydi. Rozerin müthiş hatalarla dolu bir kadındı fakat Zerda'nın öldürmeye teşebbüs edeceği kadar değildi.

"Yas tuttu dediğiniz kısımda ise kocasını kışkırtmak için yapıldığı teyit edildi, bunu orada bulunan şahitlerden bizzat duyduk. Kocası da onayladı zaten. Saydıklarınız şahitler huzurunda gerçekleşti ve her isim önceki toplantılarda defaatle teyit etti. Gelelim size başkaldırmaya..." dediğinde gerdiği omuzlarını bıraktı.

Zerda ve Keje'nin herkesten çok daha iyi bildiği gelin kaynana problemleri için ilk defa geri adım attı.

"Zerda Hanım gelin kaynana arasında problemler olur, tatsızlık olur. Kimisinin arasında tasvip etmesek de husumet olur. Yıkamadığımız düzen verdiğimiz vaazlara, ettiğimiz uyarılara rağmen yıllardır böyle işliyor. Sizin gelininizle ev içi anlaşmazlığınız bizim sınırlarımızda değil! Orası artık çok güvendiğiniz adaletinize kalmış."

İki dudağının arasına yerleştirdiği sigaranın ucunu yakmak için çakmağı sıkıştırdığı montunun cebinden çıkardı, rüzgârın önünü kesmek için elini çakmağın önüne siper ederek ucunu yaktı, gözlerini kaçışını imgelercesine sımsıkı yumdu.

Her cenkten başarısız çıkmayı Rozerin'in ihanetine yeğlerdi Cesur. Tarihte katliamını kasten sürdüren ender kadına ilk defa bugün rastlanmıştı, topraklarında daha öncesi böyle başkaldırış, bu denli yıkım görülmemiş, kan davasının neticesi belirsizliklere gebe kalmıştı.

Spesifik başarısıyla olunmadık noktaları olmaya zorlamıştı Rozerin.

Cesur'un hazmedemediği şey ise hediyenin intikamını Kudret'i kullanarak almasıydı. Annesinin sınırlarını zorlamayı Cesur bile göze alamazken, Rozerin Kadıoğlu hudutları yıkan ezeli düşman gibi ardını arkasını düşünmeden stratejik planlarla saldırıyordu.

Hayır, Savcı Mahir Demirağ'a ortak olup yapıyordu. Dostlarının kavga üzerine gelmesinden anlamıştı bir şeylerin ters gittiğini fakat karısının Tuşba'da, Kudret'i ve annesini mallarla beraber operasyon adı altında tutuklatmasını hayretler içerisinde dinlemişti. Başta Azer'den şüphelenmiş ancak onun savcılarla hâlâ iş birliği yapmıyorum uyarısı üzerine oklarını Mahir'e çevirmişti.

Tek bir telefon mesajıyla aydınlatılmıştı Cesur: *'Rozerin'i plana ben dâhil ettim, ayaklanmanız için annenin ciddi hasarlar vermesi gerekti. Şimdi plandan habersiz davranmaya devam et ve karın için savaş. Sen hâlâ haklı ve güçlüsün. Karşındaki herkes haksız, Cesur. Kudret'i ve çetesini ben halledeceğim.'*

Mahir Demirağ'ın aşiret kurallarından haberdar oluşu sandığı kadar bilgili olduğunu düşündürtmesin, Cesur'u başından beri ayakta tutan tek şey kan davasını göze alarak zoraki evliliği kabul etmesiydi. Ezdîn Şêr Derhaw dâhil pek çok oyu aldırmasını sağlayan da buydu.

Kızgın olduğu babaannesi ve babasının zorladığı hüküm bugün bakıldığında verilmiş en doğru karardı. Kılıçhanların her hüküm için saygınlıkla ayak uydurması da bugün ayaklanmalarının hakikate ters düşmediğini kanıtlıyordu.

Tarafların neticesine bakıldığında kimin haklı kimin haksız, kimin bu süreçte doğru kimin yanlış olduğunu anlamakta herkes kadar güçlük çekiyordu Cesur. Sonucun lehine olmasına dair tutunduğu umut Ezdîn Şêr'in desteğinden geliyordu.

Ancak herkesi ve her şeyi arkasında bırakıp kendini dinlediğinde parçalanmış kalbinin naraları dışında hiçbir şey duyamıyordu. Hüküm giydirilmiş oğlunu hâlâ desteklemek yerine güç gösterisine devam eden annesinin kırgınlığı bağırıyordu. Cesur ondan bir dirhem destek alsa güçlü olmak için kendini yıpratmazdı ama insanın davası annesi olunca her tutum kırgınlıktan doğuyordu.

Tüm bunlar bittiğinde Rozerin ile yoluna devam etsin veya etmesin, annesiyle kopan bağını düzeltmeden gidecekti Cesur.

Telefonu cebinde titredi, çıkarıp ekranda parlayan ismi okuyunca bekletmeden aramayı kabul etti ve "Azer?" derken kulağına yaklaştırdı.

"Konum atacağım yere acil gel. Mahir istediğimiz adamı yakaladı."

Bingo! Araf'ta kalan her sırrın ve bilinmezliğin çözüneceği gün gelmişti. Cesur Kadıoğlu 28 Şubat'ı kurtuluşu ilan edecekti. Evliliği için henüz her şey belirsiz bile olsa hayatını sikip atan esas düşmanının kim olduğunu bugün öğrenecekti.

"Geliyorum," diyerek kapattığı telefona konum bilgisi hazırda yollandı. Cesur yirmi dakikalık mesafeyi aşmak için uçacak enerjiyi geri kazanmıştı, hemen arkasında gölgesi gibi takip eden İlkay'a direksiyon başına geçmesi için işareti verdi, akabinde kapıda bekleyen Şerif'e seslendi. "Beni soran olursa Çatak'a acil işim çıktığı için gittiğimi söylersin."

"Peki, ağam."

Azer'in ellerinde olmasının rahatlatan tek yanı kaçırmayacağı garantisine sahip olmasıydı, öte yandan dakikalarla oynadığı için gidiş süresini daha kısa tutmayı hedefliyordu. Zira şimdiye kadar ellerine geçmeyen çetenin anahtarını düşürmüşlerdi ve her an o anahtar susturulabilirdi.

İlkay'a hızlı olmasını söyleyerek Sabutay'a son durumu bildirdi. Zaman kaybetmeden hemen Ferman'ı aradı. İkinci çalışta açılan telefona nefes almadan konuştu.

"Neredesin?"

"Tuşba'da."

Babasıyla beraber gelmemişti. Ferman babasıyla Kadıoğlu konağına ayak basmaydı kan dökmek kaçınılmaz olacaktı. Cesur sıkıntısını göğsünde saklayarak, "Daha dönmedin mi?" diye sordu.

"Hayır, Kudret'in kolaylıkla nezarethaneden çıkacağını biliyordum. Onu kurtaranın kim olduğunu bulmam gerek. Siz adamı konuşturun işimiz kolaylaşır."

"Tamamdır, sen Hamza'yı bilgilendirirsin," dedikten sonra telefonu kapattı. Buldukları adamdan bilgileri almadığı sürece aynı yerde dönmeye devam edeceklerdi. Nasıl oluyorsa ellerine geçen her koz planlanmış bomba gibi bir şekilde ellerinde infilak oluyor, öfke ve çaresizlikle dört tarafa savruluyorlardı.

Kudret'in kolaylıkla nezarethaneden çıkması da başlıca bir örnekti. Mesela onu kim kurtardı? Kendini tehlikeye atacak kadar Kudret Barbaros'a ihtiyacı mı var? Kudret'in ötmesinden mi korkuyor yoksa en sağlam ayağı mı? Cevaplarını öttürecekleri adamdan alacaktı.

Yirmi dakikalık yolu on dakikaya indiren adamı sayesinde kısa sürede verilen konuma vardılar. Araba eski ve penceresiz bir gecekondunun önüne

park edildi. Burası yaylaya çıkış noktasına inşa edilmiş bir evdi; eskiden çobanlar, avcılar kışın zorlu şartlarında bu eve sığınıp ısınma, barınma ihtiyacını karşılarlardı. Zaman bu eve de acımamış, kırık pencereler ve neredeyse yıkılmaya hazır taşlardan ibaret kalana kadar hırpalamıştı.

Cesur Kadıoğlu zamanın ona da acımadığını müthiş bir hızla daha önce idrak etmemiş gibi yeniden anlamış, her zaman yaptığı gibi görmezden gelmişti. Bugün... Bugün onu bu ev gibi hırpalayanları ayağının altında ezecekti.

Arabadan indiği an yüzüne vuran çetin soğukla kabanına daha sıkı sarıldı, etraflarını saran puşili adamların arasından geçerek İlkay'ın geriye ittiği paslı demir kapıdan içeri girdi. Yaklaşık 20 m^2 alanı yine puşili ve silahlı adamları doldurmuştu. Çoğu pencerelerin önüne siper olmuş, Azer ve adamı koruyordu.

Cesur, iskemlenin üstünde oturmuş soyduğu elmayı ağır ağır çiğneyen Azer Özdağ'ı kapı eşiğinde ne hissedeceğini şaşırdığı duygularıyla izledi.

"Beğendin mi elmayı?""

Adamdan cevap almayınca kızgınlığı kaşlarına hücum ederek çattı. "Sen şimdi bilmezsin ama ben bir şey yedim mi karşımdaki yemezse vicdanen rahatsız hissederim. Bak..." dediğinde elindeki bıçakla adamlarını gösterdi. "Hiçbiri beni kırmadan bir dilim elma yedi."

Acıdan kambur düşmüş adamın sırtını görebiliyordu bu yüzden ifadesini okuyamadı Cesur. Neden cevap vermediğini az çok tahmin edebiliyordu. Azer'in elmayı yerken korkutucu gözleriyle onu izlemesinden olmalıydı.

"Ne oldu, kurbanına son bir güzellik mi yapıyorsun?"

Nihayet gelişini görmezden gelen Azer Özdağ tutumunu bırakıp ona bakabildi. "Elbette, dünyadan kötü ayrılsın istemem," yanıtıyla beraber elmasından bir ısırık aldı. İçerinin soğuk ve tozlu kokusunda elmayı nasıl yediğine hayret etse de kendini dizginlemek için başvurduğu küçük yöntemi olduğunu düşündü Cesur. Ciğerlerine tozlu havayı ağır ağır çekerek elleri bağlı adama doğru yol aldı, garabet kanlar içindeki adamın elmayı zorla yutkunmasıyla giderek çetinleşiyordu. Epey hırpalanmış adamın yüzünü seçmekte zorlandı Cesur. Uzun kaba sakallarına karışan kanlar hâlâ tazeydi. Kahverengi gözlerinin etrafını saran mor halkaları çatık kaşlarıyla inceledi. Sattığı maddeyi kullandığı her hâlinden belli oluyordu.

Durumun tezatlığını görmezden gelerek dizlerinin üzerinde yere değmeden çömeldi. "Yüzündeki izler konuşmadığını gösteriyor," tespitiyle sağ omzuna düşen adamın burnundan nefesini gülerek vermesini sağladı.

Sabıkası hayli kabarık karısı yüzünden iş birliği yapmam dediği adamla aynı havayı soluyordu Cesur.

"Uğraştırmayı seviyor diyelim ağası!"

Azer kadar sabırlı davranacağını düşünmek adamın en büyük hatası olur. "Pek sohbet etmeye hevesim yok," diye itiraf etti. Özellikle bugün hakkını savunmak için dil dökmüşken.

"O zaman yumruklar konuşsun," dedi Azer çabucak, sesi sıkılmış tınısıyla sertçe yükseliyordu. "Gerçi kırılmadık pek yer kalmadı!" Ağzına attığı son elma dilimini afiyetle çiğnedi.

Gözlerini elmayı insan etini çiğnercesine hınçla ezen adamdan güçlükle ayırdı Cesur. Tutukladıkları adam onu epey zorlamış olmalıydı ki bu öfke hâlâ tazeliğini koruyordu.

Henüz adını bile bilmediği adamın gözlerindeki korku Cesur'un dikkatini dağıtmıştı. Bunca kötülük ve pis işi yaparken duyulmayan korku Azer'in eline düştüğü için miydi? Öldürüleceği içinse ölümün hep ensesinde gezindiğini biliyordu. Muhtemelen zayıf noktası vardı ve bulunmasından korkuyordu. Aksi hâlde böyle titremesine rağmen ötmemesi akıl alır gibi değildi.

Çömeldiği yerken kalktı. Adamın etrafında tam bir tur dolanıp arkasına geçtiğinde durdu. Kaymış berenin altındaki uzun saçından tutarak kafasını öne doğru atik bir hareketle eğdi, zaten yediği dayaktan dolayı güçsüz düşmüştü, pek direnmeyeceği aşikârdı.

Cesur yumruğunu patlatmak istediği ensesine bir fiske attı. "Hemen şimdi buradan vursam bir şey kaybetmeyiz gibime geliyor," diye soludu kaygısızca. Ancak onu konuşturmaya duyduğu ihtiyacı yansıtmadı.

"Geç bile kaldık," dedi Azer soğukkanlılıkla. Sıkılmış ifadesini bertaraf eden müstehzi tutumunu takınarak devam etti. "Ben konuşmayı pek sevmem zaten hürmetten seni bekledik."

Latifeleriyle göz yaşartan geçici ortağına ela harelerini usulca çevirdi. Ellerini kabanının cebine sıkıştırırken yine gözleri önünde en nefret ettiği oyunun sahneleri perdelendi, aylarca bu adamla beraber kalan karısının soluk kesen mavi gözleriyle Azer'e bakışı... Hiçbir şey olmasa bile ufacık tebessümün imgesi bile canını yakıyordu Cesur'un.

Perdeyi küfrederek kapattı ve imgeleri hafızasından silerek taşlamaya başlayan adama karşılık verdi. "Büyüklerine karşı gösterdiğin hürmet gözlerimi yaşarttı, Azer."

Azer kahkaha atarken oturduğu iskemlede biraz daha yayıldı. "Toprağınıza gösterdiğimiz saygı diyelim. Senin davan benim topraklarıma değiyor."

Tabii kendi toprağı için de savaşacaktı. Cesur anlayışlı gülümsemesiyle savaşına saygın tavrıyla başını salladı ve uzayan sorguyu bitirmek üzere harekete geçti.

"Ne yapalım sence?"

Kurban korkunun etkisiyle yarım yamalak konuştu. "Konuş... Konuşmak istemiyorum... Ne olursa olsun..."

Cesur Kadıoğlu ortağı Azer Özdağ ile göz göze geldi.

"Çocuklara da sattınız mı?" sorusunu dalgalanan çenesini birbirine bastırarak sordu. Sorgu bu dakikadan sonra başladı ve sessizlik evet cevabı olarak algılandı. Çelik kadar sert yumruğunu herifin karnına geçirdi. Hazmedemeyeceği, hayatı boyunca da affetmeyeceği en büyük suç buydu işte; çocukları ve gençleri acımasızca zehirleyip arkasından gelen paraları sefa çekerek yiyorlardı. Sorguya gelince susmalarının tahammül edilir tek tarafı yoktu.

"Ellerin dert görmesin," diyen Azer'e yan bir bakış attı. Yumruğun etkisiyle iskemleden düşen adamın saçlarından çekerek kaldırdı. "Sessiz kalma piç! Yediysen o boku konuş!" Saçını kökünden çekerek adamı bağırttı. "Dilini kesmem bir dakikama bakar."

Adam acı içinde kıvranarak kafasını şiddetle iki yana salladı. "Konuşamam... Ne yaparsan yap..." dediğinde ağzını talan eden kanı tükürdü. "Konuşamam, yemin ederim konuşamam..."

Ağladığında sabrını kaybetmek üzereydi Cesur.

"Cesaretinizi mi takdir etmeliyim, aptallığınıza mı üzülmeliyim?" sorusuyla yaşattıkları ikilemi huysuz ifadesiyle paylaştı Cesur. "Beni her defasında ikilemde bırakıyorsunuz ve sonunda ikinci seçeneğin doğru olduğuna inanıyorum."

Kırılmaya hazır cesaretleriyle, meydan okuyacak kadar kafayı sıyırdıklarını ufak izleniminden sonra deneyimliyor, sonunda bu tip insanlarla muhatap olduğu için deyim yerindeyse köpürüyordu Cesur.

"Ya da sizi gerçekten tanımıyorlar, ağam."

Paketinden bir dal sigara çıkarırken İlkay'ın kendince çıkardığı sonuca, öfkeyle sıkıntının ucu ucuna çatıştığı gülümsemesiyle karşılık verdi. Ayağının dibinde yalvarır bakışlarını saniye olsun kesmeyen adamı sakince irdeledi Cesur. Saf korku ve kurtulma çabası, aptalların hatalarından sonra duyumsadıkları ilk duygularıdır.

"Aptal oldukları için üzülmekte haklıyım, değil mi İlkay?" diye sordu, kinayesi sertti. Sol parmağında tuttuğu sigarasını iki dudağının arasına yerleştirirken, boşta kalan eliyle belinde sakladığı silahı çekip aldı. Emniyet kemerini kontrol ettiği esnada kafasını adamına çevirerek sigarasını yakmasını işaret etti.

Tehditlerden, tehditlerin sonucunda istediğini alamamış olmaktan hayli yorgun düşüyordu fakat başka çare bırakmıyorlardı.

İşareti alır almaz sigarası adamı [redacted] görüntüsünü

sendeyse bulanıklaştırırken Cesur ağa ayağının ucunda ürkekçe bekleyen adamı tiksinerek inceledi.

"Kafa tutacağın adamı araştırmadan dövüşürsen cesur değil, sadece aptal olursun!"

Söylediklerine hak verircesine kafasını salladı. Dilini yutmuş olmasından endişe edecekti Cesur ama istediği zaman kurtulmak için yalvarmayı bilen adamın konuşmamak için kimden emir almışsa susup kalması, endişe edecek bir durumun olmadığını gösteriyordu.

Önceliği ötmesi için ikna etmekti. İkna etmesi de öldürmeyeceğine inandırmasından geçiyordu. İstediği isme ulaşması yalnızca vereceği bir cevaba bakıyordu.

"Adam öldürmeyi sevmem, bir konuda anlaşma teklif etmeyi daha uygun buluyorum. Anlaşma da şu şekilde," diyerek sigarasından uzun bir soluk çekti. "Sigaram bitene kadar süren var. Ya aradığım adamı söylersin ya da kurşunu ağzının tam ortasına yersin!"

"Cesur ağam..." narasıyla yalvarmaya kalkıştı.

"Boşuna ölmüş olacaksın."

"Ağam..."

Cesur sigarasından uzun bir soluk çekerek dumanı dışa vururken yarım kalan dalı inceledi. Düşünceli ve bunalmış hâlde ihtiyatla seslendi:

"Benim bir sarılmalık adımım kaldı, senin de bir nefeslik canın!"

Hedefteki isim ifşa edildiğinde Cesur ve arkadaşlarının üzerindeki bütün baskılar bitecek, dahası sevdiği kadın koruma altında olduğu gibi kavuşmaları da kesinleşecekti. Rozerin'in bugün planlı yaptığı eylem onların yararına kullanılacaktı.

"Ben öldürmekten yanayım!" diye kestirip attı Azer sigarasını ağır ağır içerken. Sıkılmış ifadesi korkutucu gözlerinde tezahür ederek endişeden tir tir titreyen adamı radarına aldı. "Konuşmuyor ve bu bok gibi kokunun içinde gereksiz zaman harcıyoruz."

İsmi almadan öldürmeyeceğini bu adam haricinde hepsi biliyordu. Cesur farklı bir yola başvurdu. "Doğru diyorsun, neden zaman harcayalım ki? Ama ben direkt öldürmek istemiyorum..." dedi gözlerini silahının üzerine gezdirerek. "Burada on iki kurşun var, o on iki kurşunla acı çektire çektire bitirmek istiyorum."

Kararını değiştirmeden önce çocuklara maddeyi uzatan kolunu etkisiz hâle getirmek üzere omzuna hedef alarak ateş açtı. Ruhsuzca sıktığı silah Cesur'un vicdanına tüy hafifliğinde bir rahatlık sağladı fakat bu etki çok kısa sürdü. Acı dolu çığlıkları duymadı.

"O konuşmazsa kardeşi konuşur!"

Azer Özdağ'ın kararlı tutumuyla kardeşini öne sürmesi, acı çığlıklarıyla yardım dilenen adamı çılgına döndürdü. Omzuna yediği kurşundan daha fazla acı çekmiş, Azer'in ve Cesur'un gözlerine baktığında yaşadığı korkunun daha büyüğünü dışa vurmuştu. Kardeşinin içinde olmadığını bas bas bağıran kesik sesi yaraladığı omzuna baskı uygulandığında kesildi.

Zayıf noktanızı belli ettiğinizde teslim olursunuz. Bu adam zayıf noktasına dokundukları için teslim olmuştu.

"Eminim kulağına bir şeyler çıtlatanlar vardır," dedi Azer keyifle sırıtarak. Sıkılmış ifadesini yitirmişti. "Biz yine de emin olalım."

"Hayır," dedi göğsü inip kalkarken. "Yalvarırım ailemi karıştırma. O okulunu okuyor."

Para uğruna insanları zehirleyen piçin teki ölümü ve şiddeti her eve meşru kılarken, kendi kardeşini pislikten menederek koruma altına alıyordu. Cesur Kadıoğlu sabır kotasını epey zorlayan adamı kalan on bir kurşundan biriyle alnına çakmamak için hayatını ortaya koyuyordu.

"Senin kardeşine yaşatacağın huzuru sikerim piç! Koyuyorum kardeşinin hayatını ortaya," dedi kızgınlıkla, nispeten yumuşak karnına bastı. "Şu hâlde kardeşini kurtarabiliyorsan kurtar!"

Omzundan akan kanın şiddeti arttıkça adamın kendinde kalma süresi azalıyordu. Ayık kafasıyla lazımdı bu yüzden onu bir an önce konuşturmaları gerekti.

"Kudret Barbaros yaptı işte..." yutkunamayınca öksürdü. "Onu yakaladınız, daha ne istiyorsunuz?"

Cesur kızgınlığının etkisiyle adamı ürküttüğünden Azer daha ılımlı yaklaşıyordu. "İstediğimiz onun arkasındaki isimler. Mesela Kudret nezarethaneden nasıl kurtuldu? Mahir onu adamlarıyla ve mallarıyla yakalatmasına rağmen hiç zorlanmadan çıktı. Kudret ve İlyas Gerivan'ın arkasında duran asıl patron kim?"

Gözlerini kaçırarak bir müddet yere bakındı. Son kararını tartıyor olmalıydı. Konuşmaya korkmasının başlıca sebebi muhtemelen hiçbir şeyi bilmeyen kardeşinin zarar görecek olmasıydı. Kardeşi hak etmese bile bu piç ölümlerin en acılısını hak ediyordu.

"İlticada kurallar değişir..." dedi nefes nefese. Omzundaki yaranın şiddeti her konuştuğunda artıyor ve ifadesine daha sert yansıyordu. "Size sığındığım an benim için konulan kurallar düşer ve korunmasını talep ettiğim herkes öldürülür. Kardeşime... Kardeşime dokunmayacağına söz veriyor musun?" Omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. "Siz öldürmezseniz bile beni ve onu öldürecekler. Eğer onu koruyacağınıza söz verirseniz anlatırım."

"Kardeşin benim korumam altında olacak," sözünü güveni sorgulanmayacak kesinliğiyle verdi Azer. "Yeter ki istediğimiz ismi ver."

Azer Özdağ'ı bildiğinden kuşkusu yok oldu ama hâlâ karar verememiş gibi ürkekçe yaklaşıyordu. Gözyaşlarının sebebi yediği dayağın acısı, yakalanmanın korkusu ve kardeşinin göreceği zarardı ama muhtemelen hâlâ fark etmedikleri başka noktalar da vardı. Sorgu istedikleri gibi ilerleyip bittiğinde bulmuş olacaklardı.

Yaşlı gözleri Azer ve Cesur arasında gezindi.

Azer sıkılmış ifadesine bürünmeden evvel, "Önce kim olduğunu ve ne yaptığını anlat!" sorusuyla konuşmaya zorladı.

Kafasını soğuk betondan kaldırmadan önce su istedi. Acısını yatıştırmaları için de tampon uygulanmasını peşi sıra söyledi ancak su dışında isteği yerine getirilmeyince heybesinde saklı kalan tüm sırları acı çeke çeke döktü.

"Naim Kozan. Beni avcılık yaparken bulabilirsiniz ya da bir araba tamir ederken. Naim usta derler İstanbul'da. Avcılık merakı yüzünden her ülkeyi gezerim. Avcılık kılıfımdır, ben mallar için gezerim. Ama yer altında arasanız da bulamazsınız," dedi, durup soluklandı. Yerde acılar içinde kıvranırken saklı kalan sırları anlatmak kolay değildi. "Naim Kozan *vassaf* olarak bilinir. Biz bir köke bağlı iki koluz. Kolun biri benim, diğeri İlyas Gerivan. Kök tepemizdeki isim, bizi oluşturan kişidir. Amir deriz! Benim kolum kaçakçılık ve türevi, eroin, silah, tarihi eser. İlyas bütün toz işlerini devralıyor, saha yöneticisi odur. Ben ve İlyas'ın emri altında çalışan belirli isimler var ve bu isimlerin arasında da aracılar..." dedi, mor halkanın etrafını sardığı acılı gözlerini Cesur'a dikti. "Şemaya göre gittiğinde siz hep piramidin altında kaldınız, yakınına bile yaklaşamadınız. Çünkü sizi aracılar isimlere kasten yönlendirdi, bizim yapacağımız ekstra saldırıya ihtiyaç bile duyulmadı. Bu yüzden patronumuzun her işini yapabildik."

Cesur şimdiye dek istediği ismi almamıştı. "Aracılar kim?" diye sordu tiksintinin kapladığı yüzünü belirsiz tutmaya zorlayarak.

"Cafer, oğulları Özcan ile Kerim. Bir de ben ve İlyas arasındaki iletişimi sağlayan aracı var."

Azer Özdağ araştırmalarının ardındaki isimleri duyuyordu. Ancak kimin görevi nedir bulamamıştı. "O kim?" diye sordu ilgiyle. Her isim elindeydi sadece bu adamı bulamamıştı.

Cesur'a dik dik bakmaya devam etti. Her ismin ona neler yaşatacağını görmek istiyordu sanki. "Eski milletvekili adayı Ali Ersan."

Hamza'nın bulaştırılmasının arkasındaki isim! Cesur adama istediğini vermedi, yüz ifadesindeki belirsizliği uzuymuş gibi korudu ve dinlemeye devam etti.

"Ama Hamza Süveran yanıltıldı. Onu da amirimizin metresi yaptı. Güniz..." dedi hayretler içerisinde ismini zikrederek. "Kurşun gibi kadındır, dokunduğunu öldürür. Ali Ersan'ın peşine düşseydiniz bizi bulurdunuz bu yüzden onu sisin arkasına aldı ve hepinizi yanılttı."

Cesur ağırdan almaktan ziyade temelden başladığını idrak etti ve acele etmeden doğru soruları yöneltti. "İşleri nasıl yürütüyorsunuz?"

Naim tekrar su istedi, Azer teklifini reddederek devam etmesini bildirdi.

"Hakkâri'de malların tamamını İlyas Gerivan yönetiyor. Sahanın en kapsamlı yöneticiliğini o yapıyor. Ondan habersiz ben bile iş yapamam. Ama amirimizin sağlam kolu Güniz'dir, İlyas bildiğiniz piyonu. Kudret Barbaros da adamın emri altında."

Adamın kim olduğunu bulmak için ya İlyas'ı başından almaları gerekiyordu ya da İstanbul'da taş üstünde taş bırakmadan onu koruyan kimler varsa öldürmeleri gerekiyordu. Şehrazat ve Sabutay'ın arasındaki bağlantıyı her şeyden daha çok merak ediyordu Cesur. "Nasıl başladınız ve neden biz?" Mantıklı soruyu yeniden yöneltti.

"Amir, İstanbul'dan sonra işleri daha da büyüttü. İstediği gibi büyütünce yurt dışına açıldı, Makedonya'dan inanılmaz büyük iş aldı. O kapı zirvesi için açılmıştı ve kapalı bütün kapıları açtı, zaten devamı da geldi. Rusya'daki adamlar işi Van'a taşımak istedi, amir beceremeyince İstanbul'a karar verildi. O noktada ben ve Ali Ersan ile iletişime geçtiler. Paraya sıkıştığım bir vakitti, boynuma bu kadar dolanacağını bilmeden tek seferlik iş diye kabul ettim. İşimiz başta iyi gitti ta ki Hamza Süveran, Ali Ersan'ın yasa dışı kaçakçılık yaptığını fark edene kadar."

"Reşat'ı, Ali Ersan yerine kim cezaevine sürükledi?"

Naim acıyla kahkaha arası garip bir ses çıkararak uzun uzun güldü. "Açgözlülüğünü Güniz Hanım kabul etmedi ve cezası için sürükledi. Ali Ersan'ın mecliste yeri olsun diye koruyorlardı. Arkalarını olabildiğince sağlam tuttular, kokain partileri bu yüzden çok yardımcı oldu. Diyorum ya Güniz kurşun gibi kadın. Metres olmanın hakkını verdi orospu! Kokain partilerinde altına yatmadığı savcı, milletvekili kalmadı."

Cesur derin bir nefes aldı. Kök o kadar sağlam işlemişti ki elinin altındaki adamları bir kere hassas noktasından vursalar bu herife ulaşabilirlerdi. Bir seneden daha fazladır acı ve ıstırapla arayış içinde sürükleniyorlardı.

"Hamza'ya bu yüzden mi bulaştınız?"

Naim, Cesur'un ölçülü soruları karşısında ufak bir an bekliyor sonra gözünün içine baka baka yanıtlıyordu. Cesur kabullenişinin ardında başka sebepler aradı. Bir şeyler ters gidiyordu emindi.

Naim sessizliğin sonunda gözlerini kırpıştırdı. "Evet, planları berbat etti.

Reşat'ın kaçakçılık için yöntemleri ve planları insanın dimağını dondurur, öyle bir adamı hapse gönderdikleri için de hıncını Hamza'dan çıkardılar. Hoş, Reşat yine talimatları cezaevi müdürü sayesinde rahatlıkla veriyordu."

Azer ve Cesur bakıştı, etraflarındaki herkesi bu işin içine soktukları için şimdiye dek kimseyi bulamamışlardı.

"Hamza çöp adamları hapse tıktırdığı için oklar bize döndü. Bu yüzden amir ve Güniz yeni bir plan kurdu. Hamza'nın ailesine kasten bulaştılar, bahis için çiftlik güzel olurdu ama amiri tatmin etmediğinden sizi o şekilde kandırdılar. Niyet Süveran çiftliği değildi. Hamza ile tek başına uğraşsalar da Van'a malı taşımanın kolay olmadığını biliyorlardı. Üstelik Yüksekova'da Ferman Kılıçhan'ın koruması altındaydı. Onlar için en iyi yol İstanbul'da hem Hamza'yı hem de Cesur'u yan yana getirmek oldu. Plan bunun üzerine kuruldu. Hamza'nın kız kardeşi Şehrazat'a ufak bir oyun oynayarak kaosu başlattılar."

Cesur her ayrıntının kayda girdiğini biliyordu. Mahir'e tüm bu kayıtlar iletildiğinde bu adam ve arkasındaki kimse sağlam kalmayacaktı.

Yattığı yerde konuşması güçleşip öksürüğü artınca, Naim'in yanında duran adama kaldırması için işareti sessizce verdi. Başındaki puşiyi çıkartıp Naim'in yaralı kolunu sardıktan sonra ellerini çözüp iskemleye oturttu.

Bu süreçte sessizliğini koruyan Azer telefonuyla meşgul hâlde birtakım mesajlar yazıyordu. Muhtemelen giriş çıkışları kontrol ettiriyor ve isimleri veriyordu. Ne de olsa Mahir'in gizli planına kendisi de sonradan bile olsa ortak olmuştu.

"Burayı iyi... İyi dinleyin..."

Cesur, Azer Özdağ'dan bakışlarını çekip önemli noktaya gelen Naim'e döndü, az önceye göre daha iyi görünüyordu. Diliyordu ki adam kendinden geçmeden ötsün.

"Kurdukları planı dikkatlice dinleyin. Şehrazat küçük bir taştı ve onu istedikleri gibi atacaklarını bildikleri için kullandılar. Cesur Kadıoğlu'nun en sağlam dostundan biri savcı, diğeri daha önce pis işlerden geçmiş oto yıkamacıydı. Savcıyı siz güçlenmeyin diye düşürmeye çalıştılar. Cesur, Mahir, Sabutay, Şehrazat, Hamza çok yakın takipteydiler ama bilmiyorlardı. Şehrazat uğrak mekânından bir sabah kahve aldığında küçük bir çocuktan para karşılığında ona yanlışlıkla çarpmasını istediler. Plan tam tıkırında işledi. Şehrazat'ın arabası kirlendi ve en yakın oto yıkamaya gitti."

"Sabutay'ın mekânı..." diye fısıldadı Cesur. Hayal kırıklığını, endişelerini, yaşadıklarının ağır korkusunu saklamak için verdiği mücadeleyi ezdi ve öfkesini Naim'in gözüne dikti.

"Çocuğa adresi de onlar verdi zaten. Onların planında Şehrazat arabasını

aldıktan sonra birkaç hasar bırakmak vardı. Çünkü Şehrazat sosyal medya fenomeniydi. O hasarları görünce mekânı şikâyet edeceğini biliyorlardı. Ama planlarının aksine işlerine yarayacak çok başka bir şey ortaya çıktı. Şehrazat ve Sabutay'ın annesi oto yıkamada kavga etti ve tamda bekledikleri gibi Şehrazat sosyal medyada Sabutay'ın yerini linç yağmuruna tuttu. Zaten sonrasını biliyorsunuz, Cesur ağa."

Bilmez miydi? Sabutay'ın öfkesini, sosyal medya platformundan beğenerek takip ettiği Şehrazat'ın ansızın ortaya çıkışını. Kavgaların sağlam dostluğa adım adım dönüşünü ve sonra Sabutay'ın ona tutulduğunu.

Her şey Cesur'un hafızasında ilk günkü yerini koruyordu.

"İki tarafa da tehdit mesajları gönderildi. Şehrazat mekânı linçe maruz bıraktığı için Sabutay sandı. Sabutay ise rakipleri sandı. Şehrazat mekânı basınca olay anlaşıldı ve planın ikinci aşaması gerçekleşti."

"Biz dâhil olduk."

"Evet, Cesur ağa oyuna getirildiniz. İstedikleri dört büyük adam avuçlarının içindeydi hem de elinde kayıtlarla beraber. Sadece Ferman Kılıçhan'ı alamadılar, adam kefen beyazı gibi tertemiz. Serkan'ı sizi Reşat'a yönlendirmesi için aracı olan Özcan konuşturdu. Her konuşma bile planlıydı. Şehrazat ile Diyarbakır'a gidip Reşat'la görüştünüz, bilgisiz döndünüz ama aslında her şey gözünüzün önündeydi sadece oyalıyorlardı. Böylelikle ellerindeki videolar çoğalacak ve sizi tehdit ederek Van, Yüksekova, Hakkâri, Ağrı gibi birçok yerde silah kaçakçılığı yapacaklardı."

Plan deşifre edildikçe ham öfkeyi diri tutamıyordu Cesur. En az Azer kadar şaşkın ve hayret doluydu. Arkadaşlıklarını kendi işlerine kullanmak için kirletmişlerdi. Bugün Mahir Demirağ gibi bir savcıyı dahi suç ortağı yapabiliyorlardı.

Kimdi bu adam?

Naim, ilgisini can kulağıyla dinleyen Azer'e verdi. Plana sonradan dâhil oldu gibi görünse de aslında o da diğer planların parçasıydı.

"Seni yanıltmanın zor olacağını Güniz biliyordu. Sadullah Özdağ'a kadar ulaşmayı hedefledi ama amirimiz ve İlyas korktu. Bu yüzden ne sana ne de Sadullah'a bulaşamadılar. Sana bulaştıkları an anaparayı kaybedeceklerdi."

Azer korkusuz gözlerini gözlerine dikerek acımasızca gülümsedi. "Güniz ellerimde şu an. Kurşun gibi kadının kendini imha etti, ha vassaf?"

Cesur inleyerek Azer'e döndü. Olayları daha yeni öğrenir, isimleri yeni yeni alırken Güniz'i ne ara yakalamışlardı?

Azer yüzüne bakmadan kaygısızca omuzlarını silkti. "Sadullah Bey'in gücünü hafife almam, Cesur ağa."

Mesajları kime çektiğini anlamamıştı ama demek ki ağabeyine yolluyordu isimleri. Azer her noktaya ağabeyinin gücü sayesinde de rahatlıkla ulaşabiliyordu.

Naim bilgice kafasını salladı, acı eşiği artınca durup soluklandı. "İşte bu yüzden amir sizden korkuyordu." Yüzünden akan terler kanlı sakallarına karışarak su birikintisi oluştururken, aldığı konuş emriyle saklı hikâyeyi anlatmaya devam etti.

"Irak'a giriş yapmak için Silopi'den geçmeleri gerekiyordu. Habur Sınır Kapısı onlar için cennetin kapısı gibi bir şeydi. Orada tanıdıkları adamlar ve bazı polisler mallarını kolaylıkla geçirebilecekti. Zaho'da koyduğun ambargo yüzünden gizlice iş bile yapamıyorlardı. Kuveyt'ten gelen kamyon dolusu malı yakaladın ama onlar oradan gelmemişti..."

Azer o konuda yanıltıldığını sonradan anlamış, o noktada ağabeyini devreye sokmuştu.

"Onlar Rusya'dan gelen mallardı. Sadece senden zaman kazanmak için ufak bir özveride bulundular. Hem senden korunacaklardı hem de daha büyük parayı aklayacaklardı Herkesin içinde Rozerin'in yanında olduğunu ilk bilenin Kudret olmasının sebebi buydu. Çünkü Kudret zaten Irak'a tozları sokmak için seni yakın takibe almıştı. Rozerin'in yerini de bizzat söyleyen bendim. İkinizi kendin için inşa ettiğin küçük şehrinin bahçesinde görmüştüm."

Dirayetini ikiniz kelimesini duyana kadar korudu Cesur. *İkiniz*... Bahçede her ne halt ediyorlarsa ikisi yan yana duşmanları tarafından gözetlenmişti. Burun deliklerini genişleten sık nefeslerini kontrol altına alamazsa yandan bakışlarıyla onu kontrol eden Azer'in suratına yumruğunu geçirecekti. Fakat karısı için bir adamla kavga etmeyi ne kendine ne de Rozerin'e yedirebiliyordu.

Üstelik adam bayılmadan evvel şu lanet olası ismi almalılardı.

"Avcı diye tanıtmıştım kendimi ve kaybolduğumu söylemiştim..." Bir şeyi hatırlatır gibi bakıyordu. "Hatırladın mı?"

Azer küfrü sertçe savurdu. Rahel ile göz temasını kurmamak için direndi ama oyuna getirildiği gerçeğini sindiremediğinden adam zararsız bilgisini vererek onu yanıltan adamına dönüp baktı ve kısacık sürede tek bir bakış attı.

Bu bakış ölmek için yalvartan sorgunun bakışıydı. Rahel yutkunamadı.

"Adamlarının beni sorguya çekmesinden yarım saat önce yavru kaplanını seviyordun. Sonra Rozerin yanına geldi, kaplanı ona da sevdirdin. Her şeyi bir dürbün halletti, benden şüpheleneceğinizi bildiğim için bilerek kimliğimi açıkladım. Kudret'e haberi yollamadım çünkü beni fark etmenizden korktum. Adamın beni araştırdı, biliyorum. Tek bir telefonla hakkımdaki

her şeyi öğrendiniz, avcılığa körkütük âşık Naim ustayı duydunuz ve beni bıraktınız. Kısacık sürede vassafı öğrenmenizin imkânı yoktu."

Cesur konuyu değiştirmezse adamın ağzına silahı sıkacaktı. "Başka kimlerle iş yaptınız?"

Pişman görünmüyordu, yaptığı her işin arkasında duracakmış gibi hazır bekliyordu. Acıyı omzuna aldığı yaraya, korkuyu kardeşine duyumsuyordu bir tek. Zehirledikleri çocukların pişmanlığını ucundan dahi olsa yaşamıyordu.

Naim yaptığı hatayı fark edince susup Cesur'un sorularına yoğunlaştı. "Mardin'de Osman vardı. Tek göz Osman," diye hatırlattı. "Ciwan Hezeroğlu'nu öldüren adam. Raber ağa tarafından yakalanıp müebbet hapis yedi. Hatta Raber ağa onun hapishanede de işleri devam ettirmesine engel olmak için sürekli kontrol etti. Hâlâ da ediyor, Osman hâlâ baskı ve yoğun şiddet altında."

İçeriye giren adamlarının akıbetini de kontrol ediyorlardı. Devamlı birilerini izlemek, hayatını yakın takibe almak bu adamları yormuyor muydu? Bunların hiç mi hayat sancısı yoktu? Hiç mi yaptıkları işin sevdiklerine sıçrayacağını göz önünde bulundurmuyorlardı?

"Böyle olunca Osman'dan umutlarını kesip Mardin'e mallarını göndermeyi uzun süreliğine erteleediler. Zaten toz işi pek sarmadı onu, hâliyle üzerinde durmadı. Daha çok silah kaçakçılığı yaptı. Çünkü en büyük yatırım Rusya'dan geldi ve onun için silahlar paha biçilmezdi. Makedonya'yı da unutmamak gerek. Dünyanın parasını kaldırdı. Kadıoğlu Aşireti ve Kılıçhan Aşireti'nin mallarını üstü üste koysan da onun kazandıklarına erişemezdi. Akladığı paralardan bahsetmiyorum bile."

"Cihangir kim?" diye sordu Azer çatık kaşlarını düzeltmeden.

Naim ismi sormasını beklemediğinden takdir eden ifadesiyle kafasını ağır ağır salladı. Azer'in Türkiye'ye gelmesiyle eteklerin neden tutuştuğunu daha net anladı ama artık çok geçti. "Aslında mali müşavir ama liman onun elinde. Lojistik firmaların çoğu onunla çalışır. Çalışanlar da zaten temiz isimler değil. Malların limandan giriş çıkışıyla gizliden gizliye ilgilenir. İlyas'ın denetimi altında."

"Kâtip kim?"

"Mahir Demirağ çok iyi tanır, adliyedeki en sağlam savcıdır kendisi ama bir kokain partisinde Güniz'in ellerinde eridi. Benim denetimim altında."

"Kâtip mi Mahir'in adımlarını sizlere bildiriyordu?"

"Evet."

"Ziya kim?"

"Adana'da kime sorsan seni yönlendirir, Kudret'in mallarını yüklemekle emrinde İlyas'ın denetimi altında."

"Dövüş kulübü de senin denetimin altında, zengin adamları kulüpte toplayıp yeni malların satışına karar vermek için toplantılar yapıyorsunuz," diye hatırlattı Azer Özdağ. Elindeki tüm isimlerin çetelesini tutmuştu ve şemayı üzerinde durmadığı için çözememişti. Şimdi şema çözülmüştü. Geriye bu şemanın başındaki ismi almak kalmıştı ve bu şemaya dolaylı yoldan dâhil olan diğer zengin adamlar.

Naim sadece onayladı, daha fazla konuşmadı.

Azer Özdağ yeni bir soru yöneltti ama cevabını içten içe biliyordu. "Amiran oraya mı geliyor?"

Naim tekrar kafasını salladı.

"Kim bu adam?" diye sordu Cesur nihayetinde. Bu adamların hepsini bir arada tutarak farklı planlarla hayatlarını parmağının ucunda döndürmeyi başaran, zincirleri sürekli elinde tutan, her planla yaşamlarını altüst eden maymun iştahlı düşman kimdi? Her kimse adını bir an önce almak istiyordu.

"Bir tahmininiz var mı?"

Naim'in tatsız ifadesiyle sorduğu soru iki adamı huzursuz etti.

"Edemezsiniz zaten. Bu kadar akıllı olup da pasif davranan o adamı oğulları bile tanımıyordu."

Cesur ve Azer tekrar bakıştı. Bu defa huzursuzluklarını birbirlerinin gözlerinden okuyabildiler. Pasif davranışıyla oğullarını bile yanıltan her kimse onları zorlayacağa benziyordu. Bu paranın gözünü kör ettiği biri değildi, bu taht için savaşan baronların egosuydu.

Zamanı durduran isim bir kola mensup adamdan geldi, kökü sağlam tutan bütün sır açığa çıkarak sistemi çökertti.

"Abdi Gerivan!"

İki adamın da ağzından aynı anda, "Hassiktir lan!" cümlesi döküldü. Şaşkın adamlara İlkay ve Rahel de eşlik etti. Pasif olduğunu söylediğinde anlamaları gerekti çünkü kimse onun kadar pasif ve korkak davranmamış, devamlı teslim olmamıştı. Pasiflik onun kılıfı değil özüydü. Naim Kozan patronunu çok yanlış tanıyordu.

"Bitmedi!" diye seslendi şiddetli öksürüğünün arasından.

Bitmeyen daha neler olabilirdi? Devam edeceği benzersiz hikâyenin gidişatında midesini bulandıracak, aklını kaybetmesine sebep olacak daha neler olabilirdi? Bunca aydır onlarla uğraşan Abdi Gerivan'dı. Oğlunun ölüm fermanını veren şerefsiz, yer altı dünyasının benzersiz isimlerindendi.

Ezdîn Şêr bunları duyduğunda Abdi'yi ayağının altında ezmek için adamlarını seferber edecekti ama hepsinden önce Cesur onu bulup yapacaktı.

"Sonra Rumi fark etti tabii. Aslında Rumi'nin ilk ölüm fermanı o zaman verilmişti ama kimse anlamamıştı. Rozerin'i ona vermediklerinde babasını tanıdı, Ferman, Gerivanların toz işinde olduğunu bildiği için kız kardeşini vermemişti. Rumi'yi kız kardeşinden uzak durması için defalarca tehdit ettiğini hepimiz biliyoruz. Mahremiyetleri asla yoktu ve Abdi devamlı oğullarının aptallığından yakınır, İlyas yeğenlerine küfredip dururdu."

Azer adını duyduğu ve tanımadığı adamı merakla sordu. "Rumi nasıl bir yol izledi?"

"Rumi genç ama korkusuzdu ve bu hayasızlığı kabul etmedi. Durmayacağını da ailesine söyledi. Abdi Gerivan oğlunu tanıdığı, durmazsa bu işin içinde onun olduğu ortaya çıkacağı için yeni bir plan kurdu ve toz işiyle sükse yapan Kudret Barbaros'a ortaklık teklif etti. Hem Rumi, Rozerin'den kurtulacaktı hem de çocuklarını evlendirerek bu işi daha da büyütüp Van ve Yüksekova'yı iki büyük aşiretin elinden alacaktı. Zorla Arjin ve Rumi'yi nişanladı. Rumi kabul etmese de o nişan yapıldı."

"Rıdvan bilmiyor muydu?"

Naim yüzünü ekşitti. Gözleri ara ara ağırlaşıyor, adamlar onu dürttüğünde silkelenip kendine geliyordu. Yıkılmak üzereydi ve son demde kendi yandığı için herkesi bir bir afişe ederek ateşine çekecekti. Bu yüzden dayandı ve her soruyu en doğru hâliyle cevapladı.

"Rıdvan sadece babasının taşımacılık yaptığını sanıyor. Zaten öyle yaparak Rumi için lojistik firması kurdu ki Rıdvan onu rahat bıraksın, işleri sorgulamasın. Rıdvan, Rumi kadar akıllı ve ısrarcı değildi. Sadece işine ve ailesinin ismini duyurmaya odaklıydı."

"O zaman Rumi kaçtıkları için öldürülmedi?"

Azer'in sorusundan hoşlanmamıştı. Dudakları gerildi, kaşları mor halkalı gözlerinin üzerine ağırlığıyla bindi. Hareket ettikçe rüzgâra karışan kan kokusu da onunla etrafa yayıldı.

"Hayır, kaçtıkları için de Abdi onu öldürdü. Her şeyin tepetaklak olmasını sağlayan Rumi'ydi aslında. Çünkü Abdi'nin arkası ne kadar güçlü olursa olsun Ferman'dan korkardı. Zaten zamanında uyarıyı almıştı, toz işini etrafımda görürsem seni yaşatmam demişti. Ferman ağanın biraz sakinleşmesi için Abdi üç ay gibi bir süreçte Hakkâri'de tek bir kolinin etrafta dolaşmasına izin vermedi, satışı asla yapmadı, yaptırmadı. Ama parayı severdi. Ferman'ı atlattığına inanarak devam etti..." Sonrasını bilmelerine rağmen anlatmaya devam etti Naim.

"Rumi, Rozerin'i kaçırdığında oğlunun fermanını kesin olarak bildirdi. Çünkü kaçtıktan sonra Ferman'a bir mesaj attı, babasının tüm pisliğini anlatan bir ses kaydıydı. Tarık ses kaydını ulaştıracaktı ama Abdi onlardan önce

es kaydına ulaştı ve yok etti. Rumi babasından o kadar çok nefret etti ki onların olduğu yerde mezarı kalsın istemedi. Tarık'a ölürsem mezarımı Ağrı'ya götürün demişti. Önce Hakkâri'ye defnettiler onu. Sonra Tarık arkadaşının son isteğini ağabeyi Rıdvan'a iletti ve bir ay sonra Rıdvan kardeşinin cenazesini Ağrı'ya defnetti. Annesi ve kardeşi dışında baba tarafından kimsenin mezarına gelmesini de istemedi."

Hikâyenin en iğrenç kısmının bu olduğuna inandı Cesur. Kendi çocuklarına düşman bir babanın başka çocukları zehirlemekte sakınca görmeyeceği, başka çocukları öldürmenin kendi oğlunu öldürmek kadar yaralamayacağını anlıyordu. Cesur kusmamak için direndi.

"Rumi her şeyi gördü ve İlyas'tan öğrendi. Amcası ne yapacağını anlamadı başta ama anlattıktan sonra pişman oldu. Rozerin'i kaçırdıktan sonra ilk işi babasını yakalatacak olması İlyas'ı da korkuttu. Ağabeyine olanları anlatırsa babasının Rıdvan'ı öldüreceğini bildiği için susmayı tercih etti. Kaçarsa konuşabilirdi."

Cesur Kadıoğlu olaylardan sonra ilk defa Rumi Gerivan için küfürsüz, eleştirisiz yorumunda bulundu. "Babasının pisliği için bir nevi kendini feda etti."

"Aynen öyle..." Onayını hızlıca vererek Azer'e döndü Naim. "Eğer... Eğer hemen şimdi kardeşimi olduğu yerden aldırıp koruman altına alırsan, İstanbul'daki adamların adını ve tüm mekânları bilgileriyle veririm."

Anlaşma yapacak kadar bilgiye sahip olmak. Bu çete nasıl oluyor da ötecek adamın eline bu denli bilgileri veriyordu? Kökün yeterince sağlam olmadığını düşündü Cesur ya da yeteri kadar gizliliği korumamışlardı.

"Benimle anlaşma yapacak durumda mısın, Naim?"

"Kardeşim için... Ben önemli değilim..." diye itiraf etti kafasını önüne eğerken. "O benden Rumi gibi nefret ediyor."

Azer ardı arkasını düşünmeden Rahel'e komutu verdi. "Direkt teşkilata haber ver, on dakika içinde halledilsin!" Emrinin ardından bayılmaya yüz tutan Naim'i inandırmak için teklifte bulundu. "Emin olmak istersen görüntülü de konuş."

"Hayır, hayır..." dedi Naim, bu hâlde kardeşine görünmek istemiyordu. "O iyi olacak, ona söz verdim, o iyi olacak."

Cesur öfkeli kahkahasını onca adamın içinde savurdu. "Piçe bak lan... Piçin aymazlığına bak!" Ela harelerini adamın kanlı yüzüne dikerken uygulayacağı işkenceleri istemsizce imgeliyordu. "Ailesini koruyor ama milyonlarca insanın canını para için yakıyorlar. Ulan memleket sizin gibi orospu çocukları yüzünden çocuk mezarlarıyla kaynıyor!"

Naim kafasını kaldırmadı, kardeşi için duyduğu acının bir katresini söz-

leri için duymadı. Bu adam ruhunu öldürmüş olmalıydı, bu adam kalbini oyup yerini toz ve tüfekle doldurmuş olmalıydı.

Cesur hışımla üzerine doğru yürüyünce Azer oturduğu iskemleden kalkmadan bacağından yakaladı. "Sakin, ağam sakin... Bu piç daha konuşacak!"

Konuşsa da konuşmasa da Cesur onun derisini yüzecekti. "Çabuk bana İstanbul'da karımla oturduğum eve uyarı ateşlerini sıkan piçlerin kim olduğunu söyle. Çabuk bana bütün puştların adını ver, piç kurusu!"

"Buna her şeyden çok şaşıracağına eminim, ağam..." Kaygısız ifadesi Cesur üzerine tekrar yürüyünce kayboldu. İskemlede irkilerek istediği ismi verdi. "Abdi'nin en gizli ortağı Savcı Devrim'in eski eşi," dedi, ismi sindirmesi için bekledi. Cesur Kadıoğlu'nun çehresi beklediği şaşkınlığı ağırlamayınca bilgileri bir kurşun daha yememek için paylaştı. "O da uyuşturucu baronu Savcı hanımı unutamadı bu yüzden o da ara ara sizinle uğraştı. Özellikle Sabutay'la. Bizi bulmamanız için kafanızı sürekli karıştırıyorlardı. Eve saldırmak, Rozerin'i alıp götürmen ve dostlarını yalnız bırakman için yapılan küçük bir eylemdi."

"Sabutay'ı sadece Hamza, Mahir ve Cesur'u bir araya toplamak için kullanmanızı anladım da... Savcı Devrim'in eski eşi neden özellikle Sabutay'la uğraştı?"

Cesur homurdanarak Azer'i cevapladı. "Çünkü Devrim, Sabutay'a âşıktı ve Şehrazat'tan bu yüzden nefret ediyordu."

Azer aşk üçgeninin bu hikâyede yer alacağını tahmin etmemişti. Öğrendiklerinin içinde en anlamsız darbenin bu olduğuna karar verdi. "Herkes kendi dişine göre adam alıp kullandı yani?"

Azer'in tespitini biraz sonra Naim destekledi. "Cesur ağa... Siz her şeyi istediğimiz gibi yaptınız, istediğiniz gibi değil."

Cesur Kadıoğlu gerçeği öfkeyle püskürdü. "Siktir lan!"

"Rozerin Zeyno'yu neden öldürmedik sanıyorsunuz. Onu öldürmek için elimize çok kez fırsat geçti. Ama sizi oyalamak istediğimiz için ona dokunmadık. Ferman ağanın son günlerdeki tek hedefi kız kardeşini korumaktı. Siz Rozerin'e yoğunlaştıkça biz işimizi daha kolay yollardan yaptık. Rozerin'i öldürseydik, Savcı Mahir bizi hemen bulurdu."

Burunlarının ucunda sevkiyatlar yapılmış, ellerini sıkanlar onları sırtlarından hançerlemişti ama Rozerin'i kan davası için korumak tüm bunları görmelerini engellemişti. Kahretsin, Naim haklıydı.

"Rozerin ve Şehrazat'ı karakola tıktığınız gece..." diye söze girdi. Anlatacaklarının ehemmiyetini vurgular gibi tepkilerini sertçe yansıtıyordu. "Savcı Mahir ve siz sevkiyatlarla uğraşırken, karakoldaki adamımız ikisini siz bilmeden serbest bırakabilir hatta öldürebilirdi. Sizi planlarla karakola tıktığı ve

savcı takip ettiği için savcıyı tehdit etmemiz işe yaradı ve elimizdeki delilleri yeni susturmak bize yine zaman kazandırdı."

Cesur tıslarcasına güldü. "Mahir'i atlatacağınızı mı sanıyordunuz? Mahir'i susturduğunuzu mu sandınız? Belki Mahir, onları çıkarın diye kartlarını açık oynadı?"

Naim'in kendi güçlerini savunan egoist tutumu kırıldı. "Tabii ki! Mahir Demirağ'ı oyuna getirmek çok zordu. Rozerin ve Şehrazat'ı salmak çok riskliydi. Biz de riski sizler gibi farklı yollardan göze aldık."

"Mahir'in bizimle suça karıştığı ve bunun için sorgulanacağını nasıl düşündünüz? Mahir'in makamının tehlikeye düştüğü korkusunu biz kasten yaydık. Savcı kimliği zarar gördü dedikodusunu size bilerek yaydık."

"Öngöremediğimiz tek şey buydu," diye kabul etti Naim. Oyunların içinde oyunlar dönmüş, en gizlisi ise büyük operasyona savcıların ve Rozerin Zeyno'nun dâhil edilmesi olmuştu. "Bilmemiz gerekenlerin bize ulaştırıldığını, diğer savcıların operasyona gizlice dâhil edildiklerini ve davanın artık hepsini kapsadığını, Mahir'in kasten suçlu konumuna getirildiğini bilmiyorduk. Fark etseydik bizi asla tutuklayamazdınız."

Vassaf Naim tutuklanmayacakları konusunda kendilerine güvenmenin ne denli hata olduğunu hâlâ göremiyordu.

"Devam et, anlatacakların bitmedi."

Azer Özdağ'ın direktifi üzerine karakol konusu kapandı.

"Satışı sadece silah ve toz üzerinden yapmıyordu," dedi, yumruğu yiyecekmiş gibi geriye doğru kayarak önlem almaya çalıştı. "Abdi..." diye devam ederken boğazını gerinerek temizledi. Vereceği bilginin ehemmiyeti bir tarafa can güvenliğini de kapsıyor oluşundan gelecek tüm hamlelere karşılık önlem aldı. "Abdi daha önce küçük kız ve erkek çocuklarını da satıyordu. Rusya'dan gelen kadınları da güçlü adamlara para ve istediği grupta yer almak karşılığında satıyordu."

Azer Özdağ o noktadan sonra Cesur Kadıoğlu'nu dizginlemeyi bıraktı, oturduğu iskemleden ayaklanarak altından kaymasına müsaade etti ve iskemleyi Naim'in kafasının üzerinden duvara fırlattı. İskemle parçalanarak adamlarının kafasına ve vücuduna sıçradı.

Lakin Cesur onun kadar vicdanlı davranmadı, ilk yumruğunu Naim'in ağzının ortasına patlatarak düşmeye hazır olan adamı bayılttı. Naim iskemleden devrilip yere düşerken de hıncını alamayıp vurduğu omzunu tekmeledi.

O çocuklar satılırken hepsi işin içindeydi. Kimse sadece Abdi adını veretek temize çıkacağını sanmasın, Cesur Kadıoğlu hayatı pahasına da olsa hepsinin cezalandırıldığını görmeden, o çocuklardan daha çok acı çektiklerini, travmalarla kafayı yediklerine şahit olmadan peşlerini bırakmayacaktı.

"Abdi'nin leşi benimdir, Cesur..." kükreyişi gecekonduda inledi. "Onun kemiklerini seksen bir parçaya bölüp her şehirde bir köpeğe tek tek kendi ellerimle yedireceğim. Sonra onunla kim çalışmışsa hepsine aynı işkenceyi uygulayacağım."

Azer yapmazsa bunu Cesur yapacaktı. "Mahir onu almadan öldürmemiz gerek!" dedi Cesur, gözlerini yerde baygın yatan caniden alamıyordu. "O adam yaşamayacak..." dedi, sona doğru kendiyle konuşur gibi fısıldadı.

"Yaşamayacak zaten, İlyas dâhil bu şebekede kim varsa hepsini yakacağım!"

Cesur ve Azer gecekondudan hışımla çıktı. Naim piçi kendine gelene kadar dışarıda beklediler. İki adam sessiz ve öfkeliydi. Üst üste yaktıkları sigara dışında herhangi bir eylemde bulunmadılar ve bu süreçte gelen her telefonu reddettiler.

Naim'in kardeşini Azer'in teşkilatı almıştı. Rahel uyandığını haber ettiğinde iki adam içeri geri döndü ve yarım kalan isim haritasıyla mekân bilgilerini tek tek kayda aldı. İlkay kayıtları Mahir'e naklederek hazırlanan operasyon için harekete geçmelerini sağladı.

Eşzamanlı operasyonlar için narkotik birimi, organize suçlarla mücadele birimi dâhil geniş kapsamlı baskınlar düzenlenecekti. Mahir Demirağ, Kudret ve adamını yakalatırken geniş operasyon için her şeyi hazırlatmıştı.

Suçlular yargıya intikal edilecek ve sorgular başlanacaktı. Azer ve Cesur buradaki işlerinin şimdilik son bulduğunu anladı.

"Sadullah, Güniz'i almışsa Abdi'yi de almıştır, Cesur."

Yargının elinde daha az işkence çekeceği düşünülünce Sadullah Özdağ yüreğini ferahlatıyordu. "Ön bilgi gelmedi mi?"

Azer gözlerini yarı baygın adamdan ayırmadan, "Abdi'yi bana vermeyeceği için hayır, gelmedi," diye yanıtladı, sökemediği öfkesine köle olmaktan kaçınıyordu ama çocukların içinde olmasından sebep öfkesinin kölesi olmayı da kabul ediyordu. "Sadullah bir telefon uzağımızdaydı, olanları naklen izledi. Biz konuşturana kadar o tüm belgeleri ve isimleri toplattı."

Cesur, ağabey kardeşin hızına gıpta etti. Birileri kendini kurtarsa bile Naim'in belgeli itirafları onları ateşe daha hızlı attıracaktı. "Ne yapacak?" diye sordu Cesur merakla. Tanışmadığı Sadullah Özdağ'ı kısa süre içinde görmek istiyordu.

"Cumhuriyet savcılarıyla tartışacak ve muhtemelen sadece bilgileri verecek. Abdi'den haberi yok gibi davranacak, sonrası yargıya kalmış. Ne yapacaklarını tahmin etmekte zorlanmıyorum ama işin içinde bu kadar savcı ve baron varsa üstünü kapatmalarından endişe duyuyorum. Nasıl olsa yapılmadık şey değil."

Ne suçların üstü kapatılmış, Ali Ersan gibi halkın sesi olacak isimler karıştığı suçlardan kolaylıkla sıyrılmıştı. Cesur kendi davası için düşünürken bile önceliğini kardeşlerine, akrabalarına ve ucu onlara dokunan herkese vermişti. Daha fazla insanın canı yanmasın diye her şeye boyun eğmişti ama bugün ego savaşıyla ayaklanan baronlar küçük büyük demeden küçük darbelerle katliamı gerçekleştiriyorlardı. Hepsinin Naim gibi ruhlarını öldürdüğüne yaptıkları katliam için acı çekmediklerine emindi. Ama aklı hâlâ bu olanları almıyordu.

Naim kardeşini tekrar sormaya davrandığında Cesur belindeki silahı çıkartıp adamı sağ ayağından vurdu. Öfkesini diri tutmak dışında Cesur'u sakinleştirecek hiçbir şey söylemiyordu. Şebekeyi çökertmek için bilgi paylaşması kurtulacağını düşündürtmüş olabilirdi ancak yıllarca pisliğin içinde kalmış ve bizzat ayak olmuş bir caniye inisiyatif tanımadı.

"Bu kolu onda kalabilir," dediğinde silahı İlkay'a uzattı. "O da kardeşini arasın diye."

Gecekondudan tekrar çıktıklarında nispeten sakinlerdi.

Cesur aşiret tartışmalarından sonra öğrendiklerini hazmedememişti ve hâlâ bir kavga için aklını koruyordu. Elini sıkmam dediği geçici ortağına yorgun gözlerini çevirdi. "Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu bitkince. Bu sırada cebinden telefonunu çıkarıyordu.

"Ferman ağamla buluşacağım. Öğreneceklerinden keyif alacağına eminim. Sen ne yapacaksın?

Sabutay'a yollayacağı mesaja ara vererek Azer'e döndü, yorgun gözlerini henüz başlamayan kavganın hiddetli ateşi parlattı.

"Karıma gidiyorum. Onunla kapatmam gereken bir hesabım var!"

Bitti dendiği yerden başlar, inancını benimsediğinden beridir son kerteye kadar azmeder, planlara ters düşen kaderin nasip ettiklerini yaşadığında içtenlikle şükrederdi. Yaşanmışlıklarının içinde defalarca kez tecrübe ettiği bitiş hikâyeleri hep yeni bir yol getirdiğinde Zeyno korku ve teslimiyetle kabul ederdi.

Lakin bugün yürümek istediği yoldan alıkonulacağını bilhassa kocasından duymak, Rozerin Zeyno'nun teslim olmasının ne denli zor olduğunu yüzüne çarpıyordu. Taşıyamadığı haberin ağırlığıyla koltuğa yılgın bedenini bırakırken, soluk yüzünü avuç içine alarak gözlerini kapattı. Karanlığın içinde sindirmek daha çabuk oluyordu sanki. Ya da o an aydınlığın içinde istediklerini göremediği için karanlığa sığınmak cazip geliyordu.

Yol bu defa yirmi günlük bir cezadan, iki aylık bir kayıptan daha fazlasını mı gerektiriyordu yani? Yol bu defa Cesur Kadıoğlu'nu ardında bırakmaya mı zorluyordu?

"İyi olmalısın."

Sarya halanın şefkatle yoğrulmuş kadife sesini duyuncaya dek yüzüne çarpılan kapının etkisinden çıkamamış, yüzünü gömdüğü kuyusundan ayıramamıştı. Sarya Hanım iyi olmalısın derken rica etmiyordu, kesin tavırla buyuruyordu. Yüzünü sakladığı kuyudan kurtardı, onu izlemekte olan yaşlı kadına baktı.

İyi olmak için ne yapması gerektiğini biliyor muydu?

Konuşmaya hevesli olmayan yanlarını destekleyerek suskunluğu seçti, kendini ifade edecek güçte olmadığından sadece başını salladı. Bir söz değildi, geçiştirmek için sığındığı ucuz numarasıydı.

"Nerede kalacağım, Sarya hala?"

Hâkimiyetini üzerinde kuran yaşlı kadının takip etmesini sözsüz istemesiyle, yığıldığı koltuktan ayaklandı, çekimser biraz da güçsüz adımlarla peşine takıldı. Kalacağı oda, bir önceki odadan farklıydı; çift kişilik karyolanın bulunduğu oda diğerine göre daha büyüktü. Beraber içeriye geçtiler, gediklerinden bu yana ev temizleniyordu. Temizlik kokusunun çarptığı odada uyuşuk zihnini bambaşka anılar sardı ama Zeyno izin vermedi.

[33] Aldatıcı

Yaşlı kadının verdiği eşofman takımını giyindi, katlanmış yorganıyla hazır yatağa uzandığında yaşlı kadının üzerini örtmesini sessizce seyretti. Öksüz hislerini doyuran şefkatiyle öpücüğü alnına konduran kadına minnetle baktı. Bu defa ailesinin desteğini almış, onu bırakmayacağını söyleyen babasıyla güçlenmişti ama Cesur'u kaybetmişti.

Sarya hala kayıp hisleriyle mücadele ettiğini hissetmiş olmalı ki Cesur'un bıraktığı kötücül haberi hafifletecek haberi verdi.

"Siz konuşurken Aysun'u aradım. Kararın net olmadığını söyledi," dedi korkmamasını söyler gibi gözlerini kırpıştırarak. "Boşanmayı kabul edenler kadar etmeyenler de var."

Nezir Kılıçhan ve Bedo Kadıoğlu'nun aynı fikirde olmaları bir tarafa, dostluklarını kaybetmeleri Zeyno'ya evliliklerinin bitmesinden daha ağır yaralar veriyordu. Babası ve ağabeyinin sözünü geçiren dürüstlüklerini zedelemişti.

"İkimiz için..." dedi ve ikisinden daha fazla insan zarar gördüğü için tutumunu düzeltti. "Hepimiz için hayırlısı..." dileğiyle göz kapaklarını ağırlığına dayanamayarak kapattı. Sessiz odada Sarya halanın hareketleri dışında bir şey duyulmadı ancak bir vakit sonra kapı sesi duyuldu. Rozerin Zeyno aynı bağ evinin farklı odasında bu defa yalnız kalıyordu.

Yorganı yüzüne kapatarak ağlamaya hazır gözyaşlarını susturmaya çabaladı. Her çabanın nafileye çıkması bir tarafa, akıbet neyse kabul etmeye odakladı kendisini ama bunu başarabilecek kadar güçlü olmadığını anladı. Zira herkese karşı gelebiliyor, ailesine başkaldırabiliyorken söz konusu Cesur olduğunda bocalamakla kalmıyor, yerinde sayıyordu. Bakışı, sıcacık dokunuşu ve derin sesi aslında her şeyiyle Zeyno'yu etkisi altına alarak kadının kendine yetebilme kabiliyetini bölüyordu.

Yorganı başından çekip pencere tarafına yuvarlandı. Aralıklı perdeden görünen kar yağışını izlemeye odaklandı. Bugün olanların hepsini ardında bırakmanın tecrübesini en sert tavrıyla tattı Zeyno. Başında verilen hükmün kabul edildiği düşüncesini kaldıramadığından kar yağışını dikkatine alarak zihnindeki kemirgen seslerden kaçtı.

Akrep yelkovanı kovaladı, sayılar değişti, gecenin alaca renkleri kar yağışıyla değişti, sabaha doğru Rozerin Zeyno zaman kavramını yitirecek iki saatlik uykuya daldı. Yediyi beş geçe uyandı ve iki saatlik uykunun kazandırdığı güçle yataktan çıktı.

Üzerindeki ölü toprağını attıran iki saatlik uykuya minnetti, odadan ayrılıp banyoya girdi, ihtiyaçlarını giderdi. Odaya geri döndüğünde fark etmediği bavulu dolabın önünde buldu. Bu onun bavuluydu. Zeyno ne zaman ne şekilde geldiğini bilmediği bavulu açıp içindekileri kontrol etti. Hafsa

tarafından hazırlanmış olmasına şaşırmayarak istemsiz tebessüm etti. Çantası, telefonu, cüzdanı her şeyi de beraberinde getirilmişti. Zeyno, Mahir ile konuşmadıklarını hatırlayınca endişelendi. Kudret'i aldıktan sonra neler yapmışlardı acaba?

Bavuldan sade bir elbise çıkardı, vakit kaybetmeden giyindi. Tülbent takmak istemediği için saçlarını tarayıp mandal tokayla topladı. Belki bugün yıkımı bitirdiği için Sarya halayla yeni bir *deq* yapardı, bunu uzun zamandır çok istiyordu. Şayet yeni *deq* istiyorsa iyi görünüm sağlamalıydı yoksa Sarya hala asla kabul etmezdi.

Odasından ayrıldı, uyandığını bildiği Sarya halayı kontrol etmek için kaldığı odaya yanaştı. Kapıyı yavaşça açıp içeriyi kontrol ettiğinde beraber kaldıkları günler gibi yine sabah namazını kıldıktan sonra seccadesinde oturmuş, günü zikirlerini çekerek doğurmuştu. Hâlâ oturduğu seccadeden kalkmadığına göre daha oturacaktı belli ki.

Kapıyı dikkatlice kapatıp mutfağa geçti. Kollarını sıvayan kadın önce poğaça için hamur yoğurdu, ekmeğin onlar yapmasa da hazır olduğunu bildiği için hiç girişmedi. Poğaçası mayalanırken iki kişilik kahvaltı sofrasını hazırladı. Son durumları, toplantının nasıl geçtiğini Sarya haladan öğrenebilirdi.

Mesela o gittikten sonra neler olmuştu?

Mayalanan poğaçalarını hazırlayıp fırına attı, korumalar için de bir hasır sepeti çıkardı. Onlara da sıcak poğaçayı verecekti. Çay ve kahvelerini kendileri hazırlıyordu. Geçen seferden epey idmanlıydı Zeyno. Poğaçalar fırından çıktığında sıcağı sıcağına sepete doldurdu, sonra da ön kapıdaki korumaya sepeti teslim etti. Doymazlarsa tekrar isteyebileceklerini söyleyerek eve geri girdi. Kapıyı arkasından kapatıp mutfağa gitmek üzere hareketlenirken banyodan çıkan Cesur'u gördü.

Seri adımları tutukluk yaşayarak kadını olduğu yere mıhladı, dün gece gitmemiş miydi? Kapıdan çıkıp gidişi Zeyno'ya onu bir daha göremeyeceği endişeleri verirken o burada mı kalmıştı? Boşanmalarına zorlayan hükümlere rağmen yine yanında mı kalmıştı?

Yüzüne bakmadan salona dosdoğru giden adamın arkasından bakakaldı. Günaydın demek bir yana nereye gittiğini sorma gereği duymadan arkasını dönerek kapı arkasında kaybolmuştu. Dün geceye rağmen kalmışsa eğer verilen karara rağmen ikisi için onu görmezden gelememesi gerekiyordu ama Cesur Kadıoğlu'nun alınganlık huyu tutmuştu.

Sakin kalma çabası mutfağa girdiğinde kayboldu, damarına basmak istediği kasıntı kocasının inadına uluorta, "Sarya hala kahvaltı hazır!" diye bağırdı. Onu davet etmediğini anlaması için yaptığı eylem, halasından önce

ayeri giren kocasıyla son buldu. Ne yani, hiç konuşmadan normal bir şekilde kahvaltı da mı edeceklerdi? Hem de onu kahvaltıya davet etmediği hâlde!

Burun deliklerini genişleten hiddetiyle homurdanarak çayını doldurdu. Kırgınlıklarının şiddeti aynı masada oturmalarına engel koymuyordu demek ki. İki kişilik kahvaltıyı üçleyen ilk davranışı karısının tabağı ve çatalını almak oldu, önüne bıraktıktan sonra Zeyno'nun kendisi için doldurduğu çaya da kondu. Dünyanın en normal hareketini yapıyormuşçasına rahat, sinirlenen karısının aksine dingindi. Ya da dün geceki gazabının aksine...

Rozerin Zeyno sabrının üzerine gizli deneyler yapan hain kocasını boğmak suretiyle durdurabilir, tabağını doldururken ki vurdumduymazlığına isyan ederek ikisi arasında kimsenin karışmaya cüret edemeyeceği davayı başlatabilirdi.

"Hayırdır? Kocanım diye hürmetten mi başlamıyorsun kahvaltıya?"

İfadesindeki soğukluğu tutup koparma isteğini bastırmadan evvel, "Ne alakası var?" diyerek tersledi Zeyno. Tabağını önünden aldığı ve bu süreçte enerjisini sömüren suratsızlığıyla yeme hevesini kırdığı için başlamadığını göremiyordu tabii.

"Niye başlamıyorsun o zaman?"

"Niye gitmedin de buradasın?"

Poğaçadan kopardığı ısırığı çiğnemesine engel olan soruyu anlamsızca karşıladı, gerçekten bunu sordun mu dercesine şekillenen duygusuz ifadesini koruyarak etrafına bakındı. "Bildiğim kadarıyla burası benim evim."

Hatırlatmasına ne hacet! Geçen sefer görmemek için gönderdiği evin kime ait olduğunu gayet iyi biliyordu Zeyno. "Bir sürü evin var. Onca ev arasından neden burası?"

"Hangi evimde kalacağımı sana mı soracağım?"

"Onca ev arasında benim olduğum evde kalasın gelmiş!"

İmasını üzerine alınmayan Cesur ağa poğaçadan büyük bir ısırık daha aldı, nispeten sakin davrandığı sabahı Zeyno kasten dağıtıyordu. Isırığını görmezden gelmekle kendi gururunu kurtarabildi, aksi hâlde ilgisini başka yönlere kaydırması saniyelerini almazdı.

"Neyi paylaşamıyorsunuz ki?"

Mutfağa giren halasını görünce gülümsedi Cesur. "Allah bana daha çok sabır versin diye dua ettin mi, hala?"

Zeyno'ya buzdan bakışlarıyla sabahı zehrederken, halasının gönlünü okşayan sıcak gülümsemesiyle iki yüzünün de korkunçluğunu gözler önüne seriyordu. "Aksine," diye araya girdi Zeyno. Her kasıtlı davranış karşılık almaya yönelikti. "Bana daha çok sabır versin diye dua etmesi gerek. Senin gibi bir adamı çekiyorum."

Sarya Hanım atışmalarını görmezden gelerek, "İkinizin kalbi için daha çok dua ettim," dedi ve yeğeninin yanına ağzında bir şeyler mırıldanarak oturdu. Bu sırada Cesur ile kurduğu göz teması Zeyno'yu içten içe güldürdü, zira ilk uyarıyı halasından kocası almıştı.

Nitekim içine nüfuz eden gülüş, "Senin dua ettiğin kalbi başkası merhametsizce kırıyor!" taşlamasıyla beraber yok oldu. Taşlamayı hazmedemeyen kadın, cevap vermek için ağzını açacağı sırada yaşlı kadının uyarısı üzerine söyleyeceklerini istemsiz geri yuttu. Metanetini kaybetmeden önce, Cesur'un aşırdığı tabağın yerine yeni bir tabak ve çatal koydu, kendine ve Sarya Hanım'a çay doldurduktan sonra sessizce sandalyeye geçti.

İkili sessizliğiyle Sarya halaya saygısızlık ettiklerinin farkındalardı ama havadan sudan konuşacak arzuya sahip değillerdi.

"Beğendin mi poğaçayı?

"Evet, gayet güzel."

"Rozerin'in eli lezzetli, ne yapsa tadına doyamıyorsun."

Cesur Kadıoğlu cevap vermedi. Kafasını bile sallamadan iştahla lokmalarını çiğnemeye devam ederek yanıtını beklemekte olan iki kadını kızdırdı.

İltifat cimrisi... Bağırmak istediği her şeyi geri yuttu Zeyno fakat bir lokmayı daha onunla aynı masada otururak yutkunmaya razı gelmedi. Cesur ağa iletişim kurmak istemiyor, net bir şekilde sınır çiziyordu, bunu zaten anlamıştı. Lakin konuşmak istemiyorsa burada kalmasına da gerek yoktu.

"Hasan ağa aradı, hala herkes beni Gevaş'ta sanıyor. Bir sıkıntı olursa, Şerif bana ulaşamazsa seni ya da Şivan'ı arayacaktır, bilgin olsun."

"O konuda bilgim var, oğlum."

"Şivan uyanmadı mı hâlâ?"

"Gece geç geldi, biz biraz oturduk. Uyanmaz şimdi."

Bavulunu getiren Şivan'dı. Ağabeyinden sonra geldiği için Zeyno ne gelişini hissetmişti ne de sesleri duymuştu. Akıbeti bilmediği için hissettiği kötücül duygular yeniden ayyuka çıkarak kadının frenlenen iştahını resmen kapattı. Asıl karar ne zaman verilecek ve ne zaman duyurulacaktı? Babası ne durumdaydı? Diljin nasıldı? "Neler olduğunu ben de öğrenebilir miyim?"

Suali yönelttiği an Cesur çayını alıp ayaklandı, kasıtlı tutumunu sürdürmesi Zeyno'yu bu defa öfkelendirmekle kalmayarak derinden yaraladı. "Ben onu öldürmek istiyorum!" nidasını dişlerinin arasından tıslayarak verdiğinde çoktan kaçındığı öfkenin kurbanı olmuştu.

"Rozerin kavga etmeyin."

Sarya Hanım'ın ikazı boş bıraktıkları masada asılı kaldı çünkü Zeyno kavgadan daha fazlasını yapmak üzereydi. Kocasının arkasından giderken

yüksek çıkan sesine engel olamadı. "Bu saçma görmezden gelmelerini mi oynayacaksın?"

Sorusu havadaki toz tanelerinin arasına karıştı. Keza sorusunu yanıtlamak şurada dursun, duymaktan bile kaçınan adamla muhatap oluyordu. Zeyno masada duran sigara paketini ve çakmağını alışını izlemese koltuktaki battaniyeyi ve yastığı fark edemeyecekti. Cesur geceyi bu koltukta yalnız geçirmişti.

"Bana cevap ver, Cesur."

Cesur karısına hışımla döndü. "Bil bakalım, bugün neyim?"

"Ne?" diye bağırdı hâkimiyetini kaybeden Zeyno.

"Agresif..." dediğinde karısını bakışlarıyla iteledi. "Uzaklaş benden!" talimatını vererek önce salondan sonra da evden çıkıp iletişimi tamamıyla kopardı. Agresifliğini sonuna kadar kullanıyordu.

"Şerefsiz!"

Mıhlandığı zeminde köpürmenin yalnızca ona zarar verdiği gerçeğini sindirmekle uğraştı. Zeyno kocasını her konuda yenebiliyordu ama uzakları oynamaya gelince Cesur kadar sabırlı olamıyordu, en azından bazen başarısını yitiriyordu.

Meşrebine kazandırdığı çirkin bir huy vardı ki Zeyno son zamanlarda bunu sık sık yaptığı için ona güvenmekte güçlük çekiyordu. Her şeyden ekarte etmekle, hükümleri söylememekle, ailesine dair yaşananları gizlemekle doğru karar verdiğini sanıyordu ama Zeyno'ya verdiği zararı öngöremiyordu.

Mutfağa geri döndüğünde hâlâ söyleniyordu. Sarya hala ise ödün vermediği sakinliğiyle kahvaltı yapıyordu. Bu yollardan geçmiş tecrübe sahibi bir kadın gibi kavga etmelerini anlayışla karşılıyordu.

"Çok toysunuz..." dedi bilgice. Çocukça davranışlarını eleştiriden uzak yatıştırıcı edasıyla yorumladı. "Önünüzde verilecek bir karar var, Rozerin. Uzaklaşmadan önce ya bu anın tadını doyasıya çıkartıp olabildiğince güzel zaman geçireceksiniz ya da birbirinizi kaybedeceksiniz diye uzaklaşıp daha az acı çekmeye bakacaksınız."

Karar onların aleyhine mi verilmişti? Zeyno sandalyesine yığılmadan önce dikkatsizce oturdu. Cesur kararın o yönde olduğunu bildiği için mi yine buradaydı? Zeyno kararın lehine döneceğine inanmak istiyordu ve kocasının burada bulunmasını da yanında karısı olarak götüreceği gün için beklediğine bağlıyordu.

"Ama biz iki medeniyetsiz anca kavga ediyoruz değil mi?" diye sordu hafiften alaya alarak.

Sarya hala bilgeliğinden ödün vermeden sorusunu reddetti. "Birbirinize sarılmamak için kavgayı bahane ediyorsunuz aslında."

Yanıt, kelimeleri ustaca kullanan Rozerin Zeyno'yu etkisiz elemana çevirecek kadar sert ve gerçekçi oldu. Bir sarılmalık adımları varken onlar her zamanki gibi kavgayı tercih ederek aslında yıkacakları duvarları güçlendiriyorlardı.

İnsan ilişkilerinde iniş çıkışlar siz istemeseniz de olur.

Suskunluklarını bölen Şivan Kadıoğlu kapı eşiğinde ansızın belirdi. Uykudan yeni uyanmış hâli gün içindeki sakin duruşuna tezat duracak kadar korkunç görünüyordu. "Ne bu tantana yine?"

Zeyno yargılayıcı bakışlarını görmek istemediği için kafasını tabağına gömdü. Böyle suçlu gibi görünebilir, pişman olduğu sanılabilirdi ama Zeyno kendini kaybetme pahasına yapmıştı. Cesur'u kaybetme düşüncesinin üzerine çok durmadan...

Cesur'un kalktığı sandalyeye Şivan oturdu, Zeyno onun için tabak, çatal ve bir bardak çay doldurup önüne bıraktı. Kayınbiraderinin keyifsiz ifadesiyle çayı yudumlayışını sessizce izledi.

"Derdiniz ne sizin?"

"Ağabeyin kavga etmeye yer arıyor, bu defa suçlu ben değilim."

Sarya halanın imalı bakışları üzerine gözlerini kaçırdı, katı tutumunu yine de yumuşatmadı. "Haklı mıyım, Sarya hala? Görmüyor musun beni nasıl incittiğini? Son durumları öğrenmek için soru soruyorum, sofradan kalkıyor. Yanına gidiyorum, kıyameti koparıyor. Niye tek suçlu benmişim gibi davranıyor? Biz bayılıyorduk olayların bu raddeye gelmesine. Ben kapı pencere önlerinde kaos bekliyordum zaten."

Nefes almadan söylendiği her saniye Şivan Kadıoğlu'nun öfkesi bıkkınlığa dönüşüyor, göz kapakları ağırlaşıyordu. Kafası önündeki tabağa gövdesinden bağımsız düşmek üzereydi.

"Hayır, bana o kadar kızgınsan niye olduğum evdesin?" diye sordu ortaya atarak. Durmayan eli işaretlediği kapıdan masanın üzerine kaydı. "Niye benimle aynı sofraya oturuyorsun?" Öfkesinin tesiriyle irileşen mavi gözleri kayınbiraderine kaydı. "Değil mi ama?"

Ağırlaşan göz kapaklarını açıp kapattı. Söylenenleri anlamıyormuş gibi bıkkın ve dehşet içindeydi. "Benim psikolojim kaoslarınızı kaldırmıyor artık."

"Kaldırmaz zaten çünkü düzelen bir şey yok," dedi, arayış içinde hareketlenen gözlerini ikisinin üzerinde gezdirdi. "Çünkü bize cevap veren bir ağabeyin yok. Hayır, sanki düzelse ne yapacağım? Konağa mı gideceğim?"

Şivan son cümlede homurdanarak güldü, Sarya halanın uyarıcı bakışla-

rını alınca ağzını avuç içiyle kapadı. Rozerin Zeyno'nun öfkeli hâli çekilmiyordu fakat Şivan mimikleriyle bütünleşen sözlerine gülmeden edemiyordu.

"Hem gitsem ne diyeceğim?"

Şivan avucunu sol yanına bir kereliğine çarpıp selam verircesine Zeyno'nun yüzüne doğru kaldırdı. "Cümleten selamünaleyküm. Yıktığım zemine geri döndüm," diyerek kadını istemsiz radarına aldı. Zeyno'nun rengi değiştiğinde ise kopardığı kahkaha yanında oturan yaşlı kadını korkuttu.

Hıncını alamayan Zeyno, eline gelen çay kaşığını Şivan'a fırlatarak susturmaya çalıştı ama bunu yapmak pahalıya patladı. İçini ferahlatana kadar sürdürdüğü kahkahası Sarya halayı güldürmeye, Zeyno'yu içten içe çürütmeye yetti. Kardeşi olduğunu bilmese kesinlikle bugünden sonra Cesur'la kan bağları olduğuna inanırdı Zeyno.

Kahvaltıyı sakin ve ağabeyinden daha yavaş yapan Şivan, poğaçalara övgüler yağdırarak Zeyno'nun gönlünü almayı hedeflemişti ama övgülerinin hakaretle karıştırılacak kadar garip olduğunu kabullenmediğinden sonunda halasının yasağı üzerine yengesiyle iletişimini gönülsüzce sonlandırmıştı.

Kahvaltı sonrası Şivan, ağabeyinin yanına geçerken Sarya hala Kur'an okuyacağını söyleyerek odasına geçmişti. Zeyno tek başına oturduğu salonda yapacakları hakkında düşünmeye başlamıştı. Telefonu çantasında her şeyi öğrenmek için bir tık uzağındaydı fakat Zeyno ilk defa bir şeyi tek başına öğrenmek istemedi. Hafsa'yı ve Mahir'i merak etme duygusunu öldürse telefona dokunma dürtüsünü de bastırırdı.

Cesur'u yoklamaktan yorgun düşse de tablo hiç değişmiyordu; adamlarıyla ve kardeşiyle beraber çardakta yakılan ateşin etrafında oturmuş, durmaksızın konuşuyorlardı. Tek eksisi çok fazla sigara da içmesiydi, stresini böyle azaltması uğradığı zarardan korumuyor, Zeyno'nun vicdan azabını katlıyordu.

Saatler geçti, Cesur Kadıoğlu evden içeri adımını atmadı ya telefonla görüştü ya da adamları ve kardeşiyle konuştu. Şivan bir ara kahve yapmasını istemiş, Zeyno hazırlayıp göndermişti. Fark etmediği arada ortalıktan kaybolmuştu. Zeyno gittiğini düşünürken Sarya halanın hazırladığı öğle yemeğine kardeşi ve adamlarıyla oturmuş, yemeği yedikten hemen sonra bağ evinden ayrılmıştı.

Gün içerisinde kocasını bir daha hiç görememiş, meraktan aklını kaçıracak duruma gelmişti Zeyno. Sarya hala ve Şivan'la konuştukları arada nereye gittiğini ağız ucuyla sormuş, Gevaş'a gittiğini ve akşam geri geleceğini öğrenmişti.

Gün aydınlığı karanlığa gömüldü, yüreğine nüfuz eden korkular birer çığlık hâlinde büyüdü ve Zeyno'yu beklediği pencerenin önünde tedirginlik

içinde nefes nefese bıraktı. Cesur gelmedikçe sorunlar ve sıkıntılar gözünde daha büyüyordu. Cesur yanında olduğunda her şeyle savaşacak gücü yaptıklarına rağmen kendinde buluyordu. Beklemek dayanılmayacak seviyeye ulaştığında, Rozerin Zeyno uykuya yenik düşen gözlerine teslim olarak pencereden ayrıldı, sıcak yatağında özlemini çektiği kocasının iyi olduğuna inanarak uyudu.

Derin uyku şartlanmışçasına sabahın erken saatlerinde bölündü, Rozerin Zeyno yanında bulmak istediği adamın gelmediği gerçekliğini kabullenemediğinden soluğu mutfakta almış, hızlıca bir kahvaltı hazırlamıştı. Sarya hala ve Şivan'ın uyanmasını beklemek dışında yapacağı bir şey olmayınca salonda beklemeye karar vermişti.

Gelmediğini sandığı kocasını yine koltukta uyurken bulunca kapı eşiğinde kalakalmıştı Zeyno. Nükseden sevinç çığlıklarını dudağına bastırdığı avuç içine sakladı, masum uykusuyla canına okuyan kocasını seyretti. Heyecan garip bir hisle kalbinde havai fişek gibi patlayarak bütün vücuduna yayıldı. Ayakuçlarına değen his onu adamın yanına uçurma sızıyla tutuşturdu. Bazı zamanlarda uykusu çok hafif olduğundan yanına gitmeye çekindi. Hem dün onunla hiç konuşmayan kocasına ilk adımı atan olmak istemiyordu. Cesur Kadıoğlu'nun haklılığı zahiriydi ama kan davası son bulsun diye canını ortaya koyan Rozerin Zeyno kendini haklılığının üzerini örterek planlarla halletmişti.

Müstenkif adımlarla yaklaştığı mutfak kapısında zuhur eden hinlikle duraksadı. Yüzüne yayılan sırıtışla kıkırdadı. Birazdan konuşmamak için kaçan adamı bülbül gibi öttürecekti. Rozerin Zeyno gardını aldı, cengini ses tonunu en yüksek tona ayarlayarak resmen başlattı. "Sarya hala kahvaltı hazır!"

Sesinin şiddeti, dün isyan eden Şivan'ı, Sarya halayı dahi uyandıracak kadar yüksekti ama Cesur belirsiz adamın teki olduğundan uyandığına pek emin olamıyordu. Mutfağa girmek üzere hareketlenirken kocasının bağırışını duydu.

"İnsan uyuyor burada. Niye bağırıyorsun lan?"

"İnsan olduğunu unuttum!" diye mırıldandı gözlerini devirerek. İnadı tuttu mu bırakmayan aksi kadın kasıtlı bağırışıyla adamın bam teline tekrar bastı. "Sarya hala hadi, kahvaltı hazır!"

Mutfağa geri döndüğünde, kocasının sabır çekerek banyo kapısını sertçe kapatmasını duymazdan geldi. Cesur'u delirtmeye programlanmıştı ama Sarya halanın gelmemesi de onu endişelendirdi. Hâlâ uyuyor olamazdı, endişeyle odasına girip kontrol etti, kimseyi bulamayınca kaşlarını çattı. Evin her tarafını aradığında ne ona ne Şivan'a dair bir ize rastlamayan Zeyno,

kalan son noktayı kontrol etmek için bahçeye çıktı. Korumalarla göz göze geldiğinde uluorta sordu.

"Sarya hala nerede?"

En yakın korumadan biri temkinli tutumuyla sorusunu yanıtladı. "Sabah namazından sonra Şivan'la beraber gittiler."

Endişesini yansıtmama gayretine tutunarak nedenini sordu. Koruma bilgisinin olmadığını belirtince Zeyno teşekkür ederek kapıyı geri kapattı. Endişe merakla harmanlandığında Zeyno dün hiç dokunmadığı telefona koşmayı düşündü. Sarya halayı arayarak nereye gittiğini soracaktı ama banyodan çıkan ve yüzünü havluyla kurutarak mutfağa doğru giden kocasını görünce vazgeçti.

"Cesur," çağrısıyla dikkatini dağıttı. "Sarya hala nerede?"

"Bizim eve gitti."

Beraber mutfağa girdiler. Zeyno göz teması kurmadan iletişim kurmasını büyük beceri saydı, zira dün onu bile yapamıyordu. Nedenini mesafeli tutumunu koruyarak sordu.

"Ailesini merak ediyor," diye üstünkörü cevapladı Cesur, bu sırada kahvaltı masasını inceliyordu. İstediğini bulamamış olacak ki yüzü düştü. "Bugün yok, akşam gelebilir. Ona göre altmış sekiz adama öğle yemeği çıkartacaksın."

Abarttığı sayıya takılmadan önce asıl ve en büyük soruna odaklandı. "Ne yani, tüm gün seninle burada tek başıma mı kalacağım?" diye sordu memnuniyetsizce. Korkunç bir şeymiş gibi abartmaya meyletti, zira Cesur'un hakkından başka türlü gelemezdi.

Cesur ağa evvelinde arkasına baktı, göz temasını saniyelik kurduktan sonra sandalyeye erinmeden oturdu. "Kalmak istemiyorsan söylerim adamlara götürsünler seni."

Hah! İzin vereceksin sanki. Kendisinin bile kalkışmayacağı teklifi sırf kızdırmak için ettiğine inanamadı Zeyno. Homurtusunu sıktığı dişlerinin arasında saklı tuttu. "Ezdîn Şêr ağa beni buraya gönderdi," dedi soluksuz, önemini belirten kızgın ifadesi güzel yüzüne çabucak sirayet etti. "Onun sözünden çıkamam."

"Makul bir cevap," dedi, sesi tekdir doluydu. "Ama senlik değil."

Kasten göz temasını kurmak için dikildiği masanın başında, "Niyeymiş?" sorusunu sorarken tek ayağının üzerine ağırlığını verdi. Cesur'un ifadesindeki çarpıklığı yakalamak için anı anına bekledi.

Cesur istediğini fark etmiş gibi bıyık altından gülümsedi ve kasten Zeyno'ya sunduktan hemen sonra sildi. "Söz dinlemekten ziyade sözden çıkan bir karakterin var daha çok," dedi, duygusuzluğunu koruduğu gözlerini kah-

valtı tabağına umarsızca indirdi. "Yani ne beni ne de kendini kandırmaya çalışma."

Kaça kaç yeniliyordu Zeyno?

"Kalk sofradan! Seninle kahvaltı yapmak istemiyorum."

"Odanıza çekilip ben rahat ve huzur içinde kahvaltımı yaptıktan sonra gelebilirsiniz, Rozerin Hanım."

Sakinliğini korumayı nasıl başarıyordu Zeyno yerinde çıldırırken... Haksız gücün ikisi arasında çatıştığını bu demlerde seziyordu. Bu adam yokluğunda nasıl bir azimle mücadele ettiyse Zeyno'yu alt edecek tüm yolları da ezberlemişti.

"Kendimi açlıktan öldüreyim de gör gününü! Vicdan azabından çürü!"

Bana mısın demeyen Kadıoğlu ağası tabağını doldurmak için çatalı eline alırken Zeyno söylene söylene mutfaktan çıktı. Bir tarafın sakin davranmasını elbette hoş karşılıyordu fakat Cesur delirterek sakin kaldığından aslında sakinliği Zeyno sağlamış oluyordu. Tamam, masadan kovmak pek sakinlik belirtisi sayılmazdı ama laf sokmalarıyla sabah sabah sorun çıkartan Cesur ağa da masum sayılmazdı.

Masa boşaldığında kahvaltıyı yalnız yapabilirdi. Doğruca salona geçti, evi havalandırmak için pencereleri açtı. Soğuk onu çarptığında kaba sakinliğinden arınmıştı. Öfkesi dakikalar üzerine sürüyordu, söz konusu Cesur olduğunda uzaklıklardan yorulduğu için öfke çabuk dağılıyordu.

Cesur'un uyuduğu koltuğa uzanırken battaniyesini çekip kolları arasında tuttu, çekimser edasıyla burnuna doğru götürdü. Kokusunu alsa vurulmuş gibi yenik düşecekti ama koklamasa mahrum kaldığı kokunun sahibine kendi ayaklarıyla koşacaktı.

Cesur iki gündür bu battaniyeye sarılarak uyuyordu. *Ona sarılmak varken...*

Battaniyeye sıkıca sarılırken gözlerini yumdu; sarılma arzusunu iyi yönetebilse Cesur ile kapışırken metanetini korurdu ama Zeyno arzusuna gem vurmayı istemiyordu ki! İyileşmeleri için birbirlerine sarılmalarını istiyordu. Yanından ayrılmayan fakat bu esnada konuşmamak için direnen kocasının gururuna bakılırsa isteği uzun süre diri tutulacaktı.

"Doğru diyorsun, ben yoksam Şehrazat asla yemez." Sesi holde inleyerek battaniyeye sarılan kadına kadar uzandı. "Bir kahvaltı yapmışım savcım, bir kahvaltı yapmışım görmen gerek."

Nispet yapan kocasının evden kahkahalarıyla ayrılışını elindeki battaniyeyi döverek protesto etti Zeyno. Sarılmayı arzuladığı adam acı çekişinden zevk alarak hâlâ sınırlarını zorluyordu.

"Duygusuz sefil!" diye bağırdı arkasından.

Nasıl onu es geçebilecek kadar vicdanını zorlayabiliyordu... Kahvaltı yapmadığını bildiği hâlde öfkesine oynayarak kaçındıkları büyük kavgayı çağırıyordu. Niyetini anlamadı ama üzerine çok düşünmedi. Zeyno elbet açığını bulacaktı.

Tek başına yaptığı tatsız kahvaltının sonrası temizlikle geçti, yapacağı hiçbir şey olmadığından bir kahve hazırlayarak salona geçti. Cesur'u pencereden dikizlemek dışında bir şey yapamadıkça aksiliği tutuyordu. Yanına gelen yabancı adamla konuşuyor, keyifli tutumunu sürdürüyordu.

Kahve fincanı elinde söylene söylene yerine oturdu. O gece kavgayı uzandığı koltukta bıraksaydı böylesi değerli zamanlarını beraber geçirirlerdi, dakikalar üzerine kurulu hayatlarının bir kararla yıkılması muhtemeldi ve Zeyno o kararın ansızın geleceğinden ölesiye korkuyordu. Kan davasını bitirmek için yapmasına yapmıştı ancak ucunda Cesur'u tamamıyla kaybetme düşüncesine asla hazır olmamıştı. Gözlerini buğulandıran düşüncelerine öfkelenip oturduğu koltuktan doğruldu. Cesur'un sınırları içerisindeyken harap olan duygularını dizginleyemiyordu.

Son vaziyeti öğrenmek için pencereye yol aldığında kocasının içeriye gireceğini el hareketiyle adamlarına verdiğini görünce koşarak koltuğa uzandı, hiç dokunmadığı televizyonu açıp ayaklarını uzattı. Battaniyesini üzerine örterken çok komik sahneyi izlerken eğleniyormuş havası vermek için kendi kendine gülmeye başladı. Yaptığı numara Cesur tarafından fark edilirse sittin sene kurtulamazdı Zeyno bu yüzden rolüne daha sıkı sarıldı.

"Cesur'un dalga geçerek çektireceği azaptan sana sığınırım Allah'ım."

Konuşması beklediği giriş kapısının sesini duymasıyla bölündü, rolüne simsıkı sarılan kadın hunharca kopardığı kahkahalarıyla azmettiği kavgaya kocasını çağırdı. Cesur ne yaptığını sorar, ucu kavgaya değerse Zeyno yakınlaşmayı getirirdi. Barışmalarını her şeyden çok istiyordu çünkü yalnız kaldıkları evde Cesur'un kapı arkasında günü bitirme düşüncesine katlanmıyordu.

Davetini reddeden Cesur Kadıoğlu kahkahalarını duymamış gibi yaparak banyoya girdiğinde Zeyno kalakaldı. Uzandığı koltukta panikle doğruldu, salon kapısına yaratık görmüş gibi belerttiği gözlerini dikti. "Ya sen ne kadar sefil ne kadar korkak herifsin böyle ya..." Sırf konuşmamak için kahkahalarını duymazdan gelmişti. "İnsan bir der kıyamet kopuyor, sen kahkaha atıyorsun lan, der. İnsan bir delirir ya! Sen insan değilsin, ruhsuz! Hay senin..." Konuşmasını kapı sesini duyunca kesti. Tekrar uzanıp ne olduğunu idrak edemediği filmi veya diziyi her neyse izlemeye devam etti.

"Bana bak!"

Bana bak mı? Medeniyetin yanından kim geçse bir dirhem nasiplenirdi de bu adam içinden geçse bana mısın demezdi. Önce sabır çekti, akabinde

literatüre kazandırılması uygun olmayan yığınla küfrü ardı ardına savurdu, yaptığının yanlış olduğuna inanarak tekrar sabır çekti. Fakat medeniyetten anlamayan kocasını kavgaya çağırırken sabrından olduğunu anlayınca içinden küfürleri tekrar bastı.

Koltuğun üç adımlık uzağında onu izleyen kocasına dönerek, "Ne var?" diye diklendi.

"Gel buraya."

Hep emrivakiler, şuursuzca talimat vermeler, hep bir görmezden gelmeler. Evlilikleri bunun üzerine kurulmuş olsa bile yıkmayı denemek yerine nasıl ısrarla sürdürüyor, hayret ediyordu Zeyno. Emrivakisine uymadı, ilk adımı atan olmayacaktı.

Delicesine koşmak istiyordun hani?

İkiye bölünüp birbiriyle çatışan iç sesini dinledi.

Naz yapıyorum...

İç sesi naz yaptığı konusunda haklıydı da Cesur ağa nazı kabul eder miydi?

"Niye?"

İki parmağını kaldırıp ela harelerini odada amaçsızca gezdirdi. "Gel sarıl."

Upsss... Çabuk pes etmişti. Gülmemek için verdiği çaba Cesur'un guruyla yarışmaya değerdi. Nihayet tahrik suçundan yargılanmadan kavgasız kavuşuyorlardı. Fakat önce minik nüansıyla uzakları oynayan kocasını cezalandırmalıydı.

"Hayırdır," dedi mesafeli tutumunu koruyarak. "Hani konuşmuyorduk?"

Cesur tutumunu eleştirir gibi kaşlarını yıktı. "Konuşmuyoruz diye sarılmayacak mıyız? Seni öpmeyecek miyim?"

"Evet!"

"Bu ne saçma bir şey böyle," diye yerdiğinde, inadı bırakmadan tekrar gelmesini işaret etti. "Sarıl bana."

Agresifliğinden anca mı kurtulmuştu? Öyleyse nazlanmak Rozerin Zeyno için haktı. "Sana sarılmak istemiyorum."

"Kalk ve sarıl bana, işim var."

"Bana ne? Beni ilgilendirmiyor. Gereksiz tribini al, evden çık."

Çıkmayacağını belirten ilk hamlesi ona doğru gelmek oldu. Ne yapacağını saklamayı başardığı heyecanıyla bekledi. Zeyno güçlü kollarını ona doğrultup kollarından yakalayışını göz açıp kapayıncaya kadar gördü, heyecanına fazlasıyla teslim olmuş olmalıydı. İki ayağı üstünde durmasını sağlayana kadar kollarını bırakmadı.

Tehlikenin hüküm sürdüğü ela harelerini, onun kadar korku saçan çivit mavisi gözlerine odakladı. "Sarıl bana dedim."

"Ya küsmüşsün, ne sarılmasından bahsediyorsun..." Hayıflanışını kasten sürdürmüyordu. Cesur ağa keyfi davranışının ve buyrukçu tutumunun cezasını çekecekti. "Küsenler sarılmaz. Önce çocukça küslüğü bırak."

Cilveli edasına büründüğünü Cesur çabuk fark etti. "Küs kaldık diye sarılmama kuralı nerden çıktı? Ben öyle bir kural bilmiyorum. Belki seninle on gün konuşmayacağım."

"O zaman sarılmayacaksın da."

Kuraldan hazzetmeyen ellerini tutup belinin etrafına gelişigüzel doladığında, Zeyno kollarını ona kaptırmadan hızla iki yana indirdi. "Sarıl bana dedim, Zeyno!" Emrini bildiren Cesur tekrar kollarını beline doladığında Zeyno, "Ben de sana sarılmak istemiyorum dedim, Cesur!" diyerek kollarını yanlarına indirdi.

Direnişleri birbirlerinin aksineydi ve kimin kazanacağı henüz belli değildi. Cesur kışkırtan karısının inadı tuttu mu yenemiyordu. Öyleyse çetin bir muharebeye an itibariyle girmişlerdi.

Yılmayan Cesur ağa karşıt gücüyle kazanacağını zanneden karısını kollarıyla sımsıkı sararak duvara doğru sürükledi. Sırtını duvara yaslamadan önce Zeyno'nun ellerini tekrar beline doladı ve kadının kollarını kendi sırtıyla duvar arasında sıkıştırarak sımsıkı sarıldı.

"Hilebaz!" diye diklendi. Duvarla sırtı arasında ezilen kollarını kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. "Böyle yaparak sana sarılmış olmuyorum."

Cesur ağa ağırlaşan nefesini kulağına üflerken, "Pencereden beni sürekli dikizleyen karım hilebaz değilse ne?" diye sordu, tahrik olmuş sesi durmayan elleri kadar arzu yüklüydü. Bu adam sarılmaktan daha fazlasını istiyordu.

Yakalanmanın yaşattığı utanca yenik düşüp yüzünü kocasının göğsüne sakladı.

"Gevşe..." diye yatıştırıcı sesiyle destekledi. "Kocanım, elbette beni izleyebilirsin." Sırtını okşayan eli ensesine eriştiğinde parmakları saçlarının arasına karıştı, sıcak dalga kasıklarına vururken dağıtacak öpücüğü boynuna sertçe kondurdu.

"Ama beni daha çok özle diye bilerek sırtımı sana çevirdim."

"Ben sana bakmıyordum..." Yüzünü sakladığı yerden çıkardı. "Adamlara bakıyordum. Bir sorun oluyor mu diye." Basıldığı için gardı kırılan sesinin özgüvensizliğini kendi bile yakalamışken Cesur ağa nasıl kullanmazdı.

"Sorun olsa ne olur... Silahını çıkarıp beni veya adamlarımı vuracaksın. Karşı tarafa verdiğin bir zarar yok anasını satayım."

Boynunu yakan tutkulu öpücüğüne ve yakıcı kokusuna veda etti Zeyno, göğsüyle ittiği adamın dengesini bozunca güçlü kollarını yumuşatmış,

duvara sıkıştırdığı kollarını kurtarmayı başarmıştı. Devasa bedeniyle üzerine gelen Cesur'u kendinden iterken de hayal kırıklığı ve öfkeyle patlamıştı.

"Var ya sen gerçekten çok kötü bir adamsın... Şu söylediklerine bak!"

"Edebimle yaptığım küçük bir latife diyelim."

Kelime oyunları yapmakta üstüne yok! Zeyno körüklenen öfkesiyle keyifçilik yapan kocasını yalnızca suçladı. "Üzerime geliyorsun, üzerime çok fena oynuyorsun. Beni çıldırtıyorsun, Cesur."

Cesur Kadıoğlu hakikati vakur tutumuyla dillendirdi. "Senin kadar çıldırtamam."

Adamın sakinliğine tezat duran hiddetiyle ikaz etti Zeyno. "Beni dinden imandan çıkartma bak!"

"Haşa, olur mu? Öyle şey yapar mıyım hiç!"

Pervasız tavırları hiddetin içinde kaybolmuş kadın için ve onu kışkırtan adam için risk taşıyordu. "Hah! Bana cehennemliksin diyorsun ya," derken işaret parmağını kaldırıp doğruca salladı. "Asıl cehennemlik olan sensin."

Cesur yapma dercesine yüzünü astı. "Estağfurullah çek hemen."

Rehberinden şaşmayan adamın sakinliğine eşlik eden müstehzileği karşısında sabır sınırlarını resmen devirerek ezdi ve tehditlerine gözünü yummadan başvurdu. "Dalga geçiyorsun bir de... Seni öldüreceğim! Bu sefer kalbinden vuracağım!"

"İnan ki şaşırmayacağım tek şey."

"Belli sen savaş istiyorsun." Tespitini destekleyen bilge tavırlarını sürdürdü. "Senin tek derdin benimle savaşmak ama sana onu vermeyeceğim."

Yanılma ihtimalinin üzerine düşmedi bile çünkü Cesur Kadıoğlu ona adımını atmıştı. Elinde tuttuğu zinciri istediği gibi döndürebilir, dilerse koparabilirdi. Zeyno o zincirin bir ucunda onunla savaşmaktan haz duysa da önünde sonunda teslim olacaktı.

"Savaşacağız zaten..." dedi bilge tavrını güçlendiren tipik hamlesiyle üzerine doğru giderken. Geldiğinden beri yapmak istediği eylemi gerçekleştirmek üzereydi ve bu zamana kadar sarkmasından ötürü epey gergindi. Çenesinden yakalayarak ağzına doğru yaklaştırdı, mavi menevişlerini bakışlarıyla yakmadan önce ihtirasın esir aldığı yakıcı sesiyle önemli bir sırrı paylaşır gibi nefesini güzel yüzüne üfledi. "Senin istediğin şekilde savaşmayacağım. Tamamıyla kendi istediğim gibi olacak."

Bu açlık tanıdık, güzel ve içtendi. Bu açlık ihtirasın etkisinde olan bir erkeğin kadına vereceği en ilkel fakat en insani ihtiyaçtı. Fakat bu açlık aynı zamanda mahrum kalmış bir adamın kadına yaşattığı zevkli bir korkuydu da. "Düşündüğüm şeyi sakın yapma."

Yalancı ikazı ezip geçen hükmüyle kadını döndürüp duvara yapıştırdı.

İşte şimdi istediği görüntüye sahipti Cesur. Biraz sonra tatlı mırıltılarıyla düşündüğü şey için yalvaracaktı.

"Tam da düşündüğün şey olacak."

"Kavga ediyoruz burada, sırası mı?"

İlkel açlık ela harelerini karartarak Rozerin Zeyno'yu soluğundan kesti.

"Sen kavga etmeye bayılıyorsun," dedi kendi kendine gülerek. "Sen olay çıkartmaya bayılıyorsun... Ama benim buna zamanım yok."

Zeyno barışmalarını beklerken kocası zevki için geliyordu. "Tek derdin bu mu?"

"Ulan derdim, sabrımın karşısında saygıyla eğiliyor artık. Derdim az mı?"

Arzuyu piç eden atışmaları başladığı an Zeyno zevklerini kestirip attı. "Bırak beni..." diyerek kocasını kendinden olabildiğince itti. Daha güçlü ve arzusuna yenik düşmüş adama galip gelmesi imkânsızdı fakat Zeyno onu cezalandırmakta hâlâ kararlıydı.

Cesur sağ omzunun üzerinden avucunu duvara yaslayarak destek alırken, dudağını kadının sol kulağına bastırdı. Kulak memesine bıraktığı narin öpücük altındaki kadını kasarken, "Önce biraz zevk alacağız..." sözünü verdi. "İkimizin de birbirimize ihtiyacı var," dediğinde eteğini yukarı topladı. "Beni özlediğini... İstediğini de biliyorum. Sonra küskünlük oyununa devam edeceğiz şine."

"Ben değil, sen bu oyuna devam ediyorsun. Çocuk gibi küsen..." sözlerini yarım bırakan hızıyla kadını yasladığı duvardan çekerek yana çevirdi. Açığa çıkardığı dolgun kalçasına hızla vurmasıyla Zeyno çığlığı bastı.

Çığlığı alt kasıklarına hücum eden zevk dalgaları oluşturdu, Cesur alt dudağını ısırdı. "Evet, duymak istediğim ses bu."

"Canımı yakma."

Bu bir emirdi ve Cesur söz konusu ikisinin tenleri olduğunda emirlerini asla kabul etmiyordu. "İkimizin de istediğini verelim olur mu?" Çenesini yakalayıp yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Tutuştuğu güzel dudaklarını nefesi kesilene kadar uzun uzun öptü, kadını onu uçurdu, Cesur düşmemek için ona tutundu.

Soluk almak için koptuğunda dudakları durmayı bilmeden nabzının attığı boynuna indi, küçük dokunuşlarla kendine bastırdığı kadının kesik nefeslerini zorladı.

"Sendeki bu aura çok farklı, Ruze..." diye itiraf etti sonunda. Daha önceleri ona olan tutkusunu hiç paylaşmamış gibi... "Sana kızgınken bile seni istiyorum... Senden uzaklaşmak isterken de seni istiyorum. Büyük ihtimalle senden nefret etsem bile seni tekrar isteyeceğim."

"Cesur..."

"Efendim, Ruze?"

"Ruze'ni bırakma..."

Dilediği gibi bırakmadığı, zevk çığlıklarının birbirine karıştığı, tenleri birbirine her çarptığında tutkunun arşa çıktığı zevkli dakikalar yaşamışlardı. Cesur ağa emreden kadına acımamış, canını zevkle yakmıştı. Rozerin Zeyno verdiği emri kabul etmeyerek acı ve zevkin doruğuna çıkarmasından haz almıştı.

Bitmesine üzüldükleri, terlerinin henüz kurumadığı, tenlerinin kopmasına dayanamadıkları ayrılığa yaklaştıklarında güçlükle toparlanmışlardı. İhtiyaçları için aradaki mesafeyi öldüren Cesur ağa geç kaldığı için kendine de kızgındı. Nihayetinde yine teninde nefes aldığı tek kadın Rozerin'di. Nefes nefese kadının kulağına fısıldadı. "Akşam bir iki tur daha atarız, dışarıda adamlarım bekliyor."

Zeyno tutunduğu koltuğun kenarına düşecek hissinden kurtulamadığı için daha sıkı tutunmaya çalıştı. Neden gidiyordu? Toparlanmak için kendine mühlet verdi ne bitmesini istemişti ne de gitmesini.

Konuşacağına inandığında yaşadıkları zevke tezat tavrıyla karşılığını verdi. "İki gündür yolunu bilmediğin odama gelme," diye parladı hafiften. "O turu bu koltukta yaparsın artık."

"Hımm..." mırıldanışı burnunu saçlarının arasına daldırdığında kayboldu. "Tekrar koltukta istersen o da olur."

Kendiliğinden kapanan gözlerine ihanet ederek, "Seni istemiyorum!" yalanını savurdu ve bunu yaptığı an pişmanlık duydu. Cesur'u sonsuza dek, hiçbir gerekçeye ihtiyaç duymadan her şeyiyle istiyordu.

"Ufak at şine civcivler seni yesin," dedikten sonra kafasını kaldırdı, parlayan ela harelerini yoğun mavilerinde acımasızca gezdirdi. "Hayır, ben yiyeceğim seni."

Canına minnetti Zeyno'nun, boğazına yükselen inleyişi saklamak ikisine düpedüz haksızlıktı ama kadın itinayla sakladı. Cesur'un birbirine karıştırdığı saçlarını güçlükle bağladı, banyo yapma gereksinimi duymadan üzerine çeki düzen verdi. Cesur tekrar gelecekti ve Zeyno gelmesini istiyordu.

"Sen beni yemeyeceksin, kurduğun hayalleri unut."

"Ağıt mı yakmalıyım?" diye payladı istihzayla. "Günüm yeterince bok gibi geçiyor, akşamımız şenlensin bari."

Yalandan çarpılacak korkusu duya duya, "Beni ilgilendirmez," diye çıkıştı.

"Sana anlatmıyorum zaten."

"Kime anlatıyorsun?"

Kazağını kafasından geçirdi, "Duvara anlatıyorum..." diye çattı, alaycı ifadesini takındığında. "Laf olsun diye dağa taşa anlatıyorum, Ruze." Masaya fırlattığı kaşe kabanını alıp giyerken üzerini düzelten karısını izliyordu. Gitmeye hevesli olmadığını hareketlerini ağırdan alırken de belli ediyordu fakat atışmaya daha meyilli karısının göreceğinden kuşkuluydu.

"İyi, ben burada değilken duvara, dağa taşa anlat."

"Çok agresifsin şîne." Hakikati acımadan yüzüne çarptı. "Az önce keyifliydin."

Zeyno gözlerini düzelttiği kıyafetlerinden ayırıp uğraşı bitmeyen kocasına çevirdi. Muzırlığı bırakmayan çocuksu yanlarını hâlâ coşturarak üzerine geliyordu. Oysa dakikalar önce bu hâlinden çok daha farklı ve cezbediciydi. "O az önceydi. Ta ki sesini duyana kadar."

"Adını haykırdığımda duymak için can atıyordun."

Rozerin Zeyno kan kaybediyor...

"Çıkıp gider misin?"

Gitmek yerine karısına uzun adımlarıyla tekrar yaklaştı. "Bir tur daha atmak istersen hızlı olurum."

"Sana kendimi yasaklıyorum."

"Zararlı çıkarsın!" diye ikaz etti. Haklı olduğunu bilmenin gururuyla uzanıp boyun çukurunu uzun uzun öptü, sonra gönülsüzlüğünü saklamadan evden ayrıldı. Çıkmadan önce de gece için hazırlıklı olmasını belirtti.

Az önce aşk sözcükleriyle onu darmaduman eden profilinden arınıp yine onu krize sokan adama bürünmesini kaldıramayan Zeyno, kan kaybettiği için daha çok kendine öfke duyarak sakinleşme seansını başlattı. Oyun konusunda o kadar iyiydi ki hayatlarının geri kalanında nasıl onunla baş edecekti bilmiyordu. Hoş, buna razıydı.

Esrik gülüşüyle aldığı gardını kırdı. En azından ona sarılmış ve onu öpmüştü. Gönlünü almadan çıkmayan centilmen savaşçısına özlem duyarak tekrar koltuğa uzandı, tatlı sızılarla bıraktığı bedenini dinlendirmek üzere battaniyeyi üzerine örttü. Huzurlu uyku için neredeyse hazırdı.

Cesur'a ait olmak güzeldi ve kimsenin tadamayacağı kadar özeldi.

Bir vakit sonra huzurla uyuduğu uykudan uyandırıldı. Uykusunu bölen davudi sese kayıtsız kalmayan kadın, Ruze diye seslenen adamın omzunu sarsmasıyla gözlerini açtı.

"Ne oldu?" sorusunu mahmur sesiyle sorarken de gün ışığına alıştırmaya çalıştırdığı gözlerini açıp kapadı. Yanı başında bekleyen kocasına saati sordu, iki saattir dünyadan kopuk olduğunu öğrenince hayıflanarak gözlerini geri kapadı.

"Kalk, yemek yiyeceksin." Uzaklaşan adım seslerini gözleri kapalı takip

etti. "Yemeğin mutfakta. Yedikten sonra sıkı giyin, dışarı çık. Çok sevdiğim bir ağabeyim burada seninle tanışmak istiyor."

Sıcak yatağından ayrılıp dışarıya çıkacağını öğrenince morali bir tık bozuldu. "Bu soğukta niye dışarıda tanışıyoruz?"

"Gidecek, atlar için gelmişti. Kendisi veteriner."

"Tamam," dedi kocasını zorlamadan. "Geliyorum."

"Önce yemeğini ye."

Direktifini reddetmek zorunda kaldı, zira yeni uyanmışken yemek yiyemezdi. "Sonra yerim," dedi uykudan bölünen gözlerini açıp ona dikerek. Tatlı yorgunluğunu alan uyku, kasvetli ağrıyı bedenine çökertmişti. "Çok aç değilim zaten."

"Doğru," dedi gururla. "Uyumadan önce seni doyurmuştum."

Zeyno başının altındaki yastığı çekip kocasına fırlatırken Cesur kahkaha atarak yastıktan kaçtı. Kocası evden ayrılırken Zeyno sıcak koltukla bağını koparmıştı. Önce banyoya girdi, elini yüzünü yıkadıktan sonra odasına geçti. Dolaptan bir tülbent çıkartıp yatağa bıraktı, Hafsa'nın yolladığı makyaj çantasından rujunu çıkarıp dudaklarına sürerek biraz renk kattı. Tülbendiyle saçlarını örttükten sonra kabanını alıp giyindi. Evden çıkmadan önce mutfaktan aldığı taze mandalinayı soyup hızlı hızlı yedi. Ekşi tat, uyuşuk zihnini açmaya yardımcı olmuştu. Bir yudum su içip sindirimi kolaylaştırdı, akabinde çok beklettiğine inanarak evden apar topar ayrıldı.

Dışarı çıktığı an uykudan yeni uyanmış Zeyno'dan eser kalmadı. Kuru soğuk göğsüne çarpan fırtınanın şiddetiyle kadını kaskatı kesti. Aman Allah'ım, bunca adam soğuğu ateş başında kalarak mı göğüslüyordu? Şayet öyleyse korunmalarından vazgeçip bir an önce eve almalıydı.

Zeyno karda düşmemeye dikkat ederek ahıra yol aldı, kapısında bekleyen kocasını ve bahsi geçen dostunu gördü. Hüküm bildirildiğinde şayet boşanmayacaklarına karar verilirse Rozerin Zeyno ve Cesur Kadıoğlu bir yerlere sığınmadan, özgürce yaşayacak ve misafirlerini ağırlayacaklardı.

Küçük kayalardan oluşan, henüz düzeltilmemiş toprak yolu düşmemeye dikkat ederek kocasına doğru yürüdü, karşısında duran adama elini tutacağını bilerek yürümek, Zeyno için hayatın en büyük şansı ve getirdiği güzelliğiydi. Aldığı bütün yaraları kabul ederek ona sarılan tek adamdı ve şimdi o adam onu gülerek karşılıyordu. Cesur ağa bastırmadığı heyecanını alt dudağını ısırarak ona resmediyor ve onu tutuşturuyordu.

"Eşim Rozerin Zeyno da geldi," diye seslendi veterinere, akabinde elini tutması için Zeyno'ya uzattı. "Çok sevdiğim bir ağabeyim, Adil Ersöz," diyerek takdim ettiğinde adam ellerini uzattı.

"Tanıştığıma çok memnun oldum, Rozerin."

Zeyno elini sıktı, içtenlikle tanışmayı kabul etti. "Ben de Adil Bey."

"Resmiyeti çok sevmem, bir ağabey olarak görebilirsin beni," diyerek gülümsedi, samimiyeti kuran adamın hınzır bakışlarını Cesur'a kaydırıp tekrar ona çevirmesini ve bu sırada sessizce gülmesini uyanan merakıyla izledi Zeyno.

"Cesur'un aklını kaçırmasına sebep olan güzelliğini görmek büyük şeref. Sensiz deli gibiydi."

Hınzır bakışların ve sessiz gülüşün sebebi belliydi, birileri Zeyno için kurşun atıyor ve Cesur'u içten fethediyordu. Mahcup gülüşünü esirgemeden bakışlarını veterinerden kaçırdı. Elini tuttuğu kocasının ne hâlde olduğunu görmek için bakınca gözlerini sadece veterinere diktiğini ve hamlesini bakışlarıyla eleştirdiğini gördü. Fethedilmekten pek hoşlanmamıştı.

"Hadi, Cesur'un senin için seçtiği atı görelim," diyerek Cesur'un bakışlarından kaçtı Adil Bey. "Aslında onun için gelmiştim."

Cesur onun için at mı seçmişti? Zeyno sürpriz haberin sahibine şaşkın bakışlarını çevirdi. Hâlâ Adil Bey'i izliyordu fakat bu defa gülümsüyordu. Yani ona bakmaya cesaret edemediği için... Neden?

"Kaç gündür beynimi yiyip bitirdi. En güzel ve en özel atı seçmemi istedi. Ha bir de ne dedi biliyor musun?" diyerek Cesur'un üzerine oynamaya devam etti Adil Bey. "Benim karım çok hırçındır. Atı da hırçın olmasın, dedi."

Hediyesine karşılık mest olan bütün yanları, son cümlelerle onları üşütmekte olan fırtınaya kapılıp gitti. Her halükârda canını sıkacak davranışlarda bulunuyor, huyundan bir türlü kurtulmuyordu. Kıstığı gözlerini baş düşmanı olmaya aday kocasına çevirdi. Yine Adil Bey'e odaklıydı. *Kaçak...*

Adil Bey onlardan önce ahıra girerken Zeyno ve Cesur peşine düştü.

"Ata binmeyi sever misiniz, Rozerin Hanım?"

"Evet, sık sık binerim."

Cesur eğilip kulağına imayla fısıldadı. "Sadece atlara mı?"

Omurgasını zedeleyecek hızda kocasına döndürdü kafasını, adamın duymadığından emin olsa bile korkuyu saniyelik de olsa yaşamıştı, buna rağmen Cesur ağa onu keyifli sırıtışıyla izliyordu. Zeyno azarlayan sert tınısıyla, "Şu yükselen libidona biraz hâkim olur musun?" diye yükseldi.

"Senin için mi?" dediğinde uzanıp hızlıca öptü. "Başaramam, güzelim."

Her cevap, hınzır kocası için bir sonraki hamlenin sebebiydi. Onunla yalnız kaldıklarında savaşacağı için sessiz kalıp adamın gösterdiği ata baktı. Ahal Teke ırkından bir at seçilmişti. Zeyno gövdesine, renginin parlaklığına ve yelesiz başına baktığı an tanımıştı. Ferman'ın atı Ahal Teke ırkındandı, ona olan hayranlığından bir süre araştırıp nasıl benzersiz bir tür olduğunu öğrenince ağabeyinin düşkünlüğüne hak vermişti.

Asil hayvanı sevmek için yanına yaklaştı, yeni yerini yadırgadığı için hâlâ huzursuz olduğundan Adil Bey'e bıraktı. Bugün seveceksen yarın mutlaka yanında olacaktı. Zeyno küçük ve tatlı tanışmanın sonucunda atı seviyor teslim etti.

Gitmesi gereken Adil Bey'e arabasına kadar kocasıyla beraber eşlik etti. Cesur'un dedikodusunu iyi hoş yapmıştı da mahremlerine inmiyordu ki şahit olmamıştı.

Adil Bey arabasıyla uzaklaştığı gibi Zeyno yarım kalan azarlama seansı için kocasına odaklandı. "Orada yaptıkların neydi? Ya duysaydı? Rezil olacaktık."

Diyalogdan rahatsızmış gibi burun kıvırdı. "İnsan hediye için teşekkür eder."

"Teşekkür edecek zaman mı bırakıyorsun? Hep laf atmak, hep ters yelmek, hep canımı sıkmak niyetin."

Az önceki rahatsız ifadesini boynunu kütürdeterek sildi Cesur. "Ne yapabilirim, seninle zıtlaşmak hoşuma gidiyor." Kaygısız ifadesini yalnızca Zeyno'nun bildiği ateşli ifadesi kapladı. "Çünkü zıtlaşmanın sonu yatağımızda bitiyor ve bu daha da hoşuma gidiyor."

Tanımayanlar için belirtmeliydi ki Cesur Kadıoğlu'yla zıtlaşmadan evvel bir hektarlık alana yakın sabra ihtiyaçları olduğu, aksi hâlde üçüncü zıtlaşmadan bağırarak ondan kaçarsınız. Rozerin Zeyno kaçmazdı ama peşinden koşturmak için giderdi. Zira sırf zıtlaşmayı devam ettirmek için bile olsa Cesur ağa peşinden gelirdi.

"Sert oluyorsun!"

"Sert olmam hoşuna gidiyor," dediğinde gülümseyerek ekledi. "Yatakta yani."

Olumsuz yönde başını iki yanına salladı. "Sen gerçekten dizginlenemez bir adamsın."

Cesur karısını izlerken bakışlarıyla ahırı işaret etti. "Atını gördün, değil mi? Tıpkı senin gibi."

Güzel ve hırçındı. Cesur'un özenli seçimi olduğu da Adil Bey belirtmese bile gayet açıktı. "Alakası yok," diye kestirip attı hemen.

"Evet, var. Senin gibi asi ama bir o kadar da hırçın. Emir almayı sevmiyor, biliyor musun?" Karısına doğru bir adım daha attı. "Çok asil bir at, tıpkı senin gibi. Senin gibi çok güzel. Senin gibi eşi ve benzeri yok."

Zeyno her iltifatın sonunda adım adım yaklaşan adamı durdurmak istemiyordu ama bahçede oldukları gerçeği aklına gelince kendisine hâkim olması gerektiği bilincine varıyordu. Ah, bir de Cesur'a karşı durması gerektiğine de...

"Ruze?"

Ürkekçe geriledi. "Efendim?"

"Havaya baksana."

Onu yiyip bitiren arzulu gözlerden gözlerini alamadı. "Ne varmış havada?"

"Tam da seni öpmelik bir hava."

"Aksine," dedi Zeyno reddi basarak, bakışlarına kanıp evlere şenlik gösteriyi bunca adama sunmadan evvel geriledi. "Beni soğuktan öldürecek bir hava."

Cesur'un gülümsemesine hafifçe öksüren adamın sesi karıştı. Geldiğini haber eden kimse dikkatleri üzerine almak istedi ama Cesur ona bakmadan cevaplayarak isteğini onu reddeden karısı gibi acımasızca reddetti. "Evet?" derken karısından gönülsüz havasıyla uzaklaştı.

"Ağam istediklerinizi getirdim."

"Yengene ver."

Korumanın ona verdiği market poşetini kaptı Zeyno. "Ne istedin?"

"Aç ve ikinci sürprizi gör şînc."

Rozerin içini açarken gördüğü malzemelerle ne olduğunu anladı. Sürpriz daha çok midesiyle alakalıydı. Malzemelerin eksiksiz istenildiğinden emin olmak için karıştırırken bu sırada gerekçesini açıklayan kocasına kulak verdi. "Yemeğini ye sonra da bizim için bunu yap. Seninle güzel vakit geçirmek istiyorum," sözlerinin ardından şakağını ısıtan tatlı öpücüğü hissetti. "Daha fazla soğukta kalma."

İkaz ederek yanından ayrılan sürprizlerle dolu adamın korumaların bir kısmıyla ahıra doğru gidişini arkasından iç çekerek izledi. Ona kızmak için süreyi neden uzun tutamadığını anlıyordu. İstediği gibi eve geri döndü, malzemeleri mutfak tezgâhına dizerken Cesur'un dışardan istediği yemeği gördü. Zaman kaybetmemek adına yemeğini hızlıca yedi. Sarya hala gelmeden önce Cesur'la zamanını değerlendirmek istiyordu. Çarpışmaya kafa yormaktan, ellerindeki zamanın kıymetini bilmeden kaybediyordu Zeyno.

Yemeğini yiyip etrafı temizledikten sonra odasına girdi, tekrar üzerine rahat bir şeyler giydi. Mutfağa girdiğinde arkasından gelen Cesur'un laptopu elinde mutfağa geldiğini gördü.

"Bir şey mi istiyorsun?" diye sordu merakla. Dışarının soğuğundan burnunun ucu hâlâ kızarıktı.

Cesur laptopu masaya bırakırken, "Hayır," diye yanıtladı çabucak. "Sen pastanı yaparken ben de burada çalışacağım. Sana yakın olmak istiyorum."

Masaya yanaşan Zeyno, gönlünü fetheden mükemmel kocasının kızarık

burnunu öperek ısıttı. Hak ettiği dahası öpücüklerdi ve Zeyno pastadan sonra ona bunu verecekti. Önce masum bir teklifte bulundu.

"Sana kahve yapmamı ister misin?"

"Beraber içersek olur."

Teklifi daha zarif isteğiyle kabul edilmişti. Kışkırtmadığı zamanlarda centilmenliğiyle Zeyno'yu alt ediyor, kadın bu durumdan fazlasıyla zevk alıyordu. Hızlıca iki sade kahveyi pişirdi, birini kocasının önüne bıraktı. Kendi kahvesini de tezgâha bırakarak pastasının malzemelerini ölçülerine göre ayırdı.

Sesini iki gündür duymadığı için konuşmaları gerekti. Zeyno sessizce çalışmasına razı değildi fakat engel olmaya da yanaşmadı.

"Arada konuşsak işine engel olur muyum?"

"Sana her zaman vaktim var şine, biliyorsun."

Bilmez miydi? En dar zamanı bile onun için ayıran düşünceli adamdı. Zeyno belki Mahir ile kurduğu planı anlatırdı ama henüz konuşmadıkları için doğru bir karar olduğundan şüpheliydi. Cesur'un Kudret'in yanına gitmeyişini, evden nasıl kaçtığını sorgulamayışını şüpheci bulsa da konuyu açmaya niyetli değildi.

"Benim daha önce de bir atım vardı."

İlgisini çektiği için kahveyi içmeden hemen atladı Cesur. "Öyle mi?"

"Hı hı..." Kahvesinden bir yudum alıp tabanı için yapım aşamasına geçti. "Ben on üç yaşındayken babam bana bir at hediye etmişti. Yeni yaşımın en güzel hediyesiydi diyebilirim. Çok güzeldi..." dedi, büyüleyen güzelliğini anımsadığından derin bir iç çekişi araya sıkıştırdı. "O kadar çok sevmiştim ki onu. Adı Yakut'tu. Babamla beraber o ismi koymuştum. Okuldan geldiğim gibi ona koşuyordum. Hatta..." dediğinde gülümsedi. "Yakut'la çok fazla zaman harcıyorum diye babam bana kızmıştı ama onu çok seviyordum, Cesur. Benim hayat arkadaşımdı."

Hafifçe yan tarafına döndü, çocuksu edasıyla nispet yaparcasına sıntı. "Arkadaşlarımın hepsi atımı kıskanıyordu. Onu okula getirmemi bile isteyen oldu. Bir gün götürmek istedim ama Ferman kabul etmedi tabii. At tepesinde okulda ne işim varsa... Üçüncü sınıfa kadar benimleydi. O senenin yaz tatilinde son seneme gireceğim için babam onunla daha az ilgilenmemi ve dershaneye gidip derslerime odaklanmamı söyledi. Babama tamam demiştim ama ondan uzaklaşmayacağımı biliyordum, fırsat bulduğum an ona koşacağımı da biliyordum. Yeni dönemim başladığında ondan birazcık uzaklaşmam gerektiğini artık ben de anladım ama ne yazık ki işler istediğim gibi gitmedi. Yakut aniden hastalandı ve onu uyutmak zorunda kaldılar. Uyutmadan önce babam ve Ferman benim iznimi almak istemişlerdi."

Anımsadığı acı hatıralar içtiği kahvenin acısından daha ağır geldi. "Günlerce ne yapacağımı düşündüm. Tek isteğim onun iyi olması ve benimle kalmasıydı. Çünkü Yakut'a çok fazla bağlanmıştım. Yemeğimi onunla yiyordum, bazen onun yanında uykuya bile dalıyordum. O benim her şeyimdi." Dolu gözlerini kocasından saklayarak karıştırma kabındaki malzemelere bakışlarını indirdi. Yığıldığı acı günler küçük yaşında onu bulmuştu ama hep Zeyno'yu büyüten acı bir kayıp olarak kalbinde yerini korumuştu. "Bir parçamın acı çekmesini kabul edemedim ve günler sonra kararımı verdim. Onu uyutmaları acısını dindirecekse onsuzluğa ben de alışacaktım. Çünkü o ne kadar acı çekiyorsa ben de acı çekiyordum. Benim de canım yanıyordu."

Konuşurken kremasını yapmaya devam ediyor, kocasının çıt çıkarmadan onu dinlediğini bildiği için hız kesmeden iki işi bir arada yürütüyordu. Bir gün çok konuştuğu için kaçan Cesur olacağını bilerek bugünleri kullandı. "Onu kaybettiğim için günlerce kendime gelemedim. Yemekten kesilmiştim. Okul umurumda değildi, son senem olmasına rağmen. Sonra Ferman yanıma geldi. Böyle yaparak onu da üzdüğümü söyledi. Eğer istiyorsa benim için yeni bir at daha alacağını söylemişti ama ben Yakut'un yerini dolduracak bir oyuncak istemiyordum. Onu istiyordum."

Kremayı hazırladığı bisküvi tabanına döktü ve önceden ısıttığı fırına yolladı. Bu sırada limonlu sosu için kollarını sıvadı. Vakitleri dar olduğundan Zeyno bir gün dolapta bekletmeden olabildiğince hızlı hazırlanacak hâle getirecekti.

Anısının hüznü sesine yansıdığından titrediği anlar da Zeyno durup soluklanıyordu. "Çok üzülüyorum diye babamın da benim gibi yemekten kesildiğini görünce toparlanma zamanımın geldiğini anladım. Çünkü ben ne zaman üzülsem babam da benimle üzülürdü. Yemekten kesilsem o da yemekten kesilirdi. Hasta olduğumda o da hemen hâlsiz düşerdi."

Zeyno mitralyöz gibi hiç susmadan, Cesur'a bir daha konuşma fırsatı tanımadan anısına daldığını fark edince sosunu yapmaya ara verip merak ettiği kocasına döndü. Cesur Kadıoğlu oturduğu masada dirseklerini yaslamış, ellerini çenesinin altında toplamış vaziyette önündeki laptopa bakmak yerine onu izliyordu. Gözlüklerin arkasındaki ela harelerinin mi, duruşunun mu yoksa dikkatini ona vermesinin mi bilinmez haddinden fazla iştah açıcı görünüyordu. İnlememek için alt dudağını ısırdı.

"Seni sıkıyor muyum?"

"Hayır, seni dinlemeyi seviyorum," dedi tatlı yorgunluğun sirayet ettiği ağır havasıyla. Gözleri, sözlerini destekler nitelikteydi. Bazen olmaz denilen her şeyi söyleyerek Zeyno'yu *iyi anlamda* yanıltıyordu. Masanın etrafında yarım tur dönerek yanı başında durana dek yürüdü. Mahrum kaldığı koku-

sunu almak için kollarını boynuna doladı, öptüğü tepesinin tam noktasına çenesini yaslayarak hareketsiz kaldı. Bir yerlerde hâlâ Cesur'un ilgisi ve şefkatine muhtaçtı. Hep bir kaçışın, ayrılığın, kavganın içinde sürüklenmekten aslında tam bir günü doyasıya geçirememişlerdi.

"Keşke o zaman hayatında olsaydım, acını dindirmek isterdim."

Keşke... "Her şeyin daha farklı olmasını sağlardın, değil mi?" diye soruverdi. Fazlasıyla hassasiyet barındıran konuyu açtığı için nedamet duyarak konuyu kocasının ilgisini çekecek noktaya değdirdi. "Ama sen de benim ilacım var zaten."

Cesur anlamadığından, "Neymiş bendeki ilacın?" diye sordu.

Tereddüt etmeksizin gerçekçi samimiyetiyle, "Senin kucağın," dedi.

"Ruze... Kaşınıyorsun."

"Şımartılmayı hak ettin, ağam."

Derin iç çekişini sığındığı sinesine üfledi Cesur Kadıoğlu. Şakağı gerdanında, kalbine yaslanmak üzere duruyordu. Sanki Zeyno onu tutmasa Cesur bulamayacaktı. "Yüreğine yaslanmak istiyorum..." dedi yatıştırıcı sesiyle, sığındığı sıcak göğsü evi bildi. O ev ki yıkılsa Cesur altında kalır, o ev ki enkaza dönse Cesur iyileşemez yaralar alırdı. Sevdiği kadına aşkla gülümsedi.

Gülüşünü yakaladı Zeyno. Nefesini kesen gülüşü görmemek olanaksızdı. "Cesur?" diye seslendi mesrur edasıyla.

"Efendim."

"Çok güzel gülüyorsun..." Saçlarını okşarken gülüşünün yayıldığı yakışıklı yüzünü günah işlemekten korkarcasına izledi. Nazara davet kehribar rengi gözlerini, sakalların örttüğü köşeli hatlarını ve ilk karşılaştıkları günlerdeki gibi uzamış saçlarını ürkekçe inceledi.

"Hep böyle gül, tamam mı? Ama sadece bana!"

"Hayatımın sonuna kadar benimle olursan, ben sana hep gülerim."

"İsteklerimiz, zevklerimiz ve ihtiyaçlarımız aynı," dedi sonunda. Ortak zevklere sahip olmalarının verdiği şansı sonuna kadar kullandı. "Pastam bitmek üzere."

"Benim de işim bitmek üzere." Elleri belinden yavaşça aşağı doğru indi. "Bu odamıza bir davet mi?"

Hazırmış gibi kararan gözlerinden gözlerini ayıramadı Zeyno. "İhtiyaç diyelim."

"Kesinlikle en büyük ihtiyaç!" diye besledi sözlerini. Oturduğu yerden kalkarken Zeyno'nun alnını öptü. "Sen işini erken bitir. Ben de son telefon görüşmemi yapayım. Sonra partimize geçelim."

"Peki, çalışman?"

"Acil değil, sonra yaparım."

İşinin başına oturup çalışmadan kalkan Cesur ağa, ödevinin başına oturup bir kelime okumayan lise öğrencisi Zeyno gibi kaçmıştı. Mutfaktan ayrılan kocasına söylenirken limonlu sosu neredeyse yaktığını fark ederek ocağa koştu. Son anda kurtardığı sosu soğuması için bırakırken biriken bulaşıkları kaldırdı. Bu sırada fırında pişen pastayı kontrol edip duruyordu. Mutfağı temizleyip sosun soğuması için arada karıştırana dek pastası pişmişti. Zeyno pastayı fırın kapağı açık bir şekilde dinlenmesi için içinde bıraktı.

Bir saat sonra soğumasını beklediği sosu üzerine döküp buzdolabına yollayacaktı. Sosu son kez karıştırdı, az sonra telefonu için kaybolan kocasının yanına gidecekti ve burasıyla bağlantısı bir süreliğine kesilecekti.

Umuyordu ki pastayı hatırlayacak kadar kendinde olsun.

Kulağına dolan bir el ateş sesini neredeyse pencerenin dibinden gelmiş gibi yakından duyduğunda elindeki sos tavası tezgâha gürültüyle düştü. Yanlış mı duymuştu? Hayır, kesinlikle silah sesiydi. Avcılar mı dolanıyordu? Bir hayvanı mı avlamışlardı? Birileri mi gelmişti? Jandarma uyarı ateşi mi açmıştı? Ses neden bu kadar yakındı?

Cesur neredeydi? Neden şimdiye kadar seslenmiyordu? Ya ona bir şey olmuşsa? Kalbi ağzında atıyordu. Nükseden baş dönmesine tutulmadan, "Cesur?" diye bağırdı.

Panik hâlinde mutfaktan fırladı. "Cesur neredesin?" bağırışına yine cevap alamadı. Tüm odaları tek tek aradı ancak kocasına ait bir ize rastlamadı. Ev gözünde kardı, her şey birkaç saniyeliğine bulanıklaştı. Onu hemen bulamazsa son nefesini verecekmiş gibi hissediyordu.

"Allah kahretsin, Cesur neredesin?"

Bağırışı yanaştığı dış kapıda son buldu. Korumaların hiçbiri imdadına gelmiyorsa dışarıda felaket kopmuş demekti. Cesur onun korktuğunu bilip gelmiyorsa... Çıldırasıya delirmeden kapıyı açtı. Korumaların hiçbirini bulamayınca engel olamadığı gözyaşlarıyla eşiği geçti.

"Cesur..." narası sessiz ve karanlık geceye karıştığında Zeyno hükmün onun ölümüne verildiği korkusuna kapılarak çığlığı bastı.

Vahşetin çetin yüzüyle yeniden tanıştığı gerçeğini kabullenmekten kaçındı ki ne olduğunu anlamadan kolundan çeken güçlü elin yönetimine teslim oldu. O güçlü el kiminse onu göğsüne saklayarak kollarını etrafına doladı.

"Cesur..." diye bağırdı ama bu koku, bu gövde ona ait değildi. Korku yerini hiçliğe bıraktı. Rozerin Zeyno onu saran güçlü kolların arasında hareketsiz dururken, yitirdiği gerçeklik algısını geri kazanmaya çalıştı.

Sevdiklerini kokularından tanırdı.

Bu imkânsızın ötesinde, bin ağıt yaksa yine de sarılamayacağı adamın kokusuydu. Bu rüyalarını kâbusa çeviren acıların sahibiydi. Bu koku onu

reddeden adamın kokusuydu. Kesinlikle az önceki silah ona sıkılmış ve Zeyno ölmüştü, yitirdiği gerçeklik algısı hezeyanlar yaşatarak onu andan koparıyordu.

Ya bu sarılma peki? Onu sıkıca saran kollar? Silah sesi?

Geri çekilmeye çalıştı ama Ferman Kılıçhan asla izin vermedi. Kendinden devamlı iterek kalbini bin parçaya bölen Ferman Kılıçhan istemediği bir günün sonunda, sıkıca sarılıp geri çekilmesine izin vermiyordu. Onu öldürdüğünü bas bas bağıran duygusuz ağabeyi...

"Ferman?"

Ona seslendiğine inanmıyordu Zeyno.

"Efendim, Zeyno?"

Sorsa mıydı? Yaşadığı korkunun etkisiyle sanrıların etkisine kapılmıyordu, değil mi? "Ne... Ne yapıyorsun?"

"Küçük hanıma sarılıyorum."

Aynı ses, aynı şefkat, aynı sıcaklık ve hiç zedelenmemişçesine güçlenen bağ... Ve küçük hanım... Zeyno ne sanrılarda geziyordu ne de panik yüzünden saçmalıyordu. Her şey olduğu gibi sarih, net ve gerçekti.

"Sen..." dedi sormaya korkarcasına çekinerek. "Beni öldürmemiş miydin?"

Önce şefkatli bir öpücük sonra da korkularını silen cevap geldi. "Öyle sanmıştım."

"Beni bırakır mısın?"

"Hayır, hayır... Zeyno'mu bırakmayacağım..." dediğinde daha sıkı sarıldı. Dudaklarını saçlarının arasına daldırırken kız kardeşinin kulağına doğru müstenkif tutumuyla fısıldadı.

"Zeyno'm bana bir kerecik sarılır mısın? Ben seni çok özledim!"

FİNAL

Daraz[34]

Umudunu diri tutmanın kazandırdığı en sert tecrübe dileğiniz gerçekleştiğinde yaşattığı şoktur. Alık alık baktığınız olayı gerçekleşsin diye türlü imgelerle destekler, asıldığınız inancınızın yaşatacağına gönülden inanırsınız. Fakat her şey gerçekleşip bittiğinde bir parçanız hâlâ inançsızlıkla sınanır. Bu yaşanması mümkün olmayan olumsuz tarafınıza daha çok odaklanmanızdan ötürü yaşadığınız dengesizlikten kaynaklanır.

Dengeyi kurmayı hâlâ beceremeyen Rozerin Zeyno umudunu öldürmeye çalıştığı bir akşam feryat figan ağlamış, affedilmek için yalvarmıştı. Nasıl içten dilediyse, nasıl olması için sığınmışsa Ferman Kılıçhan'ı kendi ayaklarıyla ona getirmişti.

Ve umutsuzca sarılmasını istemişti...

"Sana sarılmam için bir nedenim yok!" diye soludu kaygısız ruh hâline çabucak bürünerek. Sarılmak için nedene ihtiyaç duymayan Rozerin Zeyno'ya yakışmayan bir cümleydi; delircesine sarılmak istemesine rağmen geri adım atmayarak kalbini kıran adamı cezalandırdı. Duygularını dışa vursa canını acıtan Ferman'a bir parmak bal çaldırırdı.

"Biz seninle birbirimize sarılmak için nedene ihtiyaç duymazdık, Zeyno."

Aklından geçenleri dile dökmesine pekâlâ şaşırmadı. Konuştukça saçlarının arasında hareketlenen çenesinin hissettirdiği tatlı ürpertiyi nazarında sakladığı sevinciyle kabul etti. Lakin sözleri sevincine ters düşecek tezatlıkta dilinden döküldü. "Olaylar seni baya hırpalamış olmalı, bu yüzden yanlış eve geldin," çıkarımını kasıtlı tutumuyla sürdürdü Zeyno. "Navin'e gidecekken yolunu şaşırarak bana gelmişsin."

Taşlamasına sessizce güldüğünü sarsılan omuzlarından, şakağının altında titreyen göğsünden anlayabildi. Bu sırada Zeyno kaçacakmış gibi daha sıkı sarılarak olası gidişini engelledi.

"Sana geldim," diye diretti üstüne basa basa. Daima koşarak gelen kız kardeşine bugün o sarıldı, rüya gibi sözlerle gönlünü o okşadı. "Seni kaybetmekten ödüm koptu, bir daha görmeyeceğim aklıma geldi... Aklımı kaçırdım! Onun için sana doğru koşarken buldum kendimi..." Teslimiyetini derin iç çekişiyle harmanladı. Saçlarının arasına üst üste üç defa kondurduğu

[34] Hüküm

öpücüğün sonrasında, zamanında uzaklığına ters düşen iç çatışmasını itiraf ederek konuştu. "Denedim, çok fazla denedim. Seni unutmak için her yolu denedim ama olmuyor. Sensiz asla hayatımın bir anlamı yok. Bir babanın bunu söylemesi zalimce gelebilir ama Mert bile senin yerini dolduramadı."

Yeğeninin adını duymak ağlamasına sebep oldu lakin yılmadı. "Zaten görmeyeceksin beni artık. Ben sizi öldürdüm!" dedi, alt dudağını dişlerinin arasında ezerek söylediği yalanın cezasını kesti. Yelkenleri hemen suya indirmek Zeyno'nun fıtratında yoktu ki Ferman Kılıçhan sürünmeyi bir nebze hak ediyordu.

"İstediğin kadar canımı acıt... Seni sevmenin verdiği keyfe yetişmiyor."

"O keyif benim için kalmadı."

Ferman'ın yüzü düştü ama sinesine sakladığı kız kardeşi görmedi. "Bir yerde okumuştum. İnsanın morali bozuk olduğu zaman yaşlı hissediyor, demişlerdi. Sen gittiğinden beri ben kendimi ölümü bekleyen yaşlı adam gibi hissediyorum. Mutsuz, güçsüz ve çaresiz."

"Sarılmak istediğim birinin beni reddederken ki tavrıyla şimdiki hisleri birbirine benzemiyor hiç."

"Süslü cümleler peşinde değilim, Zeyno."

"İtibar etmiyorum zaten."

"Beni itmiyorsun ama?"

İtmediğini söylerken de kollarının tutuşunun kuvvetini arttırıyor, Zeyno'ya kaçma şansını fiilen vermiyordu. "Bırakmıyorsun ki."

"Hiç bırakmamıştım ki!" dedi apaçık. Arkasından gelerek esasında hep korumalığını yapmış, bir damla gözyaşı akıtmasın diye hayatını ortaya koymuştu. "O yüzden bana sıkıca sarıl ve ayağa kalkmama izin ver, güzelim."

Yıktığın insandan seni kaldırmasını isteyemezsin! Bağıra çağıra yüzüne söyleyeceğiniz insanlara sessizce sırtınızı dönüp gittiğinizde yıkılmadığınızı, yıkılsanız da ayağa kalkacak kadar güçlü olduğunuzu anlarsınız. Rozerin Zeyno yıkıntılarının arasından sağ kalkmıştı her zamanki gibi ama Ferman'a sırtını dönmeyi yediremiyordu. O hatayı bir kere yapmıştı. Bugün istediğinizi vermezse hep korktuğu bencillik fıtratını yeniden beslemiş olacaktı.

"Bu saatten sonra çelme takmak daha mantıklı geliyor, Ferman ağa," dedi duygusuzca. İçinde kabaran sevgi kalıntılarını ezip geçme hatasını kasten yapsa da kırık kalbinin de etkisi hüküm sürüyordu.

"Yapmadığın şey değil sanki..."

Kendini tutamayınca ağzının içinde kıkırdadı. Bu dakikadan sonra koyduğu sert tavrı, hüküm süren umursamazlığı istese de devam ettiremedi; uzaklıkları nihayet öldüren kavuşma altı ay sonra gerçekleşti. Kollarını ağabeyinin beline sıkıca sararken kabanının üstünden sol yanını öptü. "Ben de

seni çok, çok, çok özledim," derken çehresine sinen sevgi dolu gülümseyişi muzır ifadesiyle bütünledi. "Ama sana sarıldım diye seni hemen affetmedim."

"Bunu kabul edemem, Zeyno."

"Bu sefer sana bırakmıyorum, Ferman ağa sana sarıldım diye seni affetmiyorum."

Ferman Kılıçhan'ın karizmatik kahkahasına kayıtsız kalamayan Zeyno şakağını yasladığı sinesinden ayırdı. Burnunda tüten adamın çehresini özlemini tüketmek arzusuyla şöyle bir süzdü. Bugünleri ne çok beklemişti, sadece bir kerecik sarılsın diye defalarca yalvarmıştı. Gurbette, misafir kaldığı yabancı ellerde evini özler de dilediğinde kavuşamaz ya insan, Zeyno ağabeyini özlemeyi buna benzetiyordu; bugün gurbette çekilen sıla hasreti bitmiş, Zeyno evine kavuşmuştu.

"Beni içeriye davet etmeyecek misin? Üşütmeni istemem," dedi sahici gülümsemesini sakınmadan. "Pasta da yapmışsın, ben de yiyecek miyim?"

Yarım kalan pastayı hatırlayınca dudağı yuvarlandı. Daha bitmemişti ki yemek için hazır olsun. Ağabeyinin pastayı bildiğini fark edince kaşları kendiliğinden çatıldı. Ne yani, bu da mı kıymetli ortağıyla kurduğu oyundu? Cesur telefonla konuşacağını söylerken Ferman'ı mı aramıştı? Kollarının arasından huysuzca ayrıldı, kıstığı gözlerini çehresinden ayırmadan suçlar ifadesiyle sordu.

"Kıymetli damadınla beraber mi planladın yine?"

"Hayır," dedi Ferman şaşkınca kaşlarını kaldırarak. "Sadece ne yaptığını sordum."

"Sana inanmıyorum. Kesin bir oyunlar çevirdiniz."

Ferman ellerini kabanının cebine sıkıştırırken omuz başlarını umarsızca silkti. "Ne fark eder ki sonuçta yanındayım. Olmamı istediğin yerdeyim."

Arkasından çevrilen oyunlara resti çekercesine arkasını dönerek, "İstemez!" nidasıyla kestirip attı. Eve geri girerken de pasta hazır olmadığı için yiyemeyeceğini açıkça söyledi. "Ayrıca pastayı yiyemezsin."

"Yalnız kimse Cesur ile burada evcilik oynadığınızı bilmiyor," diye tehditkâr tınısıyla sırtını kamçıladı. "Muhtemelen seni Sarya Hanım'la tek sanıyorlar."

Donuk ve biraz da sersem ifadesiyle sırtını tehdidiyle döven ağabeyine omzu üzerinden tekinsiz bir bakış attı. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Ferman Kılıçhan umarsız tutumunu sürdürerek yine omuz silkti. "Nasıl istersen öyle algıla."

İşaret parmağını omuz hizasında kaldırdı, sayıyı net, itiraz kabul etmez edasıyla belirtti. "Bir dilimden fazlasını vermem!"

Mavi gözlerine nüfuz eden şaşkınlıkla soludu. "Sen bana karşı böyle acımasız mıydın?"

"Kırmasaydın istediğin her şeyi verirdim. Bir dilim ve seni affetmeyişim yeter bence."

"Onaracağım küçük hanım..." diye sahici sözünü ölçülü tutumuyla verdi. Bir kolunu omzuna dolayarak hastalanır endişesiyle evin sıcak havasına çekti. "O güzel kalbini onaracağım."

Gelişiyle onarımı başlattığını söylemedi Zeyno. Kapıyı arkalarından kapattılar ve oturmak için salona doğru yol alırlarken arkalarında patlayan alkış sesleriyle şaşırarak durdular.

"Merhametim karşısında az kalsın ağlıyordum!"

Alkış sesi Cesur Kadıoğlu'na aitti. Kendi prömiyerini kutlayan sanatçı edasıyla övgüyü planına alkışlarla yaparak Rozerin Zeyno'nun sabrına oynadı. "Ne merhamet! Silah sesine ruhumu teslim ediyordum."

Zeyno'ya yapılan girişim komik bir plandan fazlasıydı, Cesur'un zarar gördüğü korkusunu atlattığı sanılsa da aslında kalbi hâlâ onun tedirginliğini taşıyordu. Kasveti ruhundan çekip alan Ferman olmasa muhtemelen şimdi ağlıyordu.

Yanına yaklaşan kocasının Ferman gibi kolunu omzuna dolaması dudağının bir kıyısını seğirtti. Zeyno kıskançlıkta lisans yapmış kocasının her şeyi saklamakta bu kadar becerildiyken söz konusu paylaşamamak olunca çuvallamasına inanamıyordu. Galiba bu da mükemmeliyetçiliğini sarsan tek kusurdu. Kötü sözleri ve anlamsız derecede uzattığı tripleri de vardı tabii. Öte yandan lastik gibi uzattığı inadı ve şişirdiği egosu da mevcuttu. Zeyno az önceki düşüncesinden çabucak vazgeçti, zira kusurlarla dolu bir adamla evliydi.

"Sen alışıksın silah seslerine karıcım," derken keyifli sırıtışını söyleyeceği her neyse afacan ifadesinde ağırladı. "Hâlâ turp gibisin!"

Zeyno önce omzunu saran koluna sonra da aynı cümleyi bir kitap boyunca tekrarlamasına gözlerini abartıyla devirdi. Başka bir monolog verilmediği sürece söylemine garezi varmış gibi devam edecekti.

"Daha boşanıp boşanmayacağınız belli değil," diye seslenen Ferman ağa aydınlattığı çiftin ardından Cesur'u sertçe ikaz etti. "Uzak dur kız kardeşimden!"

İkaza yönelik ilk hamlesi Zeyno'yu yanına daha sıkı çekmek oldu Cesur'un. "Karımı Irak'a gönderdin diye aranıza mesafeyi ben koydurttum, Ferman, konuşmama cezasını da verdim!"

Ferman Kılıçhan gergin nefesini burun deliklerinden gürültüyle bıraktı. Tartışmaya açıkmış gibi ağzını yuvarladı, Cesur'un ondan önce davranarak

sürtüşmeye davet eden sorusuna yoğunlaştığından ceza konusu laf arasında kayıplara karıştı.

"Hem sen niye pastayı yiyorsun?"

"Sen yapmadığın için!"

Kıvılcımı çakan ikaz pasta tartışmasıyla ufaktan alevlenmeye başlıyordu. Rozerin Zeyno başından beri ortak olan iki adamın çocukça sürtüşmesine nedense inanamıyor, bunu prömiyerini sunan kocasının ve ona ayak uyduran ağabeyinin iş birliği sanıyordu.

Teyit etmek adına, "Şaka yapıyorsunuz, değil mi?" diye sordu umutsuz ve biraz da şaşkınca.

"Gayet ciddiyim!" diye diklendi Cesur.

Ferman ciddiyetini savuran damadını sessiz fakat kararlılıkla onayladı. Okyanustan bir renk çalan mavi gözleri üzerine gri bulutlar çökmüş gibi soluk ve heyecansızdı. Şaka yapmıyordu. Belki de boşanacakları hükmü ön plandaydı bu sebepten yan yana durmalarını istemiyordu. Belki de Zeyno'nun yanında olmasını istediği için böyle bencilce davranarak Cesur'dan uzaklaştırıyordu.

Nitekim Zeyno dostluklarından sağlam bir şekilde güç almış, yan yana duruşlarını pek yakıştırmıştı. Paylaşılmayan kadın olmak gurur vericiydi lakin tartışmaya söz konusu olmaktan çok yorulmuştu. Bu yüzden ikisine de istediğini vermedi. Önce Cesur'dan uzaklaştı, bu sırada salona geçmesi için ağabeyini davet etti. "İçeri geç lütfen, Ferman pasta için dört saat bekleyeceksin."

Ferman'ı atacağı adamdan alıkoyan bilgi sert bir vuruşla gelmişti. "Ne?"

"Bu pasta dinlenmeli."

Mavi harelerini solduran anlamsızlık yüzüne usulca sindi. "Neden dinlenmeyen bir pasta yapmadın?"

"Cesur bunu seviyor çünkü."

Az önceki soğuk savaşın galibi Cesur Kadıoğlu oldu; zafer dolu gülümseyişi omuzlarını palazlandırarak salondan içeri girerken, Ferman ağzının içinde mırıldanarak mağlup yarışçı edasıyla peşine düştü. Bugün şans ve sevinç Cesur'dan yanaydı.

Zeyno ne mağlubiyetin acısını ne de galibiyetin sevincini uzun uzun yaşattı, ağabeyine aç olup olmadığını sorarak ortamdaki garip çatışmayı dağıttı. Azer ile yemekten döndüğünü söyleyince çay demleyeceğini söyleyerek mutfağa geri geçti.

Pastayı korkudan yarım bırakmıştı. Hâlâ sıcak olan pastayı camdan korumaya uzatarak masaya bırakmasını istedi, dışarının keskin soğuğunda yarım

saate kalmadan soğurdu. Sosu da ara ara karıştırarak çayı demledi. Ağabeyi için ufak atıştırmalıklar hazırladı.

Ferman ilk defa evine geliyordu. Ağabeyini ilk defa ağırlıyordu ve arada keskin soğukluklar, mecburi mesafeler yoktu. Baş başa sohbet edecekleri ilk anlarıydı. Tezahür eden coşku kalp çarpıntılarıyla birleşerek Rozerin Zeyno'yu tir tir titretti. Normal olan bir durumu yaşamanın imkânsızlığı kırılmıştı ve Zeyno bunu sakin duygularla karşılayacak kadar tecrübeli değildi.

Çayın demlenmesini beklerken Ferman'ın kahve içip içmeyeceğini öğrenmek için mutfaktan çıktı. Karşılıklı oturan iki adamın gergin ve çatık kaşlarıyla ne hakkında olduğunu anlamadığı bir mevzuyu konuştuklarını fark etti.

"Mahir'in almadığından emin misin?"

"Evet, eminim. Sadullah teslim etmemek üzere aldı. Mahir araya kimi koyarsa koysun geri alamaz. Bütün bok pamuk ipliğine bağlıydı, onlar da ortaya çıktı. İstanbul'daki operasyonlar hâlâ devam ediyor, savcılar uluslararası bir krizle mücadelede. İşin içindeki piçlerin çoğu hükümet yanlısı ve görevlisi. Yıllarca sürecek davalar başladı. Belgede sahtecilik, delil karartma, yalancı şahitlik, devamlı ertelenecek davalar... Sonunu alamayacakları bir krizin eşiğindeler, Cesur."

"Başından engel olsalardı, giriş çıkışların hepsi onların kontrolünde. Açık var da bu kadar mı var, Ferman?" Kısa bir sessizliğin ardından yanıt beklemeden devam etti. "Sadullah o piçi vermemekle iyi yaptı. Bu topraklar onun leşini bile hak etmiyor."

"Bir yıllık işkenceye tabii tuttuktan sonra öldürmeyi planlıyor. Özellikle kendi çocuklarının celladı olduğu için."

"Ya o çocuklar?"

Cesur'un müthiş öfkesini tiksinç ifadesi kapladı. Kimeydi bu nefret? Mahir'in planına ortak olmuştu ama detayları hâlâ öğrenememişti. Sadullah Özdağ hangi çocukların celladı olan adamı Mahir'e vermiyordu? Çetin geçen tatsız diyaloğun arasına girmedi. Yalnız kaldıklarında Cesur'dan her şeyi öğrenecekti.

"Ferman önce bir Türk kahvesi içer misin?" diye seslendi kapıdan.

Dikkatlerini dağıttığı iki adam aynı hızla ona döndü. Zeyno önce kocasıyla göz göze geldi, tiksinç ifadesi inanılmaz hızla yumuşayarak yok oldu. Etkilendiği durumun içinde kaybolmadan çivit mavisi gözlerini çabucak ağabeyine çevirdi.

"Olur, kahveni özledim."

Biri yumuşak bakışlarıyla diğeri hoş sözüyle gönlünü okşadı. Zeyno bastıramadığı geniş gülümsemesiyle kapıdan hafiflemiş adımlarla ayrıldı. Henüz

onlarla oturmamışken yaşadığı sevinç ve heyecanı beraber oturduklarında muhtemelen heyecandan lâl ola ola geceyi bitirecekti.

Kendi sevincine hayretle kafa sallayarak işine odaklandı. Kahvelerini yeni içtiklerinden sadece ağabeyi için pişirdi. Pasta dışarıda soğudukça Zeyno sosla birleştirip dinlenmeye bırakmadığı için geriliyordu. Ferman'ın ne zaman gideceği de kesin değildi.

"Bil bakalım kocan bugün başka ne yaptı?"

Sosu karıştırırken arkasında beliren kocasının yaramaz ses tonuyla suali yöneltmesini şüpheyle karşıladı. Ferman içerideydi henüz, neden gelmişti? "Artık sana ve yapacaklarına yetişemiyorum," diye eleştirdi nazikçe. Ufak bir sitem de barındırıyordu sesi.

"Bu konuda eline su dökemem! Sürpriz ve plancılıkta üstüne tanımıyorum!"

Ketumluk ve sırlarıyla sinir harpı geçiren Cesur ağanın laf çarpması da abes kaçıyordu. "Var ya seni bazen öldürmek istiyorum!" dedi dişlerinin arasında kelimeleri zorlayarak çıkarırken. Arkasında kalan surete yüzünü döndü. "Sadece meraktan soruyorum, yine ne yaptın?"

Kendiyle övünür gibi dilini ağzının içinde gezdirdi. "Kudrete senin adına hediye gönderdim."

"Ne gönderdin?" diye sordu göz temasını keserek. Kahveyi karıştırırken dolaptan bir fincan çıkardı. Atıştırmalıkları taşımak için tepsiye dizdi.

"Kefen..." dediğinde karısının tepkisini görmek için omzunun üzerinden kafasını uzatarak yüzünü meraklı gözlerle irdeledi. "Hem de gül kokulu! Kocan hiçbir masraftan kaçmıyor, görüyor musun? Düşmanlarına jest yaparken de özenle yaklaşıyor."

"Dedi karısını boş kartla alışverişe gönderen Cesur ağa!"

"Karımın canı ne istiyorsa onu alırım," dedi usulca, bir kolunu karnına dolayarak vücuduna bastırdı. Kulağına müstehcen sözler fısıldayacak tavrı takınarak kısık seste soruyu fısıldadı. "Söyle bakayım, ağan sana ne alsın?"

Zeyno vücuduyla onu geri itti. "Benden uzaklaşsın."

"Aman aman pek agresifiz."

"Ağabeyim içeride."

"Ne olmuş yani, ona birazdan dayı olmaya hazırlanmasını söyleyeceğim."

"Sakın!" dedi paniğe kapılarak. Ferman bugün için fazla mağlubiyete uğramıştı. "Sakın onu kışkırtacak bir şey deme!" Cesur'un sinsi tebessümü boynuna kondurduğu hızlı öpücükle yok oldu. İkna edemediği kocasını, "Ölümümü gör Ce..." diyerek durdurmaya çalıştı ancak bu defa dudaklarına kondurulan öpücük yarım bıraktı.

"Onu söyleme... Seni o hâlde görmemek için bu boktan yollara girdim."

Upsss... Yasak kelimeler, üzücü sahneler... Zeyno geri adım attı. "Tamam, tamam, özür dilerim ama onu kışkırtma. Bak, Ferman çok kıskanç... Gerçekten çok kıskanç... Sen ne kadar çektirsen o da çektirir."

"Sadece senin için susacağım şine," dediğinde kolunu çözerek tutsağına aldığı kadına özgürlüğü verdi. "Ama sadece bu seferlik." Şartını muzır sırıtışıyla sunarak mutfaktan ayrıldı. Akasından bakakalan kadın yorgun nefesini dudaklarının arasından bıraktı. Neden bir çocuk gibi onlarla uğraşıyordu ki?

Alını kıstığı kahveyi taşmaya yakın ocaktan aldı, fincana doldurdu. Atıştırmalıklarla hazırladığı tepsiye koyarak salona geçti. Salonda kocası dışında kimse yoktu. Tepsiyi orta sehpaya bırakırken, "Ferman nerede?" diye sordu merakla.

Mutfakta olanların etkisindeymiş gibi muzır ifadesini sürdüren Cesur, ağzına bir fındığı atmadan evvel, "Telefonla görüşüyor, gelir birazdan," a- nını verdi.

"Uykun kaçar diye senin için yapmadım."

"Kaçsın güzelim, işimiz var."

Etrafını panikle kontrol etti. Nasıl Ferman'ın duyacağını hesaba katmadan uluorta konuşurdu! Zeyno fındığın birini sussun diye göğsüne çarptı. Kahkahalarını kasten koparan Cesur, ağabeyini delirtmek isterken Zeyno'yu da nasiplendiriyordu.

Gecenin zor geçeceğini Ferman aralarına katıldığında bir kez daha anladı. Cesur Kadıoğlu bir laf söyledi, bin imaya kapı açarak ağabey ve kız kardeşi sinirlendirdi. Ferman'ın verdiği her karşılıkta ise didişmeye hazır inatçı oğlan gibi kabul ederek üzerine yürüdü. Zeyno ara ara ikisinin tartışmasını böldü, ara ara sitem etti. Pastayı ikisine de vermemekle tehdit edecek boyuta geldi. En sonunda birbirleriyle konuşma yasağı vererek soruna kökten çözüm getirdi. Fakat bu da yarım saatten daha az sürdü.

Bin bir sitemin sürdüğü gece Ferman'ın kopardığı kahkahalarla bitti. Rozerin Zeyno uğurladığı ağabeyinin arkasından şımardığı kollarda yerini aldı, tenlerin kavuşması için beklenen saate eriştiklerinde gecenin yorgunluğuna dair hiçbir şey kalmadı.

Cesur, Ruze'yi mutlu etmek için her şeyi sundu...

Sabah geceden kalma mutlulukla uyandılar. Beraber hazırladıkları kahvaltı Cesur'un aldığı telefonla teke düştü ve Zeyno masayı kurana kadar kocası yanında tekrar yerini aldı. Neşenin bir katresi ne çehresinde ne de sesinde kalmıştı. Aramayı her kimden aldıysa Cesur'un neşesini de çalmıştı.

Yolunda gitmeyen neyse ikisine sıçrayacağına dair huzursuz sezgilere kapıldı; sessizliğin esir aldığı kahvaltı merasimini kaşları çatık, arada homurdanarak yapmasını kabullenemedi. Canına tak eden kadın, neden konuş-

madığını kendi içinde sorgulamaktan yoruldu. Nihayetinde gerginliğinin sebebini sordu. Cesur onunla uğraşmadan kahvaltıyı bitirmezdi ama şimdi huzursuz ve bu hâliyle de can yakıcıydı.

"Babam aradı, karar verilmiş. Kahvaltıdan sonra gitmemiz gerek."

Aldığı habere kaşlarını hızla kaldırdı. Umulmadık anda gelen kötü haber gibi hissettirmişti. Korkusu haberden çok Cesur'un huzursuzluğunaydı. Cevabı önden veriyormuş gibi sessiz ve mutsuz oluşu Zeyno'yu incitti.

"Sarya hala gelecek."

Lokmayı yutamayacağını bildiğinden kahvaltısına ara verdi. "Verilen kararı söyledi mi?"

"Hayır, bizzat orada öğreneceğiz.

Dudağını tedirginlik içinde yaladı. "Canın çok sıkkın, olumlu bir yanımız yokmuş..."

Cesur sözünü çabucak kesti. "Bu konuda bana da bir şey söylemediler, babam bir saate orada olmamızı istedi."

Cevabı belirsiz olan kararda Cesur'un bu denli suratsız davranması imkânsızdı, kahvaltılarını mahvetmez, canını yakmaya cüret etmezdi. Karar onların aleyhineydi ve Cesur kabul etmediği için huzursuzluğunu yansıtıyordu. Ağlamamak için dudaklarını dişledi. Canını yakarsa ağlamasını durdurur muydu? Ellerini kucağında birleştirirken birkaç kez yutkunmaya çalıştı. Boğazı yanıyormuş gibi hissetti, oysa bir sorun yoktu. *İyiydi...*

"Eğer..." diye söze girdi mecbur hissederek. "Eğer karar boşanmamız ve sürgün edilmem yönündeyse ikimizin ailesi için kabul edelim. Hepsi yeterince yıprandı."

Cesur bakışlarını kahvaltıdan cama çevirerek ağzının içinde mırıldandı. "Sanki başka çaremiz varmış gibi."

Bu nasıl boyun eğmek! Olmalı, oldurmak için onlara şans verilmeli. Bu topraklar bu sefer iki aşığın elinden tutmalı. Toprak dile gelse kaç aşığın acısını çığlık çığlığa bağırır? Onların çektiği, onların yaşadığı, onların karar vermek istediği iyi kötü yaşam sürdürdükleri evliliklerini töre gereği başlatıp yine töre kuralları sebebiyle bitirmek hak mıydı?

Beynini işgal eden bütün isyanı güç de olsa bir süreliğine bastırarak sandalyeden doğruldu. Söylenecek bir şey yoktu, karşılıklı konuşacakları bir şey de kalmamıştı. Boşanmalarına karar kılınmasından çıldırasıya korkan iki insanı verilen karar yıkmıştı. Zeyno'yu daha da yıkan gerekçeyse babasının korumak dışında herhangi bir hamlede bulunmadığıydı, yanına geri alacağına dair haber yollamamıştı. Ferman ne olursa olsun eve dönebilirsin dememişti. Boşandıklarında Zeyno yine kimsesiz kalacaktı.

Odaya ne vakit vardı, yatağa ne vakit çöküp bastırdığı isyanı kopardı hatırlamıyordu. Serbest bıraktığı çığlıklar içinde hapis hayatı yaşamaktan bunalmış mahkûm gibi savrulmuştu. Ağlamaktan sarsılan omuzlarını Cesur dışında kimsenin sarmasını istememişti ki Zeyno. Canını sıkarken aynı zamanda eğlendiren kafa dengi adamla huzurlu, sakin bir hayat yaşama arzusu duyuyordu ve bu arzu ondan bir kararla alınıyordu.

Sildiği gözyaşlarına bakınca yaşları yanağına yeniden boca etti, dua etmek ona huzur verdiğinden Zeyno yaşlarını akıta akıta yakardı. Cesur'dan ayrılmak istemiyordu. Bir mucize olmalı, onları koruyan birileri ön safha çıkmalıydı. Ancak Zerda varken kim öne çıkabilir, Ezdîn Şêr ağanın kızı Zerda Kadıoğlu'na kim karşı durabilirdi? Kendi ailesine resti çekmişti, Zeyno'yu kabul etmelerine nasıl izin verirdi?

Son oyundan sonra asla şansı yoktu.

Ya var da bunu göremiyorlarsa? İçini ferah tutup olumlu düşünmeye zorladı kendini. "Bir umut..." dedi inancına sarılarak. "Bir umut ışığınız açık, Zeyno..." Umut ettiği ışığın sönmesine asla izin vermedi. Tıpkı Cesur gibi.

Yalnız kaldığı odaya ansızın dalan kocasının görmemesi için gözyaşlarını çabucak sildi ancak geç kaldı. Sakin havasına geri bürünmek hayal ettiği gibi kolay olmadı ki Zeyno bu saatten sonra yakacak gemi bırakmamıştı. Yüz yüze geldiklerinde nefeslerini tuttular. Zeyno ağladığı için Cesur'un sarılıp kırık gönlünü onaracağını sandı ama beklediğinden başka sebepler için geldiğinden ümidiyle baş başa bıraktı.

"Neden hazırlanmadın?"

Hödük... Hâlâ aynı ruh hâlindeydi; huzursuz ve uzak. Üzerini göz ucuyla kontrol etti, sonra omuz başlarını kabaca silkti. Hazırlanmak istemiyordu çünkü onlar için nasıl bir karar alındığını bilmiyordu.

"Böyle geleceğim."

"Neden?"

"Depresyonuma uyan tek kombinim bu!" dedi açıkça. Madem Cesur ağa uzakları oynuyordu Zeyno'da pekâlâ ayak uydurabilirdi.

"Başta dedem olmak üzere herkes orada olacak. Hazırlan, Rozerin."

Sanki çok hoş bir karar vereceklermiş gibi üstüne Zeyno onlar için hazırlanacaktı. Acısını içine gömüp kocasına gerekli cevabı verdi. "İyi! Bir saat beklersin o zaman."

Cesur söylene söylene yanından ayrıldı. "Az beklemedik sanki anasını satayım."

Kendi kendine konuşup odadan çıkan adamın arkasından bakarken küfrede küfrede dolaba doğru ilerledi. Giyeceği kıyafeti, tülbendi, kabanı çıkarıp yatağa attı. Banyoya girip ihtiyaçlarını giderdikten sonra makyaj ma-

asında yerini aldı. Aynadaki yansımasına bakarken kızarmış gözleri yeniden dikkatini çekti. Cesur görmesine rağmen sessiz kalmıştı.

"Madem öyle hazırlanalım bakalım," dedi meydan okurcasına. "Beni son kez çok güzel gör de ayrılırken daha çok acı çek, sığır herif."

Ayrılık kelimesi dudaklarından döküldüğü an sert tavrı yumuşayarak ağlama isteğine tabii tuttu. Fakat bekleyen sadece kocası olmadığından çabuk toparlanmak zorunda kaldı. Seri hareketlerle makyajını yaptı, aynadaki yansımasına bakarken verilecek bir karara hazırlandığını bir kez daha idrak ediyordu Rozerin Zeyno Kadıoğlu.

Belki ölüm fermanı verilecekti ve onun için bile karşılarına dik bir şekilde çıkacaktı.

Sana yakışanı yap Ruze!

Yüzünden ziyade ortaya çıkardığı makyajı inceledi. "Hmmm..." diyerek çektiği eyelinere baktı. "Evet, evet, gayet güzel çektim," dedi tatmin olmuş edasıyla, aynaya alıcı gözle tekrar baktığında iki gözü arasındaki farkı görünce söylenmeye başladı. "Kadıoğlu Aşireti'nin olayları uzattığı gibi çizgiyi uzatmışsın Zeyno.

Betimlemesine dolu dolu acısıyla kahkaha attı Zeyno. Hızını alamayınca parmağıyla aynada kendini işaretledi. "Kızım senin renkli kişiliğini Kadıoğlu Aşireti kesinlikle hak etmiyor!" Malum ismi hatırlayınca kaşlarını yıktı. "Hele Zerda Hanım seni hiç hak etmiyor!"

Makyajına fazladan mesai harcadığını idrak edince aceleyle ayaklandı. Hazırladığı kıyafetlerini üzerine geçirip tam tekmil giyindiğinde çantasını koluna taktı. Cesur'un hayatından çıkmak belki kolay olacaktı ama Zeyno onu asla unutmayacaktı.

Onlara ait olan odaya son kez baktı. Cesur ile son birkaç gününü burada olabildiğince güzel geçirmişti. Her odada onlardan bir iz, her duvarda onların sesi ve ruh hâlleri vardı. Kavgayla şamatayla geçirdikleri gizli yakınlaşmalarının sonuna gelmişlerdi.

Rozerin Zeyno akmaya direnen yaşları geri itti. Ağlarsa düşerdi, düşmesine izin vermeyecekti. Cesur gibi sakin kalıp gelecek her karara saygı duyacaktı. Cesur ailesine ayak uyduruyorsa şayet Zeyno da onun için kendini tehlikeye atan babası ve Ferman için susacaktı.

Yuvasından ayrılmadan önce mutfakta son bir işi vardı Zeyno'nun. Adamlardan birini çağırıp yardım istedi. Özellikle Cesur'un bilgilendirilmemesini talep ettiğinde koruma başıyla onaylayarak son planına ortak oldu.

Zeyno korumayla beraber evden bir daha gelmeyeceği gerçeğini kabul ederek ayrıldı. Ardına bakamadı, bir daha gelemeyeceği evi zihnine kazımadı. Henüz duymadığı kararın Cesur'a çıtlatıldığını er ya da geç birisinin onu

bilgilendirdiğini bildiğinden tavrını ayrılık haberine yorumladı. Haber aksi olsa Cesur Kadıoğlu'nun can yakan gözlerinde heyecanlar olurdu.

Arabanın önünde stres anında sığındığı sigarayı içerken buldu. Onu hızla süzen kocası bakışmaları yasakmışçasına gözlerini gözlerine değdirmeden aynı hızla çekti. Zeyno yürümeye takati kalmayan ayaklarının yere çivilenmesinden endişe duydu. Veda bile edemeyecekler miydi?

Zeyno hıncını avuçları arasında sıktığı çantadan çıkardı. Aksi hâlde bunca korumanın arasında kocasına çatacak, saygısızca tutumu giderayak sergileyecekti. Güçlü duruyorum ayakları oynamaktan yorulduysa da son olduğunu bildiğinden tekrar oynadı.

"Sarya hala gelmedi mi?"

Cesur Kadıoğlu bakışmak hâlâ yasak dercesine varlığını gözleriyle inkâr etti; bitirdiği sigarasını yere atıp ayağının altında ezdikten sonra sırtını karısına döndürdüğü gibi arabasına bindi, o sırada zahmet ederek cevapladı. "Eve yakın bir sokakta bizi bekliyorlar. Konvoya girecekler."

Rozerin Zeyno başını sallamakla yetinerek arabaya bindi. Bağ evinden hızlıca çıkış yaptılar. Ardında bıraktığı ev anılarıyla doluydu ama evden daha değerli bir canı da bırakmıştı. Bu sabah aniden yola çıkacağını bilmeden dün gece Ferman'la tanıştırmış, ağabeyini evden uğurlamadan önce Yakut olmasına yeniden karar vererek adını koymuşlardı. Son olduğunu bilmeden vedalaşmıştı Zeyno. Sabah onu yeni ismiyle tekrar çağıracağı sözünü vermesine rağmen bugün onu görmeden evden ayrılıyordu.

"Yakut'u görmedim son kez," dedi gözlerini birbirine geçirdiği parmaklarına sabitlerken.

"Son olursa gideceğin yere gönderirim, Rozerin."

Basit, tekdüze geçiştirme ve gerisinde hayretler içerisinde bırakan her şeye hazırmış hissiyatı... Cesur kendini her şeye hazırlamıştı. Bağlarının kopacağı hakikatini çabuk mu kavramıştı? "Anladım," dedi ufacık yalana sığınarak. "Teşekkür ederim." Anlamadığını söylemedi, uzatma gayretine de girmedi. Sessiz sedasız hayatından çıkacağını kabullenmeden mevcut durumun muhakemesini yapmak üzere yüzünü cama döndü.

Yolculuklarına müzik de eşlik etmiyordu, biten hikâyelerini anlatan ağıtlar yok muydu? Cesur Kadıoğlu'nun listesinde, Zeyno'nun yüreğinde çığlık çığlığa yakılan ağıta eşdeğer hangi türkü, hangi kilam[35] vardı ki... İnsanın kendi hikâyesini dile dökmesi de maharettir ama Zeyno hangi acıyı dile dökebilirdi şimdi?

[35] Kilam, insanın acısını, ümidini, duygusunu kısacası insanın hayat döngüsünü sanatlı uzun manzum hikâyeleri hâlinde anlatan, uzun hava veya ağıt da denilebilecek bir türdür.

Önlerine ansızın beliren siyah Jeep ve iki taraflarını koruma altına alan krem renkteki Land Cruiser arabalar dikkatini dağıtarak neye uğradığını şaşırdı. Bunu hatırlıyordu. Ferman onu Zerda'nın gazabından kurtarmak için götürdüğünde böyle bir an yaşamıştı. Önlerine düşen kişi Azer Özdağ'dı. Neler olduğunu çözemedi. Kalbi korkuyla atarken hızla kocasına döndü.

"Azer... Azer... Neden burada?"

"Verilen karara göre ya kalacaksın ya da gideceksin. Ailenin kararına göre Azer seni sağ salim götürmek için geldi," dedi karardan hoşnut olmadığını saklamadığı katı sesiyle. "Yani Irak'a sürgün edileceksin."

Cesur karara karşı gelirse Zeyno öleceği için Azer ile gitmesine izin mi veriyordu? Bu kadar mı çaresizlerdi? Bütün çaba bir ağızdan çıkacak kararla yok ediliyor ne Zeyno ne de Cesur kendi hayatları için karşı çıkamıyorlardı.

"Verilen karar sürgün edilmem, değil mi?"

"Bilmiyorum, Rozerin seninle öğreneceğim."

Bilmeyen hâli öğreneceği hâlinden daha korkunçtu. "Yemin ederim ki biliyorsun! Bildiğin için böylesin," dedi hayal kırıklığıyla. "Gideceğimi bildiğin hâlde bana sarılmadın. Gideceğim için sana son kez sarılmama, son dakikalarımızı güzel geçirmemize izin vermedin." Daha çok kendine konuşur gibiydi.

"Acı vereceği için sarılmadım, Rozerin," direksiyonu sıkarken ağlayan karısına baktı. "Böylesi daha iyi."

Zeyno yanaklarını ıslatan yaşlarına rağmen gözlerini kocasından ayırmadı. "O zaman karar verildiğinde sakın ama sakın bana sarılma çünkü seni iteceğim!"

Cesur acıyla karışık gülümsedi. "Sarılmak istediğinde kabul eden sadece bendim. Herhalde beni bir seferliğine kabul edersin."

"Etmeyeceğim!"

Kestirip attığı ihtimalin sonrasında kendiyle baş başa kalarak sessizce gözyaşını döktü. Aynı arabada bulunmak veda edemeyen çift için işkenceden ağır, son an için haksızlıktan da öte yıpratıcıydı.

Konağa yaklaştıklarında buruk his öğreneceği kötü kararın hissiyle dört yanını kuşatarak arabadan atlama isteği uyandırdı. Olumsuz düşüncelerden kaçmak isterken umutsuz, erinçsiz ve bayağı imgelerle ayrılıklarına ağlıyordu.

Rekabet hissine kapıldığı bir ara Cesur'dan gerçekten ayrılacağını düşünmeden atlamıştı ama rekabet etmeseydi de yine Cesur'un kalbini kazanamayacaktı. Ona o gece iftira atmasaydı ve Cesur ile yolları yeniden kesişseydi, gönlünde bugünkü yeri olur muydu?

Sırayla dizilmiş arabaları ve önlerinde bekleyen korumaları görünce düşüncelerini rafa kaldırdı. Acaba ve keşke ile başlayan her soru ve ihtimalin

bittiği kapıdalardı şimdi. Kimler kimler gelmişti? Babası yahut Ferman burada mıydı? Babası geldiyse Azer neden burada bulunsun?

Korumanın açtığı kapıdan gönülsüzce indi. Teşekkür ederek konağa doğru giderken yanına Sarya hala eşlik etti. Ellerini tuttuğu yaşlı kadının desteğine sığınınca kendini daha güvende hissetti. Bu konağı birbirine kattıktan sonra geri gelmek Zeyno için kolay olmadı.

Arkasından gelen Cesur'u, yanında yürüyen Azer'i, onları bekleyen Şerif ve İlkay'ı, Azer haricinde bir daha göremeyecekti. Hafsa'nın yanında olmasını isterdi. En azından giderken Azer'in yanında ağlamak zorunda kalmazdı. Çift kanatlı kapı yeni karar için Rozerin Zeyno ve Cesur Kadıoğlu'nun geleceğine açıldı.

İçinde sakladığı titrek nefesi dudaklarının arasından bir solukta bıraktı. Onu titreten kemik felci geçirten soğuk değil, biraz sonra aralarına katılacağı Kadıoğlu fertleriydi. Titreyen ellerini sıkan yaşlı kadına döndü.

"Şu kapının dili olsa ne ağıtlar yakardı gidişime, Sarya hala."

"Allah'tan umudunu kesme, Rozerin belki zılgıt eşliğinde bu konaktan çıkacaksın."

"Öyle olmasına niyet ediyorum, Sarya hala," dedi dürüstçe. İçindeki olumsuzluk yangınını niyetiyle dindirdi. Aksi hâlde kapıdan kaçması işten bile değildi. Taşlı yola girdiklerinde o günkü dik ve kararlı tutumunu aradı Zeyno. Şimdi desteksiz yürümüyordu. Dişleri takırdatan soğuğa rağmen bahçenin kalabalığı dudak uçuklatıcıydı. Kararda etkisi olan olmayan herkes buradaydı.

"Zerda Kadıoğlu sürgün edilmemin şerefine Kadıoğlu konağını zılgıtlarıyla patlatır artık," dedi gücenik edasıyla. Zayıflığını kabul etmeyen kadın tülbendini düzeltirken telkinlerde bulunarak Zerda dâhil kimseye gücenmiş ifadesiyle bakmayacağına kanaat getirdi. Taşlı yolu bitirmeye yaklaştıklarında alt avluda toplaşan kalabalığın içinde dikkatini çeken Ezdîn Şêr Derhaw'ı inceledi, yıkılmaz dağ gibi duruyordu. Cesur'un adını gururla zikretmesinden daha fazlasıydı.

"Kudreti çok büyük, değil mi?"

"Evet," dedi Sarya hala saygın tavrıyla. "Adaleti gibi."

Sarya hala refakatçiliğini sonlandırarak gerisinde kaldığında, artık yanında Cesur Kadıoğlu bulundu ve karı koca kalabalığa doğru yan yana yürüdü. Buradan beraber çıkmalarını dilerdi Zeyno. Kalabalığın onlar için bir şans vermiş olmasını umarak.

Kalabalığın içinde dikkatini dağıtan asıl adamı gördü. Nezir Kılıçhan! Şaşkınlıkla büyüyen umutsuz gözlerine koparmak istediği kahkahaların pa-

nlnlan sirayet etti. Onu gördüğü için yaşadığı sevinci asla saklamadı Zeyno. Kızı için yeniden gelmişti.

Bakışlarını babasından ayırırken gözleri yadê Keje'ye kaydı. Kararda etkisinin olduğuna inandığı yaşlı kadın giderken bıraktığı gibiydi. Zeyno gitmeden evvel elini öpecek ve helalliğini alacaktı. Bedo Kadıoğlu'na bakamadan gözlerini çevirdi, affedilmeyecek olmasını kabullenmek mecburiyetinde kalmanın kırgınlığını yaşadı. Gözlerini kalabalığın arasında bulunmayan, birinci katın avlusunda herkese hükmeden kaynanasına kaydırdı.

Zerda Kadıoğlu siyahlara bürünmüş, avluda onu izliyordu. Gücü asla hafife alınmayacak bir kadındı. Ezdîn Şêr Derhaw'a rağmen düşmüyor, eğmediği başıyla yıkılmadığını herkese alenen gösteriyordu. Tacının düşmesine asla izin vermeyen bir kadındı.

"Annenin canını almamasına şükrediyorum."

Cesur Kadıoğlu annesine bakmadı, karısını da cevaplamadı. Zeyno anne oğul arasındaki kırgınlığı ilk defa gerçek anlamda hissetti. Onarılmayacak hasarların içine anne oğlun bağı da eklenmişti.

Zerda'dan korkmasına rağmen başıyla selam verdi. Hâlâ dirayetli ve ayakta olduğunu gözüne sokmak suretiyle inceden bam teline dokunuyordu. Sürgün edilse bile Zeyno kan davasını başlatıp kan davasını bitiren kadındı. Küçümseyen her dile inat, görmekten kaçan her göze inat ayakta sapasağlam kalmıştı.

Rozerin Zeyno Kadıoğlu aşiretler birliğine devrim getirmiş kadındı...

Ezdîn Şêr Derhaw'ın tam karşısında durdular, yaşlı adam elini uzatınca önce Zeyno arkasından Cesur elini öptü. Hemen yanında bulunan imam efendi göğsünde tuttuğu Kur'an-ı Kerim ile duruyordu. Vücudunu müthiş bir titreme esir aldı. Kur'an-ı Kerim'i karara ve sonrasına şahit edeceklerdi.

Ezdîn Şêr Derhaw soğuktan pek etkilenmiyormuş gibi ifadesiz, izlemekte olduğu torunu ve gelini biraz sonra bildirilecek kararla yeni hayatlarına sürülmeyeceklermiş gibi duygudan yoksundu. Kimse hâl hatır sorma gayesine girmedi, sessizlik fırtınanın içinde kayboluyordu.

"Kararı bildirmeden önce söylemek istediğin bir şey var mı, Rozerin?"

Rozerin Zeyno sözün ona verilmesine şaşırmadı, adaletiyle zihinlere kazınmış bir zat elbette konuşma hakkı verirdi. Ezdîn Şêr yürüttüğü davada haklı haksız herkese mikrofon uzatmak zorunluğundaydı. Yaşlı adamla göz temasını kurmaktan kaçınmadı, söylenecek o kadar çok şey vardı ki. Ancak nereden başlayacak, sözü hangi birine getirecekti...

"Ne..." diye söze girdi ancak herkesin pür dikkat onu izlediğini idrak edince tutukluk yaşadı. Kekelemekten korktuğu an sözleri karman çorman dilinden dökülecekti. Zeyno üzerine ...en açıklamayı temiz ve özenli bir üs-

lupla yapmak istiyordu. Derin bir soluk aldı, özgüveninin onunla olduğuna inanarak yarım bıraktığı konuşmaya bir daha susmamak üzere başladı.

"Ne desem hatamı geri çeviremeyeceğini, bana geçmişimi bahşetmeyeceğini biliyorum. Korkum geri dönüşümüzün olmadığı bir cahillik yaptırdı ve ben suçu olmayan adama iftira attım. Önce aileme ihanet ettiğim için sonra da Cesur ağaya iftira attığım için hepinizin huzurunda onlardan özür diliyorum." Soluklanmak için kısa arayı verdi. Çivit mavisi menevişlerini yaşlı adamdan katiyen ayırmıyor, acısını bilhassa ona sunmak Zeyno'ya yeterli geliyordu. "Kadıoğlu ailesine oyun oynamadım, en azından tek başıma oynamadım. İftira attıktan sonra gitmek için seçenek de sundum kabul etmediler ve hep beraber oynamak zorunda kaldık. Bunun için önce Zerda Hanım'dan sonra da çocuklarından özür dilerim. Onu kandırdığımız için bana kızgın olan Bedo Kadıoğlu'ndan da özür dilerim. Başınıza bela olmak gibi bir niyetim yoktu. Dediğim gibi çok korkmuştum ve hata yaptım. Hatamla hayatınızı mahvettiğim, isminize ve saygınlınıza zarar verdiğim için Kadıoğlu Aşireti'nden özür dilerim. Verilen kararın başım gözüm üstünde yeri var. Verilen karar Cesur ağayı kurtaracaksa ona da razıyım," dedi, nefesi tükendiğinde başını mahcup olmuş bir şekilde eğerek özrüne son verdi.

Ağlamadığı için kendini tebrik etti. Cesur'un yanındaki varlığından ziyade bugün özür dileyecek şans ona verildiği için kendinden daha çok güç almıştı Zeyno.

Özrü hakkında yorum yapmaktan kaçınan Ezdin Şêr ağa sözü torununa verdi.

"Senin diyecek bir şeyin var mı, Cesur ağa?"

"Hayır ağam, verilen her karar kabulümdür."

Cesur ağa kaçıyordu. Rozerin Zeyno gibi kararı destekliyor ama bundan fazlası için çabalamıyordu. Başını eğdiği yerden kaldırdı, o anda Nezir Kılıçhan ile göz göze geldi. Onu bıraktığını söyleyen ama hiç bırakmayan babası bugün yine yanındaydı. Onu öldürdüklerini söyleseler de hep koruyan ailesi, kızına silah kaldırıldığı an soluğu yanında almışlardı ve babası bunu tek başına yaparak karşılarına çıkıp hepsini tek tek yıkmıştı.

Zeyno geldiği için ona minnet borçluydu. Kızını yalnız bırakmadığı, karar ne olursa olsun kızının yanında olduğunu gösterdiği için.

Ezdin Şêr'in kalabalığa yüzünü döndüğünü hissedince bakışlarını gönülsüzce babasından ayırdı.

Karar Ruze ve Cesur için bildiriliyordu.

"Aslımı bildim bileli kan davası engellensin diye arabulucu aşiretler her yolu denedi, her yolu mubah saydı ve tarafların geleceği için, çocukları için en doğrusunu seçti. Kimi toprak, kimi evlilik, kimi iftira, kimi çocuk, kimi

de alacak verecek davasıydı. Çocuklar sırtlarında taşımasın diye bitmesine oy birliğiyle karar verildi. Biz de arabulucu olarak müdahil olduk ve yol kan davasına çıkmasın, dostluklar bozulmasın diye bir neticeye vardık. Kararın böylesi daha önce verilmedi."

Rozerin Zeyno avurtlarını ısırmaktan az sonra kan kusacaktı. Hâlâ bir umut Cesur'la kavuşacaklarına tutundu ama son cümle o kadar belirsizdi ki Zeyno hangi yöne çekmesi gerektiğinden asla emin olamadı.

"Kararı pek çok kez süzgecimizden geçirdik. Olması gereken boşanma ve Rozerin Zeyno'nun sürgün edilmesidir."

Rozerin Zeyno karnına tekmeyi yemişçesine iki büklüm eğildi. Karar onların aleyhine verilmişti. Korktuğu ayrılık çat kapı gelmişti. Ayakta durmaya gayret etti, düşmesi birinin üflemesine bakıyordu.

"Ama," dedi, dudağının bir kıyısı Rozerin Zeyno'nun tepkisine oynarcasına zevkle yukarı kıvrıldı ve saniyesinde yok oldu. Varla yok arası tepkiyi bildirinin devamını duyuran sesi taşıdı. "Cesur ağa kan davası engellensin diye başından olduğu gibi evliliği kabul ettiğini, Rozerin Zeyno'yu sevdiğini ve yanında olmasını istediğini söyledi. Rozerin hatası için elinden geleni yaptı. Bize onları desteklemek düştü." Kalabalığa ithafen gür sesiyle ilk ve son kez konuştu Ezdîn Şêr ağa. "Rozerin Zeyno ve Cesur evliliği sürecektir. Kadıoğlu Aşireti'ne attığı iftira ve anlaşmazlıkları yüzünden Rozerin sürgün edilmekle de cezalandırılmıştır. Artık Van'da ve Hakkâri'de evi yoktur!"

İki büklüm acısını onaran bir haber mi alıyordu? Umutsuzluğun içinde tutunduğu umudu gerçekleşmiş miydi? Korktuğu ayrılıktan nasibini almıyor muydu? Rozerin Zeyno afallamış edasıyla kocasına döndü. Güzel dudaklarına sahici tebessümü konmuştu. Herkes gibi kararın sevincini taşıyordu.

"Yani... Dava bitti mi? Karar bizim lehimize mi verildi?"

Sorunun doğrudan Cesur'a sorulduğu izlenimi verdiğinden utana sıkıla bakışlarını çekti Zeyno. Soruyu doğrudan Ezdîn Şêr ağaya sormuştu. Birlikteliklerini müjdeleyen, kararın bu yönde olması için konumunu ufak bir hileyle kullanan Ezdîn Şêr Derhaw'a.

"Evet, dava bitti, Rozerin. Cesur'la buradan gideceksin. Kur'an-ı Kerim ve bunca insan şahittir ki sürgünün bitmeyene kadar buraya adım atmayacaksın."

Rozerin Zeyno bakışlarını doğrudan babasına çekti. Bunca adamın içinde onay vermek için önce rızasını almak istediği ilk insandı. O evet derse evet diyecekti. Nezir Kılıçhan onaylaması için mesajı verdi.

Zeyno kararı bildirmeden önce birinden daha onay almak istedi. Düşmanlık için hayır diyen herkes bu yolda birlik olmuşsa onun da birliğe el uzatması gerekti. Bakışlarını usulca üst avluda bekleyen kaynanasına çevir-

di. İkinci defa göz göze geliyorlardı. İfadesindeki duygusuzluğunu koruyan Zerda Kadıoğlu onayı vermesi için bekletmeden işaret verdi. Zeyno onayları aldığında Ezdîn Şêr Derhaw'la teması yeniden kurdu.

Ses tonunu ne yüksek ne de alçak tuttu ne diklemesine baktı ne de mağdur davrandı. Kendinden emin edasıyla onayı kalabalığın şahitliğinde bildirdi: "Sürgünüm bitmeyene kadar Van ve Hakkâri'ye ayak basmayacağımı, Kur'an-ı Kerim ve bunca insan şahitliğinde kabul ettiğimi bildiririm."

Resmen sürgünü kabul etmişti. Kendi topraklarından, özünden, yurdundan sürülüyor ve bunu kabullenmeye zorlanıyordu. Rozerin Zeyno sindirmek için kendisine zaman tanımayan Dildar ağanın sesiyle irkildi. Buradan parmağındaki yüzüğü çıkarmadan, Cesur ile yan yana ayrılacaklarını söylüyorlardı ve hemen ayak uydurması bekleniyordu.

Dildar ağanın vedalaşması için bir kez daha tekrar etmesi ancak bu defa babacan tavrını sakınmamasıyla harekete geçti. Önce Ezdîn Şêr'in sonra da tüm aile büyüklerinin elini öptü. Yadê Keje'ye hususi olarak teşekkür etti, Rehma ve Siyabend'den helallik istedi. Rehma bıraktığı gibiydi ama Siyabend hâlâ öfkeli olsa da kabul etti. Karara onun gibi sevinen Şivan'la tatlı tatlı gülüştü. Bebeği için tebrik ettiği Diljîn'e ve Nil'e sarıldı. Zeyno asla Hawar'a adım atmadı, kalabalığın hoşnutsuzluğuna da aldırmadı. Hawar da ona gelmedi. Tıpkı annesi gibi uzak kaldı. Firdevs Hanım gelmemişti bile. İstanbul'a yerleştiğinde Diljîn'den onu mutlaka aramasını istedi. Konuşacak çok şeyleri vardı.

Sona bıraktığı Nezir Kılıçhan'ın önünde durduğunda uzattığı elini sevgiyle öptü. Göz teması kurulduğu an Rozerin Zeyno'nun kapaklarına yaşlar birikti. Kızını hiç bırakmayan bir baba olduğu için onunla gurur duydu.

"İstanbul'a gelirseniz sizi hep bekliyor olacağım, baba."

Açık bıraktığı kapıya gelmedi ama gelmeyeceğini de söylemedi Nezir ağa. "Allah'a emanetsin," diyerek iletişimi kesti. Babası onu evine kabul etmeyeceğini bu şekilde belirtiyordu ancak Zeyno yanında görünmez bir varlık olarak duran babasının onu bir gün affedeceğine de inanıyordu.

Vedalaşma ve helalleşmenin sonunda Ezdîn Şêr'in karşısında tekrar yerlerini aldılar. Kararda etkisinin olduğu artık aşikârdı. Torunu istediği için evliliğin sürdürülmesi gerektiğini savunanın da o olduğu belliydi.

"Allah'a emanetsiniz, yolunuz açık olsun."

İstifini hiç bozmayan Cesur Kadıoğlu'nun muzır harelerini göz ucuyla yakaladı Zeyno. Çok fena oyuna gelmişti. Çok fena baltalanmış, duyguları kullanılmıştı. Ezdîn Şêr'e başıyla selam verip sırtlarını döndüklerinde kalabalığın arasından geçerek geldikleri yolu bu defa gülümseyerek döndüler.

"Kararı biliyordun!"

"Arkamdan çevirdiğin oyunu yanına bırakacağımı mı sandın?"

"Bana çektirdiğini sana çektirmezsem Rozerin Zeyno demesinler."

"Bilmukabele, Ruze!" dedi sırıtışı yüzüne yayılarak az önceki tebessümden daha güzel görüntüyü sunarken. "Daha bana iftira atmanın bedeli de var. Unutmadım!"

Her bedeli ödemeye hazır ve nazırdı. Cesur ağanın bedel konusunda yumuşak başlı olduğunu düşündüğü bir arayı hafızasından sildi ve göğsüne çarpacak her kurşun için kendini hazırladı. Zira bugün yaptıklarından sonra kurşunun tavrı kadar acıtmayacağını tecrübe etmiş oldu.

Kadıoğlu konağına bir daha ayak basamayacak Rozerin Zeyno ve dilediği zaman gelmek isteyen Cesur Kadıoğlu devasa kapıdan el ele çıktılar. Kadıoğlu konağında üç el ateş edildi. Üç aşiret arasında başlaması mümkün olan kan davasının sonlandırılması ve dostluğun iki aile arasında yeniden kurulması kadınlar arasında patlayan zılgıt şenliğiyle kutlandı.

Kadınların ciğerleri titreten zılgıtları, dalga gibi koparak bütün ahaliyi komşuları dâhil içlerine aldı; kan davasının bittiğini duyan her kadın zılgıtla karşılık verdi. Her kadın Rozerin Zeyno'yu yanında olduğu Cesur ağayla kutsadı.

Cesur, Ruze'sini sahici gülümsemesiyle kuşattı. Hayatlarında bundan sonra silahlar, kan davaları değil sevgi ve mutluluk yer alacak, devamlı birilerinden kaçmayacaklardı. Kimseye hesap vermeyecek, daima kendi kararları ve istekleri doğrultusunda hareket edeceklerdi.

Rozerin Zeyno Kadıoğlu artık özgürdü.

"Özgür müyüz, ağam?"

"Özgürüz, Ruze!"

"Düşmanlarımız?"

"Hepsi tutuklandı ve paçalarını boktan sıyırmaya bakıyorlar. Onları ölüm bile kurtaramaz artık."

Bir saat içinde iki güzel haber, dilese bu kadar olur muydu? Rozerin Zeyno yaşadığı her şey ve bugün için Yaradan'a şükretti. Esrik gülüşünün daimi olacağını bir kez daha idrak edince kıkırdadı. Keder ve hüzünlerden kurtulmuşlardı resmen. Kıkırtısı Cesur'un arabasının önünde bekleyen Azer'i görünce geniş gülümsemeye dönüştü.

"Nihayet kan davanız bittiğine göre şu cömertliğini konuştur da bize İstanbul'da bir akşam yemeği ayarla, Cesur ağa."

"Yemekte olmanı istediğimi kim söyledi?"

Zeyno kocasının gaddar tutumuna inanamadı. Aynı yolda yürüdüğü adam değil miydi? Nasıl bir anlık nankörlüğe bağlayarak her şeyi hiçe sayabiliyor, eski defterleri açarak onları tozuyla dumanıyla boğuyordu?

Rozerin Zeyno'nun şaşkın ifadesine oranla Azer Özdağ kahkahayı koparttı. "Son günlerde gayet iyi bir ikili olduk ama sen inatla kabul etmiyorsun."

Katır inadı olduğunu yeni mi anlamıştı? Zeyno'nun kocasında anladığı ilk huyu zaten inadı olmuştu. Kaba bir inatla hayatını mahvetmiş sonra yine aynı inatla düzeltmek için elinden geleni yapmıştı. Azer ile göz göze geldiler, Irak ve sonraki süreç her ne kadar tatsız olsa da Zeyno onun desteğinden de güç almıştı. Azer elini uzatınca Zeyno bekletmeden karşılık vererek sıktı.

Nitekim Cesur ağa araya sıkışarak elini uzatıp sıktı. Böylelikle Azer'in, Zeyno'nun elini sıkmasından rahatsızlık duyduğunu apaçık belirtti. Hâlâ ikisini yan yana görmekten hoşlanmıyor, bunun olmasını da pek istemiyordu.

Zeyno'ya bakarken, "İstanbul'da..." diye sözleşti Azer Özdağ, ardından Cesur'a döndü. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Zeyno göremediği tek dostunu sordu ümitle. "Hafsa da olacak mı?"

Azer şüphen mi var dercesine tek kaşını kaldırdı. "Onu getirmeyecek kadar şuurumu kaybetmedim!" dedi ve vedalaşmadan önce duymak istediğine inandığı bir bilgiyi Irak'ta olduğu gibi tekrar paylaştı. "Rozerin, bugün baban gibi annen de yanında olacaktı. Meydanda kendi rüzgârını estirecekti ama..."

Kadriye Kılıçhan'ın bir gün yanında olacağına inanarak umudunu diri tuttu Zeyno. Bugün olmasa da yarın mutlaka yanında olacaktı.

"Fakat bilmeni isterim ki Kadriye Kılıçhan *meydana çıkmama gerek kalmadı*, kızım hesabını kesti, diyerek zaten yanında olduğunu bütün ahaliye bildirdi."

Rozerin Zeyno için üst üste gelen her güzel haber çılgınca tepkiler vereceği değerdeydi ama o her şeyi dozunda ve saygınca karşılayarak yaşıyordu. Kadriye Hanım'ın sözleri affetmeyecek bir annenin tavrı değildi. Affedileceği günlerin yakın olduğuna inandı Zeyno. Az kalmıştı.

Güzel haberi veren Azer ile vedalaşmalarından sonra arabaya bindiler. Uçağa geç kalacakları endişesi yüzünden Cesur ağa gaza bastı. Bütün keşmekeşliği ardında bıraktıkları ilk yolculuk için bir buçuk saat sonra uçağa atlayacaklardı.

Rozerin Zeyno üstünkörü öğrendiği her şeyi artık en ince ayrıntısına kadar duymak istiyordu. "Ben olmadığım süre içerisinde her şeyi nasıl halletttin?" diye sordu heyecanla.

"Dün gece Ferman haberi bana getirdi, zaten bir nevi gelmesinin sebebi oydu. *Söz veriyorum, Cesur söz veriyorum, Zeyno'nun geleceği için güzel bir karar verilirse ilk işim Zeyno'ya sarılmak olacak*, dedi. Sen anlama diye de boşanma mevzusundan bahsetti."

Tıkır tıkır işleyen küçük planın en zorlayan kısmı ise Zeyno'nun

bilmeden ağladığı anlardı. "Gece biletlerimizi hallettim. Biz konağa gelirken de çalışanlar eşyalarımızı hazırladı. Direkt İstanbul'a gideceğiz."

"Ve sen bana acı çektire çektire bunları yaptın?"

Hayretle sorduğu sualin yanıtı içi çıkana kadar kahkaha atmak oldu. Oynadığı oyundan o kadar keyif almıştı ki Zeyno'nun acı çekmesi neredeyse hoşuna gitmişti ve bunu saklamadan gözüne sokarak keyfini çıkarmıştı. Uslanmayan adama başını hayretler içerisinde salladı kadın. Bundan sonraki hayatında neler yaşayacaklarının ön gösterimini sunmaktan gurur duyan kocasının, bir an sonra ciddiyete bürünerek, pür dikkat yola kestiği ifadesini seyrederken de bütün duyguları aynı anda yaşatmasını sorguladı.

Hem ağlatıyor hem güldürüyordu. Hem kızdırıyor hem çıldırasıya sevindiriyordu. İddiasız, sakin ve huzurun hüküm sürmesini dilediği yaşamında, ölüm ayrılıncaya dek Cesur Kadıoğlu'nun tek parçası olarak kalacaktı. "Kocam..." diye fısıldadı şaşkınca. Hükmü yeni yeni sindiriyor ne var ki kendine gelemiyordu. "Cesur Kadıoğlu benim kocam..."

"Bir şey mi dedin, Ruze?"

"Hayır ağam, demedim."

Edremit yolu için direksiyon sürerken müzik listesini yeniden çalarak kansına sundu, rastgele gelen şarkının sesini hafifçe kıstı, keyifli ritmine kapılarak karısına dönüp gülümsedi. "Bundan sonra benimsin, Ruze senin için sorun olur mu?"

Sorun mu? Olması için dua ettiği birliktelikleri kesinlik kazanmışken neye dayanarak sorun görebilirdi? Yola odaklanarak müziğin ritmine göre kafasını sallayan kocasını seyre daldı. Kafası kendiliğinden sağ omzuna düşen kadın, yitirmenin ucundan döndüğü adamı kazanmış olmanın esrik guruyla kendinden geçti. Kabul, bencilliği sebebiyle hayatının en büyük hatasını yaptığı geceden sonra kaderin ona mükemmel bir adam getireceğini asla tahmin etmemişti.

Ciddiyetin kırıldığı yüz hatlarının yumuşaklığını, derin iç çekişlere gebe gülüşünü ve alelade havasıyla kalbini sıkıştıran endamını mahsur kaldığı arabada izlemek Rozerin Zeyno'nun haykırmaya hazır sevinç çığlıkları için fazla geliyordu.

"Gewrê gewra min[36]..." diye söze başlayan kocası aniden yüzünü dönünce Zeyno irkilerek kafasını düzeltti. Ne olduğunu sormaya kalmadan Cesur ellerini uzatarak şarkıya davet etti. "Destê xwe bide destê min[37]..."

Eşlik etmesi için uzattığı elini kopardığı kahkahalarla tuttu ve yüksek sesle şarkıyı söyledi Cesur'un Şinesi...

[36] Kumral, kumralım. Servet Kocakaya'ya ait eserdir.
[37] Elini elime ver.

Gewrê gewra min... Ez te bibînim dil şad im...
Gewrê gewra min... Destê xwe bide destê min...
Gewrê gewra min... Ez te nebînim hê hal im...

Şarkıya ara verip onu izlemekte olan kocasına sarhoş gülüşüyle yaklaştı. Zeyno keyiften kırılmak üzereydi ki ondan farksız olmayan adamın çığlık çığlığa bağırmamak için kendini zorladığını görebiliyordu.

Cesur tuttuğu elini dudağına yaklaştırıp üç kere üst üste öptü. "Hayatıma renk kattığın için teşekkür ederim şîne."

Her şeye rağmen ona kattıkları için teşekkür edecek kadar güzel bir adamdı Cesur. İsminden fazlasına sahip bu adamla, gün sonunda üzgün olsa bile gülümseyeceğine inanıyordu Zeyno. "Sanki hayatın hiç berbat değilmiş gibi, değil mi?"

"Kesinlikle bu konuda mütevazı davranmayacağım," dedi muzırca. "Birazcık içine ettin."

"Hayatınızın geri kalanında sizi çok mutlu bir adam edeceğime söz veriyorum, ağam."

"Ona asla şüphem olmadı şîne... Asla!"

Çehresindeki keyif bir şeyi hatırlayınca sarsılarak yok oldu, gördüğü görüntünün ani fren yapması sebebiyle sarsılarak yok olmasına içerlenemeyen Zeyno savrulduğu arabada dengesini yeniden kurmaya çabaladı.

Bu adam aklını mı kaçırmıştı?

"Hassiktir lan!" haykırışının ardından elinin tersini diğer elinin avucuna sertçe vurdu.

Sarsıntının etkisinde kalan kadın ne olduğunu yarım yamalak sordu. "Cesur... Ne oluyor?"

"Pastayı yemedim!" dedi dehşetle gözlerini büyüterek. "Evden çıkmadan önce niye hatırlatmadın?"

Pasta için mi ani fren yaparak kadını tepetaklak etmişti? Rozerin Zeyno bu adamla beraber sağ salim uçağa varıp İstanbul'a dönene dek akla karayı seçecekti anlaşılan. "Evde ölü bir adamı oynadığın için olabilir mi? Oyun oynayacaksın diye pastandan oldun!" diye sert tutumuyla eleştirdi. Sebebin düşündüğü kadar ürkütücü olmamasına sevinerek tuttuğu nefesini bıraktı. "Ödümü kopardın ya."

"Eve dönelim, pastayı yiyelim öyle yola çıkarız," dedi, korkusundan ziyade hâlâ yemediği pastayla ilgileniyordu. "Uçağı kaçıracağız ama sıkıntı yok. Yarın da gidebiliriz..."

İkna çabasına yersiz yere giren kocasını arabada yalnız bırakıp indi. Çarpan soğukla afallayan Zeyno, ne yaptığını soran kocasına inmesini dişleri

takındayarak söyledi. Onu takip eden kocasına bagajı kaşlarıyla işaret ederek önünde buluştular.

"Ne var burada?"

"Sormak yerine açsan?"

"Hemen tersle," diye söylendi Cesur. "Hemen lafı çarp, şamar oğlanına döndür." İsteği üzerine söylene söylene bagajı açtı. Savrulmuş bir karton poşet görünce kaşlarını yıkarak poşete uzandı, içeriğini kontrol etmeye kalmadan pastayı görünce şaşkınlıkla gerileyerek karısıyla göz teması kurdu.

"Bunun burada ne işi var?"

Erken konuşan Cesur ağanın utanmasını bekledi Zeyno. "Az önceki sözlerinden biraz utanmanı bekliyorum," dedi ve mühlet verdiği kocasının özrünü beklerken poşetten sıyırdığı pasta dolu kabın kapağını açarak eline eklediği iki çatalla beraber aldı.

"Sen eşi benzeri olmayan bir kadınsın, Rozerin!"

Zeyno iltifatın kendisinden çok bakıştığı pastaya olduğunu düşündü. Cesur'u anlamak için paylaşacakları yeni hayatında çok dikkatli olması gerektiğini kendine telkin ederek sorusunu yanıtladı.

"Sen yemeden ayrılmamızı istemedim açıkçası. Evdeyken adamlarından gizlice bagaja koymalarını ve senden saklamalarını istedim. Çünkü bizden sonra bağ evine gideceğini sanmıyordum," dedi açık yüreklilikle. Cesur'un ayrılıktan sonra hiçbir yere sığamayacağına dair kesin kanıtları vardı. Kederli ifadesini çabucak sildi. "Pastanın orada bizim gibi heba olmasını istemedim."

Cesur elinde pastayı tutan, sürpriziyle kalbini fetheden kadının şakağına uzanıp teşekkür öpücüğünü kondurdu. Ela gözlerine nüfuz eden gururu silmeden uzun uzun baktı. Kimi kaybederse kaybetsin hayatının aşkını kazanmıştı Cesur. Sınırlarını aşan, onu bambaşka bir adam olmaya aynı zamanda kendi gibi kalmaya iten mükemmel bir kadını kazanmıştı.

"Seni seviyorum, Ruze..."

"Ben de seni ağam, ben de seni seviyorum."

Serbest kalan kolunu beline sararak yanağını öpecek pozisyonu kolaylıkla aldı Zeyno. Ne korumaların varlığını ne onları tanıyan insanların varlığını umursadı. Herkesi arkasına aldığında yanında bir tek Cesur kalıyorsa sevgiyi saklamanın, araya köprüler kurarak aşkı yozlaştırmanın anlamı yoktu.

"İki dilim eksik."

Sabırsız adama ayak uydurarak dilimlere böldüğü pastadan tatması için çatalı uzattı. "Evet, iki dilimi Ferman'a götürmelerini istedim. Senin yüzünden yiyemedi zaten."

Hiç zaman kaybetmeden dilimlenmiş pastadan bir çatal alıp ağzına tıktı. Lokmasını ağzının içinde mırıldanarak çiğneyen adamın lezzeti sözsüz öv-

mesine karşılık onur duydu Zeyno. Sürgün edildiği memleketin karlı yollarında Cesur ağayla cheesecake yiyordu.

"Hikâyemizin sonunda bu pastayı yemeyeceğim diye ödüm koptu!"

"Hayatımızın geri kalanında sana bol bol limonlu cheesecake yapacağım."

Verilen sözlerin özgürce tutulacağı yeni hayatında Cesur Kadıoğlu karısıyla yalnız olmayacaktı elbette. İnce ayrıntıyı kaçıran kadına hatırlatmaktan zevk duydu.

"Bana ve çocuklarımıza, güzelim."

"Sana ve çocuklarımıza, ağam."

ÖZEL BÖLÜM

2 Ay sonra...

Aşığın duası göğe perdesiz ulaşırmış, öyle diyorlardı büyükler.

İktibası her nerede okuduysa aklının bir köşesinde kalmış, günü geldiğinde hatırlanmak için zamanını beklemişti. Rozerin Zeyno iktibası Navin'in not defterinde bulduğunu anımsıyordu. Eniştesi için not aldığı bir takım süslü cümlelerin arasında bir paragrafın girişini süslüyordu.

Rozerin Zeyno süslü cümleyi kendi hayatına adayarak kalbinin en güzel yerine kazıyordu bugün. Cesur için çok içten dilemişti dileğini. Onun için en güzelini istemişti, en güzeli olacağını bilmeden.

Cesur'un Ruze'si, Cesur'un Şîne'si, Cesur'un Rozerin Zeyno'su...

Kırmızı ışıkta bekleyen kadın tatmin olamadığından yüzünü dikiz aynasından kontrol etti. Akabinde yan koltukta heyecanını körükleyen pakete bakarak tatlı tatlı sırıttı. Cesur'a sürpriz yapmak istiyordu. Onu mutlu etmek ve kahkahalara boğma isteğini son iki aydır yaptığı gibi devam ettirmeye niyetliydi.

Güçlü ve sorumluluklarıyla zor konumunun aksine o kadar komik ve eğlenceli bir adamdı ki tecrübe ettiği gerçek, Cesur'un keşfettiği benliğine zaman zaman hayret ediyordu. Şehrazat'ın onun hakkında söylediği her şeyi yayılan kısacık zamanda anlamış ve hakikati en sert edasıyla kabul etmişti; Cesur'un geleceğini çalarak gülüşünü elinden almıştı ama ona hayatını sunarak gülüşünü tekrar bahşetmişti.

Arkadan gelen korna sesleriyle ışıkların sarıya yandığını fark etti ve sabırsız milletin daha sarı ışıkta kornaya abanmasına söylene söylene yoluna devam etti. Bunu Cesur'un yapıyor olmasına da ayrıca kıl oluyordu.

Trafik temaşasını düşünmeyi bırakarak heyecanına odaklandı, kocasının vereceği tepkiyi hayal etmekten neredeyse gerçekleştiğine inandığı son iki günü garip bir coşkuyla ve bilinmezliğin hissettirdiği korkuyla geçirmişti.

Lakin birazdan Cesur'a açıklayacağı haberle korkularından arınarak coşkuyu onunla beraber yaşayacaktı.

Arabayı şirketin önünde park etti, paketini ve çantasını alarak arabadan atladı. Anahtarı güvenliğe teslim ettiğinde arabayı otoparka park etmelerini

rica etti. Her gelişinde özümsediği neşeye kapılıyor, koca şirketin basamaklarını sekerek çıkacak enerjiye sahip oluyordu.

Hızlıca geçen iki aylık süreci geriye dönüp baktığında dolu dolu geçirdiğini görebiliyordu Zeyno. Kimini sevdiği adamın elinde baş başa, kimini kalabalık arkadaş sofralarında, kimini aile buluşmasında geçirmiş ama yeni hayatının son iki ayını hep gülümseyerek geçirmişti.

Çantasında titreyerek çalan telefonu elindeki pakete dikkat ederek çıkardı, ekranda parıldayan ismi ve ikisinin birbirine sarılarak çekildikleri fotoğrafı görünce dudaklarına büzdü. Cesur geldiğini öğrenmiş miydi? Oysa artık koruma yoktu. Özgür bir kadın olarak canı nereye gitmek isterse oraya tek başına gidiyordu. Güvenlik görevlileri mi haber vermişti acaba?

Kocasını bekletmemek adına aramayı yanıtladı, belki de öylesine aramıştı.

"Ruze."

Ahizeden gelen saki ve her zamanki hoş tınıya istemsizce gülümsedi. "Efendim, ağam?"

Tısladığını duyunca Zeyno kıkırdadı. "Her şeyle baş ediyorum, aklına gelebilecek her şeyle. Ama şu tonda ağam derken sızlayan o yeri kontrol edemiyorum işte."

"Başlama yine!" diye ikaz etti şirketin kapısından içeri girerken.

"İnan elimde değil. Hoş, olsa yine bu tona tepkisiz kalmazdım," dediğinde şarkı gibi ezberlediği cümleyi ahizeye doğru mırıldadı. "Beni deli ediyorsun."

Bir miktar şımardı kadın. "Söz, libidonu sonra konuşuruz. İşim bitmedi, ne oldu?"

"Senin işin benim!"

Gelişini anlamamasını umarak, "Ne yazık ki ağam bu aralar işim evimize gelecek misafirlerimizle," dedi ve durumu toparlamaya çalıştı. Bir hafta sonra Diljin ve Rehma gelecek, gidişlerinden bir hafta sonra da Siyabend ve Nil gelecekti. Takvimi misafir ağırlayacağı günlerle doluydu.

Zeyno'nun gelmesini istediği aslında Şivan'dı. İstanbul'a geldikten bir hafta sonra Şivan yanlarına dönmüş, iki gün kaldıktan sonra Amerika'ya geri uçmuştu. Bir yıllık programının tek bir gününü boş geçiremeyeceğinden Şivan'ı ancak yeni yılda göreceklerdi. Cesur'un yanına gitmek için kurduğu plan dışında, küçük kayınbiraderini göreceği başka bir zaman dilimi yoktu.

Zerda Hanım ve Hawar dışında evdeki her bireyle konuşuyor, hâl hatır rahatlıkla soruyordu Zeyno. Bir gün onların da zincirlerini kırmayı ümit etti. Kıracağını da biliyordu. Annesi ve babası gibi biraz daha zamana ihtiyacı var-

di. Ah, takvimine Ferman, Navin, Reşan, Yusuf ve Mert'i de *görecekleri* günler dün gece hibarıyle eklenmişti.

"Bir hafta sonra gelecekler ve eksiklerim çok."

"Ne eksiğin olabilir ki, güzelim? Her şeyi aldın, çok fazla abartmasan mı?"

Zeyno onu karşılayan danışma görevlisine işaret parmağıyla sus işareti yaparak sürprizi bozmaktan alıkoydu. Minik özrünü ağzını oynatarak ettikten sonra asansöre hızlı adımlarla yetişerek bindi. "Hayır, hayatım abartmıyorum. Diljin ile konuşsak da tablo meselesinden sebep hâlâ huzursuzum. Netiecde Diljin hamileydi."

"Mahir'in tüm olayı Rehma'ya anlattığını sana söyledim ve onlar da bu konuyu anlayışla karşılayarak kapattılar. Misafirperversin buna lafım yok ama çok fazla yüklenme kendine. Onların tek derdi bizimle zaman geçirmek."

Haklı konuştuğu zamanlarda ciddiyete bürünmesini Zeyno sevmiyordu. "Biliyorum," dedi ona katılarak, çıkan katları göz ucuyla kontrol etti. "Yine de güzel olsun istiyorum. Neyse... Sen neler yapıyorsun?"

"Çalışıyorum. Sesini duymak istedim."

Arkasında kalan üç kişilik kalabalığın varlığını görmezden geldi Zeyno ve gönlünü hoş eden Cesur ağaya misilleme yaptı. "Bugün sesimi duymak için sekizinci arayışın ve saat daha on iki bile olmadı."

"Sesini duymayı seviyorum, Ruze." Yumuşak yanıtının arkasını kaba sorusu takip etti. "Rahatsız mı oldun lan?"

Kesinlikle hayır! İlginle şımarmaya her zaman varım!

"Hayır, ağam sadece işine engel olmak istemiyorum." Asansör durunca açılan kapıdan indi. Arkasında kalan kalabalığın fısıldaşmalarını duymazdan gelerek özel bir konuya değindi. "Bu arada Hawar'ın gelip gelmeyeceğinden haberin var mı? Onun da gelmesini isterim."

Aralarına örülen soğuk duvarı iki kadın yıkamıyordu, yine de Hawar'ı da ağabeyinin yanında istedi. Dayak mevzusunu öğrendikten sonra Cesur kız kardeşiyle arasına mesafe koymuştu. Hawar ne kadar özür dilemiş olsa da Cesur hâlâ mesafesini koruyordu.

"Bilmiyorum, gelmek isterse gelir."

Kestirip atan adamın teklifte bulunmayacağına bir kez daha ikna olunca üzerine gitmedi. "Tamam, gelirse onu da ağırlamaktan mutluluk duyacağımı bilmeni isterim," diyerek konuyu nezaketi yıkmamak için tümüyle kapattı. Ayaklanan sekreteri görünce eliyle oturmasını ve danışmana yaptığı gibi susmanı işaret ederek son ana kadar sürprizi korudu. Saniyeler sonra ezbere bildiği kapının önündeydi Rozerin Zeyno. Telefonu kulağından çekti, kapısını

çalmadan pat diye içeri girdi. Kafasını hafifçe içeri doğru sarkıttığında tatlı tatlı seslendi. "Girebilir miyim, ağam?"

Gözlerini elindeki telefondan kapıya doğru çeviren Cesur ağa, gözlüğünü indirip masaya koyduğunda ayaklandı. "Ruze," diye mırıldandı şaşkınca. Gelişini beklemediği aşikârdı. Hâlâ elinde tuttuğu telefonla kapıyı kapatan kadına şaşkın ifadesiyle yaklaştı.

"Karıcım?"

"Ağam?"

"Evdesin sanıyordum."

"Kocama sürpriz yapmak istedim."

Cesur telefonu indirmediğini fark edince kulağından uzaklaştırıp koltuğa bıraktı, ona sarılmak için bekleyen kadına sarıldı. Kokusunu içine çektiği anda gözleri kendiliğinden kapandı. Hep bu anı yaşamak için gün sonunu bekliyordu Cesur ağa. Saatler eve gitmesine yaklaştığında heyecan basıyordu.

"Seni özlediğimi hissettin mi?"

"Sen beni hep özlüyorsun."

"Doğru, ben seni hep özlüyorum," dedi yumuşak tavrıyla misillemesini kabul ederek. Arzuladığı güzel dudağını doyumsuz kalacağı minik öpücükle nemlendirdi. "Bu güzel sürprizi neye borçluyuz?"

Elinde tuttuğu paketi hafifçe havaya kaldırdı Zeyno, bakışlarıyla paketi işaretlerken gerekçesini uzun uzun açıkladı. "En sevdiğin pastayı yaptım. Sonra neden gelmesini bekliyorum ki ona kendim götüreyim kocamı da görmüş olurum, dedim. Malum kendisi sabah beni çok fazla öpmeden çıktı. Eksik kalmaktan pek hoşlanmadım."

Cesur aralıklı ağzından uzun uzun iç çekti. Bakışları öyle fenaydı ki her an ortalığı birbirine katabilecek enerji ve deliliği verebilirdi. "Zeyno..." dedi üzerine abanarak. "Kapıyı bana kilitlettirme."

Devam ederse kendisi de bunu yapabilirdi zaten. Sürprizi bozmak istemedi Zeyno. İkazı kabul ederek elinden tutup onu masaya doğru sürükledi. Kocasını döner sandalyesine dikkatlice oturturken, paketi gözlüğünü kaydırarak önüne bıraktı. Sonra da kendi yerini almak için çalışma masasının üzerine otururak heyecan içinde paketi açmasını bekledi. Çıldırmışçasına bağırmadan evvel Cesur'un paketi açması gerekiyordu.

Abartılı tepkilerini fazla bulan Cesur ağa anlamsızca kaşlarını yıktı. "Neden bu kadar heyecanlısın? İlk defa yemiyorum."

"Biliyorum ama bu sefer farklı."

Anlamsızlığı meraka dönüştü. "Cheesecake yapmadın mı yoksa?"

"Hayır, onu yaptım ama bu sefer farklı bir his var..." dedi Zeyno dire-

ecek. İnatlaşan kocasının anlamamak için sarf ettiği çabaya söylenebilirdi şimdi. "O yüzden tepkini çok merak ediyorum."

"Sen her şeyi çok güzel yapıyorsun zaten."

Cevap olarak bakışlarıyla bir kez daha paketi işaretledi. Paketi açmasını isteyince Cesur dediğini yaptı ve karısını daha fazla bekletmeden paketi açtı. Limonlu cheesecake yenmek için iştah kabartırken çatalı eline alan Cesur Kadıoğlu'nun dikkatini yanındaki şeffaf kutu çekti.

Şaşkınlıkla kalkan kaşlarını indiremeden Zeyno'yla göz göze geldi. Ellerini çenesinin altında birleştirmiş kadının heyecanla onu izlediğini görünce tekrar küçük kutuya indirdi gözlerini. Avuçladığı küçük kutuyu elzemmiş gibi inceledi ama ne olduğu gayet açıktı. Algıları ona sadece tek bir anlam çıkarıyor, Cesur ağa anlamı reddetmeye korkuyordu. Elindeki nesnenin verdiği mesajı kabul ettiğinde müthiş bir hızla karısına döndü. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diye sordu. Ürkek ruh hâline bürünmesi anlamsız gelebilir ancak Cesur böyle bir şakayı kaldırmaya hazır değildi.

"Hayır, ağam..." dedi kesin ve kararlılıkla. Esrik gülümsemesinden kelimeler ağzında yuvarlanarak dökülüyordu. "Aylardır istediğin şeyin cevabını veriyorum."

"Ciddisin yani?"

Neden ısrarla teyit ettirmek istiyordu?

"Erê[38]."

"Hamile misin?"

Oturduğu sandalyeden doğrulurken emziği inceliyordu. Gerçek olduğuna dair duyduğu şüphenin kırıldığını çehresine ağır ağır sinen gülümsemesiyle anladı. Parıldayan ela harelerinin ayın şavkı kadar göz doldurmasını zevkle izledi Zeyno. Beklediği tepkileri yavaş yavaş veriyordu işte, her şey hayal ettiği gibiydi.

"Evet, baba olduğunu en sevdiğin pastayı yerken öğren istedim."

Panik ve heyecanın harmanıyla sendeleyen Cesur kucakladığı kadını boğacak kadar sıkı sarıldı. "Yani, baba olacağımdan emin misin?" diye sordu, daha çok onun ağzından duymak istiyor gibiydi.

"Evet, Cesur baba oluyorsun!" dedi, bu kez daha canlı daha net ifadesiyle belirtti. "Hastaneye Şehrazat ile gittik. Bir buçuk aylık hamileyim."

Tüm cevapları öğrenmek için karısını tekrar masaya oturttu ve bacak arasındaki yerini aldı. "Ne... Ne zaman olmuş?" diye sordu yerine sığmayan heyecanıyla. Zeyno'nun bacak arasında olmasa muhtemelen odayı turluyor olacaktı.

[38] Evet.

"Sanırım çiftlikteyken..." dedi alt dudağını ısırdığında. En yakın tarif ve olması mümkün o zamandı. Oynadığı oyunu ayaküstü öğrendiği için öfkeliydi ve agresifim ayakları yaparak Zeyno'yu süründürmüş, barıştıklarında ise Cesur ağanın gem vuramadığı arzusuyla ödüllendirilmişti.

"O kısacık anda mı?"

Zeyno avurtlarını ısırırken başını sallayarak onayladı. "O gün korunmamıştık."

"Aceleye gelmişti doğru..." dedi ve muhtemelen yaptıklarını hatırladığı için hınzır sırıtışı çehresine yayıldı. "İyi ki gelmiş, iyi ki gelmiş." Zeyno'yu öpücük yağmuruna tutarken heyecandan elleri titriyor, göğüs kafesinde ritmini şaşıran kalbi çarpıntı geçiriyormuş gibi kulağında atıyordu. Yükselen kalbinin sesine kendi de şaşırıyordu.

Koltuğa bıraktığı telefona koşar adım vardı. "Babamı arayalım, yok önce yadê Keje'yi..." Avuçladığı telefonun üzerinden sinsice parıldayan gözlerini karısına çevirdi. "Hayır, hayır önce Ferman'ı arayayım."

Zeyno yuvasından fırlamaya davranan gözlerini kocasından ayırmadan masadan atladı, engel olmak için hızlı adımlarla yanına yaklaştı. "Cesur dur..." diye engelledi onu kahkahalarının arasından. "Önce biz tadını çıkartalım."

Kapıldığı heyecanın sirayetindeyken sağlıklı düşünemedi. "Çok heyecanlıyım! Elimde değil..."

"Biliyorum, biliyorum."

"Belki bu haber sürgünü kırar, belki bu haber annemin inadını kırar..." dedi umutla. Aile bağını yeniden kuvvetlendirecek bir şeyi hep aramıştı ve bunun bebekleri olmasını ümit etmişti. "Her şey daha da güzelleşir."

Zeyno onun kadar ümitliydi. "Belki ailem de beni kabul eder."

"Evet, güzelim bu bebek bir mucize gibi hayatımıza girecek," derken inançla soludu. Bebeğin onlara şans getireceğine inanmak, gerçekleşmiş sevinçler yaşattı. "Şartı da koyuyorum, inadını kırmayan çocuğumuzu göremez!"

Kendine malzeme çıkardığı kısacık ana kahkahalarıyla eşlik etti Zeyno, sıkı sıkıya sarılan adamın kollarında bir daha hiç düşmeyecekleri, hep korunacakları ve ölümüne sevilecekleri inancıyla kendini özgür bıraktı. Kahkahalarına sevinç gözyaşlarının eşlik ettiğini çok sonra anladı.

Cesur kendisine sunulan tenden payını almadan bırakmayacaktı, bebeğinin annesini boynuna bıraktığı öpücükle kutladı. Harika bir anne olacağına inandığı için ondan çocuk istemişti.

"Çok güzelsin lan."

Cesur Kadıoğlu'nun arzulu bakışlarını görünce kalbi heyecanla çarptı. Galiba buradan pek sağlam adımlarla çıkamayacaktı.

"Rozerin Zeyno Kadıoğlu?" diye seslendi.

"Evet, ağam?"

Yüzünü avuç içine aldı, canını yakacak korkusuyla bu defa sıkmadan nazikçe okşadı. "Görmezden geldiğim şeyi Allah yüzüme öyle bir çarptı ki..." deyip burnunun ucunu öptü. "Allah'ım ben bilmem sen bilirsin, doğrusu ne ise beni ona yönlendir, dedim. Beni doğrusu bildiği sana yönlendirdi," derken alnına dudağını bastırdı. "Seni hayatımın ortasına öyle bir koydu ki senden kopamadım. Senden kopmak istemedim. Şimdi de senden bir çocuğum olacak... Çocuğumun annesi olacaksın..."

Gelinen son noktada bağışıklık kazandığını sanıyordu ama Zeyno hâlâ bir parçasının tüm bu olanlara inanmadığını biliyordu. Ancak inanmadığı her şeyi bu adamla en salt, en saf ve en tutkulu hâliyle yaşıyordu. "Beni kabul ettiğin için sana ne kadar teşekkür etsem az. O gece iyi ki oradaydın, Cesur... İyi ki o gece sana rastladım."

"Ruze, güzelim seni çok seviyorum..." dedi, bastıramadığı heyecanıyla sevgisini paylaşmak daha gerçekçi, daha berrak, daha sonsuz hissettiriyordu. Bir kez daha bundan gurur duyarak tekrarladı Cesur Kadıoğlu. "Seni haddinden çok fazla seviyorum!"

"Beni hayatına kabul ettiğin için teşekkür ederim, Cesur... Seni çok seviyorum!"

Çîrok a xedar a bedew Rozerin Zeyno
û Çesur axa xelas bû[39].

[39] Acımasız güzel Roserin Zeyno ve Cesur ağanın hikâyesi bitti.